Esențial Proiect Educațional

Cei șapte ani de acasă!

Studiu de specialitate

MARTIE, 2018

S.C. ESENȚIAL PROIECT EDUCAȚIONAL S.R.L.

PITEŞTI, judeţul ARGEŞ

Tel: 0784. 408. 000; 0732. 254. 721

E-mail: esentialproiect@gmail.com

Carte în format electronic

Cei șapte ani de acasă!

Studiu de specialitate

ISBN general 978-606-987-041-9

ISBN Vol. I 978-606-987-042-6

Editor: Marius Dumitrescu

Echipa de organizare:

Aida Muscalu
Lucia Botorcu

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul materialului publicat!

Martie, 2018

„A avea sapte ani de acasa” – primul pas spre regasirea reperelor umane

Prof. Abaza Mihaela Adriana
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Brașov

Nu de putine ori, pe strada, in parcuri, in autobuze sau in magazine suntem, fara sa vrem, martorii unor comportamente reprobabile ale copiilor sau adolescentilor, fie ca sunt insotiti de parinti sau nu, si, nu de putine ori, auzim in jurul nostru interogatii de genul ,,Asa te-au invatat la scoala? sau ,,Parintii tai stiu ce faci?”. Poveste veche cu personaje noi, caci, cu siguranta, multi dintre noi am avut deseori sentimentul ca suntem in schitele lui Caragiale, inconjurati de numerosi de Goe sau de Ionel, prototipuri ale copilului ,,fara sapte ani de acasa”.

In ceea ce ma priveste, apreciez ca, din pacate, comportamentul indezirabil social se regaseste in ultimul timp cu o frecventa mult mai ridicata decat altadata in randul copiilor, al tinerilor, in general, luand amploarea unui fenomen ce se inregistreaza la nivel societal.

Extinderea fenomenului ,,fara sapte ani de acasa” si-ar putea gasi explicatia, pe de o parte, in faptul ca, in societatea actuala, in permanenta schimbare, necesitatea cresterii capacitatii de adaptare este inteleasa adesori ca necesitate a promovarii si intaririi unor comportamente extreme pentru asigurarea reusitei in viata, in cariera, acestea toate subordonate nevoii de supravietuire. In acest sens, deseori este invocat de parinti conceptul de ,,personalitate” pentru a motiva anumite comportamente negative ale propriilor copii (,,Are personalite, ce sa-i faci!”) sau, si mai putin de dorit, am intalnit parinti care isi doresc ca odraslele lor sa aiba ,,personalitate”, prin personalitate intelegand obraznicia, minciuna, agresivitatea verbala sau fizica, de la caz la caz. Acesti parinti, numerosi de altfel, au ,,reinventat” conceptul de ,,personalitate puternica”, asezandu-l intr-o relatie de echivalenta cu comportamentul indezirabil social si contribuind in acest fel la conturarea unor trasaturi negative de caracter la copiii lor.

Asistam, practic, la o lupta intre a avea si a nu avea cei sapte ani de acasa, intre promovarea adevaratelor valori si incurajarea falselor repere, in care balanta victoriei inclina periculos spre adversarii a tot ceea ce inseamna buna crestere, bune maniere, educatie solida. Daca am fi intr-un basm as putea sa va spun, cu certitudine, finalul si v-as garanta ca binele invinge raul, ca bunul simt si educatia vor triumfa, dar, in lumea reala, lucrurile nu se intampla intotdeauna intocmai asa. Pentru ca basmul sa devina realitate este nevoie de efortul concertat al tuturor celor implicati in educatia tinerelor generatii, in regasirea reperelor si construirea adevaratelor personalitati puternice prin raportare la bine, la frumos si la adevar.

Foarte interesant, insa, cum, intreaga responsabilitate este aruncata in triada familie-scoala-comunitate exclusiv in sarcina scolii, uitandu-se cu desavarsire ca prima scoala a copilului este familia. Aici invata, initial, prin imitatie, prin exemplul celor din jur, minciuna si adevarul, politetea si obraznicia, frumosul si uratul, binele si raul. Cei sapte ani de acasa sunt primii sapte ani de viata, nu primii sapte ani de scoala. Scoala are rolul ei bine determinat in formarea caracterelor frumoase, fara indoiala, dar construieste pe fundatia realizata acasa sau repara si recladeste pe o fundatie mai putin solida sau fisurata. Lipsa de congruenta dintre valorile promovate de scoala si cele promovate in familie conduce la dezechilibre si confuzie si, prin urmare, uneori, si la formarea unor personalitati duale.

In opinia personala, primordial in societatea noastra este ca avem nevoie de tineri cu ,,sapte ani de acasa”, ca avem nevoie sa ne amintim de invataturile parintilor nostri pentru a ne putea educa copiii, ca avem nevoie de familie si de scoala deopotriva si de o puternica alianta intre cele doua medii educationale responsabile de devenirea copiilor nostri.

A-i asigura copilului accesul la educatie inseamna, in primul rand, a-i asigura educatia ,,celor sapte ani de acasa”, prin stabilirea unor repere solide in acord cu principiile moralei sociale. A-i da copilului cei sapte ani de acasa trebuie sa fie una dintre prioritatile parintelui, principala sa grija si responsabilitate alaturi de grija pentru sanatatea fizica si emotionala a copilului.

Asadar, copiii nostri au dreptul sa aiba ,,sapte ani de acasa”. Este o obligatie a parintilor fata de copii, fata de ei insisi si fata de intreaga societate.

Educația, bunele maniere,
regulile morale sunt cheia
către adaptarea copilului în
societate.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

ABDI SEILA

Educația este un process continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului.

Educația este o acțiune care se desfășoară în mod conştient în conformitate cu finalităţile stabilite în prealabil, are un sens intenţional care vizează un rezultat bine conturat.

Atat educația cât șifamilia trebuie său urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie.Familia este un bun model pentru copil. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său(cuvinte, gesturi, expresii, comportamente).

Familiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, component și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceeace înseamnă a fi o ființă umana. Tot în familie se formează cele mai importamte reguli de de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpatarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipseste cei sapte ani de acasa.Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuiesă se oprească aici.

Desigur, nu este prea devreme să îl înveţi să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comport atireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte personae străine. La această vârstă se simte foarte stanjenit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectful pentru cei din jur. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâierepe cap, un pupic sau un zambet de multumire).

REGULI, PEDEPSE, CONSECINŢE – IMPORTANŢA LOR ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

prof. înv. primar ABRUDAN ANDREEA MONICA
Lic. Teoretic “Nicolae Bălcescu”, Cluj-Napoca

În fiecare familie, educaţia copilului trebuie să pornească de la principiul empatiei: cum să mă comport astfel încât să-i înţeleg pe ceilalţi, să le decodific corect emoţiile, să-mi spun părerile şi să acţionez fără să-i rănesc.

Aceste principii vor fi învăţate de copil prin acceptarea unui set minimal de reguli, care sunt în general, reguli de bun simţ sau ale celor "7 ani de acasă".

Un copil fără libertate, ţinut din scurt, va deveni fie sumisiv, fie revoltat atunci când va avea prilejul şi forţa necesară ca să o facă (de exemplu, în adolescenţă). În acelaşi timp, un mediu lipsit de reguli, îl va transforma pe copil într-un "monstruleţ răsfăţat" care îi va teroriza pe cei din jur. Deci, ambele variante, duse la extrem, sunt nocive. O altă variantă, este aceea a hiperprotecţiei cu scopul de a-l feri de oameni răi şi răutăţi. Dar, părintele este cel care trebuie să-şi ajute copilul să descopere bunătatea şi răul din oameni şi să lupte împotriva răului, în timp ce analizează realitatea. Acest proces nu poate avea loc în timp ce el este închis într-un "castel de cristal".

Astfel, orice copil care urmează să se înscrie la şcoală, trebuie să cunoască de acasă regulile minimale, acele reguli care au rolul de a-l ajuta să se adapteze grupului social, să se protejeze pe sine şi pe ceilalţi. Aceste reguli ar fi:

Regula "Stop-Opreste-te!" se aplică în situaţiile în care comportamentul copilului este total neadecvat sau potenţial periculos (de exemplu, cotrobăie în geanta oaspeţilor, fuge de lângă tine pe stradă, este agresiv cu un alt copil etc)

Regula "Aşteaptă-ţi rândul!" are rolul de a-i creşte rezistenta la frustrare (când apare un obstacol în calea unei dorinţe), deoarece răbdarea este o calitate specifică învingătorilor. În acest sens, e recomandabil să amânăm împlinirea unor dorinţe, să-l învăţăm să-şi aştepte rândul etc

Regula "Cere şi nu lua cu forţa!" o aplicăm de la vârste foarte mici când observăm tendinţa firească a bebeluşului de a-şi însuşi jucăria altui copil. Pe un ton blând, verbalizam regula, de fiecare dată când e nevoie: "Te rog să ceri, nu e voie să luăm cu forţa!"

Regula "Spune mulţumesc şi apreciază " se aplică de asemenea timpuriu şi la fel, vom verbaliza mulţumirea în locul copilului care încă nu ştie să vorbească, dar vom exprima în acelaşi timp şi nonverbal, emoţia pe faţa noastră. Nu mă refer aici la acel "mulţumesc de politeţe", ci la situaţiile când trebuie să aprecieze că celălalt l-a ajutat sau a făcut ceva frumos pentru el. Este vorba despre a fi recunoscător şi a învăţa să-i produci o bucurie prin "mulţumescul" tău, celui care merită.

Regula "Întreabă-mă! "îi dă dreptul copilului să ceară lămuriri, să-şi spună părerea, să-şi exprime dorinţe. În felul acesta va învaţa să se informeze şi să acţioneze adecvat.

Regula "Ai dreptul/Am dreptul" o folosim pentru a-i oferi permisiunea de a-şi exprima emoţiile şi de a separa în acelaşi timp, comportamentul inadecvat de emoţie. Adică, îi spunem:" ai dreptul să fii supărat, dar nu e voie să mă loveşti/să spargi jucăria etc". Este valabil şi pentru situaţiile în care părintele îşi exprima dreptul de veto:"Am spus NU", adică nu mai există cale de negociere. De exemplu, când refuzam să-i cumpărăm o jucărie şi nu este indicat să pornim o sesiune de discuţii "pro şi contra" cu el. Este o regulă care stopează şirul nesfârşit al interventiilor şi întrebărilor copilului, de genul: "Dar de ce nu vrei să-mi iei jucăria? Te rog! Vreau jucăria! etc"

Diferenţa dintre **PEDEPSE** şi **CONSECINŢE**

Toţi copiii testează limitele sau încalcă regulile uneori. Modul în care adulţii răspund la comportamentul lor îi învaţă să facă alegeri mai bune în viitor.

Ce sunt **pedepsele?**

Când un adult pedepseşte un copil, intenţia lui este să îl facă pe copil să sufere, să se simtă inconfortabil. Uneori, pedepsele sunt date ca să umilească sau să ruşineze copilul. De multe ori, pedepsele se concentrează pe persoană, nu pe comportamentul negativ.

Ce sunt **consecinţele**?

Consecinţele bine gândite îi învaţă pe copii cum să se poarte în viitor, **nu** le distrug stima de sine, încrederea în forţele proprii. Consecinţele sunt urmări ale unui comportament negativ, nu au intenţia de a umili sau ruşina persoana.

COMPORTAMENT NEGATIV	PEDEAPSA	CONSECINŢA
Un copil de 7 ani răspunde obraznic când vorbeşte cu părintele	Părintele îl loveşte peste gură	Nu are voie să se uite la TV o săptămână
Un copil de 9 ani este violent la şcoală	Părinţii îl tund la zero, ca să „îl înveţe o lecţie"	Primeşte sarcini în plus de făcut acasă
Un copil de 12 ani îşi lasă telefonul pe aleea din faţa casei	Tatăl trece cu maşina peste telefon, ca să îl distrugă	Părinţii îi iau telefonul pentru o săptămână
Un copil de 14 ani nu îşi face ordine în cameră	Părinţii fac poze la cameră dezordonată şi le arată colegilor	Nu are voie să folosească telefonul/tableta atâta timp cât camera e dezordonată.

Consecinţele îi ajută pe copii să realizeze că au greşit, dar cu sprijin adecvat din partea adulţilor (părinţi şi profesori), ei sunt capabili să ia decizii mai bune în viitor.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preşc. ACIU CRINA MARIA
Grădiniţa cu P.P. „Bambi” Cluj-Napoca

" Nu există nimic în intelect care mai înainte să nu fi existat în simțuri" JOHN Locke

Vârsta preşcolară a primit de-a lungul timpului o serie de etichete sugestive, a fost numită : vârsta de aur, vârsta micului faur, însă cert este faptul că în această perioadă sunt dobândite cele mai importante achiziţii psiho-comportamentale, iar calitatea acestora va determina integrarea copilului în fazele următoare ale dezvoltării sale ca adult.

O realitate a societăţii contemporane este faptul că, de la vârste foarte fragede copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale, motiv pentru care expresia cei 7 ani de acasă nu se justifică. Mediul familial este cel în care copilul dobândeşte cele mai importante achiziţii, regulile de bună purtare, care mai degrabă sunt imitate decât conştientizate. Cei 7 ani de acasă nu trebuie priviţi ca şi o responsabilitate aruncată pe umerii părinţilor, însă de noi, ca părinţi depinde startul adultului de mâine, prin urmare este o responsabilitate pe care trebuie să ne-o asumăm în aceşti primi ani ai copilăriei.

Contextul cultural-istoric al societăţii contemporane împreună cu părerile subiective ale părinţilor au condus la diverse definitii ale „celor 7 ani de acasă”. Generalizând, aspectele care definesc un copil ca fiind bine crescut sunt: salutul, comportamentul în public, comportamentul în alte grupuri sociale, înţelegerea (imitarea) normelor sociale, manierele la masă, tact şi toleranţă.

Personal, cred că educarea copilului începe încă de la naştere şi chiar dacă lucrurile par să urmeze o traiectorie bine stabilită, apar factori care afectează într-un mod sau altul dezvoltarea intelectuală, motrică sau afectivă. Potrivit psihologilor, chiar după naştere un prim pas în dezvoltarea copilului este apropierea, nevoia imediată de a fi lângă mamă. Dacă această nevoie nu este satisfăcută, apar frustrări atât pentru copil, cât şi pentru mama, iar tocmai această apropiere pune baza unei relaţii ulterioare între cei doi.

Puţin mai târziu, când începe să fie conturat limbajul, se recomandă ca părinţii să vorbească în permanenţă, să-i citească, să-i povestească, etc. În jurul vârstei de 1-3 ani, cel mic ar trebui să intre în contact cu foarte mulţi stimuli, să fie încurajat să exploreze cât mai mult.

Vârsta preşcolară (3-6 ani) a fost multă vreme considerată o etapă neimportantă din punctul de vedere al achiziţiilor psihologice, un interval de timp în care copiii nu fac nimic altceva decât să se joace... De fapt, chiar acest joc are o importanţă majoră. Într-un fel este echivalentul „muncii adultului”... Prin joc copiii îşi dezvoltă abilităţile cognitive şi învaţă noi modalităţi de interacţiune socială. Aşa se face că etapa preşcolară este una a schimbărilor semnificative, nu doar fizice, ci şi mentale şi emoţionale.

Societate pune accent tot mai mult pe dezvoltarea abilităților academice și de dezvoltare intelectuală și mai puțin pe construirea bazei senzo-motrice, bază atât de necesară dezvoltării nivelelor academice. Televizorul a cucerit lumea copiilor, internetul de asemeni,mai nou si tableta,în detrimentul jocurilor la nisip, pe leagăne,pe tobogane. Ne dorim ca incă din grădiniță ,copiii să știe să scrie și să citească, în loc să ne preocupe dacă sistemul senzorial vestibular,proprioceptiv sau tactil sunt normal organizate.Părinţii şi educatoarele se plâng mereu de hiperactivitatea unor copiii, dar nu caută cauza,motivul pentru care acei copii nu pot să stea într-un loc și să fie atenți la ce se întâmplă in jur. Se mai plâng și din cauză ca cel mic nu scrie, nu decupează, nu realizează lucrări la fel de frumoase,dar nu ştiu că poate este dispractic.

Concluzionând, putem afirma că educaţia este alcătuită din ansamblul regulilor pe care copilul învaţă să le înţeleagă şi să le respecte dobândite atât acasă, cât şi în grădiniţă sau şcoală.

GENERAŢIA “SINGUR ACASĂ!” - studiu

Prof. înv. primar ACRISTINEI NADIA DANIELA
Şcoala Gimnazială Nr.3 Piatra Neamţ, Jud. Neamţ

În România de astăzi, pe lângă copiii abandonaţi în orfelinate sau “uitaţi” pe străzi, se mai poate delimita o categorie de copii abandonaţi – cei lăsaţi la rude, de obicei la bunici sau la o familie de prieteni apropiaţi pentru ca părinţii să poată pleca la muncă în străinătate. Visul lor…să asigure copiilor tot ce au nevoie, într-o lume în care se dezvoltă exponenţial şi oferă atracţii noi zi de zi…dar dragostea, liniştea unui cămin, sprijinul şi sfatul în explorarea lumii care se deschide cu noi şi noi feţe…le pot cumpăra oare părinţii cu aceşti bani?

Ca dascăl şi ca mamă, mereu am pledat pentru existenţa unui climat familial armonios, în care fiecare părinte are rolul, lui, bine definit. Întrebarea “*Pe cine iubeşti mai mult?”* nu mai este de actualitate pentru că fiecare copil începe să conştientizeze de la vârste din ce în ce mai fragede că ambii părinţi sunt importanţi în viaţa lui. Dar, ce faci, când, nu ai nici un părinte alături de tine? Pot suplini bunicii sau alte rude grija, protecţia, dragostea părinţilor?… Trebuie să recunoaştem că lipsa părinţilor nu poate fi suplinită de nimeni şi nimic. Ei sunt cei care pot face cu adevărat un copil fericit.

În convorbirile telefonice pe care le-am avut cu părinţi plecaţi la muncă în străinătate, am insistat pe aceste aspect, încercând să ating coarda sensibilă a sufletului lor. În cele mai multe cazuri, eşec… Răspunsurile sunau cam aşa: *“Ce să-i pun pe masă copilului meu?”, “Cu ce să-i cumpăr rechizite?”, “Cum să-l refuz când îmi cere o prăjitură sau îngheţată?”, “Cu ce să-i cumpăr un cadou de sărbători sau de ziua lui?”etc.* Aceste aspect ar trebui să constituie un semnal de alarmă pentru cei care au pot determina crearea de locuri de muncă, mai ales în zonele defavorizate.

Nimeni nu poate impune unei familii ce să facă, dar trebuie evidenţiate consecinţele care apar ca urmare a absenţei unuia din părinţi pe o perioadă mai lungă. Plecarea unuia dintre părinţi sau a ambilor, conduce la un sentiment de abandon sau la anxietatea de separare. Astfel, intervine lipsa de afectivitate, care este de cele mai multe este compensată prin cheltuieli nejustificate şi prin imaginea afişată, însă banii nu pot compensa lipsa părinţilor şi rolul lor în dezvoltarea copilului şi în viaţa de zi cu zi.

Absenţa părinţilor sau doar a unuia poate conduce şi la probleme şcolare, copilul nu se mai concentrează, devine introvertit, uneori chiar abandonează şcoala si nu mai are nimeni putere să-l controleze.

Mulţi spun: *«copilul meu este puternic», «copilul meu va trece peste asta», «când mă voi întoarce îi voi fi alături».* Deciziile pe care trebuie să le ia zilnic părinții pentru educația, pentru viitorul copiilor sunt amânate, timpul le devine dușman.

Este o problemă foarte delicată care afectează evoluţia şi drumul unui copil spre propria devenire, care de cele mai multe ori are o pantă descendentă. Rămaşi singuri, copiii îşi croiesc drumul după propriile lor gânduri şi idei, în general cu o conduită afectată, datorită lipsei controlului din partea unui părinte sau neimplicarea celor ce ar trebui să se ocupe de ei, ajungând să ignore chiar şi reguli simple de politeţe, considerându-le absurde şi ipocrite.

Consecinţele pe care le-am constatat, care derivă din plecarea temporară a familiei sunt:

- copilul se simte abandonat, părăsit, dorul de părinţi îl face să se izoleze;
- devine irascibil, convins fiind că i s-a făcut o mare nedreptate; îşi neglijează pregătirea pentru şcoală atunci când observă că nu-l ajută nimeni;
- poate intra în grupuri periculoase, pentru că nu îi monitorizează nimeni cercul de prieteni;
- simte nevoia să le arate colegilor că nu le este inferior şi încearcă să epateze prin diverse gesturi, mai ales dacă părinţii îi trimit bani;
- există cazuri extreme când copiii fug de la persoanele în grija cărora au fost lăsaţi;
- pot ajunge să fie supuşi unor abuzuri din partea adulţilor;
- lipsa posibilităţii de a se consulta cu cineva în luarea unor decizii importante;
- copiii pot ajunge să aibă comportamente deviante;
- de multe ori se întâmpla ca familia să se destrame, de aici decurgând o altă serie de efecte negative asupra copilului.

- unii părinţi trimit bani din când în când, considerând că în acest fel şi-au îndeplinit statutul de părinte;
- se întâmplă ca familia la care rămâne copilul să fie interesată doar de avantajele materiale pe care le are de pe urma acestuia, lăsând libertate totală copilului;
- există cazuri şi mai grave, când aceşti copii sunt părăsiţi total.

La întrebarea "*Ce cadou ţi-ai dori de Crăciun*?" pusă unei fetiţe cu ambii părinţi plecaţi în străinătate, răspunsul a fost următorul: "*Cel mai frumos cadou ar fi să vină părinţii acasă şi să-mi cunosc frăţiorul de 2 ani, născut în Italia*". Cuvintele ei, rostite cu lacrimi, în ochi, spun totul…

Se recomandă a se evita plecarea ambilor părinţi în străinătate şi de asemenea, înainte de aceasta, câteva întâlniri de consiliere psihologică care să stabilească relaţia dintre părinţi după plecare şi relaţia între părintele plecat şi copil/copii, pentru a se evita apariţia de probleme în familie şi la copii. Altfel, se creează la copii sentimentul abandonului şi este posibil ca odată ajunşi la maturitate, să-şi abandoneze şi ei copiii, ca un protest şi ca o răzbunare împotriva propriilor părinţi.

Există o problemă extrem de delicată care se ridică: ar fi mai bine ca părinţii să rămână acasă şi să nu aibă bani pentru educaţie şi îngrijire,sau e mai bine să plece, eliminând problemele financiare, însă copiii să rămană în grija altor persoane sau doar cu un părinte?

Părinţii nu sunt foarte receptivi - sunt interesaţi doar de faptul că asigură, din punct de vedere financiar, nevoile copilului. Puţini părinţi renunţă la banii pe care îi câştigă în străinătate ca să fie alături de copil.

Trebuie consiliaţi părinţii ca să înţeleagă că plecatul la muncă în străinătate , oricât de dur ar suna, este o formă de abandon care generează traume care îi vor afecta pe copii pe toată durata vieţii. Dezamăgirile de acum au un efect nociv, urmând să fie resimţite, ulterior, la vârsta maturităţii, prin incapacitatea de a face faţă încercărilor vieţii.

opiii ai căror părinţi sunt plecaţi din ţară reprezintă o categorie expusă riscurilor şi situaţiilor de pericol, care duc în ultimă instanţă la încălcarea şi nerespectarea drepturilor acestora. Această problemă a căpătat în ultima vreme conotaţii naţionale, motiv pentru care organizaţiile nonguvernamentale active în domeniul protecţiei copilului fac apel la guvernanţi în vederea adoptării de măsuri, deoarece, s-a demonstrat prin studii complexe că, minorii rămaşi singuri acasă sau în grija altor persoane se confruntă cu grave probleme la şcoală şi în societate.

Dacă-i numărăm pe românii plecaţi la muncă în ţările Uniunii Europene (câteva milioane), atunci vedem că acasă rămâne o generaţie întreagă. Mulţi, la vârsta copilăriei sau adolescenţei. E generaţia "Singur acasă"…

ŞCOALA PĂRINŢILOR

Prof.înv.primar Adam Paula
Şcoala Gimnazială „C.D.Aricescu„, Câmpulung, Argeş

Implicarea părinţilor în problemele şcolii nu înseamnă atenţionarea în legătură cu problemele copiilor lor. Ea înseamnă mult mai mult. Se referă la construirea unor relaţii pozitive între familie şi şcoală şi la o unificare a sistemului de valori şi cerinţe relative la copil.

Părinţii sunt primii profesori ai copilului, ei încercând educarea lor în mediul familial. Împreună cu părinţii, şcoala îşi are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educaţia părinţilor după principii ştiinţifice de psiho –pedagogie devine o necesitate. Sunt situaţii în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuinţă, cheltuieli zilnice etc.) ignorând importanţa unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenentă.

În general, comportamentul parental este inspirat din propria experienţă de viaţă a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive cât şi negative, pe parcursul mai multor generaţii.

Cercetările arată că "în programele în care părinţii sunt implicaţi, elevii au performanţe mai mari la şcoală decât atunci când părinţii nu sunt implicaţi "(Henderson şi Nancy, 1995). Gradul de implicare al părinţilor în viaţa şcolară a copiilor influenţează şi rezultatele acestora, în sens pozitiv. Cu cât părinţii colaborează mai bine cu şcoala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educaţia nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv şcoala, dar nici părinţii, este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părţi implicate.

Responsabilitatea educaţiei şi dezvoltării copiilor trebuie asumată în echipă: şcoală –familie. Implicarea părinţilor aduce următoarele beneficii:

- creşte stima de sine a copiilor;
- se îmbunătăţeşte relaţia părinte –copil;
- părinţii înţeleg mai bine ce se întâmplă la şcoală;
- elevii au note mai mari, învată mai mult, indiferent de nivelul socio-economic, etnic sau de nivelul de educaţie al părinţilor, au mai puţine absenţe;
- îşi fac mai conştiincios temele acasă;
- copiii şi părinţiii dezvoltă atitudini pozitive faţă de şcoală;
- profesorii au aşteptări mai mari de la eleviii cu ai căror părinţi colaborează;
- scade riscul consumului de alcool şi a violenţei;
- câştigurile nu sunt evidente numai în primii ani de şcoală, ci sunt semnificative indiferent de vârstă sau anul de studiu;
- elevii se vor adapta mai uşor la trecerea în ciclu gimnazial/ liceal şi vor fi capabili să-şi stabilească planuri realiste privind viitorul lor.

În ciuda acestor beneficii, părinţii nu găsesc întotdeauna timp şi energie pentru a colabora cu şcoala la care învaţă copiii lor.

Crearea unui mediu adecvat de învăţare este sarcina familiei şi şcolii în egală măsură. Copilul are sarcinii de învăţare diverse :unele sunt îndeplinite acasă, altele la şcoală, ceea ce asigură un grad similar de importanţă atât cadrelor didactice şi şcolii în ansamblu, cât şi părinţilor şi mediului familial. Implicarea părinţilor poate preveni sau elimina dificultăţi inerente în viata unei şcoli. Împreună,părinţii, copiii şi cadrele didactice pot face din şcoală un loc plăcut pentru toţi cei implicaţi în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect şi flexibilitate.

Aşteptările părinţilor şi atitudinile lor privind educarea copilului sunt la fel de importante ca şi activităţile desfăşurate de cadrele didactice. Cei mai mulţi dintre părinţi doresc să fie implicati în educaţia copiilor, dar mulţi nu ştiu cum să facă acest lucru. Şcoala are nevoie să încurajeze şi să promoveze implicarea părinţilor ca parteneri.

Problemele încep însă, în momentul în care părintele începe să creadă că şcoala este obligată să le educe copiii. Educaţia se face în primul rând în familie. Nu poţi să trimiţi copilul la şcoală şi să aştepţi ca învăţătorul sau dirigintele să-ţi educe copilul fără ca tu să te implici în vreun fel. De cele mai multe ori părinţii nu participă la activităţile de timp liber ale copilor, astfel că talentele celor mici rămân nelucrate suficient.

În unele cazuri, dezinteresul părinţilor este mai mult decât evident, mai ales când e vorba de cei care pleacă să lucreze în străinătate. E dureros pentru un cadru didactic , când se trezeşte că un părinte vine la şcoală cu copilul de mână spunând:" Vi-l las, eu plec la muncă, dumneavoastră trebuie să-l educaţi".În aceste situaţi copiii sunt nedumeriţi sau chiar plini de ură, că tocmai lor li se întâmplă acest lucru, sunt privaţi de prezenţa părinţilor. În plus copiii sunt foarte sensibili de ceea ce se întâmplă în jur şi dacă noi adulţii ne mai amăgim, ignorând multe aspecte din jur, ei le simt şi le recepţionează altfel. Sunt si pseudo-părinţi, care sunt adevărate fiare,de multe ori, unii sunt cei "binecuvântaţi de Bachus" sau cei înstăriţi peste noapte, care sunt aroganţi sau cei mai mulţi sunt cei îngrijoraţi de grija zilei de mâine, dar toti au ceva comun: transferă educaţia în exclusivitate şcolii.

Scopul acestor "Ateliere ale părinţilor "constă în modificarea opticii pe care părinţii o au asupra întâlnirilor din mediul şcolar şi totodată, îmbunătăţirea relaţiei dintre părinţi şi copil, părinte şi cadru didactic.

Acest program nu substituie clasicile şedinţe cu părinţii ,ele dezvoltă colaborarea dintre şcoală şi familie. Atelierele sunt interactive, conţinând şi aplicaţii cu caracter ludic, care necesită un grad mare de implicare din partea părinţilor, cadrelor didactice şi chiar copiilor.Organizând aceste ateliere părinţii învaţă cum să evite, conflictele dintre generaţii, conflicte care apar datorită necunoaşterii evoluţiei copilului. Prin aceste acţiuni nu facem decât să-i câştigăm de partea şcolii.

Atelierul părinţilor poate începe prin trimiterea câte unei scrisori fiecărui părinte, prin care aceştia erau anunţaţi de faptul că la aceste întâlniri se vor aborda teme de un larg interes pentru dezvoltarea şi educarea copilului, dar într-o manieră interactivă , cu un pronunţat caracter aplicativ.

La prima întâlnire intitulată "Alături de şcoală" părinţii pot veni însoţiţi de copii. Individual, au avut de răspuns la câte 8 întrebări pentru copii şi 8 pentru părinţi.

Pentru copii - "Cum doreşti să fie părinţii tăi? Cât timp petreci zilnic cu părinţii tăi?Care sunt cele mai frecvente cauze ale discuţiilor în contradictoriu cu părinţii tăi -vestimentaţie, limbaj, anturaj, timp liber, şcoală, bani,altele- care? Cum procedează părinţii tăi atunci când încalci regulile? Enumeră câteva recomandări pe care ţi le-au făcut părinţii tăi în legătură cu un stil de viată sănătos? Ce-ţi place să faci în timpul liber? Alege una dintre preocupările tale pe care ţi-ar plăcea să o încurajeze părinţii; Care sunt activităţile familiale care îţi plac cel mai puţin?.

Pentru părinţi - "Spuneţi cel puţin un lucru pe care l-aţi descoperit la copilul dvs.? Cât timp petreceţi zilnic cu copilul dvs.? Care sunt cele mai frecvente cauze ale discuţiilor în contradictoriu cu copilul dvs. – vestimentaţia ,limbajul, anturajul, timpul liber, şcoala, banii, altele- care? Cum procedaţi atunci când copilul dvs. încalcă regulile? Enumeraţi câteva recomandări pe care le-aţi făcut copilului dvs. în legătură cu un stil de viată sănătos? Ce-i place copilului dvs. să facă în timpul liber? Alegeţi una dintre preocupările de mai sus pe care aţi încuraja-o; Care sunt activităţile familiale pe care aţi dori să la facă mai bine copilul dvs.?"

Răspunsurile vor fi discutate fără a se da nume, chiar dacă se ştia despre cine este vorba. Acest exerciţiu le arătă unor părinţi cât de puţin ştiu despre copiii lor.

Într-o altă întâlnire, părinţii vor fi împărţiţi în 4 grupe şi vor primi câte o fişă de lucru. Pe fişă este scrisă următoarea întâmplare :"George este elev în clasa IV. El a uitat să-şi facă tema la matematică . D-na învăţătoare controlează tema pentru acasă. George spune iniţial că a uitat caietul acasă, apoi la întrebările doamnei recunoaşte că a minţit şi nu şi-a făcut tema. D-na îl notează pe fişa de evaluare şi îi dă un insufucient pe caiet. Mama vine de la serviciu şi îl întreabă pe George dacă a luat vreun calificativ. El îl spune că nu, şi-i arată caietul cu tema rezolvată în acea zi. Mama merge la bucătie să pregătească cina şi la coşul de gunoi zăreşte aruncate foi din caietul de matematică şi pe ele urme de stilou cu roşu. Uitându-se cu atenţie la foi , mama găseşte insuficientul pentru tema nefăcută."

După ce au citit fişa şi părinţii au timp 5 minute să se gândească, cum ar proceda într-o asemenea situaţie, le cer să identifice cauzele care au generat problema apărută. Membrii grupelor vor împărtăşi în cadrul echipei părerile lor, acestea vor fi discutate si apoi se va stabili de comun acord o soluţie care va fi expusă , în plen, de reprezentantul grupului. Soluţiile prezentate vor fi supuse dezbaterilor. Scopul acestei aplicaţii este ca prin transpunerea în rolul părinţilor din situaţiile prezentate aceştia să-şi dezvolte abilităţi de a rezolva probleme asemănătoare, cu scopul menţinerii relaţiilor specifice unui climat familial echilibrat.

Se poate recomanda părinţilor să încerce să identifice soluţii cât mai variate şi cât mai aproape de modul în care ar reacţiona ei în mod real, dacă ar trăi situaţia prezentată. Înainte de încheierea întâlnirii se pot pune întrebări de genul:”Cum v-aţi simţit pe parcursul activităţii? Cum vi s-a părut activitatea? V-a fost greu să vă puneţi în pielea părintelui din situaţiile prezentate ? Care moment al “rolului “vi s-a părut cel mai dificil? Cum vi s-au părut soluţiile prezentate de ceilalţi? Argumentaţi răspunsurile “

În acestă discuţie trebuie să fie atraşi cât mai mulţi participanţi.

Cadrul didactic nu trebuie sa-şi exprima propria opinie în legătură cu răspunsurile participanţilor, nu încurajeaza critica, fiecare având dreptul să-şi spună propria opinie fără a fi judecat.

Altă aplicaţie poate avea ca scop, ca în familie să se adopte, prin negociere, o regulă atunci când se pune problema să se aleagă modul cum se va pe trece seara, sau cum se va cheltui o sumă de bani câstigată în urma participării întregii familii la un concurs, sau când se discută ce program de TV se alege pentru a fi vizionat. Se prezintă variante de atitudini:

- atitudinea “bulldozer”(doar nevoile mele contează ! Ale tale nu au nici o valoare ! Vom face aşa cum vreau eu !”),
- atitudinea “papă-lapte”(Nevoile tale contează , ale mele mai puţin!Tu ai totdeauna dreptate! După dumneavoastră , domnule!)s
- atitudinea “autenticului”(ţin cont de nevoile mele ,dar şi de ale tale. Există loc pentru fiecare.)

Prin această aplicaţie se vizează stabilirea unor norme realiste care să fie interiorizate de către copii. Se va face apel la capacitatea empatică şi capacitatea persuasivă a ambelor părţi implicate .

La această aplicaţie grupele vor fi făcute din adulţi cu copiii proprii, şi li se sugerază să construiască scenarii cât mai apropiate de situaţiea reală. Atunci când, prin negociere, nu s-a stabilit nici o regulă, în cadrul grupei, familia poate prezenta totuşi scenariul ales. Eventualele probleme care împedicăt negocierea vor fi discutate în cadrul momentului de debriefing.

Prin aceste ateliere, părinţilor li s-a explicat că este bine să înlocuiască unele expresii,ca de exemplu:” ori eu ,ori el”- cu “amândoi putem câstiga”,”nu există nici o speranţă”- cu “este posibil să….”, “nu e drept să avem acest conflict”-cu “conflicte de acest gen sunt normale “,”nu merită să ne gândim la asta” –cu “nu trebuie să neglijăm conflictele”,”nu este înţelept să faci concesii”-cu “trebuie să căutăm cât mai multe soluţii”,”nu eu am început, de ce trebuie să iau eu iniţiativa?”- cu “aş putea contribui la rezolvarea conflictului “.

La sfârşitul acestor întâlniri, părinţii vor completa o fişă de evaluare, cu următoarele cerinţe:

”Enumeraţi aspectele pozitive ale acestor ateliere;
Enumeraţi aspectele negative ale acestor ateliere;
În ce moment ale atelierului aţi întâmpinat dificultâţi?;
Apreciaţi gradul de implicare al părinţilor în ateliere pe o scară de la 1 la 10;
Ce aţi schimba în stilul de viaţă al copilului /al d-voastă?;
Ce aţi menţine în stilul de viaţă al d-vtră / copilului ?;

La astfel de ateliere părinţii ar mai putea să discute de cum să se asocieze pentru a accesa fonduri europene pentru participarea copiilor la diverse schimburi internaţionale , activităţi culturale şi sportive , dar şi pentru dotarea şcolilor.

Sunt situaţii în care apar bariere de comunicare între cadre didactice şi părinţi, fie din lipsă de experienţă, fie din lipsa spiritului de echipă. Pentru binele copilului este recomandabil ca ,fie prin efortul părinţilor, fie prin cel al cadrelor didactice, astfel de bariere să fie îndepărtate. În multe cazuri profesorii cred că părinţii nu acordă suficientă atenţie copiilor sau părinţii consideră că profesorii sunt prea distanţi şi nu se implică suficient. Comunicarea eficientă dintre profesori şi părinţi se reflectă în dezvoltarea copiilor şi de aceasta ea nu trebuie neglijată . Practica a demonstrate că aceste ateliere, deşi necesită timp, atât din partea părinţilor cât şi a cadrelor didactice, sunt binevenite.

Bibliografie:

1.**Băban Adriana**- Consiliere educaţională, Editura Ardealului, Cluj-Napoca, 2001;
2.**Vrăsmaş Ecaterina**- Consilierea şi educatia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002;
3.**Vrăsmaş Traian**- Învăţământul integrat, Editura Aramis, BUcureşti, 2001;
4.**Vlady Flo**- Elemente de motivaţie, atitudine şi comportament uman, Editura Flomarco, Bucureşti, 2001

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. înv. prescolar Adina Nedelcu
Gradinita nr.53,Bucuresti,sector 5

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa „gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

CEI 7 ANI DE ACASA- ROLUL FAMILIEI IN EDUCATIA COPILULUI

Adriana Andreea Voicu- Liceul Tehnologic Carol I Valea Doftanei, Prahova

Intre factorii educatiei familia a fost si este considerate ca factor prioritar si primordial deoarece in ordinea fireasca a lucrurilor educatia incepe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel sa afirme ca “ in familie sip e genunchii mamei se formeaza ceea ce este mai valoros pe lume- OMUL DE CARACTER”.

Daca in domeniul instructiei scoala ii asigura copilului pregatirea pentru activitatea profesionala, in domeniul structurilor de baza ale personalitatii fiecare individ evolueaza pe baza mostenirii ereditare, iar din punct de vedere formative, in special in domeniul moral, caracterul si conduit generala poarta amprenta climatului familial si a influentelor primare. A.S. Makarenko a acordat o importanta deosebita puterii exemplului pe care familia il are in educatie: “ Bazele educatiei se pun pana la 5 ani. Ceea ce ati facut pana la 5 ani reprezinta 90% din intregul process educativ; dupa aceea educatia omului continua, dar in general, voi incepeti sa gustati roadele, caci florile pe care le-ati ingrijit au fost pana la 5 ani”.

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Desi nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Adriana Gheban
Colegiul Tehnic „Ion Mincu” Tg-Jiu

Cei șapte ani de acasă.... Aceste cuvinte sunt auzite tot mai des în ultimul timp. De ce?Acești șapte ani reprezintă un set de priceperi şi deprinderi formate în cadrul familiei şi definesc modul în care îi respectăm sau nu pe ceilalți. Educația timpurie este foarte importantă pentru a deveni o persoană responsabilă.

Sorin Cristea consideră că educaţia are trei semnificaţii primare, provenite din etimologia sa latină:

- educatio= creştere, formare;
- educo-educare=a creşte, a forma, a instrui;
- educo-educere=a ridica, a înălța.

Omul este supus educabilității. Până la trei ani familia este modelul copiilor. Timpul petrecut alături de ei este indispensabil unei dezvoltări armonioase. De mic, copilul este învățat să mănânce, să bea, să doarmă, să fie curat sau să facă curățenie, să fie atent la cei din jur, să țină cont de părerile celorlați, etc. Educația este astfel văzută ca un produs al relațiilor sociale. Felul în care se dezvoltă acestea vor influența viața copilului, adolescentului, adultului de mai târziu.

Ființa umană este o ființă socială şi morală. Primele relații care se stabilesc sunt cele dintre membrii unei familii. Astfel, copilul va adopta felul de a se comporta al membrilor familiei sale, iar mai târziu prietenii şi anturajul vor avea o influență mare asupra sa. Pregătirea pentru integrarea în societate este foarte importantă. Copilul trebuie să folosească formule de salut, să ştie cum să ceară anumite lucruri sau să împartă o jucărie cu ceilalți, să respecte normele de igienă.

Familia mediază comunicarea cu şcoala. Aceasta din urmă este un factor care-l ajută pe copil să-şi desăvârşească personalitatea. Climatul educațional e foarte important în viața copilului. Acolo unde există comunicare, siguranță, disciplină, copilul simte că părinții se ocupă de el, îi dau încredere.

Acasă, la şcoală sau în societate, normele de comportare civilizată fac diferența între oameni. Familia este prima şcoală a omului, dar este şi cea care își va pune amprenta asupra întregii sale vieți.

Bibliografie:

Cristea, Sorin, Dicționar de ermeni pedagogici, EDP, Bucureşti, 1998
Stănciulescu, E, Sociologia educației familiale, vol.I, Polirom, Iași, 1998

Cei sapte ani de-acasă

Prof. înv. primar. Afloroaei Margareta
Şcoala Gimnazială „I.G. Duca” Bucureşti , sector 5

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viața. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

"Cei şapte ani de acasă" este o expresie pentru educaţia pe care părinţii o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viaţă, o atenţie sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mânuță și să ne spună "nu este voie".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Cei şapte ani de acasă se leagă în primul rând de educaţia pe care o primeşte fiecare acasă. Acum nu prea se mai poartă, pentru că foarte mulţi părinţi pleacă şi lasă copii de doi sau trei ani la bunici, la mătuşi. Or, cei şapte ani de acasă înseamnă ca o familie să fie întreagă, părinţii să-şi educe copiii, pentru a avea un simţ, respect, corectitudine: să nu furi, să nu jigneşti. Societatea noastră duce lipsă de aceşti şapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei şapte ani de acasă reprezintă o bază a educaţiei. Dacă lipseşte baza, ca la orice clădire, este grav.“

Copilul este pregatit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine si în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasa” deoarece copilul iși petrece cel mai mult timp cu familia, în special pâna la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelusul este atasat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de catre copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlam limbajul si comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineănteles că asta nu înseamnă că permanent von fi stresați de cum vorbim, ne purtam ori reacționam la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu si chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însa va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încat copilul să poata trage învațaminte atat din situațiile și întamplările frumoase din viața voastră, cât si din cele negative. Este nevoie de insușirea responsabilitații de a fi părinți, de a fi permanent conştienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizeză ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învața copiii în cei șapte ani?

– deprinderi de autoservire
– ordine
– igienă
– curățenie si exprimarea propriilor nevoi
– exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emoțiilor atat pozitive, cât si negative
– bune maniere si comportament
– limbaj corect transmis (fara greseli de pronunție, topica ori dezacord dintre parțile de vorbire)
– modul de a relaționa cu ceilalti și de a raspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
– consecvența în realizarea unei sarcini
– concentrarea atenției
– perseverența în realizarea uneri sarcini
– alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din insușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

– spiritul de competiție
– altruismul
– cooperarea
– atitudinea pozitivă fată de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalca normele ori nu va fi încrezător in forțele proprii.

Pentru copii şi pentru viitorii cetăţeni ai societăţii, anii petrecuţi în sânul familiei sunt foarte importanţi. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinţii, să fie riguroşi cu ei înşişi, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinţilor, dar observă în primul rând gesturile părinţilor. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esenţial exemplul faptei. Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe educaţia copiilor. În fiecare predică, slujbă şi sfat al preoţilor către credincioşi ar trebui să se sublinieze importanţa educaţiei, a atmosferei familiale şi, de asemenea, importanţa comunicări cu copiii. Educaţia sau, în sens contrar, lipsa de educaţie are implicaţii majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte uşor să identifici, dacă priveşti pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care a fost sau nu educaţi la timp, în familie.“

Înainte de a judeca o persoana și de a-i pune o etichetă, gândiți-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de catre ceilalti.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

Prof.înv.primar Agache Marta-Cecilia
Școala gimnazială”Elena Doamna” –Tulcea

„Un copil este ca o sământă de floare...
Cât de frumos va crește, cât de frumos va rodi,
Depinde de grădinarul care o va îngriji.”
Irina Petrea

Familia a fost şi este considerată factor prioritar şi primordial deoarece,în ordinea firească a lucrurilor, educaţia începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că : „În familie şi pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter”.

În familiile formate din părinţi şi copii, mama este cea care începe educaţia, în

primul an de viaţă având un rol predominant, nu numai în hrănirea copilului ci şi în realizarea şi a celorlalte dimensiuni ale educaţiei. Căldura afectivă şi formarea deprinderilor elementare ocupă primul loc. Ambii părinți trebuie să se ocupe de educația copiilor. Ei trebuie să ajungă la un consens privind această problemă. Trebuie să discute cu copiii despre lucrurile pe care aceștia au voie și nu au voie să le facă în viață. De mici copiii trebuie să primească responsabilități ce trebuiesc îndeplinite și să fie recompensați pentru îndeplinirea lor. Timpul petrecut alături de familie își va pune amprenta pentru totdeauna asupra temperamentului, caracterului, educației copilului mic, influențând dezvoltarea sa ulterioară ca adolescent, ca tânăr și ca adult, adaptarea sa la viața socială și comportamentul în viața personală. Părinții sunt cei care îi oferă dragoste necondiționată, îngrijire și supraveghere pentru ca el să crească frumos și demn, să devină un om adevărat, cu cei șapte ani de acasă.

Prin educaţia primită “acasă” un copil trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politeţe, un limbaj dezvoltat care să îi permită să comunice, un grad de dezvoltare emoţional care să îi dea posibilitatea de a-şi controla fricile, emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială. Unele din însuşirile dobândite în aceşti primi ani de viaţă devin stabile pentru tot restul vieţii pot fi: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, etc. Altele influenţează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu întru-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi increzător în forţele proprii. Se pot creiona, evident, generalizări.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

• Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care micuțul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

• Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

• Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

• Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

• Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

• Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

• Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp –

între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Familia asigură copiilor sentimentul siguranţei şi îi ajută să depăşească obstacolele inerente vieţii, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc. Educația primită în primii șapte ani de viață depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile de conduită învățate să nu se transforme într-o disciplină de fier. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul permite acestuia să aibă încredere în propriile forțe. Copiii au nevoie să fie iubiți așa cum sunt, pentru ceea ce sunt. Iubirea necondiționată este ceea ce au ei nevoie pentru a se dezvolta armonios. Iubirea părintească este un dar, toți copiii au dreptul la ea.

Familia și căminul, conviețuirea și cadrul conviețuirii laolaltă a părinților cu copiii lor, reprezintă școala primilor ani ai copilului în care trebuie să primească bazele temeinice ale viitoarei sale conștiințe, ale tuturor trăsăturilor care-l vor defini ca om integru la maturitate. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influenţează şi modelează persoana umană. Familia este principalul "laborator" de formare a persoanei. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. Năzuințele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, trăsături de voință și caracter.

Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său

Viața e mai frumoasă când știi să dăruiești, să ajuți, să vorbești politicos. Nu ne costă nimic. Păstrăm vie latura umană, pragmatică și poetică a vieții.

Bibliografie:

Elena Bonchiş, „Familia şi rolul ei în educarea copilului", Ed. Polirom 2011.
Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed.
Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000

Importanța educației sociale la vârsta preşcolară

Nicoleta Aileni

Educaţia socială constituie un ansamblu de acţiuni/demersuri proiectate şi desfăşurate pe baza unor principii coroborate cu totalitatea influenţelor exercitate de societate, care au ca scop realizarea integrării sociale a copiilor şi tinerilor, având ca finalităţi formarea competenţelor de viaţă (Ștefan,C., și Kallay, E., 2010, p.27).

Comportamentele sociale sunt rezultatul unui proces de învățare a ceea ce este valorizat de către societate. Competențele sociale se achiziționează în cadrul societății, cu influențele culturale și sociale ale familiei și grupurilor de oameni în care se încadrează familia.

Dezvoltare socială presupune dezvoltarea abilităţilor de interacţiune cu adulţii, dezvoltarea abilităţilor de interacţiune cu copiii de vârstă apropiată, acceptarea şi respectarea diversităţii, dezvoltarea comportamentelor prosociale.

În ceea ce privește dezvoltarea socio-emoțională putem spune că aceasta vizează debutul vieţii sociale a copilului, capacitatea lui de a stabili şi menţine interacţiuni cu adulţii şi copiii. În plus, interacțiunile sociale mediază modul în care copiii se privesc pe ei înşişi şi lumea din jurul lor.

Familia este primul grup social (mediul primar de socializare) din care face parte copilul. Părinţii sunt primii educatori pentru că:

- Ei sunt primii cu care copilul interacționează constant încă din prima zi de viață;
- Familia este modelul pe care copilul îl imită: modul de viață al familiei este principalul reper în viață a copilului;
- Comunicarea intrafamilială influențează decisiv dezvoltarea psihofizică a copilului.

Parteneriatul dintre grădiniţă şi familie reprezintă o primă experienţă relaţională şi de colaborare a părinţilor cu persoanele profesioniste în domeniul educaţiei. Cei mai mulţi părinţi manifestă deschidere, dorinţă de a colabora cu personalul grădiniţei, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicaţi.

Dezvoltarea parteneriatului dintre comunitate, familie şi grădiniţă constituie o garanţie a îmbunătăţirii practicilor educaţionale utilizate atât în familie, cât şi în instituţiile de educaţie timpurie, un astfel de parteneriat putând fi considerat drept fundament pentru construirea unei veritabile comunităţi de învăţare.

Relația grădiniță-familie nu se poate constitui fără asigurarea unei condiții de bază: cunoașterea familiei de către educatoare, a caracteristicilor și a potențialului ei educativ. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul grădiniță-familie. Iar părinții cu cât vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali. O bună relație de comunicare între părinți și educatori este esențială pentru a asigura dezvoltarea optimă a competențelor emoționale și sociale ale copiilor.

Grădinița reprezintă un context social în care copiii au ocazia să interacționeze cu alți copii în mai mare măsură decât în cadrul familiei. De aceea, copiii pot să învețe sistematic despre emoții și comportamente sociale adecvate. Copiii acumulează o cantitate semnificativă de învățare socială de la covârstnicii cu care interacționează în sistemul de educație, la școală sau în locurile de joacă. În cadrul relațiilor de la egal la egal, copiii învață concepte de reciprocitate și corectitudine prin interacțiunea cu grupul. Negocierea, discuția și conflictul descoperite printre colegi îi ajută pe copii să învețe să înțeleagă gândurile altora, emoțiile, motivele și intențiile lor. Această înțelegere le permite copiilor să se gândească la consecințele comportamentului lor atât pentru ei cât și pentru ceilalți (Doll, Zucker, & Brehm, 2004). Apoi, pe măsură ce primesc feedback de la colegii lor, copiii încep să evalueze caracterul adecvat al acțiunilor lor și să-și modifice comportamentul în consecință (Santrock, 2010). În concluzie, relațiile de la egal la egal oferă contexte critice pentru cunoașterea socială (adică gândirea fenomenelor sociale) și acțiunea socială.

Studiile ne arată că cei cu competență socială sunt mai fericiți decât colegii lor mai puțin competenți. Ei au mai mult succes în interacțiunile cu ceilalți, sunt mai populari și mai mulțumiți de viață. În plus, relațiile sociale ale copiilor au fost legate de realizările academice, cei cu aptitudini sociale pozitive fiind asociați cu rezultate mai bune în școală (Epstein, 2009).

Ca rezultat al acestor rezultate favorabile, copiii social-competenți tind să se considere a fi oameni valoroși care pot face diferența în lume. Alți oameni îi percep ca fiind tovarășii de dorit și membrii competenți ai societății. Același lucru nu se poate spune pentru copiii a căror competență socială este slabă. Tinerii care nu reușesc să funcționeze cu succes în lumea socială trăiesc deseori suferință și singurătate, chiar și în primii ani. Ei frecvent sunt respinși de colegii lor, suferă de stima de sine scăzută și fac mai prost în studiile lor (Miles & Stipek, 2006). Cercetările conduse de către J. Zins, R. Weissberg, M. Wang, & H. J. Walberg (2008), subliniază faptul că preșcolarii care demonstrează abilități sociale și emoționale puternice, tind să dea dovadă de:

- O mai mare motivație academică
- Atitudine pozitivă față de școală
- Mai puține absențe
- Mai multă participare în clasă
- Rezultate mai bune la matematică și științe lingvistice
- Realizarea de arte lingvistice superioare
- Note mai mari
- Tendințe reduse de abandon școlar

BIBLIOGRAFIE:

Ştefan, C., A., Kallay E., (2010), *Dezvoltarea competenţelor emoţionale şi sociale la preşcolari,* Ed. ASCR, Cluj-Napoca

Zins, J.R., Weissberg, M. Wang, & H. J. Walberg (Eds.), (2008), *Building academic success on social and emotional learning: What does the research say?* (pp. 1–22). New York:

Teachers College Press, Columbia University; Ladd, G. W.

Importanța celor șapte ani de acasă

Profesor înv.primar: Albu Claudia
Școala Gimnazială, comuna Găiceana, județul Bacău

Educația reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. De asemenea, educația are rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, pshice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Aceasta asigură fundamentele dezvoltării pshice și fizice, ale dezvoltării spirituale, sociale și culturale complexe. Copiii ceea ce învață în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decît vor învăța tot restul vieții.

Expresia „cei șapte ani de acasă”, în general, este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anume context. Pshiologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie definește în bună măsură viitorul de adult. Întreaga viață a omului este o succesiune de căutări și încercări de atingere a unor idealuri personale specifice vârstei, stabilite de fiecare individ în parte, în funcție de modelele alese în aceea perioadă a vieții lui. Acestea sunt în strânsă legătură cu scara sa de valori care își are originile în copilărie, în modelele inițiale care sunt părinții. Grigore Vieru a spus „copilăria e taina dezvăluirii viitorului” sau așa cum afirmă Gaston Bachelard „copilăria durează toată viața. Ea se întoarce mereu pentru a însufleți secțiuni mari ale vieții de adult”. Cu tot ceea ce include ea în privința dezvoltării personale, copilăria constituie puntea individului către lumea înconjurătoare, către viitorul său. În același timp ea reprezintă rezervorul sau energii nesecate în fața obstacolelor vieții. Lucian Blaga în „Inima tuturor vârstelor” afirmă „dacă inima e puternică chiar și când pierzi totul în viață material vorbind, te ai pe tine însuși”, deci implicit „cei șapte ani de acasă”.

Familia a fost și este considerată un factor prioritar și primordial, deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educația începe în familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că: „în familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valors pe lume- omul de caracter”. Punând în evidență dimensiunea morală a educației în familie, dar într-un anumit fel și într-o anumită măsură, familia își aduce contribuția în toate sectoarele educației, copilul aici făcându-și ucenicia pentru viață, cea morală rămâne esențială prin substanța pe care i-o imprimă familia.

„Cei șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie copilul a simțit cum e să fii iubit, s-a vorbit de cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, el se obișnuiește să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre. Acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Copilul învață din mediul familial primele expresii, formându-și conduite prin contagiune directă și mimetism, copiii vor face precum părinții lor, imitând comportamentul acestora. Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere, va avea de suferit la maturitate sau poate toată viața în cazul în care nu are caracter puternic nativ, prin care să se educe. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă.

În concluzie, „cei șapte ani de acasă” reprezintă piatra de temelie a vieții pe viitor.

Bibliografie

Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

Nicola, Ioan; Farcaș, Domnica- *Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică,* E.D.P., București, 1996

www.copii.ro
www.scribd.com
www.didactic.ro

„CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ”-EDUCAȚIA PĂRINȚILOR

Prof.înv.preşcolar, Albu Daniela-Oana
Şcoala Gimnazială „Ion Barbir” Capu Câmpului, Suceava
G.P.N.Nr.1Capu Câmpului

„ Un copil este ca o sămânță de floare … Cât de frumos va creşte, cât de frumos va rodi, depinde de grădinarul care o va îngriji, de ce pământ şi de câtă lumină şi apă are, de cât e de ferită de frig, de furtună şi de soare prea tare. E atât de plăpândă …

Cum ai putea s-o rupi ori să o calci în picioare, când e tot ce va rămâne în urma ta ?

Irina Petrea

După cum bine se ştie, familia reprezintă factorul primordial în educarea unui copil şi educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță şi şcoală va trebui să se întrepătrundă cu mediul familial.

Întâlnim multe cazuri în care, cu o condamnabilă neglijență, părinții îşi trimit copiii nedisciplinați la grădiniță pentru a primi educația pe care ei ar fi trebuit să le-o dea acasă.

Dragostea, familia, şcoala sunt esențe indispensabile în viața fiecărui om. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare şi diverse. Este foarte importantă educația din copilărie deoarece individual ia primele impresii din mediul înconjurător, din familie. Tot din mediul familial copilul absoarbe ca un burete conduitele şi obiceiurile celor din jur. Copilul va repeta şi va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleaşi păreri, idei, concepții. Calitatea educației primite în familie depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților şi al familiei ce vine în contact cu copilul, în special sub aspect moral şi comportamental.

Împreună cu părinții, educatoarele vor stabili o strategie şi o atitudine comună în ceea ce priveşte modul de a trata copilul, care să-i ofere acestuia toate atuurile pentru dezvoltarea viitoare, să-l ferească de conflicte, frustări şi confuzii.

Câteva principii generale de care părinții trebuie să țină seama sunt schițate în cele ce urmează:

1. Iubeşte-ți şi acceptă copilul aşa cum este!

Fii cald, iubitor şi sensibil. Prima şi cea mai importantă nevoie a copilului este aceea de a fi iubit. Fiecare copil este asemenea unui vas gol ce aşteaptă umplut… cu iubire. De aceia doar atunci când vasul este „ plin “ copilul poate începe să dăruiască, la rândul lui dragoste.

2. Respectă-ți copilul!

Respectă-ți copilul şi nu-i răni sentimentele, nu-l dezaproba şi nu-l jigni, nu râde niciodată de el, dar râzi cât mai des cu el. Respectă-l aşa cum aştepți să fii respectat!

3. Fii un exemplu bun pentru copilul tău!

„ Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite. Dacă vă scapă o vorbă sau săvârşiți vreo faptă pe care i-ați prezentat-o drept o greşeală când a comis-o, el cu siguranță se va apăra altădată, invocând exemplul dat de dumneavoastră şi se va pune în asemenea măsură la adăpostul acestui exemplu, încât cu greu vă veți putea atinge de el pentru a-i îndrepta greşeala “.(John Locke)

4. Implică-te în viața lui!

Cu cât te implici mai mult în viețile copiilor, în creşterea şi educarea lor, cu atât se vor simți mai puşi în valoare şi vor fi mai dispuşi să îți răspundă pozitiv.

5. Comunică cu el!

Comunicarea implică nu numai un limbaj oral, ci şi cel non-verbal, „limbajul corpului”, în care mesajele sunt transmise prin timbrul vocii, expresia mimico-facială, gesturi, poziția corpului.

6. Lasă-l să se joace şi să experimenteze!

Copilul acceptă numai experiențele pe care le face singur. Lasă copilul să experimenteze, creându-i un mediu securizant, dar nu exagera.

7. Foloseşte disciplina în educație!

Folosiți disciplina în scopul de a educa. Nu sunt permise sub nici un motiv, pedepsele fizice ori acelea care să-i îngrădească dezvoltarea fizică, psihică sau care îi afectează starea emoțională.

8. Creşte un copil sănătos!

Un părinte bun va fi preocupat de sănătatea fizică, psihică și intelectuală a propriului copil și va acționa în consecință.

9. Alege calitatea pentru copilul tău!

O imagine de calitate este esențială pentru dezvoltarea copilului. Calitatea trebuie să se reflecte în alegerea mediului de viață, în oferirea hranei, în alegerea serviciilor de calitate și alegerea celei mai potrivite forme de educație.

10. Există și un „NU” pentru părinți!

Nu îți subaprecia copilul!
Nu folosi amenințări!
Nu obliga un copil mic să promită!
Nu lăsa televizorul să educe copilul!
Nu îl răsfăța exagerat!
Nu-l minți niciodată!
Nu da copilului ordine!
Nu cere respectarea unor reguli inadegvate vârstei!

Bibliografie:

- Ecaterina Adina, Vrăsmaș, Educația copilului preșcolar, Editura Pro Humanitate, București,1999;
- Gheorghe Bunescu, Democratizarea educației și educația părinților w.w.w.leducat.ro
- Revista învățământul preșcolar, nr. 3,4 /2007

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Profesor Albu Emilia
Liceul Tehnologic „Iordache Golescu” Găești

Când vorbim despre„Cei şapte ani de acasă“ ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are „Cei şapte ani de acasă“ ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc „Cei şapte ani de acasă“. Dar educaţia primită în„Cei şapte ani de acasă“ depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e raspunderea părintelui.

Din păcate democrația a dat naştere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare.

În lumea canalelor de știri, cu foame de senzație auzim doar povești rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii și dezastre.

În ziua de astăzi, expresia „Cei şapte ani de acasă“ a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu isteţimea, iar răsfăţul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puţini copii politicoşi şi bine crescuţi.

Disciplina bunei convieţuiri lipseşte sau mai bine zis a dispărut şi din ce în ce mai mulţi tineri au rămas corigenţi la această materie şi nu ştiu să trăiască decent, frumos şi demn printre oameni. Acestea se învaţă pe parcursul întregii vieţi, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei şapte ani de-acasă”.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine şi lăsând indolenţa de o parte, am deveni adevăraţi formatori de oameni, de caractere şi personalităţi.

Nu este corect să dăm vina pe alţii.

Să nu acuzăm părinţii care nu se ocupă de educaţia copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, şi noi suntem părinţi.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu ştiu să-şi stăpânească elevii, pentru că şi noi poate ne-am numărat odată printre aceştia.

Să ne amintim în orice moment că nemulţumirile noastre pot fi schimbate prin contribuţia noastră, a tuturor: părinţi, bunici, învăţători, profesori.

Noi toţi, cu dragoste şi stăruinţă, putem să-i redăm sensul expresiei “cei şapte ani de-acasă”.

Educația începe cu cei șapte ani de acasă

Profesor: Albu Ioan Cristinel
Școala Gimnazială, comuna Găiceana, județul Bacău

Educația este un proces continuu care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Ea începe din prima zi de viață a copilului, așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală. Educația, regulile morale, bunele maniere sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Socializarea, exprimarea emoțiilor și asumarea responsabilităților sunt o parte dintre abilitățile pe care trebuie să le însușească un copil în „cei șapte ani de acasă”. Principalele modele pe care copiii le urmează sunt părinții. Pshiologii susțin că educația primită în prezent în cei șapte ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, fiind o evoluție firească și o adaptare la contextul sociocultural. Copilul în primii șapte ani de viață trebuie să-și însușească o serie de abilități sociale și emoționale. Sorina Constandache, psihopedagog la „Mind Institute” din București explică „abilitățile sociale presupun ca micuții să învețe să-i ajute pe ceilalți fără să aştepte o rescompensă, să-i asculte, să le dea atenție și să-și rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. Întrebați-vă copilul cum se simte atunci când este ajutat și spuneți-i că la fel de bine s-ar simți și cel pe care l-ar ajuta”. Tot la fel de importante sunt și abilitățile emoționale. Părinții trebuie să-i învețe pe copii cum să-și exprime emoții precum furia sau frica.

Baza unui comportament adecvat al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care este înconjurat un copil de părinți, îi permit acestuia să se dezvolte și să aibe încredere în propriile forțe. Copilul care este iubit de părinți se simte îngrijit și protejat, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament. Un copil care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia și realizează că sunt preocupați de tot ceea ce face. Pshiologii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitoriii pentru formarea lui de adult.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Cei șapte ani de acasă sunt caracterizați adesea prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Reguli esențiale în educația copilului până la șapte ani:

1. Copilul trebuie învățat să se poarte frumos, iar bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Pentru un comportament corespunzător trebuie stabilit și impus reguli și limite;
3. Comunicarea este secretul unei relații solide între copii și părinți;
4. Limitarea timpului petrecut la calculator și televizor, concentrarea în educația lui pe arta conversației;
5. Învață-l să iubească cărțile și lectura. Părinții încep încă de când e bebeluș să-i citească povești. Treptat copilul trebuie lăsat să exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de povești;
6. Aplicarea disciplinei pozitive. Nu trebuie abuzat în nici un fel (fizic, verbal, emoțional, etc.) și evitat educația cu „bătaia”;
7. Un copil trebuie învățat să-și exprime emoțiile și sentimentele. Numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate;
8. Învață-l să spună mereu adevărul. Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui;
9. Fii un părinte implicat și devotat;
10. Iubește-l necondiționat- demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre (sărutări pe frunte, îmbrățișări);

Realizarea tuturor cerințelor presupune existența unui cămin armonios, bazat pe dragoste, înțelegere, respect între copii și părinți. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Bibliografie

Popovici, D., *Sociologia educaţiei*, Iaşi, Institutul European, 2003
Stănciulescu E., *Sociologia educației familiale* vol. I, Ed. Polirom Iaşi, 1998;
Vrășmaș Ecaterina Adina, ,,*Consilierea și educația părinților*", Editura Aramis, București, 2002
www.copii.ro
www.scribd.com
www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASA

Profesor IULIA ALBU
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BRAILA

Cei sapte ani de acasa – auzim atat de des aceasta expresie … in ultimul timp din ce in ce mai des.

Ce sunt cei 7 ani de acasa ? La ce se refera ? Ei reprezinta educatia pe ca o primim pana cand ajungem la scola. Totusi, suntem intr-o continua dezvoltare, in continua crestere si, pana la 18 ani, uneorichiar mai mult, pana plecam de acasa, primim educatie de la familie, mai mult sau mai putin.

De ce auzim atat de des aceasta expresie ? Pentru ca, in ultima vreme, copii nu mai au parte de o familie intreaga. Ori lipseste un parinte, ori amanadoi. De ce ? Pentru ca parintii isi doresc pentru copii lor sa nu aiba lipsuri, sa aiba parte de tot ce ei nu au avut. Grijile de zi cu zi ii coplesesc pe parinti si ei muncesc in cea mai mare parte a timpului. Parintii ocupati angajeaza bone, iar educatia isi pierde adevaratul sens, inteles. Alti parinti lasa copiii in grija bunicilor, matusilor care, de multe ori, nu au destula putere pentru a se impune.

Cei sapte ani de acasa inseamna ca o familie sa fie intreaga, pentru ca avem de invatat de la fiecare. Este bine ca membrii familiei sa fie rigurosi deoarece fiecare copil asculta sfaturile lor, dar in primul rand, le observa gesturile. O perioada asculta de cuvant, dar pentru ei este esential exemplul faptei.Baza formarii unui comportament corespunzator al copilului este relatia afectiva cu parintii. Daca lipseste baza, ca la orice cladire, urmarile nu sunt tocmai favorabile.

Un copil iubit, caruia i s-a acordat destula atentie, se simte mai protejat si are incredere in fortele proprii. Este mai deschis spre invatare si asumarea regulilor de comportament. Cand copilul creste si incepe sa aiba ratiune, parintii au responsabilitatea de a-i explica diverse lucruri.acesti 7 ani de acasa sunt aratati de copil in societate prin limbaj, comportament sau cand se afla in situatii dificile, delicate, cand se da dovada de altruism sau politete. educatia este imblanzirea unei flacari, nu umplerea unui vas. Acesti ani pe care i-am primit la vremea noastra ii vom da mai departe.

Educatia este cea mai de calitate haina pe care un om o poate imbraca, iar haina a fost cumparata din banii stransi in cei 7 ani si este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ceea ce ai invatat la scoala.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Institutor, Albu Vasile- Dan
Școala Gimnazială Valea Moldovei, Suceava
Școala Primară Mironu

Spune-mi și o să uit. Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc. Implică-mă și o să înțeleg. (proverb american)

Dacă procesul de învățământ începe cu prima zi de grădiniță respectiv școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire sunt și replici din partea unor părinți, de genul : ,,Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce stie el mititelul!”, ,,Când va merge la școală se va cuminți”, pentru a se ,,scuza” purtarea urâtă sau dezvoltarea nesatisfăcătoare a copilului. Aceste ,,scuze”trădează, de fapt, greșelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului..

Primele zile de școală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea la școală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Noul apare și în activitatea lui școlară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasa I se înșiruie fetițe și băieți, toți de aceeași vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii și mai mari, și mai mici, și mai voinici, și mai delicați, și mai gălăgioși, și mai tăcuți, unii chiar retrași, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se comportă. Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

Educația este un proces continuu, care se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se emite sau se greșește în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de ciasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să și le fi însușit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta preșcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă acum fata unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea și adaptarea la viața de școlar.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este insuficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Când vorbim despre cei ,, 7 ani de acasă “ ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți în formarea personalității și a comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei ,, 7 ani de acasă “ ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog și care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descuca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei ,, 7 ani de acasă “.

Bibliografie:

- Ecaterina Adina Vrăjmaș ,, Consilierea și educația părinților “, București, Editura ,,Aramis”, 2002;
- ,,Educația începe cu cei șapte ani de acasă”. Gazeta de Sud, w.w.w.gds.ro
- ,,Sănătatea copilului”, jurnalul.ro
- Institutul de Științe ale Educației, nr. 3, 4 / 2007, Revista învățământul preșcolar, Editura Coresi, București;
- H. H. Stern, 1972, Educația părinților în lume, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Cei sapte ani de acasă

prof. înv. primar Albulescu Cornelia

Şcoala Gimnazială nr.24 Timişoara

Cei şapte ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Este important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinţii ar cunoaşte aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai uşor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuţul vă cere o jucărie, obişnuiţi-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politeţe: „te rog", „poftim", „mulţumesc". De asemenea, trebuiesc aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare şi aşa insistăm până acestea vor deveni o obişnuinţă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uităm că şi noi adulţii greşim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la şcoală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între parinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, sa-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-I permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să iși exprime emoțiile și sentimente**le**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevarul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru**. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm**,** iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei sapte ani de acasa" vor constitui "fundația" pentru construcția unei vieți inchinate binelui, frumosului și adevărului.

Bibliografie:

Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002;
Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii,* Editura Medicală Amaltea, 1998.

CEI 7 ANI DE ACASĂ CONTEAZĂ

Profesor pentru învățământul preprimar:
Alecsoiu Mariana

“Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății” (N. Iorga)

În primele etape ale vieţii, responsabilitatea educării copilului revine familiei. În mod firesc, părinţii sunt primii educatori ai copilului. În răgazul de timp petrecut cu familia obiectivul principal este acela al păstrării sănătăţii fizice, al creşterii normale şi mai ales al călirii organismului prin mijloce ce trebuie să fie bine cunoscute de către părinți.

Un bun dobândit şi mult apreciat, câştigat de copil în sânul familiei este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerințe precise, categoric dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit și ocrotit.

După cum un părinte bun înseamnă răbdare, calm, înțelegere, sensibilitate pentru frumos, un fond afectiv numit în termeni obișnuiti drăgăstos, așa un copil asemenea unor astfel de părinți se formează cu predilecție pentru sociabilitate, politețe, respect, sârgiunță, cinste, dispoziție de colaborare. Astfel sunt puse bazele unei adaptabilități pentru viața socială, pentru etapa de dezvoltare și formare în cadrul unor colectivități: grădiniță, școală, comunitate.

Întotdeauna, ambianța din cadrul familiei influențează personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ceea ce nu vreți să imite!„ . In primii ani de viață copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacții emotive care vor determina direcționarea activității și aptitudinilor de mai târziu. De aceea, familia trebuie să evite încurajarea la copii a manifestărilor care reproduc scene, cuvinte din viața persoanelor mature, pe care copiii nu le înțeleg.

Un alt aspect al educației în familie este faptul că aici copilul trebuie să primescă cea mai mare atenție în ceea ce privește interesul lui pentru lumea înconjurătoare. Este cunoscută, în viața unui copil etapa lui „de ce?„ , etapă pentru care părinții trebuie să investească cel mai mare efort de a răspunde. Răspunsurile primite la această vârstă constituie pentru copil pasul major pe care îl face în cunoaștere sau, din nefericire, un timp pierdut, amânat pentru mai târziu, cel mai sigur pentru perioada educației la grădiniță/școală. Părintele poate face ca această etapă de cunoaștere să se facă treptat, cel mai eficient printr-o implicare progresivă și cu multă răbdare în cazul unor mici decepții. Cel mai important este pentru părinți să nu stopeze impulsul instinctiv de mic „explorator„ prin formule de tipul „Lasă, că tu esti mic și nu poti?„ .

Părintele nu are dreptul și nu poate să se substituie copilului lui, pe care trebuie să-l perceapă ca pe o ființă autonomă, rolul său fiind acela de a-i facilita, stimula și consolida manifestarea autonomiei și eficienței sale comportamentale. Se poate astfel satisface nevoia de succes a copilului, de a avea propriile sale „victorii„ în lupta cotidiană dusă pe tărâmul cunoașterii.

Membrii familiei sunt puși permanent în situația de a conlucra, de a se completa pentru a supraveghea fiecare moment al activității copilului, fiecare acțiune, dar și a limbajului, cu scopul de a elimina, de a corecta anumite erori, a exemplifica, a completa, a clarifica acolo unde copilul nu este edificat. Astfel, în acest scop, părinții apelează la jocuri și jucării adecvate, la cărți, caută ajutor la instituții abilitate: teatre, centre de educare și petrecere a timpului liber. Familia creează premisele unei „mici școli„ în jurul copilului.

Copiii sunt apoi înscrişi în grădiniţă, instituţie care le asigură condiţiile necesare pentru dezvoltarea în concordanţă cu nevoile individuale. Profesioniştii din grădiniţe şi şcoli vin să se ocupe de educarea şi formarea copiilor printr-o metodologie şi un curriculum specific vârstei acestora.

Grădiniţa continuă activitațile de socializare, începute în familie, îi ajută pe copii să interacţioneze cu alţi copii, dar şi cu adulţi şi le oferă acestora un mediu primitor, adecvat învăţării. Totodată, grădiniţa oferă suport pentru valorificarea potenţialului fizic şi psihic al fiecărui copil, pentru dezvoltarea capacităţii de a intra în relaţie cu ceilalţi copii şi cu adulţii. Familia trebuie încurajată în această etapă să-și stabilească un program de conlucrare, colaborare cu grădinița, școala pentru o mai bună cunoaștere și împlicare în formarea acestuia.

Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând şi luând parte la preocupările acestuia, părintele poate fi confidentul copilului, poate face ca acesta să fie sincer și apropiat, sporind șansele unei iubiri reciproce şi unui respect neconditionat.

,,Cei 7 ani de acasă,, ca şi lipsa lor, marchează destinul unui om şi oricât ar încerca şcoala să suplinescă, să recupereze acestă perioadă, absența ei nu poate fi ignorată.

Cei şapte ani de acasă... o carte de vizită spre viitor

PROF. ALECU V. TEREZA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ „ VASILE CRISTOFOREANU”
RM. SĂRAT, BUZĂU

„ Cei şapte ani de acasă”...reprezintă o perioadă de aur pentru fiecare fiinţă care descopră lumea şi se pregăteşte să devină parte creatoare a acesteia, e un timp de pregătire şi desfacere a aripilor către zarea miraculoasă a necunoscutului.. Copilul, el însuşi un miracol al lumii cercetează , la inceput senzorial, universul din apropierea sa ghidat de zâmbetul fermecat al mamei, iar privirea ei caldă şi protectoare îl îndeamnă să descopere şi să redescopere micul univers al leagănului...Primul an de viaţă corespunde unei cercetări a fiecărui chip întâlnit evaluat cu un gângurit sau un suspin, e momentul în care„ coloana vertebrală” îşi spune la propriu cuvântul căci plăpânda fiinţă descoperă mersul, realizează că există drumuri, întoarceri şi oboseli. Paşii timizi, nesiguri făcuţi sub aripa protectoare a mamei sunt primii paşi spre lume, când puiul de om redesporeră şi incepe să iubească locul natal, îndrumat de spiritul binecunoscut al familiei.Până să se decidă spre„ zbor”, mersul„de-a buşelea” e o delectare şi o nouă perspectivă căci explorează fără teamă tot ce-l înconjoară. Totodată, privirea, zâmbetul, sunetul, cuvântul încep să aibă sens, e clipa în care poate deosebi timid, fără o conştiinţă, binele de rău. Dacă, din nefericire, răul apare în urma unei experienţe personale poate fi mult mai repede conştientizat şi apare prima dorinţă de retragere într-o cochilie. Atunci doar iubirea maternă poate înlătura răul produs, poate să-l transforme într-o primă lecţie de viaţă şi trebuie să insufle încrederea unei noi încercări pentru a depăşi obstacolul.

Următorii doi ani toată energia este pusă în slujba explorării, iar micul aventurier poate deveni dintr-un simplu explorator al universului fascinant al locuinţei stăpân al lucrurilor descoperite, iar acest univers va fi mai uşor de înţeles şi modelat dacă este redus la dimensiunile miniaturale ale jocurilor şi ale jucăriilor.Aceste noi activităţi pot să-i ofere perpective diverse, îi modelează spre progres abilităţile, deprinderile şi-l ajută să fie pregătit pentru depăşirea universului inchis al mediului familial, îl pregătesc în egală măsură spre„ zborul înalt” al desăvârşirii propriei existenţe. E momentul când gânguritul şi silabisirile devin cuvinte, iar îngerul cu chip de zînă primeşte răsplata grijilor şi a nopţilor nedormite, spunându-i-se pe nume:„ MAMĂ”. E timpul ca tot ce-l înconjoară pe ţânc să poarte un nume, să fie util, de înţeles, să facă din tot o lecţie pentru viitor, să inceapă să zâmbească, să asimileze bunul ca mai târziu să poarte cu cinste cămaşă anilor petrecuţi acasă. La fel plimbările dincolo de universul casei sunt un bun prilej pentru a cunoşte alte fiinţe, dar cele preferate devin semenii cu care pot împărţi bucuriile vârstei, suzete şi jucării.Ludicul este bine ghidat şi transformat într-un instrument de cercetare în creşe,cămine sau gradiniţe, unde încep primele abstractizări sub învelişul concretului.Gradiniţa devine o a doua casa, iar cadrul didactic o a doua mama menită sa menţină zborul spre înalţimi să să deschidă orizonturi îndrazneţe spre vis şi exprimare.

Următorii patru ani sunt tot sub povaţa atentă a mamei în special şi puiul de om învaţă cum sa-i trateze cu respect pe toţi din jurul lui, cum e potrivit sa cedezi atunci cand trebuie, cum sa se exprime politicos şi află că şcoala va deveni un prieten de nădejde în viitor. Atunci descoperă adevăratele valori, preţuieşte dragostea şi îşi cladeşte propria viziune asupra lumii.

Aşadar, consider că cei şapte ani petrecuţi acasă în familie îşi pun amprenta asupra existenţei copilului, fiind o adevărată carte de vizită care-l recomandă în conturarea unei personalităţi punerrnice şi creatoare şi în formarea şi perfecţionarea unei cariere.

DENUMIREA TEMEI : VIOLENŢA DOMESTICĂ ŞI EFECTELE EI

PROFESOR: ALEXA CAMELIA
LICEUL – DIMITRIE NEGREANU - BOTOŞANI

„**Violenţă în familie**" este orice act vătămător, fizic sau emoţional care are loc între membrii unei familii. Aceasta poate include un singur episod sau mai multe acte de violență, formând un model de comportament abuziv prin exercitarea controlului. Violența în familie este un comportament intenționat. Scopul violenței în familie este stabilirea și exercitarea puterii și controlului asupra altei persoane. Violența este folosită pentru a intimida, umili sau înfricoșa victima. Bărbații deseori folosesc violența împotriva partenerelor lor intime, inclusiv asupra actualelor sau fostelor soții, prietene ori partenere.Violența apare atunci când o persoană obține și menține puterea și controlul asupra unei alte persoane, în cadrul unei relații intime. Este un model de comportament, în care partenerul intim aplică violența fizică, constrângerea, menințările, intimidarea, izolarea și abuzul emoțional, sexual și economic pentru a controla sau schimba comportamentului celuilalt partener.

Cinci caracteristici principale ale violenței în familie:

- **Violența în familie este un comportament învățat**;
- **Violența în familie este un comportament repetitiv** și cuprinde diferite tipuri de abuz care pot trece dintr-unul în altul sau în combinație;
- Făptuitorul este cauza violenței domestice și nu consumul de alcool, victima sau relațiile dintre ei;
- Pericolul pentru victimă și copii crește pe timpul separării dintre parteneri;
- Comportamentul victimei depinde de modurile de supraviețuire la care a aderat.

Violența se poate întâmpla oricui. **Violența în familie nu depinde de condiția socială, de educație, de rasă, religie sau orientare sexuală.** Pot fi afectate femeile: tinere sau în etate, căsătorite sau într-o relație, cu copii sau fără copii, bogate sau sărace, care au serviciu sau sunt casnice. Majoritatea abuzatorilor sunt bărbații. Ei pot să dea impresia de persoane delicate, să fie răutăcioși, gălăgioși sau tăcuți și pot fi robuști sau scunzi. **Există probe care sugerează că băieții care cresc în cămine unde are loc violența în familie, deseori devin abuzatori la maturitate, totuși sunt mulți bărbați violenți care nu au crescut în familii violente, iar mulți băieți din familii violente nu devin abuzatori la maturitate**. Agresorul poate fi soțul, fostul soț, partenerul sau fostul partener. Statutul economic sau profesional nu este un factor care determină pe cineva să aplice violența în familie sau să devină victimă a violenței în familie – abuzatorii și victimele pot fi muncitori sau profesori universitari, judecători sau portari, medici sau infirmieri, învățători, șoferi de camioane, onstructori sau funcționari de magazin. În Moldova, 63% dintre femei sunt afectate de violența în familie din partea soțului/partenerului pe parcursul vieții de la vârsta de 15 ani, iar o femeie din 10 a menționat că cel puțin o dată pe parcursul vieții a suferit din cauza violenței economice.

În fiecare zi auzim despre copii bătuți, abuzați sau chiar uciși. Există însă multe alte cazuri despre care nu se știe nimic.

Violenţa asupra copiilor este mai des întâlnită decât se crede. Multe acte de violenţă au loc în spatele uşilor închise şi rămân necunoscute. Unele nici nu sunt considerate acte de violenţă şi sunt tolerate. Fenomenul violenţei, deşi foarte răspândit, este de multe ori invizibil.Toţi copiii au dreptul la o viaţă fără violenţă. Violenţa le pune în pericol dezvoltarea fizică şi mentală. Deoarece afectează dezvoltarea copiilor, violenţa pune frâne societăţii.Violenţa asupra copilului poate fi prevenită. Oamenii pot alege să ia ia atitudine împotriva ei și să o denunțe.Există numeroase date potrivit cărora violenţa, exploatarea şi abuzul pot afecta sănătatea fizică şi mentală a copilului pe termen scurt şi lung, limitându-i capacitatea de învăţare şi socializare şi afectându-i tranziţia la maturitate, cu consecinţe negative ulterior în viaţă.

Unii copii, atât fete, cât şi băieţi, sunt vulnerabili din cauza apartenenţei etnice sau statutului socio-economic. Un nivel mai ridicat de vulnerabilitate se regăseşte adesea în rândul copiilor cu dizabilităţi, din institutii, cu parinti plecati să lucreze în strainatate, precum şi în rândul mamelor minore şi al adolescentilor.Vulnerabilitatea este influenţată şi de vârstă; copiii mici prezintă un risc mai mare de expunere la anumite tipuri de violenţă, riscurile fiind diferite la vârste diferite.

Actele de violenţă, exploatare şi abuz sunt deseori comise de persoane cunoscute copilului, inclusiv de părinţi, alţi membri ai familiei, îngrijitori, profesori, patroni, organele de impunere a legii, şi alţi copii. Doar o mică parte din actele de violenţă, exploatare şi abuz sunt raportate şi investigate şi prin urmare mulţi dintre cei ce le comit rămân nepedepsiţi. Este esential ca aceste cazuri sa fie raportate. Prevenirea şi răspunsul în situaţii de violenţă, exploatare şi abuz vizează copilul pe parcursul întregii vieţi.

În Romania, recensământul social a 120.000 de gospodării realizat de UNICEF arată că cel puţin un copil din zece este victima unei forme de violenţă:

Violența domestică este percepută ca un lucru normal. 60% din populație este tolerantă față de comportamentele violente în cadrul familiei.

În 2011 au fost înregistrate peste 11.000 de cazuri de abuz, neglijare și exploatare. Cu toate acestea, se consideră că numărul de cazuri înregistrate reflectă doar o mică parte din cazurile de violență și abuz. Se estimează însă că la fiecare caz raportat există alte 100 neștiute.

Un studiu național privind abuzul neglijarea copiilor realizat de Salvați Copiii România in 2013, arată că:

- 63% dintre copiii chestionați confirmă că sunt bătuți acasă de către părinți,
- 20% dintre părinți cred că pedeapsa fizică este un mijloc de educație;
- Majoritatea părinților și o parte din copii nu percep unele corecții fizice, cum ar fi pălmuirea, a fi o forma de abuz fizic.

Violența poate avea mai multe forme:

VIOLENŢA FIZICĂ: îmbrânciri, pălmuiri, loviri cu/de obiecte, lovituri cu picioarele sau cu pumnul, tragere de păr, izbirea victimei de pereţi sau de mobilă, sugrumare, etc.

VIOLENŢA PSIHOLOGICĂ: umiliri şi înjurături, batjocorire, criticarea opiniilor sau sentimentelor, ameninţări cu bătaia, ameninţare că o să ia copiii, folosirea copiilor pentru a trezi sentimente de vină, neglijare, amenințare, distrugere demonstrativă a obiectelor, manipulări psihologice sau izolarea forțată de prieteni, familie, copii, şcoală şi/sau serviciu,etc.

Abuzul emoțional este grav. Rănile emoționale ar putea să se vindece foarte greu.

VIOLENŢA SEXUALĂ: constrângere la relații sexuale sau atingeri nedorite, contactul sexual continuat după cererea de a-l opri, sau forțarea cuiva să se supună la o relație sexuală neprotejată sau umilitoare.

VIOLENŢA ECONOMICĂ: interzicerea de a avea sau păstra un serviciu, limitarea accesului la veniturile și bunurile familiei, de a avea bani proprii, lipsire de mijloace de existență precum hrană, medicamente, etc.

ABUZ ECONOMIC: Încercarea de a face persoana dependentă financiar, de exemplu menținerea unui control total asupra resurselor financiare, îngrădirea accesului la bani, interzicerea frecventării școlii/continuării studiilor sau angajării la un post de muncă.

VIOLENŢA SPIRITUALĂ: de exemplu: limitarea sau interzicerea practicării unui cult religios sau unui mod de viață.

BIBLIOGRAFIE

http://www.unicef.ro/campanii/sa-punem-capat-violentei/violenta-domestica-impotriva-copiilor-inclusiv-in-romania/

http://cdf.md/rom/12ce-este-violenta-in-familie

Cei şapte ani de "acasă

Profesoara: Alexa Mioara - Dania
Liceul Creştin Logos, Bistriţa

Cei şapte ani de acasă, în societatea de azi, înseamnă de fapt, normele de bază, de conduită, care se învaţă în familie. Şcoala şi celelalte medii educaţionale pot ulterior să confirme, să consolideze şi aprofundeze deprinderile sănătoase, aducând şi ele un aport la aceste baze fundamentate.

După denumire, şablonul de şapte ani de acasă este raportat la realitatea crudă din zilele noastre, anume aceea că nu prea mai există conceptul de "acasă", deoarece copiii sunt incluşi încă de la vârste fragede în diverse medii educaţionale. Aşadar, a rămas, cel puţin în teorie, familia ca mediu în care copilul deprinde principalele reguli de comportament. Cel mai adesea copiii se dezvoltă prin imitarea adulţilor. Deci, adevărul e că o bună creştere vine, în primul rând, din mediul familial, după care, peste această bază, se clădesc în contexte cultural - istorice obiectivele societăţii actuale.

Un adolescent bine crescut este respectos, corect, diferenţiază binele de rău şi frumosul de urât. El poate da fără să aştepte să primească ceva în schimb, poate purta lejer o conversaţie manierată. Aceste manifestări le are deopotrivă în preajma celor de aceeaşi vârstă, ca şi a celorlalte generaţii. Tinerii cu cei şapte ani de acasă îşi respectă partenerii, înţeleg şi se conformează regulilor societăţii, fiind capabili totodată să-şi susţină cu argumente propriile idei, să-şi apere interesele, fără a deranja pe cei din jur.

Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul adulţilor, ceea ce se cuvine şi ceea ce nu se cuvine în societatea actuală. Pentru a acumula ceea ce trebuie şi ce nu trebuie să facă în societate tânărul vine cu un bagaj câştigat în ani de încercări, cu eşecuri şi reuşite. De aceea, comportamentul se construieşte treptat. Lecţiile vieţii se clădesc treaptă cu treaptă, cu multă răbdare şi perseverenţă.

Pentru a avea deci o generaţie de tineri cu cei şapte ani de acasă este necesar exemplul personal al nostru: părinţi şi dascăli, sau alţi adulţi ai societăţii. Dacă acordăm suficient timp de calitate copiilor eforturile susţinute vor rodi în cele din urmă. Nu putem vorbi de educaţia copiilor dacă adulţii nu sunt educaţi.

Ajutorul în acestă problemă spinoasă a societăţii poate veni şi din partea şcolii şi a bisericii. Obiectivul principal este bine conturat de o veche zicală: " bine faci, bine găseşti". Înţelegem că educaţia se face, în primul rând, pentru binele copiilor, nu pentru liniştea şi comoditatea noastră de mai târziu. Dar de ce nu am continua să sperăm şi într-un viitor bun?

S.O.S. - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Alexandru Elvira Maria
Școala Gimnazială Ghinești
Structura Primară Podu Rizii
Județul Dâmbovița

”Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” Valeria Mahok

Psihologia contemporană consideră că viața psihică este rezultatul unui lung proces de dezvoltare care este multideterminat și multicondiționat.

Acest proces debutează în momentul nașterii, cu toate acestea nu putem vorbi despre o stare de ”tabula rasa”, deoarece copilul vine pe lume cu o înzestrare genetică, ereditară, numită genotip. Pe fondul genotipului începe să acționeze fenotipul, adică suma tuturor influențelor externe care acționează și influențează dezvoltarea psihică, incluzând mediul și educația.

Mediul este primul mare ”transformator” care acționează asupra bagajului ereditar.Educația este însă factorul determinant, hotărâtor care tinde să dezvolte la maximum disponibilul ereditar și să participe în mod esențial la construcția unei personalități originale.

Debutul vieții este sinonim cu acumularea de informații, comportamente, atitudini. Achizițiile din primii ani de viață devin fundamentale pentru ce va urma în celelalte stadii. Sunt înregistrate transformări definitorii ale adaptării și dezvoltării psihice, achiziții pe plan cognitiv și socio-emoțional.

Tratatele de psihologie vorbesc despre învățarea socială care este procesul de asimilare a experienței sociale, manifestat prin schimbare de conduită, de asimilarea experienței concentrate în norme, în atitudini și modele comportamentale realizate în contexte microsociale sau macrosociale.

Pentru un copil, contextul microsocial este reprezentat de familie. Toată dezvoltarea sa biologică, psihică, cognitivă, socială este influențată de mediul familial.

Principiul de bază al învățării sociale este impulsul de a imita conduita altuia. Modelele comportamentale cu care intră în contact direct un copil în primii ani de viață sunt oferite de părinți. Acesta preia prin imitație normele, valorile, atitudinile oferite drept model, își asumă roluri sociale identificate în statutul social al părinților.

Copilul trebuie să beneficieze de suport parental pe latura materială, cognitivă, educativă și, mai ales, afectivă. Astfel, dezvoltarea sa fizică, intelectuală, imaginea de sine, stima de sine, sistemul de valori, sentimentul de securitate, de confort psihic vor sta la baza construirii unei personalități sănătoase.

Rândurile de mai sus doresc a fi o radiografie a condițiilor normale în care un copil să dobândească educația ”celor șapte ani de acasă”.

Dar, în ultimii ani, societatea românească înregistrează un fenomen îngrijorător-copiii ai căror părinți sunt plecați în străinătate. Aceștia sunt lăsați în grija unor rude-unchi, veri, bunici sau, și mai grav, frați mai mari-uneori minori și ei.

Teoriile psihologiei se aplică și în cazul lor?

Cine vine în sprijinul nevoilor lor materiale, educaționale sau afective?

Contextul macrosocial este pregătit să substituie lipsa de model parental, afecțiune și confort psihic pentru acești copii?

Întrebările sunt numeroase și vin din experințe trăite zilnic alături de astfel de copii.

Bibliografie

Negovan, Valeria- Introducere în psihologia educației, Editura Universitară București, 2006
Crețu, Tincuța- Psihologia vârstelor, Editura Credis București, 2007

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor înv. Primar Alexandru Steluța
Școala Gimn. Nr. 7, Jud.Galați, Loc. Galați

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale intelectuale, afective şi motrice . Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Există studii care demonstrează, cum influenţează primii ani din viaţă comportamentul viitor al copilului şi, nu în puţine cazuri, chiar a viitorului adult.Conform studiilor, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”, explică specialiştii, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi.

Pentru că le este milă de copil sau pentru că-şi doresc să nu fie altul mai bun ca el, părinţii au adesea tendinţa să facă în locul lui diverse lucruri pe care el este capabil să le facă sau pe care le poate învăţa singur. Această greşeală îi poate costa scump atât pe cei mici, cât şi pe cei mari, atrag atenţia psihologii. De cele mai multe ori, părinţii nici nu realizează cât de multe lucruri fac în locul copilului - lucruri pe care el ştie deja să le facă sau pe care poate şi ar trebui să le înveţe la vârsta lui. Din dorinţa de a-şi îndeplini nesfârşitele îndatoriri zilnice, părinţii preiau din sarcinile copilului, convinşi că le vor face mai bine şi mai repede. Alteori, ajutorul exagerat oferit de copii părinţilor vine din credinţa că cei mici trebuie să se bucure de copilărie şi să nu sufere. De multe ori, intervine şi dorinţa părinţilor ca cel mic să aibă rezultate maxime, să fie cel mai bun. Psihologul american Erica Reischer, specialist în coaching pentru părinţi, oferă câteva exemple de situaţii în care adulţii procedează greşit:

-Îi amintesc copilului să-şi strângă jucăriile

-Termină construcția din lego și strange ulterior jucăriile în locul copilului

-Îi cară la grădiniţă ghiozdanul – acesta fiind prea greu pentru copil

-Îi aduc copilului de 5 ani la grădiniţă haina (sau pacheţelul sau tema) pe care mereu o uită acasă.

-Acceptă să arunce în locul copilului ambalajele rămase de la un sandviş sau de la o altă gustare pentru ca el să alerge la joacă după masă.

De ce nu este bine să faci toate aceste lucruri în locul copilului? „Când ai grijă să-i aminteşti mereu copilului că trebuie să-şi facă curat ca să nu se facă de rușine la musafiri, îi faci un bine pe termen scurt, dar nu la fel stau lucrurile pe termen lung, pentru că, procedând în acest fel, copilul tău nu are prilejul să înveţe să fie responsabil pentru el sau să înveţe abilităţi importante precum gestionarea eficientă a timpului şi autodisciplina“. În mod similar, dacă-i aduci mereu copilului la grădiniţă haina pe care o uită în repetate rânduri, el nu va afla pe pielea lui ce înseamnă să nu ai o haină când afară este frig şi nu va fi motivat să facă acel lucru pentru el. Eşecurile, dezamăgirile şi disconfortul sunt experienţe fundamentale de viaţă necesare copilului pentru a progresa şi a deprinde abilităţi noi. Este normal ca părintele să dorească să-şi cocoloşească puiul şi să-l ferească de orice experienţă neplăcută, dar procedând în acest fel nu-l pregăteşte cu nimic pentru viaţă. „Poate că evităm o suferinţă sau un disconfort pe termen scurt (atât pentru noi, părinţii, cât şi pentru copii), dar, pe termen lung, ne privăm copiii de şansa de a învăţa şi de a exersa abilităţi necesare în viaţă când încă trăiesc într-un mediu protejat“.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Lăsați-vă copilul să se descurce și singur, aveți grijă și de voi, astfel o să vadă un exemplu pozitiv în atitudinea voastră ca pereche și o să abordeze un stil individualist de viață, în care o să se învețe a munci singur, voi doar încurajându-l la necesitate! „Încetaţi să vă mai sacrificaţi pentru copii!“ Adevărul pe care niciun părinte nu vrea să-l recunoască.

Dacă tu îl creşti bine pe copilul tău, la fel și acesta îl va creşte pe fiul său, și acela pe al lui, și ca un lanț neîntrerupt al modului de viață înalt, lucrul va înainta până la sfârşit, primind începutul şi rădăcina de la tine și aducând roadele grijii tale urmașilor tăi.

IMPORTANȚA PRIMILOR ANI ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR

Profesor Alexandru-Gruia Floriana, CN *Mircea cel Bătrân,* Rm. Vâlcea

Dezvoltarea copilului se referă la schimbările care apar ca urmare a dezvoltării unui copil în ceea ce privește sănătatea fizică, alerta mentală, sentimentul emoțional, capacitatea socială și pregătirea de a învăța.

Primii ani ai vieții copilului sunt fundamental importanți. Ei reprezintă fundația care modelează viitoarea sănătate, fericire, creștere, dezvoltare și învățare a copiilor la școală, în familie și în comunitate și în viață în general.

Cercetările recente confirmă faptul că primii cinci ani sunt deosebit de importanți pentru dezvoltarea creierului copilului, iar primii trei ani sunt cei mai critici în modelarea arhitecturii creierului copilului. Experiențele timpurii furnizează baza pentru dezvoltarea organizațională si funcționarea creierului pe tot parcursul vieții. Acestea au un impact direct asupra modului în care copiii dezvoltă abilități de învățare, precum și abilități sociale și emoționale.

Copiii învață mai repede în primii ani de viață decât în orice moment al vieții. Ei au nevoie de dragoste și îngrijire pentru a dezvolta un sentiment de încredere și securitate care se transformă în încredere în timp ce cresc.

Madeleine Portwood, psiholog de 25 de ani, spune că vede schimbări semnificative în dezvoltarea limbajului și în aptitudinile sociale ale copiilor de vârstă școlară și acesta este rezultatul schimbărilor din experiențele timpurii ale copilăriei. "Ceea ce văd sunt abilitățile lingvistice ale copiilor care suferă din cauza introducerii tehnologiei informației. Părinții sunt adesea convinși că, pentru că copilul lor poate sta două ore și face un joc complex, atunci este educativ. Acest lucru demonstrează în sine importanța învățării timpurii și a experiențelor pe care le are un copil ", explică ea.

Una dintre implicații este o creștere accentuată a numărului de copii cu tulburări de spectru autism. "Acum douăzeci de ani era considerat unul din 1500 de copii. Acum este unul din 63. Este o creștere uriașă și nu poate fi o mutație genetică. Trebuie să fie în mare parte datorită mediului ", spune Portwood.

Interacțiunea cu oamenii afectează dezvoltarea unui copil și atunci când acest lucru este înlocuit în mare măsură de expunerea la tehnologie, cum ar fi un computer comprimat sau un smartphone, acesta nu interacționează. "De exemplu, un copil învață să dezvolte abilități conversaționale - puneți o întrebare și cineva răspunde și apoi îl dezvoltați. Dacă nu aveți aceste oportunități deoarece sunteți introdus într-un iPad sau într-un joc pe calculator, atunci nu învățați această abilitate reciprocă de a învăța și înfrângerea, iar abilitățile de comunicare ale copiilor devin limitate și afectează relațiile sociale ", explică Portwood.

Abilitățile lingvistice ale copiilor de vârstă școlară au început să scadă treptat în ultimele decenii. Cu toate acestea, Portwood spune că există dovezi ale unei deteriorări mult mai rapide în ultimii ani. "Personalul din școli s-a plâns mai mult în ultimii cinci sau șase ani în privința faptului că copiii sunt mai puțin angajați atunci când încep școala. Ei au niveluri crescute de hiperactivitate și lipsă de atenție, au dificultăți mari comportamentale, dezvoltarea limbajului nu este așa cum ar trebui să fie și există probleme majore cu aptitudinile sociale".

Bebelușii și copiii mici cresc, învață și se dezvoltă rapid atunci când primesc dragoste și afecțiune, atenție, încurajare și stimulare mentală, precum și mese nutritive și îngrijire medicală bună.Înțelegerea etapelor de dezvoltare a copilului îi ajută pe părinți să știe la ce să se aștepte și cum să sprijine cel mai bine copilul în timp ce crește sau se dezvoltă.

În multe situații, programele pentru copiii de vârstă fragedă susțin părinții și pe copiii lor din copilărie până la vârsta de 8 ani, ceea ce include trecerea importantă de la domiciliu la școală.

Toți copiii au dreptul de a fi crescuți într-o familie și de a avea acces la o îngrijire medicală de calitate, o alimentație bună, educație, joc și protecție împotriva răului, abuzului și discriminării. Copiii au dreptul să crească într-un mediu în care sunt capabili să-și atingă întregul potențial în viață. Datoria părinților, a altor îngrijitori și a membrilor familiei, a comunităților, a societății civile și a guvernelor trebuie să se asigure că aceste drepturi sunt respectate, protejate și îndeplinite.

Dar interacțiunea și angajamentul cu ceilalți este o etapă importantă de dezvoltare a copiilor, mai ales că aceștia învață conceptul de limite și un comportament acceptabil.

Este vorba și de testarea relațiilor, astfel încât ei să învețe dacă sunt necuviincioși față de un alt copil și își iau jucăria, acel copil nu le va plăcea și nu se va juca cu ei. Toate aceste blocuri fundamentale pentru relațiile sociale sunt plasate în primii ani, iar dacă nu sunt, este foarte dificil să se stabilească mai târziu aceste abilități.

Tehnologia modernă poate sta în calea timpului petrecut cu familia noastre, dar redimensionarea atenției şi a energiei asupra copiilor noștri este tot ce este necesar pentru a rezolva problema.

Bibliografie

- MECT, Material orientativ pentru stimularea dezvoltării copilului de la nastere la 3 ani
- Educaţia timpurie în Romania, UNICEF,Editura Vanemonde, Bucureşti, 2002
- Preschool Education in the European Union.Current thinking and provision, ECSCEC-EAEC
- Developmental Dyspraxia, Madeleine Portwood, 2003

Cei șapte ani de acasă

Prof. Alinte Gina Camelia
Școala Gimnazială Daia Română

Valeria Mahok susține că *Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților.* Și este foarte adevărat. Expresia *cei șapte ani de-acasă* este o expresie folosită pentru a face referire la educația pe care o primesc copiii de la părinții lor. Tocmai de aceea când suntem martorii unui anumit comportament mai puțin politicos sau cuviincios, când ne deranjează și ne supără un astfel de comportament, tragem concluzia că acelei persoane îi lipsește educația, sau cei șapte ani de acasă.

Se numesc „cei șapte ani de-acasa" deoarece copilul își petrece, de regulă, cea mai mare parte a timpului până la vârsta de trei ani cu familia, membrii acesteia având o foarte mare influență asupra copilului. Această expresie însumează întreg bagajul acumulat în primii ani de viață, atât în ceea ce privește cunoștințele acumulate dar și deprinderi, comportamente și atitudini. Având o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare sau de însușire a unor comportamente sau atitudini, aceasta este considerată una din cele mai intense perioade de dezvoltare psihică.

Vârsta preşcolară este perioada în care copilul are nevoie de modele. Copilul își formează primele deprinderi comportamentale pe baza exemplelor oferite de părinți. De aceea este foarte important ca părinții să fie permanent conștienți de faptul că cei mici îi supraveghează, îi studiază, îi analizează și interiorizează tot ceea ce fac părințiii, pentru ca mai apoi să exteriorizeze toate acestea în diverse situații. De aceea este necesar ca părinții să își impună anumite restricții, conduite sau moduri de rezolvare a unor conflicte, astfel încât copilul să poată trage învățăminte din ceea ce observă, fie că sunt situații plăcute din viață sau întâmplări mai puțin plăcute. Este de asemenea important ca părinții să își controleze nu doar limbajul și comportamentul în fața copiilor, ci și modul în care își exprimă sentimentele (furie, dezamăgire, tristețe, etc), dorințele și nevoile proprii. Părinţii sunt principalele modele pe care copiii le urmează. În cazul în care aceştia sunt crescuţi şi de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinţilor. În caz contrar, copiii riscă să fie bulversaţi şi să testeze diverse atitudini în funcţie de conjunctură

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, deoarece acesta înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. În schimb la această vârstă poate fi învățat formulele de politețe, poate invăța când să spună te rog, mulțumesc sau bună ziua. Bineînțeles toate acestea se învață cel mai bine prin imitație.

Până la varsta de 6-7 ani, copilul trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie: să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat și să își exprime propriile nevoi. De asemenea în primii șapte ani copilul învață exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, fie ele positive sau negative precum și modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diferite provocări ce apar din mediul înconjurător. Bunele maniere și limbajul corect transmis, fără greșeli de pronunție, topică sau dezacord între părțile de vorbire sunt învățate tot în această perioadă. Tot în cei șapte ani copilul învață concentrarea atenției asupra unui lucru, consecvența dar și perseverența în realizarea unei sarcini, precum și alegerea motivelor și a motivațiilor atunci când dorește să facă ceva. O parte din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritual de competiție, altruismul, cooperarea sau atitudinea pozitivă față de anumite sarcini.

Realiatea de zi cu zi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Dacă în trecut politețea era cea mai important, acum părinții sunt sfătuiți de către specialiștii în domeniu să își învețe copiii să își asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităţilor şi exprimarea emoţiilor sunt doar o parte dintre abilităţile pe care un copil trebuie să şi le însuşească în cei 7 ani de acasă. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preţ pe regulile de politeţe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilenţa şi iniţiativele. Schimbarea valorilor este o evoluţie firească şi o adaptare la contextul sociocultural. De aceea vedem cazuri în care generaţiile trecute de prima tinereţe se simt ofensate de comportamentul adolescenţilor. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. Copilul din ziua de azi are acces la o cantitate mare de informaţie, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de care se vorbea în trecut era, mai degrabă, o consecinţă a fricii, nu unul autentic. Respectul nu se impune. Acesta trebuie câştigat.

În primii 7 ani de viaţă, copilul ar trebui să-şi însuşească o serie de abilităţi sociale şi emoţionale. Abilităţile sociale presupun ca un copil să înveţe să-i ajute pe ceilalţi fără să aştepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenţie şi să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. O idee bună este ca părinții să-ți întrebe copilul cum se simte atunci când este ajutat şi să îi spună că la fel de bine s-ar simţi şi cel pe care l-ar ajuta el. De o egală importanță sunt şi abilităţile emoţionale. Părinţii trebuie să-i înveţe pe copii cum să-şi exprime emoţii precum furia sau frica, nu fără a preciza și motivele care au dus la aceste emoții. Furia nu trebuie exprimată prin acţiuni iar atitudinile nepotrivite nu trebuie încurajate. De asemenea, părinţii trebuie să fie atenţi la nevoile de afecţiune ale copilului. Copiii îşi dezvoltă o serie de instrumente. Dacă au nevoie de atenţie şi nu o primesc atunci când sunt cuminţi, vor începe să fie obraznici pentru a atrage atenţia. Asumarea responsabilităţilor este bine să înceapă tot în această perioadă. Copilul trebuie învățat să-și strângă singur jucăriile sau să i se dea sarcini foarte simple, cum ar fi să ajute la aşezarea mesei. Părinţii foarte ocrotitori sau cei foarte critici le transmit copiilor mesaje greşite, cum că nu sunt în stare să facă anumite lucruri, fapt ce poate duce la apariţia inhibiţiilor.

Cei șapte ani de acasă stau la baza cosolidării personalității, a unor abilități, aptitudini, calități, priceperi, deprinderi necesare integrării sociale ale copilului. Acești ani își pun amprenta și asupra devenirii sale ca adult, realizării sale profesionale, repercursiuni tardive dar cu un rol definitor în devenirea sa ca membru al unei societății.

Bibliografie

1. Ciofu C., *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. Cosmovici A, Iacob L., *Psihologie școlară*, Editura Polirom, 1999
3. Păun E., Iucu R., *Educaţia preşcolară în România*, Editura Polirom, 2002
4. Vrăsmaş E. A., *Consilierea şi educaţi părinţilor*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002

Importanta celor 7 de acasa…in educatie fizica si sport

Prof. ALIONESCU CLAUDIU
Scoala Gimaziala “Ecaterina Teodoroiu” Targu Jiu

Educatia fizica si sportul reprezinta o materie obligatorie din trunchiul comun al sistemmului national de invatamant.Astfel ca conduita si tinuta elevului la disciplina mai sus mentionata reprezinta un aspect important in educarea elevului de astazi.

Unul dintre aspectele cele mai importante in ceea ce reprezinta educatia timpurie de acasa este legat de igiena proprie. Educatia fizica prin natura sa ca si materie impune efort fizic intens sau moderat cu mult consum de energie si implicit cu transpiratie.Astfel ca o igiena corecta imprumata in cei 7 ani de acasa reprezinta un factor cheie. Elevul trebuie instruit astfel incat sa isi poata folosi echipamentul in mod corespunzator si deaca este necesar sa fie schimbat inaintea si dupa ora de educatie fizica.

Al doilea aspect la care as dori sa ma opresc este tinuta elevului. Aceata trebuie sa fie in primul rand una corecta in cee ace priveste educatia fizica si anume : echipament sportiv si adidasi. Tinuta trebuie sa fie mereu curata mai ales pe timpul anotimpului rece cand activitatea se desfasoara in sali si nu intodeauna unele de dimensiuni corespunzatoare. Elevul trebuie sa se prezinte la ore curat cu echipament sportiv adecvat.

Un ultim aspect despre care as dori sa ma leg este conduita elevului in timpui orei si respectul aratat fata de materie si profesor.Asa cum aminteam mai devreme educatie fizica este materie obligatorie din trunchiul comun iar parintii trebuie constientizati de acest lucuru.Nu de putine ori m-am lovit de sintagma deja celebra”a zis mama sa nu fac pentru ca o sa transpir” sau “a zis mama ca educatia fizica nu ma ajuta la nimic”.Nu…complet eronat dragi parinti, lasati copiii sa faca sport pentru ca sportul inseamna sanatate in primul rand.rolul dumneavostra aacasa este acela de al indruma pe copil spre sport nu sa-l retineti de la ore.

Atitudinea elevului la orele de educatie fizica pleaca de asemenea din discutiile pe care le aveti impreuna acasa.Profesorul de educatie fizica in cele mai multa cazuri este un cadru didactic cu studii superioare de specialitae iar respectul cuvenit din partea elevului vine si din cei 7 ani de acasa.Elevul trebuie sa fie respectuos sa execute in tocmai comenzile impuse sis a poate realiza la capacitatea sa maxima cerintele orei. Elevul trebuie sa fie respectuos de asemenea cu intreg colectivul de cadre didactice precum si cu personalul scolii..Profesorii sunt la ore pentru a va educa copii spre un viitor mai bun nicidecum pentru a fi “tintele” ironiilor sau si mai grav a jignirilor dumneavoastra si implicit a copiilor dumneavoastra.

Altfel spus tinuta, comportamentul elevului si respectul aratat cadrelor didactice reprezinta atat imaginea dumneavoastra ca si parinte cat si timpul alocat educarii copilului dumneavostra in cei 7 ani petrecuti acasa.

Rolul familiei în „cei şapte ani de acasă”

Profesor psihopedagog Alistar Mihaela
Şcoala Gimnazială Specială „Maria Montessori” Bacău

„Cele dintâi poveţe cu care se cuvine să fie hrănită judecata copilului trebuie să fie acelea care pun ordine în moravuri şi în simţiri, care îl vor învăţa să se cunoască şi să trăiască cumsecade.” *Montaigne*

Majoritatea părinţilor nu sunt calificaţi pentru activităţi de instruire şi educaţie, dar, trebuie să le practice cu responsabilitate zi de zi. Sintagma „**cei şapte ani de acasă**” (nu cei şapte ani de şcoală) subliniază la nesfârşit importanţa educaţiei în familie. Ceea ce învaţă în primii ani constituie startul dezvoltării complexe a individului. Căminul în care creşte, căldura sau indiferenţa acestuia, îi vor modela puternic modul de viaţă, personalitatea şi curajul de a aborda viaţa.

Este dificil să fii părinte în acest început de mileniu, care se vrea modern, chiar cu riscul de a se lupta cu tradiţia, de a răsturna ierarhia valorilor. În astfel de condiţii, o mie de întrebări se nasc zilnic, de genul: ce are de făcut familia modernă în educaţia copiilor moderni, care sunt din ce în ce mai dificili şi nonconformişti, reticenţi la sfaturile celor cu mai multă experienţă de viaţă, cum se poate răspunde la nevoile individuale, sociale, dar unice, ale copiilor de azi.

Dat fiind rolul pe care îl are (de la natură şi prin lege) în educaţia copilului şi, mai ales, prin specificul acţiunii ei în acest demers (vorbim de căldura sufletească, ataşamentul, legătura de sânge conjugată cu autoritatea părintească), consider o prioritate ca familia în ziua de azi să primească sprijin şi susţinere specializată pentru a-şi îndeplini această complicată şi delicată sarcină: creşterea, educarea şi dezvoltarea urmaşilor. Să fii părinte, este experienţa cea mai dificilă, solicitantă dar şi generatoare de satisfacţii, pe care o oferă viaţa. Este o responsabilitate uriaşă să creşti un copil, care să devină o persoană responsabilă şi care să-şi ocupe locul său în generaţia următoare.

Când ne referim la cei şapte ani de acasă, ne referim la familie, la educaţia pe care copilul a primit-o în cadrul ei, la rolul pe care familia îl are în dezvoltarea personalităţii copilului, în conturarea viitorului adult atât din punct de vedere cognitiv, cât şi moral-afectiv, volitiv şi motivaţional. Mediul familial, atmosfera din cadrul familiei, implicarea părinţilor în tot ceea ce reprezintă evoluţia copilului, îşi pun amprenta asupra copilului, atât comportamental cât şi emoţional. Exemplele de bune practici copilul le învaţă mai întâi în familie. Perioada copilăriei este hotărâtoare pentru devenirea personalităţii. Există părinţi cu mentalităţi şi atitudini diferite faţă de acest subiect sensibil al creşterii şi educării copiilor în familie, mai mult sau mai puţin stimulative, cum ar fi: părinţi care ştiu, dar nu au timp să se ocupe de copil; părinţi care nu ştiu,dar nici nu cer sprijinul persoanelor specializate; părinţi care cred că nu este nevoie să înveţi să fii un părinte mai bun, pentru astfel de părinţi a fi un părinte bun înseamnă a oferi copilului hrană, îmbrăcăminte, bani de buzunar; părinţi care nu-şi asumă responsabilitatea faţă de comportamentele indezirabile ale copilului, etc.

Viaţa în famile este prima şcoală pentru dobândirea cunoaşterii emoţionale. În mediul familial învăţăm cum să ne exprimăm speranţele, temerile şi ce posibilităţi de reacţie există. Harta emoţională a copilului, modul cum el va reacţiona în diferite situaţii, sunt determinate de impactul modelelor părinţilor asupra dezvoltării personalităţii sale. Studiile arată că felul în care părinţii îl tratează pe copil (cu indiferenţă, disciplină prea aspră, cu multe interdicţii sau cu căldură, înţelegere, empatie), are consecinţe profunde şi de durată pentru viaţa emoţională a copilului.

Cele mai inadecvate tipare emoţionale de care dau dovadă părinţii sunt:

- ✓ Ignorarea tuturor sentimentelor- părinţii tratează problemele emoţionale ale copilului ca pe un lucru neînsemnat şi nu reuşesc să se apropie de copil.
- ✓ Atitudine prea indulgentă- părinţii se străduiesc să calmeze toate supărările copilului, folosind adeseori mita pentru a-i împiedica pe copii să fie trişti sau supăraţi.
- ✓ Manifestarea dispreţului, lipsa de respect faţă de sentimentele copilului- părinţii sunt prea aspri în comentarii şi pedepse (pedepsesc cel ma mic semn de irascibilitate, ţipă mânioşi la copilul care încearcă să-şi spună părerea)

Există şi părinţi care încearcă să înţeleagă sentimentele copilului, ce anume îl nemulţumeşte, ajutându-i să găsească căi pozitive de evaluare a sentimentelor, să aibă o reacţie de empatie. Impactul unor asemenea părinţi asupra copiilor este extraordinar de puternic. S-a constatat că aceşti copii sunt mai sociabili, mai afectuoşi şi mai relaxaţi, sunt mai îndrăgiţi şi mai uşor acceptaţi, se adaptează mai uşor în societate, au mai puţine probleme de comportament, sunt mai puţini agresivi. În concluzie, rolul familiei în „cei şapte ani de acasă” este crucial pentru conturarea unei personalităţi armonioase a viitorului adult.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

P.I.P. CAMELIA AL-KHEMESY
ŞCOALA GIMNAZIALĂ "M. EMINESCU",
STRUCTURA G.P.P. NR.4 ROȘIORII DE VEDE

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială - sintetizează psihologul.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

MODELE. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi.

Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ŞI PEDEAPSA. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei.

Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Educaţia primită în familie:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bibliografie: **www.desprecopii.com, www.jurnalul.ro**

NEVOIA DE EDUCAȚIE

2.03.2018

prof./învățământ primar,
Elena AMARIEI
Școala Gimnazială Nr.3, Piatra-Neamț

Anii pe care un copil îi petrece lângă părinții săi sunt extrem de importanți pentru toată devenirea sa ulterioară. Un părinte responsabil îi acordă copilului său toată atenția, încă din primele zile de viață ale acestuia. Tot el, părintele,îi explică diverse lucruri copilului, de îndată ce rațiunea micuțului începe să funcționeze și el pricepe ce are și ce nu are voie să facă sau să spună.

Înțelegem, prin expresia „cei șapte ani de acasă" nivelul educației primite de un om, în familie, până la intrarea în școală. Fiecare dintre noi demonstrează că are sau nu cei șapte ani de acasă, atunci când iese în societate, când vorbește cu una sau cu mai multe persoane, se comportă într-un anume fel sau trebuie să facă față unei situații delicate. Comportamentul părinților se oglindește perfect în gesturile și în atitudinile pe care copiii lor le manifestă în diferite împrejurări. Altfel spus, copiii fac mai degrabă ceea ce văd, decât ceea ce li se spune să facă. Cel mai important model pentru copil îl reprezintă părinții săi. Educația este un proces care durează, după cum se știe, toată viața. Dacă baza pusă în familie este una solidă, atent construită din cărămizi ca bunul simț, respectarea cuvântului dat, cinstea, omenia, sinceritatea etc. sunt toate șansele ca viitorul adult să fie un om integru, capabil să se autoeduce frumos și să transmită mai departe adevăratele valori , care-l așază pe o treaptă evolutivă deosebită.

Ce valoare are omul în matematică? Iată o întrebare care i-a fost adresată lui Abu Abdulah bin Musa al-Kiwarizmi și la care acesta a răspuns:

„Dacă omul are bun simț și caracter—1. Dacă mai este și frumos---10. Dacă mai are și bani—100. Dacă se mai trage și dintr-un neam nobil—1000. Însă dacă dispare simbolul bunului simț și al caracterului, adică 1, rămân doar zerourile."

Da,bunul simț ,este baza mare pe care se construiește educația oricărui om. Bunul simț se moștenește, dar se și învață în familie, din faptele,vorbele, atitudinile, conduita adulților .Și, da, copiii fac ceea ce văd la părinții lor, imită maniera lor de conversație, apreciază aceleași valori, vânează greșelile celorlalți și-i critică pe semenii lor, dacă acesta este modelul pe care l-au avut în imediata lor realitate .La intrarea în școală, copiii au deja formate deprinderi și obișnuințe comportamentale și de limbaj, adesea structurate foarte adânc, aproape de nivelul convingerilor,de aceea este foarte greu, ba chiar imposibil să mai fie corectate, în situația în care nu corespund modelului unanim acceptat, de persoană educată corespunzător.

Evident, nu toți oamenii au parte de acel rafinament al educației, dat de gradul de instrucție și de cultură, nu orice om primește o educație aleasă, dar orice om ar trebui să plece din familie cu un caracter frumos, fundamentat, desigur, pe bun-simț și pe „cei șapte ani de acasă".Este strigătul de ajutor al școlii, dar cine îl aude? Părinții nu au timp sau nu vor să răspundă chemării profesorilor, iar despre atitudinea altor factori sociali/politici/decizionali nu emitem opinii în acest spațiu. Nu ne rămâne decât să insistăm în munca noastră, sperând că vom obține rezultate și în încercarea de corectare a carențelor educației primite în familie. Speranța moare ultima, nu-i așa?

EDUCAȚIA ÎNCOTRO?

Profesor, Vasile AMARIEI
Liceul „Mihail Sadoveanu”, Borca

Este bine cunoscut faptul că primii șapte ani din viața oricărei persoane sunt definitorii pentru devenirea sa ulterioară, din punct de vedere comportamental, atitudinal şi nu numai. Dacă părinții, bunicii au dat atenția cuvenită educării copilului, nu doar cu vorba, ci mai ales prin fapte, fiind ei înșiși modele demne de urmat, toată insistența lor pentru o bună educație va da roade în viața urmaşilor,viitori adulți. Aceştia vor demonstra, la fiecare pas, buna sau,dimpotrivă,proasta educație,prin tot ceea ce vor face, prin modul de relaționare cu cei din jur, acasă, la şcoală, la serviciu, pe stradă, în parc, la restaurant, în excursie, cu oameni apropiați sau cu necunoscuți. De mic trebuie să învețe copilul să se autocenzureze în diverse situații: să-și controleze limbajul (să știe că nu are voie să vorbească oriunde,oricând și oricum); să-și stăpânească manifestările de agresivitate și dorința de a ieși în evidență cu orice preț.

Punctualitatea, corectitudinea față de ceilalți, îndeplinirea sarcinilor atrag după ele aprecierea și încrederea colectivului,admirația celor care cunosc copilul/adolescentul/tânărul/adultul, sporind ,în egală măsură, stima de sine. Orice om trebuie să aibă puterea de a-și recunoaște greşelile și de a-și cere iertare, căutând apoi să nu mai repete greşeala respectivă, pentru a nu cădea în nepăsare sau în ignoranță. Fiecare dintre noi trebuie să mulțumească pentru ceea ce primește și să ofere,la rândul său, o vorbă bună, un zâmbet, un ajutor celui aflat în nevoie. Să fim OAMENI și să nu ne uităm condiția de simpli călători pe Pământ, atribuindu-ne valențe de ATOTȘTIUTORI, OMNIPREZENȚI și OMNIPOTENȚI! Să nu ne uităm rădăcinile, să nu ne rușinăm cu originea noastră, să ne iubim tradițiile și să le transmitem nealterate generațiilor de după noi! Am punctat doar câteva trăsături ale unui om frumos și temeinic educat. Și unde ar putea deprinde toate aceste valori un copil,dacă nu în primul rând în familie? Sunt valori pe care societatea noastră le demonstrează tot mai rar, întrucât criza morală a cuprins familia, factorul responsabil de soliditatea temeliei educației.

Părinții actualei generații de copii sunt din ce în ce mai ocupați să asigure existența materială a familiei și petrec foarte puțin timp împreună cu ei, fiind mai curând „părinți de ocazie”. Trist, dar adevărat! Rămâne,așadar, ca școala să-și asume și rolul părinților, suplinindu-le absența din viața propriilor copii de foarte multe ori. Dar „un copil educat doar la școală este un copil needucat”(George Santayana)

Niciun educator,fie el părinte sau cadru didactic, nu ar trebui să ignore îndemnul lui Vasile Militaru:

„Pe copil să-l ții în frâie, de vrei om la toți să placă,
Nu-l lăsa orice să-ngâne, nu-l lăsa orice să facă,
Nu-l lăsa după plăcerea-i unde vrea el să se ducă,
Din același lemn se face și icoană și măciucă.”

Familia, mediul favorizant dezvoltării normale a copilului

Prof. înv. preșc. Amăruiței Marinica
Liceul ”Demostene Botez” Trușești, jud. Botoșani

”Pentru fiecare familie bijuteria cea mai de preț ar trebui sa fie copilul. Calitatea de om se naște din iubire a cărei unică măsură este conștiința morală” Ion Vulcănescu

În educarea ” puiului de om” – părinții, educatorii, școala și societatea în general sunt mijloace importante de educație și instrucție.

În esență copilul este o ființă în evoluție, o ființă a cărei activitate este apreciată după mediul familial în care se dezvoltă – mai tolerant sau mai sever, mai tandru sau mai aspru, mai calm sau plin de conflicte. În primă instanță, *familia este cea care răspunde trebuințelor elementare ale copilului: de afectivitate și de protecție.* Aceasta constituie condiția sine qua non pentru ca ființa fragilă să învețe să se construiască pe sine în raport cu ceilalți, să efectueze primele experiențe sociale și sentimentale. Și dacă familiile se deosebesc între ele prin ceea ce numesc psihopedagogii ”formulă specifică” dată de numărul de membri, vârsta lor, starea economică și culturală, de coeziunea în intrafamilială, prezența sau absența unora dintre membri sau intervenția altor persoane în creșterea copilului, acesta va avea un mod diferit de dezvoltare, de integrare, de comportare. Ceea ce primează în mediul familial este *calitatea legăturii dintre părinți.* Fluctuațiile raporturilor familiale, situațiile particulare, cum ar fi pierderea unui părinte, divorțul, separarea partenerilor prin plecarea la muncă departe, induc un dezechilibru și o instabilitate în universul copilului care-și pun amprenta pe existența sa ulterioară. Așa se explică faptul că fiecare copil constituie oglinda universului familial în care s-a dezvoltat, că psihologia sa nu poate fi explicată prin legile generale conturate de psihologia dezvoltării ci presupune un mod specific de a reacționa la mediu.

Mediul familial acționează osmotic asupra copilului ajutându-l să se dezvolte și să se integreze în mediul înconjurător. Dacă familia este în dizarmonie este dificil să se dezvolte și să crească o personalitate care să-și structureze unitatea sa interioara. De aceea instituțiilor preșcolare și școlare le revine un rol deosebit în a echilibra, armoniza, compensa, efectele nefavorabile exercitate de anumite medii familiale ”toxice” asupra dezvoltării copilului.

În societatea actuală, familia și implicit mediul familial s-a diversificat foarte mult. E greu de făcut o clasificare din moment ce familia tradițională se întâlnește tot mai rar, aceasta fiind înlocuită cu familia monoparentală, formată din bunici sau și mai rău din alte rude sau chiar străini care au grijă de copiii ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate. Ori, complexitatea și diversitatea situațiilor în care cresc și se dezvoltă copiii, își pune amprenta profund și iremediabil asupra lor.

În multe cazuri, chiar dacă copilul are o familie, tot mai mulți părinți cred că odată ce copilul frecventează grădinița și școala ei sunt scutiți de răspunderea educativă și instructivă, aceasta revenind în totalitate profesorilor. De aceea, o altă preocupare a cadrelor didactice este cea de consiliere a acestor părinți pentru a înțelege că prin excelență mediul afectiv, familia constituie școala sentimentelor – copilul se simte iubit și deci are sentimentul de protecție, de siguranță. Simțindu-se membru al familiei se integrează în normele și regulile grupului, conformându-se autorității care se exercită asupra sa. Respectarea acestor norme presupune un continuu autocontrol, iar ulterior sentimentul de siguranță și integrare îi da încrederea de a avea inițiative proprii și a acționa conform acestora. Reversul acestei firești evoluții – atitudinea de neacceptare, atunci când nu se iau în considerare valorile proprii ale copilului, posibilitățile și limitele lui reale, conduce la o atitudine de respingere din partea părinților și la inconstanță și instabilitate din partea copilului. Anxietatea, dependența prelungită, agresivitatea, labilitatea sunt câteva însușiri care caracterizează o personalitate slabă. Pentru copilul neformat și cu existența nesigură *mama este reprezentanta lumii,* a vieții tuturor generațiilor trecute și viitoare, hrana și spiritul acestei lumi ăn care a intrat. Comportamentul ei îl va influența cât timp va trăi. Starea de comuniune și simbioză psihică ăi dă copilului conștiința securității. Sigur, există *mame demisionare*, după cum există mame cu o atitudine inconstantă, labilă, uneori tiranică. Având în vedere însă faptul că la început copilul trebuie să se identifice cu mama și numai apoi apare dorința de libertate și de a deveni ” alt fel”, ea, mama trebuie să primească informații de psihologia și pedagogia copilului care să-i orienteze conduita educativă.

Procesul de identificare cu imaginile parentale, adoptarea apoi a unei atitudini asemănătoare sau opuse celor observate la părinți, îndepărtarea mai târziu de aceste modele este o condiție pentru dezvoltarea biopsihică a copilului şi afirmarea originalității eului propriu, un EU care adună în el sinteza unor generații.

Prin conduita celor din jur copilul învață să exprime propriul comportament emoțional – când să râdă, când să se întristeze, când să devină critic şi cum să exprime aceasta. În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

Formarea caracterului unui copil – pretendent la maturitate în societatea de mâine - presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului.

ROLUL EDUCAȚIEI DIN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ ÎN FORMAREA UNEI PERSONALITĂȚI DE SUCCES

Prof. Amza Oana
Grădinița cu P.P. Nr. 3
Drobeta Turnu Severin

Menirea educaţiei este aceea *“ de a înălţa pe culmi mai nobile de viaţă – omul”.(*Gentil, G. The Reform of Education).

Educaţia trebuie să se manifeste în permanenţă ca o acţiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsa legătură dintre familie şi mediul educaţional. Acest lucru impune ca părinţii să fie parteneri egali în educaţia copilului.

“ Meseria” de părinte este grea. În condiţiile unei atmosfere familiale echilibrate şi prielnice dezvoltării copilului de vârsta preşcolară, familia este, în primul rând, cadrul existenţei biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico - sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase şi armonioase înseamnă asigurarea unui program zilnic care să respecte ore de somn, alimentare, activităţi, joc, plimbări. Un judicios echilibru al acestora, în raport cu disponibilităţile copilului preşcolar, trebuie să evite suprasolicitarea fizică şi, mai ales, nervoasă a organismului foarte fragil.

Un bun dobândit şi mult apreciat, câştigat de către copil în familie este comportamentul moral, ca rezultat al unui sistem de cerinţe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit şi ocrotit .

În accepţiunea cea mai largă a termenului, "copil bun" reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului : sârguinţă, cinste, iniţiativă creatoare, sociabilitate, politeţe, dispoziţie de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înţelegere, un fond afectiv numit în termeni obişnuiţi, dragoste faţă de copil.

Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acţiune şi nu de verbalism, de activitate şi nu de dialog, de descoperirea virtuţilor de către copil şi nu de oferire a lor de către părinţi. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula "e bine să faci aşa !" şi - mai ales - "nu e bine ce faci !". Dar, copilul se întreabă de fiecare dată "de ce nu este bine?" .Curent, la această întrebare părinţii răspund : "nu am timp să discut, aşa am zis, aşa faci, dacă nu faci aşa ai s-o păţeşti ! ". Pentru a putea descoperi "binele" care mai târziu va deveni "principialitate, cinste, spirit de a-ţi ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării" este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât şi de către părinţi. Respectiv, cerând copiilor să acţioneze într-un anumit mod, părinţii să constituie modelul şi imboldul în acea direcţie şi nu factor derutant.

Aceluiaşi cadru educaţional de familie îi sunt proprii şi cultivarea dragostei faţă de frumos, privită ca un aspect al pregătirii bunului gust al copilului faţă de îmbrăcăminte, de ţinuta fizică, de cadrul plăcut al locuinţei, precum şi ca frumuseţe în comportare, în relaţiile cu cei din jur. Dragostea de frumos a preşcolarului se va întâlni peste ani, cu ordinea, cu curăţenia, cu decenţa în înfăţişarea fizică şi cu demnitatea în comportare; părinţii au floarea, în ghiveciul căruia toarnă zilnic apa, cu grija de a realiza numai lucruri de bună calitate, sub aspect fizic, dar şi spiritual.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influenţează şi modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe şi susţin că acţiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acţiunea celorlalte grupuri sociale. Aceasta este cu deosebire cazul cercetărilor care vin dinspre psihanaliza, psihologia socială şi sociologie, susţinând că familia este: adevăratul laborator de formare a persoanei. Transformarea individului în persoană, adică în individ cu status social, este întâi de toate opera familiei. Sunt două cauze care explică această influenţă a familiei asupra persoanei : una este legată de faptul că acţiunea familiei se exercită mai de timpuriu, iar a doua de acela că multă vreme familia e calea prin care se canalizează oricare altă acţiune de socializare, ea fiind identică cu întreaga lume socială a copilului.

Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ.

Educaţia copiilor se realizează atât prin intermediul procesului instructiv-educativ, cât şi în cadrul activităţilor extraşcolare, un rol important fiind deţinut de familie. Între factorii educaţiei, familia a fost şi este considerată ca factor prioritar şi primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educaţia începe în familie, unde se formează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter" –după cum spunea Loisel. Familia îşi aduce contribuţia în toate sectoarele educaţiei, aici copilul făcându-şi "ucenicia" pentru viaţă, cea morală rămânând însă esenţială prin substanţa pe care i-o imprimă familia.

"Începeţi dar prin a vă cunoaşte copiii!"(Jean Jacques Rousseau) se află şi astăzi la temelia educaţiei.

În scopul formării personalităţii copilului şi găsirii celor mai bune metode de educaţie, s-au organizat consfătuiri, întâlniri cu specialişti: medici, psihologi, pedagogi, asistenţi sociali, profesori, părinţi, învăţători, educatori. În urma dezbaterilor s-au stabilit zece reguli pe care trebuie să le aibă în vedere, deopotrivă, părinţii şi educatorii în vederea educării copiilor. Le vom prezenta mai jos:

1. Să-ţi iubeşti copilul! (Să te bucuri de el, să-l accepţi aşa cum este, să nu-l jigneşti, să nu-l umileşti, să nu-l descurajezi, să nu-l pedepseşti pe nedrept, să nu-l lipseşti de încrederea ta, să-i dai prilej să te iubească.)
2. Să-ţi protejezi copilul! (Să-l aperi de primejdii fizice şi sufleteşti, la nevoie chiar prin sacrificarea propriilor interese şi cu riscul propriei tale vieţi.)
3. Să fii bun exemplu pentru copilul tău! (Să-i transmiţi valorile şi normele etice ale societăţii. Să-i dovedeşti că trebuie să trăiască în dragoste şi armonie cu ai săi şi cu toţi cunoscuţii familiei. Să trăiască în cinste, în adevăr, cu respectul bunurilor, convingerilor şi al sentimentelor altora. Să crească şi să simtă tot timpul comuniunea "mamă - copil - tată". Să-l obişnuieşti să participe la activitatea obştească.)
4. Să te joci cu copilul tău!
5. Să lucrezi cu copilul tău!
6. Să laşi copilul să dobândească singur experienţe de viaţă, chiar dacă suferă! .
7. Să-i arăţi copilului posibilităţile şi limitele libertăţii umane!
8. Să-l înveţi să fie ascultător! (Să supraveghezi şi să îndrumi comportarea copilului, astfel încât prin acţiunile sale să nu genereze suferinţă nici pentru familie, nici pentru alţii. Răsplăteşte-l pentru respectarea regulilor stabilite. La nevoie, încearcă să impui respectarea regulilor prin pedepsire.)
9. Să aştepţi de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate şi propriei experienţe!
10. Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanţe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive)!

Prin investigaţia psihică a copilului său, părintele va descoperi imensul lor potenţial şi apoi are obligaţia de a-l valorifica în opera de formare a unei personalităţi de succes.

"Căci ei vor fi în lume şi în viaţă,
Aşa cum noi le-am spus şi arătat,
Iar ei, la fel vor da povaţă
Şi-un lung popor e-acum de noi format."
*(*Traian Dorz).

PROMOVAREA FACTORILOR DE SANOGENEZĂ ŞI REZILIENŢĂ LA COPIL

PROF.ÎNV.PRIMAR ANANIE MIRELA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ VADU IZEI

Rezilienţa este, de fapt, adaptarea persoanelor la dificultăţile traumatice sau potenţial traumatice cu care se confruntă de-a lungul vieţii.

Elevul pe care îl consider rezilient prezintă un sindrom de îngrijorare, datorită situației din cadrul familiei,părinții plecați la muncă în străinătate.

Acesta are un temperament melancolic, fiind introvestit,retras și izolat. Elevul nu se afirmă la lecții, deși este pregătit în orice moment, se află într-o stare de izolare permanentă în clasă, nu dorește să își facă prieteni. Astfel, fără a-l cunoaște mai bine, dă impresia că este un copil slab la învățătură. Copilul locuiește cu bunicii, nu are frați/surori și are o situație materială modestă.

Am elaborat un plan de intervenție personalizat pentru elevul respectiv prin intermediul căruia am dorit să elimin starea de însingurare prin valorificarea trăsăturilor pozitive și formarea unei stime de sine pozitive.

S-a identificat nevoile reale ale elevului:

-valorificarea trăsăturilor de personalitate ale elevului pentru obținerea unor performanțe la învățătură;

- stimularea comunicării orale și a relaționării cu cei din jur;

-stimularea capacității creatoare a elevului.

Pentru a reduce starea de izolare pe parcursul activităților didactice elevul a fost așezat în bancă lângă un elev cu temperament echilibrat (sangvistic) pentru a putea compensa trăsăturile de personalitate ale elevului în cauză. În apropierea elevului au fost așezați încă doi elevi care aveau câte un părinte plecat în străinătate. Toți acești elevi au constituit un grup permanent de lucru și de întrajutorare. În cadrul activităților didactice organizate au fost distribuite responsabilități fiecărui membru al grupului, dar s-a insistat ca elevul în cauză să aibă cât mai des rolul de lider de grup, cu responsabilități bine definite, care să-i stimuleze ambiția de reușită și dorința de afirmare a grupului prin rezultate bune obținute de fiecare membru al grupului. Astfel elevul în cauză a fost pus în situația în care să fie de ajutor celorlalți.

De asemenea am încercat să-i stimulez capacitatea de exprimare orală și să-i stimulez capacitatea de exprimare orală și să creez în clasă un climat optim pentru exprimarea opiniilor proprii ale copiilor.

Am desfășurat diferite activități pentru dezvoltarea capacității de autocunoaștere și pentru formarea unei stime de sine pozitive. Deoarece copilul a dovedit că are aptitudini artistice deosebite, a fost antrenat să participe cu lucrări personale la diferite expoziții de desen. Fiind motivat de succes, elevul a fost puternic stimulat să continue și să persevereze în activitatea artistică. Elevul a fost încurajat și îndrumat să practice desenul și pictura.

Un alt factor de relientă pe care îl consider important este relația profesor-elev(cazul acestui copil fiind discutat de toate cadrele didactice care intră în contact cu el).

Pentru o comunicare eficientă trebuie să ţinem seama de câteva reguli simple şi anume: dorinţa de a înţelege şi a asculta, să ştii să asculţi, disponibilitate, implicare, discernământ şi obiectivitate în evaluarea comportamentelor elevilor, onestitate, bunăvoinţă, încredere reciprocă, respect reciproc, flexibilitate în gândire, toleranţă, complementaritate, sentimentul de dăruire, găsirea unui limbaj comun, altruism, interese comune, preocupări comune, cooperare, curaj, îndrăzneală, să dai celuilalt putere, simţul umorului.

Un profesor bun trebuie să ştie calea pe care s-o aleagă pentru ca relaţia profesor-elev să fie cât mai eficientă. Profesorul trebuie să-i dea încredere elevului în forţele sale, să prindă curaj, să-l facă să se implice în relaţia de comunicare, să reuşească să-l antreneze intr-o discuţie constructivă. E necesar ca elevilor să li se transmită acea sete de cunoaştere, acea disponibilitate şi flexibilitate în gândire, dorinţa de comunicare. Profesorul trebuie să ţină seama de opiniile elevilor, de dorinţele acestora, de personalitatea fiecăruia în parte. Elevii trebuie consideraţi nişte persoane responsabile, cărora li se acordă un anumit credit.

În relaţia profesor-elev trebuie avut în vedere, nu în ultimul rând, şi personalitatea elevilor,problemele cu care se confruntă ei. Desigur, comportarea profesorului în clasă este condiţionată, în mare măsură, şi de atmosfera existentă, de comportarea elevilor. Contează, totodată, şi opiniile, valorile, atitudinile şi caracteristicile personale ale profesorului. De exemplu: nu este totuna dacă este sever sau nu, îngăduitor sau drastic cu elevii, flexibil sau rigid în raport cu aceştia, tolerant sau nu. Astfel spus, exercitarea rolului depinde de structura, personalitatea şi particularităţile psihice ale purtătorului acestora. Ca dovadă, fiecare profesor personifică rolul într-o manieră originală şi ajunge în cele din urmă la un stil propriu în actul comunicării educaţionale.

Relaţia profesor-elev este reciprocă. Fiecare transmite mesaje-semnale, fiecare le percepe diferit dar se influenţează reciproc. Anumite cerinţe influenţează personalitatea fiecăruia putând deveni, cu timpul, constante ale personalităţii.

Prin activitățile desfăşurate elevul a devenit mai sociabil, mai comunicativ cu colegii și profesorii lui.

O combinație de factori contribuie la rezistență. Multe studii arată că factorul principal în reziliență îl reprezintă ***relațiile de îngrijire și de susținere din interiorul familiei.***Relațiile care creează dragoste și încredere, oferă modele de rol, încurajare și reasigurare a siguranţei şi afecţiunii, contribuie la consolidarea rezistenței unei persoane. Așadar am avut o discuție cu bunica copilului,dorind să mă asigur că acest copil primește un climat afectiv corespunzător. Timpul pe care bunica îl poate acorda copilului este destul de limitat,dar înțelegând starea prin care trece copilul a promis că va discuta cu el,implicând și părinții lui, chiar dacă sunt plecați în străinătate,în dezvoltarea emoțională a acestuia.

Această relaţie ne pune la dispoziţie mijloacele prin care abilităţile de adaptare cresc: optimism, încredere în sine şi în ceilalţi, capacitatea relaţionare cu ceilalţi, managementul stresului, ceea ce îl ajută pe copil ca în momentul evenimentului să fie capabil de reacţii organizate şi coerente.

Astfel relațiile bune cu membrii apropiați ai familiei, prieteni sau cu alte persoane sunt importante. **A accepta ajutor și sprijin din partea celor care au grijă de tine şi care să te asculte întărește capacitatea de adaptare**.

Evenimentele de viaţă chiar dacă devin critice, copilul le poate face faţă, poate fi capabil să le înţeleagă şi să le accepte dacă este pregătit din punct de vedere psihologic.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof inv prescolar : Andon Dorina Mariana
Prof înv.şcolar: Chirica Crina
Înv. Popa Geta
Şcoala Gimnazială „ Anastasie Fătu” Berezeni

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei şapte ani de acasă

Andra Raluca – Cecilia
Liceul Teoretic „ Gheorghe Lazăr“, Pecica

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane.Psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Politeţea este oglinda familiei .Copilul învaţă de mic, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. Sunt lucruri care se învaţă implicit. În primii ani de viaţă se învaţă formulele de adresare. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile, emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Cei şapte ani de acasă sunt definitorii pentru formarea, creşterea şi dezvoltarea armonioasă a viitorului adult.

Sã construim împreunã cei 7 ani…de-acasã!

Prof. înv. pr., Andreescu Denisa
Şcoala Gimnazială „Constantin Brâncoveanu” - Slatina

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală și plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generațiilor anterioare. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuțiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depășește sfera familiei și intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieții lui, dar și a părinților. La începerea grădiniței are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conținutului activităților și reperelor orare, ci și privind mediul în care își desfășoară aceste activități.

Este important ca părinții să cunoască programul copiilor de la grădiniță, pentru a putea adapta activitățile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerență și unitate între demersul educativ al grădiniței și cel al familiei.

Lipsa de informație, de comunicare între învățătoare și părinți poate conduce la situații în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obținere de performanțe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinți, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniței.

Pentru ca părinții să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activități se vor desfășura la grădiniță, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi și cunoștințe vor fi vizate. Ei pot solicita învățătoarei informații despre cum decurge o zi la grădiniță, cum sunt organizate activitățile, cum este organizat spațiul etc. În acest demers se poate implica și învățătoarea, prin afișarea programului săptămânal și inițierea părinților în citirea acestuia.

Exemplu:

În situația în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înțelege că în acea perioadă copiii vor învăța cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi și forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinții pot organiza activități similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învățat la școală, dar în contexte diferite ale vieții cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Ce pot face părinții?	*Ce învață/exersează copilul?*
-merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.)	-recunoaște fructele, exersează număratul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politețe, a formulelor de solicitare etc.
-pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucățele folosind n cuțit de plastic -în timpul acestei activități, părinții îl pot ruga pe copil să îi învețe cântecul pe care-l știu de la școală.	-exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -își îmbogățesc vocabularul

Părinții ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat lașcoală și pe care învățătoarea le afișează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaște ce activități a desfășurat copilul și vor știi cum să-l susțină în ceea ce are de învățat. Pe de altă parte, aceste discuții îl vor ajuta pe copil să-și autoevalueze munca și să știe care sunt direcțiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exercițiu.

Exemplu:

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinților, mărul de pe fișa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său și să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să-mi vorbești despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reușit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) și să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuțiile să fie destinse, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie și mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la școală, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei înșiși despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt și activitățile complementare celor de la școală, desfășurate cu copilul în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul învățătoarei, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la școală. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziþie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activități pe care părinții le pot propune copiilor și care nu necesită o pregătire minuțioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-ați ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculți (în condiții de siguranță pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foșnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, șuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor.
- să-i incite la desfășurarea de acțiuni care dezvoltă abilitățile matematice (numărare, împărțire echitabilă, realizarea de grupe cu același număr de elemente)
- să le stimuleze imaginația, antrenându-i să confecționeze obiecte simple, cu materiale din natură.

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte și încălțăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect

- să se joace în funcție de activitatea pe care o desfăşoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre școală:

- să numere mașinile de o anumită culoare
- să privească atent maşinile şi să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia.
- să se joace, atribuindu-şi diferite roluri.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să învețe, de aceea exemplele pot apărea în orice situație. Timpul petrecut în sala de așteptare a cabinetului doctorului, munca în școală, călătoria cu mașina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activitățile de învățare. Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioși, dornici să învețe, să descopere lumea.

Bibloigrafie:

1. *Educația timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. Vrăsma° Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților,* Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educația preşcolarã în România,* Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii,* Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com

7. www.didactic.ro

Cei 7 ani de acasă mai există?

Profesor Andrei Veronica
Colegiul Național „Ana Aslan” Brăila

Copiii trebuie crescuti pentru ei, nu pentru parinti. Nicolae Iorga

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea. Educația este un proces continuu care se desfăşoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare a copilului. În formarea acestor deprinderi, părintele este un exemplu pentru propriul copil, iar atitudinea părintelui presupune mult tact, răbdare și o bună cunoaștere a posibilităților de manifestare a copilului. Educația primită în familie depinde de anumiți factori: relația afectivă dintre copil și părinte, particularitățile de vârstă și dezvoltare a copilului, de sistemul de valori al familiei.

Pe parcursul activității didactice, am constatat că nu toate familiile sunt dispuse să-şi îndeplinească responsabilitățile educative față de copii din diverse motive. Sunt numeroşi părinţi care lucrează în străinătate și lasă educația copiilor în grija bunicilor, rudelor. Sunt părinți care divorțează, iar certurile și neînțelegerile dintre ei au urmări negative asupra educației copiilor. Sunt familii care doresc să se implice în educația copilului, dar nu au pregătirea psihologică, experiența, pentru că la rândul lor au fost văduvite de o educație corespunzătoare.

Exista părinți foarte permisivi, care nu impun reguli copiilor ca să nu le știrbească personalitatea. Copilul crescut de un astfel de parinte nu isi cunoaste limitele si poate deveni agresiv, obraznic, neascultător. Un astfel de copil nu va sti sa aprecieze corect valorile morale si poate deveni o prezenta dezagreabila pentru cei din jur.

Odată cu schimbările sociale, democratice și cu dorința femeilor de a avea o carieră pe lângă viața de familie, lucrurile s-au mai schimbat. Copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede, în creșe, grădinițe. Timpul redus petrecut de părinți împreună cu copii determină carențe în dezvoltarea emoțională, afectivă a copiilor.

Cu toate acestea consider și sper că responsabilitatea privind educația copiilor este pe umerii părinților în cei „7 ani de acasă”, iar celelalte instituții educaționale să finalizeze dezvoltarea și formarea copilului pentru viață.

Consider că în familie trebuie să fie un mediu sănătos pentru dezvoltarea și creşterea copiilor ca şi pentru afirmarea şi împlinirea personală.

Cred în parteneriatul familie-scoală, iar părintele să vadă în şcoală un prieten. Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între părinţi şi şcoală, care îl susţin în demersul său de dezvoltare.

Lumea experimentată în 7 ani

Prof. Alina Andrei, Liceul Lascăr Rosetti, Răducăneni, Iași

În mentalitatea populară, arhaică, expresia ”a avea/a nu avea cei șapte ani de acasă” ține direct de atingerea unor obiective educaționale în formarea unei ființe umane responsabile și care se integrează în societatea timpului său. Astfel, se afirmă că acel copil care are formate deprinderi de comportament și de relaționare cu sine și cu ceilalți, până la un anumit nivel de dezvoltare a acestora, până la 7/8 ani, are mult mai multe șanse de integrare fără probleme în mijlocul comunității sale, iar când va ieși din aceasta va fi apreciat de cei din jur ca un om educat.

Se știe însă, că dezvoltarea ontogenetică este influențată de mai mulți factori: ereditatea, mediul și educația. Dacă primul element enumerat este primit ca zestre genetică de la părinți, neputând fi influențat din prisma conținutului, ceilalți factori pot fi controlați și influențați într-o direcție sau alta. Mediul de o anumită natură poate fi schimbat – deși se depun de obicei eforturi remarcabile pentru a înlocui un mediu nefavorabil cu unul adecvat, iar educația poate acționa atât asupra fondului ereditar, cît și asupra recțiilor sau asupra stimulilor negativi. Prin urmare, educația poate face minuni în ceea ce privește conturarea unui comportament și a unei atitudini acceptată de societate, valorizată și considerată dezirabilă.

Lucrările de psihologie şcolară, conform teoriei lui J. Piajet, propun un stadiu senzorio-motor de dezvoltare a copilului între 0-2 ani și o perioadă preoperatorie, 2-7/8 ani. În primul interval copilul face cunoștință cu lumea din jurul lui, anumite deprinderi pot fi modificate ulterior, iar în intervalul următor, copilul experimentează lumea, interacționează cu ea, învață să o descopere și se autodescoperă. Achizițiile din acestă a doua etapă sunt fundamentale. Copilul nu doar imită adulții, ci începe să-și creeze propriile norme de comportament, în funcție de ceea ce experimentează. După 2 ani, alții puțin mai târziu, încep chiar să-și revendice o oarecare independență în ceea ce privește respectarea unor norme, fapt care trebuie să-i solicite adultului mult mai multă atenție la modul în care introduce anumite aspecte în educație.

O lucrare care mi-a răspuns la o serie de interogații în ceea ce privește modul în care trebuie privit procesul de şlefuire a copilului pe parcursul celor „şapte ani de acasă”, dar și după încheierea acestei perioade, este „Pedepsiți prin recompense” a lui Alfie Kohn. Acesta vorbește despre alternativele pe care le avem la clasicele recompense pentru motivarea copilului să adopte un anumit tip de comportament sau la pedepsele care vor să-l descurajeze atunci când educatorul nu aprobă manifestările celui mic. Ceea ce mi-a plăcut enorm, am și pus în practică, desigur, este următorul aspect: „ S-au scris multe despre dorința de autonomie a copilului de doi ani, despre formarea identității (...) Eu propun să considerăm această perioadă ca pe o ocazie de a trece de la a-i cere unui copil să facă lucruri, la a face lucruri împreună cu un copil.” Acest lucru ne arată ce influență enormă au comportamentul, reacțiile și faptele adultului, ale persoanelor care interacționează cu acel copil. În locul pedepselor și al recompenselor, Alfie Kohn propune alte elemente care țin în principal de raportarea adultului la lumea în care trăiește: empatia (experimentarea ei), modelarea (prin oferirea propriului exemplu), explicația (deoarece în felul acesta îi arăți copilului ca el contează și că înțelegerea unui fapt și opinia legată de acesta sunt importante pentru găsirea sensului vieții în sine), atribuirea motivațiilor pozitive, oferirea de ocazii în care să-și manifeste empatia, să punem accentul pe asumarea perspectivei (un fel de respectarea a proverbului „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”) etc.

Așadar, „lumea” este experimentată de noi toți și devine universul nostru de manifestare. Modul în care ne vom poziționa față de acest univers complex ține și de felul în care vom fi învățați să facem lucrul acesta. Educația primită sau nu, în primii ani din viață, va contura anumite date ale personalității individuale care ne pot caracteriza pe parcursul întregii noastre existențe. Va depinde uneori primirea de care vom avea parte în societate, modul în care vom lega relații, prietenii, felul în care ne vom constitui o familie, raportarea la sine, la mediul în care trăim etc. De asemenea, vom experimenta viața în sine prin intermediul bazelor educației care s-au pus în copilărie, vom fi OAMENI printre oameni sau ... doar vom trăi.

Bibliografie:

1. Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița. Coordonatori, *Psihologie școlară*, Ed. Polirom, 2008
2. Kohn, Alfie, *Pedepsiți prin recompense*, trad. din engleză de Ina Elena Irimia, Ed. Multi Media Est Publishing, 2014

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR:
ANDREI MAGDALENA

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața, defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mânuță și să ne spună "nu este voie". În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a„scuza purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înşiruie fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiţii trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică şi neuropsihică a copilului antepreşcolar şi preşcolar.

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

Ca şi adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veşnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-şi limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare şi o bună cunoaştere a posibilităţilor de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcţiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului şi transformându-l într-o fiinţă irascibilă, nervoasă. Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul.

„Cei şapte ani de-acasă“

Prof.inv.primar, Andrei MAGELONA
SCOALA GIMNAZIALA NR.1, BLAGESTI

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi. Nevoile bebeluşului şi felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorinţă permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluţia nu este să legi uşile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanenţă tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl laşi să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie şi banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenţei obiectului (conştientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie. Referitor la obiceiul adulţilor de a vorbi „pe limba bebeluşilor” în preajma celor mici, se spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat şi «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor. „Să zicem că trage de faţa de masă. El nu face asta pentru a trage acea faţă de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă şi la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-şi rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar şi crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa. Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ţinem, pentru a preveni lovirea) şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenţia că, după ce trec de un an şi jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfăţat, pe termen lung. Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. „Şi aici, este mai bine să-i dai un colţ, în care poate să scrie pe pereţi liniştit, ba chiar să-l şi lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înţeleg regulile Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate. Politeţea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. „Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit", explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»". Ce trebuie să ştie un copil „de acasă" Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă", un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială - sintetizează psihologul.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!- STUDIU DE SPECIALITATE

PROF. ANDREI MIHAELA- IULIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”NICOLAE BĂLCESCU”, COM. NICOLAE BĂLCESCU, JUD. BACĂU

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale. După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

Indiferent dacă cel mic merge sau nu la grădiniță, perioada 3- 6 ani, aceasta este considerată perioada preşcolară. Etapa este foarte importantă în dezvoltarea socio-emotională. Copilul invață cum să se comporte, cum să se integreze într-un grup, cum să rezolve un conflict. Apar forme incipiente de empatie şi simpatie. Din punct de vedere fizic, în această etapă se “finisează” abilități motrice precum scrisul, desenatul, utilizarea tacâmurilor, aruncatul și prinsul obiectelor, mersul pe bicicletă/ tricicletă.

Perioada școlară, 6- 12 ani, se caracterizează prin definirea abilitătilor sociale, dar și cognitive. Copiii își doresc apartenența la grupuri, vor să fie înconjurați de copii de vârsta lor. Apar, însă, și noțiuni noi, sofisticate, care le dezvoltă abilitatile intelectuale: științe, matematică, scris, citit etc. De asemenea, se perfecționează abilitățile fizice.

Adolescența 13-18 ani. Aceasta este o etapă de transformare a copilului din “puiul mamei” în adult. Apar schimbări de ordin biologic și hormonal datorate pubertății. Nevoia de independența este din ce în ce mai mare. Din punct de vedere social, copiii au tendința de a petrece mai mult timp cu prietenii decât cu părinții. Apar primele iubiri. “Copilul” de altă dată are propriile convingeri, propriile valori. Este un “mic” adult care va ajunge în curând la maturitate emoțională.

„Cei şapte ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, Mihai, Fundamentele psihologiei, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti, 2000.
2. Sălăvăstru, Dorina, Psihologia educaţiei, Editura Polirom, Iaşi, 2000.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Andrei Mihaela, Scoala Gimnaziala Dumitru Udrescu

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

IMPORTANŢA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof.învăţăm.preşc. ANDREICOVICI ADRIANA
Şcoala Gimnazială Nr.2,
Sighetu-Marmaţiei,Maramureş

Fiecare dintre noi învaţă câte ceva de-a lungul vieţii.Începem de când ne-am născut.Este bine ştiu că primii ani din viaţă sunt cei mai importanţi pentru a învăţa.Acum se clădeşte fundaţia şi acum începem să ne mişcăm pe cărarea care ne va duce prin copilărie,anii adolescenţei şi apoi în cele din urmă vom deveni adulţi.

Ce reprezintă primii ani din viaţă?

Oamenii,în general, folosesc termenul de „cei 7 ani” cu înţelesuri diferite sub diverse forme.Pentru unii acest lucru înseamnă anii de când s-au născut până la vârsta de 7 ani; pentru alţii înseamnă anii care preced intrarea în învăţământul primar în timp ce alţii se focusează mai ales pe primii trei ani din viaţa fiecărui copil când acesta trebuie sau ar trebui să frecventeze grădiniţa,aceasta fiind de o importanţă majoră în dezvoltarea ulterioară a viitorului şcolar şi mai apoi a adultului.Toate aceste perioade sunt critice în dezvoltarea fiecărui copil, aşa cum am mai spus.Lucrul cel mai important este acela că noi ca şi adulţi, părinţi,educatori,învăţători,profesori oferim reale oportunităţi copiilor noştri de a învăţa,de a-i dezvolta, de a ne distra de-a lungul acestor ani,de ce nu,indiferent de ce termen am folosi.

Care sunt factorii ce influenţează învăţarea?

Copiii vin pe lume pregătiţi să înveţe şi sunt interesaţi de tot ce este în jurul lor.Este normal să–şi folosească toate abilităţile pentru a învăţa.Încă de la naştere,copiii învaţă despre ei înşişi,despre cei din jurul lor,şi joacă un rol major în propria lor învăţare şi dezvoltare.Nu se pune la îndoială achiziţia imensă de informaţie pe care o asimilează în primii ani de viaţă.Tot ceea ce trebuie noi să facem este să ne petrecem timp cu copilul nou-născut apoi cu copilul mic care începe să umble şi mai apoi cu cel care intră în colectivitate.Acesta crescând va fi propriul martor în conştientizarea imenselor lipsuri pe care le va avea în ceea ce priveşte capacitatea de a înţelege sau de a nu înţelege întâmplările,trăirile din primii 7 ani din viaţă.Dezvoltarea şi deprinderea de a învăţa a copiilor este influenţată de câţiva factori:

- Influenţa fiecăruia cu propria persoană-moştenirea genetică,temperamentul,genul şi starea de sănătate;
- Influenţa familiei-relaţiile familiale,stilul părinţilor şi valorile acestora,situaţia materială a familiei,nivelul de educaţie al părinţilor,ocupaţia acestora precum şi starea fizică şi psihică a părinţilor;
- Influenţa comunităţii din care fac parte-serviciile sociale,medicale,etc(atât calitative cât şi accesibile)de care dispun,suport pentru părinţi,siguranţa mediului,nivelul şomajului şi în general sentimentul de încredere,de siguranţă al cetăţenilor;
- Influenţa culturală-culturi diferinte marcate de originea şi stilul părinţilor,de credinţa şi valorile în care cred şi nu în ultimul rând de părerile diferite în ceea ce priveşte educaţia propriului copil.

Importanţa primilor ani de viaţă este binecunoscută în întreaga lume.Aceşti ani reprezintă perioada în care creierul uman este într-o continuă dezvoltare.Experienţele şi relaţiile pe care le are un copil,plus alimentaţia şi sănătatea,poate să afecteze creierul enorm.Experienţele pozitive ajută creierul să se dezvolte într-o manieră sănătoasă,pe când experienţele negative marcante cum ar fi neglijenţa adulţilor sau abuzul fizic sau psihic,pe de altă parte,influenţează dezvoltarea creierului într-o manieră dăunătoare şi contribuie la formarea unor probleme comportamentale şi emoţionale mai târziu în viaţă.Aşa deci,experienţele de care are parte un copil în primii ani de viaţă fie susţin,încurajează dorinţa de a învăţa,de a evolua,fie sunt o piedică în calea acesteia.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care copiii îl învaţă în primii ani de viaţă este imaginea de sine.Copiii dezvoltă o astfel de imagine despre ei înşişi care influenţează modalitatea de a aborda o anumită situaţie,sarcină sau relaţia cu o altă persoană:este în regulă să fiu curios,să explorez,să pun întrebări,să încerc să descifrez anumite lucruri,să experimentez?Este în regulă să încerc ceva şi mai apoi să dau greş?

Care sunt modalităţile cele mai importante de a învăţa?

Este important pentru părinţi dar şi pentru celelalte persoane care muncesc şi trăiesc cu copiii să nu uite câteva aspecte importante în dezvoltarea optimă a unui copil:

- Respectul pentru cei din jur;
- Cum ne raportăm la cei din jur,atât adulţi cât şi copii;
- Cum rezolvăm conflictele;
- Capacitatea de a soluţiona problemele;
- Comunicarea;
- Capacitatea de a accepta faptul că oamenii sunt diferinţi,unitate în diversitate;
- Înţelegerea propriilor sentimente şi trăiri;
- Încrederea în sine;
- Sentimentul de aparteneţă a unei familii,comunităţi,culturi;
- Cum să ai grijă de tine însuţi;
- Controlul propriului comportament (să te comporţi într-o manieră corespunzătoare).

„Importanța celor șapre ani de acasa”

Prof. Andreiev Niculina
Gradinița cu program normal “Luminița”, loc. Lumina

,,Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor, o oglindă a educației pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă.

Anii pe care îi petreci alături de părinţii tăi sunt cei mai importanţi, mai ales primii, când înveți ce este viața și cum trebuie să treci prin ea.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a educatorilor, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții sa fie un exemplu pentru cei mici. Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește si felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă. Este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos. Bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între parinți și copii.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Comunicarea dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

Bibloigrafie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002;
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002 ;
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998; 5. www.didactic.ro.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASA!

DORINA ANDRIEŞ
SECRETAR ŞEF – ŞCOALA GIMNAZIALĂ „SPIRU HARET”
LOC. DOROHOI
JUD. BOTOSANI

„ Dacă n-ai şapte ani de-acasă, degeaba mai faci studii universitare”
aforism de Mihai Cucereavii

ACASA . Al doilea cel mai drag cuvânt, după cuvântul MAMA. Sau, cel putin, așa simți că ar trebui să fie. Locul nașterii, al familiei, al casei părintești, țara, pământul strămoșesc. Acolo unde ai fost copil, unde ai făcut primii pași în lume,unde ai petrecut copilăria, primii șapte ani din viață. Unde ai devenit VIITOR.

Copiii, la rândul lor, sunt viitorul. De adulții de lânga ei depinde ca acesta să fie ceea ce își doresc și ceea ce le va oferi succesul în viață.

Părinții sunt, de cele mai multe ori , persoane foarte ocupate. Cei mai multi dintre ei au un loc de munca, adesea solicitant, unde consumă mult timp și multă energie. Dorința lor de a progresa, de a avea câștiguri financiare mai mari, de a se putea bucura de confort si belsug, ii determina sa sacrifice,uneori, chiar relatia cu copiii. Petrec mai mult timp la serviciu, au lucrari de finalizat si acasa, reducand astfel momentele pe care altfel le-ar dedica familiei, sar peste mese, gatesc rapid semipreparate sau mananca la fast-food . Din dorinta de a creste copii care sa exceleze in mai toate domeniile,le umplu programul cu fel de fel de activitati care sa compenseze absenta lor, uneori lasandu-i ingrija unor persoane prea putin avizate in cresterea si educarea lor.

In societatea actuala nu mai vorbim doar de cei sapte ani de acasa,educatia copiilor din aceasta perioada nemaifiind realizata doar de familie, de aceea responsabilitatea pentru aceasta este impartita intre parinti,bunici, bona, educatoare, invatatoare, profesori, instructori, antrenori, alte persoane cu care copilul intra in contact zi de zi.

Copiii, de foarte mici, sunt încadrați in diferite forme de învățământ:preprimar, primar si in diferite institutii care ofera servicii in educatie: creșe, gradinite, scoli, after-school-uri, cluburi ale copiilor si elevilor, diferite ansambluri si formatii artistice, echipe sportive etc., unde se realizeaza activitati educative care au la baza o programa scolara ce vizeaza anumite competente pe care trebuie sa si insuseaasca si sa le demonstreze fiecare dintre ei. Cu alte cuvinte, sunt aruncati in tumultul vietii, intr-o competitie continua cu ei insisi si cu ceilalti.

Dar baza pentru formarea celor mai bune deprinderi si obisnuinte necesare copilului este familia. Amprenta familliei, si mai ales a parintilor, se va vedea in toate actiunile copilului. Inainte de a iesi in lume, copilul ii are ca modele pe parintii sai. De la ei invata sa rosteasca primele cuvinte, sa faca primii pasi, sa apuce cu manuta obiectele, sa primeasca si sa ofere , sa stea pe scaun si la masa ,sa asculte, sa se spele, sa salute, sa manance sau sa bea,sa se imbrace si sa se incalte, sa lege sireturi sau sa incheie fermoare, sa-si puna caciulita sau manusile, sa foloseasca toaleta. Totodata, aici va invata sa salute, sa astepte, sa raspunda atunci cand este intrebat, sa spuna adevarul, sa-si recunoasca greselile, sa-si ceara iertare. Sunt cele mai elementare comportamente, dar si cele mai importante, pe care trebuie sa le deprinda orice copil, de o o varsta cat mai frageda.

Este binecunoscuta nerabdarea si neindemanarea copiilor, dar si lipsa de tact a parintilor, care, din diverse motive sau din prea mare devotament pentru copil, lasa aceste lucruri sa se petreaca la intamplare, nestiind sa impuna copilului reguli simple, dar clare, pe care sa le respecte in aceeasi masura si adultii. Ne pun probleme copiii rasfatati, care doresc sa se faca pe placul lor intotdeauna. Nu trebuie sa uitam ca de fapt noi suntem modelele lor. Inconsecventa noastra conduce la inconsecventa lor, intoleranta noastra o naste pe a lor, iar exemplele pozitive conduc la comportamente pozitive.

Iata de ce consider ca in primii sapte ani de viata toti factorii educativi din jurul lor trebuie sa-si uneasca eforturile si sa se straduiasca sa le formeze copiilor personalitatea, astfel incat sa le asigure succesul in viata.

Așadar, părinții sunt cei care au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Si nu degeaba se spune în popor că toate scolile le poti absolvi dar daca ai pierdut şcoala celor 7 ani de acasă nu o mai poti recupera niciodată.

Cei şapte ani de acasă

Angearu Mioara, profesor-educator
Centrul Şcolar de Educaţie Incluzivă Alexandria

Dezvoltarea psihopedagogiei speciale a fost influenţată de evoluţia Psihologiei şi Pedagogiei, două ştiinţe care ne oferă o cunoaştere detaliată a persoanelor cu nevoi speciale, evaluarea capacităţilor psihice pentru a putea elabora strategii eficiente de intervenţie, recuperare, compensare şi integrare şcolară şi în piaţa muncii a acestora.

Schimbarea condiţiilor socio-economice din România a produs un impact şi asupra persoanelor deficiente prin promovarea unor servicii sociale şi asistenţă educaţională, ce au ca scop evitarea oricăror forme de discriminare, înlăturarea barierelor sociale din calea persoanelor deficiente, prevenirea apariţiei deficienţelor şi diminuarea consecinţelor lor, asistarea persoanelor aflate în dificultate, pentru a-şi putea conduce viaţa independent, conform dorinţelor proprii, participarea activă în viaţa comunităţii a persoanelor cu deficienţă.

Comform cerinţelor internaţionale, politicile si strategiile naţionale pentru copiii deficienţi au ca idee de bază ”educaţie pentru toţi, educaţie pentru fiecare”, având ca priorităţi intervenţia timpurie ca etapă principală a educaţiei speciale, şcolile incluzive, eliminarea etichetărilor pentru copiii cu deficienţă, asiguarea resurselor materiale necesare pe principiul ”resursa urmează copilul”.

Obiectivul de acţiune al psihopedagogiei speciale se află între studierea stării de normalitate şi stării de boală, având un parcurs complex care vizează prevenirea, diagnoza, terapia, recuperarea, educarea şi orientarea şcolară şi profesională până la integrarea în piaţa muncii şi monitorizarea ulterioară a persoanelor deficiente.

Asistenţa psihopedagogică şi socială are ca obiectiv principal menţinerea, refacerea şi dezvoltarea capacităţilor individuale necesare pentru autonomia personală, dezvoltarea propriilor capacităţi şi competenţe în vederea integrării acestora social şi profesional.

n familie, venirea pe lume a unui copil , ar trebui să fie un moment de bucurie şi nu o sursă de venit; să se întâmple într-un moment prielnic, în care membrii familiei lărgite sunt disponobili şi pot oferi timp, atenţie, dragoste, pot face concesii, renunţări pentru copii, sunt preocupaţi de ceea ce pot oferi copiilor, nu doar material.

Pentru a supravieţui, copilul are nevoie de apă, hrană, locuinţă, căldură şi siguranţă, iar pentru a deveni un om educat, cu şapte ani petrecuţi acasă; are nevoie de linişte, dragoste, ataşament, jucării, să fie stimulat corespunzător, tratat cu respect, integrat în familie şi nu abandonat în familie, implicat în comunitate, iar familia să fie celula de bază a societăţii.

Educabilitatea copilului începe în familie, iar primele modele le are tot din familie; ai forma copilului un set de reguli minimale este o îndatorire a familiei faţă de comunitate şi o obligaţie faţă de copil. Copilul doar spălat şi hrănit se maşinalizează, se dezumanizează, devine instinctual şi agresiv, nu educat: etic, civic, cu conştiinţă şi gândire, creativitate şi emoţie, inteligenţă; calităţi care ne deosebesc de regnul animal.

,,-De ce de la trei ani la graădiniţă?,, În mediul şcolar de la trei ani copilul vine în contact şi cu alţi copii, şcoala oferă modele şi exemple pozitive, aici copilul învaţă să fie tolerant cu ceilalţi, să accepte diversitatea, va învăţa că deşi suntem puţin diferiţi- copiii cu deficienţe, sau cu cerinţe educative speciale- avem aceleaşi drepturi şi obligaţii, că va trebui să convieţuim în armonie şi respect unii faţă de ceilalţi, chiar dacă au altă naţionalitate şi cetăţenie, subliniind interculturalitatea, şcoala oferă şanse egale la educaţie; aici bunicul şi părintele vor fi consiliaţi şi vor evita etichetarea şi stigmatizarea, dar se vor implica activ în integrare, tot la trei ani va începe derularea parteneriatului şcoală-familie-comunitate.

Şansa copiilor depinde în mare măsură de educaţia din familie, mai ales a mamei, dar nu poţi să educi un copil fără a fi educat.

Informarea, consilierea, conştientizarea până la responsabilizare a familiei sunt atribuţii ale grădiniţei, şcolii, care nu se pot concretiza fără implicarea familiei.

Prin educaţia timpurie, şcoala informează şi consiliază un segment de populaţie de la trei ani la şaptezeci de ani: preşcolari, părinţi, bunici, pune bazele integrării comunitare şi profesionale, iar copii învaţă că au obligaţii faţă de familie şi comunitate.

Tot în cei şapte ani de acasă este necesar să-i dăm copilului sarcini, rol, responsabilităţi în familie, dar şi să-l investim cu încredere prin angajarea în activităţi cotidiene: ,, Poţi păstra un secret, poţi uda florile, poţi hrăni iepurii fără să deschidem cuşca, să ducem gunoiul din rondul de flori, să curăţam covorul de jucării şi scame...verificăm activitatea şi-l lăudăm –Bravo, mă pot baza pe tine, eşti un gospodar de încredere! ,,

La integrarea în unitatea de învăţământ, ar trebui ca în legislaţie să fie prevăzute obligativitatea prezentării la psihologul clinician, psihiatrul, orientarea şcolară, încadrarea în grad de handicap, chiar de la trei ani pentru toţi copiii fără discriminare- copiilor le aducem un beneficiu prin oferirea serviciilor specializate, iar comunităţii un impact pozitiv asupra cheltuielilor cu recuperarea, pe termen mediu şi lung, un viitor voluntar pentru acţiuni comunitare de binefacere, contribuind astfel la creşterea calităţii vieţii.

Grădiniţa trebuie să constituie o etapă fundamentală în dezvoltarea copilului , nu doar prin conţinutul ştiinţific al procesului instructiv-educativ,ci şi prin libertatea de acţiune oferită preşcolarului care-i stimulează interesele de cunoaştere şi contribuie la lărgirea câmpului de relaţii sociale.

Intrarea copilului în şcoală constituie un moment crucial în viaţa sa, date fiind „statutul” şi „rolul” de elev, natura relaţiilor cu adulţii şi cu colegii, noutatea condiţiilor de activitate, şi mai ales, specificul învăţării

BIBLIOGRAFIE :

Constantin Cucoş, coordonator, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice, 2009, Polirom,

Alois Gherguţ, Sinteze de psihopedagogie specială, ghid pentru concursuri şi examene de obţinere a gradelor didactice, 2013, Polirom,

Elena Dănescu, Stimularea creativităţii la vârstă preşcolară, 2006, Paralela 45.

FAMILIA, FACTOR IMPORTANT ÎN PROCESUL SCHIMBĂRII

Prof. ANGELUȘIU Mădălina, Școala Gimnazială “Titu Maiorescu”, București

Studiile realizate despre evoluția socială indică trei unități de analiză: *individul (elevul)*, în rolul său de persoană care adoptă ceva; *grupul* (familia, anturajul) și *cadrul instituțional și cultural* (şcoala). În ultimii ani relația elev-profesor-familie a suferit transformări. Școala, ca organizație birocratică, se modifică; la fel și relațiile sale cu instituțiile din afară, cu care vine în contact. Datorită faptului că educația este un microcosmos al culturii pe care o reprezintă și o transmite, schimbările ce se referă la conținutul său sau la metodele sale, reflectă schimbările mediului care o înconjoară.

Este foarte important să conştientizăm că educaţia stă la baza tuturor proceselor care ne conduc către statutul de om civilizat, de fiinţă ce aparţine unei comunităţi, dezvoltându-ne totodată şi latura spirituală.

Educaţia ne însoţeşte pe tot parcursul vieţii. Pentru ca un individ să aibă şansa de a primi o educaţie normală şi corectă trebuie să crească într-o familie care să-i ofere modele demne de urmat, părinţi care să se implice în activitatea de la şcoală, să-l susţină şi să-l încurajeze pe copil.

Fără educaţie nu putem să ne integrăm în societatea actuală, care este într-o continuă schimbare. Nevoia de adaptare este atât de puternică încât ne împinge către toate mijloacele posibile prin care se poate produce educaţia, atât la nivel micro (familia, şcoala, biserica), cât şi la nivel macro (societatea).

Personalitatea fiecărui individ este dezvoltată de către educaţie, iar odată cu aceasta şi latura spirituală, dar şi psihologică. Alături de familie, şcoala joacă un rol foarte important în procesul educaţiei, dar şi a-l dezvoltării personalităţii.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.
Familia și scoala sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului. Un factor important îl constituie raporturile dintre cei doi factori educativi, relațiile reciproce pe care le dezvoltă, poziția pe care o adoptă fiecare în relația școală – familie.

Mult timp, concepția potrivit căreia școlii îi revine rolul instrucției, iar familiei, cel al educației, a persistat, separând astfel rolurile celor doi agenți educativi.

Școala nu îl poate învăța pe individ totul, iar educația nu se bazează numai pe școală, chiar dacă mulți o atribuie strict școlii. Acest lucru este o greşeală, părinţii având obligaţia de a se asigura că există condiţiile necesare pentru o educaţie pozitivă atât la şcoală, prin implicarea lor în activitățile elevilor, cât şi acasă, unde copilul se simte protejat şi unde anumite reţineri, pe care le are acesta la şcoală, dispar. Școala și familia trebuie să colaboreze real, bazându-se pe încredere și pe respect reciproc, pe grija față de elev, făcând loc unei relații deschise.

Părinţilor le revine totuși rolul primordial în creşterea copiilor, asigurându-le acestora condițiile materiale, cât și un climat afectiv și moral. Școala, ca instituţie de educaţie, formare și orientare, are rolul de a crea premise favorabile pentru elevi pentru a le facilita integrarea socială, spirituală și economică. Școala trebuie să facă tot ce îi stă în putinţă pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin stimularea elevilor în ce privește aptitudinile,atitudinile și a trăsăturile lor de personalitate.

Este știut faptul că metodele educative din cadrul familiei, mai mult sau mai puţin planificate şicoordonate benefic, determină în bună măsură dezvoltarea personalităţii, precum şi randamentul la şcoală ale tinerilor, precum şi manifestările lor socio-morale. Până nu demult educația elevilor a fost considerată responsabilitatea școlii. Noile orientări în educație aduc schimbări în sensul că familia trebuie implicată un numai sub aspect financiar, ci și sub aspect educațional și cultural.

Factorul hotărâtor pentru succesul școlar este colaborarea directă și activă în cadrul ecuației școală - familie. Efectul colaborării cu părinţii asigură reușita scopului educaţional. Pornind de la necesitatea cunoaşterii socio-psihopedagogice a adolescentului, şcoala stabileşte colaborarea cu familia sub diverse forme. Urmărind formele comune, distincte şi diferenţiate pe care viaţa de elev o prezintă, părinţii pot completa, susține şi dezvolta personalitatea viitorului adult cu o singură condiţie – colaborarea cu şcoala

Bibliografie:

1. Agabrian, M., Milea V., *Parteneriate şcoală – familie – comunitate*, Ed. Institutul European, Iaşi, 2005

2. Batrânu, E., *Educația în familie*, Ed. Politică, Bucuresti, 2005

3. Cristea S., *Fundamentele pedagogiei*, Ed. Polirom, Iași, 2010

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv.primar,Anghel Victoria
Şcoala Gimnazială Comişani,Dâmboviţa

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii, care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm etapele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut şi în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor de părinţi.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate mediile sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura personalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi”, Dr. Augusto Cury)

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor Anghelescu Iuliana-Aurelia
Şcoala Gimnazială Fărcașele, loc. Fărcașele, Olt

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ

Prof. Anghelescu Steluța
Şcoala Gimnazială nr. 156, Bucureşti

Dacă procesul de învaățământ începe cu prima zi de şcoală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinți, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înțelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminți“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinții în primii ani de viață ai copilului.

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viața copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele pregătitoare se înşiruie fetițe şi băieți, toți cam de aceeaşi vârstă, dar diferiți din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicați, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuți, unii chiar retraşi, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observa cu usurință în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Educația este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educație este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum față unor cerințe cu totul noi pentru el, cum sunt învățarea şi adaptarea la viața de şcolar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viața şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Această situație este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viață a acestor copii. Iată de ce este util să va prezint, pe scurt, ce condiții trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă, fizică şi neuropsihică a copilului antepreşcolar şi preşcolar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățisări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Ca și adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veșnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său pentru a-și limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Aceasta atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare şi o bună cunoaştere a posibilităților de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcțiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului și transformându-l într-o ființă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerințelor enumerate mai sus presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, întelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului față de oameni, față de obiecte, față de îndatoriri și se formează conduita și caracterul lui.

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să și zburde nestingherit, să se joace, să-și inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilitățile de formare și împlinire a personalității și pentru a nu-i îngrădi experiența de viață. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul.

Cei șapte ani de acasă

ANGHELUS FELICIA

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. ”Dragostea cu care părinții îsi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschidere spre învățarea și asumarea regulilor de comportament”, menționează psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înțelege lumea în mod diferit la trei ani, la cinci ani sau la șapte ani. La doi ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Astfel, dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: ”Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos” și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă ca acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ceea ce este bine și ce este rău. Până la doi-trei ani copilul nu poate vedea mai departe de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem să împatră voluntar jucăriile cu alt copil. La această vârstă e nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. De asemenea copilul de doi ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea, el știe că atunci când mama vine acasă de la serviciu trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă copilul de doi-trei ani nu este suficient de matur pentru a ști ce este bine și ce este rău, asta nu înseamnă că trebuie să-i facem toate poftele sau să îi permitem să facă tot ceea ce vrea el. Este necesar să stabilim limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor.

La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe; îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație.

De la trei la cinci ani copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, își dezvoltă simțul binelui și al răului, este conștient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacțiile părinților în fața comportamentului său. (mă ignoră sau îmi acordă atenție), apreciază recompensele dar conștientizează și semnificația pedepsei. De asemenea acum este momentul potrivit pentru a-l învăța bunele maniere: ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță. A-l învăța bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Între cinci si șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul lângă părinți, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur-copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, trebuie lăsat să termine ce are de spus și nu trebuie să i se facă observații în public. Replici de genul ” taci din gură că ești mic și nu ai dreptul să vorbești” sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copii. Degeaba îi spunem să nu țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă acasă nu a auzit niciodată acest cuvânt. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării), ci exprimarea mulțumirii și bucuriile pe care părinții i le arată când face o faptă bună. De aceea este necesar să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă și în administrarea pedepselor. Dezamăgirea, nemulțumirea părinților, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinții trebuie să explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate și să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu trebuie să treacă cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp părinții trebuie să fie înțelegători și să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că și adulții greșesc uneori, darămite copiii.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unu căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Același psiholog consideră că ”educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.”

Importanţa celor „şapte ani de acasă”

Profesor învăţământ primar, Angheluţă Irina-Larisa
Şcoala Gimnazială Bătineşti-judeţul Vrancea

Expresia cel mai des întâlnită atunci când ne deranjează un comportament indecent este aceea de a eticheta acea persoană ca neavând „cei şapte ani de acasă”. Această expresie defineşte tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini pe care trebuie să le acumuleze orice individ în primii şapte ani de viaţă. Copilul îşi petrece cel mai mult timp cu familia până la vârsta de trei ani, apoi merge în colectivitate, unde sub îndrumarea educatoarei se întăreşte şi se completează ceea ce familia a început acasă încă din primele zile de viaţă.

În zilele secolului XXI, părinţii sunt foarte ocupaţi, de aceea sunt constrânşi să-şi lase copilul la program prelungit în grădiniţă sau la after-school. Pe de o parte este un lucru bun, deoarece copilul are un program bine stabilit, organizat pentru a-i satisface toate nevoile vârstei, pe de altă parte acesta va petrece foarte puţin timp cu părinţii.Ar fi bine dacă măcar acasă părinţii îşi fac timp pentru a le acorda atenţia cuvenită, pentru că sunt unii care îşi pun cariera mai presus de orice, lucrând chiar şi acasă. Alţii sunt doar indiferenţi, preocupaţi de nevoile personale.

Ne îngrijorăm atunci când elevul ne spune că părinţii nu îi dau atenţie, nu îl ascultă. Am întâlnit copil care a venit la şcoală nespălat, iar când l-am întrebat mi-a răspunsul a fost că apa era foarte rece, nu a putut să o încălzească şi nu a trezit-o pe mama ca să nu îl certe. De foarte multe ori ne revine sarcina de a-i învăţa cele mai elementare cunoştinţe şi deprinderi despre igienă. Dacă familia nu este răspunzătoare de cele mai elementare trebuinţe ale copilului, în cele mai multe cazuri vom intâlni peste ani un adult la fel de indiferent şi iresponsabil. Modelele de conduită oferite de părinţi, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copilului.

În urma contactului cu educatoarea, învăţătoarea, copilul va prelua prin imitaţie şi învăţare, ceea ce îi place şi ceea ce nu a regăsit în familie. Deci, instituţia de învăţământ rămâne principalul mijloc de educaţie formală a copilului. Pentru mulţi ea este singura modalitate de a-şi depăşi condiţia mizeră şi singura speranţă la o viaţă decentă.

Procesul instructiv-educativ se desfăşoară ţinând cont de particularităţile de vârstă, de etapele de dezvoltare ale copilului, oferindu-i afecţiune şi susţinere.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, deoarece copilul trebuie să facă faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar. De aceea, s-a introdus perioada preşcolară obligatorie. Programa şcolară prevede ore obligatorii de educaţie pentru sănătate şi de educaţie moral-civică. De aici şi necesitatea ca în familie, ca şi în instituţiile de învăţământ să se insiste pe formarea deprinderilor de bază până ce acestea se transformă în obişnuinţe.

Foarte importante sunt şi activităţile pe care le va face în familie. Orice joc întreprins acasă nu trebuie să necesite o pregătire minuţioasă, ci dimpotrivă să fie spontan. De exemplu, să –şi ajute părinţii la diverse activităţi gospodăreşti, care pot fi făcute printr-o competiţie, dar cu reguli bine stabilite, să numere tot felul de obiecte ce-l înconjoară, etc. Fiecare moment poate fi un bun prilej din care copilul să înveţe, chiar dacă timpul este limitat. Timpul petrecut într-un supermarket la cumpărături, în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, călătoria cu maşina sau alt mijloc de transport, plimbarea în parc sau vizitarea unor persoane apropiate sunt ocazii care-i implică în învăţarea involuntară şi asimilarea unor cunoştinţe şi deprinderi de comportament.

Orice părinte, încă din primii ani de viaţă, îşi propune să contureze un copil „bine crescut”. Prima oară îl învaţă să salute fluturând mâna, apoi să verbalizeze firesc. Se joacă cu el, aceste experienţe pregătindu-l pentru jocurile cu prietenii, cu colegii, respectând partenerul de joacă şi totodată regulile jocului. Prin imitaţie şi practică, copilul deprinde cu ajutorul părinţilor ceea „ce se face” şi „ceea ce nu se face” în societate. Va face cunoştinţă cu normele din societate şi va avea un comportament corect în public.

Copilul, încă din primii ani de viaţă, se deprinde cu o bună purtare în timpul mesei, ţinând cont bineînţeles, de particularităţile de vârstă. Va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Bineînţeles că toate aceste bune practici vor contura un copil „bine crescut”, dar , cu siguranţă, vor constitui rezultatul unor ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. De foarte multe ori, vom întâlni situaţii în care vom spune că lecţiile au fost în zadar, dar aceste momente trebuie luate ca mici eşecuri datorate unor circumstanţe şi să ne mobilizăm rapid, că doar prin perseverenţă, toleranţă, calm şi tact pedagogic vom ajunge la rezultatul aşteptat.

Să nu uităm că orice copil trebuie iubit necondiţionat şi că de noi depinde ceea ce va fi ca viitor adult. „Copilul este ceea ce suntem” şi reprezintă în esenţă „cartea de vizită a familiei”.

Bibliografie:

Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţia părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Economist –ANICA NICOLETA MIHAELA

Educatia unui copil nu se limiteaza doar la a-l invata sa scrie, sa citeasca si sa calculeze. El trebuie sa invete si cum sa se comporte cu ceilalti, iar asta e raspunderea ta. Obisnuieste-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia catre succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fiti voi, parintii, un bun model pentru el. Incepe sa il inveti lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici. Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Asadar, cum il inveti bunele maniere?

Ce faci si ce nu faci

A-l invata bunele maniere este un proces zilnic, care va dura in timp si vei avea multe ocazii sa il indrumi in directia corecta. Tine minte aceste sfaturi:

- Chiar daca a gresit de cateva ori, nu te grabi sa tragi concluzia ca este prost crescut sau ca tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil sa aiba nevoie doar de una – doua lectii de bune maniere pentru ca problema sa se rezolve.
- Explica-i clar si invata-l ce anume trebuie sa faca sau nu. In loc sa ii spui un scurt (si pentru el greu de inteles): "Nu mai fi atat de grosolan", spune-i: "Nu este politicos sa ragai la masa, dar, daca o faci, se cuvine sa iti ceri scuze". Sau, daca zbiara prin casa, nu-i spune: "Inceteaza cu tipetele in casa", ci fii mai blanda, ca sa inteleaga in fond ce astepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea in casa".
- Daca cel mic isi exprima sentimentele folosind expresii sau atitudini mai putin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci incearca sa reformulezi. De exemplu, cand el zice: "Iahh, imi vine sa vars cand vad chestia asta verde", tu corecteaza-l spunand: "Frumos ar fi fost sa spui ca nu iti place deloc spanacul".
- Fii intelegatoare si accepta-i greselile. Aminteste-ti ca nu este inca suficient de matur pentru a sti bine cum trebuie sa se comporte in anumite situatii. Si noi, adultii, gresim adeseori, daramite ei…
- Educatia se face doar acasa, cu discretie, in familie. Nu ii tine prelegeri si nu il critica in public, nu il umili si nu il jigni fata de straini, chiar daca greseala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de fata cu altii dovedeste ca nici tu nu ai prea fost atenta la lectiile de bune maniere.
- Fii consecventa. L-ai invatat de la doi ani sa spuna "te rog" si "multumesc"? La 6 ani este evident ca ar trebui sa le foloseasca.
- Oricum, procesul de educatie nu se opreste la o anumita varsta. Nu e niciodata prea tarziu ca sa invete ceva!

Ce ar trebui sa stie:

Pana la 3 ani

- sa salute si sa raspunda la salut ("buna ziua", "buna seara", "la revedere")
- sa spuna "multumesc", "te rog”, "cu placere"
- sa dea mana cu cineva

Intre 3 si 5 ani

- sa spuna "Pardon"
- sa bata la usa cand intra intr-o incapere
- sa ceara permisiunea ("Mami, imi dai voie sa…" sau "Pot sa…")
- sa foloseasca batista

Intre 5 si 7 ani

- sa raspunda cuviincios la telefon – sa se prezinte, sa nu tipe in receptor si sa nu lase interlocutorul sa astepte la telefon
- sa isi ceara scuze atunci cand greseste
- sa stie sa ofere si sa primeasca un dar
- sa nu intrerupa conversatia adultilor
- sa intrebuinteze corect tacamurile

Intre 8 si 10 ani

- sa respecte bunele maniere la masa (sa nu soarba, sa nu plescaie, sa nu tina coatele pe masa, sa nu se intinda peste masa, sa nu gesticuleze cu tacamurile, sa nu manance cu cutitul, etc.)
- daca primeste o cutie de bomboane, politetea ii cere sa o desfaca si sa ii serveasca pe ceilalti
- sa nu dea replici rautacioase despre colegi (si, in nici un caz, cand acestia sunt de fata)

Temelia educației - cei șapte ani de acasă !

Prof. Antoche Alisa Simona
Școala Gimnazială nr. 2 Tudor Vladimirescu – Albești

Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat, a fost uitat. (Burrhus Frederic Skinner)

Educația are ca scop pregătirea omului pentru viață. Aceasta reprezintă baza unei societăți dezvoltate. Dacă fundația unei case nu este bună, se va dărâma,dacă un copil nu este bine educat își va forma ca adult o personalitate greu de acceptat în societate, dacă o comunitate nu este bine educată se va distruge.

Educaţia se referă atât la însuşirea unor cunoştinţe teoretice, cât şi la un anumit comportament etic acceptat de societate. Aceasta nu ține doar de școală, liceu sau facultate. Consider că cea mai importantă educație o primim în primii ani de viață, așa spușii „cei 7 ani de acasă", când părinții încearcă să ne învețe bunele maniere (să salutăm, să respectăm, să ne cerem scuze, să stăm frumos la masă, ș.a.).

Baza educației este dată de cele trei elemente fundamentale și decisive în conturarea unui om aflat în formare (din copilărie până la deplina maturitate) **– respectul, bunul simț și bunele maniere.** Un studiu britanic recent a scos la iveală faptul că mediul de acasă este de trei ori mai important decât şcoala în ceea ce priveşte factorii care influenţează rezultatele elevilor la examenele de la finalul liceului. Mai exact, mediul familial își pune amprenta asupra dezvoltării copiilor, potrivit analizei realizată de sociologi.

Echipa de cercetători de la Universitatea de stat din Carolina de Nord, SUA, a studiat importanţa relativă a ceea ce ei au numit "capitalul social de familie" şi, respectiv, "capitalul social şcolar". Capitalul social de familie se bazează pe cât de multă încredere au părinţii în copiii lor, cât de des le verifică temele, cât de des poartă discuţii despre activităţile şcolare şi cât de des participă la evenimente şcolare. Capitalul social şcolar se bazează pe cât de bine cotaţi sunt profesorii de către părinţi, moralul în rândul elevilor, participarea la sport şi la alte activităţi extraşcolare, contactul menţinut dintre şcoală şi părinţi şi lipsa problemelor precum absenteismul şi hărţuirea. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. În cei 7 ani se "predau" lecții grele de educație care pregătesc copilul pentru acel prag de desprindere. Multe energii, timp, nervi și frustrări copilărești se derulează... părinții țin mult la acea educație, copiii o primesc involuntar. Astăzi, 7 ani de acasă simbolizează un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, în care trebuie să se încadreze copii noștri . E drept, și părinții s-au adaptat, mulți au renunțat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a rămas așa, o umbră de parfum de trecut, un fel de deziderat și, de ce să nu recunoaștem, un fel de termen de comparație. Cert este că educația trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluție, iar obligativitatea a devenit cam exagerată , așa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă, iar alții ... mai puțin.

Esențialul desprins din „orele„ de educație timpurie în primii 7 ani se prezintă sub forma unor reguli nescrise.

- Să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație. (Trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa facă, etc.)

- Să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur. (Să folosească un limbaj politicos, sa nu fie obraznică, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite ‚să-și spună părerea).

- Să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva. (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe strada cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roșie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu știu, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa,

- **Să ştie să piardă** (si automat, să-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar și să câştige cu eleganță** (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță este ca părinții sa fie un exemplu pentru cei mici. Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că în copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai uşor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR

ANTOHI VIOLETA-ICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ TUDOR PAMFILE”,ȚEPU

Expresia „ cei 7 ani de acasă” este folosită în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă psihologii spun că educația din primii ani de acasă , de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă , deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede , rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie.Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare , cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea achiziția normelor unui comportament social corect.Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de părinți depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate comportamentele unei bune creșteri. Iar această expresie „ bună creștere”- nu este un standard general.Ea are forma pe care părinții i-o dau. A fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural- istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „ 7 ani de acasă”.

Se pot creiona generalizări . Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional , un copil „ bine crescut”,regăsim:

- *Salutul* .Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă cu firescul „ bună ziua”.
- *Comportamentul în public* .Un copil „ bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i conversația,își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- *Comportamentul cu prietenii* .Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților.Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult.Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte.Un copil „ bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- *Înțelegerea normelor sociale* .Prin imitație și suficientă practică , copilul deprinde , cuajutorul părinților, ceea ce „ se face” și ceea ce „ nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trbuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „ mulțumesc”și „ cu plăcere”, nu încălcam drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm simbolurile și valorile noastre și ale celor de lângă noi.
- *Manierele la masă* .O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor , respectarea comesenilor și a celui/ celei care servește masa.
- *Recunoașterea greșelilor*. „ Imi pare rău”este , la fel , ca și „ te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate
- *Tact și toleranță*. Un copil „ bine crescut” învață de la părinți ca a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența- în timp- între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jicnește, care deschide răni.Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, de încercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l posede copiii noștri , precum și zile în care totul este în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Soluția ar putea fi, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența.Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la gradiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

PĂRINȚI- ȘCOALĂ PARTENERIAT PERMANENT

Prof. Adriana Anton
Colegiul Național Mihail Sadoveanu Pașcani

Părinții și familiile au impactul cel mai direct și durabil asupra învățării și dezvoltării copiilor. Un mediu stimulativ pentru casă care încurajează învățarea și implicarea părinților în activități școlare sunt esențiale pentru dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională a copilului. Crearea de parteneriate de familie și școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare începând cu primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor. Cercetările arată că o abordare multidisciplinară, cu implicarea părinților, a copiilor, a profesorilor și a profesioniștilor din comunitatea locală, este esențială pentru rezolvarea problemelor comportamentale ale copiilor școlari.

Este recomandată menținerea vie și întărirea relației părinți-școală. Așa cum există școala pentru cei mici este la fel de normal să existe o școală și pentru părinți care să clarifice multe din aspectele legate de dezvoltarea copilului.

Cei "șapte ani de acasă" nu mai sunt îndeajuns în condițiile schimbărilor și transformărilor majore din societatea contemporană în care se pune tot mai des întrebarea ce se întamplă cu noile generatii.

Este necesară cunoașterea nevoilor tinerilor, a nevoilor pieței, pentru a oferi măsuri educative eficiente, ce ar asigura în felul acesta o șansa reală de integrare socio-profesională.

Performanța și eficiența procesului educativ depinde de gradul și calitatea implicării tuturor factorilor în acest proces.

Noile orientări educative, adaptate nevoilor pieței, sunt un "mister" pentru mulți părinți iar consilierea și orientarea profesională poate oferi răspunsurile necesare copiilor și părinților deopotrivă.

În sensul acesta comunicarea joacă un rol esențial ce poate hotări parcursul viitor.

Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină cunoștiință de cauza a situației.

Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pe pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune , de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți.

Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei de materiali.

Părinţii au fost atraşi alături de şcoală prin forme variate de activităţi extraşcolare, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil. Deși părinții consideră că ei știu ceea ce este bine, pentru că ei aleg, caută și se interesează despre diferite opțiuni, acceptul copilului este cel care îi ajută să se implice și să obțină ceva din ceea ce ei își propun. Părinții care au luat parte la activitățile extrașcolare și-au manifestat interesul și aprobarea față de educația oferită de școala noastră.

Ca urmare a activităţilor derulate, legătura şcolii cu familia s-a îmbunătăţit considerabil, părinţii simţindu-se utili, prezentând în acest fel un interes mai mare pentru şcoală. Activităţile extraşcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă.

JobShadowDay este un program de dezvoltare și formare profesională a elevilor din România. Prin acest program internațional implementat de Junior Achievement România,tinerii se familiarizează cu piața locurilor de muncă, petrecând câteva ore în"umbra" unui părinte sau angajat dintr-o companie sau instituție locală.

Programul îi ajută pe tineri să înţeleagă diverse opţiuni de carieră şi să găsească mai uşor un răspuns la întrebările: *„Ce vreau să devin după ce termin şcoala?" ,„Unde vreau să lucrez?" „Care este cel mai potrivit loc de muncă pentru mine?"*

Anul acesta școlar, 2017-2018 am înscris elevii de la clasa a VIII-a B, la care sunt dirigintă în programul Job Shadow day, program pe care l-am desfășurat în cadrul Săptămânii Școala Altfel, în perioada 6- 10 noiembrie 2017. Atât elevii, cât și părinții au mai încântați de ideea proiectului, aceștia implicându- se în desfășurarea acestuia.

S-au desfășurat la clasă activități premergătoare zilei de shadowing, la care elevii au fost informați aupra desfățurării proiectului. Părinții elevilor au semnat un acord, aceştia fiind de accord ca elevii să participle la activitățile proiectului.

Apoi a urmat ziua de shadowing- elevii au mers la locul de muncă al unuia dintre părinți.

S-au făcut vizite la diverse instituții și firme: Spitalul municipal, un salon de înfrumusețare, o patiserie, Jandarmerie, Școala Specială, o grădiniță. Au intrat în contact cu diverse meserii, părinții și colegii acestora îndrumându-i pe parcursul zilei. Elevii au pus întrebări în legătură cu meseriile descoperite, au descoperit avantaje și dezavantaje ale meseriilor.

După ziua de shadowing elevii completează niște chestionare,un formular de feedback online.

Obiective ale activității: Elevii vor fi capabili să:

- definească noţiunile de CV, scrisoare de intenţie, interviu de angajare, meserie;
- elaboreze un CV, o scrisoare de intenție. Vor afla cum trebuie să se comporte în cadrul unui interviu;
- îşi evalueze interesele personale, pe baza unei fișe de evaluare;
- identifice abilităţile necesare practicării unei anumite meserii;
- sublinieze rolul, importanţa şi avantajele lucrului în echipă, modul în care fiecare membru al echipei contribuie la îndeplinirea cu succes a atribuţiilor de serviciu;
- analizeze relaţia dintre procesul de învăţare şi succesul la locul de muncă.

Elevii realizează eforturile pe care le fac părinții la locul de muncă.

Elevii identifică spre ce loc de muncă vor să se orienteze și știu să-și identifice punctele tare, dar și punctele slabe. Ei fac legătura între interesul lor pentru un anumit domeniu de activitate și posibilitatea de a-și construe o carieră în acel domeniu.

Elevilor le sunt prezentate domeniile de activitate în corelație cu tipurile de meserii pe care aceste domenii le includ. Sunt folosite liste de meserii, elevilor au acces la cât mai multe exemple. Ei își pot alege una sau mai multe meserii, ăe care cred ei că li s-ar potrivi.

Elevii sunt încurajați să spună care sunt activitățile lor preferate, acestea fiind notate pe tablă.

Ca urmare a activităţilor derulate, legătura şcolii cu familia s-a îmbunătăţit considerabil, părinţii simţindu-se utili, prezentând în acest fel un interes mai mare pentru şcoală. Activităţile extraşcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoştinţe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operaţional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi. Dascălul are, prin acest tip de activitate, posibilităţi deosebite să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viaţă. Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităţilor şi resurselor de care dispune clasa de elevi .

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Anton Anilena
Liceul cu Program Sportiv Brăila

Educația este o problemă prioritară în evoluția ființei umane,a ființei raționale, a umanității.

Educația presupune participare,trăire,comunicare între indivizi.

Familia exercită o influență deosebită asupra copiilor.O mare parte dintre cunoştințele despre natură,societate,deprinderile igienice,obișnuințele de comportament ,copilul le datorează educației primite în familie. Aici el învață să deosebească ce e bine,ce e rău,noțiuni despre adevăr,minciună,credință,dragoste,încredere în sine, să fie uman.

Când spunem” Cei şapte ani de acasă” ne gândim la un copil manierat,care știe să salute,să spună mulțumesc,te rog,care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația primită în familie depinde de câțiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi,valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte,să aibă încredere în propriile forţe.Copilul iubit de părinţi se simte protejat,îngrijit,iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi spre asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie ,că sunt preocupaţi de ceea ce face.

Totuşi, trebuie să acceptăm că în primii ani de viaţă, petrecuţi în familie,nu se poate însuşi întreaga gamă de cerinţe ale conduitei civilizate şi politicoase. Multe dintre aceste cerinţe vor fi întâlnite în viaţă mai târziu şi pot fi însuşite din mers. Aşa cum înţelepciunea nu se dobândeşte dintr-o dată, tot astfel şi politeţea se câştigă pe îndelete,cu răbdare. Nu există o limită până la care bunele maniere se pot învăţa,însă cu cât lecţia bunei cuviinţe şi a menajării sensibilităţilor celor din jurul nostru este începută mai devreme,cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaţionale a copilului.

Bibliografie;

1. Educaţia timpurie în România,Step by step-IOMC-UNICEF,Vanemmonde,2004
2. Educaţia preşcolară în România ,P.Emil, R.Iucu,Polirom,2002

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PENTRU COPILUL RROM

Prof. Înv. Primar, Anton Gina
Școala Gimnazială „Anton Pann” Brăila

Sunt învățătoare de etnie rromă. În perioada 2008-2017, am avut două serii de elevi rromi(2008-2012; 2012-2017), clase cu predare în limba maternă rromani. Acest proiect îmi dă posibilitatea să explic câteva elemente specifice din cultura rromilor. Este adevărat că sintagma „cei șate ani de acasă” a rămas doar ideea de bază, pentru că și părinții rromi au început să-și dea copiii, atât la școală, cât și la grădiniță. De multe ori am afirmat că școala nu poate înlocui cei șapte ani de acasă. Pentru copiii rromi, poate însă să-i confirme și să-i completeze cu alte norme de conduită adaptate la societatea actuală.

Copilul în familia rromă este educat în spiritul fraternităţii şi al ajutorului reciproc dar şi a responsabilităţii pentru ceilalţi. Fraţii se cresc între ei ceea ce îi fac să devină responsabili de mici. Fetele se ocupă încă de la vârste mici 5-6 ani de treburile gospodăreşti, mama fiind nevoită să plece de acasă pentru a le asigura hrana de zi cu zi. Băieţii participă la adunările bărbaţilor formându-şi încă de mici personalitatea având uneori ocazia să participe la kriss-uri – judecăţi. Ei au capacitatea de a se descurca singuri de la o vârstă relativ fragedă ceea ce face să fie apreciaţi în cadrul familiei şi în comunităţile de rromi.

Principiile care stau la baza educaţiei copiilor se leagă de faptul că aceştia sunt consideraţi adulţi în miniatură, înzestraţi încă de la naştere cu voinţă, dorinţe, emoţii şi inteligenţa. Acestor valori înnăscute li se adaugă puritatea, singurul minus fiind lipsa lor de experienţă. Ei se bucură de libertate, progresele le sunt îcurajate prin supradimensionare şi laude, dar li se dau totodată şi responsabilităti de mici. Băieţii au obligaţia să-şi ajute tatăl în meseria sa, iar fetele învaţa şi practică îndeletnicirile gospodăreşti de la vârste fragede, pentru a deveni viitoare nurori bune. Consideraţi egali ai adulţilor, capabili să înteleagă tot ce li se spune, copiii sunt expusi de la vârste mici unor stimulenţi asemeni cu aceea ai părinţilor lor. Băieţii sunt educaţi pentru a fi puternici. Ei sunt duşi la un unchi, la naşul lor, la un văr mai mare, la un bărbat mai în vârstă din neam sau la o altă rudă cu prestgiul în familie si li se spune: “akuś les mo, na dara!” („Înjură-l, mă, nu-ți fie teamă!”) şi copilul o face de obicei, antrenându-şi astfel dezinvoltura şi forţa de relaţionare. La răspunsul violent al acestora din urmă, băiatul trebuie să dea dovadă de stoicism, putere de stăpânire şi curaj. Se educă astfel puterea de apărare, forţa morala si rezistenţa la frustare.

Într-o familie de rromi primele noţiuni de comunicare pe care copilul le dobandeşte sunt în limba rromani. Limba de comunicare atât în familie cât şi în comunitate va fi limba rromani. Abia la 3-4 ani când copilul va fi îndemnat să se descurce singur, adică va fi trimis de părinţi la magazinul din apropiere să cumpere câte ceva, el începe să înveţe unele cuvinte importante, va începe să vorbească cu copiii vecini nerromi şi încet, încet va vorbi în ambele limbi. În vocabularul lui vor exista foarte puţine cuvinte pe care le va folosi în limba română până când va merge la grădiniţă sau la şcoală.

Copilul este considerat “cel mai de pret tezaur” în familia de rromi. Dorinţele lui sunt legi pentru restul familiei (parinţi, bunici). Nimeni nu le interzice nimic la modul verbal: „nu face asta”, aparent nu se exercită niciun control asupra lor, ei sunt egali adulţilor, nu au tabuuri pentru că sunt puri, dar condiţia este să li se sugereze codurile comunitare, în forma unei iniţieri lente şi fireşti, fară interdicţii, dar educându-li-se rezistenţa la frustrare, cheia puterii spiritului şi semn al asumării maturitătii, respectul – “pakiv”-, responsabilitatea împartită frăţeşte – fraţii mai mari îsi cresc fraţii mai mici – simţul ruşinii – “lajano”, element esenţial al relaţionării cu modelul familial de la care orice deviere este fie sancţionată, fie supusă unui proces ritual reparatoriu.

Chiar dacă familia de rromi formează copilul cu simţul ruşinii, al respectului şi al responsabilităţii, aceasta va trebui să-l pregătească şi pentru a deveni un copil civilizat dincolo de comunitatea în care traieşte. El are respect faţa de bătrâni şi de cei mai mari ca el, dar va trebui să respecte şi ceilalti oameni cu care mai devreme sau mai târziu va avea relaţie. Părinții trebuie să-l pregătească din timp asigurându-l ca va întalni multe neplăceri în relaţiile cu ceilalţi oameni, care nu agreează rromii şi au prejudecăti. Va trebui să dea dovadă de respect, să nu răspundă provăcărilor celorlalți copii, să salute oamenii chiar dacă nu-i cunoaşte prea bine, atunci când cineva mai mare decât el îi vorbeşte, să-l asculte şi să nu-l întrerupă. Toate aceste norme de comportament copilul şi le va însuşi în funcţie de familia în care trăieşte. Dacă familia va respecta aceste norme şi copilul le va însuși cu usurinţă pentru că va avea modele.

Cele mai multe conflicte sunt legate de valorile diferite, perceptiile diferite, interesele diferite. În aceste situaţii oamenii pot găsi o metodă de a face faţă conflictului. Când rădăcina conflictului este reprezentată de valori diferite, ei ar putea să încerce să înteleagă şi să respecte punctele de vedere ale celorlalţi asupra situaţiei respective.

Copilul “este cel mai de preț tezaur” în familia rromă. Prin articolul de faţă se va vedea caracterul şi viata lui în familie şi comunitate. Astfel, cei care îsi desfaşoara activitatea educativă cu copiii rromi vor putea realiza diferite activitaţi mixte privind cunoaşterea tradiţiilor şi obiceiurilor, schimburi de experienţă. Cunoscând aceste tradiţii se creează un alt sistem de relaţionare, un alt mod de a trata discriminarea pozitivă. Nota de originalitate a acestei lucrări o dau tocmai sursele concrete ce pun în evidenţă modul personal de a trata o astfel de temă.

Creativitatea propune să faci apel la experienţă şi să-ti formezi o stare de spirit pozitivă, pe care încerc să o transmit cititorilor mei. Este o provocare pentru învățătorii nerromi care lucrează cu copii rromi şi care ar putea educa într-un mod mult mai frumos, forţa morala si rezistenţa la frustare.

FAMILIA ŞI CEI 7 ANI DE ACASĂ

prof. înv. primar ANTON MARCELA
Şc. Gim. „ Cristofor Simionescu” Plopeni, Suceava

Lumea e condusă din camera copilului (Tholuck)

„Familia reprezintă matricea primordială a culturii omeneşti. Aici se trezesc şi încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine şi cum?), să creadă (în ce?) şi să sacrifice (cui şi ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaş mărunt.”

Felul în care părinţii se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinţii severi vor forma un tânăr fără personalitate, voinţă, iniţiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie şi societate); părinţii care-l vor răsfăţa vor avea un tânăr care nu învaţă, nu munceşte, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenţi); părinţii care denotă inconsecvenţă educativă, care oscilează între răsfăţ şi severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpăţânat, capricios şi dificil în raporturile sociale.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

În familia modernă, relaţia părinte copil este diferită de relaţia din familia tradiţională. Concepţiile privind relaţia parentală au evoluat semnificativ. Cert este că educaţia trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluţie, iar obligativitatea a devenit niţel desuetă, aşa că la 7 ani unii copii sunt de pus în ramă iar alţii...mai puţin. Însă nu trebuie să mai facem comparaţii la vârsta de 7 ani, „ cei 7 ani de acasă” înseamnă:

1. Să-şi poată evalua obiectiv poziţia în raport cu o situaţie. (Trebuie să ştie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa facă, etc.)

2. Să ştie să îşi susţină părerile şi să-şi apere interesele fără a deranja pe cei din jur. (Să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlăie, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-şi spună părerea)

3. Să fie atent şi implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situaţiile cu potenţial periculos şi, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva.

4. Să ştie să piardă (şi automat, să-şi focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar şi să câştige cu eleganţă (fără a-l umili pe cel care a pierdut).

Lucrurile astea se învaţă mai mult prin copierea părinţilor şi a altor educatori, mai degrabă decât din predici şi povesti. Aşa că e de maximă importanţă ca părinţii să fie un exemplu pentru cei mici.

„Educaţia copiilor presupune întâi de toate desăvârşirea propriei noastre educaţii, a sentimentelor noastre”.Părinţii trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproşabilă, de integritate şi educaţie aleasă, fiind formatorii unei generaţii, ca astfel copiii săi poată urma avându-i ca model. „În educaţia copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înşine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, şi, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinţilor obţin exact efectul contrar.”

Bibliografie:

- Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iaşi, 1996;
- Părinţi şi copii. O abordare teologică, duhovnicească şi psihologică, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;
- Sociologia familiei, Editura Universităţii din Piteşti 2004.

HAINA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

Educatoare:ANTON MIHAELA
SCOALA GIMNAZIALA"CIPRIAN PORUMBESCU"
COMANESTI – BACAU

" Diploma celor şapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinţilor." (**Valeria Mahok**)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

10 reguli esentiale in educatia si cresterea copilului pana la 7 ani

1. Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. **Stabileste si impune reguli** si limite in comportamentul copilului!
3. **Comunica cat mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!
4. **Invata-l sa iubeasca lectura si cartile** - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!
5. **Lasa-l sa se bucure de copilarie** - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.
6. **Nu abuza in niciun fel de copil** - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!
7. **Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente**; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.
8. **Invata-l sa spuna mereu adevarul!** Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!
9. **Petrece cat mai mult timp cu micutul tau!** Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!
10. **Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta!** Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrajori, imbratisari etc.

"Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, **părinţii inteligenţi** dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, **părinţii inteligenţi** alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, **părinţii inteligenţi** îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, **părinţii inteligenţi** îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, **părinţii inteligenţi** dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii**, părinţii inteligenţi** povestesc istorioare;

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

POLITEŢEA ŞI FORMELE EI

Profesor Învăţământ Preşcolar – ANTONESCU GRAŢIELA ELENA
GRĂDINIŢA CU PP RAZĂ DE SOARE TÂRGOVIŞTE

"DacĂ nu putem fi buni, să încercăm să fim măcar politicoşi" (N. Steinhardt, Jurnalul fericirii)

Încă din primii ani ai vieţii copilului, se pun bazele formării individului de mâine. În primii ani ai copilăriei activitatea părinţilor legată de creşterea copilului nu se rezumă doar la grija de a asigura cele necesare dezvoltării sale fizice, este necesară şi o muncă de educare.

Orice copil trebuie să fie învăţat încă de când este mic codul bunelor maniere, astfel încât atunci când va fi la grădiniţă, la şcoală să ştie cum să se comporte în societate şi să nu îi fie greu să se adapteze la regulile de conduită pe care societatea le impune. În primul rând, părinţii şi persoanele cu autoritate din viaţa sa trebuie sa fie cei care îi dau un exemplu pozitiv copilului.

Este nevoie ca familia să asigure un climat necesar educării copilului, un climat în care să primeze armonia, dragostea, disciplina, ordinea etc.

Deoarece copiii vor imita comportamentul părinţilor, aceştia ar trebui să cunoască legile morale, să şi le însuşească pentru a deveni criterii de viaţă în familie. Rezultatele educaţiei primite în „Cei şapte ani de acasă,, se vor concretiza în fapte şi acţiuni.

Munca de educare cere răbdare, o treceere treptată de la uşor la greu, de la simplu la complex, ţinând tot timpul cont de particularităţle psihice ale copilului.

A fi politicos înseamnă a avea o atitudine de respect faţă de semenii tăi: părinţi, fraţi, bunici, cunoscuţi şi necunoscuţi. Un om care vrea să fie politicos poate arăta acest lucru prin modul de a vorbi, prin fapte, prin gesturi.

Copiii pot dovedi că sunt politicoşi prin modul de a vorbi: Salutul, Te rog/Vă rog, Fiţi amabil, prin gesturi (a bate la uşă inainte de a intra într-o cameră, a ceda locul unei persoane, a nu întrerupe o conversaţie etc).

De asemenea tonul folosit în discuţia purtată cu o altă persoană arată dacă esti politicos sau nu.

Părinţii pot forma aceste trăsături de comportament prin exemplul lor personal, învăţând copilul şi corectându-l cu răbdare atunci când are un comportament nepoliticos.

Dacă la baza creşterii şi educării copilului stau cei „Şapte ani de-acasă,,, în care acesta se formează ca om, este pregătit pentru a răspunde problemelor pe care viaţa i le va pune în faţă ca adult, grădiniţa şi şcoala le va definitiva.

Bibliografie:
Emilia Ioan – Cei şapte ani de-acasă (2008), editura Didactică şi Pedagogică
Curriculum pentru învățământul preşcolar – editura DPH, București, 2009
Ecaterina Vrăsmaș – Educație timpurie – editura Arlequin, București, 2014

Cei 7 ani de-acasa – Referat

P.I.P NEAGU VIOLETA
Scoala Gimnaziala Nr.5
Alexandria, Teleorman

Expresia “Cei 7 ani de-acasa” ma poarta cu gandul in casa bunicilor. O casa mica, plina de caldura si intelegere. O casa in care de fiecare data imi gaseam linistea si unde toate grijile se rezolvau ca prin farmec.

Toate discutiile ce se desfasurau in camera mica, usor intunecata, se faceau “cu vorba buna”.

Cred ca despre asta este vorba atunci cand vorbim de modul de a educa un copil in primii sai ani de viata.

Delicatetea acelor vremuri este cumva desueta in societatea actuala cand totul parca se produce conform expresiei –pe repede inainte- si nimeni nu mai are rabdare de a-ti explica de ce e bine, de ce e frumos si de ce e necesar sa fii o persoana educata.

Nu ma refer la educatia de tip formal in care toti toti avem ambitii de a cunoaste cat mai mult in timp cat mai scurt.

Educatia de tip comportamental e cea care ne defineste ca om. Eticheta pe care o purtam este cea care cu mult timp in urma un bunic sau o bunica ne-a invatat sa o purtam cu mandrie.

Felul nostrum de a ne raporta la societate, modul in care ne sprijinim pe aceasta in realizarea idealurilor personale, tine de cei sapte ani de-acasa.

Copilaria este perioada cea mai importanta in cresterea si dezvoltarea copilului si care isi pune amprenta asupra viitorului adult.

Cu cat educatia primita in aceasta perioada este mai trainica, mai sanatoasa, cu atat isi va servi scopului de a ghida, de a orienta viitorul adultului.

Conversatia, atitudinea si respectful fata de sine si fata de ceilalti sunt cateva din aspectele ce tin de cei sapte ani de-acasa.

De ce 7 ani?

Plecarea copilului din cuibul parintesc se produce la acea varsta. Bagajul de informatii dar si modul de a interactiona cu cei din jur ii vor fi baza educatiei scolare.

Cat tip este necesar sa ne raportam la aceasta educatie?

Indiferent de varta implinita in munca sau viata de zi cu zi, cei 7 ani de-acasa vor fi mereu active si prezenti in evolutia omului.

Importanța celor șapte ani de acasă

Profesor învățământ primar, Antonovici Gabriela
Şcoala Gimnazială Târgu Trotuș, județul Bacău

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

În primele etape ale vieţii, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv şi social, trăsăturile şi coordonatele personalităţii se cristalizează în raport cu modelul şi natura situaţională trăită în mod direct , nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părintilor au consecinţe durabile asupra personalităţii în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică şi de neînlocuit.

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu,în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

"Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist"(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală, părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştinţele uzuale (despre plante, animale, ocupaţiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observaţie, memoria şi gândirea copiilor.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei şapte ani de-acasă". Un elev fără „cei şapte ani de acasă" va crea mereu probleme chiar şi ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul şcolii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influenţându-l în afara şcolii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la şcoală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinţii uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece şi unii şi alţii nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor acestuia.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative,* ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

"Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă." ("Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi" Dr. Augusto Cury)

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„Cei 7 ani de acasă" îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei 7 ani de acasă – cartea de vizită a unei persoane

Prof. Anuța Mirela
Liceul Teoretic „Carmen Sylva”
Eforie Sud, jud. Constanța

În evoluția sa, ființa umană își dorește să dobândească: apreciere, recunoaștere, faimă, etc., toate acestea având un singur scop *respectul celor din jur*. O carte de vizită cuprinde acele elemente care îi fac unei persoane o introducere în diferite cercuri sociale. Aici, numele și prenumele persoanei este însoțit de specializare, funcție, titluri științifice alături de funcția ierarhică. Pentru a ajunge la acest nivel, omul parcurge o serie de etape, dar definitorie pentru identitatea sa, rămâne perioada primilor ani de viață, în care familia este cea care pune piatra de temelie pentru construcția desăvârșită în timp de educația fiecărei persoane.

Cei 7 ani de acasă, reprezintă așa cum bine au precizat elevii mei din clasa a VII-a, tot ceea ce un copil învață de la membrii familiei sale despre comportamentul corect și adecvat al individului în societate. Într-un chestionar adresat acestora, în care le-am solicitat să identifice zece aspecte de comportament care definesc o persoană cu cei șapte ani de acasă, cele mai multe răspunsuri au făcut referire la un comportament politicos (salutul, limbajul adecvat și politicos, respectul față de adulți și față de bunurile publice, asumarea responsabilităților în familie și comunitate, o vestimentație decentă, ajutorarea celor din jur, etc.), recunoscând că aceste elemente comportamentate le-au fost prezentate și explicate pentru prima dată în viață de către membrii familiei.

Atunci când părinții conștientizează că ei sunt primele modele din viața copiilor lor și mai ales, își asumă responsabilitatea educării acestora, putem observa că tânărul în devenire este foarte atent la comportamentul celor din jurul său și în scurt timp, chiar de la o vârstă fragedă identifică cu ușurință comportamentul neadecvat al unor persoane din jur. De aceea, consider că este foarte important ca membrii unei familii (bunici, părinți, frați mai mari) să se implice în educarea și pregătirea pentru viață a copilului mic. Efortul lor va fi răsplătit în timp, atunci când cei cu care copilul sau adultul de mai târziu, va interacționa vor avea doar cuvinte la laudă referitor la comportamentul acestuia. Astfel, copilul de astăzi va deveni oglinda familiei sale în viitor, iar faptele sale vor fi întotdeauna legate de familia sa.

În cadrul societății românești contemporane întâlnim următorul paradox, copii cunosc foarte bine ceea ce presupune un comportament corect și civilizat, în teorie, sunt conștienți că faptele lor se reflectă asupra părinților, dar în procesul de socializare alături de colegi sau prieteni ei încalcă aceste norme morale. Să fie doar o problemă legată de anturajul social sau undeva la bază (în familie) s-a produs o fisură, membrii familie au neglijat în timp aspectul comportamental. Este greu de precizat cu exactitate, dar concluzia rămâne una singură: *ceea ce se dobândește în primii șapte ani de viață rămâne pe tot parcursul vieții și reprezintă cartea de vizită a fiecăruia dintre noi.*

Cei șapte ani de acasă, astăzi...

Prof. înv. preșcolar Laura Apătăchioae
Grădinița P.P. nr.23 Botoșani

Sintagma „cei șapte ani de-acasă” este asociată permanent cu bunele maniere de care dă dovadă un copil sau o persoană adultă, în orice împrejurare.

Acest set de reguli de comportare civilizată se formează în prima parte a copilăriei și de aceea, familia are rolul decisiv în formarea acestor maniere. Grădinița, școala, educatorii, profesorii sau alte persoane specializate vin să completeze sau să fixeze regulile de comportare prin activități școlare și extrașcolare, dar baza se realizează în familie. Acolo, copilul vede, observă, imită pe cei din jur și astfel își formează un comportament manierat sau nu. Există și cazuri în care copilul știe care este regula (de exemplu: „să nu arunci hârtia pe jos”), dar intenționat sau involuntar o încalcă. În acele momente, părintele trebuie să intervină și să corecteze comportamentul copilului, să-i explice de ce nu este bine să facă acel lucru, să vadă unde a greșit și să-și îndrepte comportamentul.

Din păcate, în zilele noastre, timpul petrecut de părinți împreună cu copiii lor se diminuează și acest fapt se simte sau se vede tot mai mult pe stradă, în mijloacele de transport, la spectacole, în parcuri etc. Probabil, copilului i s-a explicat sau chiar prezentat cândva, bunele maniere, dar dacă, atunci când el a greșit, părintele nu a fost lângă el pentru a-l corecta, a-i argumenta și a-l aduce pe drumul cel bun (de exemplu: „un tânăr salută primul un om învârstă” sau „nu se vorbește cu mâncarea în gură” etc.), rezultatul este, din păcate, o societate necivilizată, o generație tânără care nu aplică codul bunelor maniere. Cred că tinerii știu, cunosc regulile de comportare civilizată, dar unii au o plăcere deosebită de a le încălca, de a nu le pune în practică, întrucât, spun ei „sunt învechite”. Cu părere de rău, recunosc că văd tot mai mulți copii, adolescenți, tineri aruncând hârtia lângă coș, mâncând semințe, scuipând pe stradă, stând pe scaun în tramvai și alături o bătrânică care abia se sprijină în baston etc.

Mă sperie această nepăsare, nepolitețe, această lipsă de „cei șapte ani de-acasă” și nu pot să condamn neapărat doar pe părinți ci și societatea în care trăim. Poate că unii din acei părinți ar fi vrut să stea în țară, să-și crească copiii frumos și civilizat, dar viața și traiul greu i-a determinat să plece în străinătate și să-și lase copilul în grija rudelor.

Sper ca noi, educatoarele, să putem umple acel gol și să-i învățăm pe copiii care vin la grădiniță câteva reguli de bază din codul bunelor maniere, să-i corectăm la timp și să facem din ei tineri și apoi adulți civilizați, manierați, cu „bună creștere”, cum se spune în popor.

Oriunde , oricând mergem la drum însoțiți de cei șapte ani de acasă!

Prof.înv.primar, Ana Apetrei

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie ,să citească, să calculeze , ci trebuie să învețe cum să se comporte cu ceilalți, rolul revenind familiei , apoi școlii.Un copil educat se va descurca mai bine în relațiile sociale , se va simți mai confortabil în prezența celor din jurul lui , iar cel mai bun model îl va avea de la părinții lui, continuând în școală, prin modelul oferit de cei de la catedră.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul poate să învețe , de aceea exemplele pot apărea în orice situație.Trebuie doar ca atenția să fie îndreptată asupra semnalelor transmise de copii ,profitând de perioada prin care ei trec , dominată de curiozitate , de dorința de învățare și descoperire a lumii noi , ce tocmai și-a deschis porțile în fața tinereții lor.

Familia reprezintă primul univers afectiv și social al copilului ,trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct , nemijlocit de copil , iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament :respectul , politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea.Acasă, care este locul cel mai drag oricui,mai ales tinerelor mlădițe, se constituie sentimentul de apartenență socială, pentru că familia reprezintă grupul social în care membrii sunt legați prin anumite relații biologice, dar și psihomorale, economice și juridice.

Construcția celor,, șapte ani de acasă”este un proces îndelungat, care are nevoie de parteneri, deoarece atunci când construim împreună devenim și trebuie să devenim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, de cine suntem „noi” și mai ales cine suntem fiecare dintre noi. Noi, care purtăm pecetea anilor petrecuți acasă , noi, care vom judeca sau vom fi judecați, în funcție de zestrea pe care am primit-o:„cei șapte ani de acasă”.

Cei „7 ani de acasă” își pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu, adică **OM**.Aceasta este perioada cea mai importantă, ea fiind temelia pe care se clădește o ființă cu diverse aptitudini și preferințe, cu un comportament normal sau deviant.

Așa cum ne creștem și ne educăm copiii, așa cum ne comportăm noi ,așa vor trăi ei și se vor manifesta pe viitor, ei cresc și se formează în viață într-un univers pe care părinții îl „făuresc”.Să-i învățăm pe cei mici ce înseamnă să fii om de omenie, să fii punctual,să fii recunoscător ,să știi să îți păstrezi pe cei care îi consideri prieteni, să spui adevărul , să știi să zâmbești –astfel copiii se vor cunoaște mai bine și vor reflecta asupra fondului moral al relațiilor morale. Importanța celor șapte ani de acasă se reflectă în tot bagajul de cunoștințe, deprinderi comportamentale, atitudini acumulate în primii ani de viață.Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie ,părinții având o mare influență, când le transmit propriile valori, care vor fi respectate și de ce nu, predate, generațiilor ce vor urma.

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. Apetrei Sidonia
Şcoala Gimnazială nr.3, Suceava

De multe ori când întâlnim o persoanã cãreia bunele maniere îi lipsesc cu desãvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasã. Tu, ca pãrinte, cu siguranțã nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similarã și de aceea trebuie sã te implici în formarea caracterului sãu în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un pãrinte își poate educa copilul în aceastã perioadã a vieții sale?

,,Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un ,,veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa ,,gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, ,,boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de ,,ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte ,,norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **dor** de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se ,,scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte ,,arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

,,Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof. APOSTOL ELENA MADALINA
Liceul Teoretic „CARMEN SYLVA” Eforie Sud

”Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie.Copilul trăieşte faptele părinţilor,care-i vor servi drept model, şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului in situatii similare de viaţă cu cele în care au fost date.Felul in care un copil percepe şi stochează în inconstient mesajul ascuns al propozitiilor care î sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

Părinţii îşi educă copiii (pe langa exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziţii / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncţiuni), contraporunci (contrainjoncţiuni), programe şi permisiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot contine mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite şi cu înţeles opus) sau disjuncte (două enunţuri în aceaşi frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Se considera ca la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date pana la varsta de 3 ani. Din motive didactice si terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii si redate textual desi majoritatea sunt percepute ca senzatii. Terapeutii sunt intens preocupati de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihica de mai tarziu.”

”Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie.Copilul trăieşte faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului in situatii similare de viaţă cu cele în care au fost date.Felul in care un copil percepe şi stochează în inconstient mesajul ascuns al propozitiilor care î sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

În viaţa copilului cea mai intensă perioadă de progresare este cea de la naştere până la perioada preşcolară.Dupa aceasta perioadă doar rectificăm.

Cănd tinerii părinţi primesc copilul lor, ca un cadou, se transforma. Se dezvoltă triunghiul emoțional, atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. În cazul în care exista dragoste , apreciere si respect reciproc, pe scurt părinţii sunt pe un plan, copilul vede acest model între cei doi părinți și încearca să imite acest lucru. In acest caz vom primi un şcolar echilibrat emoțional. El se va adapta în timp scurt si se va simţi bine in comunitate.

Din păcate democratia a dat naștere la un nou model de familie în care comunicarea lipsește, pentru un motiv oarecare. Se spune ca copilul este oglinda familiei. Incercare părintelui de a-şi învaţa copilul să vorbească frumos , este în zadar , când el însiși spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

Încărcarea emoţională al unei astfel de moment este atât de mare încât suprimă înțelegere emoție.

Ce este călduţ, obişnuit zi de zi nu se inscripţionează eventual se lipe-şte.Dar evenimentele cu bubuitură rămân. În lumea canalelor de ştiri, cu foame de senzație auzim doar povesti rele despre crimă, accidente, jafuri, incendii şi dezastre.

Ce înțelege din acestea un copilul în vârstă de şase ani?

Nu trebuie să ne fie milă de toată lumea.Trebuie să ajutăm acolo unde putem, în comunitatea în care trăim acolo trebuie să-l prindem pe cel care cade în împejurimea noastră, să-l salutăm pe vecin, să nu aşteptăm să ne salute el, acolo trebuie să culegem murdăria de pe stradă, dacă colegul meu l-a aruncat, nu ignorant ,spunând că el l-a aruncat.

În familiile care trăiesc în dragoste, înţelegere, in familiie unde ginerele sau nora este primit cu respect, cu dragoste, bine vointa, acolo cu respectul faţă de vârstnici nu este nici o problemă.

Copilul este receptiv faţă de bunici înţelege că ei sunt părinţii părinţilor.

Ei sunt importanţi, nu pentru că au cumpărat maşină sau casă, ci pentru că sunt oamenii care au crescut, au educat şi nu în ultimul rând iubesc părinţii lui, pe ei se pot baza, oricând aduc un sacrificiu.

În cazul contrar în sufletul copilului se produce o catastrofă, se simte înşelat, se simte mituit cu cadouri, dar în mintea lui el nu v-a înţelege cum îşi permite bătrâna această urâtă, s-o vorbească prin spate pe mama, tatăl meu, acest gest nu este adorabil- şi atunci bunici pot să ceară pupici de la nepoţi, nu vor primi şi nici nu vor realiza din ce motiv.

Mai târziu numai atunci vor conta când vor da cadouri, iar părintele nici nu îşi dă seama că copilul a devenit materialist. Atunci nu se va oprii la băuturi uşoare, va avea nevoie de alcool şi de droguri.

În acel moment vine întrebarea:” Unde a-m greşit?”Iar răspunsul:” La început.”

Privire în oglindă: Cum se văd cei şapte ani de acasă la clasă?

Prof. Apostol Nicoleta, Limba engleză
Liceul de Arte „Regina Maria”, Alba Iulia, jud. Alba

Într-un dialog de la ştirile TVR scriitorul Horia-Roman Patapievici, vorbind despre întoarcerea la valorile clasice ale pedagogiei, menţionează valabilitatea triadei – Adevărul, Frumosul, Binele - în orice societate care urmăreşte prin educaţie deschiderea omului spre propria umanitate, spre înţelegerea rolului civic în societate.

Prin educaţie ne cunoaştem mai bine nu doar pe noi înşine, dar şi pe cei din jur. Tocmai de aceea rolul educaţiei este covârşitor, fie că recunoaştem acest lucru, fie că îl ignorăm. Activitatea de la clasă ne aduce faţă în faţă cu un anumit tip de ‘materializare’ a procesului educativ pe care îl desfăşurăm. Ce înţelem prin această ‘materializare’? Modul în care elevul îşi însuşeşte educaţia pe care o primeşte, fapt reflectat în feedback-ul pe care îl oferă cadrului didactic.

Dar despre ce fel de educaţie vorbim? Ca profesor, probabil că ne gândim la cunoştinţele, deprinderile, competenţele, atitudinile, valorile pe care elevul trebuie să le dobândească într-un anumit domeniu. Ca părinte, probabil că ne gândim la comportament, valori, atitudini faţă de familie, prieteni, şcoală, muncă etc. Aceste două tipuri de educaţie – şcoală, familie – nu sunt însă izolate una de cealaltă, ci ele se dezvoltă intersectându-se. Iar întâlnirea celor două este cel mai bine observată la clasă. De ce? Pentru că în acest context elevul aplică ceea ce ştie de acasă şi ceea ce a învăţat la şcoală. Cum facem distincţia între ele? Uneori foarte uşor, alteori cu greutate şi perseverenţă. De ce e nevoie să sesizăm diferenţele? Pentru că este singura modalitata de a le armoniza, în lipsa acestei relaţii dezvoltarea copilului devenind anevoioasă şi deficitară.

Cum se vede însă educaţia din familie în cadrul activităţii de la clasă? În primul rând prin modalitatea de a răspunde la cerinţele lecţiei la care asistă. Mulţi elevi din clasele primare, de la gimnaziu, dar şi de la liceu dau răspunsuri la întrebările adresate fără a aştepta să fie numiţi, chiar dacă sunt mai multe mâini ridicate. Pare a fi un comportament obişnuit, dar de fapt el ne arată că aceşti copii nu au fost învăţaţi să aibă răbdare, să-şi aştepte rândul, să asculte înainte să-şi expună ideile. Acelaşi lucru se întâmplă atunci când poartă un dialog şi nu acordă celuilalt răgazul de a formula un răspuns grăbindu-se să ofere propria lor variantă. Repetarea acestui tip de comportament pare să reflecte o obişnuinţă din familie, dar nu numai. Influenţa exterioară joacă şi ea un rol important, poate de aceea unele comportamente necesită mai mult timp pentru a fi îndreptate.

În acest caz, ceea ce ştiu copiii de acasă sau din mediul exterior este contrazis de cadrul şcolar şi atunci elevul pendulează între a se conforma normelor şcolare şi a reacţiona conform obişnuiţelor familiare. Nu este o alegere facilă pentru elev deoarece la această vârstă tinde să considere valide ambele poziţii din motive lesne de înţeles. Totuşi, şcoala trebuie să modeleze caracterul elevului ajutându-l să facă diferenţa între comportamente acceptate în societate şi cele care îl pot aşeza în categoria celor lipsiţi de educaţie, fapt care atrage după sine o succesiune de situaţii mai puţin plăcute şi/sau benefice.

Lucrul în echipă este un alt mod prin care se văd cei şapte ani de acasă deoarece elevii sunt nevoiţi să colaboreze, să schimbe idei şi cunoştinţe, să asculte pe ceilalţi, să ia decizii împreună pentru binele echipei, nu doar pentru binele personal, să convingă pe ceilalţi într-o anume problemă etc. Toate acestea necesită utilizarea unei serii de comportamente şi atitudini dobândite în familie şi la şcoală. Munca în echipă şi rezultatele acesteia reflectă abilitatea elevilor de a se adapta la cerinţele grupului şi de a găsi soluţii pentru buna desfăşurare a activităţii. Elevii învaţă unii de la alţii foarte multe lucruri. O nereuşită a echipei în finalizarea unui proiect poate deveni o lecţie pentru următoarele activităţi de lucru în echipă şi îi ajută pe elevi să vadă prin experienţă care comportamente şi atitudini sunt benefice şi care nu.

O altă situaţie în care se văd cei şapte ani de acasă este atunci când unii elevi rămân în urmă (din diverse motive – scriu mai încet, au nevoie de mai mult timp de gândire, nu le este clar ce au de făcut etc.), iar ceilalţi colegi reacţionează diferit în această împrejurare. Cum anume? Unii le solicită celor rămaşi în urmă să se grăbească, alţii sunt nerăbdători şi încep să se ocupe de altceva, alţii îşi exprimă nedumerirea faţă de încetineala celorlalţi. Toate aceste atitudini faţă de colegii de clasă arată o înţelegere sărăcăcioasă a nevoilor celorlalţi şi poate o concentrare crescută pe propria persoană şi pe propriile abilităţi. În societatea contemporană nu se promovează tocmai înţelegerea sau grija faţă de nevoile celor din jurul nostru. Poate de aceea elevilor nu le este încă foarte clar care este atitudinea potrivită în situaţii de acet fel. Familia şi şcoala trebuie să-i ajute să facă desosebire între atitudini pe drumul spre o vieţuire agreabilă în societate.

Dacă am vorbit până la acest moment despre comportamente şi atitudini, considerăm necesar să menţionăm şi importanţa valorilor promovate în familie. Sunt elevi care sunt încântaţi de orice lucru nou pe care îl află, care doresc să citească mai mult pe o anumită temă, care doresc să participe la concursuri şi activităţi extracurriculare – toate aceste lucruri îşi au ca sursă motivaţia pe care le-o dă familia, motivaţie pe care şcoala încearcă să o valorifice mai apoi. Implicarea elevilor în învăţare – şcolară şi extraşcolară – este o altă reflectare a celor şapte ani de acasă în care probabil că au fost direcţionaţi spre descoperirea de lucruri noi şi spre lărgirea orizontului cunoaşterii.

Am prezentat mai sus doar câteva situaţii în care la clasă se pot vedea cei şapte ani de acasă, dar poate că fiecare situaţie ar merita analizată şi din alte unghiuri deoarece fiecare atitudine, comportament, reacţie a elevului este încărcată de influenţele exercitate asupra lui din interior şi din exterior. Poate uneori spontaneitatea, interesul şi creativitatea îi determină să reacţioneze altfel decât o cere bunul simţ, dar important este să recunoască norma şi să se întoarcă la ea de fiecare dată când rătăcesc pe cale.

Cei şapte ani de acasă se regăsesc în activitatea de la clasă mai mult decât ne dăm seama şi poate mai mult decât avem răgazul să observăm. Cu toate acestea, elevul are şansa de a armoniza educaţia din familie cu cea de la şcoală dacă găseşte în îmbinarea acestora răspunsul la frământările sale. Adevărul, Binele, Frumosul rămân repere valabile după care să ne ghidăm în ciuda relativismului lumii contemporane, cum bine sublinia Patapievici. Întoarcerea la lucrurile simple poate deveni modalitatea de a îndrăgi cunoaşterea şi de a o folosi în favoarea semenilor noştri.

Bibliografie

Boia, Filip-Lucian, Paleologu, Alexandru, *Breviar pentru păstrarea clipelor*, Humanitas, 2012.

http://stiri.tvr.ro/cooltura---horia-roman-patapievici--pledoarie-pentru-revenirea-la-valorile-clasice-ale-pedagogiei_828874.html#view, accesat în 14.03.2018.

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Educatoare: Arama Elena Adela
ŞCOALA GIMNAZIALA NOVACI
JUD. GORJ

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă*, *socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Bibliografie:

1. Educatie timpurie in România, Step by step – IOMC – UNICEF, Varemmode, 2004.
2. Vrăşmaş Ecaterina Adina, Consilierea și educatia părinților, Editura Aramis, București 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ

ARDELEAN RAMONA MARIA
G.P.P. NR. 33 SATU MARE

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul şi se raportează la lumea din jur.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori:

- relaţia afectivă dintre copil şi părinţi,
- specificul de dezvoltare a copilului,
- valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.Părinţii sunt modele pentru copil.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. primar, Arghire Georgia Oana
Şcoala Gimnazială “Elena Doamna”, Tecuci

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei şapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de părinţi depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinţii i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „**şapte ani de-acasă**”.

Familia are un rol esenţial în educaţia copilului, aceasta fiind nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce priveşte viitorul social şi spiritual al copilului pentru că ştim că *„există evenimente care-şi pun pecetea asupra mentalităţii individului*”, respectiv a copilului.

Felul în care părinţii se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinţii severi vor forma un tânăr fără personalitate, voinţă, iniţiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie şi societate); părinţii care-l vor răsfăţa vor avea un tânăr care nu învaţă, nu munceşte, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenţi); părinţii care denotă inconsecvenţă educativă, care oscilează între răsfăţ şi severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpăţânat, capricios şi dificil în raporturile sociale.

„Educaţia copiilor presupune întâi de toate desăvârşirea propriei noastre educaţii, a sentimentelor noastre”. Părinţii trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproşabilă, de integritate şi educaţie aleasă, fiind formatorii unei generaţii, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educaţia copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înşine”. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, şi, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinţilor obţin exact efectul contrar.

Apoi, educaţia începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântece mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de linişte şi afecţiune, dar şi o alimentaţie sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. „Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă şi chiar spirituală”. Comportamentul plin de afecţiune al mamei este foarte important pentru formarea „sentimentul comuniunii sociale. El favorizează comunicarea, colaborarea şi actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relaţiile cu mama, afecţiunea reciprocă dintre mamă şi copil.”

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ș.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştinţele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare in funcție de modul in care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Principala condiţie ca un copil să primească o educaţie corectă o reprezintă capacitatea părinţilor de a o face, şi în acelaşi timp, intensitatea şi sinceritatea iubirii părinţilor.

Totul se începe şi se învaţă mai întâi în familie. *„Dacă copilul nu învaţă să iubească în familie, de la părinţii săi, unde va învăţa să iubească?* Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele şi vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturităţii? Copiii preiau totul şi imită totul…”

BIBLIOGRAFIE:

Cosmovici, Andrei, **Psihologie generală**, Editura Polirom, Iaşi, 1996;

Maica Magdalena **Sfaturi pentru o educaţie ortodoxă a copiilor de azi**, Editura Deisis, Sibiu, 2006;

Tănăsescu-Vlas, Adrian, **Viaţa de familie**, Traducere din limba rusă, Editura Cartea Ortodoxă, Alexandria, 2009;

Ţârcovnicu, Victor, **Pedagogie generală**, Editura Facla, București, 1975;

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Arieşanu Liliana

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Arion Ioana Monica
Liceul „Simion Stolnicu”Comarnic

Orice construcție solidă, durabilă presupune existența unei baze solide, a unui sacrificiu. Dacă-l privim pe om ca pe o construcție, baza acestui edificiu este reprezentată de primii ani ai vieții, de bine-cunoscuții cei șapte ani de acasă. Cu cât mai consistent este acest fundament, cu atât omul se va dezvolta armonios, ca trăi o viață demnă, echilibrată, corectă, iar sacrificiul în cinstea acestui edificiu este adus de familie, locul în care ființa umană se naște și își trăiește prima perioadă a vieții, intermediarul între societatea globală și copil, locul unde se modelează principalele componente ale personalității.

Dintre toți factorii educației, familia exercită o influență imensă, de cele mai multe ori implicit, ascuns, indirect. Din aceste mediu, copilul absoarbe primele impresii, își formează conduite prin imitare și contact direct. De fiecare dată, copiii fac sau cred precum părinții, imitând comportamentele acestora, de aceea este nevoie ca părinții să fie conștienți de această grea misiune pe care o primesc odată cu binecuvântarea de a fi părinți. Din păcate, societatea actuală se concentrează din ce în ce mai mult pe bunurile materiale, părinții se concentrează să aducă acasă cât mai mulți bani, pentru ca fiii lor să aibă tot ce le trebuie, uitând ceea ce este cu adevărat important și anume bunurile spirituale. În loc să se joace cu copiii lor, să le cânte și să le citească, să-i ducă la biserică și să le descopere frumusețile Universului, să-i învețe adevăratele valori, părinții le trântesc în brațe tablete și telefoane performante, le achită abonamentele la internet și consideră că au făcut totul. Apar din aceste medii niște copii dezorientați, care nu știu încotro să se îndrepte pentru că nu au pe nimeni alături, pe nimeni care să le arate drumul cel bun. Se vor zbate în societate să-și caute drumul, auzind deseori grelele cuvinte: tu, nu ai cei șapte ani de acasă! Dar vina nu le aparține, poate că nu aparține în totalitate nici părinților lor care nu au știut ce să le ofere deoarece ei înșiși, născuți în anii de libertate de după 1989, n-au știut ce să facă cu această libertate. Au împrumutat de la străini doar ceea ce le-a plăcut, fără să fie conștienți de faptul că străinii au un fundament cultural, spiritual pe care ei nu-l au. De aici eșecul.

Singura șansă a unui astfel de copil rămâne conștientizarea faptului că educația sa timpurie a eșuat și dorința autoformării. Copilul trebuie să-și dea seama că ceea ce a văzut în jurul lui nu e neapărat cel mai valoros lucru, că ceea ce îi propovăduiesc profesorii și educatorii chiar nu sunt aberații și, în felul acesta, să ajungă să-și autopropună scopuri și obiective, să-și autoorganizeze activitatea de învățare, să-și autoevalueze performanțele obținute. Salvarea se va găsi astfel în el însuși, atunci când familia eșuează.

Să nu ne pierdem însă speranța! Cu toții știm că rezolvarea se află în iubire. Iubirea pe care părinții o arată copiilor lor le va permite acestora din urmă să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe, să aibă atitudine de învingător. Copilul iubit de părinți se simte protejat, lucru care îi va asigura deschiderea spre învățare, spre formarea unui caracter. Părintele care va ști să fixeze limite cu calm și afecțiune va avea un copil responsabil. Cel care îi va arăta ce este respectul va avea un copil politicos, sociabil, deschis. Cel care știe când să-și pedepsească/răsplătească copilul va culege roadele o viață întreagă, căci spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă vor asigura succesul copilului.

Așadar, ceea ce ai învățat în primii ani ai vieții vor face din tine un edificiu durabil care nu se va pleca precum trestia la prima adiere de vânt, iar totul are rezolvare dacă nu uităm să iubim!

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.inv.preş. Arnăutu Nicoleta
Grădinița Nicolae Bălcescu

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Rolul educaţiei în familie - “cei şapte ani de-acasă”

ARSENE CARMEN

Educaţia este un fenomen socio-uman care asigură transmiterea acumulărilor teoretice (informaţiilor) şi practice (abilităţilor) obţinute de omenire de-a lungul evoluţiei social-istorice tinerelor generaţii, formându-se personalitatea necesară desfăşurării de activităţi în plan social. Prin intermediul familiei, se realizează cel mai important “produs”- omul pregătit şi creativ, factorul esenţial al dinamizării progresului şi dezvoltării societăţii. Educaţia nu presupune numai pregătire şcolară, ci este un flux continuu de influenţe modelatoare şi transformatoare exercitate pe tot parcursul vieţii individului, rolul determinant avându-l familia.

Una dintre cele mai importante funcţii ale unei familii constă în educarea şi formarea tinerilor în vederea integrării lor optime în viaţa şi activitatea socială. Părinţii exercită direct sau indirect influenţe educativ-formative, educaţional modelatorii asupra copiilor. Climatul educaţional familial lasă o amprentă destul de marcantă întregii personalităţi a copilului. Acest climat, care poate fi atât pozitiv cât şi negativ, se interpune ca un filtru între influenţele educative exercitate de părinţi şi achiziţiile comportamentale realizate la nivelul personalităţii copilului.

Educaţia primită în primii ani de viaţă, mai poartă şi denumirea de “cei şapte ani de-acasă” şi depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copii şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Prin lipsa celor „şapte ani de acasă”, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei şi asupra fondului omenesc. În această categorie sunt introduşi cei neglijenţi în vestimentaţie, cei lipsiţi de atitudini politicoase, cei ce nu ştiu să se comporte adecvat la masă, adică cei stângaci sau dezordonaţi în obiceiuri. În aceste cazuri , aprecierea este oarecum greşită şi pur formală. În realitate trebuie consideraţi ca “lipsiţi de cei şapte ani de acasa” cei care în copilărie nu s-au dezvoltat din punct de vedere psihic şi nu au o comportare firească în viaţă. Educaţia trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politicos şi responsabil.

În mod normal, psihicul unui copil este influenţat de condiţiile lui de viaţă şi de educaţia primită în casa părintească. Drept urmare, exemplele bune din viaţa familială vor influenţa în mare măsură comportarea lui psihică. Educaţia copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însuşindu-şi modurile de acţiune ale părinţilor, să se călăuzească după ele în practică. Părinţii trebuie să vegheze pentru ca propriii copii să capete un ansamblu de trăsături morale si intelectuale necesare formării unei personalitaţi superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obţinerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale şi sociale. De aceea, părinţii trebuie să lupte pentru ca orizontul moral şi intelectual al copilului să fie în continuădezvoltare. Copilul nu trebuie considerat ca o statuie de bronz care are un loc fixat, din care nu mai poate fi schimbată, el trebuie să fie activ si adaptabil, iar părinţii au datoria permanentă de a-l face să progreseze, să se perfecţioneze şi să-şi mărească mereu valoarea umană. Formarea personalităţii la copil este dependentă de inteligenţa lui, de gusturile şi elanurile lui, de instructajul primit anterior. De asemenea, o componentă a personalităţii unde părinţii pot interveni şi este de dorit să o facă, este caracterul. Caracterul reprezintă atitudinea omului fată de realităţile întalânite în viaţă, privind însuşirea permanentă şi persistentă a unui fel de a fi, caracterizat prin purtare cinstită, corectitudine psihică şi voinţă fermă. Acest fel de manifestare trebuie să fie însuşit de copil încă din perioada preşcolară, când trebuie să se înceapă pregătirea lui pentru a avea o comportare civilizată. Nu trebuie să se confunde caracterul cu temperamentul, deşi între ele există legături şi ele se pot influenţa reciproc. Nici caracterul şi nici temperamentul unui copil nu se naşte vicios, sau demn, curajos, vanitos, ipocrit, dar poate deveni aşa pe parcursul vieţii. Cu alte cuvinte, mediul dă formare definitivă a omului, după cum şi el influenţează mediul, educaţia influenţând în mod covârşitor formarea caracterului unui copil. Pentru a aprecia la justa valoare caracterul unui copil, trebuie să-l apreciem după atitudinea lui faţă de munca şcolară, faţă de membrii familiei, faţă de persoana lui.

Copilul care este lipsit de caracter, dispreţuieşte munca, este leneş şi lipsit de spirit de iniţiativă, prezintă o înclinaţie spre o muncă de rutină, nu este loial fata de prieteni. Copilul cu caracter bun este modest si politicos cu oamenii cu care vine în contact, are o comportare prietenoasă cu cei din jurul său, este corect în relaţiile cu ceilalţi copii, nu se îmbracă extravagant, este manierat şi în vorbire nu foloseşte fraze răsunătoare. Modestia lui nu-l împiedică să fie autocritic şi foarte pretenţios faţă de sine însuşi. Are încredere în forţele lui proprii. Nu umileşte pe nimeni, totuşi trăieşte într-o independenţă raţională. Un copil cu un caracter frumos nu respinge contactul cu alţi oameni, judecă si acceptă sfaturile si îndrumările pe care le consideră folositoare.

Copilul cu un caracter defectuos este înfumurat, trufaş, arogant, dispreţuitor faţă de colegii săi, are o autoapreciere exagerată, nu suportă contraziceri, evită sarcinile, este un negativist. De obicei, încăpăţânarea unui preşcolar este un capriciu al copilului alintat, crescut într-o atmosferă de adoraţie.

Aşadar, un colectiv familial bine închegat are o mare influenţă în formarea caracterului. Copilul nu este influenţat atât de sfaturile, cât de exemplele pe care le constată în familia sa. El este mai influenţat de ceea ce vede, decât de ceea ce i se spune. O morală plicticoasă mai mult dăunează decât foloseşte. De aceea, oferă-i exemplul personal şi învaţă-l să se poarte frumos, stabileşte limite în comportamentul lui, comunică cât mai mult cu el, învaţă-l să iubească natura, lasă-l să se bucure de copilărie, învaţă-l să-şi exprime emoţiile şi bucuriile, învaţă-l să spună mereu adevărul şi petrece cât mai mult timp cu el.

BIBLIOGRAFIE

1. BONTAŞ, Ioan, 2007,*Tratat de pedagogie,* Bucureşti: Editura Bic All.
2. CUCOŞ, Constantin, *1996, Pedagogie, Iaşi:* Editura Polirom.

Cei şapte ani de acasă

Profesor Asavei Ionela

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu". Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Bibliografie: jurnalul.ro

Metode de învățare a comportamentului social

Prof. Înv. Preşcolar Atănăsoaie Ana Maria
GPN „Căsuța poveștilor”

Adaptarea copiilor la cerințele mediului este asigurată de dezvoltarea competențelor socio-emoționale. Abilitățile sociale ne permit integrarea în mediul în care trăim indiferet că este vorba de grădiniță, școală sau grupul de prieteni.

Competenţele sociale se referă la abilitatea copiilor de a stabili și întreține relații funcționale cu ceilalți copii și adulții din viața lor. Aceste competențe facilitează interacțiuni pozitive, corespunzătoare în raport cu normele culturale. Pornind de la abilitățile sociale se dezvoltă competențele sociale care reprezintă o caracteristică a persoanelor capabile să producă influențe dezirabile asupra altor persoane. Comportamentele sociale ale copilului se învață explicit prin comportamentul adultului, prin modul în care el reacţionează în diferite situaţii. Comportamentele sociale nu se învaţă din ceea ce spune adultul, mai ales dacă ce spune vine în contradicţie cu ceea ce face.

Regula -premiză de învățare a comportamentului social

Potrivit Petrovai, D, (2012, p. 42), regula este un instrument de învăţare a autocontrolului. Respectarea unei reguli presupune dezvoltarea la copii a abilităţilor de planificare şi inhibare a unor comportamente atunci când li se solicită sau când se află într-o situaţie nouă. La vârsta preşcolară, copiii prezintă un control redus al inhibiţei şi implicit al modului de comportare, datorită nivelului redus de dezvoltare a sistemului nervos,. Preşcolarii manifestă reacţii comportamentale spontane, incapacitate de amânare a recompensei imediate şi toleranţă redusă la frustrare. Din acest motiv copiii au nevoie de sprijinul adulţilor pentru a învăţa autocontrolul, iar regulile oferă contextul necesar. Nu orice fel de regulă are potenţial de învăţare, ci regula care exprimă clar aşteptarea adultului din perspectiva a ceea ce trebuie să facă copilul sau cum să se comporte. Acest tip de control a fost denumit controlul comportamentului prin limbajul celorlalţi.

Regula orientează comportamentul copiilor într-o situaţie socială. Copiii au nevoie permanentă de sprijin din partea adulţilor în ceea ce priveşte recunoaşterea şi respectarea regulilor de comportament în anumite contexte. Copiii învaţă cel mai bine anumite comportamente sociale atunci când sunt stabilite clar regulile şi limitele. De exemplu: „dacă vrei jucăria lui Radu trebuie să o ceri. El nu se va mai juca cu tine dacă îi vei lua mereu jucăria”.

Regulile creează contextul potrivit pentru o desfăşurare optimă a activităţilor în cadrul grădiniţei. De exemplu, pentru a se evita conflictele dintre copii o regulă importantă la grupă se referă la împărțirea jucăriilor: „jucăriile sunt pentru toţi copiii”.

Regulile trebuie să fie clare, să exprime aşteptările adulţilor privitor la modul în care copiii trebuie să se comporte și să fie urmate de consecinţele nerespectării lor.

Condiţii care facilitează învăţarea şi internalizarea regulilor:

a) *Verbalizarea şi reaminirea permanentă a regulilor de către adulţi*. Datorită nivelului redus de dezvoltare a atenţiei selective, a distractibilității crescute la stimuli irelevanţi şi a capacității reduse de operare la nivelul memoriei de lucru, copiii de vârstă preşcolară trebuie să fie familiarizaţi cu regulile aferente fiecărei situaţii prin verbalizarea permanentă a acestora, ori de câte ori de află în acea situaţie. De exemplu: „Acum mergem la masă pe rând. Dacă fugim ne ciocnim unul de celălalt cădem şi ne lovim.”

b) *Aplicarea imediată a consecinţelor logice în cazul încălcării unei reguli*. Cea mai bună modalitate prin care copiii învaţă regulile este să le testeze. Testarea este o modalitate prin care copiii testează limitele impuse de adulţi, pentru a vedea ce se întâmplă. Dacă adultul nu are un răspuns imediat - nu aplică o consecinţă imediată pentru încălcarea regulii, copiii învaţă să ignore pe viitor regulile formulate de adulţi. În concluzie, formularea unei reguli crează doar contextul propice pentru manifestarea comportamentului aşteptat nu garantează în mod automat respectarea ei. Prin urmare ceea ce facilitează învăţarea regulii este aplicarea consecinţelor logice în caz de nerespectare.

c) *Internalizarea regulilor prin repetarea lor permanentă de către adulţi în contextele asociate*. Pentru a interioriza cât mai bine regulile este necesar ca adulţii să repete în mod permanent regula copilului.

Regula devine un reper intern de reglare a comportamentului atunci când copiii integrează cerinţele şi explicaţiile adulţilor în limbajul propriu (Elias şi Berk, 2002). De exemplu, dacă educatoarea îi arată unui copil cu degetul propria ureche reamintindu-i astfel regula „să folosească vocea de interior” pentru că „ne dor urechile dacă este gălăgie” şi el va să spune „Să folosesc vocea de interior pentru că ne dor urechile?” însemnă că acel copil are regula internalizată.

Recomandări pentru învățarea și internalizarea regulilor:

o Identificarea întâi a nevoii şi abia apoi oferirea regulii: „Toţi copiii vor să îşi spună punctul de vedere. Vorbind unii peste alţii nu reuşim să ne auzim şi să ne înţelegem. Regula - vorbim pe rând- ne ajută se ne înţelegem mai bine, să auzim ce spune fiecare şi să aflăm cât mai multe lucruri noi”;

o Stabilirea regulii şi a consecinţelor ei împreună cu copiii;

o Formularea regulii într-o manieră pozitivă: „În grupă mergem, afară alergăm” în loc de „Nu alerga!”;

o Folosirea unor cuvinte simple şi a formulărilor scurte: „Vorbim pe rând” în loc de „ Nu vorbim unii peste alţii”;

o Stabilirea unor consecinţe relevante pentru încălcarea regulilor. Consecinţa trebuie să aibă o legătură logică cu comportamentul: „ Regula este să spui te rog să-mi dai. Pentru că ai smuls jucăria, aceasta va fi înapoiată colegului tau pentru 3 minute după care vei încerca să încerci să o ceri din nou”;

o Acordarea sprijinului în reamintirea regulilor asociate unui context acolo unde copilul are nevoie de ele;

o Acordarea unui timp copiilor pentru învăţarea regulilor asociate unor comportamente complexe;

Unele comportamente au nevoie de învăţare prin exersare continuă. Studiile arată că la vârsta preşcolară un copil are nevoie de o lună de zile de exerciţiu pentru a învăţa un comportament.

Dezvoltarea rutinelor la preșcolari

Rutinele sunt activități reper după care se desfășoară activitatea unei zile. Ele sunt o succesiune de acțiuni care se desfășoară în aceeiași ordine în fiecare zi, acoperă nevoile de bază ale copilului și contribuie la dezvoltarea lui globală. Rutinele specifice învățământului preșcolar sunt: sosirea copilului la grădiniță, întâlnirea de dimineață, momentele de servire a mesei, perioada de relaxare de după amiază, plecarea copiilor acasă.

Rutinele oferă copiilor sentimentul de siguranță deoarece le permite să recunoască ceea ce urmează să se întâmple într-un anumit context și modul în care trebuie să se comporte. Rutinele permit copiilor să anticipe ceea ce urmează să se întâmple și astfel vor fi mai cooperanți.

Prin intermediul rutinelor preșcolarii își dezvoltă abilitățile sociale. De exemplu: salutul asociat momentului de venire și plecare de la grădiniță este o rutină care se învață prin exersare. Trecerea de la o activitate la alta poate fi pentru copii mai ușor sau mai dificil de realizat, în funcție de temperament. Astfel rutinele îi ajută pe copii să coopereze în perioadele de tranziție. Pentru a dezvolta abilitatea preșcolarilor de a face singuri trecerea de la o activitate la alta este nevoie de multă atenție din partea cadrelor didactice. Tranzițiile sunt activități de scurtă durată care fac trecerea de la un moment de rutină la alte categorii de activități de învățare sau de la o activitate de învățare la alta în diverse momente ale zilei. Acest tip de activitate este diferit în funcție de vârsta copilului, de context sau de calitățile cadrului didactic. Ele pot lua forma unui mers ritmat a unei activități pe muzică, a unei numărători, frământări de limbă sau un joc cu text și cânt.

Recompensa – modalitatea de învățare a comportamentului social

Recompensele sunt instrumente pe care adulții le folosesc atunci când doresc să crească frecvența sau durata unui comportament, sunt consecințe care cresc probabilitatea ca acesta să se repete. Există mai multe tipuri de recompense:

- Materiale: buline, cadouri, bani;
- Sociale: încurajare, aprobare, apreciere, acceptare, laudă;
- Activități preferate: vizionarea unor desene animate, jocuri pe calculator.

Recompensa oferită copiilor pentru manifestarea comportamentelor prosociale – de a-i ajuta pe ceilalți îi va face pe copii să acorde pe viitor ajutorul într-o mai mică măsură deoarece își vor comuta atenția de la a face un lucru firesc la a face pentru a primi ceva. Pentru a fi eficientă recompensa materială – bulinuțe, stimulente trebuie folosită ca instrument care facilitează creșterea frecvenței comportamentului dezirabil în faza de învățare a unui comportament nou și apoi trebuie retrasă după ce copilul a dobândit comportamentul.

Recompensa verbală, lauda este o alternativă eficientă deoarece dezvoltă motivația intrinsecă a copilului. Lauda este un mesaj de evaluare pozitivă transmis de o persoană pentru performanţele, rezultatele obţinut de o altă persoană. Spre deosebire de mesajulde încurajare: „Poți să o faci!”, care pune accent pe acţiunea viitoare şi apare ca răspuns la performanţele slabe obţinute în prezent, lauda vizează rezultatele din prezent și se referă concret la ceea ce i-a reușit copilului. Lauda este un proces complex de comunicare socială, iar pentru a fi eficient mesajul transmis trebuie să fie sincer și în concordanță cu nivelul de dezvoltare și potențialul de înțelegere a receptorului.

Bibliografie:

Boca, C coord., Nicolae, I., Secrieru, A., Ştefănescu, D., Ionescu, M., coord, MECT, PRET (2008), Modul 7 Să construim împreună ce 7 ani… de acasă, Educaţia 2000, Bucureşti.

Ștefan, C., Kallay, E. (2007), Dezvoltarea competențelor socio-emoționale la preşcolari, Editura Asociația de Științe Cognitive din România.

Petrovai, D., Petrică, S. (2010), Ghid de dezvoltare a abilităților de viață ale copiilor, Fundația copiii noștri, București.

Petrovai, D., Iliescu, M., (2011). Dezvoltarea abilităților socio-emoționale ale copiilor în vârstă de 3-10 ani, Fundația copiii noștri, București.

The First Years of Good Family Upbringing

By Magda Avadanei

Motto: ”‹Blessed is the mother who gave you birth!› But He replied, ‹Blessed rather are those who hear the word of God and obey it›...” Luke 11, 27

Giving birth to a child does not by all means make us parents, but mainly giving them a good education raises us to this exceptional dignity. The first years of good family upbringing means early childhood education until the age of seven at home. During the early years, most of our children`s time is spent with us, at home.

There is no greater art than the art of educating the child`s soul, of training his mind. He who practices this art must be more talented than a painter or a sculptor. What is frail and delicate can be moulded in any shape. But just like painters and sculptors strive meticulously with their works, just the same we, parents, should strive for the perfection of such wonderful icons of God. Day by day, artists contemplate their works, taking away the surplus and adding what is necessary. Just like sculptors do, parents should use their time to sculpt brilliant statues for eternity.

A relevant mark in family upbringing is teaching our children good manners, for the reason that we help them develop strategies for being successful in their relationships with other people. We are not born with good manners, but fortunately when children are young, they are learning sponges. They need to be shown over and over how to behave in certain situations, so that they do not feel unsure or embarrassed. Every new experience, every behaviour they adopt is an investment in a more fruitful future. Teaching good manners brings forth important social skills they can use throughout their lives.

The ABC of good manners:

A – Always **ask** for permission! **Appreciate** the helping hand!
B – **Be** polite: say `Please!` and `Thank you!`. **Be** punctual!
C – **Care** for other people`s feelings!
D – **Do** good things to everyone! Treat others as you would like to be treated!
E –` **Excuse** me!` is the key to every conflict!
F – **Finish** your chores in time!
G – **Greet** people you know!
H – **Help** others!
I – **Ignore** other children`s bad language!
J – **Join** the smart!
K – **Keep** your hands always clean!
L – **Listen** when others are speaking!
M – Don`t **make** fun of people!
N – **Never** pick your nose!
O – **Obey** your parents!
P – **Pick** after yourself!
Q – **Quarreling** is a bad habit!
R – **Respect** other people`s things!
S – **Say** `I`m sorry!`
T – Don`t **talk** to strangers!
U – **Use** a tissue!
V – Keep your **voice** down!
W – **Wait** for your turn!

Thus, the most important fortune that we can pass on to our children is a moral education, not the money, but the virtues. There is no other thing stronger than virtue, nothing equals virtue. So let us teach our children to honor it and to place it above all things.

If we imprint the good teachings in his soul from an early age, no one can take those away, as they, just like the sealing wax, harden in time, forming a bond difficult to separate without noticeble tampering. Parents are those who will take delight in a good child, and then God.

Familia, mediul socio-educațional.Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Avram Anca - Mihaela
Liceul Tehnologic „Elie Radu”, București

„Familia constituie elementul natural și fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea societății și statului” conform Declarației universale a drepturilor omului.

Legislația din România, îndeosebi ,,Codul familiei”, dar și Legea Învățământului (legea nr.1/2011) statuează drepturile, îndatoririle și funcțiile familiei în conformitate cu ,,Declarația universală a drepturilor omului”, cu cerințele societății civile democratice și a statului de drept.

Familia, ca nucleu fundamental al societății, îndeplinește următoarele funcții: funcția biologică, funcția economică, funcția de socializare, funcția educativă.

Funcția biologică este funcția prin care familia asigură perpetuarea speciei.

Funcția economică.În condițiile economiei de piață, crește funcția economică, care trebuie să asigure baza materială necesară satisfacerii nevoilor de alimentație, îmbrăcăminte, încălțăminte etc. a tuturor membrilor familiei, astfel părinții trebuie să rezolve problemele economice ale familiei prin folosirea chibzuită a veniturilor.Statul își menține și el anumite elemente ale funcției economice, contribuind la asigurarea educației, sănătății și protecției sociale a familiei.

Funcția de socializare.Familia reprezintă nucleul de bază al societății în care se formează și acționează relațiile interumane, sociale și civice la nivel de microgrup social și în mod firesc contribuie la socializarea membrilor ei, a copiilor îndeosebi, dezvoltând relații de înțelegere, de cooperare de respect, de ajutor reciproc, de rezolvare în comun a o serie de trebuințe materiale, spirituale, sociale etc. problemele planificării familiale, a educației sexuale, a contracepției și a consecințelor negative ale necunoașteriilor lor reprezintă o îndatorire deosebită a familiei, a școlii și a altor factori socio-educaționali.

Funcția educativă.Creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri și responsabilități deosebit de importante ale familiei, oricare ar fi dificultățile economice sau de altă natură.Mediul educogen familial are influențe deosebit de puternice, asupra formării personalității copilului, a comportamentului lui, care-și menține forța educativă uneori toată viața, fapt pentru care se acordă o importanță deosebită educatiei celor șapte ani de acasă.

După intrarea copiilor la grădiniță sau la școală, funcția educativă a familiei nu încetează, ci ea continuă cu aceeași importanță, realizându-se, însă, într-o ipostază nouă, de interacțiune a funcției educative din familie cu funcția educativă a instituțiilor de învățământ.De altfel, funcția socio-educativă a familiei nu încetează toată viața, căci și atunci când au ajuns adulți și și-au întemeiat o familie, părinții îi consideră tot copiii lor și pot, oricând, să vină cu un sfat bun pentru ei.

Abandonarea sau diminuarea funcției educative constituie cauza primordială a neîmplinirii copiilor și adolescenților, a apariției și amplificării delicvenței juvenile, a tuturor deviațiilor și a infracțiunilor săvârșite de copii și de tineri.

Bibliografie:

1.Boudon R, .Besnard P,. Cherkaoui M,. Lecuyer B. P., 1996, Dicționar de sociologie, Editura Univers Enciclopedic,
2.Cristea S., 2002, Dicționar de pedagogie, Editura Litera Educational,
3.Dolean I., Dolean D. D., 2001, Meseria de părinte, Editura Aramis,
4.Moisin A,. 2001, Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală, Editura Didactică și Pedagogică,
5.Nedelcu Elena, 2009, Sociologie:Concepte, Teorii, Fundamente, Editura Universitară
6.Segalen M., 2011, Sociologia familiei, Editura Polirom,
7.Sillamy R,. 1998, Dicționar de psihologie, Editura Univers Enciclopedic,
8.Ștefan M., Lexicon pedagogic, 2006, Editura Aramis,
9.Tomșa Gh., 2005, Dicționar de consiliere și orientare, Editura Credis,
10.Vrășmaș Ecaterina, 2008, Intervenția socio - educațională ca sprijin pentru părinții, Editura Aramis.

Cei șapte ani de-acasa

Învățător Avram Elena Alina
Şcoala Gimnazială, Comuna Cărbuneşti

Construcţia celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ şi cine suntem fiecare dintre noi.

În perioada preşcolară copiii înţeleg cauzele emoţiilor şi comportamentelor celorlalţi şi le vor integra în schemele de comportament social.

Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Copilul dobândeşte competenţe emoţionale:

- prin reacţiile părinţilor sau ale educatorilor la emoţiile exprimate de el;
- prin discuţiile despre emoţii;
- prin exprimarea propriilor emoţii.

Câteva momente esenţiale în dezvoltarea copilului cu vârsta cuprinsă între 3 şi 6/7 ani, momente care vor produce comportamente şi emoţii specifice şi care necesită o atenţie deosebită .

1. În jurul vârstei de 3 ani, copilul este începe să fie din ce în ce mai conştient de sine, de abilităţile şi competenţele sale. Este în permanentă dorinţă de asumare a autonomiei, încercând să eludeze toate limitele şi regulile impuse de mediul social. Totodată, nu stăpâneşte abilităţile şi competenţele emoţionale.

Starea sa este ambivalentă, între dorinţa de autonomie şi dependenţa şi iubirea de părinte. Această ambivalenţă crează un comportament opozant al copilului în relaţie cu adultul: spune „nu“ foarte des, bate din picior când doreşte ceva, iar la orice interdicţie, începe să plângă sau să râdă, fără sens pentru noi. Este un moment greu de trecut şi copilul trebuie înţeles şi ajutat să depăşească această situaţie.

Dacă atitudinea noastră se menţine constantă, fermă şi caldă, copilul se va orienta în funcţie de reacţiile noastre şi se va simţi în siguranţă, fapt care va atenua această tensiune.

Copilul trebuie să fie ajutat să îşi exprime sentimentele, emoţiile, chiar dacă nu le poate descrie. Vorbind cu el, îl ajutăm să îşi descopere emoţiile, să şi le definească, punându-le nume. Dincolo de comunicarea blândă, putem să-i oferim ocazia de a se juca cu jocuri sau jucării care îl ajută să se detensioneze: jocul cu apa, cu nisipul, plastilina, jucării care se pot lovi, poate desena şi picta.

2. Între 18 luni şi 5 ani, copiii încep să fie preocupaţi din ce în ce mai mult de organele sexuale şi mai ales de diferenţele dintre fete şi băieţi. În această perioadă se fac achiziţii referitoare la noţiunea de sex şi diferenţa de gen.

3. Între 2 ani şi 5 ani, sentimentele copilului faţă de adultul de sex opus se amplifică şi se nuanţează.

Admiraţia pe care copilul o are pentru adultul de sex opus este nelimitată, în timp ce adultul de acelaşi sex devine un rival pentru care are sentimente abivalente de ostilitate, iubire şi vinovăţie. Adesea adulţii neagă aceste sentimente ale copiilor, însă trăirile copilului sunt intense, băieţii şi fetiţele reacţionând diferit.

Sentimentele copilului nu trebuie ironizate şi nici sancţionate. Copiii nu trebuie să ne audă vorbind cu alte persoane despre observaţiile noastre, cu atât mai puţin nu trebuie să ne audă râzând de ele. Înţelegerea sentimentelor copilului de către părinţi este importantă, precum este important pentru copil să se simtă în continuare iubit de ambii părinţi. Nici manifestările lor de iubire, uneori exagerate, nu trebuiesc oprite, poate doar temperate.

De obicei, în jurul vârstei de 5 ani, interesul afectiv al copilului se mută spre alte persoane: doamna educatoare, o colegă sau un coleg de la grădiniţă.

Copilul are nevoie să fie pus în situaţia experimentărilor „pe cont propriu“, alături de alţi copii, în grupuri mici sau mai mari. El are nevoie să înveţe să se sprijine pe propriile abilităţi şi aptitudini în situaţia rezolvării de probleme (să găsească soluţii atunci când îşi doreşte să ajungă la o jucărie), în situaţia de negociere cu un egal de vârstă (în jocuri în care îşi construiesc reguli şi pe care trebuie să le respecte), în situaţia în care trebuie să îndeplinescă sarcini împreună cu alţii copii, deci să colaboreze (de exemplu, când au de strâns jucăriile împreună).

Mediul care poate satisface aceste nevoi educative structurate este grădiniţa, prin valenţa formală a educaţiei. Educaţia formală are un caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv, este organizată, condusă şi supravegheată de către cadrul didactic. Educaţia formală completează educaţia informală, oferită la vârste mici în cadrul familiei şi educaţia non-formală care se realizează prin unele activităţi desfăşurate în afara grădiniţei şi familiei.

Familia - partener în educaţia copiilor

Învățător Avram Lenuța
Şcoala Gimnazială „Iulia Haşdeu” Galaţi

Încă de la începutul secolului trecut, Kant - urmărind un proiect de emancipare a condiţiei umane - scria: "Părinţii care au primit ei înşişi o educaţie sunt deja modele după care se îndreaptă copiii. Dar pentru a-i face pe aceştia mai buni, este necesar să facem din pedagogie un studiu; altfel, nu este nimic de sperat de la dânsa, iar educaţia este încredinţată unor oameni cu pregătire rea".

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educaţiei familiale (pe care l-a avut până la introducerea învăţământului obligatoriu), progresele sociologiei şi psihologiei, precum şi alte cauze au dus la înţelegerea faptului că orice sistem de educaţie rămâne neputincios dacă se izbeşte de indiferenţa sau de opoziţia părinţilor. Şcoala capătă astfel o misiune suplimentară. Au existat întotdeauna educatori excelenţi şi părinţi iubitori, care nu şi-au pus probabil atâtea probleme şi totuşi au reuşit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai uşor într-o lume foarte statornică, în care tradiţia avea ultimul cuvânt. Modificarea pe care au suferit-o, în curs de o generaţie sau două, relaţiile dintre părinţi şi copii, dintre adulţi şi tineri, apare mai vădită în consideraţia pentru copilul ce "are semnificaţia de recunoaştere intimă şi profundă a valorii persoanei copilului şi de încredere în potenţialul lui de dezvoltare" (Osterrieth).

Reproşurile care li se fac **părinţilor** privind colaborarea cu şcoala sunt:

- apatia (nu vin la reuniunile anunţate);
- lipsa de responsabilitate (aşteaptă iniţiativa profesorilor);
- timiditatea (lipsa de încredere în sine);
- participarea cu ingerinţe (critică cu impertinenţă şcoala);
- preocupările excesive (exclusive) pentru randamentul şcolar (notele copilului);
- rolul parental rău definit (nu înţeleg corect funcţiile şi rolurile în educaţia copilului);
- contactele limitate cu şcoala (numai în situaţii excepţionale, de criză, în comportarea copilului);

Informarea şi formarea părinţilor în ceea ce priveşte şcolaritatea copilului presupune, cel puţin, ca fiecare părinte să cunoască: obligaţiile legale privind educaţia copilului, drepturile de care dispune pentru educaţia copilului, importanţa atitudinii lui pentru reuşita şcolară a copilului, metodele de colaborare cu şcoala. În acest scop este necesar un dialog între profesori şi părinţi; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relaţie cu părinţii, iar competenţa lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinţii trebuie să fie pregătiţi pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii, şcolile trebuie să asigure (asociaţiilor) părinţilor asistenţa necesară.

Pentru o cooperare eficace se consideră necesară adoptarea unor comportamente corespunzătoare de către membrii consiliului profesoral: comunicarea liberă de informaţii, toleranţa când limbajul profesional nu este înţeles de nespecialişti (dintre părinţi), încurajarea dezbaterilor pe probleme educaţionale majore (şi nu doar discuţii pe probleme administrativ-gospodăreşti), considerarea reciprocă a părinţilor şi profesorilor ca parteneri.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ş.a. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate.

E nevoie ca şcolile să răspundă necesităţilor părinţilor şi să le acorde tot sprijinul pentru ca ei să se poată implica în procesul de învăţare al copiilor. În acelaşi timp şi părinţii trebuie să acorde mai multă importanţă educaţiei copiilor, să fie un model pentru copiii lor. S-a constatat că atunci când părinţii devin **parteneri** în educaţia copiilor, indiferent de mediul cultural sau economic al familiei, se simt rezultate în performanţa elevilor, se asigură o mai bună frecventare a şcolii, o reducere a abandonului şcolar şi o scădere a fenomenului delincvenţei.

Parteneriatele dintre şcoală şi familii pot:

a. ajuta profesorii în munca lor;

b. perfecţiona abilităţile şcolare ale elevilor;
c. îmbunătăţi programele de studiu şi climatul şcolar;
d. îmbunătăţi abilităţile educaţionale ale părinţilor;
e. dezvolta abilităţile de lideri ale părinţilor;
f. conecta familiile cu membrii şcolii;

În **concluzie**, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia şi şcoala, trebuie să aibă acelaşi scop – formarea personalităţii umane integrale şi armonioase.

BIBLIOGRAFIE:

● Cosmovici, A., Iacob, L.,(coord), Psihologie şcolară, Polirom, Iaşi, 2005
● Orţan Florica, ,,Managementul educaţional”, Editura Universităţii Oradea, 2004
● Păscaru, Băran, Adina, ,, Parteneriat în educaţie” / familie- şcoală- societate, Editura Aramis, Bucureşti 2004
● Popescu, M., ,,Implicarea comunităţii în procesul de educaţie”, Centrul Educaţia 2000+, Corint, Bucureşti, 2000
● Stoian, M., Abecedarul părinţilor, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1972
● Şincan, E., Alexandru, Gh., ,,Şcoala şi familia”, Editura „Gheorghe-Cârţu Alexandru”, Craiova, 1993

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. înv. primar Avram Mariana
Școala Gimnazială Derșida, județul Sălaj

„ Copilul ajunge pentru părinții săi, după educația care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” Jean Jacques Rousseau

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vărste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor ***„şapte ani de-acasă”***.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

❖ **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

❖ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

❖ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

❖ **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

❖ **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

❖ **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

❖ **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

BIBLIOGRAFIE:

Codul bunelor maniere pentru copii, Michiela Poenaru, Editura Coresi, Bucureşti, 2012

CHILD DEVELOPMENT AND EARLY LEARNING

PROF. AVRAMESCU AMALIA ELENA
SCOALA GIMNAZIALA SINTAMARIA-ORLEA
JUD. HUNEDOARA

“The first years are the most important in life of every child as they set the basis for overall success in life. They are also very important for every society as this is the best chance to influence future prosperity, inclusiveness and social stability. Early childhood development is considered to be the most powerful tool to address inequities, a chance to provide opportunities to all children to develop their full potential. Every child is needed, and every child has the right to get a good start“, declared Mrs. Tanja Radocaj**,** Unicef Representative for Bulgaria.

The first seven years of a child's life are fundamentally important. They are the foundation that shapes children's future health, happiness, growth, development and learning achievement at school, in the family and community, and in life in general.

Children learn more quickly during their early years than at any other time in life. They need love and nurturing to develop a sense of trust and security that turns into confidence as they grow.

All children have the right to be raised in a family and to have access to quality health care, good nutrition, education, play and protection from harm, abuse and discrimination. Children have the right to grow up in an environment in which they are enabled to reach their full potential in life. It is the duty of parents, other caregivers and family members, communities, civil society and governments to ensure that these rights are respected, protected and fulfilled.

Every parent knows that there are times when you just need good, honest, sensible advice. Chilcare expert Peggy Vance has used her wealth of experience to give some wonderful tips for mums and dads in her book “1000 top tips for mums and dads (How to keep your kids healthy, safe and smiling)”. It is packed with brilliant suggestions about how you can make your child’s early years as fun, imaginative and secure as possible, as well as failsafe advice to ensure that you deal with the highs and lows of parenting without going crazy –and still find time for yourself.

Babies and toddlers:

- Know that breast is best. Unless there is a good reason to use formula ,stick with breast milk. Even a month of exclusive breastfeeding will benefit your child’s immune system, brain development and long-term health. Mixed feeding ,where breast milk is supplemented by formula, should be delayed for as long as possible, particularly when babies are born into a family with a history of eczema, asthma or hay fever.
- Limit visitors to your new baby, ideally to immediate family only. If you can’t avoid seeing a lot of people ,group visitors into one part of the day so that for the majority of the time you can relax, rest and recuperate.
- Look at each other. Your new baby can’t focus beyond around 30 cm, which is about the distance from your breast to your face. Stay close when playing or chatting so as to have eye contact.
- Massage your baby. Fretful babies can be soothed and calmed by gentle caresses.
- Provide activity toys. Choose colourful, textural and noisy for young babies . The more the toy does ,and the easier it is for babies to handle , the more they’ll engage with it.
- Allow noise. A baby should be able to sleep through noise. Babies like to know that they are near to people and have not been abandoned.

Young children:

- Keep a funny book . From the moment they star to speak ,get a big blank book in which to write down all the wonderful things your kids say. In later years this book will be a treasured family keepsake and will give you and your children a big laugh.
- Explore the senses. Make connections between different sensual experiences :sight, sound, smell, taste and touch.
- Work out the meaning of what your kids say. Young children’s speech can be very disjointed. Often kids burble on about seemingly unconnected things and it’s all too easy not to hear. If you do listen

really hard, you'll be surprised by how much sense can be construed from the kaleidoscope of infant speech.

- Insist upon plates. Young children can be fantastically messy eaters. From an early age, train them not to wander about while eating, to eat over a plate or surface and to be mindful of how much mess they are making.
- Use metaphors and similes. The capacity to take connections between things is the basis of imagination, so share with your kids any associations that occur to you :" Those parachutes look like jellyfish in the sky ." " The water coming out of the tap looks plaited, just your hair is now." "Look at your shadow –you are a giant statue."

Older children:

- Be liberal enough that your children don't need to lie to you. Allow them to share with you the inevitable milestones of growing up.
- Baby your older children when they need it and there's no one else around to make them feel self-conscious. Tuck them into bed, cuddle them, stroke their hair and whisper your love to them. Soothe away cares just as you did when they were little.
- Teach baby care, for two main reasons ,so as to bring up useful and responsible young adults who could safely babysit, and- even more importantly – to demonstrate the never –ending work involved in caring for an infant.

"As parents we all know that investing early in our kids means not only giving them food and clothes: it means giving them attention and love. As economists we are all convinced that each dollar spent in early childhood development pays off. In return, all these investments are transformed into better life choices and wealthier society", Markus Repnik, World Bank Country Manager for Bulgaria, Czech Republic and Slovakia said.

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.înv.primar Avramov Ana
Şcoala Gimnazială ”Milivoi Trifunschi”Sânpetru Mare
Structura : Şcoala Gimnazială ”Academician Profesor Doctor Ioan Munteanu”
Igriş, județul Timiș

Cei șapte ani de-acasă sunt esențiali în formarea caracterului unui copil, aceasta fiind perioada în care micuțul deprinde obiceiuri sănătoase și maniere elegante.

Când este mic , copilul,“absoarbe” precum un burețel tot ceea ce vede în jur și mai ales la parinții săi. Astfel, primul pas în educția copilului este atenția pe care o acordă aceștia “modelului” acestuia. Atâta vreme cât ei se vor comporta exemplar, cel puțin în fața copilului, micuțul va copia doar comportamentele pozitive. Reacțiile părinților în fața diverşilor stimuli (atât negativi – enervanți – cât si pozitivi – felul în care se arată bucuria si entuziasmul) este aproape identic învățat de copilul vostru. Vocabularul, cuvintele pe care le folosesc, faptul că se cere iertare când se greșește sau se spune ”te rog” înainte să fie cerut un lucru sau ”mulțumesc” îi arată copilului modul în care acesta trebuie să se comporte cu cei din jurul său.

In primii 6-7 ani de viața copilul iși dezvolta anumite abilitați sociale si personale si modul in care acestea se dezvolta este strict influențat de părinți, dar și de educatorii din grădiniță.

Este adevărat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se învață din familie. Școala si alte medii educaționale nu pot ulterior decât sa confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă."Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

- ✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- ✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- ✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- ✓ **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.
- ✓ **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.
- ✓ **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că

recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

✓ **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni.

Trebuie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus şi să nu i se facă observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Nu trebuie uitat că acum copiii îşi pot însuşi noţiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, credinţă, încrederea în sine, etc. În familie învățam sa fim umani. În socializarea realizata la nivelul familiei, imitația are un rol important, mai ales în primii ani de viața când este dominanta.

- http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului
- http://www.consultanta-psihologica.com/cei-sapte-ani-de-acasa/
- https://biblioteca.regielive.ro

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. MIRELA AXENTE
SC. GIMN. „G.E.PALADE”, BUZAU

Cei 7 ani de acasă sunt esenţiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situaţii, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu ştie cum este corect să procedeze dacă şi maturii au păreri împărţite.

În acest sens, codul bunelor maniere vine în ajutor, atenţionând că nu există două feluri de bune maniere şi, dacă părinții ar cunoaşte aceste reguli, cu siguranţă am avea o societate mult mai cultă. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai uşor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuţul vă cere o jucărie, obişnuiţi-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politeţe: „te rog”, „poftim”, „mulţumesc”. De asemenea, aduceţi-i cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare şi aşa insistaţi până acestea vor deveni o obişnuinţă.

Totodată,trebuie sa urmam si aceste sfaturi utile:

- sa avem grijă cum vorbim în preajma copiilor, deoarece ei adoptă acelaşi limbaj ca adulţii.
- sa le spunem copiilor să se adreseze adulţilor cu un anumit grad de formalitate, precum „doamnă” sau „domnule”, cu excepţia cazurilor în care cei mari îi roagă să le spună altfel.
- sa-i invatam cum să salute sau să se prezinte corect, cum să se comporte în public şi de ce nu este bine să întrerupă o discuţie.
- sa ne felicitam copiii de fiecare dată când fac un lucru bun, când respectă anumite reguli, pentru că în acest mod vor reţine mult mai repede.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Cei şapte ani de acasă

Profesor învăţământ primar, Azamfire Monica
Şcoala Gimnazială nr. 1 Știubieni, jud. Botoșani

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţi.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia primită în cei 7 ani de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

„În spatele fiecărui Copil Lumină e un Părinte Soare.” (Mirela Retegan)

Familia şi “Cei şapte ani de-acasă ”

Prof.inv primar Babaşcu Elena
Scoala Gimnaziala nr 39 “Nicolae Tonitza”,Constanta

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” se referă la tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. O competenţa parentala importanta pentru orice parinte este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi ofera şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Parintii trebuie   să petreaca mult timp împreună cu copilul personal şi să-i recunoasca unicitatea, personalitatea, nevoile.Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte.

Dezvoltarea presupune modificările ce apar într-un organism pe parcursul vieţii. Acestea sunt grupate în două categorii: de natură biologică şi cele datorate interacţiunii cu mediul. Organismul uman se dezvoltă pe mai multe planuri, fiind un tot unitar, realizând evoluţia în ansamblu a individului. Dezvoltarea având loc în plan psihosocial, cuprinde modificările ce apar în personalitate, emoţii, relaţiile individului cu ceilalţi. Orice vârstă, modul în care este conceptualizată şi evaluată propria persoană influenţează nu numai performanţele cognitive, ci şi funcţionarea "biologică" a organismului. Diferenţele sunt date de căi alternative de dezvoltare, şi nu de căi "inferioare" de evoluţie. Tendinţa actuală este aceea de a recunoaşte mai degrabă unicitatea fiecărui copil- şi implicit a fiecărei familii sau a fiecărei culturi.Familia acordă autonomie, dragoste, receptivitate la părerile copiilor, se implică în viaţa lor, aplicând metode de disciplină.

Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie.Copilul trăieşte faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului in situatii similare de viaţă cu cele în care au fost date.Felul in care un copil percepe şi stochează în inconstient mesajul ascuns al propozitiilor care îi sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (şi numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Se considera ca la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date pana la varsta de 3 ani. Din motive didactice si terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii si redate textual desi majoritatea sunt percepute ca senzatii. Terapeutii sunt intens preocupati de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihica de mai tarziu.”

Şcoala îi implică afectiv şi contradictoriu şi pe părinţi, care îşi găsesesc în el imaginea idealizată a eului, formându-le copilul, completându-le astfel golul interior. Relaţia educativă a copiilor cu ceilalţi în clasă este afectată şi de semnificaţia pe care părinţii lor o acordă şcolii studiilor copilului. Universul fantasmatic al relaţiei educative, relevă prezenţa angoaselor ale partenerilor angajaţi în luptă, cu mişcări de înaintare şi retragere, dăruire şi pierdere, elan, deschidere unul spre celălalt şi adăpostire şi ascundere. Apecte inconştiente conflictuale sunt legate de cunoaştere, putere, creştere şi retragere.

Părinţii îşi educă copiii (pe langa exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziţii / fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncţiuni), contraporunci (contrainjoncţiuni), programe şi permisiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot contine mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite şi cu înţeles opus) sau disjuncte (două enunţuri în aceaşi frază care se exclud reciproc). Acest gen de mesaje sunt considerate a fi responsabile pentru schizofrenizarea copilului.

Încă din copilărie trebuie să înceapă educaţia sanitară despre sănătatea mintală prin imprimarea individului a unor principii ce vizează formarea personalităţii şi a unui model de viaţă pozitiv pentru individ. Iată aceste principii: - principiul valorii (cultivarea responsabilităţii şi a conştiinţei morale); - principiul cunoaşterii de sine şi al autocontrolului; - principiul abţinerii (referitor la regimul instinctelor, să nu se lase dominat de ele); -principiul echilibrului şi al măsurii; - principiul modelului pozitiv; - principiul cooperării; - principiul integrării; - principiul diferenţierii riscului (să cunoască carcteristicile riscurilor, ale grupurilor deviante); - principiul programării (cunoaşterea limitelor); - principiul prevenirii riscului.

Datorită depersonalizării şi regresiunii apar bolile comunicării ce pot lua diverse forme: izolarea, închiderea în sine; angoasa, neliniştea datorată neînţelegerii şi acceptării lumii aflată mereu în schimbare; disperarea, scăparea din vedere a viitorului; depresia, epuizare emoţional-afectivă; suicidul, individul depersonalizat pierde sensul vieţii. Pentru evitarea aspectelor neplăcute, măsurile de psihoprofilaxie trebuie impuse şi în perioada copilăriei. Ele vizează dezvoltarea ortopsihică a individului într-un mediu şcolar, familial adecvat, echilibrat, sanogenetic şi protector.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

Părinţii inteligenţi îşi stimulează copiii să-şi învingă temerile şi să aibă atitudini blânde;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Babota Iuliana
Şcoala Gimnazială Rona de Sus, Rona de Sus, Maramureş

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda părinților pe care copiilor lor o poartă nu numai în prima parte a copilăriei, ci și întreaga viață. Specialiştii sunt de părere că regulile de comportament şi educația se dobândesc în primii 7 ani de viață ai copilului și care sunt definitorii pentru formarea lui ca adult într-o societate.

În mod firesc, orice părinte se întreabă: ”Sunt un părinte bun pentru copilul meu?” sau ”Ce înseamnă să fii un părinte bun?” A educa un copil, nu înseamnă să-l înveți să scrie, să citească sau pentru a se comporta bine în societate, și aceste lucruri sunt necesare, dar pentru a învăța un copil toate regulile de comportament, în primul rând, el, ar trebuie să vadă acest lucru la părinții săi. Degeaba spui unui copil să facă una sau să facă alta, dacă tu ca părinte nu-i arăți prin fapte ce să facă și cum să facă.

Pentru a învăţa un copil să citească, citeşte şi tu, pentru a-l motiva pe copil să scrie, scrie şi tu cu el, dacă vrei să vorbească frumos, tu îi vorbeşti frumos etc. Dacă tu, îi arăţi toate acestea copilului tău şi el la rândul său aşa se va comporta cu ceilalţi de lângă el.

Un lucru foarte important în educarea și creșterea copilului este implicarea ambilor părinți în creșterea lui, nu a bunicilor, a rudelor. Incepe să îl înveți lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună „te rog" și „mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Relația dintre un copil și părinte trebuie să fie o relație de comunicare, să nu-i fie copilului frică să-ți mărturisească un lucru, și dacă se poate să fie o relație de prietenie, ci nu una de subordonare, nu „Eu sunt șeful și tu faci cum îți spun eu”.

Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situatii similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe şi stochează în inconstient mesajul ascuns al propozitiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul” şi numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne.

Copilul trebuie în aşa mod educat încât nimeni să nu spună: „Stă cu diploma pe masă/ Are-acum şi masterat, /Dar cei şapte ani de-acasă/ Încă nu i-a terminat.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Andreea Babuc
Școala Gimnazială „Dan Iordăchescu”,
Hlipiceni, jud. Botoșani

Formarea unui copil începe încă din copilărie, cu mult înainte ca acesta să meargă la şcoală. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului în prima parte a copilăriei.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educaţia unui copil nu constă, însă, numai în a-l învăţa să scrie, să citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Mai mult decât atât, educaţia unui copil este influențată de tot ceea ce acesta trăieşte in familie. Copilul trăieşte faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Felul în care un copil percepe şi stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Așadar, părinții sunt primii profesori ai copiilor. Există multe îndatoriri în viața unui părinte, dar stabilirea unor activități de rutină poate fi o modalitate de a crea stabilitate în viața unui copil. În general, aceste activități includ munci casnice, luarea meselor în familie, și o oră fixă de culcare. Cu cât un părinte este mai implicat în dezvoltarea propriului copil, cu atât acest copil se va simți mai confortabil în medii sociale noi. Studiile arată că elevii care au succes provin adesea din familii în care există și sunt menținute activități de rutină.

EVALUAREA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

Importanța Evaluării Inițiale: Metode și tehnici

Autor: Bacal Maria Nicoleta

Școala: Gimnazială Nr. 1 Lumina

Disciplina: Învățământ primar

Clasa: a II-a C

În condiţiile învăţământului românesc de astăzi, se impune o altă manieră de abordare a evaluării rezultatelor şcolare, un model de proiectare / realizare a procesului integrat de predare – învăţare – evaluare mai eficient, centrat, cu adevărat, pe elev. Activităţile de evaluare trebuie proiectate din perspectiva nevoilor de formare ale celui educat. Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să cultive şi să susţină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume în activitatea de învăţare.

Pe parcursul unui an școlar, elevii sunt supuși mai multor teste de evaluare în funcție de perioada în care acesta este aplicat: testele inițiale sunt aplicate la începutul semestrelor, testele formative sunt aplicate la sfârșitul unităților de învățare și testele sumative, aplicate la sfârșitul semestrelor.

Evaluarea inițială reprezintă o formă de colectare, interpretare și reprezentarea datelor obținute prin intermediul instrumentelor de evaluare în scopul emiterii unei judecății de valoare asupra rezultatelor măsurării, adoptării unei decizii educaționale fundamentale pe concluziile desprinse din interpretarea și aprecierea rezultatelor. Prin intermediul acesteia, cadrul didactic poate estima corect nivelul cognitiv al clasei. Tot prin intermediul evaluării inițiale, învățătorul observă carențele elevilor, lacunele ce trebuie acoperite pe parcursul anului școlar și poate realiza, dacă este cazul, planuri de remediere pentru elevii ce nu satisfac cerințele minime de cunoștințe pentru nivelul de vârstă pe care îl au.

Rezultatele testului inițial îl ajută pe învățător să realizeze planificarea materiei de predare pornind de la nivelul clasei spre avansat. Pe parcursul anului școlar, cadrul didactic va avea în vedere acoperirea lacunelor observate în perioada evaluării inițiale.

În concluzie, învăţătorul trebuie să stăpânească toate metodele şi instrumentele de evaluare, şi să le aplice în funcţie de particularităţile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor şi instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativităţii, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilităţi, atitudini, competenţe, priceperi şi deprinderi necesare integrării sociale a acestuia.

Rolul educației timpurii în familie asupra preşcolarului

Profesor învățământ primar Băcanu Mariana
Colegiul Național „Ana Aslan”Brăila

Termenul „familie” provine din limba latină – „famulus” (servitor), care conform *Dicționarului etimologic al limbii latine* reprezenta „ansamblul sclavilor şi al servitorilor care trăiau sub acelaşi acoperiş, iar apoi casa în întregime: pe de o parte stăpânul, pe de alta soția, copiii şi servitorii” (cit. in. Bulgaru, M, p. 80). Prin extensie de sens, familia a ajuns să cuprindă **agnati** (rudele pe line paternă) şi **cognati** (rudele pe linie maternă) şi să devină sinonimă cu **gens** (comunitate formată din toate rudele de sânge), în limbaj comun, dar nu şi în cel juridic. Putem spune deci, că familia este una dintre cele mai vechi şi mai stabile forme de comunitate umană, asigurând evoluția şi continuitatea vieții sociale.

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde îşi petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism şi printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaşte transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună şi adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială. Cu toate aceste schimbări însă, se poate spune că „instituția familiei rămâne stabilă” (Băran – Pescaru, A, 2004, p. 83). Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie şi/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică şi/sau cea psihosocială” (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de catre școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunostințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ş.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare in functie de modul in care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Familia trebuie sa aibă disciplina ei. Toate problemele se pot rezolva mai uşor într-un climat de prietenie şi de înțelegere. În afara acestor elemente pe care copilul le preia în mod natural, prin imitație şi contagiune, din familie, părinții trebuie să-şi dezvolte şi să-şi asume în mod conştient o serie abilități şi responsabilități. Funcția de părinte presupune a veni în întâmpinarea nevoilor copilului pentru o dezvoltare normală, a acompania copilul şi a-l dirija în dezvoltarea lui.

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experiențe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare. Piaget asemăna copilul cu un cercetător în fața universului, având marea șansă de a descoperi lumea în care există. Părintele trebuie să fie capabil să îngăduie copilului aceste experiențe care adesea pe el îl sperie, prin faptul că unele par a fi riscante, iar copilul nu conștientizează acest lucru. Datoria părintelui este de a-și stăpâni propria anxietate și de a asista cu răbdare copilul în experiențele și descoperirile lui. Atâta timp cât aceste activități nu sunt periculoase pentru copil, părintele trebuie să permită realizarea lor.

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor. Empatia are la bază trei elemente: abilitatea de a diferenția, identifica și numi gândurile și sentimentele celeilalte persoane, abilitatea de a prelua rolul altuia din punct de vedere mental și abilitatea de a răspunde în funcție de sentimentele celeilalte persoane. O bună capacitate empatică îl va face pe părinte să fie părtaş la jocul, bucuria, tristețea sau descoperirile copilului său.De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Aşteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil aşteptări prea mari, nerealiste sau negative. Aşteptările părinților influenţează conduita acestora față de copil. Dacă aşteptările sunt realiste, ele pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le aşteaptă și pot fi deci confirmate de evoluția copilului. Exigențele prea mici conduc la nedezvoltarea capacității de rezolvare a problemelor și la iresponsabilitate. În momentul în care aşteptările sunt prea mari, copilului i se va dezvolta teama de eşec, pentru că va şti că nu poate ajunge acolo unde își doreşte părintele. Aceasta este probabil cea mai provocatoare funcție parentală și reprezintă abilitatea prin care se construieşte în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăieşte sentimentul de a fi protejat de un părinte.

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte. Există însă o barieră fragilă între a spune „nu” cu autoritate și a restricționa cu agresivitate. Alegerea de către părinte a celei de-a doua variante poate conduce la un copil rebel, lipsit de respect pentru norme și reguli sau din contră, la unul extrem de timid și foarte temător.

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.De măsura în care va fi satisfăcută nevoia copilului de dragoste va depinde calitatea viitoarelor relații sociale ale adultului cu colegii, cu prietenii, cu propria familie. Această nevoie reprezintă condiția dezvoltării unei personalități sănătoase.Prin stimulare și experimentare se condiționează dezvoltarea inteligenței copilului. Jocul și limbajul sunt cele mai importante activități ale copilului în sensul trăirii de experiențe noi. În joc, copilul explorează lumea, își dezvoltă mecanismele de coping (control) cu situațiile provocatoare ale realității. Prin aceste experiențe copilul își dezvoltă lumea lui internă care este o reflectare a celei externe, impregnată și colorată cu sentimentele trăite în momentul în care a descoperit-o. Această lume internă ne face atât de deosebiți, unici în modul de a percepe și reacționa la situații, evenimente, persoane, obiecte ale realității. Aceasta devine la o anumită vârstă o nevoie de bază a copilului. Prin satisfacerea sa, se dezvoltă autonomia copilului. Mai întâi copilul învață să se îngrijească singur, să mănânce, să se spele, să se îmbrace. Responsabilitățile cresc pe măsură ce copilul se măreşte și dau copilului sentimentul libertății în acțiunile proprii. Crescând astfel, la maturitate el va putea accepta responsabilitățile și răspunderile care îi revin. În același timp copilul învață regulile, tiparul după care se face un anumit lucru, ce este permis și ceea ce nu este permis.

Pentru copii, familia reprezintă mediul socio-educativ în care se realizează socializarea primară. Conținutul socializării primare se structurează în jurul unei dimensiuni cognitive și a unei dimensiuni afective (Stănciulescu, 1996).

- **Dimensiunea cognitivă** presupune însușirea limbajului precum și un prim mod de a înțelege lumea înconjurătoare;
- **Dimensiunea afectivă** se referă la identificarea afectivă a copilului cu persoanele apropiate lui (părinți, rude, „altul semnificativ”). Această identificare emoțională are două consecințe majore: copilul adoptă imaginea acestui „altul semnificativ” cu privire la persoana sa, ajunge astfel la o anumită imagine despre sine și dobândește astfel primul „eu social”, prima identitate socială, iar pe de altă parte percepe lumea „filtrată” de părinți, ca fiind unica lume posibilă.

Familia îndeplinește și alte funcții educative, în afară de funcția de socializare. Funcțiile educative ale familiei au fost sintetizate după cum urmează:

- **funcția instituțional formativă**, realizată prin influențe directe de tipul răspunsuri la întrebări, explicații, informații, dar și indirect, prin mediul informațional din familie;
- **funcția psihomorală**, realizată prin modelele de conduită oferite de părinți, dar și prin discuțiile purtate cu copiii pe marginea anumitor conduite;
- **funcția socio-integrativă**, prin implicarea copiilor în activitatea familială, prin acordarea autonomiei de acțiune, dar și printr-un climat familial dominat de relații de încredere și sprijin reciproc, conlucrare între generații, în care maturitatea de gândire a adulților se îmbină cu entuziasmul și energia tinerilor;
- **funcția cultural-integrativă**, prin implicarea copiilor în viața culturală și prin mediul cultural al familiei (Mitrofan, 1991).

În concluzie, părinții realizează socializarea primară a copiilor lor, prin trei mijloace de influențare importante:

- **reglarea** directă a comportamentului copilului (de exemplu: încurajări, controlul efectuării temelor, supravegherea executării sarcinilor primite etc.);
- **comunicarea** cu copilul (schimbul de informații, comunicarea de opinii, confidențe, etc.);
- **cooperarea**, participarea la activități comune (vizite, ieșiri, jocuri, etc.).

Contribuția familiei la realizarea acestor sarcini poate fi foarte diferită, în funcție de caracteristicile particulare ale familiei respective.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară si profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, intențiile pozitive sunt sursa greșelilor lor deoarece, acestea nu țin loc de competență și de pricepere.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, în care vechea structură a familiei nu mai reprezintă o majoritate, apărând tot mai multe structuri de familie alternativă (familii reconstituite în urma divorțurilor, familii monoparentale, copii proveniți din mai multe căsnicii etc). În aceste condiții, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.învățămînt primar Baciş Cosmina
Şcoala Gimnazială „Ioan Slavici”Şiria,Județul Arad

Auzeam când eram copil proverbul „Cei șapte ani de acasă” și nu înțelegeam prea bine ce sens au aceste cuvinte,dar crescând am înțeles că conduita unei persoane într-un anumit context definesc acest proverb.

Cea mai importanta educație a unui copil începe și are loc în familie.Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici deoarece până la vârsta de trei ani copilul este tot timpul cu aceștia.Apoi își intră în rol educatoarea și mai apoi învățătoarea și mai târziu profesorii.

Copilăria este cea mai bună perioadă a vieții pentru formarea și instruirea caracterului psiho -social al viitorului adult.

Familia este primul spațiu formativ pentru copil,reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește.

Prin educația parentală părinții se descoperă ca parteneri ai copiilor lor își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor de părinți.Prin joc părinții pun temelia unei legături solide între ei și copil.Copiii pătrund în lumea părințiilor iar părinții în lumea copîlor.

Un copil privat de joc va avea carențe în structura personalității,chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Specisliștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii ani de viațaă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.Normele de conduită se învață în famili,grădinița și școala urmând să completeze ulterior și să cimenteze aceste norme.

În familie copilul deprinde principalele reguli de bună purtare prin imitare,iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea unui comportament social corect.Acum copii învață limbajul,gesturi,exemple de comportamente pozitive:cinstea,politețea,sociabilitatea.

Toate acestea cer calm,înțelegere,răbdare,dragoste.Nu frica îl va determina pe copil să facă lucruri bune.Orice experiență de viață,orice relație afectivă vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie.

Ca părinți trebuie să fim un bun exemplu pentru copii,inclusiv in timpul jocului și să ii învățăm să împartă jucaria cu frații sau colegii.Din experiența de la catedră am observat ,copiii singuri la părinți nu împart cu ceilalți jucăriile sau dulciurile.

Generația actuală de părinți le cumpără copiilor tot felul de jucări scumpe,tablete,telefoane ,dar nu mai au timp să răspundă copiilor la curiozitățiile acestora,revenind educatorului sau învățătorului această sarcină

Astăzi copiii sunt mult mai precoce, pun diferite întrebări iar părinții nu pot să le răspundă din diferite motive,sau nu iau cele mai bune decizii .De aceea este necesar ca relația copil -părinte-învățător să stabilească relații deschise, de mare toleranță care să vină în sprijinul copilului.

Deci „Cei șapte ani de acasă” oglindesc tot bagajul de competențe pe care copilul îl are sau ar trebui să – l aibă la cei șapte ani.Din păcate aceste norme de comportare civilizată încep să lipsească din ce în ce mai des de vină fiind viața cotidiană care le ocupă tot mai mult timp părințiilor iar educația copilului este lăsată în voia jocurilor de pe telefon sau calculator.La acești copii comunicarea lasă de dorit iar socializarea uneori lipsește la intrarea în colectivitate.

Bibliografie:Rășcanu Ruxandra(2003),Psihologie și comunicare,Editura Universității din București.

- Șchiopu ,Ursula,(1967),Psihologia copilului, Editură Didactică și Pedagogică,București

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Prof. Înv. Primar Băcișor Maria - Cristina
Şcoala Gimn. *Petre N. Popescu*, Vînători, Jud. Mureș

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei.Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoşi vor fi trataţi cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva ,,sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greşit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una doua lecţii de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.
- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.
- Dacă cel mic îşi exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puţin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.
- Fii înțelegător și acceptă-i greşelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...
- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alţii dovedeşte că nici tu nu ai prea fost atent la lecţiile de bune maniere.
- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.
- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Până la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuros, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Până la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 si 5 ani,cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anume fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aivă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conștient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 si 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de baza la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la gradiniță, de pe stradă . Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de facut.

Intre 8 si 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului . Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stanjenit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor" pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur" a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002

Relația dintre școală și familie- cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Primar: Baciu Olivia Maria
Școala Gimnazială „Radu Popa'', mun. Sighișoara, jud. Mureș

Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societăţii, să ia parte activă la viaţă, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învăţământ este cel care conferă şcolii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea şcolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerinţele vieţii sociale. Procesul de educaţie din cadrul şcolii este îndrumat şi condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reuşita şcolară.

Menirea şcolii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoştinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om.

Şcoala a rămas punctul de pornire al orientării şcolare şi profesionale prin acţiuni de informare asupra posibilităţilor de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale şi a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii îşi decid viitorul şi ponderii de implicare a părinţilor în alegerea şcolii şi a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil şi dacă aceasta din urmă are disponibilităţi intelectuale.

Părinţii trebuie să cunoască, să devină conştienţi de influenţa pe care o exercită prezenţa lor în viaţa copilului, să fie convinşi că educaţia dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Educaţia este cea care desăvârşeşte fiinţa umană, educaţia pe care copilul o primeşte în familie, în şcoală şi de la comunitate.

Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică şi de neînlocuit.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ş.a.. Copilul obţine rezultatele şcolare în funcţie de modul în care părinţii se implică în procesul de învăţare. Părinţii trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-şi ajute copilul la învăţătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinţii se vor limita la controlarea temei de acasă şi a carnetului de note. Deci, atitudinea părinţilor trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei şapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei şapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar şi ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul şcolii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influenţându-l în afara şcolii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la şcoală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului.

Uneori părinţii uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece şi unii şi alţii nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuşi ca ceea ce consideră părinţii a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situaţie, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunţarea la intervenţii din partea părinţilor care sunt depăşiţi de situaţie.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei şi un punct comun pe care îl are aceasta cu şcoala este orientarea şcolară şi profesională. Cei mai mulţi părinţi sunt bine intenţionaţi în alegerea unei şcoli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenţie şi buna credinţă sunt tocmai sursele greşelilor lor deoarece acestea nu ţin loc de competenţă şi de pricepere. Greşelile părinţilor decurg uneori şi din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

În viaţă nimic nu este garantat sută la sută. În cele din urmă, fiecare copil va trebui să aleagă singur calea pe care vrea să meargă. Şansele de a influenţa un copil în mod pozitiv pot fi semnificativ crescute dacă, prin aceste dezbateri, lectorate, activităţi de consiliere părinţii ar dedica câteva ore în plus pentru a afla lucruri noi despre dezvoltarea şi comportamentul tipic al copilului.

Până la cuprinderea într-o unitate de învăţământ, rolul primordial în educaţie îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învăţământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are şcoala, dar nici acţiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acţiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acţiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Atât părinţii cât şi cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaştere reciprocă şi depăşirea stereotipurilor, şi continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârşit, colaborarea este benefică şi pentru şcoală, părinţii aducând deseori resurse suplimentare ce pot susţine rolul educativ al şcolii dar oferă şi un cadru pentru o continuă reevaluare.

Educaţia, sub toate formele ei, e chemată să găsească soluţii prin care copilul să se adapteze rapid şi eficient la societatea în care trăieşte. Oricât s-ar strădui, şcoala nu poate înlocui restul instituţiilor care au misiunea de formare a cetăţenilor conştienţi, cu o conduită civilizată. Educaţia şcolarilor în şcoală nu are sorţi de izbândă fără o colaborare strânsă cu alţi factori activi implicaţi în procesul instructiv-educativ. Între aceştia, familia, considerată dintotdeauna celula de bază a societăţii şi "un soi de personalitate colectivă" de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalităţii copilului, are un rol foarte important în ajutorul pe care trebuie să îl dea şcolii. Oricine lucrează în învăţământ observă cum familia nu mai poate realiza astfel de temelie şubredă, şcoala nu poate construi certitudini. Formarea ca cetăţean se află sub influenţa societăţii şi în special a familiei.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activităţi ale şcolii cu aceasta (lectorate cu părinţii, şedinţe, consultaţii, vizite la domiciliul elevului, serbări şcolare). Părinţii trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afişăm. Aşadar e o sarcină a şcolii să identifice situaţiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului şi să conştientizeze că relaţia de colaborare şcoala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educaţia în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viaţă, prin întâmpinarea şi rezolvarea problemelor de viaţă.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia şi şcoala, trebuie să aibă acelaşi scop – formarea personalităţii umane integrale şi armonioase.

BIBLIOGRAFIE :

- Cerghit, I.; Radu, I.T.; Popescu, E.; Vlăsceanu, L., „ Didactica”, manual pentru clasa a X-a, şcoli normale, E.D.P., R.A., 1997;
- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
- Nica, I, Ţopa, L., Colaborarea şcolii cu familia elevilor de clasa I, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1974;
- Kant, Im., Tratat de pedagogie. Iaşi, Editura Agora, 1992.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Rolul părinților în educația copiilor lor

Prof. BACIU-BORZ FLORENTINA
Colegiul Național „Iosif Vulcan” Oradea, Bihor

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte! Dacă părinții vor înțelege exact elemente care contribuie la dezvoltarea unui copil, aceștia vor putea să controleze modul în care acesta își formează personalitatea.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special celor emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare a acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare.

Într-o lume în care tehnologia acaparează cea mai mare parte din timpul copiilor este important să-i învățăm pe copiii valoarea relațiilor interumane, importanta interacționării cu ceilalți, respectarea anumitor norme sociale, aprecierea mediului înconjurător și nu în ultimul rând să îi încurajăm să își exprime părerile într-o maniera liberă și lipsită de presiune. Este bine să fie încurajați și susținuți cu dragoste în activitățile educative. La vârste fragede aceștia au nevoie mai mult ca oricând de siguranța iubirii și susținerii necondiționate din partea părinților. Un copil care este ,,învățat” să i se ofere sprijin și afecțiune va transmite la rândul lui aceleași sentimente.

Părinţii care se implica activ în educaţia copiilor lor au un impact semnificativ asupra succesului copilului şi a vieţii sale, în general. Conform cercetărilor, copiii unor părinţi implicaţi se pot diferenția în anumite aspecte față de ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ceea ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul pentru afirmarea idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de educaţie igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM şi CARACTER. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. preşcolar Bacter Georgeta
GPN Nr.2 Dernișoara,Jud. Bihor

Ce sunt cei 7 ani de acasă?

Aceasta este una dintre cele mai dificile întrebări adresate în viața cotidiană, unui individ cu un bagaj redus de cunoştinţe. Recunosc, nu întotdeauna este vina respectivei persoane că a ajuns în acea ipostază, adesea cei responsabili de educația lui, au omis parcurgerea unor etape importante în formarea „tânărului vlăstar”. Eu, văd educația ca și pe un „pilon”, pe spinarea căruia sunt purtate decenii de-a rândul (responsabilități, probleme, relații, etc). Este important de reținut faptul că, nu întotdeauna o „construcție” impresionantă, care rezistă în timp doar datorită amplasării și arhitecturii acesteia. Secretul stă ascuns în profunzime în materialele utilizate. Un material de calitate va fi întotdeauna cel care va face diferența între o construcție „superficială” și una demnă de renume.

La fel putem spune si despre cei 7 ani de acasă. Un sistem de învățământ corect și cadre didactice bine pregătite, alcătuiesc cu succes „materialul” ideal pentru o educație ireproşabilă și valabilă pe întreaga viață a respectivului individ.

Ce rol joacă cei 7 ani de acasă în viața unui individ?

Ei bine, educația poate fi privită din mai multe perspective, cea de părinte, care dorește o educație cât mai bună pentru „odrasla „ lui și bineînțeles, cea de copil, care în cele mai multe cazuri se simte o „victimă a educației”.

Le înțeleg gestul „disperat” al părinților. Înainte de cadru didactic, sunt și eu mamă. Vorba aceea, mereu ne dorim ce e mai bun pentru ei, indiferent de sacrificiile pe care le facem pentru a atinge bugetul alocat educației acestora.

Noi suntem conștienți de rolul educației, însă ei, la această vârstă fragedă nu sunt capabili să realizeze în întregime valoarea acesteia. Din postura de părinte, sunt conștientă de faptul că singurul ajutor „real”, pe care îl pot oferi copilului meu este o educație corectă, „decentă”, care să îi definească un caracter puternic, necesar secolului XXI. Din postura de „dascăl”, sunt conștientă de faptul că, am o responsabilitate uriașă. Sunt un exemplu și în același timp un formator al „noii generații”. E responsabilitatea mea, să explic și să aduc cum știu mai bine tinerii învățăcei, pentru a le deschide noi orizonturi și pentru a le oferi în mod indirect o șansă în plus la un trai decent.

Din perspectiva unui copil, (ştiu din proprie experiență), efortul depus de părinți/ adulți, pentru a-i oferi o educație cât mai bună, nu este conștientizat/ apreciat nici măcar la un sfert din valoarea sa.

Rolul primordial al celor 7 ani de acasă, pe care doresc să îl evidențieze prin prezentul paragraf este : formarea unui carcter puternic, capabil să reziste într-o societate greu încercată de situații limită, în cadrul cărora simți că nu mai faci față și vrei să reziști.

Cât de accesibilă este educația în zonele rurale?

Din experiența acumulată până în momentul actual și ținând cont de faptul că sunt dascăl la o școală dintr-o zonă rurală, afirm cu tristețe faptul că nivelul de trai reprezintă o barieră cruntă între un copil si o șansă la educație/ școlarizare.

Muncile agricole, nenumărate, lipsa locurilor de muncă pentru membrii adulți ai familiei, formează un mănunchi considerabil de factori care sunt greu de înlăturat pentru a oferi copiilor din zonele rurale o educație decentă. După lupte aprige cu propria conștiință, am realizat cu adevărat faptul că este insuficient efortul nostru de dascăli, cât și cel al părinților, de a le oferi copiilor o educație. Cheia „succesului” , o putem numi în această situație, este însăși dorința arzătoare a unui copil. Dorința de cunoaştere, care este supremă oricărui factor negativ și care izbândește în lupta cu starea financiară și posibilitățile reduse, a unui trai decent.

Consider că cei 7 ani de acasă sunt esența civilizației din momentul actual. În absența ei, fiind o dezordine, un haos la nivel mondial, unde diferența între oameni și animale ar fi imposibil de realizat.

Concluzia finală, fiind în întregime explicată de acest citat :

> ***„Fără educație, ce este omul?***
> ***Un splendid sclav,***
> ***Un sălbatic al rațiunii.” – Joseph Addison***

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. primar Bacter Marinel
Școala Gimnazială Nr.2 Dernișoara,Jud.Bihor

„Cei 7 ani de acasă ... ”

Deseori întâlnim acest termen în viața de zi cu zi. De-a lungul timpului au fost enunțate definiții a căror valoare individuală nu poate cuprinde pe deplin întreaga însemnătate a educației, a celor 7 ani de acasă. Pentru a descrie mai exact ce înseamnă, voi începe cu afirmația „Educația ne face oameni”. Prin aceasta, creez un „drum” pe care urmează să pășim, dar, neștiind cu exactitate unde este capătul acestuia.

Din punct de vedere psihologic, reprezintă procesul de transmitere a unor informații, de la un individ „bogat” în cunoștințe, la altul „neinițializat”. Gândirea acestuia reprezintă un mecanism alcătuit dintr-o serie de „pinioane”, ce trebuiesc a fi menținute într-o perfectă stare de funcționare. Acest lucru poate fi îndeplinit prin „gresarea” constantă a acestora cu informații utile, necesare procesului de dezvoltare.

„Ce rol au cei 7 ani de acasă în viața noastră ?”

Tind să răspund la această întrebare, cu o altă întrebare : „ce rol are fundația în construcția unei case?”. În primul și-n primul rând, oferă o posibilitate de a continua construcția, iar în al doilea rând, asigură o mai bună stabilitate a acesteia. Schimbând puțin contextul, deducem că pentru a ne asigura un viitor, avem nevoie de educație. Totodată avem nevoie de o modalitate adecvată de a asimila toate aceste cunoștințe, reținerea lor fiind necesară de-a lungul întregii vieți.

„Descrierea procesului de educare..”

Educația prezintă două etape. Prima este etapa de asimilare, în care intervine familia, primul grup social din viața oricărei persoane. Părinții sunt cei care deschid, pentru prima dată, mintea copilului, sedimentând elemente și reguli de bază în societate, acesta devenind capabil să diferențieze binele de rău, să își creeze visuri și moduri cât mai corecte, din punct de vedere moral, de a le îndeplini.

Începând de la chestiile de bază în ale vorbirii , copiii trebuie să parcurgă treptat întreaga „materie”a vieții, predată de mai mulți oameni, care poartă denumirea de „dascăli”, care diferă doar prin nume, nu și prin ocupație, aici făcând o paralelă între părinți-profesori. Din punctul meu de vedere, aceștia formează un tot unitar ce asigură un bun proces de „maturizare” al individului, absența cunoștințelor avansate din „enciclopedia” părinților, fiind completată , treptat, de profesori specializați. Astfel, educația cuprinde atât informații legate de „codul umanității” cât și definiții, teoreme, axiome și multe alte lucruri strict legate de visurile acestora, necesare pentru exercitarea unei anumite „profesii”, deoarece, la baza fiecărei practici, stă teoria.

În lucrarea „Teoria educaţiei:”, Marin Călin face o afirmaţie prin care legile teoretice ale educaţiei nu vor putea fi niciodată determinate ca formule definitive; acestea sunt circumscrise,în mod inevitabil, pe de o parte, unui proces continuu al cunoaşterii şi devenirii umane şi, pe de altă parte,unui proces de corelare a proceselor pedagogice (ce intervin social şi cultural asupra realităţii umane înintegritatea sa) cu realitatea biologică şi psihologică umană (asupra căreia se intervine).

În opinia mea, datorită continuei dezvoltări în care se află societatea actuală, datele rezultate în urma tutoror cercetărilor efectuate asupra acestui proces de educare, devin din ce în ce mai insufieciente, fapt ce duce la un fenomen de opozabilitate între generații, instaurându-se o confuzie generală.

În concluzie, deși în faza incipientă, educația primită acasă, îi învață pe copii să fie „oameni”, cum să se comporte în societate, iar educația școlară, pe lângă învățaturile ce le oferă prin diferite materii, nu vine doar în sprijinul educației primite acasă, ci și continuă treaba părinților, analizând fiecare indivind în parte, dându-i posibilitatea de a-și dezvolta creativitatea, de a gândi sistematic și de a avea o gândire liberă, dar totodată, „calculată”.

SEMNIFICAŢIA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Anca-Mihaela Badea,
Colegiul Naţional „Traian Lalescu” Reşiţa

Familia este matrice de viaţă fundamentală pentru existenţa şi formarea personalităţii elevului, ca mediu educativ determinant, dar şi ca sursă de dezadaptare şcolară şi de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie.

Familia se preocupă şi de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observaţie, memoria şi gândirea.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puţin conştientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalităţii, precum şi rezultatele şcolare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradiţional al şcolii deoarece influenţează atitudinea copilului faţă de învăţătură, motiv pentru care şcolarizarea nu se poate realiza fară participarea activă a părinţilor.

Expresia „cei 7 ani de-acasă” este des întâlnită în rândul părinţilor. Un copil educat, bine crescut, care şi-a însuşit normele unui comportament civilizat, adaptat regulilor societăţii este un copil care cunoaşte normele bunelor maniere. Ne referim la educaţia primită de la părinţi înainte ca acesta să meargă la şcoală.

Regula celor şapte ani de acasă nu constă într-o teorie care trebuie învățată pe dinafară, ci mai degrabă reprezintă un cumul de experienţe frumoase, petrecute alături de cei mai dragi actori implicaţi în creşterea şi educarea sa: părinţii. Afecţiunea şi dragostea părintească sunt elemente-cheie pentru deprinderea unui comportament civilizat.

Atunci când ne gândim la părinţii noştri, nu putem să nu ne aducem aminte că ei ne-au format, ei ne-au învăţat cum să ne comportăm şi tot de la ei am aflat ce trebuie să facem pentru a nu stârni controverse. Dragostea părinţilor le permite celor mici să înveţe să se comporte, să aibă încredere în forţele proprii şi să se simtă protejați. Copilul care se simte în siguranţă va fi mai calm, va şti să perceapă pozitiv regulile impuse de părinți. Tot părinţii îl vor face să îşi dea seama că modul în care se va comporta va fi doar pentru binele său pe mai târziu.

Este indicat ca micuţul să facă totul în mod conştient, într-o atmosferă bazată pe lucruri pozitive, pe încredere şi iubire, în aşa fel încât copilul să nu aibă sentimentul de obligativitate.

De-a lungul timpului viaţa în familie s-a schimbat, dar continuă să exercite o mare influenţă asupra vieţii private a copiilor şi tinerilor.

Familiile asigură sentimentul siguranţei şi îi ajută să depăşească obstacolele, inerente vieţii, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu aste determinat, în primul rând prin condiţiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuinţă, de organizarea unui ritm al vieţii, de nivel cultural şi comportamental, de integrarea socială prin care îşi pune desigur amprenta pe existenţa şi dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei şapte ani de acasă").

Educaţia în familie, cei şapte ani de-acasă, influenţează puternic întreaga existenţă a individului, indifernt dacă el recunoaşte sau nu. Părinţii sunt modele pe care copiii, conştient sau inconştient, le văd cu ochii minţii şi le urmează.

Familia înseamnă înţelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toţii în diferite ocazii, de a pleca în vacanţe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu şcoala. Şcoala este un factor care ajută copilul în desăvârşirea propriei personalităţi.

Factorii determinanţi în dezvoltarea personalităţii copilului sunt şcoala şi familia.

EDUCATIA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

PROF.INV.PRIMAR BADEA DANIELA,
SCOALA PRIMARA MIHAI EMINESCU ,COM.BRADU .JUD.ARGES

Daca procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Adaptarea la viaţa de şcolar

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Deprinderi elementare

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului.?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe intelegere si respect .Un copil trebuie invatat sa se descurce in orice situatie daca vrem sa izbuteasca in viitor!

Greşeli

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să şi zburde nestingherit, să se joace, să-şi inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilităţile de formare şi împlinire a personalităţii şi pentru a nu-i îngrădi experienţa de viaţă. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijată, fără însă a-l dădăci la tot pasul.

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ

Profesor inv. Primar: Badea Rafila
Sc.Gimnaziala Nr.2 Buftea,Ilfov

"De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară." - Antoine de Saint-Exupery

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

"Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist"(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă". Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

"Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii

le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă*, *socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în c

Importanța educației în cadrul familiei

Prof. Înv. primar Bianca –Raluca Badiu
Scoala Gimnazială ”Teodor Murășanu”-Turda

Una dintre cele mai importante funcții ale familiei este cea de socializare/educare a membrilor cu normele, și regulile unei societăți sau a unei comunități care permit adaptarea socială.

Primele baze ale educației se realizează în cadrul familiei, aici elevii învață principalele reguli și norme de comportare în diferite situații cotidiene. Influența părinților este simțită puternic atunci când copilul este lăsat să se descurce singur în diferite situați: lucru în cadrul unui grup, jocul cu alți copilași, mersul până la magazin etc.

Aceste baze sunt primele cărămizi , bagajul cu care copilașul intră în mediul grădiniței și a școlii , peste acestea se vor pune alte cărămizi de-a lungul timpului. Dacă educația oferită de către părinți nu este una stabilă, sau nu este una adcvată, copilul va întâmpina mari dificultăți în ceea ce privește adaptarea scolară chiar și adaptarea în mediul grădiniței.

Conform teoriei lui F.B. Skinner comportamentul uman este unul operant , ceea ce înseamnă că el poate fi modelat. Autorul menționat a demonstrat că un comportament dorit de către un părinte să îl realizeze copilul, poate fi modelat prin recompensarea unor serii de răspunsuri ce sunt aproximativ succesive- se apropie din ce în ce mai mult de comportamentul dorit de către părinte.

Dacă comportamentul dorit de către părinte este ca copilașul să învețe să fie ordonat și să adune după el, acest lucru se poate realiza prin pași mărunți , prin activități realizate împreună.Astfel prin oferirea unor întăriri pozitive , copilul poate să repete comportamentul dorit de către părinte. Spre exemplu dacă copilul ajută pȧrintele să adune hainele, așezându-le la loc în dulap și părintele îl felicită și îi oferă recompense prin care pot să petreacă un timp de calitate împreună:”fiindcă m-ai ajutat mult să adunăm hainele, avem mai mult timp să petrecem împreună și să modelăm”. Copilașul învață prin pași mărunți să fie ordonat și să ajungă la comportamentul dorit de către părinte.

Părinții au rol important să încurajeze comportamentele pozitive realizate de copilași și să explice consecințele celor negative. Astfel este mult mai ușor să facă diferența între valoarea unui comportament bun și consecințele unui comportament negativ.

Bibliografie:

- Bonchiş. E. (2011) ,”Familia și rolul ei în educația copilului”, Editura Polirom, Iași.
- Rudică, T. (1981) , ”Familia în fața conduitelor greșite ale copilului”, Editura Dacică și Pedagogică, București.

MODALITĂŢI DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII IN PROCESUL DIDACTIC

Prof. BĂDOI MARIA
Colegiul Tehnic „Alexe Marin”, Slatina, Judeţul Olt

Creativitatea este un proces care presupune valorificarea potenţialului individual în scopul dezvoltării abilităţilor de generare a unor idei şi concepte originale şi utile, dar şi al soluţionării diverselor probleme.

Practicile educative de predare activizantă şi de stimulare a potenţialului creativ al elevului se înscriu în dezideratele pedagogiei postmoderniste, de cooperare şi de reflecţie asupra învăţării. Specific instruirii interactive este relaţia de învăţare care se stabileşte atât între elevi şi profesor, cât şi între elev-elev. Munca activă şi creativă a elevului are la baza procedee de construcţie a cunoaşterii, de restructurare a ideilor, de regândire a gândirii şi metacogniţia. Însuşirea strategiilor metacognitive vizează reflectarea din partea elevului asupra propriei identităţi, ca subiect al învăţării, efectuând analize de nevoi şi aşteptări educaţionale proprii intereselor sale, în concordanţă cu particularităţile şi posibilităţile cognitive, practice şi de efort intelectual şi fizic.

Stimularea activismului şi a creativităţii în şcoală presupune favorizarea unui mediu de invăţare interactiv, incitator şi dinamic. Învăţarea prin cooperare asigură dezvoltarea unui câmp de relaţii optime manifestării creatoare şi active a elevului în clasă. Profesorul este cel care trebuie să găsească cele mai eficiente modalităţi prin care să stimuleze potenţialul creativ al fiecărui elev în parte. Activităţile propuse elevilor trebuie să asigure:

1.Stimularea gândirii productive, a gândirii critice, a gândirii divergente şi laterale;

2.Libertatea de exprimare a cunoştinţelor, a gândurilor, a faptelor. În acest sens apar ca adecvate activităţile care cer spontaneitate şi contribuie la dezvoltarea independenţei în gândire şi acţiune;

3.Utilizarea talentelor şi a capacităţilor specifice fiecărui individ în parte;

4.Incitarea interesului către nou, necunoscut şi oferirea satisfacţiei găsirii soluţiei după depunerea unui efort de căutare de către elev;

5.Exersarea capacităţilor de cercetare, de căutare de idei, de informaţii, de posibilităţi de transfer de sensuri, de criterii de clasificare;

6.Dezvoltarea capacităţii de organizare de materiale, de idei prin întocmirea de portofolii asupra activităţii proprii, de colecţii de cuvinte, de obiecte, de contraste;

7.Organizarea de discuţii pe anumite teme, iniţierea de jocuri, de excursii;

8.Educarea capacităţii de a privi altfel lucrurile, de a-şi pune întrebări neobişnuite despre lucruri obişnuite.

„Sub incidenţa cerinţelor de a se da cât mai multe răspunsuri originale, neobişnuite etc. are loc o mobilizare a creativităţii potenţiale. Aceasta poate fi recunoscută ca atare prin numărul mai mare şi prin diversitatea crescută a răspunsurilor la persoanele creative, ca şi prin diferenţele de originalitate, flexibilitate, fluiditate a răspunsurilor date de către acestea.” (“Dicţionar de psihologie”, 1997)

Lecţia de predare-învăţare devine astfel *„o aventură a cunoaşterii”* în care elevul participă activ, după puterile proprii, întâlnind probleme şi situaţii dificile, examinându-le şi descoperind soluţii plauzibile. Rolul profesorului constă mai mult în cel de stimulare şi dirijare, iar motivaţia activităţii reiese din *paticiparea entuziastă a cadrului didactic.* Elevul e implicat astfel în procesul de predare, de învăţare şi de evaluare, iar disciplina devine autodisciplină a muncii şi interesului, asigurată de satisfacţia cooperării.

Conduita creativă a cadrului didactic este unul din factorii care asigură dezvoltarea potenţialului creativ al elevilor. Predarea, ca proces creativ, presupune ca profesorul să medieze între elev şi lumea ce-l înconjoară. El trebuie nu numai să organizeze spaţiul şi activitatea, ci şi să participe alături de elevi la elaborarea cunoştinţelor; să servească drept model în legăturile interpersonale şi să încurajeze interacţiunile cooperante dintre elevi; să-i îndrume cum să-şi folosească timpul, spaţiul, echipamentul şi materialele; să ajute individul sau grupul să extragă din experienţe informaţiile necesare, valorile şi să le interpreteze şi evalueze.

Proiectarea activităţii didactice presupune „căutarea unei articulaţii optime” intre componentele procesului de învăţământ (obiective, conţinuturi, metode, mijloace, condiţii socio-culturale, evaluări etc.)

„pentru obţinerea unor rezultate maxime, de ordin calitativ şi cantitativ. Aceasta este, deci, o problemă de strategie, de optimizare, de valorificare la maximum a tuturor resurselor şi condiţiilor date, opusă vechilor abordări reducţioniste preocupate doar de descrierea conţinuturilor de predat.”(Cerghit, Ioan, 1999)

Activizarea învăţării nu este sinonimă cu supraaglomerarea elevului cu activităţi; ea trebuie înţeleasă mai mult ca o intensificare a muncii profesorului de a oferi elevilor oportunităţi de învăţare, predarea fiind activitatea prin care cadrul didactic creează condiţii favorabile apariţiei învăţării la elevi.

Atmosfera creată în clasă de către profesor constituie un factor care influenţează comportamentul de învăţare al elevului. Instaurarea unui climat favorabil unei conlucrari fructuoase între profesor şi elevi, a unui climat caracterizat printr-o tonalitate afectivă, pozitivă, de exigenţă şi înţelegere, de responsabilitate, reprezintă o condiţie principală ce trebuie realizată în lecţie.

Profesorul creativ oferă posibilitatea elevilor de a-şi spune părerea într-o atmosferă neautoritară, promovând o atitudine deschisă, prietenoasă, elastică, pozitivă şi receptivă, apreciind ideile bune ale elevilor şi neridiculizând nereuşitele. El îngăduie elevului să-şi manifeste curiozitatea, indecizia, interesul pentru schimbul de informaţii.

Climatul spornic de lucru este facilitat de faptul că profesorul tratează de fiecare dată întrebările elevilor cu interes, respectă opiniile celorlalţi, întăreşte constant convingerea elevilor că pot emite idei valoroase, antrenându-i în procesul de evaluare, comunicândule criteriile de evaluare şi oferindu-le timpul necesar exersării propriilor capacităţi.

Pentru a stimula activismul şi creativitatea elevului, profesorul însuşi trebuie să fie un tip creativ şi activ, să manifeste un comportament şi o atitudine pozitivă în acest sens.

Instruirea interactivă şi creativă redimensionează rolurile şi ipostazele cadrului didactic.

Inventarul acestora este făcut de către Musata Bocos (2002) în termenii următori: *cadrul didactic* este:

●pedagog care nu impune informaţiile ştiinţifice ci „construieste dispozitive de învăţare”, practicând o pedagogie diferenţiată şi individualizată;

●proiectant, tutore, manager, moderator, organizator şi gestionar al conţinuturilor, activităţilor şi experienţelor de formare;

●mediator al învăţării elevului într-un cadru euristic;

●facilitator al învăţării şi autoformării;

●consilierul elevului care are nevoie de sprijin în învăţare;

●partener al elevului într-o relaţie educaţională interactivă;

●coordonator al muncii elevilor;

●animator, activizant şi catalizator al activităţii de formare, al comunicării, al interacţiunilor şi al schimburilor interindividuale;

●scenograf, pregătind decorul desfăşurării învăţării eficiente;

●actor al demersurilor instructiv-educative;

●strateg-gânditor pentru a ajuta elevul în construirea cunoaşterii prin restructurări continui;

●reflexiv în timpul, înaintea şi după acţiunea educaţională, promovând gândirea reflexivă şi predarea reflexivă;

●co-evaluator, alături de elev, a procesului şi produsului învăţării.

Un cadru didactic creativ ştie *cum să folosească întrebările* (Ana Stoica, 1983). Fiecare act creativ începe cu întrebări, dar acestea trebuie să fie deschise, să aibă sens şi să nu sugereze răspunsuri predeterminate. Întrebarea operaţională provoacă conduita creatoare, pentru că ea duce la explorare, dezvoltă curiozitatea şi implicit învăţarea creativă.

Dupa C. Rogers (1961), principalul motiv al creativităţii îl constituie tendinţa individului de a se actualiza pe sine, de a deveni ceea ce este potenţial. Credinţa psihoterapeutului este ca fiecare dintre noi deţinem această tendinţă de autoactualizare care aşteaptă condiţii prielnice pentru a se manifesta şi a se exprima în moduri specifice.

Activităţile motivante, interesante, aflate în legătură cu dorinţele şi interesele elevilor, vor stimula dezvoltarea acestora în „zona proximă”, asigurând înaintarea.

Importantă în dezvoltarea creativităţii şi a activismului în învăţare este *stimularea efortului personal al elevului*, stimularea tendinţei acestuia de a aduce o contribuţie proprie, de a fi original inventiv, creativ. Misiunea cadrului didactic nu încetează odată cu terminarea lecţiei, ci se manifestă şi dincolo de cadrele acesteia. El trebuie *să cunoască potenţialul creativ al fiecărui elev* şi modalităţile de stimulare, să sesizeze manifestările creative ale elevilor în afara orelor de clasă, în activităţile extraşcolare, să-l facă pe elev conştient de propriile capacităţi şi să le dezvolte capacitatea şi obisnuinţa autoevaluării.

Un rol important în crearea unui climat propice stimulării şi dezvoltării unei învăţări interactiv-creative, îl deţine *atitudinea profesorilor faţă de creativitatea elevilor şi de posibilităţile acestora de a se descurca în situaţii problematice, implicându-se activ.*

Aspiraţiile elevilor, valorile morale şi intelectuale preţuite de educator acţionează asupra personalităţii aflate în formare. Ceea ce va preţui şi va promova profesorul, va preţui şi va dezvolta şi elevul în mod mai mult sau mai puţin conştient.

S-a spus pe drept cuvânt că profesorii creativi determină avântul creativităţii elevilor lor fără eforturi deosebite. Secretul constă în transferul setului de valori favorabile creativităţii dinspre întrumător către discipol, fenomen urmat de autodezvoltarea ţi autoformarea acestuia din urmă în funcţie de atitudinile şi convingerile devenite acum “ale lui”. În mod similar se petrec lucrurile în cazul profesorilor rigizi şi convenţionali. Cadrele didactice noncreative nu numai că nu vor agrea comportamentul specific elevului creativ (independenţa în abordarea şi analiza problemelor, curiozitatea, spiritul de contrazicere, nonconformismul – în limita bunului simţ), inhibând orice pornire către inovaţie, dar vor întâmpina dificultăţi în depistarea elevilor cu potenţial creativ ridicat, subestimându-i.

Profesorul bun permite elevului să-şi asume riscuri intelectuale, să speculeze, să facă asocieri nebănuite, oferindu-i însă sprijin în situaţii de frustrare, eşec, nesiguranţă, ambiguitate, punându-i la dispoziţie materiale lămuritoare şi surse de informare.

În procesul instructiv-educativ este necesară schimbarea poziţiei faţă de elev. El trebuie considerat drept un patricipant activ şi creativ la propria formare. Trebuie luate în consideraţie progresele semnificative pe care le-a făcut în această perioadă plină de transformări sociale, economice, culturale. Elevii culeg informaţii din tot mai multe surse şi cât mai variate. Şcoala trebuie să ţină pasul cu noul, actualizând atât cunoştinţele, cât şi metodele.

Trebuie avut în vedere că, formarea unor deprinderi de învăţare interactiv-creativă, antrenând efortul intelectual din partea elevului, cu cât sunt mai de timpuriu formate, fixate şi consolidate, cu atât au un efect formativ mai eficient, materializat în dezvoltarea capacităţilor intelectuale superioare şi a aptitudinilor specifice actului creator. „Nu este suficient să dispui de o atitudine creativă, ci trebuie să înveţi sistematic tehnicile şi instrumentele cu ajutorul cărora se produce acel ceva neaşteptat” (Mielu Zlate, 1999, p. 289).

Bibliografie:

1.Băban, A.(2001) - *Consiliere şcolară* - Ed. Psinet, Cluj-Napoca.

2.Cosmovici, (1998) - Psihologie şcolara -. Ed. Polirom, Iaşi.

3.Lemeni, G. (2002) - *Surse de acurateţe şi iluzie în monitorizarea metacognitivă*, Creier, Cogniţie, Comportament, (3), 283-304.

4.Miclea, M. (1999) - *Psihologie cognitivă*. Ed. Polirom, Iaşi.

5.Radu, I. şi colab. (1992). Introducere in psihologia contemporana. Cluj- Napoca.

6.Radu, I. (2000) - *Strategii metagognitive în procesul învăţării la elevi*, în „Studii de didactică aplicată", (coord. I. Radu, M.Ionescu, D. Salade) Cluj-Napoca, Ed. Presa Universitara Clujeana.

Cei șapte ani de acasă

PROF. INV.PRESCOLAR BADOI MIHAELA
GRADINITA NR. 2 FLORICA-MORTENI
LOCALITATEA MORTENI
JUDETUL DAMBOVITA

referat

Cei „şapte ani de acasă'', ca şi lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea **„puiului de om”**,familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naşte, trăieşte primii ani ai existenţei personale, se dezvoltă şi se formează pentru viaţă. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacţiunilor dintre copil şi mediul social. Are rolul central de asigurare a condiţiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei şi care stau la baza structurării personalităţii individului.

Ea este *prima instituţie de educaţie morală* şi pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelenţă. Familia este „cea mai necesară *şcoală de omenie*”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea şi afirmarea lui, asigurând condiţii de securitate şi protecţie, atât fizică cât şi psihică, în orice perioadă a vieţii. Aici se conturează concepţia despre viaţă şi conceptul de sine.

Expresia ,,ai,respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaâii, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însusirile dobândite în această perioada devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune :***„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.***

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4.www.didactic.ro

„Nosce te ipsum!”
(trad. lat. din gr., inscripţie din pronaos –
Templul lui Apollo din Delphi)

CEI 7 ANI DE ACASĂ
Rolul educaţiei în formarea personalităţii fiinţei umane

* autor – BĂETANU ANA-MARIA
* profesor de limba şi literatura română
* Şcoala Gimnazială “Mihai Eminescu”
Roman, jud. Neamţ

Scurtă istorie a educaţiei. Fiinţa umană, tributară unor factori ai dezvoltării (ereditatea, mediul, educaţia şi homeorhesis-ul epigenetic), este obligată să educe şi să (se) autoeduce permanent. **Factorii dezvoltării** interacţionează continuu, generând **puterea şi limitele educaţiei** care, la rândul lor, se hrănesc din *memoria social-istorică* ce a reţinut *valorile culturii umane*. Transmiterea acestor valori de la o generaţie la alta şi nevoia de a le îmbogăţi şi perfecţiona sunt responsabile pentru încercarea perpetuă a individului de a-şi depăşi moştenirea biologică. **Ion Negreţ-Dobridor,** psiholog şi profesor universitar, cântăreşte educaţia prin determinarea personalităţii umane: „Omul a devenit *uman* prin *Paideia* şi *Pansophia*. Şi va rămâne *uman* numai dacă nu le va abandona. Numai specia noastră poate achiziţiona şi chiar îmbogăţi această dimensiune care transcede biologicul. Educaţia şi corelativul ei, creaţia, permite individului uman să devină *personalitate*. Nu există personalitate decât în condiţiile convieţuirii în comunitate. Aceasta din urmă, îi conferă întreaga realitate obiectivă. Opera lui Eminescu, trăind izolat, în afara comunităţii, nu i-ar fi adus niciodată nemurirea. Postumitatea se constituie efectiv la nivelul conştiinţei sociale şi al memoriei social-istorice.”[1]

De la **Paideia** grecilor antici (formarea omului prin cultură – filosofie şi ştiinţă) la **Pansophia** lui Comenius (înţelepciunea universală), puntea de legătură se pare că este făurită cu ajutorul credinţei creştine. Diferenţa dintre **Educatio, -ōnis**[2] al latinilor şi **Paideia** anticilor greci constă în delimitarea conceptuală dintre „creşterea somatică exterioară” şi „desăvârşirea sufletescă interioară”. „De aceea, poate că latinii ar fi putut să traducă grecescul **Paideia** prin **humanitas** sau **humanitatis.**”[3], afima I. Negreţ-Dobridor.

Câtă diferenţă – de înţelegere şi pregătire a destinului, ar spune anticii; de acceptare a destinului, ar propovădui creştinii; de imagine, ar conchide omul modern - între îndemnul antic grec „Meléte thanátou!”, în traducere: „Pregăteşte-te să mori!”, şi avertismentul religios al „Fraţilor morţii” medievali, devenit metaforă eminesciană, „Memento mori!”, în trad. „Nu uita că vei muri!”... „*Meléte thanátou* era datoria insului faţă de el însuşi de a se desăvârşi de-a lungul întregii vieţi prin cultivarea restului de divinitate moştenit de la mirificul antecesor.”

Am adăuga faptul că diferenţa dintre omul Paideii (un fel de *anthropos*) şi omul Educaţei este că primul îşi cultivă *psyche*, restul de divinitate primit de la înaintaşul *androgin* (cu două feţe: *andros*-bărbat şi *gynos*-femeie), dinainte de a fi despicat de fulgerul lui Zeus, pe când al doilea acordă importanţă şi lui *soma*, degradabil şi pieritor.

Aceste informaţii captivează elevii de gimnaziu aplecaţi spre cunoaştere, oferindu-le o explicaţie etimologică, istorică şi filosofică a conceptului de educaţie. **Pedagogia perennis,** a tuturor timpurilor, cuprinde totalitatea actelor educaţionale de valoare care depăşesc epoca creării şi unesc epocile educaţiei, un fel de cercetare **diacronică** a pedagogiei. **Pedagogia temporalis** reflectă pedagogia epocii respective, cu metamorfozele impuse de progresul socio-cultural, o aşa numită cercetare **sincronică** a educaţiei.

4

---

[1] Ion Negreţ-Dobridor, cap. „Puterea şi limitele educaţiei”, în Didactica nova, Bucureşti: Aramis Print, 2005, p. 95

[2] Dexonline: Subst., lb. latină, trad. „creştere, acţiunea de a educa, de a dezvolta calităţile fizice, intelectuale şi morale”

[3] Ion Negreţ-Dobridor, cap. „Androgynos, Paideia şi noi”, în op.cit., p.14

4 Ibidem, p. 13

Factorii dezvoltării şi formării umane au început să lucreze din momentul în care omul a devenit *conştient de sine* prin valorile sociale, culturale, educative, economice şi politice dezvoltate. **Ereditatea** umană, bagajul genetic moştenit, ansamblează cele trei categorii de caractere cu care vine pe lume individul: **genotipul general,** comun întregii specii, **genotipul individual,** variabila specifică fiecărui individ şi **potenţialul de formare epigenetic,** la om fiind de natură psihică. În şcoala primară şi generală se observă cel mai bine acest potenţial de formare, iar proba lecturii literare sau nonliterare poate fi un instrument optim pentu a detecta **gradul de diferenţiere preformat sau format** al elevului în funcţie de mediul educogen la care este supus.

Educaţia, oricât ar fi de avansată şi modernă, nu va putea să metamorfozeze un elev cu un potenţial intelectual scăzut într-un erudit. Spre exemplu, două eleve din clasa a VII-a, surori, s-au străduit să citească o poezie a lui Alexandru Macedonski şi una aparţinând lui Marin Sorescu pentru lectură suplimentară. Rezultatul nu s-a materializat prin înţelegerea textelor, nici după dezbaterea lor în ora de română, potenţialul de formare epigenetic fiind redus. Un alt exemplu îl reprezintă doi elevi din clasa a V-a, ambii cu Autism, care se străduiesc zilnic să înţeleagă lecţiile, să-şi facă temele, să participe la ore. Familia joacă un rol esenţial în adaptarea copiilor, iar şcoala sprijină acest process dificil. Ceea ce impresionează până la lacrimi este voinţa copiilor şi străduinţa lor.

Mediul este un al doilea factor al dezvoltării, iar interacţiunea dintre el şi ereditate generează **fenotipul,** dezvoltarea genotipului în condiţiile de mediu date. Mediul social obligă fiinţa umană la respectarea unor norme de convieţuire achiziţionate prin educaţie. În cazul mediului şcolar, acesta descrie foarte bine elevul destinat **inadaptării sociale** sau pe cel supus **integrării sociale**, în funcţie de temperament. Ceea ce devine intersant aici este raportarea la lectură, pe care am propus-o; prin actul de a citi, la început impus, mai târziu autoimpus, unii elevi inadaptaţi mediului şcolar au reuşit să se integreze cerinţelor nivelului de studiu, pregătirii examenelor, chiar familiei. Prin lărgirea orizontului cultural şi social cu ajutorul lecturii, a cărţii, a textului s-a anulat izolarea. Un exemplu clar de adaptare este cel deja prezentat al elevilor cu autism, însă întâlnim şi inadaptări fără soluţii în persoana unui elev din clasa a VI-a, rămas repetent doi ani, intrat în categoria delincvenţei juvenile, pentru el şcoala reprezentând un loc indezirabil, iar lectura fiind o probă de netrecut prin lipsa deprinderii de a citi.

Al treilea factor al dezvoltării, **Homeorhesis-ul epigenetic,** este un mecanism ce stabileşte căile şi limitele dezvoltării, el ajustează procesele de creştere şi dezvoltare în interacţiunea dintre individ şi mediu. Se va ţine cont de trăsăturile vârstei şi de etapele dezvoltării intelectuale, altfel apar efecte secundare sub forma unor maladii psihice greu de tratat. Copiii izolaţi fizic prezintă handicapuri psihice insurmontabile, iar cei supra-stimulaţi fizic sau intelectual pot prezenta simptome degenerative. Un astfel de exemplu l-am găsit chiar în familie, în persoana unei rude, care a fost obligată de părinţi la început, apoi de propria dorinţă de demonstra “că poate” să menţină un standard ridicat al procesului de învăţare, să urmeze o facultate care-i depăşea potenţialul şi să încheie fiecare sesiune cu nota maximă. Toată această supralicitare a generat o boală mentală gravă , tratament costisitor şi, ce este mai grav, ireversibilitate cu minore pauze de ameliorare.

Biologic, **Educaţia** este al patrulea factor, dar primul pe o scară ierarhică a valorilor. Posibilă numai la fiinţa umană, implicând un proces conştient, educaţia este rezultatul influenţei mediului asupra individului, dublată de convieţuirea în cadrul speciei pe baza unor valori. Depăşindu-şi limitele biologice, omul dezvoltă aceste valori prin educaţie şi-şi conturează astfel **personalitatea,** individualitatea câştigată în mijlocul comunităţii. ”În acest fel, chiar după moartea biologică, individual *supravieţuieşte* în postumitate ca personalitate al cărei prestigiu poate creşte neîncetat. Eminescu a murit biologic în 1889, dar personalitatea sa a continuat şi va continua mereu să se desăvârşească de-a lungul secolelor. Este nemuritor.”[1], preciza I. Negreţ-Dobridor. Literatura română şi cea universală conservă personalităţile scriitorilor, chiar şi după trecerea acestora în nefiinţă. Opera lor devine mesaj pentru generaţiile următoare, iar şcoala este cea mai importantă instituţie specializată care generează educaţia. Elevii noştri conştientizează importanţa ideii de personalitate culturală şi istorică prin dezbaterea în cadrul “Cercului de lectură”; operele sunt citite şi analizate, iar eticheta educaţiei vine din ambele părţi – de la scriitor şi cititor, deopotrivă, prin intermediul lecturii avizate.

---

[1] Ion Negreţ-Dobridor, cap. „Educaţia”, în op.cit., p. 94-95

Salutul

Profesor educator: Băican Oana-Adriana
Şcoala Gimnazială Specială C.R.D.E.I.I Cluj-Napoca

De-a lungul şi de-a latul Pământului oamneii se salute când se întâlnesc sau când se despart. Ziua mondială a salutului este marcată la 21 noiembrie fiind inițiată în anul 1973 de frații Brian şi Michael McCormack din Omaha, statul Nebraska, SUA. Ziua mondială a salutului a fost susținută de personalități publice, lideri religioși, laureați ai Premiului Nobel pentru Pace și de 180 de țări. A fost sărbătorită pentru prima dată în contextul conflictului, din octombrie 1973, dintre Egipt și Israel, ea constituind o formă de protest nonviolent la adresa războiului.

Forma de salut este influențată, peste tot în lume, de varietatea de culturi, având diferite semnificații. De exemplu, dacă **japonezii se înclină, iar britanicii spun doar "bună ziua" și își dau mâna, în Tibet este foarte politicos să scoți limba atunci când întâlnești pe cineva pentru prima dată. Francezii, în schimb, pe lângă strânsul mâinii, se sărută pe ambii obraji. În timp ce în Botswana, oamenii își ating palmele ușor, dar nu le strâng, în Cambodgia, se lipesc palmele, ținându-le apropiate de piept. Cu cât palmele se ridică mai sus, cu atât respectul arătat este mai mare. În nordul Mozambicului, oamenii bat de trei ori din palme înainte de a rosti cuvântul pentru salut. În Australia, la prima întâlnire nu e politicos să îmbrățișezi sau să săruți și nici să vorbești despre chestiuni personale.**

În viaţa tribală oamenii strigau sau făceau semen pentru a-i feri pe ceilalţi de un pericol sau pentru a-şi anun de un pericol sau pentru a-şi anunţa semenii ca au gasit hrană. Dar, ca multe lucruri care la origine au fost vitale, salutul a devenit un simbol. Să ştii să saluţi este, într-adevăr, dovada că ştii să respecţi. Salutul este prima manifestare de curtoazie cu care întâmpini pe cineva. Deşi formulele de salut sunt vechi de când lumea, salutul în sine are în mimică, în poziţia corpului sau în ţinută o infinitate de nuanţe care îi modifică sau îi completează sensul. Un simplu salut poate demonstra cuiva, de pildă, în ce măsură îl stimezi, cu condiţia să mai adaugi încă un mic gest. Orice salut este o formă de politeţe, dar nu implică acelaşi grad de cordialitate. Ştim cât de greu este să-i faci pe copii să salute pe cineva. Pentru adult, salutul nu presupune o manifestare de dragoste, ci un gest de politeţe, o convenţie. Dar pentru copil, mai ales când este foarte mic, singurul criteriu este acela al simpatiei sau antipatiei. Mai târziu, sub influenţa educaţiei, el se va convinge singur cât de necesar este salutul în relaţiile cu oamenii.

La ţară, în oraşele mici sau la periferia marilor oraşe, există încă bunul şi străvechiul obicei de a-i saluta pe toţi cei pe care îi întâlneşti, fie cunoscuţi, fie necunoscuţi. În aceste locuri, sentimental de apartenență la aceasi comunitate este încă viu şi să nu saluți înseamnă să-ți atragi multe antipatii.

Anonimatul marelui oraş, unde eşti pierdut în mulțime, nu mai permite, evident, acest salut genarlizat. Aici funcționează alt cod, ale cărui uzanțe reglementează modul de a saluta. Iată câteva din regulile sale de bază: bărbatul salute mai întâi o femeie, chiar dacă aceasta este mai tânără decât el; tânărul sau tânăra îi salută pe cei mult mai în vârstă; noul venit, pe cei care sunt deja adunați; inferiorul pe superior (dacă inferiorul e femeie, primul va salute tot bărbatul). Este obligatoriu să răspunzi la orice salut deoarece a refuza să răspunzi înseamnă a-l jigni grav pec el care ți s-a adresat. Dacă totuşi nu răspunzi înseamnă că eşti supărat rău pe persoana respectivă.

Bibliografie:

Marinescu, Aurelia, Codul bunelor maniere, Editura Humanitas, Bucureşti, 1995
Armaş, Nicolae, ABC-ul comportării civilizate, Editura Ceres, Bucureşti, 1990

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Băiceanu Mihaela Mădălina
Școala Gimnazială „Constantin Gh. Marinescu” – Galați

„Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală”.
Albert Einstein

Parteneriatul dintre școală și familie rămâne un subiect sensibil al zilelor noastre. Familia și școala reprezintă elementul esențial în dezvoltarea unui copil, în formarea personalității acestuia, iar copiii au nevoie de noi, părinți și profesori, pentru a se putea integra în viața socială.

Este foarte cunoscut faptul că o casă are nevoie de o temelie bine construită și consolidată pentru a putea rezista în timp. Tot de o „temelie” are nevoie și copilul de astăzi, o temelie a valorilor morale, a regulilor de comportament, a bunului simț, a corectitudinii și lista poate continua. De construirea și consolidarea acestei „temelii” este responsabilă familia în primii ani de viață ai copilului. Este adevărat faptul că școala și familia urmăresc același scop, însă cei șapte ani de acasă reprezintă bagajul cu care copilul pornește în această călătorie a vieții.

Educația îmbrățișează o multitudine de definiții. Educația poate fi caracterizată folosind multe cuvinte. Educația se vede. Cum? Este simplu. O purtăm întotdeauna cu noi, iar vorba aceasta din bătrâni arată cât de important este să nu ne lăsăm copiii singuri, să-i ajutăm, să-i sprijinim, să le explicăm, să le arătăm, să le demonstrăm.

Primele reacții ale unui cadru didactic atunci când își cunoaște noii elevi se învârt în jurul educației primite acasă: „Copiii au salutat când am intrat în clasă.”, „Nu toți copiii vorbesc politicos.”, „Elevii mei știu să mulțumească.”. Comportamentul arată ce a învățat sau ce nu a învățat un copil acasă până în momentul intrării în noua etapă din viața sa - școala. Relația afectivă dintre părinți și copii, valorile pe care se bazează familia și pe care aceasta le transmite copilului sunt factorii de care educația primită în cei șapte ani de acasă depinde foarte mult.

Părinții mai sunt numiți și primii educatori ai copiilor, iar această afirmație atrage atenția asupra faptului că părinții sunt primele persoane cu care copilul interacționează constant încă din prima zi a vieții, că familia este un model în dezvoltarea unui copil, iar comunicarea influențează decisiv dezvoltarea acestuia.

Idealul educațional al școlii românești (Legea Învățământului, 84/1995) constă în „dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative”. Și da, sunt mai multe tipuri de educație (intelectuală, morală ș.a) pe care școala trebuie să le aibă în vedere, însă școala nu poate să reușească singură și nici timpul nu îi este prieten din acest punct de vedere. Educația unui copil nu face referire doar la învățarea scrisului, a cititului, la rezolvarea de exerciții matematice, aceasta se reflectă în toate domeniile de dezvoltare (socială, psihologică, comportamentală, moral-civică, intelectual-cognitivă), iar aici își pun amprenta părinții. Chiar dacă orele de curs și pauzele sunt însoțite de sfaturi cu referire la ordine și igienă, la curățenie și exprimarea propriilor nevoi, la bunele maniere, la limbaj și mod de relaționare, la deprinderile de autoservire, la respectarea regulilor și la îndeplinirea responsabilităților, nu este suficient pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Aceste deprinderi trebuie întărite, iar casa părintească este locul în care acest lucru se poate realiza atât de firesc și frumos.

Putem asocia importanța celor șapte ani de acasă în dezvoltarea unui copil cu importanța apei în dezvoltarea unei plante. Concluzia este una simplă: nu se poate fără. Un copil fără cei șapte ani de acasă este un copil care va parcurge greu și singur drumul propriei sale dezvoltări.

Putem spune astfel, că în prima lor zi de școală copiii poartă în spate un ghiozdan, dar nu un ghiozdan în care sunt caiete și cărți, ci unul în care se află cei șapte ani de acasă și responsabilitățile îndeplinite sau nu de către părinți.

Familia, factor decisiv în educaţia copiilor

Prof. BAICU FLORINA DANIELA
Liceul Tehnologic Nr.1 Popeşti, Bihor

Familia constituie mediul în care copilul se naşte, trăieşte primii ani ai existenţei personale, se dezvoltă şi se formează pentru viaţă. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacţiunilor dintre copil şi mediul social. Are rolul central de asigurare a condiţiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei şi care stau la baza structurării personalităţii individului.

Viaţa în familie este prima *şcoală a emoţiilor*. În acest *creuzet intim*, învăţăm să recunoaştem emoţiile proprii cât şi reacţiile celorlalţi la emoţiile noastre, cum să gândim aceste emoţii şi cum să alegem reacţiile, cum să citim şi să ne exprimăm speranţele şi temerile.

Familia este cel dintâi *cadru social* de care are nevoie fiecare om ca să trăiască. Ea este mediul prielnic pentru naşterea, dezvoltarea şi desăvârşirea fiinţei umane. În organizarea sa proprie, ea oferă garanţii de moralitate, este *prima şcoală* care pregăteşte pe copil pentru viaţa socială, deprinzându-l să-şi împlinească datoria, să-şi disciplineze voinţa, dându-i simţul ierarhiei şi ordinii. Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnităţii, al libertăţii interioare. Mediul familial oferă siguranţă, linişte, afecţiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală şi echilibrată.

Familia are şi o însemnată *funcţie educativă.* Ea este *prima instituţie de educaţie morală* şi pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelenţă. Familia este „cea mai necesară *şcoală de omenie*".

În cadrul familial se deprind disciplina şi spiritul de iniţiativă şi se cultivă sentimentul demnităţii, dreptăţii, iubirii, respectului şi ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieţii sociale. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze.

Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, el va face, sau va crede precum părinţii imitând comportamentele acestora. Adultul, părintele, este cel care creează atmosfera din casă, este cel care face să răsune casa de râsete sau de plânsete. Este cel care impune starea de spirit, care face atmosfera. Dacă **gândeşte pozitiv**, îl învaţă şi pe copilul său **să facă la fel**. Copilul e ca un burete care absoarbe tot ce are în jurul său. La ora actuală multe familii au nevoie de o educaţie solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material şi spiritual.

Familia este prin definiţie *cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei*. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca şi nevoia de securitate, de dragoste şi apartenenţă, de recunoaştere. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste şi respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane şi deci de dezvoltare normală.

În funcţie de felul cum cei din jur, mai ales părinţii, ştiu să vină în întâmpinarea nevoilor lui şi să înţeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care ţin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o fiinţă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea şi afirmarea lui, asigurînd condiţii de securitate şi protecţie, atât fizică cât şi psihică, în orice perioadă a vieţii. Aici se conturează concepţia despre viaţă şi conceptul de sine.

Cei „şapte ani de acasă'', ca şi lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranţă, ci copilul a şi simţit cum e să fii iubit, a fost obişnuit să manifeste dragoste faţă de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, ştiind că va fi tratat cu îngăduinţă, să aprecieze binele şi frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va creşte iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Părinţii, dacă doresc să aibă copii buni, înţelepţi şi sănătoşi, trebuie ca ei să fie mai întâi buni şi înțelepți. Căci copiii sunt de fapt „copii " ale părinţilor lor. Ce văd şi ce aud în casă de la părinţi aceea fac.Prin familie indivizii se integrează în societate, familia constituind, în esenţă, temelia acesteia. Buna funcţionare a familiei este condiţionată de modul în care reuşesc să relaţioneze şi să comunice.Mai precis este vorba de modul în care reuşesc membrii unei familii să-şi îndeplinească sarcinile, să soluţioneze diverse probleme. De cele mai multe ori se ajunge la situaţia denumită familie problemă, atunci când apar carenţe de structură, dar şi probleme de funcţionare a elementelor integrate. Uneori aceste carenţe structurale şi funcţionale pot pune în pericol coeziunea şi existenţa viitoarei familii, cum este de ex. cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinţi sunt plecaţi la muncă în străinătate, al familiilor în care părinţii consumă alcool, al familiilor în care violenţa domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc.

Un copil care nu a primit o educaţie corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viaţa în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaţionale, complexele, fluctuaţiile sentimentale şi toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecinţă a unei educaţii familiale defectuoase. Greu va înţelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate şi altele asemenea, cineva crescut de nişte părinţi care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecţiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce priveşte educaţia copilului său este una uriaşă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependenţă, delicvenţă, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (şi nu numai), au ca substrat lipsa educaţiei familiale corecte, sănătoase.

Concluzionând putem spune, că rolul familiei în educaţia copiilor este esenţial. Familia reprezintă matricea primordială a culturii omeneşti. Aici se trezesc şi încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine şi cum?), să creadă (în ce?) şi să sacrifice (cui şi ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaş mărunt.

Totul se începe şi se învaţă mai întâi în familie. Dacă copilul nu învaţă să iubească în familie, de la părinţii săi, unde va învăţa să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele şi vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturităţii? Copiii preiau totul şi imită totul.

Principala condiţie ca un copil să primească o educaţie corectă o reprezintă capacitatea părinţilor de a o face, şi în acelaşi timp, intensitatea şi sinceritatea iubirii părinţilor.

Gândiţi mereu **pozitiv**! Luaţi şi scoateţi în evidenţă partea bună a lucrurilor, partea frumoasă a întâmplărilor şi a oamenilor.

Cei șapte ani de acasă

Învățător Bălăbăneanu Denisa-Marina
Școala Gimnazială Jirlău
Localitatea Jirlău, județul Brăila

„Copilăria este șuvoiul de apă care izvorăște limpede și curat din adâncurile ființei și la care omenirea aleargă fără încetare să-și folosească setea idealurilor sale de dragoste, de bunătate, de frumusețe, de perfecțiune.” Francesco Orestano

Copilăria este dulcele nectar din floarea vârstelor, leagănul razei de soare care dăruieşte visul, roua din pajiștea verde care îți alină setea, o stea călăuzitoare ce veghează drumul. Este vârsta marilor superlative pe care le merită viaţa, vârsta celei mai depline libertăţi, vârsta viselor fără graniţă, vârsta care trăieşte prin flori şi se exprimă prin exclamaţii.

Copilul este soarele vieţii, care umbreşte neîmplinirile și eşecurile făuritorilor săi, înseninându-le fiecare clipă trăită. Copilăria este cea mai nevinovată, cea mai îngerească, dar în același timp și cea mai imorală, cea mai sadică vârstă a omului. Nu există nici un om care să nu-și amintească de această vârstă ca un vis dispărut cu care nimeni nu poate fi asemuit mai pe urmă. E vârsta în care orice copil dă voie imaginaţiei să-și împlinească visurile și are dreptul la orice. Ea e frumoasă, candidă și fiinţele cele mai bune sunt cele care păstrează cel mai mult sau pierd cel mai puţin din această candoare şi din această sensibilitate. Sentimentele faţă de copilărie împreună cu toate frumuseţile ei sunt puse în mişcare de către neputinţă. Primele impresii despre copilărie au o importanţă enormă şi tot restul vieţii noastre nu-i adesea altceva decât o urmare a lor.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Perioada numită „cei șapte ani de acasă” cuprinde prima și cea mai importantă „decolare” în marile zboruri ale unei vieți omenești. Ea dă marele start pentru cea mai sublimă competiție a omului cu el însăși – în propria sa devenire, autodesăvârșire și afirmare a sa ca valoare umană. Depinde în mare măsură de părinți când și unde va fi aeroportul de aterizare.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoși, viguroși pe care școala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârșind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltatea, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Indiferent de situaţia lui socială, copilul trebuie ocrotit, tratat cu căldură și dragoste, cu onestitate si înconjurat cu afecţiune, cu acea tandreţe de care simte nevoia numai el. Şcoala trebuie să fie factorul major de educaţie înaltă şi pilduitoare. Educaţia este un proces complex şi delicat, este o artă şi o ştiinţă, o înţelepciune. Dacă până acum simţea că lumea era organizată în funcţie de el, odată sosit în şcoală, copilul constată un mediu afectiv neutru şi observă că trebuie să-şi ia răspunderea proprie pentru tot ceea ce va trăi aici: bucurii, satisfacţii, dificultăţi, mici necazuri. Important este rolul familiei, care trebuie să-l pregătească pe copil pentru acest moment. De asemenea, trebuie obişnuit să gândească că el se poate descurca foarte bine atunci când este lăsat singur, ori când învaţă alături de alţi copii. El trebuie să ştie clar de ce este necesar să meargă la şcoală: pentru a cunoaște alte lucruri, pentru a învăţa şi a scrie, pentru a vedea cum sunt alţi copii, pentru că acolo este o lume a lor, a copiilor, creată pe măsura lor și pentru că acolo este doamna învăţătoare care ştie o mulţime de lucruri şi care îi va învăţa şi pe ei tot ceea ce este necesar.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În concluzie, șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Profesor învățământ primar, Balabasciuc Angelica

Expresia ,, Cei şapte ani de acasă,, este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine", există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare social.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Daca învățăm să facem o reprezentare clară si complexă a țelului pe care vrem să îl atingem atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat,educaţia în familie precedând-o pe cea instituţională. Copilul, în primii ani de viaţă este dependent de părinţi, iar aceştia nu trebuie să fie preocupaţi doar de latura fizică a îngrijirii lui,ci să aibă în vedere educaţia psiho-socială, corelând posibilităţile fizice cu cele psihice. Educaţia în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educaţia sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluţia fizică,urmărindu-se concomitent educaţia intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluţia psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă,rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici şi care, la rândul lor, le vor transmite familiei pe care şi-o vor întemeia. Copiii nu au nevoie de părinţi ideali; ei îşi doresc că aceştia să le reflecte dorinţele şi să le înţeleagă nemulţumirile, să îi ajute când

sunt nelămuriţi şi să îi aprecieze atunci când merită. Schimbul reciproc de opinii pune bazele unei legături sincere între părinţi şi copii şi îi ajută să se cunoască mai bine. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că ceamai bună modalitate de a-l obişnui cu bunele maniere este să fiţi voi, părinţii, un bun model pentru el. Începe să îl înveţi lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" şi "mulţumesc"Bunele maniere îi modelează comportamentul în societateşi îl învață ce

înseamnă respectul.Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere? A-l învăța bunele maniere este un process zilnic, care va dura în timp și vei avea ocazii să îl îndrumi în direcția corectă. Chiar dacă a greșit de câteva ori nu tegrăbi să tragi concluzia că este prost-crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una sau două lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condiţiilor de viaţă pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educaţia şi instrucţia copilului şi un continuator al cerinţelor impuse de practica educaţională instituţionalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităţilor fizice,mintale şi afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul şi înclinaţiile şi să-l ajute să-și formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

“Cei şapte ani de acasă”

Balaci Dana-Mădălina,
Educatoare la „Grădinița cu program normal Bătineşti”

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi.

Nu este necesar doar timpul copilului petrecut într-un mediu educativ, părintele contribuie la educația copilului împreuna cu școala . Nu degeaba se spune ca „cei șapte ani de acasă” contează cel mai mult, pentru ca familia este cea care pune bazele educației copilului.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, aşa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi ineficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. De asemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Modul în care ne creştem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. BALAN CONSTANTA

"Suprema pedagogie este casa parinteasca".

Psihologul N. Marginean, cautand sa faca un sondaj in privinta influentei pe care o are mediul si ereditatea asupra formarii persoanei afirma: "Daca ar fi ca actiunea mediului social sa fie egala cu cea a ereditatii anume 50% acordate mediului, 25% ar trebui puse in seama familiei". Si aceasta se intampla pentru ca in familie se cultiva pentru prima oara dragostea ne-fatarnica, autentica sau chiar jertfelnica, care e conditia principala in educatie. Acelasi autor completeaza: "Iubirea de copii poate merge pana la jertfa totala", desi intre soti acest lucru se intampla rar.

Familia ramane, deci, cuibul unde fiii cresc si prind aripile maturizarii caracterului, zburand apoi in cele patru colturi ale lumii, dar nicicand uitand acest cuib, si cand au prilejul sa se intoarca acasa se odihnesc cu drag in el.

Copiii trebuie educaţi duhovniceşte încă dinaintea vârstei de 6-7 ani. Nu trebuie ca înainte de a merge la şcoală ei să rămână lipsiţi de învăţătură sufletească, întrucât această vârstă este vremea „de aur" pentru a semăna şi a înrădăcina în ei tot ce este bun, şi de asemenea tot ce este rău... Se înţelege de la sine că inima omenească, la fel ca ogorul, nu poate rămâne pentru totdeauna pustie. Dacă în el nu vor fi semănate plantele cele bune, vor creşte negreşit cele rele...

Psihologul spune că acea dorinţă permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară", punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroş, cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluţia nu este să legi uşile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanenţă tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl laşi să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant", explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie şi banalul joc „cucu-bau", care ajută la perceperea permanenţei obiectului (conştientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie. Referitor la obiceiul adulţilor de a vorbi „pe limba bebeluşilor" în preajma celor mici, Adina Mesaroş spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat şi «hai să mâncăm»", explică ea. Între 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor. „Să zicem că trage de faţa de masă. El nu face asta pentru a trage acea faţă de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă şi la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-şi rezolva o problemă", exemplifică psihologul.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm

După vârsta de un an apar şi crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa. Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ţinem, pentru a preveni lovirea) şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza", spune psihologul. Specialistul atrage atenţia că, după ce trec de un an şi jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele" unui copil răsfăţat, pe termen lung. Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. „Şi aici, este mai bine să-i dai un colţ, în care poate să scrie pe pereţi liniştit, ba chiar să-l şi lauzi pentru asta", recomandă psihologul. După 5 ani înţeleg regulile Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile" (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate.

Politeţea - oglinda familiei

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. „Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială - sintetizează psihologul.

Cei şapte ani de acasa

Numele :Bălan Daniela
Unitatea de invatamant: Şcoala Gimnazială Vulcana Pandele
Disciplina: Limba engleza

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Prin dezvoltare se intelege,în sens larg un proces complex de trecere de la inferior la superior, de la simplu la complex, de la vechi la nou, printr-o succesiune de etape, de stadiu ,fiecare etapă reprezentând o unitate funcțională mai mult sau mai puţin inchegată.

Ereditatea este considerată premisa dezvoltarii, punctul de plecare, baza ei, dar această premisă necesară nu este si suficientă pentru dezvoltarea omului.

Se transmit ereditar:

- Tipul structural corporal
- Particularitățile fizionomice
- Particularitățile metabolismului(boli,compoziția sângelui)
- Particularităţi ale sistemului nervos si ale analizatorilor.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Educația mijoceste interacțiunea dintre premisele ereditare și condițiile de mediu,orientând procesul formării și dezvoltării personalității in perspectiva unor finalităţi educative explicite.

Prin intermediul educației, copilul le asimilează și le interiorizează transformandu-le în comportamente proprii, în modele,norme,valori,atitudini,cunoștințe,ce asigură trecerea de la realitatea biologica la cea socială ,umană.

Dacă ne raportăm la diferite componente sau structuri ale personalității, cum ar fi temperamentul,aptitudinile sau caracterul, atunci putem afirma că ele sunt influențate în grade diferite de factorii interni sau de cei externi.

Obiectivul major al dezvoltării umane îl constituie descoperirea și întelegerea proceselor și interacțiunilor ce se produc de-a lungul vârstelor.Procesul unei dezvoltări normale este întotdeauna urmat și propulsat de maturizare și invățare.

Acest proces se desfașoară stadial ,secvențial,fazial.Cele mai cunoscute concepții stadiale , in psihologia dezvoltarii ,fac referire la:

- Stadiile dezvoltarii intelectuale
- Stadiile achizitiei limbajului
- Stadiile dezvoltarii psihosexuale
- Stadiile dezvoltarii psihosociale
- Stadiile dezvoltarii psihomorale

Cel mai important factor care influentează stima de sine a copilului este familia.

Caracteristicile mediului familial influentează nivelul stimei de sine cu care copilul va intra la școala și vor acționa asupra ei si pe parcursul școlarității primare.

Familia reprezintă cel mai important sprijin pentru copil.Atmosfera din familie rezultă din combinarea dimensiunilor: acceptanta-autonomie, acceptanta-control, respingere-autonomie, respingere – control

Relațiile din cadrul familiei, cele dintre părinți și copii, dar si cele dintre părinti, au un rol deosebit.Extrem de importantă este relația cu mama,securizarea afectivă a copilului determinând sentimente pozitive în raport cu sine si ceilalți.

Violența familială duce la dezadaptare emoțională, la instaurarea unui comportament imatur, la somatizări si chiar la regresii de vârstă, simptome similare celor tulburării de stres posttraumatic de la vârsta adultă.

In plus sentimentul de culpabilitate determină, la copiii de vârsta scolară mică, manifestări de tip externalizare(agresivitate,delicvență) ori de tip internalizare(inchidere în sine,anxietate),In anii ce vor urma,in perioada adolescenței vor creste nivelul de agresivitate si de anxietate si vor aparea severe probleme comportamentale.

BIBLIOGRAFIE

GOLU,Florinda,2010,Psihologia dezvoltării umane,Universitară
MARINESCU,Silvia,2003,Invitatie la educatie,Carminis
NICOLA,Ioan,2003,Tratat de pedagogie scolara,Aramis
POTOLEA,Dan,2008,Pregatirea psihopedagogica,Polirom

“Cei 7 ani de acasă”- esenţiali în viaţă

Prof. Doina-Eugenia Bălan
Şcoala Gimnazială Luizi- Călugăra, Bacău

Acest articol despre importanţa celor” 7 ani de acasă”, aş dori să fie citit de cât mai mulţi părinţi, deoarece dumnealor sunt cei care formează caracterul copiilor, pot fi modele şi exemple pentru copiii lor.

Să nu uităm că primii 7 ani de viaţă sunt în familie, deci rolul familiei în formarea celor “7 ani de acasă“ este decisiv, apoi completează şcoala şi societatea dezvoltarea şi formarea caracterului său.

Influenţa părinţilor asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă este decisivă şi ireversibilă, deoarece în această perioadă copilului i se pot transmite propriile valori pe care urmează să le respecte odată cu integrarea în societate. Este foarte important să le transmitem copiilor învăţămintele necesare pentru a-i ajuta să devină oameni respectoşi şi demni de respectul celor din jur.

Astfel de oameni, cu cei “7 ani de acasă”, se formează în primul rând prin exemplul familiei (părinţi, fraţi, bunici), deoarece copiii au tendinţa de a imita, de a copia, de aceea puterea exemplului este cea mai bună metodă de formare.

Metodele prin care părinţii îşi pot educa copiii în această perioadă, ar trebui bine stabilite, alese de aceştia în fucţie de valorile care vor să le imprime copiilor lor. Câteva metode ar putea fi:

- exemplul;
- respectarea unor reguli bine stabilite;
- egalitatea oamenilor(drepturi şi îndatoriri);
- bunele maniere;

Consider că aceste metode ar putea fi benefice în formarea caracterului şi personalităţii copilului.

Regulile care sunt stabilite în orice familie, trebuiesc respectate atât de adulţi cât şi de copii. Nu poţi impune o regulă fără a o respecta, şi totodată fără a o explica(copilului).

Copilului trebuie să i se explice şi să i se exemplifice, care sunt drepturile şi îndatoririle ce le au atât adulţii cât şi copiii. Dacă cei adulţi înţeleg aceste drepturi şi îndatoriri, atunci pot să le explice şi celor mici. De cele mai multe ori, cei care greşesc sunt adulţii, cei care de fapt consideră că cei mici trebuie să aibă cei “7 ani de acasă”, dar uită că şi ei au fost mici, şi dacă nu li s-au imprimat bunele maniere de mici aşa au rămas toată viaţa. Bunele maniere se învaţă, nu te naşti cu ele.

Copilul trebuie învăţat să respecte pentru a fi respectat, deoarece respectul se căştigă nu se impune. Respectarea regulilor este tot o formă de respect, care implică în primul rând cunoaşterea acestora, apoi respectarea şi eventual transmiterea mai departe a acestora.

O societate sănătoasă din toate punctele de vedere, este o societate educată.

De fapt cei “7 ani de acasă” înseamnă a fi manierat, a fi educat.

Educatia se referă la dezvoltarea socială, psihologică, intelectuală, cognitivă, etc.

In urma documentatiei făcute pentru scrirea acestui articol, am considerat că cele 10 reguli găsite în articolul doamnei psiholog Constanţa Constantin-Furdui, sunt esenţiale în educaţia copilului, drept care îmi permit să le enumăr:

1. Învaţă-l să se poarte frumos.
2. Stabileşte reguli şi limite în comportament.
3. Comunică cât mai mult cu el.
4. Învaţă-l să iubească lectura şi să citească pentru a se informa singur.
5. Lasă-l să se bucure de copilărie(să se joace).
6. Nu abuza în nici un fel de copil.
7. Învaţă-l să îşi exprime sentimentele şi emoţiile.
8. Învaţă-l să spună adevărul.
9. Petrece-ţi cât mai mult timp cu el.
10.Iubeşte-l necondiţoinat şi arată-i zilnic asta!

Cei “7 ani de acasă” înseamnă mult mai mult şi face referire la copilăria noastră, trăirile noastre, experienţele noastre, amintirile noastre, învăţăturile noastre şi cu ce a rămas fiecare din toţi aceşti ani.

Aş dori să închei acest subiect, cu un citat al marelui Albert Einstain - ”Educaţia este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învăţat în şcoală”.

„ CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Redactat , Bălan Gina
Prof. înv. primar , Şcoala Gimnazială Turcoaia- Tulcea

Copilul primeşte o educaţie care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă împreună cu toţi adulţii care îl sprijină în procesul său de dezvoltare. În jurul copilului se ţese o bazează solidă bazată pe încredere. Una din competenţele importante ale părinţilor pentru fiecare este aceea de a putea observa progresele copilului, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea dar şi nevoile.

Familia reprezintă pasul dintâi spre formarea copilului, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Prin educaţie părinţii devin parteneri ai copiilor lor, se redescoperă, se simt valorizaţi în rolul pe care l-au avut ca părinţi.

Fiecare părinte doreşte ca ai săi copii să fiemodel, începând cu mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, la ore, în excursie sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale. Dezvoltarea emoţională este şi ea studiată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

Aşadar, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Orice părinte trebuie întotdeauna să fie un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când jocul copilului ne are ca parteneri si pe noi părinţii atunci, punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “piramida achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii, să le proceseze foarte uşor dar să le şi aplice. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

,,Cei şapte ani de acasă” sunt piatra de temelie a orcărui copil!!!

Cei şapte ani de acasă

Prof. Bălan Lelia Florentina
Şcoala Gimnazială Sadova, judeţul Dolj

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumultate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod. Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

„N-am căutat, de-a lungul întregii mele vieţi, decât să redau esenţa zborului.”, spunea inegalabilul sculptor Constantin Brâncuşi, pe care noi, dascălii îl luăm ca exemplu în încercarea de a da lumii OMUL. Profesorul este compozitorul care decide să creeze cea mai complicată lucrare: o simfonie fără final, pe care o vor continua alţii, din ale cărei teme muzicale se vor naşte altele, ca într-un proces de autoconstrucţie. Cercetările asupra psihicului uman au evidenţiat că inventivitatea şi comportamentul creator sunt determinate de informaţiile acumulate şi de conexiunea „ sistemelor de eureme”.

Capacitate general- umană, creativitatea este determinată şi condiţionată de caracterisicile personalităţii. Personalitatea, organizare unitară a însuşirilor psihofizice, cognitive, afective şi motivaţionale, influenţează definitoriu comportamentul creator. Ea poate fi modelată prin educaţie, mai ales în perioada în care elevii sunt în căutarea identităţii vocaţionale şi încearcă autocunoaşterea intereselor, înclinaţiilor şi aptitudinilor.

Toate operaţiile mentale sunt posibile doar în prezenţa manifestării inteligenţei. Piaget opina că inteligenţa este o formă superioară de organizare şi de echilibru a structurilor cognitive, fără de care nu putem vorbi despre procesele creative. Ar fi însă greşit să identificăm inteligenţa superioară cu creativitatea, deoarece nu toţi oamenii inteligenţi sunt şi creativi. Ideal ar fi ca majoritatea celor cu un coeficient mare al inteligenţei să fie şi creativi.

„Dacă eşti înţelept, poţi suporta lipsa cunoaşterii, dacă eşti curios, e greu”, spune un proverb.

Astfel, imaginaţia, motivaţia, fluiditatea gândirii (ideaţională, expresională, verbală, figurală), sensibilitatea faţă de probleme (receptivitatea faţă de nou) se disting ca factori intelectuali (cognitiv-operaţionali) ai creativităţii. Spiritul de observaţie, redefinirea, ca formă a flexibilităţii gândirii, intuiţia, ingenuozitatea, originalitatea, alături de factorii interni şi de cei externi ai personalităţii participă la definirea personalităţii inovatoare.

Acest tip de personalitate se remarcă prin câteva trăsături: motivaţie superioară, atitudine creativă, pasiune pentru muncă şi adevăr, angajare totală şi capacitate de efort, nivel înalt de aspiraţie, tenacitate, nonconformism, receptivitate faţă de nou, inteligenţa şi imaginaţia creatoare, spaţiul vast al câmpului de imagini şi de idei. De asemenea, există şi factori inhibitori ai procesului creativ: ideile preconcepute, neîncrederea, rigiditatea gândirii, teama de eşec, lipsa motivaţiei, neasumarea rezultatului- bun sau rău etc. Cei care au curaj şi îndrăznesc, înving.

Acesta este momentul în care se evidenţiază rolul dascălului: să depisteze capacitatea creatoare a elevilor, pentru că, se ştie, „Un învăţat are două datorii: să înveţe necontenit şi să înveţe necontenit pe alţii”. Educatorul este cel care a ajuns la podium, pentru că şi-a închis celelalte drumuri. El şi-a asumat datoria de a-i învăţa pe alţii „să fie stăpânii minţii lor, pentru a fi stăpânii Universului”(Confucius).

Creaţia expresivă **,** proprie preşcolarilor sau şcolarilor de vârstă mică este alcătuită din formele cele mai simple ale inovării: improvizaţii simple, melodice sau ritmice, bazate, de obicei, pe melodii sau jocuri muzicale deja însuşite.Ele constituie premizele celorlalte forme de creaţie, trebuie apreciate fără asprime critică, pentru a nu inhiba copiii.

Creaţia productivă**,** este deja cu un pas mai sus decât precedenta, presupune o tehnică de lucru evoluată, cu mai puţină libertate a jocului spontan şi cu mai mare implicare a proceselor gândirii, însă tot pe baza creaţiilor model, dinainte cunoscute. În categoria aceasta se înscriu, de pildă, exerciţiile de creaţie având model melodii date: alcătuiţi alte melodii care să înceapă cu tonica, să treacă prin dominantă şi să revină la tonică, dominanta afându-se la mijlocul creaţiei de şaisprezece măsuri; ataşaţi un text adecvat cântecului de leagăn, cu refren tipic, într-un tempo specific, în măsura de ¾ (trei pătrimi).

Creaţia emergentă este spaţiul rezervat geniilor. Formularea „geniu neînţeles" nu este lipsită de adevăr. În istoria performanţelor gândirii, cei mai mulţi dintre „titani", din toate domeniile, au fost, în cel mai fericit caz, toleraţi, dacă nu ridiculizaţi, odată cu primele semne de „altfel", de „neobişnuit", de geniu, de fapt. Este foarte dificil de diferenţiat talentul, de geniu. Dacă talentul este o trăsătură recunoscută cu uşurinţă de către educatori, depistarea geniilor nu este la îndemâna spiritelor comune, ci doar a celor care, la rândul lor, sunt atinse de aripa genialităţii. Perioada şcolarizării, ca şi vârsta elevilor, nu oferă condiţiile aprecierilor de tipul „acest elev este un geniu", ale evaluării de mare fineţe şi responsabilitate.

Demonstraţiile lor de creativitate pot fi de un înalt nivel de originalitate, ei pot fi stimulaţi şi încurajaţi, dar e hazardat pentru profesor şi periculos pentru elevi să afirmi că au realizat creaţii emergente. Societatea manifestă neîncredere în personalităţile încă nedefinite şi nu riscă să investească în idei neconfirmate. Profesorii sunt cei care le deschid elevilor uşa cunoaşterii, însă ei singuri trebuie să treacă prin ea, căci doar cioplirea directă este adevărata cale spre sculptură. Am evitat învăţământul în şabloane, am creat un climat cald, de colaborare şi de completare ideatică, am insistat în convingerea lor că pregătirea susţinută este cheia reuşitei. Învăţarea prin descoperire, eseurile şi referatele, proiectele de cercetare, portofoliul privind arta universală şi reprezentanţii ei, acestea sunt câteva dintre metodele pe care le utilizez in activităţile în care îmi propun dezvoltarea creativităţii individului.

În demersul didactic toate activităţile mele se supun gândului că perfecţiunea muncii este generată numai de plăcerea meseriei. Toţi dascălii deţin, ca informaţii, teoretizările metodelor didactice tradiţionale sau moderne, europene. Aplicarea lor, însă, face diferenţa între elevii formaţi prin intermediul creaţiilor lor performante şi elevii informaţi numai, cu noţiuni lipsite de utilitate la momentul finalizării cursurilor şcolare şi începerii vieţii lor sociale, profesionale. Fiecare disciplină studiată trebuie să aducă un plus la calitatea personalităţii elevului. Lucian Blaga spunea, despre importanţa covârşitoare a ceea ce ni se prezintă uneori cu prea multa discreţie, încât nici nu observăm: „Sunt adevăruri aşa de puţin bătătoare la ochi, incât descoperirea lor este aproape o creaţie". Este important, aşadar, să atragem atenţia elevilor asupra oricărui aspect al formării lor, ca oameni şi ca intelectuali, să ştie să vadă tot ce e în jurul lor şi la ce foloseşte lucrul observat, să ştie să găsească soluţii la fiecare problemă. Aici consider că învăţământul românesc este întârziat: în formarea practică a personalităţii.

Fiecare dascăl deţine reţeta obţinerii performanţei în educaţie, cunoaşte metodele didactice vechi şi noi. Dar nici învăţătorul, nici academicianul, nici medicul, deşi se pun în slujba devenirii omului, nu deţin reţeta geniului creator. Şi, oare, ce ar însemna Universul, fără curiozitatea neobosită a inventatorului? Numai că..."Dacă am şti cum se face o poezie genială, toţi am deveni mari poeţi şi arta s-ar preface în industrie." (George Călinescu)

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor, Balan Liana Cristina
Scoala Gimnaziala Speciala,,Maria Montessori,, Bacau

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă”.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme. Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Ce ne învață părinții sau ce urcă dinspre rădăcină spre coroana copacilor

Prof. înv. primar Bălan Nicoleta-Mariana
Școala Gimnazială Vulcana Pandele, Jud. Dâmbovița

Părinții de Ana Blandiana

„Părinții fac totul oricând pentru noi –
Ne nasc și ne cresc mai mari decât ei,
Rămân apoi cu discreție în urmă,
Nu ne deranjează de obicei.
Li-e rușine că sunt prea bătrâni, prea bolnavi,
Pentru noi prea modești și prea simpli părinți,
Vinovați pentru timpul pierdut
Ne privesc în tăcere cuminți.
Apoi își mută privirea în stea,
Când raza-n oglindă de cer se subție
Și, obosiți, nu pregetă-o clipă
Să ni se așeze în pământ, temelie.”

Încă din Antichitate, Aristotel afirma „… copiii moștenesc adesea ceea ce este particular la părinții lor și se nasc cu aceleași semne. Asemenea lucruri au fost văzute la trei generații: de pildă, un anumit om are un semn pe braț pe care fiul său nu-l are, dar nepotul lui îl are în același loc, chiar dacă nu este foarte clar.” (Șt. M. Milcu, C. Maximilian, „Genetica umană”)

Genetica umană modernă a adâncit și progresat enorm în studierea și cunoașterea interacțiunii dintre ereditate și mediu, în medicina genetică și-n patologia umană. „Genetica moleculară a pătruns adânc în structura celulei, pentru a urmări natura și transmiterea informației ereditare.” (Șt. M. Milcu, C. Maximilian, „Genetica umană”)

Familia asigură copiilor sentimentul siguranței și îi ajută să depășească obstacolele inerente vieții, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Educația în familie, primii ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a individului, indiferent dacă el recunoaște acest lucru sau nu. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient le „văd” cu ochii minții și le urmează. Sentimentul mândriei de a aparține unei anumite familii s-a păstrat peste timp. Galeriile cu portretele strămoșilor din castelele medievale au fost înlocuite cu albume de familie și cu înregistrări audio și video ce se constituie într-un adevărat tezaur al familiei. Și astăzi suntem tentați - și mulți chiar o fac – să ne căutăm „rădăcinile”, să ne întocmim arborele genealogic și să ne mândrim cu numele de familie care s-a păstrat de-a lungul a mai multor generații.

Părinții, în calitate de educatori – primii educatori - impun respect, stimă, iubire profundă, prin superioritatea conduitei lor. Dacă în fața unei greșeli grave, comisă de copil, tatăl se manifestă ca un bun sfătuitor, acordându-i încredere, sugerându-i soluții acceptabile ca valoare morală, în raport cu vârsta și cu particularitățile psihoindividuale, atunci se va crea climatul necesar cultivării sincerității, a răspunderii față de propriile fapte. Feed-back-ul pozitiv este productiv în toate tipurile de învățare.

Personalitatea părinților trebuie să fie un laborator de informație, de acțiune pozitivă, de noutate, însușiri care se transferă în personalitatea copiilor fără eforturi speciale, ci într-un climat de congruență nedisimulată.

„În timpul copilăriei, individul uman este atât de dependent de alții, încât n-ar putea să trăiască dacă nu obține răspunsuri din partea lor” (R. Linton, 51).

„Cea mai manifestată trebuință psihică a omului este aceea de răspuns afectiv (idem).

Climatul familial cu cel mai puternic impact pozitiv asupra formării copilului este climatul susținut de o constantă afectivitate, bine temperată, manifestată în toate situațiile prin răbdare, calm, înțelegere, multă pricepere și devotament față de educația copilului.

Practica educațională dovedește, la fiecare pas, că nimic din ceea ce îl înconjoară pe copil are o mai puternică forță decât afecțiunea, ca element distinctiv al ambianței necesare dezvoltării copilului.

Exemplele de dragoste, de comportare delicată și de respect îi fac pe copii să nutrească, la rândul lor, dragoste și respect față de părinți, față de frați și, mai târziu, față de cadrele didactice si colegi.

„La toate vârstele, în toate situațiile, iubește, respectă și onorează pe cei care ți-au dat viață.” (Paul Doumer)

Bibliografie:
1. *** - „Dirigintele. Ora de dirigenție”, Volum editat de Tribuna Învățământului.
2. Silvia Marinescu, Rodica Dinescu – „Invitație la educație”, Editura Carminis, Pitești.
3. Elvira Crețu, „Psihopedagogie școlară pentru ciclul primar”, Editura Aramis, București.

Cei şapte ani de acasă

Prof. Bălan Olivia Cristina
Şcoala Gimnazială Vulpeni, judeţul Olt

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasa.Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general.

Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă**”.**

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Educaţia începe cu cei şapte ani de acasă
(Studiu de specialitate)

Prof. Claudia BĂLĂNESCU, Şcoala Gimnazială „Alice Voinescu” Drobeta Turnu Severin, judeţul Mehedinţi

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Adaptarea la viaţa de şcolar

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară.

De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înşiruie fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Deprinderi elementare

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Inadaptabilii

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiţii trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică şi neuropsihică a copilului antepreşcolar şi preşcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

Pauzele

Ca şi adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veşnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-şi limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare şi o bună cunoaştere a posibilităţilor de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcţiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului şi transformându-l într-o fiinţă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.

Greşeli

Copilul nu trebuie ocrotit excesiv. El va fi lăsat să şi zburde nestingherit, să se joace, să-şi inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilităţile de formare şi împlinire a personalităţii şi pentru a nu-i îngrădi experienţa de viaţă. Activitatea lui va fi supravegheată, dirijatpppă, fără însă a-l dădăci la tot pasul.

BIBLIOGRAFIE

NEVEANU POPESCU P., *Dicționar de psihologie,* Ed. Albatros, Bucureşti, 1978.
PĂUNESCU C, *Nervozitatea copilului,* Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1977.
IONESCU G, *Psihologie clinică,* Ed. Academiei, Bucureşti, 1985.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAREA COPIILOR

Prof:Balasa Andreea Raluca
G.P.P.Ostroveni 2-Rm.VALCEA

In educarea **„puiului de om”,** parintii , educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Printre problemele importante ale invatamantului in aceasta etapa de schimbare si modernizare rapida se gaseste si cea vizand parteneriatul cu alti factori educationali, intre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse.

Intrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are**„climatul”** care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si carcaterul lor pot forma **„climatul pozitiv”(***favorabil*) sau **„climatul negativ”(***nefavorabil*) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitidinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

***„Familia severa”-**in anumite limite imprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc*„gastile* “ si *„bandele”* de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in *„tabere”:*unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personaliate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

***„Familia permisiva**” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de *„puf”*.Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

***„Familia rigida”** prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

***„Familia libertina”** creeaza o atmosfera lejera, prezentand riscul de a intarzia sau impedica maturizarea sociala a copiilor datorita preocuparii excesive a unui parinte sau a ambilor pentru ei insisi. Invatatorul trebuie sa intervina pentru a dezvolta siguranta de sine in sensul obtinerii unor rezultate bune la invatatura, capacitatea de decizie, spiritul de independenta. Punerea ferma in garda a parintilor in legatura cu pericolul evolutiei nefavorabile a copiilor este posibila si necesara.

Parintii trebuie sa inteleaga bine relatie dintre fapta si masura ei educationala.

Un proverb spune :***„O vorba buna rostita la timp, invioreaza sufletul copilului, precum si ploaia buna, cazuta la timp potrivit, invioreaza campul”***

BIBLIOGRAFIE:Colectia revistelor,,Tribuna Invatamantului, anii 2004-2005

Cei 7 ani de acasă și comportamentul copilul

Prof. în înv. primar: Bălașa Elena - Florentina
Școala Gimnazială Negru Vodă, Pitești

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în acelaşi decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinţi, cu spatele drept şi coatele pe lângă corp, mânuieşte cu dexteritate şi cunoaştere toate ustensilele de lângă farfurie, mulţumeşte politicos chelnerului pentru orice serviciu şi contribuie în mod adecvat la conversaţie. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală şi printre picioarele mesenilor, varsă pe faţa de masă supa şi paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaştem că ambele scenarii par exagerate. Puţini copii se comportă ca şi cum tocmai ar fi ieşit de pe porţile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puţini sunt, probabil, şi cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinţilor în dorinţa lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „**cei şapte ani de-acasă**”.Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „**şapte ani de-acasă**”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ!
(Încă e valabilă expresia!)

Prof. Bălaşa Flori
Liceul Tehn Transp Căi Ferate Craiova

,,Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un ,,veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa ,,gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, ,,boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de ,,ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte ,,norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se ,,scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte ,,arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

,,Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Director adjunct Balázs Amalia
Colegiul Național ”Mihai Eminesc”Petroșani
Secția maghiară

Educația reprezintă un ansamblu de metode și de măsuri aplicate sistematic cu scopul formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice ale copiilor, tinerilor sau ale oamenilor ori ale colectivităților umane. La acest lucru contribuie foarte mult mediul familiar, social și școala, dar educația se formează acasă, în sânul familiei.

Oare ce înseamnă cei 7 ani de-acasă? Înțelepciunea populară spunea că ,,Pentru a avea bun simț, nu ai nevoie de studii superioare ci de cei șapte ani de-acasă!

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. „Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă și nu a beneficiat de căldura unei familii, nu a avut parte de dragostea părinteasc.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului . Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dar ce se întâmplă oare cu acei copii care nu cresc într-un mediu favorabil, care nu au lângă ei părinții și cresc în centre de plasament?

Lucrez cu astfel de copii care sunt triști, se integrează greu într-un colectiv, nu au încredere în ei, unii sunt emotivi, iar alții devin agresivi.

Atunci intervine școala, mai bine zis educatorul care se implică afectiv în viața copiilor educându-i, sprijinindu-i, de multe ori școala luând rolul unei familii .

Dacă un copil nu benefiviează de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale și dacă nu are o familie școala încearcă să ii pregătescă pentru viitor

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme. Dar de foarte multe ori, pedagogul nu numai că șlefuiește și completează ci și formează caractere și generații alese pentru viitor .

Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor.

TRĂSĂTURI EREDITARE

Prof. înv. primar, BALINT LAURA
Şcoala Gimnazială „Mihai Eminescu” Arad

Psihologii spun că temperamentul se moşteneşte, iar caracterul se formează. Temperamentul poate fi flegmatic, melancolic, coleric sau sangvinic și, în mare parte, va fi asemănător cu al unuia din părinții nostri. Ceea ce se transmite ereditar nu sunt caracteristicile psihologice sau morale, ci, anumite dispozitii ce facilitează achiziția în cursul vieții a unor astfel de caracteristici comportamentale. Se spune că, o funcție psihică, cu cât este mai complex, cu atât ea depinde mai puțin de ereditate. Așadar, nu poți moșteni propriu-zis o anumită trăsătură de personalitate, ci, mai degrabă, o anumită predispoziție către un anumit comportament.

Părinții pot transmite din blocajele lor copilului, dar nu putem spune că le moștenesc. De exemplu, dacă doi părinți introvertiți, timizi, fără mulți prieteni or sa evite să iasă cu copilul lor la locul de joacă pentru simplul fapt că nici ei nu vor să socializeze cu alți părinți (care sunt acolo cu copiii lor). Preferă să stea acasă sau să facă altceva, doar ei doi sau cu familia. Deci copilul nu va fi învățat să se joace și să relaționeze cu alți copii. Părinții transmit acest fel al lor de a fi copilului, de cele mai multe ori inconștient. Ei pot avea cele mai bune intenții să socializeze copilul, dar nu o vor face fiindcă nu se potrivește felului lor de a fi, mai introvert și astfel nu transmit copilului dorința de a-și face prieteni."

Un alt exemplu se referă la fricile transmise copilului. Copilul vede un câine și este curios, vrea să se ducă spre el. Dacă mamei îi este frică de câini sau dacă este excesiv de protectivă cu copilul ei, va avea o reacție extrem de puternică. O să țipe: " Stai! Nu e voie! Te papă câinele, nu te duce la el!” Pentru copil, mama este garantul realității. El are o încredere oarbă în ea. Deci, dacă mama zice că îl papă cățelul, atunci o să îl pape cățelul, iar el o să se ferească și o să îi fie teamă de câini. Psihologul ne mai spune ca este foarte important să înțelegem că, chiar dacă micuțul nu înțelege semnificația cuvintelor, el percepe întotdeauna tonul glasului mamei și emoția puternică transmisă de ea.

Părinții transmit copilului și modelul relaționării cu un viitor partener de cuplu. Fetițele preiau modelul feminin transmis de mamă și se vor orienta către un bărbat asemănător tatălui lor, iar băiețeii la fel (preiau modelul masculin al tatălui lor și își aleg o parteneră care să aibă mai mult sau mai puțin din caracterisiticile mamei). Dacă modelul a fost negativ și persoana își dă seama de acest lucru, poate alege un model opus celui parental.

Dacă vorbim despre dezvoltarea personalității umane, este important să cunoaștem faptul că există trăsături comune (indiferent de rasă, gen, clasă socială etc.) care se regăsesc în toți copiii. Ceea ce se vede poate varia, poate fi diferit de la copil la copil, însă există numitori comuni. O astfel de trăsătură este și agresivitatea. Aceasta este întotdeauna legată de stabilirea unei diferențieri între sine și ceilalți. Un copil poate avea tendința către agresivitate, iar un altul pare că nu cunoaște acest aspect; în amândoi este prezentă, însă, această trăsătură. Ceea ce îi deosebește este gestionarea diferită a impulsurilor agresive.

Un copil revoltat are nevoie să își găsească locul, să simtă că și el contribuie, prin responsabilizare, la ceea ce îi face plăcere, lui sau celor dragi lui: de exemplu, la pregătirea mesei pentru prânz ori la restaurarea leagănului din curtea blocului. Este important să contribuie la ceva satisfăcător pentru el, să nu aibă senzația că i se impune ceva, pentru că atunci va dori să se opună. Iar felul în care el va contribui trebuie luat în serios, oricât de puțin se va implica. Să râzi de el sau să îi minimalizezi eforturile, înseamnă să îl faci să trăiască un sentiment de neputință și inutilitate, revenind la ceea ce știe el să facă cel mai bine: să distrugă.

Copilul sănătos își va transpune agresivitatea în joc și vise. Jocul este cel care îi permite copilului accesul la simboluri și, deci, la lumea sa internă. El poate să experimenteze în jocul simbolic tot ceea ce se află în realitatea sa psihică: atât agresivitatea, cât și iubirea. Nu va mai ataca persoane și obiecte reale din jurul său, ci se va juca, de exemplu, de-a peștera întunecată, unde va merge să omoare monstrul care se adăpostește în ea.

Cu agresivitatea evidentă este simplu de lucrat. Nu uşor, dar simplu. Nu avem de ce să ne speriem: copilul poate fi ajutat. Chiar și un copil care sparge, distruge lucruri, care lovește sau este agresiv verbal, caută de fapt să găsească *limitarea*. Pe cineva sau ceva care să îl oprească. El caută restabilirea din exterior a controlului, pe care încă nu îl găsește în sine. Are nevoie să își confirme că nu poate distruge lumea cu agresivitatea lui.

"CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ "
PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL

Bálint Margareta
Şcoala Gimnazială “Domokos Pál Péter”, Lunca de Sus
Clasa a III-a

Comportamentul uman în familie şi societate are ca bază educaţia şi deprinderile acumulate în primii ani de viaţă. Expresia ”cei şapte ani de acasă” cuprinde totalitatea elementelor de formare şi educaţie din mediul familiei şi eventual din primii ani de grădiniţă sau şcoală.

Primele elemente ale comportamentului civilizat şi de bună creştere sunt oferite copiilor în familie prin comportamentul părinţilor şi mai apoi prin sfaturi şi educaţie. Treptat, cei mici vor deprinde regulile de bună purtare şi mai apoi bunele maniere atât de necesare convieţuirii în societate.

Specialistii sustin ca este esential ca pana la varsta de trei ani copilul sa traiasca efectiv langa mama sa sau, la nevoie, alaturi de o inlocuitoare a mamei constanta.

Relatia dintre mama si copil se formeaza inca din timpul sarcinii, cand copilul depinde in intregime de mama, cu ajutorul ei se hraneste, se dezvolta.

Mama detine un rol educativ foarte important pentru dezvoltarea copilului, pentru integrarea lui sociala. Cand unui copil ii lipsesc afectiunea, atingerile, atentia unei mame, desi cineva continua sa il hraneasca normal, acel copil nu va creste adecvat. Relatia aceasta este decisiva pentru dezvoltarea normala, sanatoasa a viitorului adult si este de neinlocuit.

Dragostea oferita de catre mama reprezinta prima forma de afectivitate pe care copilul o sesizeaza.

Din aceasta relatie copilul:

- va invata primele reguli si obligatii,
- va invata cum sa se raporteze la celelalte persoane din viata lui,
- cum sa socializeze si sa se integreze in comunitate.

(http://centruldeparenting.ro/importanta-mamei-in-primii-ani-de-viata-ai-copilului/)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea ".

"Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Majoritatea elevilor din clasa în care predau, au primit o educație bună în cei 7 ani de acasă. Rareori întâmpinăm abateri disciplinare. Acești elevi au o stimă și un respect deosebit față de părinți.

Ca dovadă pentru iubirea pe care o poartă față de mame, elevii au dorit foarte mult să le dăruiască mamelor, de 8 martie, o mică serbare și un mic cadou făcut de ei.

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREŞCOLAR : BĂLU COSMINA
ŞC. GIMNAZIALĂ „SORIN LEIA” TOMEŞTI
STRUCTURA G.P.N. ROMÂNEŞTI
JUD. TIMIŞ

Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie.Copilul **trăieşte** faptele părinţilor (care-i vor servi drept model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun.

Educaţia unui copil nu se limitează doar la a-l învata să scrie, să citească şi să calculeze. El trebuie să înveţe şi cum să se comporte cu ceilalţi, iar asta e răspunderea ta. Obişnuieşte-l de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relaţiile sociale şi se va simţi mai confortabil în prezenţa celorlalţi decât unul caruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obişnui cu bunele maniere este să fiţi voi, părinţii, un bun model pentru el. Începe să îl înveţi lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" şi "mulţumesc". Dar buna creştere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să ştie ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere şi chiar într-o discuţie cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate si îl învaţă ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoşi vor fi trataţi cu respect.

SALUTUL

Pe cine salutăm?Salutăm orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care ne aflăm ;

Salutăm chiar dacă persoana căreia îi adresăm salutul nu ne răspunde .Probalil că nu ne-a observat;

Dacă ne întâlnim pe stradă cu o persoană care nu ni se pare cunoscută , obligatoriu salutăm ;

Salutăm întotdeauna la intrarea şi la ieşirea din lift , stewardesele care ne întâmpină la urcarea în avion etc..

Cine salută primul?

Băieţii salută primii fetele , bărbaţii femeile , copiii şi persoanele tinere salută oamenii mai în vârstă;

Când intrăm într-o încăpere , trebuie să salutăm pe cei aflaţi acolo;

Salută tot timpul drumarul pe cel ce stă pe loc , cel ce merge cu maşina pe pieton ;

La alăturarea unui grup , întotdeauna salutăm primii .

Cum salutăm?

Salutul trebuie să fie întotdeauna însoţit de un zâmbet;

Când salutăm , trebuie să privim în ochi persoana căreia îi adresăm salutul , nu să ne uităm în jos sau spre cer;

Nu salutăm având gura plină;

Nu salutăm niciodată persoanele în vârstă cu tacticile ,, bună ’’ sau ,,salut ’’ .Salutăm cu ,, Bună dimineaţa ’’ , ,,Bună ziua ’’, ,,Bună seara ’’;

Cum mâncăm?

Când suntem la masă,acasă sau în vizită,respectăm urmatoarele reguli: Renunţăm la orice năzdrăvănie cât timp suntem aşezaţi la masă;

Aşteptăm să se aşeze toţi la masă,şi numai după aceea începem să mâncăm;

Nu batem în masă,în pahare sau în farfurii cu tacâmurile,nici nu gesticulăm cu tacâmurile în mână;

Nu ne aşezăm coatele pe masă;

Când am terminat de mâncat,cuţitul şi furculiţa se aşează în farfurie,paralel;

Acasă,ajutăm la strângerea mesei,fără a aştepta să fim rugaţi de mama.Dacă suntem în vizită,după ce ne am ridicat de la masă nu ne oferim să strângem masa sau să spălăm vasele.

A-l învăţa bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp şi vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcţia corectă. Oricum, procesul de educaţie nu se opreşte la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să înveţe ceva!

Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiiilor in primii ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie. “ (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educaţia timpurie în România*, Step by step –IOMC-UNICEF,Vanemmonde , 2004;
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina , *Consilierea şi educaţia părinţilor* , Editura Aramis , Bucureşti, 2002;
3. Ciofu Carmen , *Intrecaţiunea părinţi – copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998;
4. *Cei şapte ani de acasă :Codul bunelor maniere* , Michiela Poienaru , Bucureşti , Editura Coresi 2006.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: BĂNĂDUC PĂTRUȚ-NICOLAE
Seminarul Teologic Ortodox „Episcop Ioan Popasu”- Caransebeș

Motto:
„Deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie s-o aibă;
chiar când va îmbătrâni nu se va abate de la ea”.
Pildele lui Solomon, 22;6

Începuturile educației stau sub semnul a două date esențiale: ce primim în mod natural sau genetic și ce construim în coordonatele primilor ani din existența fiecărei persoane; acest specific definește ființa umană și o diferențiază de celelalte viețuitoare.

Nu minimalizăm factorul decisiv al conștiinței religioase care animă atât geneticul, cât și „cei șapte ani de acasă”, *educația* fiind direct motivată de etimologia sa, termenul putând fi dedus din latinescul *educo-educare* („a alimenta”, „a îngriji”, „a crește” – plante sau animale), dar și din latinescul *educo-educere*, care înseamnă „a duce”, „a conduce”, „a scoate”. În acest sens, majoritatea manualelor de specialitate susțin că „ambele traiecte etimologice sunt corecte, iar ramificațiile semantice – de altfel, destul de apropiate – concur la o decantare semiotică destul de precisă”[1], religiosul determinând perspectiva cea mai consistentă a devenirii unui tânăr; orice profesor, în raport onest cu materia predată, recunoaște că buna-cuviință a copiilor, curățenia lor sufletească reprezintă finalul unei educații care cultivă aceste elemente, *mântuirea* fiind scopul oricărei viziuni pedagogice. Arta cea mare propune educația pentru eternitate[2], după cum toate artele aduc beneficii pentru anii existenței pământene.

Acasă...un termen care a devenit sinonim cu originea, elementarul, „prima dragoste” (ca trimitere spre o nostalgie recuperatorie sau nu), dar și cu finalitatea unui drum, împlinirea unui destin care se aseamănă cu o scară ale cărei trepte promit acsensiunea; *acasă*...noțiune similară necesarului refugiu din fața eșecurilor inerente exodului existential; *acasă*...concept utilizat în marile religii ale umanității ca răsplătire a tuturor truditorilor Binelui, Frumosului, Adevărului; nu în ultimul rând, *acasă*...temă literară în *opera magna* a celor pentru care gramatica, scrisul, textul, lectura, interpretarea, semnificațiile, sensurile și simbolistica au ridicat litera la rangul ei spiritual, identic cu civilizația și cultura. Oare atunci când întrebăm elevii: „ce ati mai citit?”, nu le operăm tacit și implicit inevitabila judecată de valoare a culturii și inteligenței? Lectura suplimentară, aferentă disciplinei, nu este și un efect al *celor șapte ani de acasă?*

Consider că pentru profesorul de limba și literatura română între aceste coordonate (cu precizarea că sunt doar un punct de pornire) se dispută consistența și relevanța celor „cei șapte ani”. Pentru că limba unui popor, indiferent de identitate națională, parcurge acest traseu de la matca (*vatra* casei) familiei, la modelarea copiilor prin cei ce sunt responsabili cu educația, în cazul de față, ora sau disciplina *limba și literatura română.* De *acasă* ne hrănim cu elementele precizate mai sus, *acasă* avem primele percepții ale tuturor artelor ce își dau concursul în educație, *acasă* avem televizorul, tabloul, muzica, sportul, icoana, biblioteca, alături de părinții fiecăruia, primele modele și unici responsabili.

Dacă analizăm programa școlară la această disciplină, nu suntem surprinși să observăm că aceasta tinde a fi o materie conectată multor alte discipline, și mai subtil, tuturor artelor (pictură, muzică, film, teatru, fotografie ș.a.) ce ating rostul exprimării, comunicării și interpretării. Astfel că interdisciplinaritaea s-a regăsit la ea ...*acasă*. Oare nu avem în minte atunci, când ca dascăli, facem apel la conștiința „celor șapte ani de acasă” elevilor noștri? Din nefericire, apelul este doar cînd dorim să articulăm o atitudine fără bun simț, un gest negativ, un cuvânt spontan și deplasat sau ceva asemanător. Și dăm vina pe *acasă*, disculpându-ne de pedagogul care are deja responsabilități interdisciplinare prin însăși materia predată. Nu exemplele sunt imperioase, cât înțelegerea mecanismului care îl determină pe elev să fie *bun* sau să fie *rău.* Școala este o etapă a vieții, iar rolul ei este unul de a modela, informând și formând mintea și inima tânărului deschis prin cadrele naturale la educație.

Remarcăm un impas în programa disciplinei, dar care poate fi totuși (re)înțeles în libertatea de predare și susținere a orei de limba și literatură română: lecțiile moralizatoare cu impact în cotidian, fără istoricitate evidentă în detrimentul prezentului în care elevul se simte debusolat. Disciplina de acasă nu e perfectă niciodată, după cum nici pedagog desăvârşit nu există în sistemul educational…şi de aceea, ca o radiografie a spiritului elevilor noștri, interacțiunea anilor de acasă cu valorile educației se susțin prin moralitatea şi onestitatea personală, reflectată în literatura română cu astfel de valențe.

---

[1] Constantin Cucoș, *Pedagogie*, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2006, p. 39.
[2] Dumitru Fecioru, *Ideile pedagogice ale Sfântului Ioan Hrisostom*, Tipografia Cărților Bisericești, București, 1937, p. 9.

Experiența ne dovedește un adevăr copleșitor: că suntem dascăli buni pe măsură ce suntem părinți buni, că ce împlinim *acasă* este complementar cu timpul extins și nemăsurabil al *celor șapte ani* prelungiți în *cei doisprezece ani de la şcoală*; sistemul şcolar trebuie să fie şi o vindecare spirituală, unde atât dascălul cât și elevul sunt sub semnul educației și al învățării permanente.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar BANDA DANIELA
LICEUL TEHNOLOGIC ”SF. DIMITRIE” TEREGOVA,
STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ RUSCA

Ce sunt cei șapte ani de acasă?

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, sau mai nou, sunt în grijă unei bone în cea mai mare parte a timpului. Rămane ideea de la bază: **normele de conduită se învață din familie.**

Școală și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-și dorește că odraslă să să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea că fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Susținem în continuare aprecierea conform căreia normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârstă primei copilării este esentială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil „bine crescut” regăsim:

-Salutul

Este prima normă de conduită invătată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

-Comportamentul în public

Un copil „bine crescut” știe să răspundă la intrebări și să sustină, la rându-i, conversația, își asteaptă rândul fără să intrerupă pe cel care vorbește.

-Comportamentul cu prietenii

Manierele nu se demonstrează doar în preajmă adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe langă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a invăta, exersa și testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

-Înțelegerea normelor sociale

Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părintilor, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne asteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „multumesc” și „cu plăcere”, nu incălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în oră de liniște, respectăm simbolurile, credințele și valorile noastre și ale celor de langă noi.

-Manierele la masă

O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor și a celui/celei care servește masă.

-Recunoașterea greșelilor

„Imi pare rău” este, la fel că și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va invăta că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.

-Tact și tolerantă

Un copil „bine crescut” invată de la părinti că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferență – în timp – între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experiențe, cu incercări, eșecuri și reușite. Și bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe langă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel că în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverență. Și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult-așteptate.

JOCUL, ACTIVITATE DOMINANTĂ ÎN UNIVERSUL COPILĂRIEI

Prof. Banea Laureta Speranța
Grădinița nr. 3 Măcin , Jud. Tulcea

Jocul, prieten nelipsit al copilului, reprezintă pentru perioada preşcolară principala activitate, o formă de manifestare fără bariere geografice ori religioase, o activitate ce îi uneşte pe copii şi în acelaşi timp îi reprezintă. În decursul jocului copilul acționează asupra obiectelor din jur, cunoaște realitatea, își satisface nevoia de mişcare, dobândeşte încredere în forțele proprii, îşi îmbogăţeşte cunoştinţele. Manifestându-și dorința de a participa la viața și activitatea celor din jur, copilul își asumă rolul de adult, reproducând activitatea și raporturile lui cu ceilalți oameni. În acest fel jocul este social prin natura lui – însăși posibilitatea de a-și imagina realitatea, de a o reflecta, reprezintă pentru copil sensul jocului. Prin această activitate copilul își satisface nevoile prezente şi se pregătește de viitor.

În grădiniță jocul este activitatea de bază și se regăsește în toate ariile de activitate, realizând procesul de învățare într-un mod atractiv, antrenant și ușor asimilabil de către copil.

Copilul se joacă de la intrarea în grădiniță până la micul dejun, în timpul activităților didactice de dimineață, apoi se joacă serios în cadrul activităților comune și se distrează jucându-se în timpul activităților complementare și numai masa de prânz și somnul opresc temporar jocul, el urmând să își reia cursul după trezirea copiilor și până la plecarea lor acasă, unde, bineînțeles, copiii se joacă. Cercetările psihologice efectuate în secolul nostru în problema jocului au pus în evidență numeroasele elemente psihologice care conturează această formă de activitate specific umană. Este vorba de acele elemente psihologice, copiii ies ,,din anonimat" și ni se înfățișează ca niște ființe cu personalitatea în formare, care gândesc, acţionează motivat după posibilități și aspiră la perfecționare.

Practica și teoria educației au demonstrat locul pe care-l ocupă jocul în viața preşcolarului, în activitatea de instruire și educare a acestuia din grădiniță. Prin intermediul jocului, copiii își îmbogățesc experiența cognitivă, își educă voința și pe această bază formativă își conturează profilul personalității. Jocul didactic este o formă de activitate distractivă și accesibilă copilului, prin care se realizează o bună parte din sarcinile instructiv-educative în instituțiile preşcolare. Jocul didactic oferă educatoarei prilejul de a atinge obiective importante ce țin de latura formativă, dar și de cea informativă în dezvoltarea personalității copilului preşcolar.

Jocul evită achizițiile de tip receptiv reproductiv, solicitând procesele psihice de cunoaştere la nivel operațional, formându-se astfel deprinderi practice, intelectuale, strategii cognitive, atitudini, sentimente, structuri de personalitate. Jocul este extrem de important pentru copil. Jocul este situația ce oferă prilejurile cele mai bogate prin care copilul poate învăța experimentând activ.

Un copil învață mult prin intermediul situațiilor de joc variate și stimulatoare. Ce anume va învăța el? Să luăm un exemplu simplu: atunci când copilul înalță o construcţie de cuburi , ori taie și lipește ceva, el învață, de fapt, cum să-și coordoneze ochiul cu mâna și cum să exerseze mișcările fine ale mâinii. Aceste două deprinderi le va utiliza mult mai târziu, când se va pregăti pentru învățarea citit – scrisului. Pentru copil jocul este munca sa, iar adulții nu trebuie să minimalizeze nici această activitate, nici seriozitatea cu care ea este îndeplinită de cei mici. La vârsta preşcolară jocul satisface în cel mai înalt grad nevoia de activitate a copilului, nevoie generată de trebuințe, dorințe, tendințe specifice acestui nivel de dezvoltare psihologică. Sub o formă sau alta, jocul se regăsește la copiii tuturor popoarelor, din cele mai vechi timpuri. Din aceste considerente, în grădinițe, jocul este activitatea fundamentală. Prin joc se manifestă, se exteriorizează întreaga viață psihică copilului, se exprimă cunoștințele, emoțiile, dorințele, chiar și acelea care nu pot fi satisfăcute imediat. Jocul reprezintă, de asemenea, una din modalitățile prin care copilul caută să cunoască realitatea înconjurătoare.

Jocul este un minunat mijloc de cunoaştere şi autocunoaştere, de exersare a unor capacităţi, de socializare primară, de antrenare a capacităţilor cognitive şi de exteriorizare a emoţiilor şi sentimentelor. Deşi este şi un mijloc de relaxare şi distracţie, jocul are importante funcţii instructiv – educative. El contribuie, prin conţinutul său obiectual sau logic la dezvoltarea intelectului. Orice joc include elemente afective: bucurie, surpriză, satisfacţie sau insatisfacţie. Jocurile de mişcare contribuie la dezvoltarea fizică, la călirea organismului, la coordonarea şi precizia mişcărilor. Un rol deosebit are jocul în dezvoltarea creativităţii, a inventivităţii.

Copiii care sunt lipsiți de posibilitatea de a se juca, fie din cauză că nu au cu cine, fie din cauză că nu sunt obișnuiți, rămân „săraci” atât sub aspectul cognitiv, cât și sub aspectul personalității. Jocul oferă copiilor condiții inepuizabile de impresii care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, formează și dezvoltă în mod direct capacități observative, iar în mod indirect jocul creează o mai mare antrenare, competență, deprinderi active, mărește capacitatea de înțelegere a situațiilor complexe, creează o mai mare antrenare, competență, deprinderi active, mărește capacitatea de înțelegere a situațiilor complexe, creează capacități de reținere, dar și de dozare a forțelor fizice și spirituale, dezvoltă caractere, deprinderi, înclinații, aspirații.

BIBLIOGRAFIE

- Elkonin D. B. – Psihologia jocului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980
- Ezechil Liliana, Păiși – Lăzărescu Mihaela – Laborator Preșcolar, Editura V&I Integral, București, 2001
- Gheorghian Elena, Taiban Maria – Metodica jocului și a altor activități cu preșcolarii, Editura Didactică și Pedagogică , București

EDUCAȚIA ÎNVINGE GRANIȚELE

Prof. Veronica Bănică
Liceul cu Program Sportiv - Brăila

Sunt cadru didactic de 15 ani și predau limba și literatura română. Tema acestui proiect presupune pentru mine o provocare, deoarece consider că numai un om educat poate avea acces la cultură. În sistemul actual de învățământ, marea problemă a noastră este educația elevilor noștri, o problemă spinoasă a tuturor.

Ca profesor, m-am situat pe poziția celor care cunosc și respectă mult tradiția. Or, aceasta spune că un copil are nevoie de cei șapte ani de-acasă. Dar ce se întâmplă când acești ani sunt petrecuți de un copil într-o familie monoparentală sau ai căror părinți au plecat în străinătate pentru a-i asigura evoluția într-o viață fără privațiuni materiale? Acel copil e privat în primul rând de afectivitate și ne revine nouă, dascălilor, greaua misie de a acoperi aceste privațiuni emoționale. Iar programa încărcată cine o mai parcurge în condițiile în care te străduiești din răsputeri să educi copiii altora?

Așa că voi aborda problema educației fără granițe din postura de părinte și doar profesor de limba și literatura română, nicidecum din aceea de diriginte al unei clase, indiferent de ciclul de învățământ. Consider că educația se face de la cele mai fragede vârste, mai ales că ne confruntăm cu generații din ce în ce mai precoce. Lectura unui basm din oricare literatură poate oferi principii solide pentru călăuzirea unui copil.

Dintotdeauna, basmele au atras copiii, indiferent de vârstă sau generație. Cu toții ne amintim de poveștile pe care ni le spunea mama, bunica sau „tovarășa educatoare”. Fie că era acum 40 de ani, fie acum 20 sau în ziua de azi, copilăria nu poate fi concepută fără basme și povești. Iar cele mai îndrăgite de către copii rămân clasicele povești pe care fiecare le-am auzit în copilărie.

Pe lângă funcția de relaxare pe care o au, basmele au rol important în dezvoltarea psihică a copilului. Ele dezvoltă capacitatea de exprimare, îl ajută să-ți formeze vocabularul, să-l îmbogățească, îi dezvoltă capacitatea de concentrare a atenției, memoria, gândirea.

Basmele și poveștile se aleg în funcție de vârsta copilului și de nivelul lui de exprimare. Pentru formarea unui program de lectură, trebuie să se țină cont de faptul că, citite seara înainte de culcare, copilul își formează un program ordonat, iar adulții, un fel de ritual prin care să își conducă copiii spre țara lui Moș Ene. Dar nu numai înainte de culcare se pot citi povești, ci oricând se dorește atragerea copilului spre o activitate liniștită.

Un basm lung plictisește și scade interesul copilului de a asculta. Dacă replicile sunt lungi, încercați să le scurtați „din mers”. Nu trebuie alese basme care folosesc prea des cuvinte necunoscute copiilor, mai ales regionalisme și cuvinte învechite ce trebuie explicate, deoarece segmentează lectura și scade concentrarea micului ascultător. Când alegeți o poveste, gândiți-vă dacă are elemente ce s-ar putea să-l sperie, mai ales dacă este mai emotiv. Basmele pot fi citite sau povestite; copilul care manifestă lipsă de concentrare poate fi captat să asculte cu atenție, dacă după fiecare pasaj pe care îl citiți, îi arătați și ilustrațiile poveștii sau se dramatizează puțin povestea prin ton, volumul vocii, gestică.

Pentru vârsta de 3-4 ani, poveștile trebuie alese cu grijă în funcție de nivelul de dezvoltare intelectuală și de limbaj a copilului nu sunt recomandate povești cu multe personaje sau cu subiecte complicate. Pentru vârstele mici, alegeți cărțile cu povești clasice, cu poze mari, prin care copilul să identifice personajele. Nu exagerați cu timpul alocat poveștii, veți remarca că o poveste mai lungă de 5-10 minute este prea mult pentru un copil, oricât de interesat ar fi de ea.

Dupa 5 ani, copilul este capabil să asculte o poveste de 10 minute și să memoreze personajele și întâmplările prezentate. Puteți dezvolta mici exerciții prin care îi puteți testa memoria și îl puteți orienta spre ceea ce se numește o apreciere critică. Determinați-l să vă spună ce personaj din poveste i-a plăcut și de ce, cum ar fi acționat el în locul unui personaj și într-o anume situație.

Nu în ultimul rând, este foarte important să se folosească elemente nonverbale și paraverbale în lectura unei povești. Efectul asupra copilului va fi unul pozitiv, dacă se reușește ca prin inflexiunile tonului să-i inspirați atmosfera din poveste.

De la 7 ani, copilul trebuie atras să devină din ascultător, cititor de povești. Puteți pentru început să citiți împreună, câte o replică, pentru a-i stimula curiozitatea, apoi să pozați în cel mai tăcut ascultător!

Efectele unei lecturi susținute sunt vizibile în timp, prin nivelul de dezvoltare a limbajului și prin evoluția firească a unui copil educat în spiritul tradiției.

Rolul familiei în educația copilului

Prof. Banu Cristina
Școala Gimnazială Stoilești

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfășoară în mod conştient în conformitate cu finalităţile stabilite în prealabil, are un sens intenţional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acţiunii, subiectul (agentul) urmăreşte un scop anticipat sub forma unui proiect. În funcţie de finalităţi, sunt selecţionate valorile care urmează a fi transmise şi sunt alese metodele şi mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. În cadrul educaţiei, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfăşura în mod concret, sunt animaţi de anumite intenţii, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii şi norme, deci totul este organizat şi programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcţionat.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situaţii, iar tatăl este prea dur copilul nu ştie cum este corect să procedeze dacă şi adulții au păreri împărțite.

Este important ca parinții să respecte regulile de bune maniere in familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinţii ar cunoaşte aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai uşor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuţul vă cere o jucărie, obişnuiţi-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politeţe: „te rog", „poftim", „mulţumesc". De asemenea, trebuiesc aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare şi aşa insistăm până acestea vor deveni o obişnuinţă.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi ineficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

,,Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt". Larry Fields.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimente**le**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevarul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru**. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm**,** iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură

!

Bibliografie:

,,Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;

,,Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

,,Teoria și metodologia evaluării”, Cucoș C, Iași, 2008.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv.primar-Băra Lorena-Liliana
Colegiul Naţional Diaconovici-Tietz,Reşiţa,Caraş-Severin

„Copilul nu datorează părinților viața, ci creșterea.”
(Nicolae Iorga)

Educația pe care o primește un copil constituie materializarea acțiunilor sau, de ce nu, a inacțiunilor părinților, fiind o reflecție a modului în care aceștia și-au exercitat autoritatea părintească.

Copiii nu se nasc cu anumite virtuți sau, dimpotrivă, cu trăsături mai puțin pozitive, ci își conturează personalitatea și caracterul în drumul pe care pășesc, în viață, alături de părinții lor, drum care este jalonat nu numai de influența acestora din urmă, dar și de impactul mediului în care își desăvârșesc existența.

Educația devine, în acest context, un adevărat filtru al tuturor influențelor externe pe care le suportă un copil în creionarea personalității acestuia, astfel încât cunoașterea dimensiunilor acesteia reprezintă un exercițiu necesar.

Identificarea unei definiții a educației nu trebuie să se limiteze numai la procesul de învățare a scrierii și citirii, ci trebuie să cuprindă și dezvoltarea psiho-emoțională a oricărui copil. Educația trebuie să se preocupe, așadar, și de asigurarea înrădăcinării unor principii sănătoase, care să constituie un etalon în funcție de care minorul să pășească pe drumul vieții.

Înțelegerea corectă a dimensiunilor educației este necesară, dar nu și suficientă, în lipsa individualizării actorilor principali care trebuie să o asigure. În percepția generală a societății actuale, educația este asigurată, în primul rând de instituțiile de învățământ. Suprapunerea perfectă a celor două reprezintă a perspectivă greșită și nerealistă. Școala este instrumentul prin care statul continuă drumul inițiat de părinți în dezvoltarea psiho-fizică a copiilor, încurajând un parcurs care a început în mod satisfăcător sau, dimpotrivă, corectând anumite derapaje care pot să apară. În consecință, responsabilitatea asigurării educației este o obligație comună a unor doi mari actori, respectiv părinții și școala.

Primele jaloane ale vieții unui copil sunt reprezentate de părinți. Aceștia sunt cei care, din primele clipe de viață, stabilesc direcția înspre care exercitarea autorității părintești se va îndrepta, obiectivele care trebuie atinse și mijloacele cu ajutorul cărora acestea se vor materializa în anumite rezultate. Ca atare, influența determinantă pe care o constituie modalitatea de creștere a copiilor în primii ani de viață trebuie să responsabilizeze părinții, care trebuie să apeleze la cele mai înalte standarde în conduita lor față de aceștia.

Personalitatea celor mici, mai ales în primii șapte ani de viață, se reflectă în cele mai comune aspecte ale vieții de zi cu zi. De pildă, un comportament agresiv al copilului față de jucăriile sale, pe care le deteriorează, fără a respecta valoarea lor sentimentală, reprezintă un semnal puternic de alarmă cu privire la devierea procesului educațional de pe făgașul său normal. În același mod, adresarea unor cuvinte injurioase față de prietenii lor, agresivitatea cu care își impun punctul de vedere, sunt indicii serioase ale unei exercitări greșite a autorității părintești.

Încă de la o vârstă fragedă, chiar dacă minorii nu au încă aptitudinile de a comunica, părinții trebuie să fie extrem de prezenți și de implicați în dezvoltarea lor armonioasă. Aceștia trebuie să încurajeze respectarea regulilor, să explice însemnătatea lor, dar și consecințele pe care le pot produce în caz de nerespectare. Copilul trebuie responsabilizat încă din primii săi ani de viață. Beneficiile materiale și emoționale pe care copiii le obțin trebuie să fie rezultatul unei munci pe care o depun, în acord cu capacităților lor fizice și intelective, desigur.

În procesul lor de dezvoltare, copiii împrumută numeroase trăsături de caracter ale părinților, având o putere de observație foarte bine conturată. În consecință, cei din urmă trebuie să fie extrem de atenți la conduita pe care o adoptă pe lângă copii, să fie ordonați, îngrijiți, politicoși, să folosească un limbaj îngrijit, să manifeste toleranță față de cei din jur și să respecte regulile sociale.

Copilul își va însuși comportamentul părinților, pe care îl va considera drept un etalon pentru viață. Profesorul intervine în acest proces, însă nu participă de la debutul acestuia, motiv pentru care începutul vieții minorilor trebuie să fie unul prielnic pentru ca instituțiile de învățământ să continue să le modeleze caracterul și personalitatea. În absența unei baze solide, tot acest demers este amenințat de un eșec nefericit.

Toate aceste argumente ne îndrituiesc să subliniem importanța unei implicări active a părinților în creșterea și educarea copiilor, încă din primii șapte ani de viață. Profesorul are menirea de a fi un partener al părinților în tot acest proces educațional, proces care trebuie să pornească de la niște premise serioase și solide. Copiii oglindesc modul de exercitare a drepturilor și îndatoririlor parentale.

JOCUL ÎN OPTIMIZREA ŞI DEZVOLTAREA SOCIO-EMOŢIONALĂ A ŞCOLARULUI

Bărăian-Surd Stanca-Dacia
Profesor învăţământul primar
Şcoala Gimnazială “Ioan Opriş”Turda

Şcolarul mic, cu vârstă de 6 - 7 ani simte nevoia să se joace cu alţi copii, însă relaţiile cu aceştia sunt deseori furtunoase. Cu toate acestea, se bazează tot mai puţin pe agresiune şi învaţă să împartă şi să accepte regulile impuse.

Şcolarul mic învaţă încet să înţeleagă sentimentele şi nevoile celorlalţi. Din punct de vedere emoţional, stările copilului trec prin extreme, de la autoritar, la emotiv şi ruşinos.

La vârsta de 5 - 6 ani familia şi în special mama reprezintă centrul lumii copilului, astfel încât acesta devine deseori anxios atunci când mama pleacă. Şcolarul mic, la această vârstă este calm şi prietenos, se joacă cu alte fetiţe şi băieţi, deşi preferă membrii aceluiaşi sex. Perioada 5 - 6 ani este caracterizată de simţul conformismului - copilul îi critică pe cei care nu se conformează.

Din punct de vedere emoţional, la vârsta de 6-7 ani preşcolarul este stabil şi s-a acomodat bine mediului; este posibil să se teama de întuneric sau de câini, deşi fobiile nu sunt specifice pentru aceasta vârstă.

La vârsta de 6 - 7 ani majoritatea băieţilor se identifică cu tata şi o pot învinovăţi pe mama pentru toate lucrurile rele. Copiii se pot identifică şi cu adulţii din afara familiei - învăţători, vecini, etc.

Şcolarul mic acceptă cu dificultate criticile şi este foarte sensibil emoţional; fiinţa sa este centrul universului său şi are tendinţa de a se lăuda. În general, copiii la aceasta vârsta vor multe, sunt rigizi şi negativişti, se adaptează greu şi poate reapărea comportamentul violent - crizele de furie. Parinţii trebuie să dea copilului libertate şi timp, pentru a se adapta în propriul ritm. Limitele trebuie să fie rezonabile şi să fie explicate copilului.

Numeroase studii au arătat că succesul social nu este neapărat al celor cu cel mai ridicat QI (coeficient de inteligenţă). Inteligenţa emoţională ţine de conştientizarea propriilor emoţii, stăpânirea acestor emoţii (prin controlarea cauzelor generatoare), motivaţia interioară de a evolua, dublată de iniţiativă, optimism şi dăruire, empatie (capacitatea de a înţelege emoţiile şi sentimentele altora) şi, nu în ultimul rând, de aptitudinile sociale, adică de capacitatea de a stabili relaţii pozitive, de a coopera şi colabora cu ceilalţi, de a rezolva conflicte, de a capta atenţia.

Inteligenţa emoţionala presupune empatia, capacitatea de a rezona cu celălalt, de a te pune în locul lui, de a-i înţelege nevoile, suferinţele, bucuriile, de a-i face surprize plăcute etc. Iată câteva jocuri eficiente în dezvoltarea emoţională care se pot realiza cu succes la clasa pregătitoare:

Fericit, trist, supărat

Desenează mai multe chipuri pe bucăţi de hartie separate. Fiecare imagine trebuie să reprezinte un sentiment diferit, cum ar fi bucuros, trist, supărat, fericit, somnoros, speriat, şi aşa mai departe. Aşază copiii în semicerc pe scăunele sau pe covor şi citeşte-le o poveste în care personajul îşi exprimă unele emoţii. Atunci când un sentiment apare în carte, scoate bucata de hartie corespunzătoare şi aşeaz-o lângă faţa ta.

Cartea mea

Adună elemente vizuale care sunt importante pentru copil, inclusiv operele de artă ale sale, fotografii din revista preferată, fotografii de familie etc. Lipeşte fiecare element pe o foaie de hârtie. Ajută-l să descrie semnificaţia fiecărei imagini şi să scrie toate informaţiile date de el în partea de jos a paginii. Capsaţi paginile împreună şi adaugaţi o pagina de titlu pe care scrie ***"Cartea mea- Totul despre mine"***. Citiţi cartea împreună după ce aţi terminat de lucrat la aceasta.

Identificarea sentimentelor

Citiţi povestirea aleasă copiilor. Atunci când citiţi încercaţi să prezentaţi expresii faciale distincte şi modificări ale vocii concordante cu textul citit. De exemplu, urlaţi pentru furie, râdeţi la bucurie, etc. Cereţi copiilor să creeze propria dispoziţie sau sentimentele personale pe o farfurie de hârtie, utilizând echipamentele disponibile astfel încât să obţinem o faţă unică de păpuşă. Lipiţi un beţişor flexibil pe spatele farfuriei de hârtie astfel încât aceasta să poată fi ţinută în mână. Cereţi copiilor să spună care sunt sentimentele lor şi comportamentele asociate cu aceste sentimente. Cereţi-le să identifice şi dispoziţiile afective ale altora.

Îmbrăţişări muzicale

În timp ce muzica sună, participanţii la joc dansează prin sala de clasă. Când muzica se opreşte, fiecare copil trebuie să îmbrăţişeze alt copil, apoi muzica porneşte şi participanţii continuă să danseze. Următoarea dată când se opreşte muzica, trebuie să se îmbrăţişeze trei copii şi tot aşa până când jocul ajunge la final şi se termină cu o îmbrăţişare de grup.

Joc de cărţi cu emoţii

Decupaţi din reviste sau xeroxaţi imagini cu persoane. Fiecare copil alege câte o imagine, identifică emoţia persoanei din imagine. Se întreabă copiii în ce situaţii au simţit şi ei la fel ca persoana din imagine. Îi incurajăm să găsească posibile explicaţii pentru modul în care se simte persoana respectivă. Nu criticaţi dacă nu se găseşte explicaţia corectă.

Oglinda fermecată

Arătaţi copiilor o imagine din jocul de cărţi cu emoţii. Apoi rugaţi copiii să mimeze emoţia respectivă cu oglinda în mână. Se repetă exerciţiul pentru toate imaginile de pe cărţile de joc.

Cursa cu obstacole

Realizaţi în sala de clasă o cursă în care sunt mai multe obstacole. Un copil va fi legat la ochi şi va trebui să termine cursa ajutat de un coleg care îl va ghida printre obstacole.

Sculptorul

Jocul este condus de învăţătoare, ea cere copiilor să se transforme în statui care să exprime: bucurie, tristeţe, mirare, furie, etc.

Salutul ochişorilor

Pe un fond muzical copiii se deplasează prin clasă, la semnalul învăţătoarei (oprirea muzicii), fiecare copil salută pe unul din colegi clipind din ochi şi dă mâna cu el. În acest joc nu este permisă comunicarea, este un exerciţiu de comunicare nonverbală.

Activităţi de interrelaţionare şi intercunoaştere

Păstrându-se formaţia de cerc, elevii formează perechi şi sunt solicitaţi ca în urma unei discuţii să identifice două lucruri care le sunt plăcute amândurora, iar apoi să le raporteze grupului, fiecare din cei doi membri ai perechii afirmând unul dintre lucruri.

Se continua prin concluzionarea că sunt mai multe lucruri care ne apropie decât cele care ne despart.

Se cere continuarea propoziţiei: „Un prieten este cel care…”

Se cere continuarea propoziţiei: „Sunt un prieten bun pentru că…”

Se finalizează discuţia prin formularea de către cadrul didactic a unor concluzii sau liste de idei.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF. INVAT. PRESC. BARBACIORU CARMEN
GRADINITA NR. 185

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ŞI PEDEAPSA. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Drepturile copilului - între educaţie şi presiunea factorilor socio-economici
- studiu –

Barbu Carmen Marinela - Şcoala Gimnazială „Sf. Dumitru” Craiova

Dreptul la educaţie, alături de cel de a exista, de a trăi sănătos este fundamental. Societatea este obligată să-i asigure copilului exercitarea acestui drept. Copilul învaţă de când se naşte. Prima lui şcoală este familia, apoi prietenii şi orice alt grup social din care copilul face parte într-un moment anume. Este ,,acea şcoală a vieţii’’, care debutează din copilăria timpurie şi se menţine de-a lungul întregii existenţe.

Mediul şcolar îl ajută apoi, după cei ,,7 ani de acasă’’, să se adapteze mai bine lumii, prin ştiinţă şi cunoaştere. Dezvoltarea capacităţilor mentale şi modalitatea de a le folosi eficient sunt contribuţiile majore ale şcolii, unde copilul găseşte tot ceea ce este necesar ,,construirii’’unui om capabil de acţiune, cu conştiinţa morală vie.

Educaţia disciplinează şi ordonează interiorul fiinţei umane, cât şi relaţiile acesteia cu semenii. Disciplina în educaţie nu înseamnă supunere, obedienţă totală, necondiţionată, ci trebuie să fie indusă printr-o serie de activităţi care să genereze comportamentul adecvat, disciplinat.

De multe ori se face confuzie, din păcate, între educaţie şi informare, însă aşa cum educaţia nu poate fi confundată cu şcoala, nici informarea nu se reduce la cea oferită de şcoală. Şcolile trebuie să primească toţi copiii, fără nicio deosebire, privind condiţia lor fizică, intelectuală, socială, emoţională, lingvistică sau de orice altă natură. Acestea se referă şi la copiii cu dizabilităţi sau care muncesc, copiii aparţinând populaţiilor nomade sau copii ai străzii, în general, populaţiei dezavantajate /marginalizate.

În România, există aproximativ 350.000 de copii români ai căror părinţi au plecat la muncă în străinătate. Aceşti copii rămân în grija unor persoane care nu le pot oferi sprijin emoţional şi educativ, astfel că dezvoltarea lor psihică şi comportamentul acestora pot avea de suferit.

Mulţi dintre copiii ai căror părinţi au migrat se confruntă cu probleme precum:

- Rezultate şcolare mai mici decât până la plecarea părinţilor;
- Scăderea motivaţiei de învăţare;
- Absenteismul şi abandonul şcolar;
- Implicarea redusă în activităţile şcolare şi comunitare;
- Multiplicarea rolurilor din gospodărie;
- Limitarea timpului pentru pregătirea temelor, activităţi de timp liber, odihnă, comunicare cu semenii;
- Administrarea nechibzuită a resurselor financiare;
- Comportamente deviante;
- Creşterea frecvenţei unor comportamente de risc pentru sănătate: fumat, consum de alcool, regim alimentar dezechilibrat, relaţii sexuale precoce / neprotejate.

În vederea satisfacerii nevoilor (specifice) ale copiilor, determinate de plecarea părinţilor şcoala trebuie să aibă ca direcţii de acţiune :

-susţinere emoţională: să fie ascultaţi şi înţeleşi;
-abordare individuală;
-sfaturi;
-activităţi de petrecere a timpului liber;
-încredere în adulţi (profesori);
-pregătire pentru un mod de viaţă sănătos;
-motivare pentru studii;
-abilităţi de soluţionare a problemelor şi luare a deciziilor;
-abilităţi de gestionare a resurselor (bani, timp);
-stimă de sine / apreciere adecvată;
-relaţii interpersonale pozitive;
-pregătirea părinţilor, supraveghetorilor, profesorilor pentru a diminua consecinţele migraţiei asupra copiilor (consilier asistenţă psihopedagogică)

Cât de mult sunt afectaţi copiii de absenţa părinţilor? La această întrebare găsim frânturi de răspuns în scrisoarea unei copile către mama sa :

Dragă mami,

Sunt bucuroasă să te am pe tine ca mamă. Chiar dacă nu ai fost prea mult timp fizic lângă mine, ai fost prezentă sufletește... Ai avut grijă să nu-mi lipsească nimic. Mă simt diferit, mai ciudată față de alţi copii. La ei vin părinţii la şcoală, la mine, nu. Tu nu poţi veni. Mă simt ciudat şi rău atunci când este ziua ta şi nu putem fi împreună. Tot ce avem sunt câteva cuvinte şoptite în grabă la telefon. Ziua mea?.... tristeţe..... singurătate.... În jurul meu sunt o mulţime de oameni care mă iubesc. Văd şi eu asta, dar eu nu ştiu, nu pot fără tine. Singurul cadou pe care am sperat şi încă mai sper să-l primesc eşti tu. Să fim doar noi două la casa noastră. Apreciez că îmi oferi multe lucruri la care alţi copii nici nu visează, dar mai bine aş renunţa la tot... doar ca să fii TU CU MINE....

De foarte multe ori şcoala ţine loc de familie. Importanţa educaţiei este deosebită, întregul sistem educaţional trebuind să se bazeze pe premisa că fiecare individ poate fi educat, poate fi ajutat să treacă de la o etapă la alta, atâta timp cât influenţele educative se adresează “ zonei proximei dezvoltări “ (L. S. Vigotski).

Izvorul dezvoltării psihice îl constituie, după cum se ştie, contradicţiile interne care apar ca urmare a solicitărilor externe. Crearea mijloacelor necesare pentru depășirea şi rezolvarea acestor contradicţii revine, în primul rând educaţiei. Pe de o parte, educaţia oferă conţinuturile ce urmează să fie asimilate, pe de altă parte ea se preocupă de modul în care să fie asimilate, de formarea capacităților omului. Rolul conducător al educaţiei apare în intervenţia acesteia în crearea unui climat educaţional favorabil, cu valenţe educative puternice asupra formării personalităţii umane. De aceea, nu este deloc greşită sau inoportună afirmaţia că “ educaţia este o artă “.

IMPORTANŢA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învăţământ preşcolar: BARBU CLAUDIA NICOLETA

„Copilăria e o lume aparte, pentru noi e o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă e una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim de „cei şapte ani de acasa”, ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi a comportamentului copilului. Atunci când spunem :”acest copil are cei şapte ani de acasa”, ne gândim la un copil bine educat, care ştie să salute, să spună mulţumesc, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Un copil manierat, bine educat de către părinţi se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur, decât unul caruia îi lipsesc „acei şapte ani de acasa”. De aceasta depinde câţiva factori, cum ar fi: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

În formarea comportamentului, un rol important are relaţia copilului cu părinţii, copilul fiind încurajat şi înconjurat de dragostea acestora, ceea ce îi permite acestuia să se dezvolte şi să aibă încredere în propriile forţe.

Astfel copilul se simte protejat, îngrijit, iar această ideea de siguranţă ii creează deschidera spre învăţare şi asumare a regulilor de comportament. Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, să citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală, ci şi în toate domeniile de dezvoltare cognitivă, socială, psihologică şi intelectuală.

În momentul în care copilul depăşeşte sfera familiei şi intră în colectivitate (grădiniţă) începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. Aici un rol important pentru a continua educaţia „celor 7 ani de acasă”, o are educatoarea care trebuie să „descopere” copilul cu care interacţionează, să-l ajute pe copil să-şi formeze imaginea de sine.

„În cei şapte ani de acasa” copilul învaţă deprinderi de autoservire, oridine, igienă, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea stărilor, a emoţiilor, bunele maniere şi comportament, relaţionarea cu ceilalţi.

Este foarte important să le transmitem copiilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îi vor ajuta să fie un om respectos şi demn de respect, manierat, sociabil, pentru ca, „cei şapte ani de acasa” reprezintă oglinda educaţiei edevarate.

Cei șapte ani de acasă...
... rolul familiei în parcurgerea acestei etape

Prof.înv.primar: Barbu Cristina
Liceul teoretic „George Moroianu” Săcele –Brașov

„Cei 7 ani de acasă” sunt hotărâtori în procesul de adaptare şi integrare la viața socială şi aşa marcată de influenţele mediului socio-economic. Familia este instituţia primordială unde copilul dobândeşte cea dintâi şcoală a vieţii. Nu întâmplător părinţii sunt gata să îşi spună cuvântul chiar şi în cele mai dificile probleme de educaţie. Faptul este explicabil; de la părinţi au învăţat în primul rând tot ce ştiu până când copilul este adus într-o instituţie de învăţământ.

La această vârstă, copilul se găseşte în perioada celei mai mari plasticităţi a sistemului nervos, care oferă posibilitate familiei să producă, prin educaţie, primele modificări care dau direcţia dezvoltării şi formării ulterioare a personalităţii. Personalitatea copilului începe să se contureze după vârsta de doi ani. Este vârsta la care copilul începe să perceapă şi să fie atent la ceea ce se petrece în jurul lui. După vârsta de trei ani, atenţia şi percepţia sunt mai active decât în trecut. Copilul încearcă să facă mici treburi. Vorbirea devine mai completă. Copilul face uşor propoziţii. Părinţii trebuie să-l încurajeze şi să-l îndemne să se supună unor olbigaţiuni individuale: să nu-şi murdărească hainele, să mănânce singur şi pe cât se poate mai ordonat, să aşeze după utilizare, jucăriile la locul lor. Trebuie plimbat în jurul casei şi făcut să observe curtea şi animalele vecinilor. Trebuie să se familiarizeze cu oamenii.

Este de remarcat faptul că familia îl inserează pe copil în civilizaţie mai mult prin latură expresivă, strict exemplificativă, şi mai puţin prin latura teoretică, reflectată.

Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat, familial, primele impresii, formându-şi conduite, prin mimetism şi contagiune directă. Copiii vor face sau vor crede, precum părinţii, imitând comportamentele acestora. Prin comportamentul membrilor familiei, în primul rând al părinţilor -prin modul cum vorbesc, cum gesticulează, cum se comportă cu alţi oameni, cum se achită de îndatoririle sociale ş.a, -ei constituie în permanenţă modele, pe care copiii caută să le imite.

Mihai Golu spune: „ Pecetea pe care părinţii o lasă asupra structurii si profilului spiritual- moral al personalităţii propriilor copii se menţine toată viaţa”. Familia îşi poate exercita influienţele educative în mod direct prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate, sau indirect prin climatul psihosocial existent în familie, ori prin exemplul de conduită al membrilor familiei.

Prin modul cum îşi formează şi-şi menţin autoritatea faţă de copii, cum dozează şi cum gestionează dragostea faţă de ei, cum rezolvă situaţiile conflictuale, părinţii pot fi educatori autentici sau îşi pot pierde această calitate. Un asemenea rol, însă, îl poate îndeplini numai o familie închegată în care membrii ei se respectă reciproc şi îşi poartă de grijă în mod reciproc. În familie trebuie să domnească voioşia, politeţea, iubirea necondiţionată şi buna înţelegere. Acolo unde se află aceste virtuţi va exista pace şi fericire.

Un rol important în ceea ce priveşte eficienţa influenţelor educative ale familiei asupra formării morale a copilului revine autorităţii de care se bucură părinţii. Autoritatea poate fi manifestată în mod diferit, oscilând între despotismul şi autoritarismul extrem şi indulgenţa excesivă, putând fi posibilă chiar şi o atitudine indiferentă faţă de educaţia copilului. Recomandată este stabilirea în raport cu copilul a unor relaţii educative caracterizate de o exigenţă moderată, fluctuantă în funcţie de acţiunile acestuia şi nu de dispoziţia de moment a părinţilor. Părinţii trebuie să ştie să le arate copiilor că îi iubesc, că ei fac tot ce le stă în putinţă pentru a-i face fericiţi şi că îi preocupă evoluţia lor . Făcând aşa , restricţiile pe care le vor găsi necesare în anumite momente vor fi înţelese şi vor avea mai multă greutate în minţile copiilor.

Cercetătorii au găsit mai multe stiluri parentale, unele cu influenţe constructive pentru copii, altele cu influenţe distructive. Există părinţi autoritari, consecvenţi în principii şi comportamente, care sunt capabili să îmbine acestea cu căldură afectivă, sensibilitate şi încurajarea independenţei, toate acestea spre reuşita copilului lor în viaţă. Copilul simte că este iubit şi protejat, este în siguranţă şi capabil să exploreze lumea, se adaptează mai uşor în societate. O altă categorie o reprezintă părinţii care sunt numai autoritari, manifestând un control intens asupra copiilor, formulează reguli pentru aceştia fără a da nici o explicaţie, clădesc în jurul copiilor ziduri de protecţie, aceştia devenind incapabili de a manifesta creativitate, autonomie şi independenţă. Dezvoltă neîncrederea în sine, iresponsabilitatea şi dependenţă totală faţă de adulţi. Părinţii permisivi constituie a treia categorie de părinţi care formulează un număr prea mic de cerinţe, nu deţin un control ferm asupra copiilor şi nu au nişte criterii de educaţie clare. Astfel copiii, de mici, au libertate deplină în alegerile ce le fac. Nu au principii clare de viaţă, nu au o anumită orientare socială, toate acestea generând lipsă de autocontrol, dezorientare, neîncredere în sine, imobilitate în explorarea mediului şi în integrarea socială.

Cei șapte ani de acasă

Autor:Prof.înv.preşcolar, Barbu Delia
Școala Gimnazială Livada

Mulți se vor întreba cum trebuie să se comporte părinții ca un copil să capete “cei șapte ani de acasă?”. În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primită în casa părintească . Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central.

Educația trebuie să ducă la reținerea unor manifestări negative. Aici se poate interveni, mai ales la preşcolari , mult mai uşor, citindu-le povești terapeutice, cu exemple reale de comportament. Mulți copii se regăsesc în ele. Apoi , prin jocul de rol se poate modela frumos și armonios caracterul .

După vârsta de 3 ani, copiii încep să aibă o activitate nervoasă mai activă și pot fi influențați de procesul educației și al instruirii primite de la părinți în casă. Nu orice cunoştință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare și îndemn la o comportare pozitivă.

Personalitatea lui începe să se manifeste să se manifeste încă de la vârsta preşcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența, în mare măsură , comportarea lui psihică. La această vârstă, copiii imită aproape orice comportament al părintelui. Dacă își vede părintele că se spală pe mâini înainte de masă, cu siguranță o va face și el. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată , încât el , însușindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică. Dacă părintele aruncă hârtii pe stradă, cu siguranță o va face și copilul.

Un rol important în educarea lor o au jocurile și jucăriile. O fetiță are o păpușă. Părinții trebuie să vegheze ca fata să o întrețină în condiții bune, să o îngrijească. Nu trebuie să se admită stricarea jucăriilor. Distrugerea lor sunt atitudini care pot obişnui copilul cu dezordinea și lipsa de igienă.

În jocurile colective, eu ca dascăl, nu admit certurile , purtarea nedisciplinată și expresiile urâte între copii. Trebuie să încurajez jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat. Copiii se pot juca de-a spitalul , în care medicul salută : “Bună ziua! “, spune vorbe blânde și încurajează bolnavii. Se pot juca de-a școala, în care doamnele salută copiii și spune : “Mulțumesc “ după fiecare răspuns. În jocurile cu obiecte din viața reală, copiii trebuie să joace roluri de oameni ale căror purtări sunt demne de lăudat.

În scop educativ,părinții pot da copiilor diverse însărcinări casnice: cu prcurarea de alimente casnice, în care nu se vor permite minciuni. O sarcină precisă și bine organizată place copiilor și are valoare educativă. Se va dezvolta la ei sentimental datoriei, grija pentru înlăturarea greutăților casnice, obligația de a vorbi frumos cu alți oameni. Dacă dirijările bune sunt benefice, din păcate există și exemple proaste de care trebuie feriți copiii.

Pentru formarea celor șapte ani de acasă sunt mai utile exemplele concrete decât cititul unei anume cărți sau ascultarea unor discursuri pe aceste teme.

Cei șapte ani de acasă

BARBU RALUCA

Primele reguli de politețe le învățăm de la părinți și bunici. Apoi, învățăm de la doamna educatoare, de la doamna învățătoare și de la toți profesorii noștri. Toți acești oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Ne dau sfaturi zilnic:

" Spune *Bună ziua* când te întâlnești cu cineva cunoscut!" – spune mama.
"Nu vorbi cu gura plină!" – spune bunica.
"Pune-ți batista la gură când strănuți!" – spune tata.
"Spune *te rog* când ceri ceva! "– spune doamna învățătoare.

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Dacă vrei să crești un copil amabil, elegant, manierat și, de ce nu, plin de șarm, aceasta este cartea care va completa în mod armonios eforturile tale. Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor cu care interacționează. Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare.

Atunci când îi spui unui copil cã nu are voie sã facă un lucru, nu faci altceva decât sã îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplã dacă pune mâna acolo unde mami i-a spus sã nu o facă. Nu trebuie sã îi interzici celui mic sã exploreze mediul înconjurãtor, ci mai degrabã sã îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacă pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți sã cazi și sã te julești și o sã îți curgã sânge” sunã mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi cã nu ai voie sã pui mâna acolo?!” Ai fi suprins cât de inteligent este copilul tãu la o vârstã fragedã.

Dacã vorbim despre egalitate, trebuie sã îi explici celui mic cã un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curãțenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași mãsurã. Afirmațiile de genul ”dacă nu ești cuminte, te las în stradã sã te fure țiganii” nu fac altceva decât sã îi imprime în minte celui mic ideea cã rromi sunt o etnie rea și cã trebuie sã se poate cu ei în mod corespunzãtor.

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât sã atragã atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie sã îi explici celui mic cã nici lui nu i-ar plãcea sã fie deranjat atunci când vrea sã doarmã de exemplu. Spune-i cã dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta sã obțină nimic, din contrã. Descoperã ce îl supãrã și cãutați soluții împreunã.

Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie sã cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Pãrinții au o foarte mare influențã asupra copiilor în primii 7 ani de viațã, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmeazã sã le respecte și ei o datã cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, sã le transmitem micuților învãțãmintele pe care le considerãm noi necesare și care îl vor ajuta sã fie un om respectuos și demn de respect la rândul sãu.

Bibliografie:

Michiela Gîgã, Cei șapte ani de acasã- Codul bunelor maniere pentru copii, Ed. Coresi, București, 1999

Roxana Geanta, Cei șapte ani de acasã- Obiceiuri sãnãtoase și informații utile, Ed. Galaxia copiilor, București, 2016

SA CONSTRUIM IMPREUNA CEI 7 ANI….DE-ACASA

Prof.Bărbulescu Marius Cosmin
Colegiul Agricol Dimitrie Petrescu Caracal

Ca educatori, este important să-i susţinem pe părinţi în demersurile lor educative, să ştim să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit.

Ca părinţi, este important să ştim ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum şi cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm şi când să-l lăsăm să se descurce singur.

În primele etape ale vieţii, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv şi social, trăsăturile şi coordonatele personalităţii se cristalizează în raport cu modelul şi natura situaţională trăită în mod direct , nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părintilor au consecinţe durabile asupra personalităţii în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică şi de neînlocuit.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ş.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştinţele uzuale (despre plante, animale, ocupaţiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observaţie, memoria şi gândirea copiilor. Copilul obţine rezultatele şcolare în funcţie de modul în care părinţii se implică în procesul de învăţare. Părinţii trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-şi ajute copilul la învăţătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinţii se vor limita la controlarea temei de acasă şi a carnetului de note. Deci, atitudinea părinţilor trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei şapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei şapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar şi ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul şcolii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influenţându-l în afara şcolii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la şcoală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinţii uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece şi unii şi alţii nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuşi ca ceea ce consideră părinţii a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situaţie, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunţarea la intervenţii din partea părinţilor care sunt depăşiţi de situaţie

Cei doi părinţi,deşi implicate în aceeaşi măsură în procesul de educaţie,au roluri diferite mama asigură căldura afectivă,iar tatăl reprezintă autoritatea.Mama contribuie la atmosfera intra-familială şi la asigurarea securităţii afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială şi respectarea normelor, dar amandoi părinţii asigură sentimentul de confort şi securitate.Ambii sunt răspunzători de situaţia copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieţii de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele doua aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigenţa raţionala a tatălui.

Exista şi familii în care sunt diferenţe de opinii în ceeea ce priveşte creşterea şi educarea copilului, în care nu există unitate de cerinţe şi consecvenţa în atitudini, o viaţa de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecţiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziţie sau chiar de violentă duce inevitabil la reacţii de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar şi se dezvoltă situaţii conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial şi comunicarea dintre membrii ei.

În familie se constituie sentimentul de apartenenţă socială, pentru că familia este în primul rând o instituţie socială fundamentală, este un grup social în care membrii sunt legaţi prin anumite relaţii biologice, dar şi psihomorale economice şi juridice, răspunzând unul pentru altul în faţa societăţii.

Există unele argumente pentru care părinţii trebuie să se implice în educaţia în cadrul instituţionalizat a copiilor lor, încă de la vârsta preşcolară:părinţii primesc permanent feedback despre potenţialul şi progresul copilului ,ei pot solicita informaţii, pot oferi sugestii şi îşi pot exprima nemulţumirile;părinţii implicaţi servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinţilor la activităţile şcolii reprezintă un factor generator de motivaţie pentru copil.

Construcţia celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie e parteneri.Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” şi cine suntem fiecare dintre noi .

Copiii învaţă ceea ce trăiesc , de Dorothy Law Nolte

Dacă trăiesc în critică şi cicăleală, copiii învaţă să condamne;
Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învaţă să fie agresivi;
Dacă trăiesc în teamă, copiii învaţă să fie anxioşi;
Dacă trăiesc înconjuraţi de milă, copiii învaţă autocompătimirea;
Dacă trăiesc înconjuraţi de ridicol, copiii învaţă să fie timizi;
Dacă trăiesc în gelozie, copiii învaţă să simtă invidia;
Dacă trăiesc în ruşine, copiii învaţă să se simtă vinovaţi;
Dacă trăiesc în încurajare, copiii învaţă să fie încrezători;
Dacă trăiesc în toleranţă, copiii învaţă răbdarea;
Dacă trăiesc în laudă, copiii învaţă preţuirea;
Dacă trăiesc în acceptare, copiii învaţă să iubească;
Dacă trăiesc în aprobare, copiii învaţă să se placă pe sine;
Dacă trăiesc înconjuraţi de recunoaştere, copiii învaţă că este bine să ai un ţel;
Dacă trăiesc împărţind cu ceilalţi, copiii învaţă să fie generoşi;
Dacă trăiesc în onestitate, copiii învaţă respectul pentru adevăr;
Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învaţă să fie drepţi;
Dacă trăiesc în bunăvoinţă şi consideraţie, copiii învaţă respectul;
Dacă trăiesc în siguranţă, copiii învaţă să aibă încredere în ei şi în ceilalţi;
Dacă trăiesc în prietenie, copiii învaţă că e plăcut să trăieşti pe lume.

„CEI 7 ANI DE ACASA„

ED. BARBULESCUMIHAELA CATALINA

GRADINITA STEAUA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă" îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Reguli de politete de baza pe care copiii ar trebui sa le stie

1. **Sa salute la venire si la plecare .**
2. **Sa spuna in mod obisnuit „ Multumesc '' si „ Te rog / Va rog ".**
3. **Sa dea mana si sa priveasca in ochii oamenii pe care ii intalneste .**
4. **Sa se ridice in picioare cand o persoana in varsta intra in incapere .**
5. **Sa vorbeasca politicos vanztorilor sau persoanelor care ofera servicii.**
6. **Sa isi ceara scuze atunci cand loveste pe cineva din greseala .**
7. **Sa bata la usa inainte de a intra in camera cuiva.**
8. **Sa acopere gura atunci cand stranuta sau tuseste .**
9. **Sa foloseasca tacamurile corect.**
10. **Sa nu comenteze negativ despre infatsarea unei persoane.**
11. **Sa asculte alte persoane atunci cand acestea ii vorbesc.**

Ce pot invata copiii in cei 7 ani ?

1. deprinderi de autoservire

2 .ordine

3. igienă

4. curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi

5. exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative

6. bune maniere şi comportament

7. limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire)

8. modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

8. consecvenţă în realizarea unei sarcini

9. concentrare a atenţiei

10. perseverenţă în realizarea unei sarcini

11. alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

TRECEREA DE LA GRĂDINIŢĂ LA ŞCOALĂ

PROF. FLORINA BARCAN
SCOALA GIMN. DIMITRIE CANTEMIR ORADEA

Reforma învăţământului , definită ca „ o schimbare amplă în orientare , structură şi conţinut „ (Dicţionar de pedagogie 1979 , pag. 388) determină schimbarea finalităţilor sistemului de educaţie prin îmbunătăţirea tuturor activităţilor organizate în cadrul procesului de învăţământ , începând cu învăţământul preprimar şi continuând cu cel primar.

Aceasta , deoarece , politicile educaţionale promovate de ţările Comunităţii Europene concep „ preşcolaritatea copiilor ca mijloc de promovare a reuşitei şcolare".

Conform Programei activităţii instructiv-educative din grădiniţă, finalităţile învăţământului preşcolar sunt : dezvoltarea fizică şi psihică normală a copiilor , socializarea copilului şi pregătirea acestuia pentru debutul şcolarităţii prin educarea limbajului , educaţia pentru ştiinţa , educaţia pentru societate , educaţia estetică şi educaţia psihomotorie. Am studiat şi finalitatea învăţământului primar – unul dintre acestea este însuşirea limbii române ca limbaj de comunicare.

Toate acestea se constituie în puncte de întâlnire între învăţământul preşcolar şi învăţământul primar , cu trăsăturile care presupun şi demonstrează continuitatea în pregătirea copilului pentru viaţă.

Rolul continuităţii dintre învăţamântul preşcolar şi învătamântul şcolar în procesul didactic**.**

Vârsta preşcolară şi vârsta şcolară mică au multe caracteristici comune , dar prezintă şi diferenţe.

Dintre caracteristicile comune ale vârstei preşcolare si şcolare mici amintesc :

- dezvoltarea memoriei prin reţinerea unor poezii , reguli de joc , ea trecând de la etapa involuntară la cea voluntară;
- dezvoltarea limbajului care priveşte atât îmbogăţirea vocabularului , cât şi însuşirea structurii gramaticale ;
- manifestarea curiozităţii prin mulţimea întrebărilor puse , cât şi prin interesele faţă de realitatea înconjurătoare.

Aceste caracteristici comune celor două vârste obligă ca în procesul de învăţământ să existe o continuitate logică şi firească între grupa pregătitoare şi clasa I , continuitate facilitată de o colaborare constantă dintre învăţătoare şi educatoare.

Între caracteristicile celor două vârste există şi diferenţe. La vârsta şcolară mică se observă , spre deosebire de vârsta preşcolară , următoarele :

- dezvoltarea pronunţată a muşchilor ; creierul se dezvoltă mult , atât ca volum cât şi ca structură ;
- trecerea de la o atenţie spontană , la una voluntară ;
- transformarea treptată a memoriei în una voluntară logică şi intenţionată ;
- trecerea gandirii de la cea concretă la cea abstractă.

Aceste diferenţe între caracteristicile celor două vârste cer activităţi diferite în gradiniţă faţă de cele din şcoală.

Copilul de 5-6 ani manifestă o mare forţă , agilitate , inteligenţă , traversând programe educative care-i măresc sensibilitatea intelectual – observativă , îl abilitează cu manualităţi artistice , îi dezvoltă curiozitatea şi comportamentul explorator , de protejare şi îngrijire a mediului înconjurător.

Cu multă măiestrie pedagogică , educatoarele realizează demersuri didactice în două forme : activităţi comune cu întreaga grupă şi jocuri şi activităţi la libera alegere , în funcţie de interesele comune pentru un anumit domeniu.

Stimularea dezvoltării copilului de grupă pregătitoare , în funcţie de capacităţile şi interesele sale , presupune elaborarea unor noi strategii ale învăţării pe care să le folosească atât educatoarea cât şi învăţătoarea , prin cooperare permanentă , pentru selectarea cunoştinţelor în funcţie de particularităţile de vârstă şi cele individuale şi în funcţie de valoarea formativă a acestora.

Atât în grădiniţă cât şi şcoală se desfăşoară activităţi cu caracter inter şi transdisciplinar. Acestea oferă vaste posibilităţi de a dezvolta gândirea , de a forma sentimente morale , de a fortifica voinţa copiilor. Pentru învăţătoare ele sunt rezultante ale cunoaşterii „ zestrei " intelectuale acumulată de copil înainte de intrarea în şcoală , cunoaştere care se preia „ din mers „ de la educatoare sau prin activităţi comune. Preluarea datelor este consemnată cantitativ , dar şi nominal pentru a asigura un „debut „ favorabil pentru fiecare copil , pentru a-i asigura libertate psihică deplină ; un comportament creativ , o siguranţă care să-l dispună la dezvăluirea Eului său real.

La sfarşitul vârstei preşcolare dezvoltarea limbajului copilului mai prezintă câteva particularităţi cum ar fi : dislalie cu forme de rotacism (r) fitacism (f,v) , nutacism (n, m) , etc , tulburări de vorbire care se referă la ritm (tahilalia , bradilalia , bâlbâiala , logofobia).

Toate se pot elimina cu răbdare şi perseverenţă prin diferite modalităţi de lucru : jocuri , dicuţii , dialoguri , frământări de limbă , dramatizări. Vital este ca toate acţiunile întreprinse pe linia dezvoltării vorbirii copiilor să aibe un caracter convergent , urmărind progresul realizat de fiecare.

Nu putem neglija nici continuitatea în activitatea educaţională , avâ nd în vedere particularităţile trecerii de la un stadiu la altul în dezvoltarea copiilor.

Jocul din grădiniţă „ fereastră deshisă „ activităţii de învăţare din şcolaritatea mică.

Încă de la vârsta preşcolară , în condiţiile jocului ca activitate dominantă , educatoarea mizează pe elemente ale muncii de învăţare. Prin urmare , învăţătura , dominantă a vârstei şcolare , este prezentă în diferite forme şi la vârsta preşcolară. Ea izvorăşte din necesitatea de a satisface interesul , curiozitatea copilului pentru cunoaştere.

Astfel că preşcolaritatea înregistrează ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualităţii umane şi unele din cele mai semnificative achiziţii cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale în ciclul primar şi chiar mai departe.

De aceea , ca dascăl , imi propun să menţin dinamismul , impetuozitatea şi expresivitatea vârtei şcolarilor , acel freamăt lăuntric permanent ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ.

Noi , dascălii, formăm la copii caracteristici şi trăsături noi , interese , abilităţi , îndemânări , aptitudini , trăsături de caracter şi comportament creativ. Toate acestea se realizează cu ajutorul trăirilor prin jocul didactic , atât de îndrăgit de fiecare copil.

Jocul , acţiune „ distractivă „ petrecută între copii este magnific , pentru că promovează manifestarea liberă a acestora în învăţare , recurgând de cele mai multe ori la activitatea în grup. Jocul , practicat zilnic de preşcolari , reprezintă cel mai eficient mijloc de formare a noţiunilor de care au nevoie copiii mai târziu , în ciclul primar.

Jocurile de creaţie învaţă preşcolarii să se identifice cu diverse roluri socio-profesionale ale adulţilor , ceea ce reprezintă o foarte mare importanţă pentru formarea Eului , a imaginii de sine prezente şi viitoare. Chiar dacă în realitate rolurile copilului nu depăşesc stadiul fanteziei îl apropie pe copil de viitoarele roluri profesionale pentru care va trebui să opteze şi să ia decizii în viitor.

Jocul cu multiplele lui valenţe reprezintă cel mai eficient mijloc de transmitere a cuvintelor şi de formare a noţiunilor de care copiii au nevoie în clasa I . Jocurile colective , cu dialoguri între copii , îmbogăţesc lexicul , educă răbdarea , perseverenţa , perspicacitatea , atenţia , memoria.

Socotesc că cele mai sus enumerate reprezintă suficiente argumente pentru care considerăm că activităţile de joc din grădiniţă reprezintă „ ferestre deschise „ spre activitatea de învăţare din şcoală – asigurând procesul continuu în educaţia permanentă.

Odată cu intrarea copilului în şcoală se menţine şi jocul ca activitate ce asigură un echilibru necesar , o continuitate firească între învăţământul preşcolar şi primar şi în acelaşi timp o adaptare treptată la activitatea şcolară. Începutul şcolarizării va însemna , însă , deplasarea treptată a poderii spre învăţătură. La începutul clasei I , jocul constituie o formă de învăţare , dar şi un mijloc de relaxare , stimulând interesul şi curiozitatea şcolarilor.

Jocul didactic este inclus în sistemul de metode de învăţământ cu rezultate deosebite în captarea atenţiei elevilor şi pentru înlăturarea plictiselii , a dezinteresului facându-i pe cei timizi să devină activi , curajoşi , să capete încredere în capacităţile lor.

BIBLIOGRAFIE :

1. M.E.C.T ,Ghidul programului de informare/ formare a institutorilor/invatatorilor Bucuresti ,2003
2. Mirela Mihaescu, Anita Dulman ,Claudia Mihai,Activitati transdisciplinare ,Ed. Radical ,2004
3. Constanta Cuciinic ,Activitati de invatare ,Aramis ,2003
4. Gabriela Vasiloanca ,Sorina Cuzun ,Gina Velcu ,Exercitii-joc pentru activitati transdiciplinare ,Ed. Erc Press ,2003
5. Constantin Cucos , Psihopedagogie ,Ed. Polirom ,1998

Cei şapte ani de acasă

Înv. Barcan Tatiana
Şcoala Gimnazială nr. 1 Pânceşti
Şcoala Primară Soci – structură

Educaţia pe care o primeşte copilul de la familie, formarea personalităţii, caracterului şi comportamentului până când merge la şcoală reprezintă perioada celor şapte ani de acasă.

Modul în care un părinte se comportă în faţa copilului, greşelile lui marchează pentru totdeauna educaţia acestuia. Încă de la naştere fiecare etapă din viaţa copilului se manifestă asupra dezvoltării sale emoţionale, afective şi intelectuale. Chiar daca unii părinţi consideră că ei sunt cei mai în măsură să- şi educe copiii cum cred ei de cuviinţă sunt foarte mulţi factori care pot influenţa această educaţie.

Primii ani din viaţa copilului influenţează în foarte mare măsură comportamentul viitorului adolescent sau chiar viitorului adult. Toţi cei care intră în contact cu mediul familial şi în special cu copilul se raportează la formarea personalităţii acestuia.

În zilele noastre tot mai mulţi părinţi nu au timp pentru creşterea şi educarea copiilor, din diferite motive, aceştia fiind lăsaţi în grija bonelor, bunicilor, mătuşilor…..

De foarte multe ori sunt unii părinţi care spun „ copilului meu nu trebuie să-i lipsească nimic” oferindu-i tot ce- şi doreşte. Astfel îl învaţă pe copil că tot ce îşi doreşte trebuie neapărat să şi posede. De aceea atunci când nu primeşte se exteriorizează, tipă, loveşte, se trânteşte, încearcă orice metodă pentru a-l determina pe părinte să-i satisfacă dorinţele. In loc să-i acorde atenţie, să comunice, să-i dea afecţiune, căldură îl răsfaţă.

Ne confruntăm cu astfel de reacţii comportamentale printre care sunt diferite dependenţe : lipsa dorinţei de a învăţa, tendinţa pentru un comportament antisocial, probleme de adaptare în grup, de socializare.

Pentru viitorul adult anii petrecuţi în sânul familiei sunt foarte importanţi. Părinţii trebuie să fie foarte riguroşi cu ei înşişi, pentru că fiecare copil ascultă de sfaturile părinţilor, dar în primul rând împrumută comportamentul, gesturile, vocabularul părinţilor. De aceea ei trebuie să fie foarte atenţi, corecţi cu copiii, să-i înveţe lucruri fundamentale. În primul rând să facă diferenţa dintre bine şi rău, frumos şi urât, adevăr şi minciună, dragoste şi ură, bucurie şi tristeţe. Trebuie să îi înveţe să fie modeşti, generoşi, bunul simţ şi respectful fată de cei de lângă el.

Răutăţile şi lipsa de educaţie a unui copil se vede atunci când intră în colectivitate şi părinţii sunt surprinşi pentru că îşi dau seama, unii, că este greu să indrepţi deprinderi greşite , odată ce s-au format sau este greu de schimbat un anumit tip de comportament.

Lipsa celor şapte ani de acasă depinde de părinţi dar şi de caracterul copilului, ce vede în casă, ce îl învaţă cei care vin în contact cu acesta: bunici, fraţi şi alte rude. Copilul trebuie învăţat de mic să aprecieze munca celorlalţi, să fie cooptat în anumite treburi casnice după posibilităţile lor, în special sub formă de joacă, să fie încurajat, apreciat. De fiecare dată trebuie să fie folosit un vocabular adecvat în funcţie de situaţie, să folosească cât mai des formulele: te rog, mulţumesc, pot să …. îmi pare rău, iartă-mă, îmi dai voie……

Relaţiile afective dintre familie şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect. Dacă un părinte nu-şi exercită autoritatea copilul se va transforma într-un mic tiran care crede că totul i se cuvine, că poate face ce vrea. Astfel va căpăta trăsături negative de caracter : egoism, lipsă de respect faţă de el şi cei apropiaţi. Aceste trăsături îl vor pune în conflict cu mediul social periclitându-i integrarea în societate.

In funcţie de relaţiile familial se constituie diferite atitudini ale copilului faţă de semeni, faţă de drepturi şi îndatoriri, şi se formează caracterul şi personalitatea sa.

Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei familii echilibrate bazate pe respect, înţelegere, dragoste şi cinste.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bârda Maria

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg în mod firesc, există factori care pot influenţa această dezvoltare, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil, satisfacerea nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi. Dorinţa permanentă de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care trebuie satisfăcută, cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Tot acum se dezvoltă limbajul şi este foarte important ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie.. Între 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor. După vârsta de un an apar şi crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa. Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ţinem, pentru a preveni lovirea) şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. După 5 ani înţeleg regulile. Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile" (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate. Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. Dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă", un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Şi , iată, de aici, expresia „cei şapte ani de-acasă".

Educația începe în familie, de la primele secunde de viață

Prof. înv. primar, Barlaboi Mihaiela-Cristina
Școala Gimnazială ”Episcop Dionisie Romano”, Buzău

Motto: *“Educația este o activitate psiho-socială fundamentală, dispune de un nucleu structural specific bazat pe corelația dintre subiect-obiect ce evoluează în condiții optime în autoeducație, adică în stadiul superior al umanizării”* Sorin Cristea

Familia creează premisele ființei sociale ale copilului, dar regula morală nu ține de specificul fiecărei familii, ea este universală și impersonală.

Relațiile din familie se adaptează circumstanțelor și caracterelor membrilor. Aici domnește afecțiunea si obișnuința. Apar primele elemente de educație morală: solidaritatea, simpatia, altruismul, iar copilul crescut în direcția urmăririi interesului propriu.

Consider că educația unui copil, pornită ”bine” din interiorul familiei, va face ca acesta să aibă o atitudine nu neapărat corectă față de cei din jur, ci să știe cum ar trebui să acționeze în diferite situații din viață.

De cele mai multe ori ne educăm copiii după modelele anterioare, primite, la rândul nostru, de pe vremea când eram noi înșine copii. Dacă am fost de acord cu educația primită și considerăm că tot ceea ce am asimilat a dus la o frumoasă dezvoltare a noastră, ca om, atunci vom aplica aceleași metode. Dacă, dimpotrivă, avem o altfel de viziune asupra educației ce trebuie dată copiilor, vom aplica propriile metode și vom evita cât mai mult să facem greșelile (ceea ce reprezintă greșeli din punctul personal de vedere) părinților noștri.

Fiecare familie va adopta un anumit stil de educație, realizat informal, și va depinde de stilurile personale ale membrilor familiei și de experiențele anterioare trăite în copilărie și adolescență. Este foarte adevărat că o mare influență o poate avea și mass-media. Toată această explozie de informații, însă, poate avea și efecte negative. Este bine ca în educația copiilor să folosim și experiența altora, indiferent că este vorba de membrii familiei sau comunitate. Într-adevăr, la teorie suntem foarte buni, însă practica este cea care ne face să transpirăm.

A educa un copil nu este un lucru atât de uşor. Unii părinţi, având concepţii învechite, cred că ei ştiu cel mai bine să-şi educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent, există o mulţime de cărţi, filme şi emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinţilor.

Se ridică întrebarea dacă expresia ”cei șapte ani de acasă” mai este valabilă. În societatea actuală, când majoritatea mamelor au serviciu, nu cred că mai putem spune că afimația aceasta se mai află ancorată în realitate. Vedem clar că perioada petrecută de copil alături de familie scade pe zi ce trece. Pentru o viață decentă, nu neapărat mai bună, mamele sunt forțate efectiv să se întoarcă la serviciu chiar mai devreme de cei doi ani pe care îi asigură cadrul legislativ. Astfel, sarcina educativă pe care o avea familia cade în spatele unor instituții care să asigure educația micuților: creșe și grădinițe cu program prelungit.

Educația familială depinde de un întreg complex al vieții de familie: resursele proprii de care dispune, resursele pe care le produce sau asimilează, resursele culturale și spirituale (mentalități, credințe, atitudini, norme, valori, idealuri). Desfășurarea procesului educativ în familie depinde în mare măsură și de modul în care se stabilesc și funcționează relațiile interne și relațiile exterioare, cu mediul social, cultural. Metodele, felul în care se realizează educația reciprocă, autoeducația și, mai ales, educația copiilor, modelele și principiile asimilate, rutina și aspirațiile care orientează soluțiile în problemele de educație, converg spre constituirea stilurilor de viață și de educație în familie.

Climatul familial pozitiv, protector și stimulativ sau climatul negativ, distructiv și inhibitor sunt determinate de maniera în care se realizează funcțiile interne și externe ale familiei și conduc la efecte educative (pozitive sau negative) asupra copiilor.

Ce trebuie totuși să știe un copil în urma educației primite în cadrul familiei ? În primul rând cred că trebuie să-și însușească limbajul. Volumul, precizia vocabularului şi corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinţi în această direcţie. Când un copil pronunţă greşit cuvintele, acesta nu trebuie încurajat pe motiv că e ”drăgălaș” și ”îi șade bine” să fie puțin ”peltic” sau ”rârâit”. Corectarea exprimării trebuie să fie imediată și foarte strictă. Problemele de pronunție se corectează destul de greu sau niciodată.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştinţele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupaţiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia trebuie să se preocupe şi de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Să le dezvolte spiritul de observaţie, memoria şi gândirea.

Este bine ca părinții să încerce să explice copiilor sensul unor fenomene şi obiecte, pentru a le putea înţelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul vârstei de 3-6 ani, iar părinţii trebuie să îi ajute să-şi însuşească un număr mare de cunoştinţe, răspunzând cât se poate de corect şi exact.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de lucrurile încredinţate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult. Părintele reprezintă un exemplu pentru copil. Părinţii le spun copiilor ce e bine şi ce e rău, ce e drept şi ce e nedrept, ce e frumos şi ce e urât în comportamente. Aceste noţiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său şi a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg şi prieten.

În altă ordine de idei, educația familială ar trebui să țină cont și de aspecte legate de independența dezbrăcatului și îmbrăcatului, de legarea șireturilor, încheierea nasturilor sau a fermoarului, păstrarea și ordonarea obiectelor personale.

Viața de părinte constituie o aventură, întotdeauna originală și unică, pe care fiecare nu o poate trăi decât pe seama lui, după condiții care îi sunt proprii.

Funcția familiei pe lângă copil depășește, și încă cu mult, domeniul creșterii elementare și pe acela a dobândirii deprinderilor destinate mai ales să asigure confortul și prestigiul adultului. Familia constituie mijlocul prin care copilul este introdus în societate și în care se formează personalitatea sa proprie.

Bibliografie:

1. Piaget, J., (1966). *Psihologia copilului*. Franța: Editura Presses Universitaires de France;
2. Osterrieth, P., (1973). *Copilul și familia*. București: Editura Didactică și pedagogică;
3. Nicolae, M., (1973). *Condiția umană*. București: Editura Științifică.

Cei şapte ani de acasă

Scoala Gimnaziala Stremt
Prof. Coord. Bârlog Elena

Pentru cei ce tratează bunul simţ drept concept filozofic, acesta este considerat un ansamblu de idei despre lume, viata şi om, având ca izvor traditia populară.

Respectul faţa de un om este ca un future foarte firav, care dupa multe încercari de a zbura, reuşeşte. Bunele maniere sunt ca niste ghiocei, care adeseori sunt acoperiţi de plapuma groasa de zapada, iar alţii în ciuda oricărui efort, nu lasa ca aceasta să îi şteargă de pe pământ. In esenţă, *Cei şapte ani de acasă* , este reprezintă bunul simţ al oamenilor sau este o stare de empatie care devine comuniune cu Dumnezeu. Ea poate fi exprimată prin zicala: “Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face!”

Adeseori mama imi atragea atenţia să vorbesc frumos cu oamenii din jurul meu şi să îi salut ori de câte ori este nevoie. Când vorbim de *cei sapte ani de acasa* ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi a comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem *cei sapte ani de acasa* instantaneu mintea noastră se gândeşte ca acel copil este bine educat, că ştie să salute, să spună *mulţumesc şi te rog* şi care se comportă frumos cu cei din jurul lui…

Pentru mine *cei sapte ani de acasă* au o definitie:” *Respectă să fi respectat şi atenţie mai multă în dată vei primi!*

Cristea Simion, Clasa a VII-a

Cei şapte ani de acasă, atunci şi acum

Prof. Barna Claudia-Manuela, Colegiul Tehnic” Ion Creangă”, Tîrgu-Neamț, jud. Neamț

Ce ar putea reprezenta cei şapte ani de acasa? Educația oferită odraslei în sânul familiei , valori , atitudini, scopuri şi idealuri. Sec! Ne împotmolim într-un limbaj lipsit de substanță, fără filonul fundamental care ar defini corect un întreg proces de formare , consolidare şi informare a viitoarei personalitați a viitorului adult. Un lucru e cert! Omenirea a evoluat tocmai pentru că a avut capacitatea de a transmite informații vitale urmaşilor. Evoluția se naşte din greşeală, învățare si continuitate. Să facem un exercițiu de imaginație….o familie primitivă, o peşteră, copii, foame, frig. Care ar fi valorile transmise tinerilor? Poate câteva tactici de a pândi mamutul sau de a păstra scânteia ce aprinde focul. Poate că i-au învățat că familia din peştera vecină nu e duşman, că se pot juca cu alți copii, dar nu cu leopardul, că pot să se apropie de câine, că părinții nu vor muri, ci se vor duce la zei. Mitic, spiritual , material, acesta trebuie să fi fost bagajul valorilor transmis urmaşilor.

Oamenii s-au schimbat, au construit, au purtat războaie de cucerire sau de apărare, s-au aliat, au învins natura, au nimicit zeii. Care ar fi fost valorile insuflate copiilor în evul mediu? Curaj, resemnare, supunere? Dar prinții ce învațau? Puterea eului, superioritatea, disprețul? Care or fi fost valorile corecte? Prea multe întrebări, prea puține răspunsuri…

În zilele noastre, tehnologia creşte calitatea vieții. Calul a fost înlocuit de maşină, focul de centrala termică, biletul de messenger. Cine are bani e puternic, cine nu are e condamnat. O familie bogată îşi va educa progenitura în spiritul capitalismului, al neîncrederii, al competiției ,dar şi în cel al informației. Un om informat este un om puternic, în fața căruia toate porțile oportunităților sunt deschise iar bunăstarea îi va asigura confortul . Bine, dar familiile sărace? Conform Bilbiei, săracilor le sunt deschise porțile cerului, iar fericirile transced materialului, permițând spiritualului o evoluție mai puternică. Copilul unei astfel de familii va resimți cumplit nedreptatea, se va revolta sau se va resemna. Rămâne întrebarea fundamentală, cine greşeşte şi de ce? Cert este că toată lumea are dreptate, fiecare viziune fiind relativă , dar profundă. Până la urmă, construcția interioară a fiecărui om permite o evoluție socială sau spiritual diferită, dar asta înseamna frumusețea umanității.

Din trecut şi până astăzi, moştenirile concrete s-au schimbat, cele spirituale au rămas aceleaşi. Copilul mic vibrează la răsuflarea mamei, atingerea ei, aude cântecul susurat din tandrețe, simte dorul şi fiorul bunătății, ştie că orice durere trece dacă părinții sunt acolo, se încrede în oamenii dragi, râde şi plânge, dar, mai presus de toate, învață puterea cuvântului şi cea a rugăciunii.

Fiecare familie, indiferent de localizare, stare materială sau educație, vrea ca fiul să reuşească, să supraviețuiască şi să prospere. Şcoala oferă informații utile, dezvoltă aptitudini şi abilități, însă familia este cea care iubeşte. Lumea a evoluat iubind, luptând şi sperând.

Cei şapte ani de acasă înseamnă temelia pe care se va construi personalitatea . Ca părinte, nu pot decât să sper că ce i-am transmis fiicei mele e corect . Aş vrea să reuşească profesional, familial, pecuniar….Timpul îmi va arăta dacă am avut dreptate! Sfaturile mele poate nu sunt perfecte, dar le-am spus cu dragoste.

Deci? Să-i învațăm să iubească!

Ce înseamnă cei șapte ani de acasă?

prof. Bartalis Irma
Şcoala Gimnazială „Turóczi Mózes”
Tg.Secuiesc, jud. Covasna

Oare copilul meu va deveni cineva în viață? Își va iubi munca? Va deveni un adult fericit, un părinte bun? Cu toții ne confruntăm cu aceste întrebări, iar aceste probleme revin tot mai des odată cu trecerea anilor.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă, ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Respectul, bunul simţ, politeţea, adevărul, comportamentul cuvincios, ajutorul reciproc, aşteptarea rândului, vorbirea frumoasă pe tonuri calde, păstrarea curăţeniei şi a mediului curat, toate acestea sunt o parte a ceea ce înseamnă cei șapte ani de acasă. De asemenea, tactul, toleranţa faţă de cei care sunt diferiţi, comportamentul pe stradă şi la masă, comportamentul în public şi la şcoală, respectul faţă de colegi, prieteni sunt lucruri şi aspecte ce trebuie să se regăsească în viaţa fiecărui copil.

Niciun părinte nu-şi doreşte ca pruncul său să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare începând de la comportamentul în mediul familial şi până la cel de la şcoală, la joacă, la teatru sau în vizită la rude.

Pentru asta părintele trebuie să-şi facă timp şi să se preocupe de creşterea şi educaţia celui mic. Dacă părintele va fi mereu ocupat, neatent, obosit, neavând dispoziţia sufletească nici timpul necesar să îl asculte pe copil, firul comunicării se rupe, iar copilul se va simţi neglijat, respins în aşteptările sale. Va căuta răspunsuri în altă parte sau nu va mai căuta deloc. Numai fiind aproape de sufletul copilului, pătrunzând în gând şi luând parte la preocupările acestuia, părintele devine confidentul, sfătuitorul, punctul de rezistenţă şi încredere al copilului sporind şansele unei iubiri reciproce şi unui respect necondiţionat.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile și sentimentele, numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale paşnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut.

Comunicarea dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă.

Cei șapte ani de acasă nu se uită niciodată,sunt temelia fiecăruia dintre noi, pe ei ne bazăm în orice context și situație. Cu dragoste, cu prietenie și multă înțelegere să le transmitem elevilor, să fim alături de ei și să-i învățăm doar lucruri utile și folositoare.

EDUCAŢIA ŞI CEI 7 ANI DE ACASĂ

Bartha Lidia Elisabeta
Prof. înv. primar
Liceul Teoretic ”Samuil Micu” Sărmaşu

"Educaţia este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învăţat în şcoală". Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea părinților. Ei trebuie să-l obișnuiască de mic cu bunele maniere. Sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinţii să fie un bun model pentru el. Ei trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să ştie ce se cuvine si ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere si chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și il învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani?

- deprinderi de autoservire; ordine; igienă; curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi; exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emoţiilor atât pozitive, cât şi negative; bune maniere şi comportament; limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire); modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător; consecvenţă în realizarea unei sarcini; concentrarea atenţiei; perseverenţă în realizarea unei sarcini; alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor.

La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi. Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare.

Foarte importante pentru copilul preşcolar sunt şi activităţile pe care le vor face în afara celor de la grădiniţă, mai exact în familie, cu membriii familiei şi în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanţă între imaginea impusă de ceilalţi si cea a cunoaşterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul şi comportamentul în faţa copilului, ci şi exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristeţe, etc), precum şi a dorinţelor şi nevoilor. Bineînţeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresaţi de cum vorbim, ne purtăm ori reacţionăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu şi chiar ne vom simţi obosiţi la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricţii, conduite şi chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învăţăminte atât din situaţiile şi întâmplările frumoase din viaţă, cât şi din cele negative. Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinţi, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situaţii şi va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele, ori nu va fi încrezător în forţele proprii. Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.didactic.ro

Importanţa celor şapte ani de acasă

Profesor în învăţământ primar: Bartus Éva Tünde
Şcoala Gimnazială nr.1 Vîrşolţ

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viaţă, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mânuță și să ne spună "caca".

Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc.

În „cei şapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei, chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!. Munca făcută cu măsură de exemplu: pregătirea mesei, să ştergem praful împreună, sortarea fructelor sau legumelor, adunarea jucăriilor, cărţileor hăinuţelor, etc.

Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaționare socială - sintetizează psihologul.

Acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, "cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor și educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

- Cum să ne creştem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, Bucureşti, 2012

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRAŞCOLARĂ
DIN SUFLET, PENTRU MAMA!

Profesor în învăţământ primar: Bartus Éva Tünde
Şcoala Gimnazială nr.1 Vîrşolţ

Anul şcolar: 2017-2018
Profesor în învăţământ primar: Bartus Éva Tünde
Perioada desfăşurării: 14 februarie - 8 martie 2018, 4 ore de abilităţi practice.
Clasa: a IV-a B
Tema activitatii desfăşurate : „Din suflet, pentru mama!”
Obiective propuse :
- să cunoască semnificația mărțișorului, respectiv a zilei de 8 martie;
- să - şi cunoască mai bine mămica;
- să - şi formeze abilităţi practice prin diverse felicitări pentru mămici;
- să - şi dezvolte imaginația și creativitatea;

Locul desfăşurării : sala de clasă pentru activitățiile practice și sala de cdi din Grădiniţă
Persoane prezente:
Cadru didactic: Bartus Éva Tünde
Elevi: clasa a IV-a B.
Desfăşurarea activităţii :

În data de 14 februarie elevii au creat felicitărileşi au început să înveţe cânteceşi poezii pentru serbare, urmând ca să confecţioneze şi un mărţişor în data de 22 februarie, care o să fie dăruită, alături de o floare, mămicilor, în data de 4 martie, când va avea loc serbarea în Căminul Cultural al satului.

Rezultate :
- felicitări pentru mămici;
- flori pentru mămici;
- cunoaşterea propriilor mămici;
- serbarea de 8 Martie.
- diplome atât pentru elevi, cât şi pentru mămici

Cei 7 ani de acasă

Beca Adina, Grădiniţa cu PP, nr. 24 Bacău

"Educaţia este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învăţat în şcoală".
Albert Einstein

Mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

Primii ani de viaţă ai copilului, când el descoperă, înţelege şi asimilează, mai ales prin intermediul familiei, principiile şi regulile lumii în care trăieşte sunt extrem de importanţi şi de aceea este necesar ca părinţii să utilizeze metode pozitive de creştere a copiilor.

Evoluţia viitorului adult depinde în mare măsură de educaţia din primii ani de viaţă, de care cei mici au parte în familie. În această perioadă se conturează caracterul copilului şi se pun bazele educaţiei emoţionale. Cei şapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă. Mediul familial este cel în care se învaţă principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Cu alte cuvinte, temelia bunei creşteri se pune în familie.

Cei şapte ani de acasă se referă în primul rând la comportamentul unui copil. Având cei şapte ani de acasă, probabil ştie să se comporte şi cu un om mai în vârstă, şi în societate, şi în viaţă. Ce învaţă copiii în primii 7 ani de viaţă?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative;
- bune maniere şi comportament;
- limbaj;
- modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător ;
- consecvenţă în realizarea unei sarcini;
- concentrare a atenţiei;
- perseverenţă în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

Din păcate, în prezent, părinţii sunt prinşi în vâltoarea solicitărilor zilnice şi petrec din ce în ce mai puţin timp de calitate cu copiii şi recurg din ce în ce mai des la mijloacele moderne (televizor, telefon, internet, etc) pentru a le umple timpul copiilor, iar efectele acestora se văd în agresivitatea pe care o manifestă copiii.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Expresia „Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp considerată culmea achiziţiilor, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informaţii. El este acum asemenea unui burete, absorbind tot. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREŞC.BECE GEORGETA MĂDĂLINA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ”SF. DUMITRU”MĂCEŞU DE SUS

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei șapte ani de acasă!

Prof.înv.primar Beciu Felicia Cristina
Colegiul Tehnic ”Matei Corvin” Hunedoara

”Copilăria e o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singură felie care topește întregul univers înconjurător, vârstă în care nu spaimele de moarte îl macină pe om, ci spaimele de care se înfioară și gâzele, parte și ele din acest întreg fabulos numit natură. Copilăria este seismograful care anunță cutremurele intime de mai târziu; în funcție de ea, omul se comportă într-un anumit fel când e matur, și nu altfel.” **– Petre Sălcudeanu**

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse de familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

* **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

* **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

***Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

* **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

* **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

* **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

* **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Cei șapte ani de acasă
-referat-

Grădinița P.P “Codruța” Galați
Grupa Mare “Winnie”
Prof. Înv. Preșc. Bejan Cristina

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o țară.”
Antoine de Saint-Exupery

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare.

În educarea *“puiului de om”* familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Sistemul factorilor educativi reprezintă ansamblul instituțiilor, organizațiilor și comunităților umane dintr-o anumită societate care direct sau indirect exercită influențe și acțiuni educative prin care contribuie la dezvoltarea și formarea personalității umane.

Factorii educativi sunt diverşi, fiecare are un anumit specific privind modul de organizare şi desfăşurare a activităților educative.

Un loc aparte în cadrul lor îl ocupă factorii instituționali – şcoala, familia, Biserica, instituțiile cultural educative, mass-media şi unele societăți economice şi comerciale.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte.

Familia este celula de bază a societății ce îndeplinește o serie de funcții:

- funcția biologică
- funcția econimică
- funcția de socializare
- funcția de solidaritate
- funcția de control
- funcția de asistență socială
- funcția educativă.

Influențele educative ale familiei sunt o expresie direct a relațiilor ce se stabilesc în interiorul familei și a modelelor culturale pe care le oferă.

Mediul familial este cel care imprimă acțiunii educaționale anumite particularități.

Din punct de vedere intelectual, familia își aduce contribuția la organizarea vieții psihice a copilului, prin stimularea procesului de maturizare și dezvoltare a diverselor sale componente – procesele senzoriale, limbajul, memoria, gândirea, atenția, însușirile psihice etc.

Un mare volum de informaţii sub formă de percepţii, reprezentări, idei privitoare la realitatea înconjurătoare se asimilează sub îndrumarea familiei.

Din punct de vedere moral, familia își aduce rolul prin formarea deprindelor și obișnuințelor comportamentale, începând cu respectarea celor mai elementare reguli de comportare până la formarea unor reprezentări, noțiuni, convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului față de societate, față de ceilalți oameni și față de sine însuși.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Cei șapte ani de acasă**,** ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;

- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Pãrinții au o foarte mare influențã asupra copiilor în primii 7 ani de viațã, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmeazã sã le respecte și ei o datã cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, sã le transmitem micuților învãțãmintele pe care le considerãm noi necesare și care îl vor ajuta sã fie un om respectuos și demn de respect la rândul sãu.

Expresia "Cei şapte ani de-acasă" defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată "culmea achiziţiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

"O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul"

EXEMPLUL PĂRINŢILOR ÎN EDUCAŢIA COPIILOR

PROF. BEJENARIU ANCA
GRĂDINIŢA CU PROGRAM PRELUNGIT
„RIKI-PRIKI” REŞIŢA

Copiii nu au destule cunoștințe despre lumea din jur sau destule aptitudini așa că ei sunt într-o căutare permanentă a unei persoane pe care să o imite. Acea persoană este de obicei unul dintre părinți. Părinții reprezintă primii profesori ai unui copil și un model de comportament.

De obicei copiii sunt mai influențați de ceea ce părinții, fac decât de ceea ce ei spun. Copiii învață să se poarte atunci când își vad părinții cum se comportă și urmându-le exemplu. De aceea, trebuie să fim tot timpul conștienți de lecțiile pe care le dăm copiilor noștri, chiar și fără să ne dăm seama.

Copii învață unele lucruri fără ca părinții să realizeze. De exemplu, nu este deloc neobișnuit ca o mamă să își audă copilul de 4 ani certând un frate sau o soră mai mică în același mod, pe același ton pe care îl folosește chiar ea atunci când îl ceartă. Influențele neintenționate asupra copiilor sunt la fel de puternice ca cele pe care le planificăm cu atenție.

Abilități Sociale. Abilitățile sociale și comportamentul se învață cel mai bine prin puterea exemplului. Un copil va învăța bunele maniere mai ușor atunci când "*te rog"* și "*mulțumesc*" fac parte din rutina de zi cu zi. Învățarea este graduală și se dezvoltă mai natural în cadrul familiei. Atunci când copiii participă la un eveniment social împreună cu un părinte, el observă cum acesta se poartă în prezența altor oameni și cum reacționează la situații diferite.

Respectul față de ceilalți. Copiii învață de la părinții lor ceva mai mult decât abilitățile sociale și bunele maniere. Ei învață de asemenea cum să aprecieze oamenii din jur. Părinții care se poarta umilitor cu ceilalați își învață copiii ca celelalte persoane sunt neimportante. Ia în considerare faptul că felul în care îți tratezi copilul se va reflecta în comportamentul său față de ceilalți. Așadar, dacă își dorești ca fiul sau fiica ta să respecte sentimentele și părerile celorlalți, este timpul să îi respectați părerile și sentimentele lui.

Atmosfera de acasă. Copii nu numai că își imită în mod inconștient părinții, dar ei absorb de asemenea atmosfera generală de acasă. Un copil care provine dintr-un cămin iubitor își va arată într-un mod mai natural dragostea față de ceilalți. Asta nu înseamnă că trebuie să evităm conflictele, însă maniera în care se rezolvă este esențială. Părinții care fac un efort să rezolve orice problemă vor avea copii care își vor asuma mai ușor consecințele faptelor lor.

Accentuați partea pozitivă. Poate că dacă ne-am concentra atenția pe calitățile și aptitudinile pe care le dorim pentru copii noștri în loc să ne gândim la ce pedepse și amenințări ar funcționa mai bine, cei mici vor deveni oameni mai buni atunci când vor fii adulți. Încercați să vă ghidați după sintagma: "Dacă trăiesc după învățămintele mele, copii mei îmi vor urma exemplu".

Explicați totul. Nu vă lăsați copiii să învețe doar prin puterea exemplului. Spuneți-le ce urmează să facă și de ce e bine sa procedeze așa. Adesea se întâmplă ca micuții să nu înțeleagă de ce facem ceea ce facem. De aceea este bine să le explicăm motivația noastră și să le explicam importanța faptelor noastre față de ceilalți.

BIBLIOGRAFIE:

Bonchiș,E., Dezvoltare umană, Editura Imprimeria de Vest, Oradea,2000
Bonchiș,E., Psihologia copilului, Editura Universității, Oradea, 2004

Cei 7 ani de acasă

PROF. BEJENARU DIANA
SCOALA GIMNAZIALA „ GENERAL NICOLAE SOVA” PODURI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

DRAGOSTEA PARINTILOR

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

VARSTELE

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

MODELE.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ŞI PEDEAPSA.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

SFATUL PSIHOLOGULUI

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Rolul familiei în educația copilului

Prof. Belavici Ana Maria
Grădinița „Floare de Colț„ Băile – Herculane

Este știut faptul că modul în care copilul se adaptează la diferitele medii de viață depinde în mare parte de educația primită în familie și de natura relațiilor părinți-copii. De aceea se vorbește de influența mediului familial.

„Cei șapte ani de acasă” este o expresie care se referă la educația pe care părinții o dau copiilor lor. Anii petrecuți alături de familie sunt cei mai importanți. de aceștia depinde dezvoltarea viitoare a copilului. În ultimii ani copiii sunt incluşi în diverse forme de învățământ(creşe, grădinițe) de la vârste foarte mici dar expresia rămâne valabilă întrucât normele de conduită se învață în familie. Responsabilitatea privind educația copiilor nu trebuie lăsată doar în seama instituțiilor de învățământ ci ea revine tuturor factorilor implicați atât cadre didactice cât și familiile copiilor.

Toți părinții vor ca fii și fiicele lor să aibă o bună purtare și să repecte normele de conduită în familie, la grădiniță, la joacă sau în vizite, excursii. Cu cât nivelul de educație al părinților este mai înalt cu atât copilul va avea o atitudine pozitivă față de școală iar nivelul de pregătire și nivelul cultural al părinților influențează pozitiv dezvoltarea viitoare a copilului.

Părinții sunt nişte modele pentru copil. Dacă în casă se țipă, se aud certuri sau părinții nu se respectă între ei sau în societate tot așa se va comporta și copilul.

Primele relații sociale pe care le stabilește copilul sunt cele cu familia. Interacțiunea umană duce la învățarea de comportamente. Copilul mic se joacă adoptând roluri sociale și imitând adulții pe care i-a văzut în aceste roluri. Astfel copilul învață comportamente pe care le poate utiliza mai târziu. În familie copilul învață să primească și să dăruiască iubire, să manifeste conduite sociale corecte dar indiferența afectivă din familie duce la lipsa de orientare în viață și lipsa de încredere în oameni.

„Cei șape ani de acasă” stau la baza educației copilului. Familia este cea care trebuie să formeze această bază într-un climat de dragoste , armonie. Un mediu familial cu certuri, agresivitate poate influența dezvoltarea personalității copilului. A fi responsabil ca părinte înseamnă în primul rând a-ți asuma răspunderea sănătății fizice și psihice a copilului.

Mediul familial trebuie să fie echilibrat-nici autoritarism nici înțelegere excesivă.

Regulile moralei care sunt invățate în familie sunt importante. Copilul trebuie să înțeleagă că reușita ține și de aprobarea celorlalți.

În cei șape ani de acasă copilul trebuie să aibă autonomie –să se îmbrace, să se dezbrace, să aibă un limbaj dezvoltat pentru a comunica în diverse situații, să aibă însușite unele reguli de comportare civilizată(să salute, să mulțumească) , deprinderi de ordine.

Pentru a avea succes în creșterea și educația copilului părinții ar trebui să:

- învețe pe copil bunele maniere, se știe că bunele maniere se predau și se învață cel mai bine prin puterea exemplului.
- stabilească și să impună reguli și limite în comportamentul copilului.
- comunice cât mai mult cu el - comunicarea stă la baza relațiilor între părinți și copii;
- trebuie limitat timpul petrecut la televizor, tabletă, telefon sau calculator
- să permită copilului să socializeze, să se distreze și să se joace .
- să nu abuzeze în niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc
- să îl învețe să își exprime emoțiile și sentimentele
- să îl învețe să spună mereu adevărul.
- să petreacă cât mai mult timp cu copilul.

Omul, în general, iar copilul cu atât mai mult, are nevoie de iubire, înţelegere, compasiune, valori la care mulţi au renunţat sau pur şi simplu le-au uitat fiind prea implicaţi în procesul dezvoltării tehnologice, prea ocupaţi să acumuleze bunuri materiale şi să creeze un standard de viaţă cât mai ridicat.

În lumea modernă poveştile pentru copii nu mai sunt cu prinţese şi prinţi. Vechea lume a basmului s-a transformat într-o lume SF. o lume în care prinţul a devenit soldat universal, zmeul s-a modernizat şi el, devenind un robot demn de toată groaza, specializat în mânuirea armelor cu laser, iar cei mai de temut inamici sunt extratereştrii.

Nu există nici o reţetă care poate transforma un părinte într-un părinte bun. A fi părinte bun înseamnă să-ţi pese de ceea ce poţi face pentru copilul căruia i-ai dat viaţă. Viitorul copilului stă ascuns în primii trei ani de viaţă; ceea ce învaţă în această perioadă este esenţial pentru viitorul său. Tot ceea ce un copil experimentează ca nou – născut şi apoi în copilărie îi condiţionează dezvoltarea pe toate planurile: cognitivă, afectivă, de relaţionare.

Părintele bun este părintele încrezător în forţele sale, este părintele care face tot ce este mai bine pentru copilul său, venind în întâmpinarea nevoilor acestuia.

Studiile au demonstrat că părintele bun este acela care reuşeşte să răspundă adecvat nevoilor copilului sau să dezvolte, nu obedienţa, ci respectul individualităţii şi autonomia de la vârstele cele mai fragede. Astfel, relaţiile permisive determină comportamente uneori imprecise, alteori agresive şi neascultare; cele autoritare determină supunere şi lipsă de iniţiativă şi de respect de sine, ori agresivitate, iar cele supraprotectoare tind să realizeze comportamente pasive, dependenţă şi lipsă de reacţie. În vederea educării copilului sunt necesare şi importante anumite cunoştinţe şi calităţi pe care părinţii trebuie să le dovedească: pricepere, simţul răspunderii, sănătate fizică şi psihică etc.

Bibliografie:

- Kelemen G., Sinteze de pedagogie preșcolară, Ed. Mihailo Palov, Vrsac,2014
- Kelemen G., Didactica învățământului primar și preșcolar, Ed. Univ. Aurel Vlaicu, Arad, 2013

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. înv.preşc.BELBE MARIA
G.P.P.nr 7 Satu Mare

Motto:

"Copilăria este o lume aparte; pentru noi o lume ciudată, fantastică, ireală, pentru cei ce fac parte din ea dimpotrivă, una reală şi plină de armonie". (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilariei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflecta în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalţi. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău ,nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil.

La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama lui a avut o zi grea, el ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, să își dezvolte simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă.

A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să își argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus şi nu se fac observaţii în public. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Câteva reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani: învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului! Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!

Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Invață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!

Lasă-l să se bucure de copilarie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentreaza-te pe disciplina pozitivă!

Invață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale paşnica și să-şi controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Invață-l să spuna mereu adevarul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

Iubeşte-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubeşte-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle şi spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. „Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Învățarea în primii ani ai copilăriei

Învățător: Belciug Camelia„Liceul Tehnologic „Înălțarea Domnului”Slobozia,Ialomița

Noi toți învățăm de-a lungul vieții noastre. Acest lucru începe din ziua în care ne-am născut. Este acum în unanimitate recunoscut că primii ani de viață sunt cei mai importanți pentru învățare.

Aceasta este perioada în care este creat fundamentul pentru viitor, când începem să mergem pe calea care ne va duce prin copilărie, adolescență și în cele din urmă până la maturitate.

Care sunt primii ani?

Oamenii folosesc termenul „primii ani" în moduri puțin diferite. Pentru unii înseamnă anii de la naștere la șapte ani; pentru alții înseamnă anii de dinainte de scoală; în timp ce alții se concentrează în principal în primii trei ani de viață. Toate acestea perioade sunt esențiale în viața fiecărui copil. Lucrul cel mai important este acela că părinții oferă oportunități pentru copii să învețe, să se dezvolte și să se distreze în acei ani, indiferent de termenul pe care îl folosim.

Ce afectează învățarea?

Copiii se nasc gata să învețe și interesați de lumea din jurul lor. Este natural ca ei să-și folosească toate abilitățile pentru a învăța. De la naștere, copiii învață despre ei înșiși, despre ceilalți oameni și despre lumea din jurul lor, acest fapt având un rol activ în propria lor învățare și dezvoltare.

Este uimitor cât de mult copiii învață, acumulează. Tot ceea ce părinții trebuie să facă este să petreacă cât mai mult timp cu copilul. Ei vor fi martori la uriașele salturi făcute de copii în primii șapte ani de viață, privind cunoașterea, înțelegerea și dezvoltarea competențelor.

Dezvoltarea și învățarea la copii sunt afectate de:

• factori intrinseci – moștenirea genetică, temperamentul, sexul și starea de sănătate;

• influența familiei – relațiile dintre membrii familiei, stilul de viață și valorile morale ale părinților, situația financiară a familiei, nivelul de educație al părinților, ocupația și starea de sănătate fizică și mentală a părinților;

• influențe în cadrul comunității – disponibilitatea și calitatea serviciilor pentru copii, sprijinul primit de părinți, calitatea locuinței, siguranța și criminalitatea în cartier, șomaj, nivelurile și sentimentul general de încredere printre locuitori;

• influențe în cadrul culturii lor - cu culturi diferite, marcate de diferențele privind stilul de viață al părinților, credințe și valori, puncte de vedere diferite despre cum ar trebui să fie educați copiii.

Ce arată studiile privind importanța primilor șapte ani?

Importanța primilor ani este acum bine cunoscut în întreaga lume. Acești ani sunt perioada când creierul se dezvoltă. Experiențele și relațiile pe care le are un copil, plus nutriția și sănătatea, pot afecta efectiv acest lucru important. Experiențele pozitive ajută creierul să se dezvolte într-un mod sănătos. Pe de altă parte, experiențele negative cum ar fi neglijarea și abuzul, afectează dezvoltarea creierului în mod negativ, care conduc la probleme emoționale și comportamentale mai târziu în viață. Deci experiențele un copil le-a avut în primii ani de viață pot influența stilul de viață în viitor.

După cum spunea organizația „Zero to Three” din Australia în broșura intitulată „Pregătirea pentru școală începe la naștere”: „Creierul este doar un organ care nu este complet format la naștere. În primii trei ani, trilioane de legături între celulele creierului sunt făcute. Relațiile unui copil și experiențele din primii ani influențează foarte mult modul în care creierul lor se dezvoltă ".

Care sunt cele mai importante domenii ale învățării?

Sănătatea și bunăstarea fizică sunt bază pentru toate învățarea și dezvoltarea.

Rutinele privind obiceiurile alimentare, îngrijirea de sine etc. se construiesc din experiența de viață a copilului.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care copiii îl învață în primii ani de viață este atitudinea despre ei înșiși - adică ei dezvoltă o imaginea de sine care afectează modul în care abordează orice situație, sarcină, sau relația cu o altă persoană.

Cu alte cuvinte, ei dezvoltă un concept despre sine. O parte importantă a acestui concept de sine este imaginea pe care o au ei înșiși ca învățăcel: este bine să fii curios, să explorezi, să pui întrebări, cum să abordezi problemele, să dezvolți imaginația, să experimentezi? Este bine să încerci ceva și uneori eșuezi? A fi un bun învățăcel înseamnă să încerci, să vezi dacă ești capabil și să-ți asumi riscuri.

Există multe moduri de a clasifica învățarea în primii ani ai vieții, dar oricare ar fi categoriile, este important pentru părinți și pentru cei care trăiesc și lucrează cu copiii, să aibă în vedere care tipuri de învățare sunt mai importante. Câteva tipuri importante de învățare sunt enumerate mai jos:

- utilizarea corpului, inclusiv a mâinilor
- respect pentru alții
- cum să relaționeze cu ceilalți, adulți și alți copii
- modul de rezolvare a conflictelor
- abilități de rezolvare a problemelor
- comunicare
- să se obișnuiască cu lucrurile pe care le fac oameni diferiți unul de celălalt
- cunoașterea de sine – înțelegerea sentimentelor, conștientizarea propriilor puncte forte, talentului și unicității
- încredere
- un sentiment de apartenență la familie, comunitate, cultură
- cum să îngrijești pe alții și cum să te îngrijești pe tine
- să se comporte în moduri acceptabile și controlând propriul comportament.

Ce este necesar să sprijine copiii învățarea în primii ani? Copiii au nevoie:

- de adulți care să-i ajut să fie în siguranță și sănătoși
- să fie sprijiniți în acțiunile desfăşurate - cel mai important factor în susținerea învățării unui copil. Toți copiii au nevoie în jurul lor de oameni, sau de cel puțin o persoană, care să creadă în ei, să aibă grijă de ei și vor să-i sprijine în procesul de învățare. Una din cele mai puternice modalități de a învăța pentru copii este să copie ceea ce fac oamenii din jurul lor, așa că este important să fie cu adulții care sunt autodidacți
- de adulți care apreciază unicitatea fiecărui copil și care să respecte sentimentele, nevoile și interesele copilului
- să fie ajutați să învețe să-și controleze comportamentul și să fie învățați să aibă un comportament corect
- materiale și experiențe din care să învețe
- să fie implicați activ în experiențe semnificative. Învățarea se face cel mai bine în context, adică atunci când există o nevoie reală de a ști. Mergând la supermarket, lucrând în grădină, gătind cu un adult, ajutând la spălarea mașinii, precum și mergând în parc sau la plajă, sunt unele dintre cele mai bune tipuri de experiențe de învățare.

Copiii au nevoie în mod special să li se dea șansa să se implice activ.

Utilizează-ți mâinile, utilizează-ți mintea. Televizorul, computerele și alte forme de tehnologie, pot fi instrumente minunate pentru învățare dacă sunt folosite cu moderație și cu ajutorul unui adult.

- cărți în care să vadă și să citească povești, să asculte și să aibă conversații cu oameni. Cărțile reprezintă un minunat și puternic punct de plecare pentru a dezvolta o larg vocabular și abilități literare.
- de timp să construiască relații cu alți copii și adulți.
- de experiență în grup. Ar putea fi un grup de joacă, de îngrijire a copiilor sau ocazional un centru de îngrijire, un program de grădiniță, școală sau în afara orelor de școală. Pentru ca aceste experiențe să fie utile, ele trebuie să fie de înaltă calitate. De asemenea, relația între părinți și educatorii profesioniști poate ajuta părinții în creșterea copilului. Copiii au nevoie de încurajare dar nu trebuie să fie "împinși" și puși sub presiune pentru a învăța lucruri mai devreme decât ar fi dacă nu fi fost împinși. Învățarea se face cel mai bine când adulții lucrează cu atenție cu copilul, au relații iubitoare, și explorează lumea împreună în căi interesante și distractive.

Cei 7 ani de acasă

BELCOTA CERNESCU CORNELIA ANISA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinţilor

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Cei 7 ani de acasă !

Prof. înv. primar Belea Florica Ileana , Şcoala Gimnazială Denta , Timiş

„Florii i se cere parfum , iar omului politeţe” (proverb indian)

Educaţia primită în familie are foarte mare importanţă, căci influienţează nu numai spiritul şi manierele ,ci şi caracterul. Nu întâmplător se spune că celor care nu se comportă aşa cum trebuie le lipsesc cei 7 ani de acasă . În sânul familiei învăţăm primele norme de comportare , trecem prin momentele cele mai dragi , mai vesele sau mai triste . Totodată căminul este cel mai bun lăcaş de învăţare a comportării civilizate .

Părinţii care au acceptat, în cunoştinţă de cauză , să lase urmaşi , implicit , şi-au asumat răspunderea educării lor în conformitate cu normele specifice „bunei creşteri” . Această categorie de părinţi este , de fapt, reprezentativă pentru societate şi prin ea se realizează legătura dintre generaţii . Năzuinţa lor este aceea de a-şi vedea copiii mari , bine instruiţi şi bine formaţi pentru viaţă . Însă viziunea globală pe care o au unii părinţi despre viitorul copilului este, de cele mai multe ori ,expresia unei dorinţe profund subiectivizate . Ei nu conştientizează suficient întreaga problematică pe care o creează traseul devenirii copilului , prin interferenţa atâtor factori care pot influienţa dezvoltarea normală şi formarea personalităţii la parametrii standardelor sociale acceptate .

Unii părinţi consideră grija pentru copil doar în a-i asigura alimentaţia , igiena şi satisfacerea altor trebuinţe primare . Noţiunii de *educaţie* i se atribuie un înţeles foarte îngust , de către mulţi părinţi , datorită unor cunoştinţe vagi , incomplete , pe care le au ei despre educaţie sau datorită nivelului propriu de educaţie şi cultură . Pentru a elimina sau pentru a micşora decalajul dintre ceea ce doresc părinţii pentru copilul lor şi ceea ce trebuie făcut eficient, societatea trebuie să ia anumite măsuri prin care să le asigure părinţilor o mai mare înţelegere a rolului pe care îl au în domeniul educaţiei . În primul rând , acţiunea de educaţie permanentă nu trebuie înţeleasă ca acţiune legată de performanţe profesionale . Ea trebuie să vizeze , în primul rând , ridicarea continuă a nivelului de cultură şi civilizaţie a tuturor categoriilor de cetăţeni , mai ales a părinţilor . Lor trebuie să le fie impulsionat interesul şi bunăvoinţa de a învăţa , de a se informa , pentru ca atitudinea lor să fie cu adevărat eficientă .

Într-o societate aflată în continuă schimbare este normal ca şi interesele şi năzuinţele tinerei generaţii să se afle într-o continuă schimbare . Timpul pe care părinţii îl petrec cu copiii devine tot mai limitat ,de aceea trebuie folosit cât mai eficient. Practica educaţională dovedeşte la fiecare pas , că nimic din ceea ce îl înconjoară pe copil nu are o mai puternică forţă decît afecţiunea , ca element distinctiv al ambianţei necesare dezvoltării puiului de om . Cele mai frumoase raţionamente şi cele mai nobile sfaturi nu fac cât un gest de mărinimie , de iubire şi încredere . Exemplele de dragoste , de comportare delicată şi de respect îi fac pe copii să nutrească la rîndul lor , dragoste şi respect faţă de părinţi , faţă de fraţi şi mai târziu , faţă de colegi şi educatori . Totuşi , noţiunea de *dragoste* nu poate fi gândită decât împreună cu noţiunea de *exigenţă* . Actul educativ , atât în şcoală cât şi în familie , evoluează pe cadranul *dragoste – exigenţă , iubire – respect , autoritate – respect* .

Doza de afectivitate în educaţie nu poate fi măsurată cu o unitate anume . N-a fost creat încă un grafic cu prescripţii fixe de dăruire afectivă şi de însumare a exigenţelor . Măsura de distribuţie ţine de condiţiile concrete şi de tactul cu care părinţii conduc procesul formării copilului . Ideea de ambianţă afectivă nu trebuie echivalată cu cea de creare aunui climat de răsfăţ , de satisfacere nechibzuită a oricărei dorinţe , fără a-l solicita pe copil în exerciţiul efortului necesar modelării sale . Mai ales în domeniul moral , în care formarea convingerilor şi a conduitei necesită un sistem de cerinţe ferme , categorice ,susţinute permanent de respect pentru personalitatea copilului , făcându-l totodată , să se simtă iubit şi ocrotit . Nu teama de pedeapsă trebuie să-l determine pe copil la acţiune , ci plăcerea de a îndeplini o sarcină , de a se bucura de aprecierea celor din jur şi de a se afirma ca şi personalitate .

Pentru a ne da seama şi mai bine de importanţa deosebită a unui comportament civilizat , aş aminti aprecierea lui La Bruyere : „Manierele , pe care le neglijăm ca pe nişte lucruri mărunte , fac adesea ca oamenii să te judece în bine sau în rău . O cât de uşoară străduinţă de a avea maniere plăcute şi civilizate te-ar scuti de aprecierile lor nefavorabile .”

Bibliografie :

1. Psihopedagogie generală , Crețu Elvira , Ed. Aramis
2. ABC-ul bunelor maniere , Armeș Nicolae , Ed. Regis
3. Caracterele , Jean de La Bruyere

„CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof inv.pimar BELU DANIELA
Şcoala Gimnazială Prunişor
Judeţul Mehedinţi

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede,dar ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale n Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „**şapte ani de-acasă**”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

☑ **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

☑ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

☑ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

☑ **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

☑ **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

☑ **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

☑ **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educational. Fie ca este vorba despre viata de acasa, fie ca vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulilele de comportament sau de interdictiile pe care i le stabilesc parintii sau educatorii.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, , școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă .

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.Belu Nicoleta Ana

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial.

El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluţia nu este să legi uşile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanenţă tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl laşi să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”

Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. „Şi aici, este mai bine să-i dai un colţ, în care poate să scrie pe pereţi liniştit, ba chiar să-l şi lauzi pentru asta”. După 5 ani înţeleg regulile. Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate. Politeţea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe.Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială

De-a lungul secolelor, educatia a fost strans legata de religie. In Antichitate, in Orient, scolile functionau in general pe langa temple. In Occident, manastirile erau centre de cultura pe langa care functionau scoli, atat pentru viitorii clerici (scoala interioara), cat si pentru laici (scoala exterioara). In tara noastra inca din sec. al XI-lea existau scoli pentru pregatirea preotilor pe langa manastiri si centre episcopale, cu predare in limba latina, greaca si slava.

Despre sensul si importanta educatiei religioase, vorbeste si filosoful culturii si esteticianul Tudor Vianu care, scriind despre interactiunea valorilor preciza ca, daca toate celelalte domenii au o valoare integrativa, religia se constituie ca o valoare ce da sens integrator celorlalte directii ale cunoasterii.

Prin educatia religioasa trebuie sa realizam de fapt o reala cultivare a spiritului. Ea ne ajuta sa construim un sistem de valori spirituale, etice, estetice etc. racordate la personalitatea fiecaruia dintre noi si materializarea in comportamente integratoare in viata comunitatii din care facem parte si a societatii in ansamblu.

Educatia este posibila in toate perioadele vietii omenesti, de asemenea educatia religioasa este posibila in varsta copilariei deoarece insusi sufletul copilului are in interiorul sau cele necesare pentru aceasta. Sufletul copilului poate fi intarit ca o cetate; simturile sunt portile acestei cetati sau inritaturile lui.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cu cei şapte ani de acasă în ghiozdan spre educaţia mileniului III

Benciu Lilioara
Profesor psihopedagogie specială
Şcoala Gimnazială Specială “Maria Montessori“ Bacău

„ Omul nu poate deveni om decât prin educaţie”(Kant).

Menirea educaţiei este aceea „ *de a înălţa pe culmi mai nobile de viaţă omul, comunitatea etnică şi umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului*” (Gentle, G. - The Reform of Education).

Educaţia apărută o dată cu societatea umană a suferit în timp modificări esenţiale. Evoluţia ei de la acţiunea de pregătire a tinerei generaţii pentru viaţa socială a parcurs un drum lung devenind în timp o adevărata ştiinţă cu statut propriu.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

Expresia “*Cei şapte ani de-acasă*” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Omul este o fiinţă socială. Viaţa lui este puternic socializată, culturalizată, plină de simboluri, valori, coduri, norme, moduri de „se cade...”, moduri de „nu se cade...”, patternuri atitudinale şi comportamentale. Existenţa omului nu poate fi gândită şi realizată în afara grupurilor sau interacţiunilor sociale.

În şcoala românească procesele de socializare adecvate realităţilor sociale sunt în mică măsură promovate, ele fiind abordate în activităţile extracurriculare, în proiectele educaţionale şi în programul “Şcoala altfel”.

În lucrarea de faţă vom prezenta câteva aspecte privind derularea unor activităţi extracurriculare prin care elevii să-şi corecteze şi să-şi îmbunătăţească deprinderile de comportament civilizat şi conduita civică astfel încât să facă faţă provocărilor lumii contemporane:

Activităţile menţionate au fost desfăşurate cu elevii cu deficienţe uşoare şi moderate din clasa a VIII-a din Şcoala Gimnazială Specială „Maria Montessori “din Bacău. Acestea sunt : *„Oglinda magică”* şi *„Sunt reporter”*.

Obiectivul fundamental al activităţilor derulate a fost formarea unor principii civice şi a unor deprinderi de comportament civilizat care vizează corectarea şi upgradarea cunoştinţelor de comportare civilizată pe care elevii le-au dobândit în „cei şapte ani de-acasă”.

Activitatea *„Sunt reporter*” a propus elevilor să selecteze din mai multe ştiri apărute pe facebook şi să realizeze un reportaj în care să explice şi să prezinte efectele comportamentelor necivilizate.

În urma derulării activităţilor de tip reportaj cu ştiri selectate în prealabil dar care prezintă şi aspecte pozitive şi aspecte negative ale urmărilor unor comportamente necivilizate în viaţă am constatat următoarele aspecte: elevii nu aveau foarte multe informaţii despre influenţa negativă a comportamentelor în obţinerea şi menţinerea unui job, în rezolvarea unor conflicte, în satisfacerea unor cerinţe la nivel socio-cultural.

Structurarea activităţilor a avut la bază principiul socializării elevilor prin participarea la activităţi comune, punerea în practică a cunoştinţelor teoretice pe care elevii le aveau deja sau pe care le-au aflat în timpul derulării activităţii, orientarea spre o meserie pe care o vor putea accesa şi practica în viitor.

Activitatea „*Oglinda magică*" a propus ca fiecare elev să prezinte un comportament necivilizat în faţa oglinzii, să argumenteze cum s-a simţit privindu-l, apoi să prezinte şi cum ar fi corect să procedeze.

În urma derulării activităţilor de tip joc de rol elevii au învăţat din propria experienţă cum te afectează un comportament necivilizat şi care este comportamentul corect în anumite situaţii practice de viaţă.Elevii au mers cu autobuzul la piaţa cea mai apropiată de şcoală. Timp de o oră, elevii au exersat comportamentele civilizate în autobuz şi la piaţă unde au ales şi au cumpărat produse utilizând formule de adresare specifice unui comportament civilizat.

Faptele concrete observate direct au avut calitatea de a stimula mintea elevilior, purtându-i acolo unde învăţarea nu mai e memorizare, ci proces de gândire prin care se produce asimilarea în profunzime şi funcţională a cunoştinţelor despre comportarea civilizată. Contactul direct cu lucrurile şi efortul propriu a eliminat rutina, punând în funcţiune gândirea sau „*învăţarea inteligentă*".

BIBLIOGRAFIE

Joiţa, E., 2003, Pedagogie şi elemente de psihologie şcolara, Editura Arves , Craiova.

Poenaru, M.,2006 ,Cei sapte ani de acasă Codul bunelor maniere pentru copii,EdituraCoresi, 2006

Tomşa, Ghe., 2005, Psihopedagogie preşcolară şi şcolară, Ministerul Educaţiei şi Cercetării, Bucureşti.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

GHERTAN SIMINA -SCOALA GIMNAZIALA NR.1 TALPOS
/BENEA LIGIA-GPP „TOLDI” SALONTA

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi.

Nevoile bebeluşului şi felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului fiindcă acea dorinţă permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluţia nu este să legi uşile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanenţă tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl laşi să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”.

La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie şi banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenţei obiectului (conştientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, este foarte important ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie. Referitor la obiceiul adulţilor de a vorbi „pe limba bebeluşilor” în preajma celor mici: nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat şi «hai să mâncăm»”. Între 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor. „Să zicem că trage de faţa de masă. El nu face asta pentru a trage acea faţă de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă şi la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-şi rezolva o problemă”. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm? După vârsta de un an apar şi crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa.

Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ţinem, pentru a preveni lovirea) şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”. După ce trec de un an şi jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfăţat, pe termen lung. Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială.

Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. „Şi aici, este mai bine să-i dai un colţ, în care poate să scrie pe pereţi liniştit, ba chiar să-l şi lauzi pentru asta”. După 5 ani înţeleg regulile Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate. Politeţea - oglinda familiei: Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. „Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit”.

Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială .

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV PRIMAR:
BENGHIA MARINA

Motto:
„Spune-mi şi o să uit.
Arată-mi şi poate n-o să-mi amintesc.
Implică-mă şi o să înţeleg”
(proverb american)

Educaţia, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esenţial este de a uşura o anumită modificare de comportament. Părinţii sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinţii, şcoala îşi are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului.

Adesea, când găsim un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem la expresia „îi lipsesc cei şapte ani de acasă“ Ce înţelegem, de fapt, prin această expresie? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viaţa noastră de mai târziu?.

Cei şapte ani de acasă se leagă în primul rând de educaţia pe care o primeşte fiecare acasă. Acum “nu prea se mai poartă”, pentru că foarte mulţi părinţi pleacă şi lasă copii de doi sau trei ani la bunici, la mătuşi. Or, cei şapte ani de acasă înseamnă ca o familie să fie întreagă, părinţii să-şi educe copiii, pentru a avea un simţ, respect, corectitudine: să nu furi, să nu jigneşti. Societatea noastră duce lipsă de aceşti şapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei şapte ani de acasă reprezintă o bază a educaţiei. Dacă lipseşte baza, ca la orice clădire, este grav.

Pentru copii şi pentru viitorii cetăţeni ai societăţii, anii petrecuţi în sânul familiei sunt foarte importanţi. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinţii, să fie riguroşi cu ei înşişi, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinţilor, dar observă în primul rând gesturile acestora. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esenţial exemplul faptei. Educaţia sau, în sens contrar, lipsa de educaţie are implicaţii majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte uşor să identifici, dacă priveşti pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care au fost sau nu educati la timp, în familie.

Responsabilitatea este un lucru care trebuie învățat încă din copilărie. În mod sigur, nu îți dorești ca micuțul tău să crească cu obişnuița de a lăsa totul pe umerii altora sau de a-şi nega greşelile. Iată câteva metode simple de a-ți ajuta copilul să devină un om matur, responsabil, care este capabil să își asume greşelile atunci când este cazul.

Învață-l, încă de mic, să facă anumite lucruri singur și spune-i foarte clar că este important ca treaba sa fie dusă la bun sfârșit . Fie că este vorba de aranjat jucăriile, de scos cățelul la plimbare sau de spălat vasele după micul dejun, copilul tău se va simți ,în primul rând, foarte mândru de faptul că are un rol important în familie. Acestea au asupra lui un impact foarte mare, cu atât mai mult cu cât îi dai de înțeles că treaba pe care o face este esențială pentru întreaga familie.

Atunci când îi dai ceva de făcut, explică-i că tu sau altcineva depindeți de modul în care își face el treaba. Spre exemplu: dacă el trebuie să spele vasele, spune-i ca ele trebuie să fie curate pentru că altfel niciun membru al familiei nu va avea în ce să mănânce prânzul și că trebuie spălate foarte bine pentru că altfel există riscul de îmbolnăvire. Acest lucru nu îl va speria, ci doar îl va face sa fie foarte atent și să își ia în serios treaba.

Dacă aveți de aranjat masa, de decorat casa pentru Crăciun, de făcut bagaje pentru excursie sau de spălat animalul de casă, copilul trebuie sa fie implicat în toate aceste activități. Faptul ca tu îi arăți că ajutorul lui este indispensabil în tot ceea ce faceti voi ca părinți, îl va face să se simtă bine și nu va lua aceste responsabilități ca pe o povară.

În momentul în care îi spui copilului că trebuie să facă ceva, spune-i care sunt și consecințele dacă nu duce la bun sfârșit treaba pe care o are. De asemenea, dacă nu face ceea ce spui tu, trebuie să aibă consecințe – dacă nu își aranjează jucăriile, adună-le pe toate într-un sac (în fața lui) și spune-i că până nu învață să aibă grijă de ele, nu are voie să se joace . Poate părea un gest destul de dur, însă este printre puținele metode care dau roade în asemenea cazuri.

Un câine, o pisică, un papagal sau un acvariu cu pești vor ajuta considerabil la responsabilizarea copilului tău. Înainte de a merge să cumpărați animăluțul, discută cu cel mic și explică-i că prezența unui animal în casa voastră nu înseamnă doar distracție și bucurie, ci înseamnă și responsabilitate. Menționează-i că un animal trebuie spălat, trebuie scos afară, că în urma lui trebuie făcută curățenie, că el trebuie dresat, dus la medicul veterinar etc. Așadar, orice bucurie vine însoțită și de părți mai puțin plăcute. Dacă este de acord ca el să se implice în totalitate în îngrijirea animalului, porniți împreună în căutarea acestuia. Eventual, roagă-l pe vânzătorul de la pet-shop să îi mai spună încă o dată copilului ce fel de îngrijiri are nevoie animăluțul achiziționat.

Oferă-i o sumă de bani și spune-i că aceștia sunt banii pentru o săptămână și că ar trebui să aibă mare grijă cum îi cheltuie și pe ce. În acest fel, copilul va învăța că nu trebuie să “arunce” banii pe lucruri inutile, ci doar pe lucruri de care are nevoie cu adevărat. Este foarte important să te ții de cuvânt și să nu îi mai dai alți bani, mai ales dacă vine încă din prima zi și iți spune că a avut nevoie de cine-știe-ce joc și că mai are nevoie de bani. Atitudinea ta corectă (adică aceea de a te ține de cuvânt și de a-i demonstra că ai vorbit serios atunci cand i-ai spus că acei bani sunt cu adevărat pentru întreaga săptămână) îl va ajuta pe copil să își dea seama că banii se câștigă destul de greu și că acesta este un motiv foarte bun pentru care ar trebui să îi cheltuie doar atunci când este necesar.

Nu este uşor să oferi educaţie unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică. Amprenta acestor educaţii trebuie să se vadă în evoluţia ulterioară a copilului şi a personalităţii lui. Nu este indicată o educaţie cu băţul Sfântului Neculai. Părinţii recurg, câteodată, la chestiunea asta, pentru că, în interiorul familiei, părintele percepe educaţia într-un fel, iar copiii, în alt fel.

EDUCAȚIA TIMPURIE ȘI IMPORTANȚA EI ÎN CONTURAREA PERSONALITĂȚII UMANE

Prof. BEREJNIC Amelia Liana
Grădinița ”Floare de Colț” Băile - Herculane

Călătoria vieții, traseul pe care îl străbate ființa umană de-a lungul devenirii ei este palpitantă, fascinantă, dar în același timp plină de obstacole și dificultăți.

În cursul timpului, dezvoltarea umană a fost un teritoriu pe care cercetătorii s-au aplecat cu interes. În ultimii ani, nuanța importantă de la care se pleacă este importanța primilor ani în dezvoltarea omului.

Cercetările în domeniu atrag atenția asupra faptului că învățarea începe chiar dinainte de naștere, iar valorificarea potențialului de dezvoltare pentru fiecare copil depinde de educație și de îngrijire timpurie de calitate. Viziunea contemporană pune accent tot mai mare pe competențele și aptitudinile copilului ca persoană, acest lucru trebuie să fie recunoscut ca atare de toți adulții care îl înconjoară.

Adultul este cel care însoțește copilul în acestă minunată aventură a descoperirii de sine, a învățării, a conștientizării și are o sarcină esențială, dar și o extraordinară responsabilitate: are menirea de a-i construi, consolida, îmbogăți puterile psihice și ulterior de a-l seconda pe copil în eforturile lui de a lua în stăpânire lumea înconjurătoare.

Ființa umană, în această etapă a dezvoltării sale impresionează prin forța de viață creatoare care există în ea și care o ajută să facă față realității trăite. Toți cei care intră în contact cu copiii (familia, grădinița) trebuie să fie conștienți de această forță și să o susțină oferindu-i un contact uman viu și autentic.

”Copiii au nevoie de aliați, merită ce este mai bun”. De aceea trebuie să învățăm împreună, părinți și educatori, să adoptăm vis-a-vis de copil o atitudine prin care să însoțim fără să conducem și să descoperim fără să interpretăm. Sarcina celor care vin în contact cu copilul este aceea de a-i ajuta să se simtă mai puternici în interior, să vadă lumea din jurul lor așa cum este cu adevărat, pentru a acționa și reacționa adecvat.

Dacă înțelegem cât de importanți sunt în dezvoltarea umană primii ani de viață,vom face tot ce este mai bine pentru a-i deschide ferestre spre viitor.

Un concept important fără de care nu am putea vorbi nici de creștere, nici de dezvoltare, este **îngrijirea**, adică totalitatea acțiunilor întreprinse de adulți (părinți, bunici, comunitate) în vederea asigurării sănătății, nutriției etc. sau mai bine zis un răspuns adecvat pentru nevoile fundametale de protecție, alimentație, asistență medicală, dragoste și afecțiune, interacțiune și stimulare, securitate.

Creșterea – schimbările specifice de ordin fizic.

Dezvoltarea – proces continuu în care copilulu dobândește cunoștințe, achiziționează deprinderi, are comportamente adecvate, adaptabile, se autodefinește în raport cu sine și ceilalți. Factorii ereditari și de mediu, unici în cazul fiecărei persoane influențează ritmul și calitatea dezvoltării copilului. O dezvoltare de calitate a personalității presupune a răspunde adecvat și nevoii de educație, dar educație care nu trebuie privită strict în sens didactic, ci în baza adevărului celor ”7 ani de acasă”.

Familia este locul în care copilul capătă experiența inițială de viață, de cultură și socializare. Toate achizițiile pe care le dobândește copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacțiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăiește primii ani de viață.

Pe măsură ce crește educația capătă alte valențe. Începând din jurul vârstei de 2 – 3 ani copilul are nevoie și de alte intervenții educative, altele în afară de cele din familie, de contexte de învățare diverse și structurate. Mediul care poate satisface aceste nevoi educative este grădinița prin educația formală. Educația formală completează educația informală oferită la vârste mici și educația nonformală care se realizează prin activități desfășurate în afara grădiniței și a familiei.

În concluzie ”să construim împreună cei 7 ani de acasă” este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată. Spirala relațională care se țese în jurul copilului și care trebuie să respecte nevoile sale se bazează pe încredere și parteneriat. Parteneriatul grădiniță – familie trebuie să prevadă proceduri și activități care să permită implicarea activă a părinților în activitatea grădiniței conștientizând faptul că implicațiile pe care le are actul educațional se răsfrâng asupra tuturor participanților: copii, părinți, cadre didactice, comunitate.

Bibliografie:

- Claparȇde, Ed. (1975). *Psihologia copilului și pedagogia experimentală.* București , Editura Didactică și Pedagogică
- Cucoş, Constantin.(2008). *Educația. Iubire, desăvârșire, edificare.* Iași, Editura Polirom
- Boca, Cristiana/ Preda, Viorica/ Batiste Jenica. (2014). *Noi repere ale educației timpurii în grădiniță*. Ministerul Educațeie Naționale, Unitatea de Management al Proiectelor cu Finanțare Externă
- Oaklander, Violet. (2013). *Ferestre către copiii noştri.*București, Editura Herald

Rolul poveștilor în viața copilului

Prof. Berek Elza
Prof. Megyesi Ildiko
G.P.P. Toldi, structura Făt-Frumos, Salonta

Părinții reprezintă un factor cheie în educația și dezvoltarea psiho-socială a copilului.

La vârsta copilăriei, poveștile și desenul sunt principalele mijloace de exprimare a vieții afective a copilului. În aceasta etapa de vîrstă se fixează principalele valori și model de viață, iar copilul se identifică cu personajul care corespunde cu modeleului educațional existent. Personajele din basme ne însoțesc în anii copilăriei și ne oferă modele pe care se le urmeze în viața adultă. Rolul poveștilor în viața copilului este acela de învățare, comunicare, deprindere a abilităților creative și întărire a relației dintre părinte și copil.

Primii ani ai copilăriei sunt magic, plini de imaginație, personaje, povești. Acum copiii învață tot felul de lucruri, iar cititul poveștilor nu face altceva decât să-i facă oameni mari într-un mod frumos.

Cititul poveștilor cu voce tare de către părinte, încă de la cele mai fragede vârste, îi ajută pe cei mici să rostească mai repede primele cuvinte. Dacă îi vei citi rar, apăsat și accentuat fiecare cuvânt și îi vei arăta și imaginea corespondentă din carte, cel mic va învăța să distingă sunetele și va învăța să vorbească, probabil, mai repede și mai clar. Cititul îi ajută pe cei mici se-și dezvolte vocabularul, să capete mai multe cunoștiințe și să comunice mult mai ușor.

Unui copil căruia i se citesc povești de mic îi va fi mult mai ușor să recunoască anumite cuvinte, va avea o cultură generală mult mai bogată.

Poveștile joacă un rol foarte important din punct de vedere educativ. Fiecare poveste citită înseamnă o lume nouă pentru copil. El va învăța, cu ajutorul fiecărei narațiuni să se transpună în pielea personajului, să-și imagineze decoruri, oameni și personaje. Prin intermediul poveștilor, copilul descoperă lumea și se poate plasa în situații de viață în afara contextului familial. Prin lupta dintre bine și rău și situațiile conflictuale întâlnite, copilul învață strategii de viață, descoperă consecințele unor fapte și atitudini și își însușește comportamente sociale pozitive.

Dacă vei citi de mic, cu siguranță, în momentul în care va crește va fi dependent de lumea fantastică a cărților și va dori să rămână legat de ea. Nu se va putea desprinde ușor de lectură deoarece mintea sa este antrenată să-și imagineze situații și personaje cu ajutorul cărților.

Poveștile îl face pe cel mic să își dorească să fie el însuși personajul pozitiv. Mesajul poveștilor va fi mereu faptil că în povești există totdeauna o cale către un final fericit, nu contează câte obctacole întâlnește în drum eroul principal. Normal că de fiecare dată personajul negativ, cel rău, cel mincinos, cel crud, cel zgârcit și urât are de pierdut.

Copilul poate învăța ce înseamnă prietenia și care sunt aspectele pozitive ale vieții. Mai mult, va încerca să fie mai prietenos, precum personajele din poveste, bun, prieten cu alți copii, de ajutor precum personajele din poveste.

Cei şapte ani de acasă

Profesor pshihopedagog Berescu Raluca
Şcoala Profesională Specială <Sfântul Stelian>, Botoşani

„Eu sunt copilul! Tu ţii în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi eşua în viaţă! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

În opinia mea, această expresie „cei şapte ani de acasă„ defineşte tot bagajul de achiziţii ce constau în comportamente, deprinderi şi atitudini dobândite în perioada primilor şapte ani de viaţă. Consider că această etapă a vieţii este una de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul absoarbe totul precum un burete, are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de însuşire a diverselor comportamente şi atitudini.

Când vorbim despre cei şapte ani de acasă ne ducem cu gândul la educaţia pe care o primeşte copilul de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului până începerea perioadei de şcolarizare. Ne gândim la un copil care are cei şapte ani de acasă ca fiind un copil bine crescut, care ştie sa folosească regulile de politeţe şi care ştie să empatizeze cu cei din jurul său.

Copilăria este perioada cea mai sensibilă din viaţa unui om, când prin educaţie, putem modela predispoziţiile moştenite genetic, astfel încât sa formăm o sumă de trasături pozitive în atitudinea şi comportamentul copiilor.

Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere, de teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, toate acestea conducând la o stimă de sine scăzută. Familia trebuie să încurajeze în permanenţă copilul, să ii ofere dragostea necondiţionată, să îl îndrume şi să îl înveţe să distingă binele de rău. În familie copilul primeşte primele informaţii despre lumea înconjurătoare, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Copilul manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur faţă de unul căruia îi lipsesc cei şapte ani de acasă. Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e responsabilitatea familiei. Modelele comportamentale oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor.

Odată ajunşi la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii din şcoală.Aceştia vor completeta golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi îl vor îndruma şi ajuta pe copil în depăşirea problematicii, întampinate de acesta în mediul său de viaţă.

Şcoala şi alte medii educaţionale, nu pot decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Importanţa celor şapte ani de acasă

Prof. Berinde Dănuţa
GPP Nr. 25, Baia Mare

„Copilul nu datorează părinţilor viaţa, ci creşterea.”
(Nicolae Iorga)

Sintagma „cei şapte ani de acasă!” este foarte des întâlnită şi folosită în limbajul cotidian, putând fi tradusă ca educaţia pe care copilul o primeşte în şi de la familia sa în primii şapte ani de viaţă. Când folosim această sintagmă ne referim la comportamentul unui copil în raport cu cei din jur; de exemplu: ştie să salute, să spună „te rog, mulţumesc, iartă-mă”, respectă adulţii şi pe cei de o vârstă cu el. Cei şapte ani de acasă pot facilita integrarea unui copil într-o societate plină de reguli şi principii.

Azi, mai mult ca oricând, avem nevoie de cei şapte ani de acasă. În timpurile aceastea alerte şi agitate trebuie să ne găsim timp şi pentru copiii noştri pentru a le insufla respectul de sine şi faţă de ceilalţi, pentru a le transmite minimul de bune maniere, ca la rândul lor, când vor deveni adulţi, să facă şi ei acelaş lucru.

Sunt cei şapte ani de acasă şi nu de la grădiniţă, deoarece în primii ani de viaţă copilul petrece foarte mult timp cu părinţii, bunicii sau rudele sale şi imită comportamentele lor, preiau expresiile auzite, gândesc la fel cum văd în propria familie. Fiecare familie este răspunzătoare de faptul cum se comportă copilul lor în societate. În opinia Francinei Ferland, rolul familiei este unul dificil şi complex iar „a fi părinte nu este o ştiinţă exactă, ci o artă pe care o descoperim zi după zi şi care se practică zilnic.[1]”

Conform lui Dorothy Law Nolte şi lui Rachel Harris, copiii învaţă ceea ce trăiesc: dacă trăiesc în critică şi cicăleală, ei învaţă să condamne, dacă trăiesc în ostilitate, copiii învaţă să fie agresivi, dacă trăiesc în teamă, învaţă să fie anxioşi, dacă trăiesc înconjuraţi de milă, copiii învaţă autocompătimirea, dacă trăiesc încurajaţi de ridicol, ei învaţă să fie timizi, dacă trăiesc în geloyie învaţă să simtă invidia, dacă trăiesc în ruşine, copiii învaţă să se simtă vinovaţi. Din contră, dacă trăiesc în încurajare, copiii învaţă să fie încrezători, dacă trăiesc în toleranţă, copiii învaţă preţuirea, dacă trăiesc în acceptare, copiii învaţă să iubească, dacă trăiesc în aprobare, ei învaţă să se placă pe sine, dacă trăiesc înconjuraţi de recunoaştere, copiii învaţă că este bine să ai un ţel, dacă trăiesc împărţind cu ceilalţi, ei învaţă să fie generoşi, dacă trăiesc în onestitate, învaţă respectul pentru adevăr, dacă trăiesc în corectitudine, copiii învaţă să fie drepţi, dacă trăiesc în bunăvoinţă şi consideraţie, copiii învaţă respectul , dacă trăiesc în siguranţă, ei învaţă să aibă încredere în ceilalţi, dacă trăiesc în prietenie, ei învaţă că e plăcut să trăieşti pe lume[2].

Aşadar, cei şapte ani de acasă vor fi ca o umbră în spatele copilului, ce-l vor însoţi pe acesta până când va putea fi capabil să înţeleagă ce înseamnă ,,comportament potrivit”. Ceea ce este clarificat, însuşit, preluat, educat în cei şapte ani de acasă nu se va uita niciodată.

BIBLIOGRAFIE

- Ferland, Francine, *Copilul nostru de zi cu zi. Din leagăn la şcoala primară,* Editura Minerva, Bucureşti, 2011.
- Law Nolte, Dorothy, Harris, Rachel, *Copiii învaţă ceea ce trăiesc. Educaţia care insuflă valori,* Editura Humanias, Bucureţti, 2006.

---

[1] Francine Ferland, *Copilul nostru zi cu zi. Din leagăn la şcoala primară*, Editura Minerva, Bucureşti, 2011, p. 27.

[2] Dorothy Law Nolte, Rachel Harris, *Copiii învaţă ceea ce trăiesc. Educaţia care insuflă valori*, Editura Humanitas, Bucureşti, 2006, passim.

EDUCAȚIA INCEPE DE ACASĂ

profesor invatamant prescolar: Berteșteanu Adriana
Grădinița cu Program Prelungit „Dumbrava Minunată”
Slobozia, judetul Ialomița

Pedagogia este ştiinţa care studiază fenomenul educaţional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeaşi măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfăşoară în mod conştient în conformitate cu finalităţile stabilite în prealabil, are un sens intenţional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acţiunii, subiectul (agentul) urmăreşte un scop anticipat sub forma unui proiect. În terminologia designului educaţional, subiectul proiectează finalitatea acţiunii sub forma obiectivelor educaţionale pentru ca, în funcţie de cele proiectate, să elaboreze strategia corespunzătoare realizării lor. În funcţie de finalităţi, sunt selecţionate valorile care urmează a fi transmise şi sunt alese metodele şi mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus şi mai ales rezultatului care urmează să fie obţinut. În cadrul educaţiei, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfăşura în mod concret, sunt animaţi de anumite intenţii, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii şi norme, deci totul este organizat şi programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcţionat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăţa pentru a şti” la „a învăţa pentru a acţiona”, la o schimbare de viziune şi de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

„Viaţa şcolii stă sub semnul valorii şi valorizării”[3]. După cum afirma autorul Constantin Cucoş, de cum intrăm în grădiniţă, cineva ne verifică, ne povăţuieşte, ne mângâie pe creştet. Degetele ridicate, bulinele ori steluţele roşii sunt însemne ale acestor preocupări. Nimic nu scapă acelei preocupări de a conferi sau a atribui valori specifice actelor sau produselor noastre. „La tot pasul cineva emite pretenţii, creează noi orizonturi, spune că e bine sau nu ceea ce ştim sau facem. Valorizarea este un semn că lucrurile şi evenimentele nu ne sunt indiferente”[4]. „Indiferenţa în actul educativ este un fel de crimă”'[5].

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propiul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi ineficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

„Copiii devin ceea ce le spunem noi că sunt”. Larry Fields.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

---

[3] Constantin CUCOŞ, *Teoria şi metodologia evaluării,* Iaşi, Edit. Polirom, 2008, p.15.

[4] Constantin CUCOŞ, *Teoria şi metodologia evaluării*, Iaşi, Edit. Polirom, 2008, p.15.

[5] Idem, p. 15.

Familiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor crește copiii.

Modul în care ne creştem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăște propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noștri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și lăudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. și-a pus haina în cuier, și-a așezat frumos păpucii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- lăudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

E mai uşor pentru părinţi să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Bibliografie:

„Mai întâi caracterul” –îndrumător pentru seminar;

„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

„Teoria și metodologia evaluării”, Cucoș C, Iași, 2008.

Importanța familiei în educația copiilor

Pro. inv. primar Beșir Leman
Șc. Gimnazială „c. Brâncuși„ Medgidia

Familia este rama în care personalitatea viitorului adult se construiește. Este mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață.

Educația în familie este prima formă de educație pe care o primesc copiii. este prima „școală" care îl pregătește pentru viața socială, iar părinții sunt cei mai importanți profesori din viața lor. Bazele educației copilului sunt puse aici, iar școala doar îl șlefuiește. Familia le oferă primele cunoștințe și deprinderi , dar și primele modele de comportament.

Familia are un impact direct și de lungă durata asupra dezvoltării competențelor sociale și a învățării. Când părinții sunt implicați, elevii realizează mai mult, afișează o atitudine și un comportament pozitiv și se simt mai confortabil în împrejurări noi. Mediul familial oferă siguranță, liniște, afecțiune, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală și echilibrată.

Educația în familie încurajează părinții să sprijine stilul unic al copilului de a învăța, să îl ajute să-și descopere identitatea, interesele, talentele, nevoile, visurile, pasiunile, idealurile etc.

În cadrul familial se deprind disciplina și spiritul de inițiativă și se cultivă sentimentul demnității și dreptății, iubirii și respectului care sunt elemente de bază ale vieții sociale. copilul își formează conduitele imitând comportamentele părinților.

„Meseria de părinte" este foarte grea. Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca: alimentația activitățile jocurile, plimbările, pregătirea lecțiilor, ora de culcare etc.

Un rol destul de important în educația copilului este atenția pe care le-o acordă părinții. aceștia trebuie să fie atenți la ceea ce face acesta, să fie prezenți la activitățile pe care le desfășoară, să cunoască și să încurajeze hobiurile pe care le au. De asemenea, să discute cu ei despre activitățile zilnice și să petreacă cât mai mult timp împreună. Toate acestea le conferă copiilor un sentiment de liniște și siguranță. Dacă au comis o greșeală, e bine să li se explice gravitatea acesteia, fără să apeleze la măsuri drastice care pot produce blocaje psihice șă dezadaptare socială.

Cei „șapte ani de acasă" sunt cei mai importanți în dezvoltarea copilului. Acestia îi formează personalitatea și modul de comportare în viitor. Dacă copilul a simțit că este iubit și a manifestat dragoste și respect față de cei din jurul lui, a spus adevărul și a apreciat binele și frumosul, acesta va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale deoarece ea influențează și modelează persoana umană.

Să construim împreună cei 7 ani…de-acasă!
Importanța celor 7 ani de acasă în viața copilului preşcolar

Ed.Beznea Claudia
Grădinița Nr.185,Bucureşti

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia. *Exemplu:* În situaţia în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înţelege că în acea perioadă copiii vor învăţa cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi şi forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinţii pot organiza activităţi similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învăţat la grădiniţă, dar în contexte diferite ale vieţii cotidiene. Părinţii ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniţă şi pe care educatoarea le afişează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaşte ce activităţi a desfăşurat copilul şi vor şti cum să-l susţină în ceea ce are de învăţat. Pe de altă parte, aceste discuţii îl vor ajuta pe copil să-şi autoevalueze munca şi să ştie care sunt direcţiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exerciţiu.Comunicarea dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt şi activităţile complementare celor de la grădiniţă, desfăşurate cu copilul în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Bibloigrafie:
1. *Educaţia timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI 7 ANI DE ACASA: NORME SI VALORI ESENTIALE PENTRU SUCCESUL VIITORULUI COPILULUI

Prof. BIBERI MARIANA
Scoala Gimnaziala „Mihai Eminescu” Roman

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie. Nici un părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.
- **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.
- **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.
- **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Pentru mine, cei 7 ani de acasa inseamna:

1. Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.(Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur. (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva. (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica speriata, chestii de-astea...)

4. Sa stie sa piarda (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar si sa castige cu eleganta (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba dcat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici.

Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui,si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Tot la capitolul parinti, felul in care i se vorbeste si felul in care este ascultat, il va invata cum sa faca si el, la randul lui, asta, de o maniera pe cat posibil politicoasa.

Educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educational. Fie ca este vorba despre viata de acasa, fie ca vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulilele de comportament sau de interdictiile pe care i le stabilesc parintii sau educatorii.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor pentru înv.preşc. Bibolar Maria Paula
GPN „Peştişorul de Aur,, Zlatna, jud.Alba

Primii şapte ani din viaţa unui om, sunt vitali pentru dezvoltarea lui ulterioară. Toţi factorii cu care interacţionează copilul îşi pun amprenta asupra formării şi dezvoltării lui.

Cele trei elemente determinante pentru formarea armonioasă a copilului sunt: ereditatea, educaţia şi mediul. Ereditatea sau zestrea genetică reprezintă bagajul de predispoziţii, care observate şi dezvoltate la timp, îl vor ajuta pe copil să se transforme într-un adult norocos, ce va şti să fie eficient şi să lucreze cu plăcere într-un domeniu de activitate pentru care are înclinaţii.

Educaţia reprezintă modul în care va fi modelat ,,aluatul,, cu care se naşte copilul. Ea începe încă din prima clipă de viaţă, se transformă la un moment dat în autoeducaţie, dar nu se încheie niciodată. Educaţia este prezentă de-a lungul întregii vieţi.

Mediul în primii şapte ani de viaţă este reprezentat de familie, societate, grădiniţă, dar şi de mediul natural. Practic tot ceea ce îl înconjoară pe copil reprezintă mediul. Ereditatea se dezvoltă în mediu prin intermediul educaţiei.

Educaţia începe în familie. Acolo se pun bazele celor şapte ani de viaţă. În perioada antepreşcolară copilul îşi însuşeşte deprinderile de bază, biologice şi de comportament. Astfel, când ajunge la grădiniţă, preşcolarul ar trebui să fie apt să salute, să se dezbrace şi să se descalţe singur, să îşi aşeze singur prosopelul când mănâncă, să poată mesteca, să îşi poată controla nevoile fiziologice de bază.

Socializarea este un alt aspect important din formarea copilului. Fiind într-un grup, copilul învaţă să comunice, să împartă jucăriile cu alţii, să ceară frumos, să fie politicos, să respecte regulile grupului, să îşi aştepte rândul, să se gândească şi la alţii, nu doar la el .Învaţă să respecte persoanele adulte, să salute, să ajute, să împartă, să fie prietenos. Toate aceste norme de comportament se transformă în conduite, pe care copilul le va păstra o viaţă întreagă. Acum se formează conduita de bază.

În mediul grădiniţei conduita se învaţă prin intermediul jocului, activitatea fundamentală a copilului. Jocul poate fi atât liber, cât şi organizat .Este foarte important ca adultul să urmărească copilul din umbră, să îl observe, să îl lase să se manifeste şi să intervină doar dacă este cazul, pentru a-l corecta sau a-l îndruma.

În perioada copilăriei mici, copilul învaţă mult prin imitare. De aceea adultul trebuie să fie un model pentru copil, atât din punct de vedere comportamental, cât şi al limbajului, pentru a se evita carenţele educaţionale sau devianţele comportamentale.

Un factor important în formarea personalităţii copilului îl au şi mijloacele mass-media. Din filme , desene animate se pot învăţa lucruri bune, dar şi comportamente cu consecinţe negative ,atât pentru el cât şi pentru alţi copii.

Se va forma caracterul unui copil ,într-un mod armonios doar printr-o eficientă colaborare între familie, mediul educaţional şi mediul social. Este important să formăm copilului capacitatea de a discerne, de a putea să se descurce într-o situaţie nouă, de a găsi soluţii şi de a vedea noile confruntări doar ca o modalitate de dezvoltare.

În primii şapte ani de viaţă formăm conduite, comportamente, valori. Pe acest fundament în perioada preşcolarităţii se vor sedimenta numeroasele informaţii. Copilul de azi este adultul de mâine, deci noi dascălii avem un rol hotărâtor în formarea copilului.

”Importanța celor șapte ani de acasă”

Prof.înv.preșcolar, Bida Liliana Ramona
Grădinița P.P.”Sf.Stelian”Moldova Nouă

”Un copil poate oricând să învețe un adult 3 lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce își dorește.” **Paulo Coelho**

Cei 7 ani de acasa reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De stabilit reguli este uşor, ba chiar este simplu și să informezi copilul cu privire la ele. Problema apare atunci cand nu reușești să îți determini copilul să le respecte.

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el.

Părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Bibloigrafie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002

4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998 5. www.copii.ro

Educaţia începe cu cei 7 ani de-acasă!

Prof.înv.preşcolar BIDALACH ANY ALINA
G.P.N. SIMINICEA

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!" „Când va merge la şcoală, se va cuminţi!", pentru a „scuza" purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze" trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Adaptarea la viaţa de şcolar

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înşiruie fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri! Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Deprinderi elementare

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Inadaptabilii

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii. Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiţii trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică şi neuropsihică a copilului antepreşcolar şi preşcolar. Înafară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial", în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

Pauzele

Ca şi adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veşnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-şi limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ. Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare şi o bună cunoaştere a posibilităţilor de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcţiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului şi transformându-l într-o fiinţă irascibilă, nervoasă. Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.*crotit excesiv. El va fi lăsat să şi zburde nestingherit, să se joace, să-şi inventeze jocurile, pentru a nu-i stânjeni posibilităţile de formare şi împlinire a personalităţii şi pentru a nu-i îngrădi experienţa de viaţă. Activitatea l* **Bibliografie:**

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bihari Kiss Andrea Lorena
Grădinița P.P. Nr.7 Lugoj, jud. Timiș

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2-3 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău, copilul învaţă prin imitaţie. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său, apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere. Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îI dezvoltăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie. Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus şi trebuie evitate observaţiile în public.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

EDUCAȚIA ÎNCEPE CU CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Bîicu Alina
Şcoala Gimnazială nr.1 Tileagd

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

Ca şi adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veşnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-şi limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare şi o bună cunoaştere a posibilităţilor de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcţiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului şi transformându-l într-o fiinţă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.

10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani – sfaturi pentru părinți

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Comunica cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. Învață-l să iubeasca lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citeascaă și să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentreaza-te pe disciplina pozitivă!

7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reusi să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Învață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imitaă ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de alta natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Ora de Consiliere și Frâmântări de familie

Prof. Formator Consilere și orientare Stupcanu Valeria
Scoala Gimnaziala “Al. Odobescu” Urziceni, Jud. Ialomita

Motto:

Să nu uiți niciodată cine ești, să nu lași oamenii să te transforme în cine vor ei să fii, nu uita că ești un om minunat, că ai în tine puteri nebănuite de a schimba lumea în și de a înfrumuseța suflete!

Trăiește frumos, caută să însemni ceva bun în viața oamenilor, retrage-te atunci când simți că nu mai aparții unui loc sau unui suflet și ia-o de la început, ori de câte ori va trebui... (Fluturi – Irina Binder)

La începutul carierei mele, n-am înțeles ce mare oportunitate are un dascãl pentru a contribui la formarea unor caractere frumoase și complexe. Fie cã este conștient de faptul acesta sau nu, profesorul imprimã elevilor sãi un anume mod de gândire, de abordare a diferitelor probleme cu care se confruntă.

Dacã, pe parcursul demersului școlar, dialogul dintre cele două pãrți este unul sincer, deschis, dacã profesorul se poate apropia de sufletul celor pe care îi educã, descoperindu-le trãirile, sentimentele, frustrãrile, atunci coordonatele de viitor ale tinerilor sunt trasate corect, cu impact favorabil în viața de adult.

Din nefericire însã, se poate vedea, cu fiecare generație parcã tot mai mult, cã tinerii dezvoltã o atitudine tot mai rece, mai distantã în relația cu pãrinții; din ce în ce mai putin par a întelege sacrificiul pãrintilor, dãruirea și dragostea lor, zbuciumul și strãduinta lor de a le fi aproape nu numai afectiv, dar și material.

De aceea, în multe din orele de dirigentie / consiliere, ca și în cea despre care vã vorbesc acum, am considerat important sã atrag atentia elevilor cã nemultumirile lor fatã de pãrinti, când conflictul dintre generații ajunge la cotele cele mai înalte, sunt de fapt interpretãri greșite, din fugã, ale intențiilor nobile ale pãrinților.

Mai rar, și cu o oarecare atitudine de jenã în fața colegilor, am auzit și pãreri favorabile pãrinților, din care am înțeles cã mai sunt tineri recunoscãtori fațã de cei ce le-au dat naștere, chiar dacã nu întotdeauna dorințele proprii s-au putut materializa.

Cei mai multi elevi nu vãd însã în pãrinții lor decât colocatari cu obligații fațã de ei, care mereu încearcã sã se impunã în fața lor. În discuțiile libere pe tema relației copii - pãrinți, majoritatea celor tineri se plâng cã nu sunt înțeleși, cã pãrinții nu se aliniazã dorințelor și speranțelor lor, ci doar se impun prin felul lor de a se purta.

Aud mereu comentãrii de forma "Pãrinților mei nu le pasã ce fac eu, nu sunt acasã mai tot timpul, iar când sunt, nu mã bagã în seamã"…. sau, dimpotrivã,…… "Toatã ziua mã streseazã și mã verificã în tot ce fac." … "Ai mei mereu mã fac sã mã simt jenat când le cer bani."…:"Pãrinții mei nu mã înțeleg" sau "Mama și tatãl meu nu fac altceva decât sã mã critice mereu."

Cum sã rãspunzi atâtor idei deformate? Cum sã schimbi o gândire deja ancoratã în mintea și sufletul unui tânãr de atâta vreme? Putem încerca prin discuții pro și contra.

O sã spuneti, poate, cã asemenea pãreri nu pot fi schimbate, cã întreaga generație gândește astfel …dar, stupoare !.... cãtre finalul discuțiilor, iatã primul elev care își pleacã privirea. Se simte vinovat cã n-a privit lucrurile și din alt punct de vedere și s-a lãsat purtat de primul impuls…. și mai încolo, o lacrimã în colțul ochiului… și încã un elev stingherit, parcã, de ce spun … și în ultima bancã…da,… sunt mai mulți,…. nu m-am înșelat…

Hotãrât lucru: cuvintele maturitãții, izvorâte din sufletul unui profesor, pãrinte și el, cuvinte care justificã atitudini și manifestãri interpretate fãrã judecatã profundã, ating sensibilitatea și inima celor ce, peste câțiva ani doar, vor fi și ei pãrinți.

Totul e sã fii sincer cu elevii, sã-i faci sã judece cu sufletul. Ce le-am spus?

Doar adevãrul, cel mai simplu și curat adevãr, cã nimeni n-a învãtat vreodatã la vreo școalã de pãrinți, ci fac totul cum se pricep ei mai bine și își dãruiesc viata copiilor lor, cu din obligatie, ci dintr-un sentiment profund de dragoste pãrinteascã, pe care nu au vreme s-o trâmbiteze.

Și câte ar mai fi de zis! niciodatã n-o sã putem cuprinde în câteva vorbe o dragoste ca cea pãrinteascã, chiar dacã, la prima vedere, poate uneori pãrea distantã și neînteleasã.

Sigur cã nu-i poţi convinge pe toti şi în totalitate, cãci gândul omenesc nu poate fi oprit, indiferent de argumente. Totusi, când a doua zi am primit o scrisoare de la un elev prin care imi spunea cât de mult regretã cã poate n-a fost copilul cel mai bun, cã nu s-a gândit niciodatã sã le multumeascã pãrintilor, mai ales mamei, cã în vremea cât a fost bolnav, ea i-a stat la cãpãtâi şi l-a mângâiat întruna şi cã îşi propune ca în viitor sã-i multumeascã zilnic pentru câte ceva, fie şi numai cu o privire recunoscãtoare.

Şi-acum, o vorbã pentru pãrinti, aşa cum le-am spus-o şi pãrintilor elevilor mei: stimaţi pãrinţi, opriţi-vã din graba zilnicã impusã de greutãţile vieţii şi priviţi-vã copiii. Vedeţi, vã rog, cã deja, în vremea liceului, sunt oameni mari, cu personalitate, cu idei şi sentimente deja formate, cã doresc sã fie înteleşi, cã vor ca pãrerile lor sã fie ascultate mãcar, dacã nu şi acceptate. Vremurile s-au schimbat, mai nimic nu mai e ca pe timpul când eram şi noi şcolari… acum trebuie sã ne întelegem copiii în contextul actual, când computerul şi MP3-ul.....Tableta, sunt aliaţii lor cei mai apropiaţi.

Fiti prieteni cu ei dati-le posibilitatea de a se exprima liber, ca sã nu simtã negativ diferenţa de concepţii sau manifestãri dintre generaţii. şi ghidati-i spre maturitate printr-o relaţie de susţinere.

Concluzii:

În caz ca ai uitat,
că ai ajuns la altă concluzie sau
nu ai știut niciodată, îți reamintesc că:
Tu poți avea orice.
Tu poți face orice.
Tu poți deveni oricine.
Ai înțeles ? (Irina Binder)

Bibliografie:

Suport Curs Consiliere şi orintare, 2006

EDUCAŢIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE

Prof. înv. primar BINCHICIU ILEANA
Şcoala Gimnazială „Mihai Eminescu” Arad

„Copiii fac ceea ce văd, nu ceea ce li se spune să facă”

Familia are un rol esenţial în educaţia copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce priveşte viitorul social şi spiritual al copilului.

Educaţia începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântece mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de linişte şi afecţiune, dar şi o alimentaţie sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă.

Principala condiţie ca un copil să primească o educaţie corectă o reprezintă capacitatea părinţilor de a o face, şi, în acelaşi timp, intensitatea şi sinceritatea iubirii părinţilor.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

☺ **Salutul -** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă, firesc, cu „Bună ziua!”.

☺ **Manierele la masă -** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui care serveşte masa.

☺ **Comportamentul cu prietenii -** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

☺ **Recunoaşterea greşelilor -** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „Te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

☺ **Comportamentul în public -** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

☺ **Înţelegerea normelor sociale -** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm pe cei de lângă noi.

☺ **Tact şi toleranţă** - Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva nu ne face cinste. Va face diferenţa, în timp, între râsul sănătos şi râsul care jigneşte, care deschide răni, evitându-l pe cel din urmă.

Toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa şi exemplul personal. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Adriana Bindea
Școala Gimnazială "DACIA" - Oradea

Educația bună ar trebui să fie nelipsită din sânul oricărei familii. Ne confruntăm cu toții în societate cu multe probleme ce țin strict de cei șapte ani de acasă. Sănătatea unui copil, relațiile lui personale, chiar și fizicul sunt elemente care sunt influențate de impactul pe care familia (părinți, bunici) l-a avut asupra lui începând cu primele luni de viață.

Sufletul unui copil ar trebui să primească în primul rând de la noi, adulții, ceea ce are el nevoie, cel mai vital lucru, combustibilul ființei umane și anume iubirea.

Părinții în general își iubesc copiii, dar din păcate nu știu să arate acest lucru, nu știu să pună un echilibru între a-l încuraja și a-l corecta la nivel de comportament. Uneori, suntem tentați să facem mai multe critici decât aprecieri la adresa copilului. Poate ar fi nevoie de o școală a părinților, o pregătire a tinerelor cupluri pentru ca ei să poată să formeze, să pregătească la rândul lor o altă ființă.

Dacă vrem să transformăm această societate, dacă vrem să remodelăm ființa umană și să dăm un alt nivel spiritual populației pământului, noi trebuie să începem cu copiii, iar aceasta presupune să începem cu familia, cu tinerele cupluri.

Încrederea și siguranța copilului se nasc din iubire, care se sădește în primii șapte ani de viață (ca la o floare, dacă nu o plantezi corect, pornește prost, nu crește bine), iar acești primi șapte ani le marchează viitorul. Ei stabilesc cât de multă putere are un copil.

Apoi trebuie sădită neapărat la copil generozitatea, curajul și adevărul. Copilul lucrează foarte mult prin imitație, adică tot ce va vedea la mama și la tata va face și el. Degeaba îi spui copilului să nu treacă decât pe trecerea de pietoni, dacă tu ți-ai permis o dată să treci printr-un loc nepermis, de față cu copilul. Este deci foarte important ca noi să respectăm regulile de conduită pe care dorim să le implementăm copiilor noștri.

Noi creștem de fapt copiii dăruiți de Dumnezeu, deci copiii lui Dumnezeu. Ei vin la noi cu adevăr, cu generozitate, cu iubire, iar noi trebuie să-i privim ca pe niște făpturi divine, să fim atenți ce îi învățăm la rândul nostru.

Perioada primilor șapte ani și perioada pubertății sunt definitorii pentru ce va urma, dar nu numai pentru partea psihologică, pentru personalitatea copilului, dar și pentru sănătatea lui. Întotdeauna la baza unei boli stă un tipar mental greșit.

În primii șapte ani de viață se formează stima de sine. Copilul cu o stimă de sine scăzută poate avea numeroase succese, dar se va simți în continuare tot nesigur de propria valoare. Pentru copil, chiar și o singură experiență negativă, dacă nu are încredere în el, poate avea proporții catastrofale. Fiecare cuvânt, expresie a feței, gest sau acțiune a părintelui îi transmite copilului un mesaj despre propria sa valoare și este trist că mulți părinți nu-și dau seama ce mesaje transmit.

Sentimentul valorii personale se dezvoltă numai într-o atmosferă în care diferențele individuale sunt apreciate, în care iubirea este arătată în mod deschis, în care greșelile sunt lecții din care se poate învăța, comunicarea este deschisă, regulile sunt flexibile.

Copiii din familii cu probleme simt adeseori că nu sunt buni de nimic, deoarece sunt obligați să crească într-un mediu cu o comunicare distorsionată, cu reguli rigide. Acești copii sunt în pericol să dezvolte comportamente distructive față de ei înșiși.

E foarte important să învățăm copiii cum trebuie să-i iubească pe ceilalți și nu în ultimul rând, credința în ei și în Dumnezeu. Trebuie să învățăm copiii să se roage. În acest sens aș dori să închei cu o frumoasă rugăciune, intitulată Rugăciunea seninătății:

"Doamne, dă-mi seninătate să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curaj să le schimb pe acelea pe care le pot schimba și înțelepciune să le deosebesc pe unele de altele."

Rolul familiei în educația copilului

prof. Bireescu Helga
Colegiul Național „C.D.Loga“ Caransebeș

O educaţie de calitate se realizează atunci când, la procesul de formare a micilor şcolari participă în mod armonios toţi factorii educaţionali. Relaţia de colaborare permanentă cu familia este una din condiţiile esenţiale care asigură succesul şcolar. Pentru ca parteneriatul şcoală familie să fie eficient sunt necesare o serie de acţiuni comune la care să participe atât elevii, cât şi părinţii lor sau alţi parteneri educativi din comunitate. Forme concrete de colaborare cu părinţii sunt:lectorate şi consultaţii pe teme educative, activităţi extraşcolare, lecţii demonstrative pe teme educative şi colaborarea cu alţi parteneri educativi. Acţiunea educativă a familiei este eficientă atunci când obiectivele ei sunt în concordanţă cu obiectivele educative ale şcolii. Obiectivele fundamentale comune ale educaţiei familiale şi ale educaţiei şcolare sunt considerate: cunoaşterea copilului şi dezvoltarea lui psihosociala (aptitudinală, motivaţională, atitudinală). Părinţii trebuie: să ajute voluntar în activitatea didactică; să susţină motivaţia pozitivă a copilului pentru învăţarea şcolara; să fie un factor important în educarea copilului; să analizeze critic viaţa şcolară şi să intervină cu soluţii; să fie mai putin reticenţi atunci când li se cere sprijin, inclusiv sprijinul material; sunt aspecte din viaţa copilului pe care nu le pot afla decât de la şcoală, aspecte fără de care nu-şi pot forma o imagine corectă despre copilul lor; uneori judecă superficial unele aspecte referitoare la activitatea din şcoală, datorită lipsei de informaţie sau informaţiei incorecte; din colaborarea şcoală –familie ambele părţi au de câştigat.

Învăţătorul/Profesorul trebuie să înţeleagă că: – o colaborare strânsă cu familia îi uşurează munca; – educatorii sunt cei care trebuie să facă primii paşi în relatia cu familia; – dacă este perseverent, poate avea rezultate, chiar şi în cazul familiilor-problemă; – mai sunt multe de făcut în domeniul relaţiei cu părinţii; – unele mentalităţi greşite ale părinţilor nu pot fi schimbate uşor; – pot fi şi eşecuri. – să nu manifeste o poziţie de superioritate în relaţia cu părinţii; – să îşi asume şi propria responsabilitate pentru eşecurile copiilor. Realitatea de zi cu zi a familiei este diferită azi de cea a generatiilor anterioare.

Părintii şi copiii îsi petrec mult mai putin timp împreună şi aproape toti adultii se confruntă cu o permanentă dorintă de a echilibra cererile vietii de familie, cu cele ale slujbei. Într-o vreme în care părintii se află sub presiuni fantastice, care-i fac mai putini capabili să participe la viata copiilor lor, există o nevoie şi mai mare de a se implica, mai ales în educatie. Copilul trăieşte un sentiment de mândrie atunci când părinţii săi se implică în activităţile şcolii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învăţare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalităţii copilului, în conştiinţa lui. Ca urmare îşi va respecta mai mult părinţii, va învăţa să aprecieze munca celorlalţi, îi va fi asigurat succesul şcolar. Dăruirea, tinereţea, experienţa, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverenţa, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calităţile şi în acelaşi timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinţilor în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educaţie de calitate. Colaborarea eficientă şcoală – familie reprezintă o reuşită a procesului educaţional.

Se pare că numeroase familii au sesizat tendinţele apărute în lume prin noile tehnologii de informare şi comunicare, fac eforturi pentru a le oferi copiilor instrumente eficiente de informare şi comunicare (computere, INTERNET). Se cere o grijă sporită a parinţilor pentru lecturile elevilor, înlocuite adeseori de vizionarea unor programe TV încărcate de erotism şi violenţă sau de evadarea în lumea virtuală propusa de computer şi INTERNET. Pregătirea copiilor pentru o viaţă raţională, lipsită de excese, cu grija pentru sănătate, cu mişcare în aer liber, trebuie să constituie o preocupare importantă a părinţilor, pe lângă atenţia acordată temelor şi rezultatelor şcolare. Şapte repere în educaţia copiilor: 1. Să-l iubească pe D-zeu; 2. Să ceară ajutor lui D-zeu; 3. Copiii să işi asume răspunderea pentru ei înşişi; 4. Copiii să nu fie constrânşi; 5. Copiii trebuie să primească multă afecţiune; 6. Părinţii să nu îi facă să sufere pe copii; 7. Părinţii pot învăţa uneori din dragostea şi bunătatea copiilor. Şcolile trebuie să răspundă nevoilor părinţilor şi să le ofere acestora sprijinul necesar pentru ca ei să se poată implica în procesul de învăţare al copilului. În acelaşi timp, părinţii trebuie să încetinească ritmul vieţii cotidiene, acordând mai multă importanţă deţinerii de către urmaşii lor a unei educaţii. E util ca ei să servească drept model pentru copiii lor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Koleci, Fl. et al., Şcoala parinților – manual, Fundaţia Estuar, Bucureşti, 2004.

2. Osterrieth, P., Copilul şi familia, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică, 1973.

3. Nica, I., Topa, L. (coord.), Colaborarea şcolii cu familia elevilor la clasa I, Editura Didactica şi Pedagogică Bucureşti, 1974

4. Alecu, Gabriela, Socializarea copilului în familie, în Bunescu Gh., Alecu G., Badea D., Educatia parinţilor. Strategi şi programe. Editura Didactica şi Pedagogică, Bucuresti, 1997.

5. Jinga, I., Negret, I., Familia – acest miracol înşelător, Editura Didactică şi Pedagogică Bucureşti.

„Cei șapte ani de acasă” și adolescentul de la Breb Studio

Profesor limba română: Bîrlea Ileana Lucica
Liceul Tehnologic Ocna Şugatag
Structura Breb, Maramureș

„Cei șapte ani de acasă” influențează în mod hotărâtor personalitatea copilului, și mai târziu a adolescentului. Consider că educația pe care o primește un copil în familie e foarte importantă, deoarece un copil face întotdeauna ceea ce vede.

Definirea problemei: „Cei șapte ani de acasă” reprezintă bagajul cu care un copil pornește în viață. Dacă primește o educație adevărată, știe să se descurce în societate. Dacă educația lui lasă de dorit, acesta se acomodează mai greu cu societatea căreia aparține.

Descrierea problemei: Pentru descrierea educației pe care o primește copilul în familie putem folosi sintagma „ cei șapte ani de acasă”, sintagmă complexă care cuprinde un ansamblu de reguli pe care copilul le moștenește de la familie, reguli pe care trebuie să le respecte. Nerespectarea acestora atrage, după sine pedeapsa care poate fi concretizată într-o serie de interdicții : nu ai voie să mergi la joacă, nu ai voie să folosești tableta sau telefonul .

În ziua de azi există mai multe categorii de copii. Din prima categorie fac parte copiii care primesc o educație adevărată din partea părinților, aceştia vor fi copiii care vor reuşi în viață. O altă categorie este reprezentată de copiii răsfățați, lăsați să facă ce vor și recompensați. Aceștia, atunci când dau de greu nu se pot descurca și așteaptă să primească totul de-a gata.

Factori de formare și dezvoltare a problemei:

Factorii care duc la o educație eficientă sunt: familia, stima de sine, temperamentul, nivelul de cultură, lipsa unui suport motivațional, probleme de sănătate.

Planul de intervenție:

Competență generală - Asigurarea unei educații adecvate prin dezvoltarea factorilor cognitivi și emoționali;

Obiective specifice:

- Familiarizarea părinților cu termeni care definesc o educație corectă a copilului;
- Cultivarea motivației pentru o educație adecvată în funcție de vârsta elevului;
- Conştientizarea importanței ce o au „cei șapte ani de acasă ” în formarea personalității copilului;
- Însușirea unor strategii pentru o educație adevărată;
- Formarea deprinderilor pentru o educație corectă, în vederea creșterii stimei de sine.

Strategii de intervenție:

-dialogul, dezbaterea, studiul de caz, exemplul, role-play, munca în grup, cooperarea.

Activități:

- Întâlniri cu părinții elevilor;
- Aplicarea de chestionare;
- Analiza comportamentului elevilor;
- Prezentarea de cercetări în domeniul educației timpurii;
- Masă rotundă, dezbatere pe grupe;
- Colaborarea cu părinții și elevii prin stabilirea unui program de lucru;
- Exercițiii de luare a deciziilor, de autocunoaștere, identificarea calități- defecte.

Evaluarea eficienței intervenției se realizează prin:

-chestionare de cunoștințe, atitudini;

-grile de observare comportamentală a elevilor;

-expoziție cu postere pentru cunoașterea rolului educației în viața copilului;

- discuții cu profesorii clasei, cu un psiholog.

Cei şapte ani de acasă!

Prof. Înv. Primar Bîrsan Ayda Roxana
Şcoala Gimnazială Nr.3, Rovinari, Gorj

Copilăria este etapa care surprinde o evoluţie uimitoare la nivelul dezvoltării fizice si intelectuale a oamenilor.

Primii şapte ani de viaţă pot afecta modul în care copiii se dezvoltă și relaționează pe viitor. Când este vorba despre dezvoltarea copilului, s-a spus că cele mai importante etape ale vieții unui copil apar până la vârsta de şapte ani. De fapt, marele filosof grec Aristotel a spus: "Dă-mi un copil până la şapte ani şi îţi voi arăta omul."

Mulți psihologi împart copilăria în mai multe stadii ale diferitelor tipuri de dezvoltare și toți par să fie de acord cu schimbările ce se produc în această perioadă. Poate fi o vârstă dificilă pentru copii, plină de suferințe și coborâșuri emoționale, deoarece aceștia întâmpină simultan mai multe tipuri de repere de dezvoltare.

Până la vârsta de şapte ani :

•Copiii au trecut prin două din patru etape ale dezvoltării cognitive:

1. Etapa inteligenţei senzoriomotorii (0-2 ani), în care învățarea provine din percepţiile senzoriale și din activitățile motrice.

2. Etapa preoperaţională (2-7 ani) în care copilul începe sa gândeasca simbolic, iar lumea i se înfăţişează prin imagini si cuvinte. Memoria și imaginația sunt puternic dezvoltate în această etapă.

•Copiii au trecut prin trei din cele opt etape ale dezvoltării sociale:

1. Încredere vs. neîncredere (0-18 luni) este vorba despre învățarea încrederii în cei care au grijă de tine. Fiind capabil să aibă încredere în cei apropiaţi, copilul poate avea încredere în lume.

2. Autonomie vs. Îndoială (18 luni-3 ani) este vorba despre copiii care se aventurează și își afirmă voința. Un copil în acest stadiu dezvoltă un comportament orgolios și un puternic sentiment de autonomie.

3. Inițiativă vs. Vinovăție. (3-6 ani) este vorba despre dezvoltarea curajului și a independenței. Un copil se bazează pe sentimentul de autonomie prin începerea și finalizarea acțiunilor pentru un scop.

•Copiii au trecut prin toate cele şase etape de ataşament cu persoanele care ii îngrijesc:

1. (0-1ani). Această vârstă este despre implicare. În această primă etapă, copilul învață cum să integreze informatia senzorială, reglându-şi răspunsul si găsindu-şi starea de calm**.**

2. (1-2 ani). Copiii realizează ceea ce au în comun cu părinţii lor. Înţeleg că sunt asemănători, că au interese comune.

3. (3-4 ani). Se dezvoltă un sentiment de apartenență și loialitate. Un copil știe: "Eu aparțin cuiva. Suntem împreună şi suntem de aceeaşi parte. "

4. (4-5 ani). La acest nivel de atașament, un copil se simte semnificativ. "Contez pentru tine. Am un loc important aici. "

5. (5-6 ani). Copiii înțeleg că, dincolo de a fi aceiași și de a fi plăcuţi , ei sunt iubiți. A fi iubit este un sentiment de mare emoție. Copiii trebuie să se simtă iubiți mai presus de toate.

6. (6-7 ani). Etapa finală a atașamentului unui copil este atunci când lucrurile devin personale. În acest moment, un copil simte încredere, dragoste, apartenență ,etc.,adică se simte destul de aproape pentru a divulga informații profund personale. Copiii vor să-și împărtășească secretele, temerile, mânia, speranțele și visele lor.

Atât de multe transformări ale creierului au loc în primii şapte ani de viață! Căile neuronale care se formează creează o bază pentru comportamentul, învățarea și relațiile pe tot parcursul vieții.

În urma unor studii pe care le-a desfăşurat, Piaget a venit cu o idee despre care Einstein a spus că "este atat de simplă, încât numai un geniu se putea gândi la ea: **“Copiii nu sunt mai puţin inteligenţi decât adulţii, ci doar au un mod de gândire diferit faţă de ei.”**

7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preşcolar Birta Roxana-Maria

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

CLIMATUL EDUCATIV ŞI INFLUENŢA LUI ASUPRA FORMĂRII CELOR ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof.înv.primar Birtea Bernadeta Ramona
Școala Gimnazială Nr.1 Slănic Moldova,Jud. Bacău

„Copilăria este inima tuturor vârstelor”(Lucian Blaga)

„Dacă vrei să crești un copil bun,petrece de două ori mai mult timp cu el și cheltuiește jumătate din banii pe care-i cheltuiești acum! “

Atmosfera caldă şi de înţelegere în familie reconfortează şi creează climatul necesar pentru munca intelectuală a şcolarului. Lipsa de înţelegere, severitatea, exigenţa prea mare sau “dădăceala” au efecte dăunătoare asupra copilului care se află în tensiune nervoasă, mai ales în perioada testelor de evaluare sau spre sfârşitul semestrelor, când starea de oboseală începe să se instaleze.

Datoria părinţilor este de a-i ajuta: copiii pot şi trebuie să înveţe “cum” trebuie să-şi pregătească lecţiile, cum să-şi organizeze munca, timpul, viaţa.

Ca părinţi iubitori putem face şi greşeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele,să le facem rău. Unii părinţi sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze şi să-i răsfeţe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoşi, lipsiţi de iniţiativă, sunt tot timpul “agăţaţi de fusta mamei”; în acelaşi timp însă, devin mici tirani, devin pretenţioşi, neascultători, greu adaptabili la regulile vieţii sociale, în afara casei, între colegi.Dacă părinţii sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiţi de duioşie, de afecţiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariţia unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalităţii. Aceşti copii vor deveni la rândul lor plini de asprime faţă de cei din jur, iar relaţiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecţiune.

Unii părinţi greşesc în educarea copiilor prin schimbarea frecventă a atitudinii: când sunt prea severi, când prea îngăduitori.Sunt mai rare familiile în care ambii părinţi sunt în acelaşi timp fie prea aspri, fie prea blânzi. Adesea, tatăl şi mama pot avea atitudini diferite faţă de copil: unul prea sever, altul protector, gata de a-l răsfăţa şi apăra faţă de excesele impuse de celălalt părinte.

Foarte frecvent, o astfel de situaţie este creată prin diferenţa de atitudine între părinţi şi bunici, aceştia din urmă protejând copilul faţă de cerinţele disciplinare ale părinţilor. În aceste cazuri copiii sunt nelămuriţi, nehotărâţi cu privire la ce este bine şi ce este rău, având o comportare neechilibrată şi oscilantă, neputând înţelege ce atitudine să ia în diferite ocazii, în familie sau în relaţiile cu străinii.

Lipsa de supraveghere, dezinteresul, indiferenţa faţă de ceea ce gândeşte copilul este o altă mare greşeală educativă, care duce adesea la pierderea lui de sub control, acesta devenind un copil-problemă din punct de vedere social.

În familiile dezorganizate copiii suferă şi prezintă tulburări nervoase, de somn, de poftă de mâncare, sunt trişti, neliniştiţi. Astfel de reacţii au copiii în cazul când părinţii se ceartă frecvent, nu se înţeleg, dar mai ales în cazul familiilor incomplete (prin deces, divorţ, lipsa îndelungată a unuia dintre părinţi).

Deosebite probleme se ridică în familiile reconstituite printr-o nouă căsătorie, între copilul din prima căsătorie şi tatăl sau mama vitregă, între copiii proveniţi din casătoria anterioară a celor doi parteneri. Dacă nu dau dovadă de înţelegere, de afecţiune, dacă nu încearcă să şi-i apropie, să-i privească apropiat, aceştia devin dezadaptaţi, trişti, retraşi sau încăpăţânaţi, neascultători, ambele forme de reacţie determinând scăderea randamentului şcolar, obţinerea de note slabe la învăţătură.

Psihicul copilului este sensibil faşă de situaţiile anormale care se petrec în familie.El simte cele mai mici schimbări de afecţiune faţă de el şi între părinţi, este puternic tulburat de certuri, neînţelegeri.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalităţi armonioase, căldura căminului părintesc, afecţiunea părinţilor, înţelegerea familială sunt esenţiale. În creşterea, educarea şi formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înţelegerii şi afecţiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-şi şi iubindu-şi părinţii. Dacă sunt neascultători sau greşesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm şi cu fermitate ce au greşit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înţeleg şi pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greşit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obişnui cu bătaia, se va îndepărta sufleteşte de noi.

Atunci când copilul aduce note mari, să-l răsplătim cu multă afecţiune, bucurându-l cu laude, dar să nu condiţionăm obţinerea unor daruri, obiecte mult dorite, de rezultatele la învăţătură şi nici să nu exagerăm răsplata, acordându-le prea multă independenţă de la o vârstă mică.Vom obţine în acest fel modificarea în rău a comportării copiilor, care devin neascultători, încăpăţânaţi, nestăpâniţi.

"Meseria" de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinţi, plini de afecţiune, pentru ca grija şi eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea şi bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic şi afectiv. Adevărata căldură familială se întâlneşte în familiile în care părinţii sunt în bune relaţii, se preocupă suficient, cu dragoste, dar şi cu autoritate părintească de copiii lor, pentru care sunt şi trebuie să rămână modele vii, exemple demne de urmat.

O mare importanţă are şi nivelul de instruire, bagajul de cunoştinţe al părinţilor, pentru buna educare şi pentru a putea ajuta în pregătirea lecţiilor acasă.

Să avem grijă să nu rezolvăm noi, părinţii, temele copilului, ci doar să-l ajutăm, să-l îndrumăm prin explicaţii cât mai corecte şi clare. Părinţii care rezolvă singuri problemele, desenează sau scriu, care practic îl înlocuiesc în muncă fac o mare greşeală: copilul rămâne dependent, nu se obişnuieşte să judece şi să lucreze singur, devine comod, răsfăţat şi, cu vârsta, va deveni leneş.

Prin menţinerea unor legături permanente, strânse cu şcoala, cu învăţătorul, ca şi prin urmărirea cu atenţie discretă a prieteniilor pe care le leagă în timpul liber, intervenind la timp, ferm, dar blând, pentru a-l feri de exemple şi comportări rele, părinţii pot avea mai multă siguranţă în educarea copilului lor, în conturarea, formarea, dezvoltarea personalităţii acestuia.

Bibliografie:

1.Marinescu, Silvia; Dinescu, Rodica- Invitație la educație, Editura Carminis, Pitești, 2003
www.didactic.ro

Cei 7 ani de acasă

Prof.înv.primar,Birtea Maria

Motto*:"Este de o mie de ori mai bine să ai bun simţ fără educaţie, decât să ai educaţie fără bun simţ"Robert G. Ingersoll*

"Cei şapte ani de-acasă" defineşte bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumulate în primii ani de viaţă. Această perioadă este considerată "culmea achiziţiilor", una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este foarte important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Copilăria îşi afirmă valoarea prin respectarea drepurilor şi obligaţiilor specifice vârstelor.Copilul trebuie să fie liber să se joace,să primească o educaţie de calitate,să crească sănătos,să fie tratat fără prejudecăţi.

Pentru copil,familia reprezintă primul său univers afectiv şi social.Trăsăturile personalităţii se conturează în raport cu modelul şi natura situaţională trăită în mod direct de copil,în mediul familial,iar atitudinea părintţlor are efecte durabile asupra personalităţii în formare a acestuia.Părinţii,deşi implicaţi în mod egal în educaţia copilului,deţin roluri diferite.Astfel,mama asigură căldură, securitate afectivă,iar tatăl reprezintă autoritatea,respectarea regulilor.Ambii asigură confort şi siguranţă. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună din timp ce se va întâmpla în caz contrar. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori.

În societatea actuală, în familie se doresc relaţii la baza carora stau respectul,egalitatea,toleranţa şi un climat familial cu valenţe educative speciale.

Pentru copii,părintele reprezintă sursa securităţii şi încurajării în faţa oricărei situaţii noi,neobişnuite.Fiind alături de sufletul copiilor,pătrunzând în felul lor de a simţi şi gândi al acestora,părintele devine prietenul,confidentul şi sfătuitorul propriului copil.Imaginea oferită de părinte ,influenţează mult dezvoltarea şi formarea copilului;o persoană atrăgătoare conduce la stimularea unor activităţi constructive de ordin intelectual şi social; o persoană ursuză,autoritară impune o frânare a energiilor juvenile-*criza moralaă a familiei de azi.*

Copilul este deosebit de sensibil la aprecierile făcute de părinţi cu privire la posibilităţile sale intelectuale.Lauda generează simţul valorii,al demnităţii,astfel se insuflă noi valori.Este suficientă o singură carenţă a familiei pentru ca întregul plan al vieţii psihoafective a copilului să aibă de suferit şi să determine apariţia unor forme ale raporturilor dintre membrii ei:dezinteres,indiferenţă,indolenţă neîncredere,tendinţa obţinerii unor satisfacţii afective în afara familiei.

Până la 6 - 7 ani, copilul trebuie să deţină- în principal prin educaţia primită „acasă", un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-l ajute să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni"şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă*, *socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

Bibliografie:

Revista pentru învăţământul preşcolar.1/2-2009,Ministerul Educaţiei,Cercetării şi Inovării
Cum să formăm tineri inteligenţi şi fericiţi,Augusto Cury.Ed.For you

Cei șapte ani de acasă

Prof înv primar Bisoca Floare
Liceul Teoretic German *Friedrich Schiller* Oradea

Familia este nucleul în care se dezvoltă și formează copilul. Perioada pe care copilul și-o petrece în sânul familiei este hotărâtoare pentru dezvoltarea sa ulterioară fiind cunoscută în popor ca *cei șapte ani de acasă*. Această perioadă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Nu puțini sunt aceia care susțin importanța educației primite în sânul familiei și rolul ei în formarea mai târziu a viitorului adult.

Familia este fundamentul formării valorilor, normelor, principiilor morale deoarece se află primul mediu educațional cu care ia contact copilul. Ea reprezintă factorul determinant al unuia dintre cei trei factori ce stau la baza formării şi dezvoltării personalității, ereditatea. Alături de factorii de mediu şi de educație, ereditatea are o influență majoră în conturarea personalității individului.

Ereditatea este o caracteristă a ființelor vii ce asigură transmiterea informațiilor genetice: caracteristici biologice individuale şi specifice speciei de la părinți urmaşilor lor, informații ce vor fi stocate în ADN-ul noului individ. Sunt transmise atât trăsături şi înclinații pozitive, cât şi negative. Acestea din urmă pot fi controlate prin modificarea corespunzătoare a mediului fizic și social, dar mai ales prin intervenția educației.

Familia este factorul primordial în educarea copilului, deoarece părinții sunt pedagogii naturali cei mai buni ai copilului, nu doar pentru că l-au născut și i-au dat darul cel mai de preț al vieții, dar și pentru că după nașterea lui continuă să-l iubească sincer și din interiorul cel mai profund al inimii lor de părinți.

Specialiștii consideră educația primită în familie ca fiind temelia civilizației. Virtuțile primite de copil încă din primii ani ai copilăriei sunt de neînlocuit. Izvorul cel mai adânc al creșterii și educției se găsește în experiența iubirii pe care un om o încearcă ca și copil cu părinții săi.

Educația primită în familie îi va permite viitorului elev apoi adult să înțeleagă corect și fără multe explicații și învățături majoritatea elementelor morale, ce sunt necesare în viața omului, precum: prietenia, pacea, recunoștința, dreptatea și iubirea. Această educație primită în familie îi oferă posibilitatea să distingă mai uşor ce este corect pentru el însuși, așa încât să-l urmeze conștient în viața lui.

Mari sunt responsabilitățile, mare este însă și folosul pe care părinții îl vor câştiga din educarea copiilor. Părinții vor deveni mai buni, învățându-i pe copii va deveni mai bun, când educă copilul se instruieşte şi pe sine. Dacă nu pentru nimic altceva, măcar să nu dea un exemplu rău, şi va deveni treptat mai bun decât este.

Bibliografie:

Oslen Jerry-*Noi metode și strategii pentru managementul clasei*, Bucureşti, Ed.Didactica PublishingHouse, 2009

Mada Teofan-*Familia creştină la Sf. Ioan Gură de Aur*, Sibiu, Ed Agnos, 2008

Cei şapte ani de acasă

Profesor: Biştea Anca
Şcoala Gimnazială Nr. 23 *Constantin Brâncoveanu*, Constanţa

Expresia *cei şapte ani de-acasă* este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltat, în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral al acestuia.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al „ celor 7 ani de acasă”. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi cadrele didactice din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia.

Împreună cu elevii clasei a VI-a, am discutat despre importanţa celor şapte ani de acasă Pentru fiecare elev, expresia *cei şapte ani de acasă* are o definiţie diferită. *Să ai cei şapte ani de acasă înseamnă să te porţi civilizat cu cei din jur, Să ai cei şapte ani de acasă înseamnă să ai milă faţă de semenii tăi şi faţă de animale, Să ai cei şapte ani de acasă înseamnă să ai un comportament frumos pe stradă, la şcoală, la teatru sau la film, Să ai cei şapte ani de acasă înseamnă să fii om,* sunt doar câteva dintre răspunsurile elevilor. La întrebarea : *Cine e persoana care v-a influenţat cel mai mult în devenirea voastră?*, copiii au răspuns că acelea sunt mamele sau bunicile lor. În cinstea lor, aceştia au realizat felicitări cu ocazia zilei de 8 martie.

Cei şapte ani de acasă îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Cei sapte ani de acasa

Prof. inv prescolar. Bitculescu Anicuta
Gradinita Sihlea – Vrancea

Incă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”,si această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi.

Nevoile bebeluşului şi felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului acea dorinţă permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută,cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Dacă un copil umblă la dulap, soluţia nu este să legi uşile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanenţă tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl laşi să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant.. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie şi banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenţei obiectului (conştientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie. Referitor la obiceiul adulţilor de a vorbi „pe limba bebeluşilor” în preajma celor mici, nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat şi «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor. „Să zicem că trage de faţa de masă. El nu face asta pentru a trage acea faţă de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă şi la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-şi rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm după vârsta de un an apar şi crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa. Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ţinem, pentru a preveni lovirea) şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenţia că, după ce trec de un an şi jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfăţat, pe termen lung. Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identității sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. „Şi aici, este mai bine să-i dai un colţ, în care poate să scrie pe pereţi liniştit, ba chiar să-l şi lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înţeleg regulile Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politeţea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. „Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm.

În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit”.Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“.

Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Cei șapte ani de acasă

Înv. Blanariu Lăcrămioara
Şcoala Gimnazială Preutești

“Eu sunt copilul! Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură , dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi , te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă ,te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!” (Child`s Appeal, Mamie Gene Cole)

V-ați gândit vreodată cum ar fi viața noastră fără un început? Să te trezești pur și simplu dimineața , în camera ta, dar în mintea ta să nu știi de unde ai apărut? De ce ești adult? Și ce este mai important , de unde a apărut totul? Iată că și eu mi-am pus această întrebare într-o zi și voiam să realizez care a fost începutul nostru. Cu toții știm că existența fiecăruia dintre noi debutează cu nașterea, apoi, evoluția începe cu nimic altceva decât copilăria. Partea cea mai frumoasă din viața oricărui om. Acesta este practic începutul nostru. Un început cam vag, ambiguu și necunoscut, dar care începe să prindă culoare la fiecare pas.

În ziua de azi ,părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp cu copiii lor , punând pe primul loc cariera, banii şi puterea. Ei cred că educația unui copil se limitează la a-l învăța să scrie, sa citească, să calculeze corect. Timpul pe care ar trebui să-l petreacă cu copilul lor este limitat argumentând” Oare nu plătesc pe alții să se ocupe de el?” „Nu fac destule sacrificii?” Dispare bucuria din privirile noastre când cei din jurul nostru ne laudă copilul :”Ce copil bine crescut! Se vede că are cei șapte an de acasă!”

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, se spune că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult... Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.Dezvoltarea intelectului la copil depinde doar de cei adulți. Încă de la naștere copilul ascultă și recunoaște vocea mamei, îi ascultă cântecele , mai apoi poveștile pe care fiecare părinte trebuie să i le spună copilului, măcar înainte de culcare. Prin imitație ,începând cu vârsta de 3 ani copilul învață regulile de politețe. Dacă își vede părinții salutând, zi de zi va face și el același lucru. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit.

De câțiva ani se poate observa nepăsarea și lipsa grijii față de purtarea copiilor, nefiind de mirare că întâlnim din ce în ce mai puțini copii politicoși și bine crescuți. Politețea, bunele maniere și buna cuviință sunt virtuți pe care care le dobândim pentru prima oară acasă , în familie, apoi la grădiniță și mai apoi prin studiu la școală .

Dragostea trebuie sa fie întodeauna necondiționată , nu oferită drept recompensă pentru buna purtare. Cu toate acestea, acceptarea necondiționată a copilului nu înseamnă și tolerarea unui comportament inadecvat sau iresponsabil. Copiii au nevoie de o asigurare de natura fizică alături de vorbe ca:,,te iubesc”.

Datoria noastra de parinți este de a ne ajuta copiii în așa fel încât să ajungă puternici si sănătoși. Dacă intervenim mereuși facem ca totul sa le fie atât de uşor, îi slăbim din toate punctele de vedere, dar , în același timp, dacă facem ca totul să le fie deosebit de greu și nu-i ajutăm îndeajuns, îi lipsim de ceea ce au nevoie pentru o creștere sănătoasă. Copiii nu pot face totul singuri. Nu pot crește și nu-și pot dezvolta toate deprinderile necesare unei vieti de succes, fără ajutorul parinților.

Cei șapte ani de acasă

Prof. înv. primar Bledea Măcuța Ioana
Liceul Tehnologic Ocna Şugatag

Cei șapte ani de acasă este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are ”Cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de ai trata pe cei din jurul său. În primul rând ”cei șapte ani de acasă” se referă la educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața și cum trebuie să treci prin ea.

Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt lucrurile acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de ea părinții vor veni apoi cu cele de la educatori, învățători, profesori. Baza este însă făcută în sânul familiei. La fel cum copilul învață de la părinți cum să mănânce, cum să se comporte el va fi pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc cei ”Şapte ani de acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia în special până la vârsta de trei ani , iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel el se va identifica cu mama sau cu tata: ”eu seamăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica”. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de ajuns doar să ne controlăm limbajul în fața copilului și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe), precum și a dorințelor și a nevoilor. Asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative.

Consider că este necesar de însușirea de a fi părinți, de a fi permanent conştienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Cei șapte ani de acasă

Blendea Irina
Școala Gimnazială Ilovăț

Educația unui copil începe încă din prima zi de viață, nu în prima zi de şcoala, așa cum susțin majoritatea persoanelor. Din nefericire, există și replici de genul: „ Când va merge la școala, se va cuminți", „ Lasa-l e prea mic!", care sunt scuze pentru comportamentul inadecvat al copiilor. Aceste „scuze" trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei șapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

„Cei şapte ani de acasă" ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa cuviincioasă. Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreţ care duce o viaţă curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceştia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiţie sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte şi altfel de modele. Pentru orice creştin modelul este Hristos şi fiecare trebuie să fie conştient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

În „cei șapte ani de acasă" e bine să fie susţinute micile pasiuni ale copiilor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport, dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură ("Să pregătim masa"; „Să măturăm și să ștergem praful împreună"; „Să sortăm fructele/legumele"; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele" „Să facem împreună gogoși/plăcinte!"), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viaţa duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia.

.În concluzie, pe lângă darurile primite de la Dumnezeu, principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut" regăsim:

- Salutul
- Comportamentul în public
- Comportamentul cu prietenii
- Înţelegerea normelor sociale
- Manierele la masă
- Recunoaşterea greşelilor

- Tact şi toleranţă

BIBLIOGRAFIE
Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html
http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm

BUNELE MANIERE LA PREŞCOLARI

Prof. Rodica Bloju
Grădiniţa P.P.Nr.5 Lugoj, jud. Timiş

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea dinjur.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

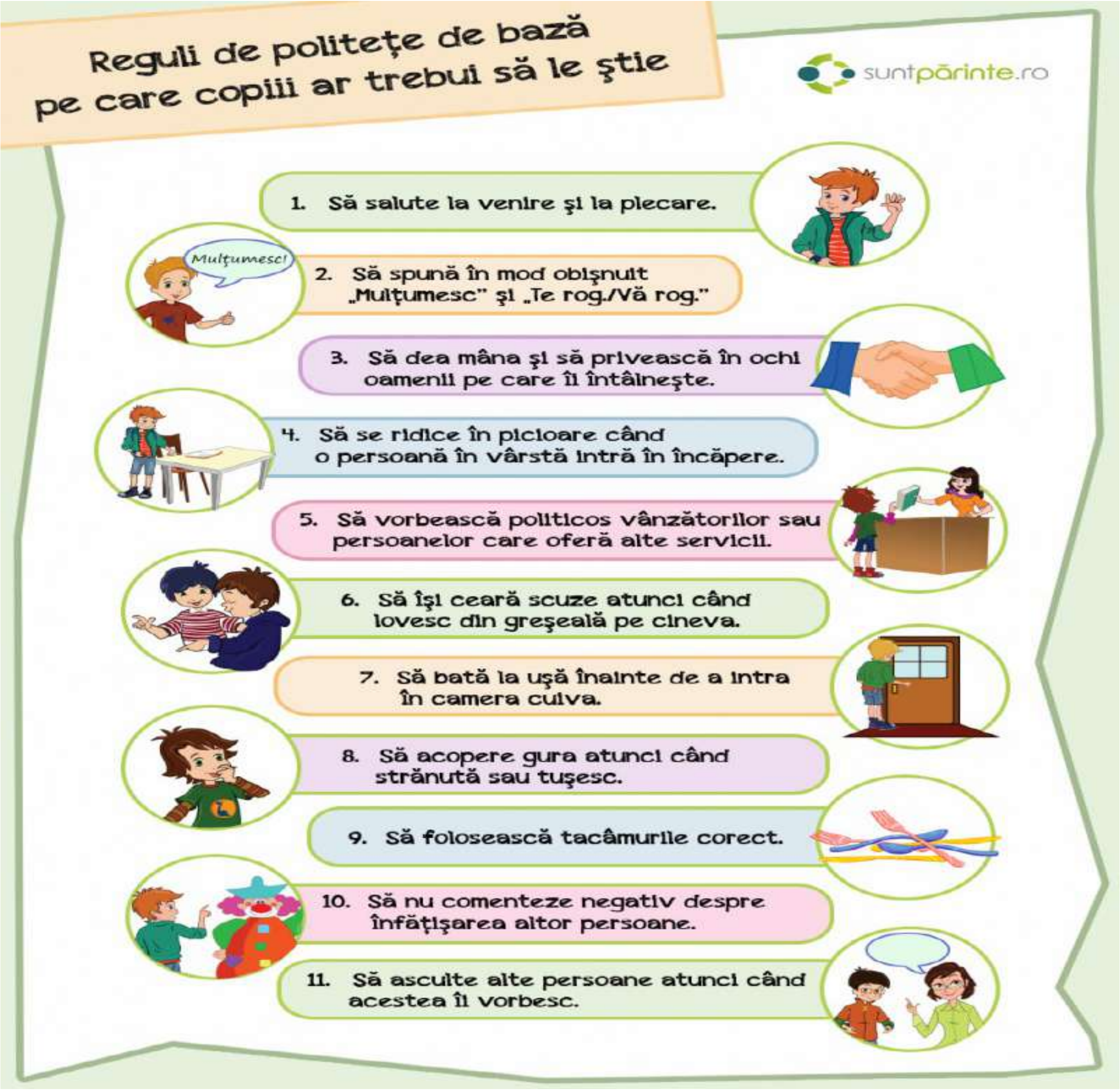

Reguli de politeţe de bază pe care copiii ar trebui să le ştie

suntpărinte.ro

1. Să salute la venire şi la plecare.
2. Să spună în mod obişnuit „Mulţumesc” şi „Te rog./Vă rog.”
3. Să dea mâna şi să privească în ochi oamenii pe care îi întâlneşte.
4. Să se ridice în picioare când o persoană în vârstă intră în încăpere.
5. Să vorbească politicos vânzătorilor sau persoanelor care oferă alte servicii.
6. Să îşi ceară scuze atunci când lovesc din greşeală pe cineva.
7. Să bată la uşă înainte de a intra în camera cuiva.
8. Să acopere gura atunci când strănută sau tuşesc.
9. Să folosească tacâmurile corect.
10. Să nu comenteze negativ despre înfăţişarea altor persoane.
11. Să asculte alte persoane atunci când acestea îi vorbesc.

Educația copilului în primii 7 ani de viață

Prof.Boangher Alina
Prof.Mantia Marilena
Gradinița cu P.P. Nr.6 Alexandria

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia pe care copiii o primesc în cei 7 de acasă depinde de : relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

La baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii,dragostea cu care copilul este înconjurat de părinţi permitandu-i acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.De la 3 la 5 ani, copilul Aîncepe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia

Acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.Părinţii sunt modele pentru copil. Este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. Este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi.   Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie.Copilul **trăiește** faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conştientului în situații similare de viaţă cu cele în care au fost date.Felul în care un copil percepe şi stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul .

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof. înv.preşcolar: Bobariu Mirela Gabriela
Grădinița P.N. Sălașu de Sus

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este sa fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe sa îl inveți lucrurile simple înca de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog"și"mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al „ celor 7 ani de acasă”. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânşi în cei șapte ani.

Bibliografie:

Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002;
Danion Vasile ,*Cum să ne creştem copiii?*, Editura Sophia, București, 2012

Educația în familie-cei 7 ani de acasă

Profesor înv.preşcolar:Bobeică Loredana Nicoleta
Grădinița cu program normal nr.1 Șotânga

Familia este celula de bază a societăţii, care are funcţii biologice, psihologice, sociale, economice, culturale, educative. De aici şi diversitatea relaţiilor ce se stabilesc în interiorul acesteia sau ca grup social. Ea se deosebeşte de alte grupuri sociale prin: forma de organizare, relaţiile dintre membrii săi, scopurile şi atributele pe care le are. Indiferent din ce perspective este analizată familia, ea îndeplineşte un rol complex, exprimat prin funcţiile anterioare.

Ca grup social sau unitate socială, familia a apărut pe o anumită treaptă a dezvoltării sociale şi a evoluat de-a lungul istoriei, funcţiile pe care le implică fiind determinate, în ultima instanţă de condiţiile sociale concrete.

Multitudinea relaţiilor ce se stabilesc între membrii familiei şi valorile culturale ce se transmit prin intermediul lor constituie la un loc mediul familial. Mediul familial este universul natural al copilului, diferit în funcţie de contextul social pe fondul căruia se constituie şi ale cărui fenomene le reflecta, şi de particularităţile fiecărei familii.

Influenţele educative ale familiei sunt deci, o expresie directă a relaţiilor ce se stabilesc în interiorul familiei şi a modelelor culturale pe care le oferă.

Educarea copiilor înseamnă un mare privilegiu şi o mare responsabilitate: un privilegiu de a învăţa pe cineva, dar totodată o mare răspundere de a modela un destin.

Exemplul părintilor este fundamental unei instruiri eficace, puterea propriului exemplu. Acesta este deosebit de important în educaţia copilului din două motive. Unul: oricine nu trăieşte învăţăturile pe care le predică, va constata că articularea verbală a acestora nu va avea o prea mare eficacitate. Dimpotrivă, un astfel de părinte va degenera în mod treptat ajungând să abandoneze educarea. Doi: dacă există o contrazicere de termeni între teorie şi practică, copilul va ignora învatăţura şi va alege să o discrediteze, urmând mai degrabă un exemplu negativ. "Viaţa părintelului se ridică la un nivel mai înalt decat învăţăturile lui şi strigă cu atâta putere încât copilul poate deveni surd la ceea ce părintele spune."(Glava, 2002, 48)

"A deveni însuşi un copil atât de complet şi de naiv cât este atras el însuşi; înseamană a-l trata cu adevarat ca pe unul din semenii săi, adică a-i arata aceiaşi delicateţe, aceaşi încredere ca unei persoane mature. Înseamnă a nu acţiona asupra copilului cerându-i să fie ceea ce am vrea noi ca el să fie, ci influentându-l prin felul nostru de a fi. Înseamnă a nu sta de vorbă cu copilul folosind şiretenie şi forţă, ci a te prezenta în fata lui pătruns de propria ta seriozitate şi cinste". (Ellen, 1978, 47)

Copiii nu trebuie să primească orice lucru ca şi cum ar fi vorba de un dar, ci, după posibilităţile lor, să participe la munca din casă; vor încerca să se poarte atent cu părinţii; au datorii şi drepturi tot atât de nestrămutate ca acelea ale persoanelor mai în vârstă, iar aceştia se vor purta cu consideraţie faţă de copii, dupa cum şi ei vor învăţa să aibă consideraţie faţă de ceilalţi. Vor fi puşi zilnic în faţă cu realizarile vieţii, vor putea să devină cu adevărat folositori, nu numai să se prefacă a fi. Într-o astfel de familie nu se dă niciodată un ordin decât adăugându-se motivele din moment ce acestea pot fi înţelese. Astfel, sentimentul de responsabilitate este transmis copiilor însuşi chiar de la vârsta cea mai fragedă.

În ceea ce priveşte educaţia morală a copiilor, aceasta se formează în familie, o data cu cele mai importante deprinderi de comportamant precum: respectul, cinstea, sinceritatea, politeţea în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faăţă de lucrurile încredinţate. Pentru îndeplinirea acestor activităţi, modelul familiei, atât prin intermediul mamei, cât şi al tatălui, ajuta cel mai mult; familia este un exemplu pentru copil. Părinţii sunt cei care le zic copiilor ce e bine şi ce e rau, ce e drept si ce e nedrept, ce e frumos si ce e urat în comportamentul acestora. Aceste concepte îl ajuta pe copil să se orienteze în analiza comportamentului său şi a celor din jurul său. Totodată, familia este cea care îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg şi prieten.

Educaţia morală se efectuează atât prin folosirea procesului instructiv-educativ, cât şi în cadrul sarcinilor extraşcolare, un rol esenţial este cel al familiei. Dintre toti factorii educaţiei, familia a fost şi este în continuare considerată ca factor esenţial, prioritar şi primordial pentru că, aceasta începe din familie, unde se realizează "ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter" – dupa cum spune Loisel. Părinţii sunt cei care îşi aduc contribuţia în toate domeniile educaţiei, în interiorul familiei copilul efectuându-şi "ucenicia" pentru viaţă, cea morală rămânând importantă prin substanţa pe care i-o imprimă familia.

Procesul de dobândire a personalitatii morale presupune integrarea în plan intelectual, afectiv-motivaţional şi volitiv a valorilor, principiilor şi normelor morale ale grupurilor mai mari sau mai mici în care omul trăieşte. Acest fenomen se efectuează atât în mod direct, prin participarea afectivă a omului la viaţa grupului, prin asumarea de roluri, cât şi indirect prin intermediul modelelor oferite de şcoală.

Bibliografie:

- Codul Familiei actualizat prin Legea nr.288/2007 pentru modificare şi completarea Legii nr. 4/1953, art 101
- Convenţia cu privire la drepturile copilului, 1987, art. 29, alin. 1
- Ionescu, M, Negreanu, E.(2005), „*Educaţia în familie, Repere şi practici actuale*", Bucureşti, Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei.
- Mitrofan, I., Mitrofan, N. (1996), „*Elemente de psihologie a cuplului*", Bucureşti, Ed. Şansa.

Educația și mediul

Prof. BOBOC ILARIA CRISTINA

Nimeni nu se naște cu toate trăsăturile de caracter pe care le are la un moment al vieții. Oamenii învață din experientele anterioare, își dezvoltă pe măsură ce avansează în vârstă, anumite laturi ale comportamentului. Modul în care se comportă un adult este condiționat în mare parte de stimuli, de reacțiile anterioare, de educația primită – de “cei 7 ani de acasă”. Oamenii învață sa reactioneze și sunt condiționați de diferiți factori, ca:

- **Influența părinților**. Joacă un rol foarte important în modelarea comportamentului unui copil. Dragostea, afecțiunea și interesul acordat îi dau copilului un sentiment de siguranță și de încredere în sine. Indiferența sau respingerea îl pot determina să se comporte astfel încat să castige atenția părinților, de multe ori ajungandu-se la violență sau la situații limită.
- **Prietenii, colegii de munca, profesorii sau idolii**. Furnizează deseori modele comportamentale de mare importanță pentru dezvoltarea persoanei.
- **Activitățile zilnice**. Condiționează și modifică în mod continuu comportamentul uman. Copii descoperă adesea ce este acceptabil și ce nu, fiind recompensați pentru faptele bune si pedepsiți atunci când depasesc anumite limite.

Oamenii continuă să învețe, să se adapteze, să își modeleze comportamentul pe parcursul întregii lor vieți – acest proces nu se oprește niciodată. Insă, cel mai important aspect de reținut este acela că, influențele datorate experiențelor trăite la o varstă fragedă tind să fie cele mai puternice.

Oricine tratează situațiile cu care se confruntă întro manieră personală, în funcție de experiența, personalitatea și educația sa.

Realizând că între factorii mosteniți și cei acumulați prin experiență și educație există o puternică interacțiune, putem ințelege de ce oamenii se comportă în moduri atat de diferite.

Putem spune că, comportamentul uman este determinat de natură, educație și mediu.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. înv. primar BOBOC LAURA ELENA
Școala Gimnazială Moțca, jud. Iași

"COPIII DEVIN CEEA CE LE SPUNEM NOI CĂ SUNT!" (Larry Fields)

Se ştie încă din cele mai vechi timpuri că orice copil îşi doreşte să fie apreciat, să fie respectat, iar uneori să fie lider şi astfel prin deciziile sale să influenţeze comportamentul celor din jur. Cu cât părinţii, educatoarele sau alţi membri ai familiei manifestă mai mult interes pentru acestea, cu atât mai mult copiii le vor urmări sau și le vor dori. Nu mai este o noutate că unii copii devin lideri în mod spontan, fără a-şi propune conştient sau a depune efort deosebit în acest sens.

Se întâmplă în acest fel pentru că acest copil prezintă bune capacități de relaționare- se împrieteneşte repede, intră uşor în vorbă chiar şi cu persoane necunoscute; ceilalţi copii îl desemnează ca lider, îi solicită părerea, ajutorul şi se bucură de respectul copiilor în deciziile luate în joc. De asemenea, este şi un bun negociator - obţine ceva fără a-i supăra sau jigni pe ceilalţi, poate împăca şi capra şi varza într-un joc de grup, este mai puţin supărăcios, plânge mai greu, etc.

Precizez aceste lucruri din experienţa personală şi pot spune că întâlnim şi copii care încearcă din răsputeri să fie lideri, îşi doresc neapărat calitatea de conducător şi obţin această poziţie prin forţă fizică, exprimări verbale, şantaje emoţionale - plâns, abandon al jocului, atitudine de supărat. Se poate reflecta puţin la profilul acestui gen de lider! Astfel, doreşte să fie întotdeauna primul care încearcă un joc nou, primul în rând, primul care răspunde. Dacă nu se întâmplă cum vrea el, devine supărat. Preferă în general, jocul cu copii pe care-i poate domina pentru că aici îşi poate impune fără dificultate dorinţele şi punctele de vedere. Nu acceptă schimbarea unei reguli de joc impuse de el, sau adesea, regulile jocului se aplică pentru ceilalţi, dar nu şi pentru el. "Educă" oamenii din jur pentru a fi tratat cu favoritisme şi indulgenţă. În acelaşi timp, părintele ajunge să găsească tot felul de " scuze", "motive" sau "justificări" care să acopere sau să-i disculpe greşelile.

Am analizat o situaţie frecvent întâlnită: părintele este informat că fiul/fiica lui a lovit un alt copil; întrebarea imediat următoare este "Ce ţi-a făcut?". Ei, o astfel de întrebare disculpă automat copilul şi îl asigură că părintele este de partea lui! Mai mult decât atât, îi şi induce ideea că e posibil ca celălalt să fi început cearta. Este recomandat să se afle cât mai multe despre întâmplare prin întrebări de genul "Poţi să-mi spui ce-ai făcut tu?", " Dar celălalt copil?", "Spune-mi mai multe despre ce s-a întâmplat între voi?" etc.

Pentru a dezvolta şi "cultiva" calităţile copilului de bun lider, părinţii şi formatorii ar putea face următoarele lucruri:

- Să-l încurajeze să participe la diverse competiţii, concursuri, jocuri de grup, indiferent de rezultatul obţinut de copil;
- Să-l motiveze prin aprecierea caracterului, nu doar a reuşitei ("Bravo, ai luat o bulină roşie la desen" versus "Bravo! Atenţia şi sârguinţa te-au ajutat să iei bulina roşie la desen! Să ajungi primul, să câştigi, etc.)
- Să stabilească responsabilitatea personală (S-au înţeles regulile?, Instrucţiunile jocului? "A fost un accident sau o neascultare voită?")
- Să obişnuiască copilul cu diversitatea de tipologii umane şi să i se educe compasiunea faţă de semenii noştri.

„Copilul este ca o oglindă care te ameţeşte puţin. Sau ca o fereastră. Totdeauna copilul te intimidează ca şi când ştie el ce ştie. Nu te înşeli, pentru că spiritul lui este puternic, înainte ca tu să i-l piperniceşti." Antoine de Saint-Exupery

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Boc Anamaria Georgiana
GPP „Toldi” Salonta

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei,* Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Boca Alexandra
Grădinița cu Program Prelungit “Dumbrava Minunată”, Cluj-Napoca

“Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept.” Efeseni 6:1

Nu e tocmai uşor să ascultăm de părinţii noştrii tot timpul, însă ascultarea ne duce pe căi bune. Părinţii noştrii îşi doresc ce e mai bine pentru noi, şi nu ştiu cum se face (poate fiindcă au trăit ceva mai mulţi ani), ei chiar ştiu ce e mai bine pentru mine şi tine.

Familia, cu structura ei, bunicii, părinții, copii, ne este data de Dumezeu ca o instituție de pregătire pentru viață. La fel cum școala pregătește un om pentru muncă, carieră, tot așa și familia pregătește un om pentru toate celelalte aspect ale vieții: moralitatea unui om este clădita în famile: (“cei șapte ani de acasă” cum spunem noi românii), valorile spirituale și chiar cele civice sunt implementate tot de famile, iar modul în care omul se va raporta la semenii săi chiar și la viitoarea lui familie, este preluată din exemplul pe care familia îl da copilului (educație, comportamente…..)

Copiii trebuie să știe clar în ce situații și condiții, și cum să asculte de părinți, iar părinții trebuie să știe clar care sunt regulile ascultării și astfel să știe cum să își învețe copiii să asculte. Un copil înca din primul an de viață se crește cu iubire și cu limite (reguli).

Familia , cadrul familial cu structura sa și ordinea lui, este o școală pentru fiecare dintre noi. Modul în care eu învaț să respect autoritatea (regulile, sfaturile, mustrările) părinților mei mă va ajuta să traiesc ordonat și să respect regulile societății.

Daca procesul de învatamant începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului. Fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltarii sale afective, motrice și intelectuale.

Educația copiilor, nu le-o oferă bunicii și nici școala, voi ca și părinti aveți responsabilitatea majoră în educarea lor.

Încă din primul an de viață copilul este atras de joc. Jocul este metoda cea mai accesibile și eficientă în dezvoltarea copilului. Prin joc putem ajuta copilul să inteleagă și să-și însușească mai bine anumite informații, reguli. O alta metodă este povestirea. Copiiilor le plac poveștile și prin intermediul lor putem furniza diferite informații copiilor: puteți folosi povești terapeutice sau povești inventate de voi. Prin aceste doua metode interacționați în mod direct cu copilul iar acestă se va simți foarte iubit, deoarece mami și tati s-au jucat cu el.

Dragi părinți faceți-vă timp pentru copilul vostru, degeaba îi cumpărați jucării dacă nu vă jucați împreună cu el, degeaba îi cumpărați hainele cele mai la modă dacă nu îl învățați și nu îi explicați cum să se îmbrace; implicați copiii în activitățile voastre deoarece lor le plac activitățile de oamnei mari și vor fi foarte mândri de ei. Încă de mici fiți pentru ei mama, tata și prieten/ă, deoarece prin interacțiunea cu el și prin joacă copilul dumeavostră vă va asculta mai mult și dumeavoastră îl ve-ți asculta mai mult iar relația se va îmbunătăți.

Când spunem că un copil are șapte ani de acasă , ne gândim la un copil bine educat, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comporta cuviincios cu cei de vârsta lui și cu ceilalți. Prin urmare acestă responsabilitate este atât pe umărul familie cât și o sarcina a societății, a bisericii, deoarece avem nevoie de Dumezeu pentru a exista.

Cred că cei şapte ani de acasă sunt ca o fundaţie la o casă, cu cât este mai solidă, cu atât este mai rezistentă. Unui om care nu are cei şapte ani de acasă îi lipseşte, în primul rând, credinţa în familie. Şi având în vedere că lipseşte credinţa, nici temelia nu este atât de rezistentă. Cred că am şi eu momente când pot spune că îmi lipsesc cei şapte ani de acasă. Cred că oricare dintre noi are astfel de momente, de fapt. Important e să avem conştiinţa să ne dăm seama că nu sunt bune astfel de momente.

Bibliografie:

Barbosu, Cristian. (2006). *Cele zece porunci*, Editura Multimedia, Arad.

FAMILIA ȘI IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preşcolar: Boca Alexandra - Florina
Grădiniţa cu P.N. „Arlechino” Structura II

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie. Copilul trăieşte faptele părinţilor şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe şi stochează în inconştient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul.

„Cei şapte ani de acasă” ar trebui să fie anii în care copilul primește deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport.

“Cei șapte ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre copiii mici mănâncă tot ce vede pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele copiilor spre a-I atenționa că nu este tocmai potrivit de a mânca din aceste locuri.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem uşa unei femei şi aşteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate “haină” pe care un om o poate îmbrăca, iar această “haina” a fost cumpărată din “banii” strânși în cei șapte ani.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Bibliografie:

➢ Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
➢ P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Editura Polirom, 2002.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Invatator-Bocaneala Vasilica

„Elevii sunt oglinda vie a dascalilor lor, asa dupa cum copiii sunt cea a parintilor lor”

Din studii copii la nastere sunt aproape toti normali ,dar pe parcurs apar unele rupturi: nu mai vorbesc atunci cand ar trebui ,se imbolnavesc si nu se mai pot deplasa.

Micutii la varsta de 2-3 ani sunt niste mici pietre neslefuite sau netaiate, pe parcurs parintele trebuie sa aiba grija ce sfaturi ii da ca sa devina o nestemata pana la 7 ani .

In jurul perioadei de 4-5 ani o serie de activitati pe care le vei repeta: spalatul pe dinti , pe ochi, sa se imbrace ,sa fie facute la inceput cu ajutor apoi lasat singur. Perioada de vacanta nu inseamna numai relaxare ,este o perioada pentru a socializa si descoperi ce atractii are, cum raspunde la formulele de politete.

Tot la comportament observarea se face si in mijloacele de transport in comun ,la magazin ,in vizite, la biserica , pe hol la medicul de familie.

De aceste comportamente este responsabila familia, un frate mai mare daca are.

Fiecare micut vine din familie(daca are) cu un anumit bagaj de cunostinte iar noi avem nevoie sa stie anumite lucruri dar starea lui emotionala nu-i da pace pentru ca mama e plecata ,iar el sta cu o ruda.

Micutul care vine dintr-o familie in care este prezent tata si mama fara alti frati are probleme de integrare ,acomodare. Parintele trebuie sa fie sincer ,sa vorbeasca deschis cu micutul si daca a gresit sa recunosca ,dar adultul sa ramana cald , bland, sa nu tipe pentru ca in timp va fi copiat .

Cand lucrurile nu se prezinta bine, intr-o directie sau alta , criticile sunt adresate direct „vinovatului”, care nu ridica nici un fel de piedica in a fi usor descoperit. Daca sunt probleme de disciplina , apar intrebari de genul

„Asa te invata la scoala?”, iar daca sunt probleme ce vizeaza imbracamintea ,hrana apar intrebari de genul „Oare parintii nu-l vad ?”.

„Copilul este, in primul rand ,un individ care da o semnificatie cuvantului „Eu” adica o fiinta care vrea ,care proiecteaza in afara , care afirma dreptul sau de proprietate , care se pune in cauza”

Copilul este intr-o anumita masura , adultul caracterizat mult mai mult prin vointa decat prin putere…

Copilaria se defineste astfel ca o miscare spre inainte ,ca o plecare spre orizonturi multiple , ca o plenititudine de proiecte , ca o indrazneala. In contactul cu mediul extern , intai cel familial , apoi cel scolar , copilul exprima fiinta sa ,ca o sinteza a imaginarului cu realul . Tocmai datorita acestei sinteze , cunoasterea devine dificila dar si necesara . Pentru depasirea acestei dificultati se recurge in cunoasterea personalitatii copilului , la delimitarea unor varste sau stadii ale dezvoltarii , pentru ca prin fiecare stadiu, sa se opereze pentru a fi definite decuparea trasaturilor specifice pe domenii.

Invatati sa va cunoasteti si sa va intelegeti copiii in toate manifestarile lor , de la cele mai gingase:duiosie , candoare si tandrete pana la cele de ghidusie , strengarie sau capricii.

Aceasta realitate arunca pe umerii parintilor o responsabilitate majora: de noi, parintii,depinde ca adolescentul , tanarul si adultul de maine sa-si asume in acesti primi ani ai copilariei toate componentele unei bune cresteri. Iar aceasta expresie –„buna crestere”- nu este un standard general. Ea are forma pe care noi , parintii, i-o dam . A fi bine crescut nu inseamna peste tot acelasi lucru; atat contextul cultural-istoric obiectiv al societatii cat si standardele subiective ale fiecarui parinte determina definitia celor „sapte ani de acasa”.

La aceasta varsta au o imaginatie bogata mai activa si variata . Adaptarea copilului la cerintele activitatii scolare presupune un nivel optim de dezvoltare psihica.

A purta in vorba si in fapta omenia, dragostea si intelegerea pentru oameni se invata in familie , se invata in scoala , se invata de la viata.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Institutor Bocsa Gheorghita Elena, GPN NOSLAC
Jud ALBA

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate,*
şi de felul în care părinţii duc această cruce, depinde calitatea de creştin adevărat a viitorului adult!”
Danion Vasile

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia ecesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educaţia copiilor şi nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educaţia creştină.

Fiecare părinte poate descoperi noi şi noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoaşterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceştia să fie crescuţi într-un mediu de credinţă, în care să simtă cât de importantă este pentru părinţii lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune şi ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învăţat atât acasă, cât şi la grădiniță/școală!Văzând că părinţii merg la biserică nu numai de Paşti şi de Crăciun, ci în fiecare Duminică şi sărbătoare, şi chiar şi când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului şi se vor simţi *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreţ care duce o viaţă curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceştia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac

decât din superstiţie sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte şi altfel de modele. Pentru orice creştin modelul este Hristos şi fiecare trebuie să fie conştient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai uşor se vor apropia tinerii de sfinţi, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoaşterea vieţilor sfinţilor are de aceea un rol foarte important în formarea personalităţii tinerilor.

Văzând cum sfinţii, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viaţă. Vor înţelege că ispitele care vin din toate părţile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinţi le citesc copiilor din vieţile sfinţilor când sunt mici, şi uneori ei le confundă cu poveştile. Când cresc mai mari, şi vor să se rupă de lumea poveştilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în vieţile sfinţilor.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost şi sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi şi urmaşii acestora au făcut o mulţime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului şi a Paştelui sunt cele mai importante momente din viaţa oricărui copil creştin. Atenţia părinţilor trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Naşterii şi Învierii Domnului. Mari greşeli fac părinţii care, creştini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepuraşului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paştelui. Cei mai mulţi copii sunt dornici să vină Moş Crăciun şi „iepuraşul“şi mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani şi ani, când vor avea nevoie de

ajutorul Celui Înviat, nu vor şti să îl ceară; s-au obişnuit prea mult cu prezenţa „iepuraşilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în fucție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupeşti, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deşi sfinţii au dus cu secole în urmă o viaţă curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată fiinţa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viaţă de sfinţenie; dar această părere nu corespunde realităţii! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinţi, va veni sfârşitul, însă până la acest sfârşit, Duhul Sfânt are şi va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă şi la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din vieţile oamenilor aleşi pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinţi îmbunătăţiţi care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceţi, unii chiar făcători de minuni şi care au lăsat sfinte moaşte.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoţi, sute de mii de credincioşi care au fost torturaţi în fel şi chip şi care au murit în închisori, şi nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alţii la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăţia cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veşmintele şi gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniştea sufletească şi pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna şi vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinţii sau bunicii, şi copiii sunt deprinşi de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanţă sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmaşul porneşte atâta dezbinare între neamuri şi pe de altă parte este propovăduită renunţarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinţii sunt datori a le cultiva copiilor respectul faţă de eroii neamului. Eroi pe care Biserica îi pomeneşte cu mare cinste. Tinerii pot afla în aceşti eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunţare la o viaţă egoistă, pentru o viaţă închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiţi, dar sfinţii, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezenţe reale în vieţile tinerilor. Deşi nevăzuţi, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă şi îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaşte pe eroii neamului şi pe sfinţi, pe de o parte, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe şi mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii paşi în viaţă: *părinţii*. Ar fi bine dacă părinţii şi-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se ştie că orice copil are tendinţa să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinţii săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinţilor caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulţi.

Este o cruce destul de grea pentru părinţi să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani şi ani de zile în care trebuie să înfrunţi tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieţii și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poţi scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieţii părinţilor stă Dumnezeu, şi când părinţii trăiesc ştiind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinţii să nu îl poată depăşi. Nu există cădere oricât de mare din care părinţii să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credinţă în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor şi să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască şi să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârşirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca

făcută cu măsură ("Să pregătim masa"; „Să măturăm și să ștergem praful împreună"; „Să sortăm fructele/legumele"; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele" „Să facem împreună gogoși/plăcinte!"), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viaţa duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă strădtuinţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaşte bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu şi fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Cei şapte ani de-acasă

BODNARIUC CRISTINA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ DĂRMĂNEŞTI

Sintagma "Cei şapta ani de-acasă" se referă la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la un copil bine-crescut, mai precis la dobândirea unor bune deprinderi:

- deprinderi igienico-sanitare
- deprinderi de comportare civilizată şi de politeţe
- deprinderi de ordine şi curăţenie

Vorbim de cei şapte ani de-acasă deoarece copilul îşi petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenţă asupra lui. Regula celor şapte ani de-acasa se învaţă fără constrângere, prin comunicare, îndrumare şi foarte multă răbdare. Progresele copilului sunt lente, însă trebuie să ştim că acestea se înrădăcinează pe măsură ce creşte şi se sedimentează bine în caracterul copilului pe termen lung.

Familia are rolul cel mai mare în formarea deprinderilor. Oglinda educaţie pe care o oferă părinţii copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. *"Nici o alta instituţie, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuinţelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potenţialul de dezvoltare al copilului, fiindcă nici o altă instituţie nu cuprinde fiinţe legate de copil în mod atât de direct şi atât de vital ca tatăl şi mama…* " (P.Osterrieth).

Fiecare părinte sau educatoare trebuie să cunoască bine etapele de formare a deprinderilor acestea corespunzând stadiilor dezvoltării psihoindividuale a copiilor. În acest scop, de fiecare dată, este bine să se facă aprecieri pozitive şi să se încurajeze copiii care execută corect operaţiile respective. În felul acesta, se creează o motivaţie adecvată faţă de actiune iar copiilor li se cultivă încrederea în forţele proprii.

Ca efect stimulator pot fi folosite lauda şi îndemnul. Atunci când se urmăreşte trezirea interesului copilului pentru anumită deprindere este bine ca tonul să fie plin de voie bună, de blândeţe, de înţelegere. Nu trebuie folosit un ton ridicat. Acesta declanşează copiilor reacţii de respingere a acţiunii. Laudele trebuie folosite cu măsură, apoi din ce în ce mai puţin până ce nu va mai fi nevoie de ele.

Rezultate deosebite, în consolidarea deprinderilor, se obţin prin antrenarea copilului în desfăşurarea unor jocuri de creaţie. Acestea dezvoltă capacitatea copilului de a-şi imagina si interpreta rolul unor adulţi (care se ocupa de îngrijirea şi ocuparea sa). Jocul preferat este *De-a familia*, în care părinţii sunt întotdeauna buni şi blânzi, dacă şi în realitate sunt aşa.

Pentru formarea deprinderilor de ordine şi curăţenie este necesar ca părinţii şi ceilalţi adulţi din familie să constituie un model de urmat. Şi pentru formarea deprinderilor de comportare civilizată, este necesar ca toţi membrii familiei să arate concordanţă de păreri şi atitudine. Nu i se poate cere copilului să se comporte civilizat, să respecte liniştea cuiva dacă ceilalţi nu o respectă.

"Politeţea este cheia de aur care deschide toate uşile" şi, de aceea este important ca aceasta deprindere să se formeze de la cea mai fragedă vârstă.

Pentru formarea şi consolidarea oricărei deprinderi este necesar ca părinţii să ţină seama de particularităţile de vârstă şi individuale ale copiilor, precum şi de cele psihofizice. Căile şi modalităţile de educare trebuie adaptate vârstei şi puterii de întelegere a acestora.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat, manierat se va bucura mult mai bine în relaţiile cu cei din jur, va fi sociabil, se va integra cu uşurinţă într-un colectiv de copii, dar şi de adulţi. Educaţia primită în cei şapte ani de-acasă depinde de relaţia afectivă dintre părinţi şi copil, de valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Copilul este pregătit încă de la naştere să primească informaţii, dar este foarte important mediul în care sunt transmise acestea, de către cine şi în ce mod.

Rolul familiei în formarea viitorului adult

Bodor Veronka, prof. înv. primar
Şcoala Gimnazială Breaza- Mureş

Familia este considerată, pe bună dreptate ca fiind un factor prioritar al educației, deoarece dezvoltarea și educația copilului începe în mod firesc în această micro-societete în care învață încă din primele zile de viață să trăiască după regulile și exemplele lumi externe.

A. S. Macarenco a acordat o importanță deosebită puterеii exemplului pe care familia îl are în educație: *„ Bazele educației se pun până la 5 ani. Ceea ce ați făcut pînă la 5 ani reprezintă 90% din întregul proces educativ; după aceea educația omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeți să gustați roadele căci florile pe care le-ați îngrijit au fost până la 5 ani.”*- afirma marele pedagog.

Până la intrarea într-un colectiv, părinții sunt cei ce au o influență asupra copilului. Ei sunt primul exemplu, modelul de viață și de comportament pentru cel mic. Putem spune chiar faptul că, prin însemnata ei funcție educativă, familia este prima instituție de educație morală. În acest mediu natural învață cel mic elementele de bază ale vieții sociale cum ar fi: sentimentul demnității, dreptății, să iubească, să respecte, să ajute.

”Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară din care va face parte la școală, acest mediu în care trebuie să se ancoreze pentru a nu-și petrece copilăria la periferia grupului”- susține Marie- Claude, Beliveau.

Cei șapte ani de acasă, ca și lipsa lor reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei și nu numai. Ne referim aici în primul rând la manierele, comportamentul unui copil sau adult și nu la bagajul de cunoştințe acumulate în decursul timpului. Chiar dacă specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult, influența familiei va fi una mult mai îndelungată și se se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologică, intelectual-cognitivă .

În zilele noastre familia nu mai este ce a fost în timpul părinților sau a bunicilor noștri. Atunci în cele mai multe cazuri tatăl era susținătorul financiar al familiei, mama avea grijă de copii și de gospodărie. Acum ambii părinți au locuri de muncă și timpul acordat educației este tot mai strâmtorat. Lipsa de comunicare, lipsa de atenție schimbă forte mult caracterul copiilor. În munca noastră întâlnim des copii și părinți care nici nu mai consideră a fi necesar să ai cei șapte ani de acasă, susținând că pentru o bună reușită în viață trebuie să fi descurcăreț și nu manierat.

Profesorii știu că educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Modul în care el se comportă în societate influenţează foarte mult şansele sale de reuşită, dezvolta respectul de sine, îl face să se integreze uşor în societate, să se adapteze oricăror nevoi sociale şi la fel de bine, să fie catalogat de cei din jur ca om educat, manierat.

Deci se poate spune că prima educaţie se face în familie, unde copilul trebuie să înveţe bunele maniere, să primească răspuns la întrebări, să fie ascultat de câte ori are nevoie şi să cunoască dragostea părintească, pentru ca şi el la rândul lui să poată asculta, răspunde și iubi.

Un copil lipsit de, cei şapte ani de acasă” va reuși, dar în ce fel?

Bibliografie:

- M.Cajal „Educarea copilului în familie”, Editura Medicală- Bucureşti, 1975
- Poenaru Michiela, Cei șapte ani de acasă - Codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, 2013

Cei sapte ani de acasa !

Profesor pentru învatamantul primar, Boeru Manuela
Scoala Gimnaziala Nr.1 Lehliu-Gară, Călărasi

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

”Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie. Copilul trăieşte faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului in situatii similare de viaţă cu cele în care au fost date. Felul in care un copil percepe şi stochează în inconstient mesajul ascuns al propozitiilor care îi sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (şi numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului.

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

În băncile din clasele pregătitoare se înşiruie fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi,

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii.

In afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.preşcolar.BOGDAN ILDIKO
Grădiniţa P.P.Nr,3 Petroşani, Jud.Hunedoara

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Bogdan Mariana,prof.înv.primar
Şcoala Gimnazială Aurel Vlaicu,Arad

"Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", (psiholog Oana-Maria Udrea). Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare.Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate,începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a educatorului.

Auzim frecvent expresia “Cei șapte ani de acasă” și cât de importanți sunt acești șapte ani pentru viitorul unui copil. Ajungem părinți și o auzim și mai frecvent. De data asta și în preajma micuţilor noştri, dar și legat de noi. Dacă avem acești ani, e foarte bine, dacă nu, suntem puși la zid de parcă nimic din ceea ce am făcut sau vom face cu piticiii nu mai contează.

Este oare posibil ca educația să fie “împărțită clar” în doar șapte ani? Îmi și imaginez cum în primul an, în fiecare lună, ar trebui să învățăm câte ceva. Apoi, în al doilea an de viață, deja suntem considerați ca fiind copii sau părinți cu experiență, deci lucrurile se complică puțin. Și tot așa, până terminăm cei șapte ani. La final, e clar, avem de dat examen! Și asta nu în fața oricui, ci în fața învățătoarei, că doar cel mic, abia așezat pe băncile școlii, trebuie să dea dovadă că, timp de șapte ani, a învățat multe. Cum despre ce? Despre cum ar trebui să se comporte cu oamenii mai în vârstă, despre cum trebuie să își salute profesorii și mai ales despre ce înseamnă “A fi copil cuminte”.

Cât trăim învățăm, învățăm cum să ne creştem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, 20 sau 30 de ani, cât stă acasă și cât are nevoie de cineva aproape.

Cei șapte ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la şcoală pentru prima lui zi din clasa pregătitoare? Sau cei șapte ani de acasă se finalizează odată ce un copil devine părinte și începe să își facă și el griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său? Ori nu se termină niciodată?

Bibliografie

- Internet
- Psihologia personalitatii, Gerald Matthews, Ian J. Deary, Martha C. Whiteman,Editura Polirom,2012

Meseria de părinte

Prof. Mihaela Boghiu

MOTO: ”Nu educi un suflet, nu educi un trup, ci un om; şi nu trebuie împărțit în două .” Montaigne

Să fii părinte este una dintre cele mai provocatoare, complexe experiențe,dar și una dintre cele mai generatoare de satisfacții pe care viața ni le oferă. Provocarea care ia naștere este cum să creștem copiii de azi pentru a fi adulți adaptați societății care evoluează extrem de repede și care suferă schimbări într-un ritm alert. Atât familia, cât și școala sunt puse în postura de răspunde provocărilor moderne.

Învățăm mereu și niciodată nu vom ști tot! Încercăm să insuflăm copiilor noștri curajul de a spune ce gândesc, puterea de a gândi drept, de a nu judeca pe nimeni, puterea de a schimba în bine lumea din jurul lor și dorința de a fi ei inșiși. Lucrurile pe care un copil le învață, le poartă cu el toată viața, indiferent cât a cernut sita timpului.

Responsabilitatea profesiei de ”părinte” este enormă, pentru că nu ai voie să greșești. Cel care construiește o casă strâmbă , o dărâmă și poate obține în final o casă minunată, dar cel ce greșește în educația copilului, nenorocește un om in mod ireversibil.

Provocarea este cu atât mai mare, cu cât contextul social suferă schimbări într-un mod alert, politicile familiale și educaționale sunt în plin proces de transformare, iar familia din societatea actuală este asaltată de o multitudine de de metode educaționale a căror eficiență nu este o certitudine. Din punct de vedere al principiilor și metodelor utilizate în educația copiilor, putem spune că ne aflăm într-o perioadă de tranziție. Un părinte care este depășit de stres-ul cotidian , care trebuie să facă față la solicitările contextului social și silit să se adapteze foarte rapid la situații noi, este o problemă frecventă și deloc neglijabilă.

Lumea actuală este caracterizată de un efort continuu pentru asigurarea părții financiare atât de necesare traiului, familia rămânând undeva în fundal, fiind ”locul” unde ajungem seara pentru a ne odihni, unde acumulăm forțe noi pentru a o lua de la capăt a doua zi.

Faptul că trăim zi de zi ”iureșul modernității” nu înseamnă că ne iubim copiii mai puțin, dar nu mai avem timp și răbdare pentru ei, fiind constrânși de necesitățile din ce în ce mai multe și mai complexe care se cer a fi satisfăcute. Deseori scuza că ”muncesc pentru copii” sau ”încerc să mă realizez acum pentru a avea ce să le ofer mai târziu” face mai suportabilă mustrarea de conştiinţă care apare ca urmare a conştientizării faptului că petrecem prea mult timp pentru propriile aspirații.

Acum este momentul în care noi,părinții realizăm de marea responsabilitate pe care o avem în creșterea unui copil astfel încât el să devină un adult sănătos, echilibrat și capabil să se adapteze, să se integreze și să respecte lumea înconjurătoare. Primii ani de viață ai copilului , când el descoperă, înțelege și asimilează principiile, cerințele și regulile lumii în care trăiește, sunt extrem de importanți. Prin prisma principiului ”e mai bine să previi decât să tratezi”, este necesar ca părintele să se informeze despre cum e mai bine să-și educe copilul și care sunt cele mai eficiente metode în acest sens. O mare problemă este dacă punem în aplicare tot ce cunoaștem fără a transmite copilului și sentimentul că este iubit. Dragostea este ingredientul principal în procesul de sprijinire al copilului pentru a se dezvolta ca individ sănătos și adaptat.

Copiii ar trebui iubiți fără un motiv anume.Este sentimentul care nu trebuie condiționat și care trebuie să rămână o constantă în viața lor, indiferent de ce ar face. Când copiii simt această necondiționare a dragostei , se acceptă mai ușor pe ei înșiși ca fiind oameni buni. Copilul este iubit pentru ceea ce este, iar din acest motiv se pot stabili limite care să-l învețe consecințele lucrurilor pe care alege să le facă.

Copilul are nevoie de limite, impuse însă nu rigid, ci flexibil, în funcție de capacitățile vârstei lui, cu dragoste. Limitele sunt importante pentru copii pentru că ele sunt cele care creează siguranță într-o lume plină de necunoscut. Încă de mic copilul trebuie să știe ce se poate și cât, pentru a înțelege regulile lumii, ale naturii și ale relației cu ceilalți. Este foarte important pentru copil să știe că există lucruri pe care un adult le așteaptă de la el și că sunt lucruri care nu se fac.

Pentru creșterea și educarea unui copil este nevoie și de timp, timp pentru a răspunde la întrebarea ”De ce?” de mii de ori, timp pentru a-l asculta și pentru a-l înțelege. Cu toții avem nevoie de timp și de atenţie, iar acest lucru fiind valabil și pentru copiii noștri. Recunoașterea unui comportament pozitiv încurajează repetarea acestui tip de comportament și simțul propriei valori. Acordarea și primirea atenției este o parte vitală a a existenței noastre omenești.

Copiii, la fel ca adulții,învață din experiențe. Este absolut normal să greșească.Scopul copiilor nu este acela de a ne înnebuni pe noi adulții, sau de a ne testa limitele. Pur şi simplu ei experimentează. Depinde de noi ce instrumente le oferim, pentru a avea cu ce să se descurce în fața altor provocări. Copiii sunt un amalgam de acțiuni și sentimente, iar noi suntem responsabili de modul în care ne privim copiii (”Vedem ceea ce credem”- Busche)

Nu există soluții pentru problemele majore ale vieții, așa cum nu există o rețetă unică de a fi un părinte sau un copil mai bun. Ne este greu să renunțăm la modelul oferit de părinții noștri, dar cu siguranță este nevoie să înțelegem că este mai important să avem un copil fericit, motivat, care să știe să socializeze, să relaționeze, să fie expresiv emoțional, să aibă încredere în el. Întrebarea este cum putem reuși să facem acest lucru?

În loc să ne întrebăm ”Ce se întâmplă cu copilul meu?”, ”Ce problemă are?” ar trebui ”să facem” un pas lateral, respirăm și ne întrebăm din nou :”Ce are bun copilul meu?”, ”Care-i sunt calitățile?”. Astfel vom avea șansa să avem copii afectuoși, sinceri, cu sentimentul că valorează mult pentru părintele său.

Bibliografie

Holt România (2011); Cum să devenim părinți mai buni, vol.4, Ghidul părintelui; Iași Expert Projects

Holt România (2011); Cum să devenim părinți mai buni, vol.4, Manualul educatorului parental; Iași Expert Projects

Jay,R.(2011); 10 principii esențiale ăn educația copilului tău; Corint

Kohn, A. (2013); Parenting Necondiționat- De la recompense și pedepse la iubire și înțelegere; Multi Media Est Publishing

Bandler, R. (2008); Vremea pentru schimbare, Bucureşti; Exalibur

Dolean, I.& Dolean, D.(2009); Meseria de părinte; Aramis

Site-uri

www.copilul.ro

www.suntparinte.ro

„Din suflet, pentru mama!”

Prof. înv. preşcolar Boiangiu Emanuela-Luiza

MAMA! Primul nostru cuvânt! Primul zâmbet, primul pas, primul cuvânt, primul cântecel auzit, prima poveste citită…..toate aceste lucruri și multe altele, sunt stâns legate de aceeași persoană.

Oricâte cuvinte am căuta, este de prisos să spunem cât de însemnată este mama pentru fiecare dintre noi. De la primul cuvânt pe care copilul învață să-l scrie si până la cele mai frumoase gânduri, formulate de înțelepciunea adultului, mama este celebrată în orice timp, în orice epocă

„Așa era mama în vremea copilăriei mele, plină de minunății, pe cât îmi aduc aminte; și-mi aduc bine aminte, căci brațele ei m-au legănat când îi sugeam țâța cea dulce și mă alintam la sânu-i gângurind și uitându-mă în ochii ei cu drag! Și sânge din sângele ei și carne din carnea ei am împrumutat, și a vorbi tot de la dânsa am învățat.” (Ion Creangă)

Odată cu celebrarea sosirii primăverii, ne pregătim și pentru *Ziua Femeii*, când reprezentantele sexului frumos se bucură de o atenție deosebită. Și, cum cea mai importantă femeie din viața noastră este cea care ne-a adus pe lume, îi acordăm atenția binemeritată, dar și gânduri și cuvinte deosebite. Orice scrisoare adresată mamei începe așa:

„Dragă mamă,

Vreau să încep prin a-ți spune cât de mult TE IUBESC! Tu ai fost prima persoană care m-a iubit din momentul în care am venit în această lume, chiar înainte de asta. Tu ești cea mai importantă persoană din viața mea și mereu vei fi.” Și, bineînțeles, toate scrisorile noastre se termină la fel:„Mamă, îți mulțumesc!”

O mamă este cu siguranță cea mai minunată și cea mai deosebită persoană din viețile noastre. Acasă este acolo unde este mama, când este lângă noi ne simțim în siguranță și nimic nu ne poate atinge sau răni. Ne învață cu răbdare să mergem, să întrebăm, să mulțumim, să ne rugăm, să ne ferim și, mai ales, să ne bucurăm. Mama e cea care ne învață să fim puternici, ne ajută să trecem peste obstacolele ivite în viața noastră, e cea care ne așteaptă să revenim mereu, oricât de departe de ea am fi și de sufletul ei.

Garcia Marquez spunea astfel: *„Întotdeauna există ziua de mâine și viața ne dă de fiecare dată altă oportunitate pentru a face lucrurile bine….”*, dar dacă cumva greșim și ziua de azi este tot ce ne rămâne, mi-ar plăcea să-ți spun cât te iubesc, că niciodată nu te voi uita. Despre mama ar fi multe de spus, de scris, de simțit. Ea a fost, este și va fi izvorul nostru de viață, de înțelepciune, de credință, de iubire, speranță.

La mulți ani, mamă dragă!

Primăverile mele, vor începe mereu cu tine!

CEI 7 ANI DE ACASĂ...

Profesor Învăţământ Preşcolar: Boiciuc Maria-Cristina
Grădiniţa cu Program Prelungit nr. 7 Sighet, Maramureş

„Cei şapte ani de acasă” se referă în primul rând la nivelul de educaţie şi socializare al copilului, la ceea ce înseamnă primii paşi spre această educaţie, pe care trebuie să îi dirijeze părinţii, iar copilul, să îi accepte şi să îi respecte. Nu este uşor să oferi educaţie unui copil, dar este aproape obligatoriu. Procesul acesta de socializare, de deprindere trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai mică.

Expresia „Cei 7 ani de acasă” ne duce cu gândul la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală, dar această expresie defineşte tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, atitudini şi comportamente acumulate în primii şapte ani de viaţă. Părinţii au o mare influenţă asupra copiilor în primii şapte ani de viaţă, ei le transmit copiilor propriile valori pe care se bazează familia, dar contează şi relaţia afectivă dintre copil şi părinţi şi specificul de dezvoltare a copilului. Dar în contextul actual, cei şapte ani de acasă se reduc la 2-3 ani petrecuţi efectiv în familie, după care copilul intră în colectivitate, unde de cele mai multe ori petrece mai mult timp cu educatoarele/învăţătoarele decât cu părinţii. În momentul în care copilul depăşeşte sfera familiei şi intră în colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor.

Primii ani din viaţa copilului influenţează comportamentul viitor al copilului, încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social al copilului. Părinţii sunt cei care răspund de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o mare influenţă, care rămâne întipărită pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al copilului. Părinţii trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Tot ei sunt cei care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale. Părinţii sunt cei care formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, toate acestea constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Prin activităţile care le desfăşoară împreună, părinţii cu copiii, se consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui.

Când ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între părinţi şi cadre didactice, care au menirea să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme. Procesul instructiv-educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere. Copilul înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 ani sau la 7 ani. Până la 3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile lui nevoi, deci nu o să-i cerem să-şi împartă jucăriile cu alt copil, dar îl putem învăţa formulele de politeţe. De la 3 la 5 ani, copilul o să fie capabil să-şi împartă jucăriile, este conştient când face un lucru bun sau rău, apreciază recompensele şi conştientizează pedepsele, este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere. De la 5 la 7 ani, copilul devine tot mai independent, este capabil să comunice cu cei din jur. Grădiniţa, alături de părinţi, are un rol important în educarea copiilor, a viitorilor adulţi. Activităţile desfăşurate în grădiniţă au impact nu doar asupra copilului ci şi a întregii familii, deoarece copiii aplică acasă ceea ce îşi însuşesc la grădiniţă.

Un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii, este un copil care are cei 7 ani de acasă. Cheia către adaptarea copilului în societate sunt educaţia, bunele maniere, regulile morale. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

”Oriunde te vei duce, nu uita să-ţi pui în valiză cei şapte ani de acasă. Cu astfel de bagaj, vei fi recunoscut de oricine, ca fiind înainte de toate: om.”

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.
Vrăşmaş, E., (2002), *Consilierea şi educarea părinţilor;* Editura Aramis, Bucureşti.

Familia - cei 7 ani de acasă

prof. înv. primar Boioc Lavinia Elena
Şcoala Gimnazială Slănic

„Eu sunt copilul! Tu ţii în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi esua în viaţă! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire! Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!„ (Din „Child's Appeal”, Mamie Gene Cole).

Familia este celula vieţii pe pămînt și prima instituție de educație morală. Este mediul în care copilul se naşte, trăieşte primii ani ai existenţei personale, se dezvoltă şi se formează pentru viaţă. Ea este mediul prielnic pentru naşterea, dezvoltarea şi desăvârşirea fiinţei umane. Familia oferă garanţii de moralitate, fiind prima școală care pregăteşte copilul pentru viaţa socială. Cu ajutorul familiei copilul se integrează în societate, familia constituind, în esenţă, temelia acesteia. Din această perspectivă familia poate fi definită ca un sistem în interiorul căruia elemente, în cazul nostru membrii familiei, se influienţează reciproc, dezvoltând raporturi interumane complexe. Mediul familial oferă siguranţă, linişte, afecţiune, seninătate şi constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală şi echilibrată. De asememea, aceasta este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară.

Prin definiţie familia este cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca şi nevoia de securitate, de dragoste şi apartenenţă, de recunoaştere. O familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste şi respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane şi deci de dezvoltare normală. În funcţie de felul cum cei din jur, mai ales părinţii, ştiu să vină în întâmpinarea nevoilor copilului şi să înţeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care ţin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o fiinţă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus. Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea şi afirmarea lui, asigurând condiţii de securitate şi protecţie, atât fizică cât şi psihică, în orice perioadă a vieţii. Aici se conturează concepţia despre viaţă şi conceptul de sine.

Cei „şapte ani de acasă’’, ca şi lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie s-a vorbit despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranţă, copilul a simţit cum e să fii iubit, a fost obişnuit să manifeste dragoste faţă de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, ştiind că va fi tratat cu îngăduinţă, să aprecieze binele şi frumosul, acest copil va creşte iubitor, politicos, tolerant, responsabil. Este vorba de modul în care reuşesc membrii unei familii să-şi îndeplinească rolurile și să soluţioneze diversele probleme apărute în cadrul familiei.

De cele mai multe ori se ajunge la situaţia denumită familie problemă, atunci când apar carenţe de structură, dar şi probleme de funcţionare a elementelor integrate. Uneori aceste carenţe structurale şi funcţionale pot pune în pericol existenţa viitoarei familii. În acest sens, putem exemplifica cazul familiilor, în care unul, sau ambii părinţi sunt plecaţi la muncă în străinătate, al familiilor în care părinţii consumă alcool, al familiilor în care violenţa domestică este prezentă, al familiilor în care niciun părinte nu mai are un loc de muncă, etc. Copil care nu a primit o educaţie corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viaţa în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Complexele, fluctuaţiile sentimentale şi toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecinţă a unei educaţii familiale defectuoase. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce priveşte educaţia copilului său este una uriaşă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependenţă, delicvenţă, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor, au ca substrat lipsa educaţiei familiale corecte, sănătoase. Totul se începe şi se învaţă mai întâi în familie. Dacă copilul nu învaţă să iubească în familie, de la părinţii săi, unde va învăţa să iubească? Copiii preiau totul şi imită totul. Principala condiţie ca un copil să primească o educaţie corectă o reprezintă capacitatea părinţilor de a o face, şi în acelaşi timp, intensitatea şi sinceritatea iubirii părinţilor. Părinţii sunt responsabili pentru copiii lor. Dacă într-o grădină frumoasă se poate vedea un copac sălbatic şi neîngrijit, nimeni nu se va gândi să condamne copacul în sine. Cu toţii se vor gândi că responsabilitatea aparţine grădinarului, care 1-a lăsat să crească şi să se dezvolte în acest fel.

În concluzie, putem spune că rolul familiei în educaţia copiilor este esenţial în acest mediu se punându-se primele temelii ale caracterului micului copil.

„Cei şapte ani de-acasă”

Prof. înv. preşcolar: Boiț Claudia
Şc. Gimnazială „Ioan Slavici”structură G.P.P nr 51

Când auzim expresia „cei şapte ani de-acasă” , ne gândim în primul rând la educația primită în familie. O educație corectă în familie depinde de relațiile socio-morale care au loc între membrii familiei, de cerințele pe care le formulează părinții față de copii. Membrii familiei formează un colectiv unit prin scopuri comune, activități desfășurate în comun, simț de răspundere, dragoste și respect reciproc.

În primul rând, familia trebuie să creeze condiții optime pentru o dezvoltare fizică armonioasă a copilului și să-i asigure un regim de viață rațional. Momentele principale ale regimului de zi în familie sunt: alimentația , plimbările și jocurile în aer liber, somnul, activitățile gospodărești .Copilul este o persoană în formare, de aceea timpul acordat copilului este un timp prețios. În familie copiii îsi însușesc primele cunoştinţe, îsi formează primele reprezentări şi dobândesc primele experienţe morale. Astfel, ei învață de timpuriu ce înseamnă „ bine” și ce înseamnă „rău”, ce este „permis” și ce este „interzis”.

În educație este nevoie de reguli. Încă de la cea mai fragedă vârstă, părinții trebuie să stabilească anumite reguli pentru copil, care vor avea un rol important în formarea comportamentului acestuia.

Atunci când părinții stabilesc anumite reguli trebuie să țină cont de vârsta copilului, de capacitatea lui de înțelegere și mai ales de nevoile acestuia. Ele trebuie respectate de către toți membrii familiei, deoarece copilul învață mai ușor prin imitație.Copilul este deosebit de receptiv la comportamentele adultilor.Comportamentul zilnic al părinților constituie un exemplu pentru copil. De aceea, părintele trebuie să fie un exemplu bun pentru copilul său.

Regulile nu trebuie impuse de către părinți. Este mai bine ca acestea să fie stabilite împreună cu copiii, pentru a le respecta pe termen lung. Cu timpul, regulile vor fi interiorizate și vor deveni obișnuințe. Prea multe reguli stabilite în familie sunt mai greu de respectat. De multe ori, acestea împiedică dezvoltarea personalității copilului. De aceea, părinții vor alege doar acele reguli care să ajute la educația copilului.

Un loc important în educarea copiilor îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Relațiile dintre părinți și copii trebuie să se bazeze pe respect și dragoste reciprocă.

Formarea deprinderilor de a răspunde la cerințe și norme reprezintă premisele trăsăturilor caracteriale. Factorul principal care stă la baza formării caracterului este, fără îndoială, familia .

După cum se știe, un climat familial calm, optimist și cu modele pozitive generează la copil trăsături caracteriale pozitive cum ar fi: hărnicie, încredere în sine, disciplină etc. Un climat familial tensionat , conflictual și cu modele parentale negative generează la copil trăsături ca: teamă, nerespectarea regulilor, agresivitate, tendința de minciună etc.

În concluzie, părinții trebuie să conștientizeze importanța pe care o are mediul familial în educația copilului. „Cei șapte ani de-acasă” sunt decisivi pentru felul în care viitorul adult se va comporta în societate.

Bibliografie:

- Eugenia Jișa , *Pedagogie preşcolară,* Editura Napoca Star , Cluj-Napoca, 2001
- Gheorghe Tomșa, Nicolae Oprescu, *Bazele teoretice ale psihopedagogiei preșcolare,* Editura,V&I Integral, București , 2007

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bolborici Constanța Mihaela
Școala Gimnazială nr.169

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Lipsa de informaţie, de comunicare între cadrul didactic şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita cadrului didactic informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Crescând alături de familia sa, copilul integrează roluri, comportamente acceptate și așteptate care sunt presupusede aceste roluri, valori și normeale familiei, ca de exemplu afecțiune sau căldură sufletească.

Dr.Augusto Cury spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinți buni ci trebuie să fii părinte inteligenți. Astfel:

Părinții buni dau cadouri, părinții inteligenți dăruiesc propria lor ființă.

Părinții buni alimentează corpul, părinții inteligenți alimentează personalitatea.

Părinții buni corectează greșelile, părinții inteligenți își învață copiii cum să gândească.

Părinții buni își pregătesc copiii pentru aplauze, părinții inteligenți își pregătesc copiii pentru eșecuri.

Părinții buni vorbesc, părinții inteligenți dialoghează ca niște prieteni.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

În concluzie părinții trebuie să fie primul model pentru copii și să aibă disponibilitatea de a-l învăța bunele maniere.

Bibliografie
1.Vrăşmaş Ecaterina Adina Consilierea și educația părinților, ed. Aramis , 2002
2.Educașia timpurie în Românía, Step by Step IOMC UNICEF, Vanenmonde , 2004
3.P.Emil, R. Iuncu, Educația preşolarilor, ed. Polirom, 2002
4.Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, ed. Medicală, Amaltea, 1998
5.www.copii.ro
6.www.scrbd.ro

CEI 7 ANI DE ACASA

Prof. inv. primar Boldan Raluca Daniela
Scoala Gimnaziala „Balcescu-Petofi” Satu Mare

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special. Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumultate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Rolul familiei în educarea copilului

Prof. Boldea Camelia – Roxana
Şcoala Gimnazială Sîntămăria Orlea
Judeţ Hunedoara

Expresia „ cei şapte ani de-acasă ” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

În aceste vremuri asistăm la un fapt greu de imaginat: educaţia este marginalizată şi, implicit, rolul ei nu mai este deloc unul fundamental pentru modelarea societăţii contemporane. În condiţiile în care chiar educatorii neglijează acest proces şi nu îi mai acordă însemnătatea deosebită pe care o avea înainte, sarcina cea mai grea apasă pe umerii părinţilor, care au un rol fundamental în educaţia copiilor şi în formarea bunelor caractere ale viitorilor membri ai societăţii.

Pe lânga faptul că este o legătură definitivă şi indestructibilă, ea ar trebui sa fie şi cea mai strânsă şi puternică legatură posibilă între oameni. Nimic pe lumea aceasta nu se compară cu o relaţie reuşită şi plină de înţelegere, respect şi iubire, aşa cum este relaţia dintre părinţi şi copiii lor. Este foarte important ca fiecare dintre ei să conştientizeze şi să înţeleagă poziţia în care se află, care sunt condiţiile ce trebuie îndeplinite şi limitele care nu trebuie depăşite.

Parinţii sunt cheia vieții copiilor și fiecare dintre noi este produsul copilariei noastre. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii. Prin educaţie parentală părinţii se descoperă ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare şi se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Prin urmare, familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiţia indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice și moral-comportamentale.

Bibliografie

1. Bonchiş, Elena, *Familia şi rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, Iaşi, 2011;
2. Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminiţa, *Psihologie şcolară*, Editura Polirom, Iaşi, 1999:
3. Danion, Vasile, *Cum să ne creştem copiii?,* Editura Sophia, Bucureşti, 2012;
4. Vrăsmaş, Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002.

Cei sapte ani de acasa

Profesor pentru invatamant prescolar
Bolesch Rotraud

Copilaria nu este un timp lipsit de griji,atat in familie cat si in afara ei copiii sunt supusi unor influente pozitive dar si negative .Unii sunt atat de afectati de conditiile de viata patogene incat dezvolta probleme comportamentale,aproximativ 20% dintre copii prezinta diferite simptome iar 12% au tulburari psihiatrice. Copilul are nevoie de securitate, fiabilitate in relatiile cu parintii.Acestea nu le poate avea doar in momentul in care relatiile dintre parinti sunt bune ,asta presupune undialog intre parteneri ,respect,intelegere.Cand toate acestea exista atunci se poate vorbi de un climat favorabil pentru copil unde acesta poate prospera si isi poate dezvolta increderea necesara pentru explorarea active a mediului.

Dragostea cu care parintii isi inconjoara copilul ii va permite acestiua sa se dezvolte sis a aiba incredere in propriile lui forte.Copilul care este iubit si protejat de parinti isi va crea cu siguranta o deschidere spre invatare si asumare a regulilor de comportament.Cand copilul se simte apreciat de parinti atunci el va percepe in mod pozitiv regulile pe care acestia i le transmit.Totodata educarea copilului intr-o atmosfera deschisa ,bazata pe iubire si incredere, face ca regulile sa nu se transforme in disciplina de fier.Educatia trebuie adaptata etapelor de dezvoltare a copilului. Copilul va intelege lumea diferit la 3 ani ,la 5 ani sau la 7 ani.La varsta de 2 ani copilul nu stie ce este bine si ce ester au,de aceea ca parinte nu trebuie sa obligi copilul sa imparta voluntar jucaria lui cu un alt copil.Chiar daca la aceasta varsta copilul nu deosebeste binele de rau nu inseamna ca un parinte trebuie sa-i satisfaca toate poftele sau sa-l lase sa faca orice.Este necesar sa fie fixate anumite limite,astfel incat copilu sa invete ce inseamna asteptarea sau amanarea dorintelor.

De asemenea la aceasta varsta copilul poate fi invatat formule de politete,ii vom arata cand si cum sa salute(buna ziua,la revedere)sa foloseasca cuvintele te rog,multumesc.Toate acestea le poate invata imitand parintele.Ajuns la varsta de 3-5 ani copilul va putea face diferenta intre bine si rau,va fi capabil sa imparta jucariile ,sa inteleaga reactiile parintilor in cazul in care a facut un lucru bun sau unul rau,el va aprecia recompensele, dar va fi si constient de semnificatia pedepsei.In aceast etapa a copilariei,copilul va invata si cateva reguli de bune maniere, cum trebuie sa se comporte la masa ,intr-o vizita, intr-o excursie,la gradinita.Aceste reguli se invata intr-o durata mai lunga de timp. Repetand aceste lucruri in fiecare zi ,copilul o sa s-i le insuseasca. Cele mai bune ocazii pentru a indruma copilul in directia corecta sunt intamplarile curente din spatiul familial. De exemplu,masa in familie, la magazin,la bunici, pe strada.La varsta de 5-7ani copilul devine tot mai independent.El va merge la gradinita dupa care va sta si cu alti membrii de familie cu care va fi in stare sa comunice deoarece el se va desprinde cu incetul de parinti, cu care a fost obisnuit.Asadar ar putea purta o discutie cu adultii, sa-si argumenteze punctual de vedere in discutiile cu copiii de aceiasi varsta, saintervina chiarin discutiile din familie,sa vorbeasca la telefon.Parintiisunt deci modele pentru copii, degeaba spunem unui copil sa nu mai tipe prin casa,daca el ii aude pe parinti certandu-se deseori si tipand.Sau este ineficient sa-i spunem copilului sa multumeasca pentru un lucru daca el nu a auzit in famile pronuntandu-se acest cuvant niciodata.

Recompensele pentru copii nu trebuie sa fie intotdeauna dulciuri sau jucarii, acestea pot fi exprimate prin multumiri si bucurii pe care i le poate arata parintele in momentul in care copilul a facut o fapta buna .Parintii trebuie sa explice clar copilului ce are voie si ce nu, sa stabileasca reguli realiste,echilibratesi sa ii spuna dinainte ce se va intampla daca nu le respecta.De asemenea este foarte importantca parintii sa fie consecventi in educarea copilului,daca mama il invata sa spuna multumesc, tatal nu va trece cu vederea cand copilul uita sa fie respectuos.In acelasi timp parintiitrebuie sa fie intelegatori sis a accepte regulile involuntare,sa nu uiteca si ei mai gresesc daramite copiii.

Formarea copilului în primii 7 ani de viață

prof. BOLOCAN ELENA GABRIELA
Şcoala Gimnazială Prunişor

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă”**.

Primele noțiuni de ,,bună purtare” sunt învățate de copii în familie,în primii 7 ani de viață. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.
- **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.
- **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.
- **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

În concluzie, **cei 7 ani de acasa** inseamna:

1.Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie. (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. ***Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.*** (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. ***Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.*** (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica speriata, chestii de-astea...)

4. Sa stie sa piarda (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici. Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Bibliografie:

-Psihologia copilului mic-M.Minulescu
-Psihologia dezvoltării- E.Albu
-Psihologia vârstelor-G.Sion

„ Cei 7 ani de acasă pot deveni o poveste frumoasă ”

Prof. înv. primar Bolocan Viorica, Şcoala Primară Lunca Frumoasă
Comuna Pîrscov, judeţul Buzău

Atenţia acordată îngrijirii şi creşterii copilului trebuie dublată de grija pentru educaţia sa. Aceasta începe din primele clipe de viaţă. Vocea blândă a mamei, aprecierile ori laudele tatălui, atmosfera impregnată de iubire, înţelegere şi toleranţă influenţează viaţa copilului.

Ce anume trebuie să facă un părinte pentru copilul său , astfel încât acesta din urmă să fie considerat educat?

Depinde de copil şi depinde şi de părinte. Nu pot fi aplicate pur şi simplu reţete. Copiii şi părinţii sunt personalităţi diferite, care pot reacţiona diferit în unele situaţii, asemănător, în altele. Viziunea părintelui în ceea ce priveşte educaţia este factorul care îşi pune amprenta asupra valorilor pe care i le va transmite copilului său.

Specialiştii au recomandat mai multe direcţii de intervenţie.

O direcţie o reprezintă formarea şi dezvoltarea capacităţii de comunicare cu adulţii şi copiii cu care interacţionează copilul. Această capacitate îl va ajuta pe copil să relaţioneze cu cei din jurul său. El va putea transmite corect şi clar ceea ce doreşte, va înţelege ceea ce i se spune, va solicita ceea ce doreşte de la ceilalţi.

O altă direcţie o reprezintă stabilirea unor limite clare în ceea ce priveşte comportamentul copilului în raport cu adultul. Este important să se explice copilului ce are voie să facă şi ce nu, să se stabilească anumite reguli clare, simple, realiste, echilibrate în raport cu vârsta şi situaţia copilului şi să i se prezinte de la început care sunt consecinţele nerespectării regulilor stabilite.

Consecvenţa cu care ambii părinţi veghează asupra acestor reguli şi comportamente reprezintă reuşita acţiunii educative. Copilul trebuie ferit de exagerări. Chiar dacă el este iubit necondiţionat , nu înseamnă că trebuie să i se satisfacă orice dorinţă, orice solicitare, doar pentru că e mic, ori că părintele său , în copilăria lui , nu a beneficiat de unele lucruri ,ori favoruri.

Comportamentul membrilor familiei reprezintă modelele copilului, pe care el le va copia la un moment dat. În acest sens, atenţia părinţilor trebuie să se concentreze pe cunoaşterea membrilor familiei, dar şi a celorlalte persoane în compania cărora copiii îşi petrec timpul, ştiut fiind faptul că, tot mai puţin timp petrec unii copii în compania părinţilor, supraaglomeraţi cu sarcini la locul de muncă. Unitatea dintre vorbele şi faptele părinţilor reprezintă un pas înainte în educaţia copilului.

Perioada copilăriei reprezintă momentul în care se pun bazele educaţiei morale. Bunele maniere, conduita disciplinată, atitudinea faţă de lucruri, fiinţe, persoane, atitudinea faţă de învăţătură şi muncă, respectul se deprind de la vârste fragede. Copilul învaţă cum să fie respectuos, amabil, tolerant, cinstit, harnic observând reacţiile şi atitudinile celor din jurul său, în special ale părinţilor săi.

În raport cu oferirea de recompense, este demn de luat aminte la exprimarea bucuriei şi mulţumirii părintelui faţă de îndeplinirea unor sarcini, ori faţă de respectarea unor reguli de către copil , versus recompensa materială. Ignorarea, dezamăgirea, nemulţumirea părintelui faţă de nerespectarea celor stabilite oferă rezultate mult mai convingătoare decât aplicarea unor pedepse. Copilul poate înţelege respectarea cerinţelor părinţilor, drept „ serviciul ” său. Aşa cum, mama şi tata îşi îndeplinesc îndatoririle familiale, aşa şi copilul respectă regula. Timpul, afecţiunea, atenţia acordate de părinţi sunt premiul pus în joc.

O bună relaţionare între părinte şi copil se bazează şi pe cunoaşterea aşteptărilor unul de la celălalt, continuate apoi, în sistemul şcolar când elevul trebuie să atingă un anumit nivel de pregătire . Cunoscând aşteptările părintelui, copilul se mobilizează în direcţia îndeplinirii lor. Problema o reprezintă realismul aşteptărilor părintelui în raport cu vârsta şi potenţialul copilului, cu evoluţia societăţii. Aceeaşi discuţie este necesară şi din punctul de vedere al aşteptărilor copilului faţă de familia sa.Copilul poate fi orientat în direcţia unei bune cunoaşteri a familiei sale, să ştie care sunt posibilităţile ei concrete, dar să aspire la mai mult decât ceea ce există, pentru a-şi depăşi condiţia.

Părinţii doresc binele copilului , dar din dorinţa exagerată de bine ajung, uneori, să nu mai distingă realist acest bine. Îmbinarea autorităţii părinteşti cu prietenia şi democraţia pot asigura un echilibru moral şi afectiv care să susţină în mod adecvat educaţia copilului.

Bibliografie

Dolean, Ioan, Dolean, Dacian Dorin – Meseria de părinte, Editura Aramis, București, 2009

Cei şapte ani de acasă

Profesor învăţământ primar Bologh Floarea Silvia

Când vorbim despre cei şapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei şapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei şapte ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face.

Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină exagerată.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 6 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. La această vârstă trebuie să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus şi să nu îi facem observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut.

În concluzie, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, Boloş Mihaela
Şcoala Gimnazială “Ioan Slavici” – Oradea

Motto:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

COMUNICAREA PĂRINTE-COPIL, CHEIA UNEI DEZVOLTĂRI ARMONIOASE ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ AI COPILULUI

Prof.înv.primar BOLOVAN IRINA
Școala Gimnazială Nr. 11 Buzău

Așa cum spune Prof.dr. Ana Muntean : „ Copiii sunt emoție pură.'' De aceea este esențial pentru noi ca părinți, să ne înțelegem copiii, să identificăm nevoile acestora, să comunicăm eficient cu ei și să îi învățăm să își canalizeze emoțiile. Pentru a asigura succesul copiilor noștri , trebuie să conștientizăm importanța unei comunicări eficiente. Pnetru aceasta, părinții trebuie să fie capabili să își perceapă copiii în mod realist, iar așteptările lui față de acesta să fie, de asemenea, realiste. Toate aceste ne vor permite să valorizăm la maxim personalitatea propriului copil.

La baza dezvoltării armonioase a copilului stau satisfacerea câtorva nevoi de bază, printre care cele de dragoste și securitate, nevoia de experiențe noi, nevoia de a fi apreciat și de recunoașterea a propriilor capacități. „*Nevoia de conectare, pe lângă cea de hrană a corpului, stă la baza piramidei nevoilor ființei umane. Dacă ea nu este satisfăcută, copilul nu se dezvoltă la potențialul său cu care a venit pe lume. O parte importantă a conectării o reprezintă susținerea copilului în autonomia sa. Autonomia presupune a dobândi încredere în propriile percepții și sentimente, responsabilitate, încredere în propria putere de auto-control. Însă, așa cum poate cu toții am observat, copiii își dezvoltă autonomia atunci când părintele este lângă el*”, spune Otilia Mantelers.

Bowlby spunea că scopul oricărui părinte este să-și crească copiii sănătoși, fericiți, încrezători în ei înșiși**.** Copilul are curiozitate, explorează, are plăcerea de a cunoaște, atâta vreme cât nu e speriat! Atunci când e speriat nu face altceva decât să caute protecția, ajutorul, să-și caute baza de securitate, la figura de atașament. Dar nu poate gândi, explora, trăi plăcerea de a cunoaște ceva nou! Părinții trebuie să fie conștientizeze faptul că în preajma copilului ei trebuie să fie capabili să își înfrâneze propriile dureri și porniri agresive, fără a le răsfrânge în relația cu copilul.

Așa dar, la baza unei dezvoltări armonioase stă comunicarea eficientă cu propriul copil. Cu toate acestea, majoritatea părinților fac greșeli în această relație, și, în consecință, relația devine una sinusuoasă, plină de neînțelegeri și dificultăți.

Dintre greșelile pe care le facem în relațiile cu copiii amintesc***:***

neatenția, care va duce la faptul că, copilul va comunica doar ceea vede că o interesează pe mamă şi va începe să omită ceea ce se va dovedi esenţial;

umilirea , ca urmare, părintele nu mai este om de încredere, deoarece te poate face de râs când nu te aştepţi , astfel copilul va învaţa să ascundă adevărul;

amenințarea - principala preocupare a copilului va fi să nu greşească , acesta nu va avea curajul să facă ceva decât dacă rezultatul este pozitiv. Aşa apar frica, minciuna, întoleranța, etc.

critica: copilul nu va mai fi receptivi la părerile emise de părinte;

învinuirea: ce are ca și c onsecinţă scăderea nivelul stimei de sine și apariția complexului de inferioritate;

etichetarea *:* repetarea frecventă a afirmaţiilor va duce apariția în subconştientul lor a convingerii că sunt urâţi, proşti, blegi sau idioţi; de aceea vor încerca de câte ori se va ivi ocazia, să demonstreze că nu este aşa;

ironia: are ca efect scăderea încrederii copilului în forţele proprii şi faţă de părinte. Acesta va căuta să fie apreciat în altă parte la „adevărata valoare”.

ridicarea vocii: Exersată mai mult timp, această formă de „comunicare” se poate transforma într-o depreciere păguboasă a părintelui.

contrazicere *:* astfel, părintele îi întăreşte convingerea deja formată, copilul simte că părintele nu îl înţelege şi nu e capabil să-i asculte problemele. Aşa se poate naşte lipsa de încredere în competența părintelui.

indiferența*: copilul va încerca să atragă atenţia asupra sa cu orice preţ, chiar şi prin fapte negative (furt, chiul, înjurături, bătăi, fumat, consum de droguri etc.)*

reproșul*: poate să apară sentimentul de vinovăţie.*

CE PUTEM FACE!

Fii disponibil pentru copilul tău

-Fii atent la momentele în care copilul tău este dispus să stea de vorbă - înainte de cină, la culcare, în maşină - şi fii disponibil;

-Deschide discuţia, astfel copilul tău va realiza că-ţi pasă de ceea ce i se întâmplă;

-Găseşte-ti timp, măcar o dată pe săptămână, pentru a petrece timp doar tu cu copilul tău, făcând una dintre activităţile lui preferate;

-Observă interesele copilului tău si documentează-te astfel încât să aveti subiecte comune de discuţie, muzica lui preferată sau activitaţile care îi fac placere;

-Iniţiază conservaţiile impărtăşindu-i lucrurile la care te-ai gândit mai degrabă decât să îi adresezi întrebări.

Răspunde-i în aşa fel incat să te audă

-Copilul se va departa de tine dacă vei deveni mânios sau defensiv

-Exprimă-ţi părerea fără a i-o respinge pe a lui, admiţând ca este în regulă să te contrazici

-Rezistă tentaţiei de a crea dispute pe marginea a ceea ce este corect. În schimb spune-i "ştiu că nu esti de acord cu mine dar asta este ceea ce cred eu"

-Concentrează-te pe sentimentele copilului, în timpul conversaţiei, mai degrabă decat pe ceea ce simţi tu.

Folositi un vocabular adecvat

Folosirea unui vocabular adecvat în comunicarea cu copiii are două semnificații și necesită atât folosirea unui vocabular pe care copiii îl pot înțelege, dar și a unuia acceptabil din punct de vedere social. Cuvintele ce vor fi înțelese depind bineînteles de copil, dar o foarte bună regulă generală este aceea că părinții ar trebui să utilizeze cuvinte pe care le folosesc copiii înșiși. A ne apleca la nivelul ochilor copilului în timp ce vorbim cu el nu este numai un semn de respect față de el, dar permite de asemenea părintelui să măsoare gradul în care conversația este cu adevărat înțeleasă. În același timp părinții trebuie să țină minte că un copil poate prelua foarte ușor vocabularul pe care îl folosesc adulții, fapt ce înseamnă că în orice împrejurări trebuie folosit un vocabular acceptabil din punct de vedere social.

Folositi un ton calm

Pentru a putea comunica eficient cu copiii, părinții trebuie să folosească un ton calm. Copiii sunt foarte sensibili în ce privește mânia, astfel încât atunci când părinții ridică vocea, copiii neglijează adesea cele spuse, concentrându-se asupra modului în care sunt rostite. Când părinții țipă, copiii se concentrează doar asupra acestui fapt și se tem că pot fi la ananghie. Păstrați copilul atent prin folosirea permanentă a unui ton calm și controlat.

Folositi un limbaj corporal potrivit

Copiii încă învață cutume și obiceiuri sociale, astfel încât părinții nu ar trebui să le trimită mesaje ambigue pentru a nu-i induce în eroare. Limbajul corporal poate susține sau nega o afirmație, iar părinții trebuie să țină minte mereu asta. Părinții ar trebui să evite eventualele confuzii și să își comunice mesajele corect, atât prin cuvinte, cât și prin actiuni.

Folositi timpul cu intelepciune

În fiecare zi părinții au multe oportunități pentru a vorbi cu copiii lor. Chiar dacă este vorba de câteva minute, părinții ar trebui să exploateze aceste minute prin adresarea de întrebări, permițând copiilor să vorbească fără a fi întrerupți și cerându-le opiniile. A vă crea timp pentru a vorbi cu fiecare copil în parte este ideal, dar o discuție de familie în timpul unei mici plimbări sau al mesei va ajuta de asemenea la păstrarea legăturilor.

Comunicarea cu copiii nu este în mod necesar dificilă, dar cere anumite abilități. Părinții trebuie să folosească un vocabular potrivit atunci când vorbesc cu copiii, un ton calm și un limbaj corporal potrivit și trebuie să își amintească să își folosească timpul cu înțelepciune astfel încât să poată vorbi cu micuții zilnic. Prin exercitiu, comunicarea în familie va fi mai eficientă și mai ușoară.

Bibliografie :

profesor Univ. Dr. Ana Muntean, la conferința **''Atașamentul Părinte – Copil, baza relațiilor sănătoase''**, organizată de Leagănul Vieții, Centru de Educație Prenatală

Otilia Mantelers, expert în parenting, la conferința **„Cum dăm libertate și siguranță copiilor pentru a deveni autonomi”**, organizat de Social Moms și Danonino

„Comunicarea părinte-elev'' – curs Consilier Școlar, 2012

http://www.gradinite.com/site/Articole/detalii/1267-comunicarea-eficienta-intre-parinte-si-copil-psihologie.html

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASA

Bonca Mihaela
Scoala Gimnaziala Ion heliade Rădulescu București

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglindă a educatiei pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l invata să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Cercetatorii elvetieni au dovedit ca aproximativ 80% din parinti nu ofera posibilitatea propriilor copii de a-si forma un minim bagaj de cunostinte, cauzele fiind extrem de diverse.

Astfel, in cele 18 tari europene studiate de psihologii genovezi, inclusiv Romania, s-a dovedit ca **majoritatea parintilor nu stiu sa explice copilului unele realitati pe care acesta ar dori sa le afle si cu care se confrunta in viata cotidiana.**

O parte din parinti nu detin informatia ceruta de copil, iar cei mai multi ofera raspunsuri formale sau incorecte la intrebarile micutilor. Spre exemplu, sa luam banala intrebare a copilului de varsta mica: *"De ce vine noaptea"?*.

In tara noastra, aceasta intrebare ramane fara raspuns in 7% din cazuri, in 15% din cazuri raspunsul fiind: "Dupa zi urmeaza noaptea" sau *"Asa trebuie sa fie"*. In alte 15% din cazuri se spune ca asa a lasat Dumnezeu, in 30% din cazuri se raspunde ca apune soarele, fara altfel de explicatii, in alte 15% din cazuri apare o explicatie astronomica mai simpla, dar nu pe intelesul si in limbajul copiilor.

Numai in 18% din cazuri copilului i se explica in mod clar si cu ajutprul cuvintelor pe care el le cunoaste, asociate unui exemplu, ca Pamantul se invarteste si astfel o vreme este luminat de soare si o vreme nu mai primeste lumina.

Nu trebuie uitat ca **micutul de varsta prescolara are nevoia de a cunoaste oricare realitate pe care o intalneste si are capacitatea de a o intelege**, daca ne cantarim cuvintele si ii oferim multe exemple concrete. Nicio intrebare a sa nu trebuie sa ramana fara raspuns logic, exact, care sa-l satisfaca si sa-i ofere posibilitatea de a-si crea un bagaj cultural.

Mai mult decat atat, trebuie ca noi, parintii, sa observam ce aspecte pe care le intalneste ii trezesc curiozitatea si sa-i explicam simplu, dar foarte precis ce vede si ce aude. Copilul trebuie invatat sa puna permanent intrebari, chiar daca acestea uneori ii innebunesc pe parinti.

Mama si tata trebuie sa transforme dorinta de cunoastere a copilului intr-un joc in care micutul sa se simta recompensat cand pune intrebari si incearca sa-si raspunda gandind singur.

Cel mai putin recomandat este sa-i oferiti o informatie complicata, care-l descurajeaza sa mai puna intrebari. Aceasta metoda trebuie folosita numai atunci cand are intrebari legate de sex sau de moarte, pana la varsta de 5-6 ani.

Niciodata nu trebuie sa-i dati o informatie sperficialasau un raspuns deschis, precum "asa a vrut Dumnezeu", pentru ca micutul va fi dezamagit si interesul sau pentru cunoastere va scadea.

Jocurile ce implica constructia din forme, cartile cu imagini diverse care cer explicatii sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunostinte.

Foarte importante sunt si basmele si filmele pentru copii, care trebuie discutate si analizate intr-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare data.El trebuie sa inteleaga, inca de la o varsta frageda, ca tot ceea ce vrea sa stie se afla in carti si ca oamenii care citesc mult si care scriu carti sunt cei care ne-au facut sa nu mai traim ca animalele in padure.

Nu in ultimul rand, **timpul acordat informarii, discutiilor si intrebarilor nu trebuie sa stirbeasca din timpul de joaca**, care este la fel de importanta pentru dezvoltarea inteligentei.

Odata cu educarea ratiunii, a felului de a gandi, micutul trebuie sa aiba o definitie foarte exacta a binelui si a raului. Orice aspect legat de moralitate trebuie sa aiba un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Cel mai comod model al unui erou real este cel al lui Iisus, despre care micutul trebuie sa stie ca a fost in primul rand un copil cu totul altfel. Practic, un copil care nu cunoaste definitia moralei oferite de Iisus acum 2000 de ani va percepe ca un nonsens aproape oricare condamnare a unor acte sociale si nu va intelege bine nevoia de respect si intrajutorare.

Pentru oricare intarire a ideilor morale, **micutului trebuie sa i se asocieze unele calitati umane** si cu modele preferate de acesta din lumea basmului si chiar din desene animate.

Ceea ce multi parinti nu stiu sau refuza sa creada este faptul ca putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micutul il admira in secret.

Micutul trebuie sa inteleaga singur ca poate fi un erou puternic, ca si cei indragiti, numai daca are respect pentru cei din jur, e capabil sa fie fidel celor care-l indragesc si nu poate fi ademenit sa fie altfel,

BARIERELE ÎN COMUNICARE ÎN CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ ȘI NU NUMAI

Prof. înv.primar. BONCEA NICULINA MARIA
LICEUL DE INFORMATICĂ „ TIBERIU POPOVICIU”
CLUJ NAPOCA

Pentru ca noi să putem interacționa trebuie să avem disponibilitatea /calitatea de a comunica eficient, deoarece comunicarea este modul personalităţii umane care exprimă şi explică original, unic şi irepeteabil felul/modul de manifestare la fiecăruia.

Comunicarea înseamnă schimburi de comportamente, conduite, cunoştinţe, imagini, gesturi care trebuie să aibă un sens şi o semnificaţie. Astfel, rezidă o varietate a tipurilor de comunicare,de la comunicarea culturală până la comunicarea pedagogică, de la comunicarea simbolică până la comunicarea verbală, de la comunicarea ierarhică până la comunicarea reciprocă, de la comunicarea cu ceilalți pană la limbajul interior

Orice formă de comunicare interumană este dependentă de situaţii şi poate fi bruiată de anumiţi factori perturbatori. S-au realizat numeroase studii care arată ca există diferite tipuri de factori perturbatori ca bariere de infrastructură (exprimă posibilităţile desfăşurării concrete), de structură (reprezintă realitatea desfăşurărrii fenomenelor comunicaţionale şi pot fi lingvistice sau extralingvistice) şi de suprastructură informaţională (rezultatul tehnicizării, numite şi bariere de acces) sau , dupa alţi cercetători clasifică barierele informaţionale astfel: lingvistice, geografice, politice, de vârstă, istorie, socio-profesionale, profesionale, organizatorice.

Nevoia şi necesitatea/posibilitatea de comunicare sunt atribuite oamenilor. Utilizând întregul alai de cuvinte care formează paradigma ideii de comunicare (informaţie, mesaj, emiţător, receptor, cod, sistem, creativitate etc.) se poate constata că acestea implică o relaţie între doi destinatari, între două realităţi, care îşi asumă roluri şi legături reciproce. Comunicarea înseamnă schimburi de comportamente, conduite, cunoştinţe, imagini, gesturi care trebuie să aibă un sens şi o semnificaţie.

În comunicarea intrafamilială are loc cel, puțin în primii ani de viață, un tumult de informații pe care copilul le primește și pe care le ia ca valori aproape pe intreg parcursul vieții prșcolare și școlare, parinții, în special mama, dar mai nou si educatoarea de la grădiniță fiind cele care impun ritmul și modelul comunicării, textura și finețea cu nuanțele lui. Și de aici pot aparea diverse blocaje care pot fi depășite printr-o *educație a comunicării*. Acesta presupune instituirea/implementarea unei noi strategii a comunicării, care înseamnă:

- favorizarea autocunoaşterii prin resursele de comunicare;
- familiarizarea cu toate formele procesului de comunicare;
- descoperirea disponibilităţilor personale latente;
- activarea aptitudinilor de comunicare;
- descoperirea resurselor de comunicare ale celorlalţi;
- folosirea optimă a multiplelor canale de emitere şi receptare ;
- valorizarea comunicării integrale etc.

Dar e important să vedem dacă blocajele de natură personală, cum ar fi capacitatea de a-l asculta pe cel de lângă noi se poate învăţa încă din copilărie. Cu toţii avem tendinţa de a fi pseudo-ascultători din când în când. Acest lucru este cu siguranţă util, pentru că energia noastră este limitată. În probleme importante însă, este bine să ne ascultăm interlocutorul, încercând să eliminăm blocajele.

Apare aici o altă problemă, un alt blocaj care este comparaţia. Avem tendinţa de mici ca, în loc să-l ascultăm pe partenerul nostru de discuţie, să ne comparăm cu el, să încercăm să stabilim cine e mai competent, cine are mai multă dreptate, cine a greşit sau cât de jigniţi ne simţim. Mesajul celuilalt ne trece astfel pe langă ureche, simţindu –ne superiori, de cele mai multe ori nejustificat.

Tendinţa exagerată încă din copilărie de a vedea dincolo de vorbele partenerului pentru a afla ceea ce gândeşte sau urmăreşte cu adevărat, de a interpreta şi de a analiza în detaliu vorbele, tonul, gesturile sau privirea celuilalt ne împiedică să înţelegem cu adevărat ceea ce interlocutorul tocmai ne comunica.

Nevoia de a avea întotdeauna dreptate ne închide la critici şi la sugestii poate utile. Nu mai ascultăm ceea ce ne comunică interlocutorul. Contestarea, nerăbdarea de a-l contrazice, de a ne manifesta opoziţia, ne determină să nu mai ascultăm restul ideilor expuse. Cei care au convingeri foarte puternice sau care au tendinţa de a contesta autoritatea celuilalt sunt cei mai predispuşi pentru acest tip de blocaj, iar la copi acest tip de manifestare este întărit de exemplele din jur.

O modalitate de deschidere a comunicării, chiar şi pentru subiectele care sunt potenţial conflictuale, este folosirea limbajului responsabilităţii, ca formă de comunicare prin care îţi exprimi propriile opinii şi emoţii fără să ataci interlocutorul. Este o modalitate de evitare a criticii, a etichetării, a moralizării, focalizând conversaţia asupra comportamentului şi nu asupra persoanei.(ex: „M-a deranjat foarte tare…”, şi nu formulări ca „Uite ce am păţit din cauză că tu ai …”). Mesajele responsabilităţii comunicate pe un ton nervos, devin mesaje negative. Acestea învinovăţesc copilul, îl critică şi omit mesajul care ar trebui să indice responsabilitatea lui pentru a schimba ceea ce a făcut. Tonul mesajelor negative dă dovadă de lipsă de respect pentru cel căruia îi este adresată afirmaţia.

Atât familia , cât cadrul didactic trebuie să evite comunicarea evaluativă şi să se îndrepte spre cea descriptivă. De asemenea, el trebuie să evite mesajele de control a interlocutorului prin oferirea de soluţii şi sfaturi şi să dezvolte o comunicare orientată spre problemă, care îl ajută pe copil să identifice alternativele problemei sale fără a-i impune soluţia. Nu trebuie să încercăm să manipulăm copilul în comunicare, ci trebuie să-i permitem să-şi exprime spontan opiniile personale.

Atitudinea de superioritate determină formare unor relaţii defectuoase în comunicare şi încurajează dezvoltarea conflictelor. Membrii familiei şi cadrul didactic nu trebuie să adopte o atitudine de neutralitate faţă de copil, ci să încerce să cunoască şi să înţeleagă în profunzime şi din plan mai apropiat, mai cald, interesele lor, dificultăţile şi problemele cu care se confruntă, fie cele legate de şcoală, fie de ordin personal, extraşcolar. Sensibilitatea şi capacitatea de empatie, dragostea pentru copil, îşi aduc o contribuţie majoră în comunicarea eficientă în toate formele ei.

BIBLIOGRAFIE:

Miron Ionescu „Educaţia şi dinamica ei”,Ed. Tribuna Învăţământului, Bucureşti, 1998,
Maria Cornelia Bârliba, *Paradigmele comunicării*, Bucureşti: Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1987,
Nicki, Stanton. *Comunicarea.* Bucureşti: Societatea Ştiinţă şi Tehnică, 1995,
Ioan Neacşu „Metode şi tehnici de învăţare eficientă”, Ed. Minerva, Bucureşti, 1990,

EDUCAȚIA COPILULUI ÎN FAMILIE

Cei șapte ani de acasă

Bonciu Daniela

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea, dezvoltarea și socializarea copilului deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale, și totodată împlinite etapele întregului său ciclu de creștere și dezvoltare, astfel fiind primul său intermediar în relațiile cu societatea. De asemenea, constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea copilului deoarece își pune amprenta pe întreaga sa personalitate iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În altă ordine de idei, rolul familiei este acela de a pregăti copilul pentru viață oferindu-i cel mai potrivit cadru în care să își formeze principalele deprinderi, pentru transmiterea principalelor cunoștințe asupra realității.

Familia reprezintă pentru copil structura socio-afectivă securizantă, principala structură protectoare, oricând și întotdeauna primitoare absolut necesară existenței lui. În familie copilul are parte de primele lecții de viață, părinții sunt cei care îi oferă un prim model de învățare pentru formarea primelor principii de viață.

Cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere.

Putem afirma ca ”cei șapte ani de acasă” reprezintă o imagine a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Expresia celor "şapte ani de acasă", pe care omul îi are sau nu-i are, reflectă tocmai importanţa pe care perioada preşcolară (3-6/7ani) o are în evoluţia psihică a copilului.

În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o reorganizare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educaţia primită în cei șapte ani de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune ”„bună ziua”, „te rog” , „mulţumesc”, „la revedere”, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Între factorii educaţiei familia a fost şi este considerată ca factor prioritar şi primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educaţia începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „ în familie și pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”.

Bibliografie:
- www.didactic.ro
- www.scribd.com
- Elena Bonchis, Familia şi rolul ei în educarea copilului, editura Polirom, 2011
- Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
- Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANŢA EVALUĂRII INIŢIALE : METODE ŞI TEHNICI

Prof. Bondar Delia
Şcoala Gimnazială Nr.1 Tărian
Educaţie fizică şi sport, cls.a VIII-a

Evaluarea reprezintă o componentă stabilă a procesului de învatamânt, având preponderent un rol reglator atât pentru activitatea de instruire a elevilor, cât si pentru îmbunătăţirea strategiilor didactice.

Formele evaluării.

1. Evaluarea predicativă (iniţială)

Se realizează pentru elevii şi clasele începutului de ciclu sau la clasele unde profesorul predă pentru prima oara şi nu beneficiază de rezultatele testărilor din anul precedent, care să-i permită cunoaşterea posibilităţilor colectivului de elevi. Această formă de evaluare se poate realiza, pentru o parte din probe la începutul anului scolar (alergarea de viteza, alergarea de rezistenta), iar pentru probele care vor intra în sistemul de notare, înaintea primului grupaj tematic de lecţii planificat. Rezultatele testelor vor fi valorificate în elaborarea sistemului de planificare (numar si durata unităţilor de învatare, a mijloacelor de acţionare şi a nivelului de exigente), care poate modifica scara de notare a elevilor stabilită iniţial de profesor.

2. Evaluarea continuă (curentă)

Se face prin verificări sistematice pe parcursul programului de instruire, pe secvenţe mai mici (în fiecare lecţie sau la finalul unui grupaj tematic de lecţii), având drept scop cunoaşterea gradului de însuşire de către elevi a materiei predate sau aprecierea modului în care s-a realizat un grupaj de lectii, când şi dupa caz, se finalizează cu notare. Utilitatea evaluării curente şi valorificarea ei se regăsesc în analiza pe care o face profesorul, privind modul de organizare, a metodelor şi sistemelor de activităţi din etapele următoare. Note curente nu se pot acorda elevilor pentru frecvenţă, indisciplină sau lipsa de echipament.

3. Evaluarea sumativă (finală)

Acest tip de evaluare se utilizează la probele de control care necesită o perioada mai lungă de pregatire şi cu un grad ridicat de dificultate, cum sunt alergarea de rezistenţă, jocul sportiv. Se finalizează de regula cu notarea elevilor.

Metode de evaluare.

1. Metode de verificare

Trecerea probelor de motricitate prevăzute de "sistemul naţional şcolar de evaluare la disciplina Educaţie Fizică şi Sport.", aplicat si în functie de optiunile profesorului si elevilor, privind probele prevăzute;

Trecerea unor probe de motricitate, stabilite de fiecare profesor pentru orele din C.D.S., conform principiului autonomiei;

Trecerea unor probe de cunostinţe teoretice de specialitate (la clasele cu profil de educaţie fizică);

Măsurarea unor indici de dezvoltare fizică;

Executarea unor deprinderi şi priceperi motrice, în condiţii analoage (asemănătoare) probei sau activităţii respective;

Executarea unor deprinderi şi priceperi motrice în condiţii concrete de concurs;

Îndeplinirea de elevi a unor sarcini speciale organizatorice sau metodico-didactice, conducerea unor verigi din lectie, arbitraj, conducerea gimnasticii zilnice, conducerea recreaţiei organizate , aducerea unor materiale din vestiare;

Observarea curenta a elevilor si înregistrarea datelor observaţiei (reacţie la efort, atitudini, comportamente în ansamblu şi în situatii deosebite).

2. Metode de apreciere şi notare .

Metoda aprecierii verbale, atunci când aprecierea este însoţită permanent de acordarea unor note

Aprecierea şi notarea pe baza unor norme (baremuri) prestabilite la nivel naţional sau local. Se mai numeste metoda absolută şi se aplica la unele probe pentru calităţile motrice;

Aprecierea şi notarea prin comparaţie (metoda relativă). Comparaţia se face la nivel de clasă; profesorul asează în ordine rezultatele şi face scalarea acestora pe intervale corespunzătoare . Este eficientă dacă există doar un rând de clase;

Progresul individual se calculează indicele de progres în funcţie de valoarea performanţională iniţială şi finală;

Nivelul de execuţie tehnică sau tactică a deprinderilor şi priceperilor motrice în condiţii de exersare partială sau globală. Depinde de competenţa profesională a profesorului;

Aprecierea şi notarea în funcţie de modul în care elevii îndeplinesc unele sarcini organizatorice sau metodico-didactice.

Cei șapte ani de acasă...

Böndi Mohácsi Júlia Judith

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială - sintetizează psihologul.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Educația parentală susținută de școală

Prof. biologie Bordea Gina
Liceul „Simion Mehedinți” – Vidra, Vrancea

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeași măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale. Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propiul copil al unor valori morale, pozitive, este de asemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte.

De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Climatul educaţional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaţionare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Copilul are nevoie acasă de un mediu de viaţă în care să se simtă în siguranţă. Într-un climat educativ bun părinţii sunt calmi în raporturile cu copiii, fară a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinţii se ocupă de el, că sunt interesaţi de necazurile şi problemele lui. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care şi copiii şi părinţii împărtăşesc acelaşi nivel de exigenţă. Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii. Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Pornim de la premisa că toţi părinţii îşi iubesc copii, însă forma de manifestare a fiecăruia este diferită şi mascată de forme personale de exprimare. Valorizarea copiilor şi încrederea în forţele proprii sunt interdependente şi se realizează în familie. Optimizând relaţiile dintre părinţi şi copii vom da valoare relaţiilor din interiorul familiei şi părinţilor, ca persoane. Un părinte care va şti cum să răspundă nevoilor copilului, îşi va dezvolta încrederea în sine şi va avea o deschidere mai mare înspre copil.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între grădiniţă şi familie. Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia în spaţiul în care copilul se află separat de părinţii săi. Eforturile depuse de părinţi şi educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informaţii, de experienţe şi pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiţii de creştere şi dezvoltare ale copiilor.

Prin educaţia primită "acasă" un copil trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie, un nivel rezonabil de politeţe, un limbaj dezvoltat care să îi permită să comunice, un grad de dezvoltare emoţional care să îi dea posibilitatea de a-şi controla fricile, emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială. Unele din însuşirile dobândite în aceşti primi ani de viaţă devin stabile pentru tot restul vieţii pot fi: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, etc. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei şapte ani de-acasă". Altele influenţează dezvoltarea de mai târziu - un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu întru-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii.. Un elev fără „cei şapte ani de-acasă" va crea mereu probleme chiar şi ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul şcolii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influenţându-l în afara şcolii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la şcoală 5-6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinţii uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece şi unii şi alţii doresc dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea şi îmbogaţirea cunoştinţelor acestuia.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalităţi armonioase, căldura căminului părintesc, afecţiunea părinţilor, înţelegerea familială sunt esenţiale. În creşterea, educarea şi formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înţelegerii şi afecţiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, iubindu-şi părinţii și respectându-şi profesorii.

Bibliografie

1. **Anghelescu Carmen, 1989** - *„Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului“*, Editura Medicală, Bucureşti.

2. **Stoica,Marin, 2002** - *„Pedagogie şi psihologie pentru examenele de definitivare şi grade didactice”*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova.

3. **Vrăsmaş Ecaterina Adina, 2002** - *„Consilierea şi educaţia părinţilor“*, Editura Aramis, Bucureşti.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL:
„Cei șapte ani de acasă!”
„Din suflet, pentru mama!’’

AUTORUL LUCRĂRII: Bordei Nicoleta
SPECIALITATEA: Prof. inv. primar
UNITATEA ȘCOLARĂ: Scoala Gimnaziala Nr. 150, Bucuresti

TITLUL LUCRĂRII: “ Rolul mamei in educatia copilului mic”

De la inceput, **femeia** a fost investita cu cea mai inalta si mai mareata misiune, de a naste, creste si educa pe copiii sai, viitori membri ai familiei si ai societatii.

Pentru a se dezvolta, copilul are nevoie să crească într-un mediu de viață bun.

Principalul element al mediului copilului, în primii ani de viață, este mama.

Dacă mama îi oferă bebelușului în primele luni de viață o bună adaptare la nevoi, un cadru stabil și securizant, dacă este „*suficient de bună*", traseul vieții îi va fi mai puțin perturbat de reacțiile pe care le poate avea la ce se întâmplă în exteriorul lui.

O proastă ajustare a mamei la nevoile copilului, o îngrijire primară nesigură, marchează individul pentru toată viața, conducând la o fragilitate a identității, la construirea unei slabe stime de sine.

O mamă ***suficient de bună*** este mama care asigură copilului îngrijirea, atenția și afectivitatea necesare unei bune dezvoltări. Conceptul a fost definit de Donald Winnicott, care a considerat că o mamă suficient de bună este acea mamă care este suficient de atentă pentru a-l asigura pe copil și a-i permite să crească în voie, fiind în măsură să-i acorde independența necesară dezvoltării.

Femeia ca mama are datoria de a incepe **educatia copiilor** si de a-i indruma pe calea cea buna, pe care sa o urmeze in viata. Privirea, surasul si glasul mamei vor fi razele care patrund inteligenta copilului, care-i dezvolta simtamintele, care-i lumineaza constiinta si care vor planta in inima sa samanta virtutii. Sfanta misiune de a naste, creste si forma pe om obliga pe parinti, dar in special pe femeie ca mama, la o serioasa cultivare a inimii copiilor prin dezvoltarea sentimentului moral si national, caci nimic nu ridica pe om mai presus de celelalte creaturi ca aceste sentimente. In general, numai o educatie cat de buna a facultatilor fizice si intelectuale nu-i de ajuns pentru ca omul sa fie pe deplin luminat, instruit si format. Fara o cultivare a vointei, care e temelia modului sau de a gandi si a lucra, omul nu poate fi desavarsit.

In **natura omeneasca** chiar din pruncie predomina o fatala aplicare spre rau, destul de delicata si primejdioasa, de aceea se impune chiar din cea mai frageda copilarie, mama sa fie cu cea mai mare bagare de seama in sacra menire de a educa.

Parintii si in mod special mama trebuie sa stie ca manierele, exemplele si faptele din caminul conjugal sunt cele dintai si cele mai puternice simtaminte ce sa intiparesc in mintea si sufletul copiilor lor.

In primul rand, mama - ca stapana a casniciei - trebuie sa se ingrijeasca de **sustinerea si dezvoltarea** virtutii moralitatii si bunele moravuri ca mai tarziu samanta raului si a viciului inradacinate in copil sa nu-i amarasca batranetile.

Mama, la fel si tata, trebuie sa se **fereasca** de a savarsi fapte necuviincioase si a spune vorbe urate, dureroase, in fata copiilor lor. Mai tarziu, acestia ii pot imita si vor crea multe probleme. Parintii trebuie sa-i fereasca pe copii de tot raul ce ar putea sa incolteasca in frageda inima a copiilor.

Copiii trebuie sa fie educati in **spiritul virtutii**, caci aceasta face pe om apt pentru tot ceea ce e bine si frumos. Numai virtutile morale practicate in casa parinteasca si insuflate prin dragostea mamei fac pe copii destoinici in a putea rezista in contra relelor si doritori dupa prudenta, dreptate si cumpatare.

Dragostea materna este prima forma de afectivitate pe care o percepe copilul. De ea depinde intreaga influenta nedefinita, subtila, pe care mama o are asupra copilului si prin care ea il modeleaza, il educa. Din dorinta de a nu-si supara mama, de a nu pierde dragostea ei, copilul este gata sa se supuna, sa accepte anumite reguli de comportare. De aceea, de modul cum mama stie sa foloseasca franele dragostei, depinde si influenta lui educativa.

Relatiile mama-copil sunt strans legate de celelalte relatii intrafamiliale. In cazul unei stari afective normale intre soti, dragostea mamei pentru copil devine, prin compensatie, captativa, prelungind starea de dependenta a copilului printr-o fixatie exagerata.

Pentru copil, mama reprezinta termenul de referinta al celor dintai raporturi pe care el le statorniceste cu viata si cu lumea. Si din legatura absolut unica a copilului cu mama se vor desprinde treptat cele doua realitati: pe de o parte, propria fiinta, iar pe de alta parte, mama. Cu ajutorul mamei, copilul descopera lumea din imediata lui apropiere si sub protectia ei capata inteles fiecare lucru, mama apare ca initiatoare pentru viata, la inceput pe plan emotional si afectiv, apoi intelectual si cultural.

Aceasta functie initiatoare a mamei comporta si alte aspecte: mai intai mama este prima autoritate cu care se confrunta copilul. Pentru a pastra dragostea mamei, copilul va invata primele reguli si obligatii, isi va impune renuntari si restrictii, primele forme ale moralei.

In al doilea rand, relatia cu mama este prima relatie a copilului fiind important din acest punct de vedere tonalitatea acestei prime legaturi. Si aceasta pentru ca relatiile sale viitoare, fata de alte persoane vor aparea ca un ecou al acestei prime relatii.

Cea dintai indatorire a mamei este de a sadi in constiinta copilului sentimentul comuniunii sociale, cultivandu-i ideea fundamentala ca traieste intr-o lume in care nu este altceva decat un om intre oameni. Sunt destui copii care, neprimind de la mamele lor aceasta idee, ignora faptul ca au semeni. Printre acestia se numara indeosebi orfanii si copii ilegitimi. Copii lipsiti, de obicei, de simtul vietii sociale cresc fara a se orienta in societate. Absenta simtului social ii caracterizeaza si pe copiii sluti, pe cei nedoriti si pe cei infirmi.

Daca mama (parintii, in general) nu-si indeplineste functia de a-i forma pe copii in perspectiva integrarii sociale, atunci rolul acesteia trebuie asumat de gradinita de copii sau de scoala, care are de corectat greselile comise de familie in formarea viitorilor adulti si membri egali ai societatii.

Un alt rol al mamei este acela de consolidare a sentimentului sigurantei pentru copil. Modul cum isi va indeplini rolul de agent securizant, de initiator, de ghid si de model va influenta intreaga personalitate a copilului. Mama este o mediatoare indispensabila pentru viata; ea este aceea care trebuie sa cultive sentimentul de comuniune, sa-l calauzeasca si sa-l orienteze catre ceilalti. .

Cei şapte ani de acasă!

Educatoare: Bordianu Ștefania
Grădinița Nr.189

"Copilăria este lumea miracolului și a magiei. Copilăria se termină în momentul în care lucrurile încetează să mai fie uluitoare. Atunci cînd lumea îți dă senzație de deja vu, cînd ești rodat de existență, devii adult". **– (Eugen Ionescu)**

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total."(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

Familia, prima şcoală a vieții, este cea care oferă copiilor primele cunoştinţe, primele deprinderi dar şi primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial. Ca primă verigă a sistemului educative, familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educative. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Colaborarea părinți-educatoare este o condiție fundamental pentru asigurarea unei dezvoltări psihice a copilului, principalul aspect al acestui tip de relație constând în consensul educativ. Unitatea cerințelor educative solicitate de cele două părți implicate, nu poate exista decât în momentul în care părintele este convins că atât el, cât și educatoarea au un țel comun: binele copilului.

Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care constituie prin mijloace specifice la formarea tineretului.

Părinții se străduiesc să fie cât mai buni cu copiii lor. Muncesc pentru a reuși să le ofere celor mici, ceea ce poate lor, le-a lipsit. Se constată uneori, însă, un uşor dezechilibru între ceea ce părinţii oferă copiilor şi nevoile reale ale acestora, nevoi de comunicare, afecţiune şi siguranţă.

Părinţii fac totul pentru a-i educa pe cei mici, atât cum ştiu şi cât pot de bine. Acest totul semnifică pentru fiecare părinte altceva. Adultul își construiește o strategie educativă pe măsură ce copilul său crește, strategie care fie se aseamănă cu cea adoptată în copilărie de părinții lui, fie este opusă acesteia. Această practică educativă este dependentă de nivelul de cunoştinţe al părintelui, de atitudinile şi convingerile sale, de concepţia acestuia despre lume şi viaţă.

Stilul parental adoptat în educația copilului își pune amprenta asupra dezvoltării psihice a acestuia, principalele domenii comportamentale care o definesc fiind cel cognitiv și social-afectiv. Este adevărat că vorbind despre interacțiunea părinți-copii avem în vedere atât influențele părinților asupra copiilor, cât și ale copiilor asupra părinților. Influențele exercitate de ambele părți pot lua forma unei spirale relaționale a cărei continuitate depinde însă de eficiența stilului educativ parental. Este unul din factorii care influențează calitatea interacțiunii părinte-copil.

Cunoscându-se și demonstrându-se care sunt consecințele adoptării unui anumit parental se poate interveni în vederea formării și chiar a educării părinților. Astfel, pentru optimizarea relației părinte-copil, se promovează ideea unui stil parental adecvat, precum și ceaa ameliorării efectelor practicării unui stil parental nepotrivit.

Intervenția timpurie în relația părinte-copil, în sensul eficientizării acesteia, poate preîntâmpina apariția unor probleme de dezvoltare psihică, de adaptare la mediul social, în relaționarea cu ceilalți care cu greu, sau care poate chiar deloc, mai pot fi rezolvate odată cu trecerea timpului.

Oricât de greu de crezut ar părea pentru unii, educaţia dată de părinţi copiilor influenţează enorm viaţa acestora care vor deveni adolescenţi, tineri, adulţi. Şi nu atât conţinutul educaţiei, cât mai ales maniera de realizare a acesteia. Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Familia este instituția primordială unde copilul dobândește cea dintâi școală a vieții.

Alături de influenţele educative ale familiei, vin şi cele ale instituţiilor preşcolare. Cadrul grădiniţei depăşeşte orizontul restrâns al familiei şi pune în faţa copiilor cerinţe noi., mult deosebite faţă de cele din familie şi, mai ales, de cele din antepreşcolaritate. Grădiniţa îi prilejuieşte noi interacţiuni, cele cu educatoarea fiind cu totul deosebite. Educatoarea este cea care organizează activități variate și interesante, comunicându-le și învățându-i lucruri deosebite. Copiii înșiși încarcă de semnificații deosebite relațiile cu educatoarea, influența ei dominând spațiul grădiniței și extinzându-se în cel familial. Tot mediul grădiniței permite ca jocul să atingă apogeul, acesta fiind îmbogățit și diversificat în chip deosebit.

Comparând stadiul anterior cu preşcolaritatea, se precizează că, dacă antepreşcolaritatea a fost perioada expansiunii subiective, preşcolaritatea este perioada descoperirii realității fizice, a realității umane şi, mai ales, perioada autodescoperirii.

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Borgovan Anamaria
G.P.N. RUSCA, SUCEAVA

În familie copilul poate să-şi investească toate resursele emoţionale, să învețe să și le controleze pentru că asigurarea unui mediu afectiv va constitui garanţia pentru o dezvoltare armonioasă.

Familia îndeplineşte două funcţii generale, ce variază sub aspectul practic de-a lungul istoriei şi anume asigurarea confortului prin satisfacerea nevoilor tuturor membrilor familiei şi creşterea noilor generații.

Sintagma „cei șapte ani de acasă”se referă la educația pe care copilul o primește de la părinți, la un copil bine-crescut, mai precis la dobândirea unor bune deprinderi și anume: deprinderi igienico-sanitare (de autoservire); deprinderi de comportare civilizată și de politețe și deprinderi de ordine și curățenie.

Nu voi face referire însă la aceste deprinderi, cu care toți copiii vin în comunitate, ci mă voi opri asupa „meseriei„ de părinte care trece dincolo de aceste deprinderi pur și simple.

„Meseria„ de părinte este una dintre cele mai dificile, deoarece nu există școală pentru așa ceva. Există doar regulile nescrise ale iubirii părintești și ale atașamentului față de copil care tocmai a apărut în viața ta. Abraham Lincoln spune că „viitorul lumii se află în mâinile oamenilor care vor ieși din copiii noștri.”

În familie, copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează caracterul, aptitudinile, sentimentele.

Părintele bun sau părintele ideal este acea persoană care își înțelege copilul, îl ascultă cu interes, îl ajută, îi oferă sfaturi, dar și exemple demne de urmat în viață și le oferă posibilitatea de a se afirma și desfășura.

Respectul reciproc este una dintre condițiile cerute de o creștere armonioasă și sănătoasă a copilului și a relației părinte-copil.

Cei 7 ani de acasă, dar și ce urmează după, se poate asemăna cu un spectacol în care rolurile se schimbă mereu. În faza de debut când copilul încearcă să se integreze în lumea reală, el este un „spectator„ extrem de atent la exemplul oferit de părinți. De aceea „actorii„ trebuie să fie adevărate modele de corectitudine, întrucât la această vârstă educația se realizează prin puterea exemplului. La un moment dat, rolurile se schimbă: copilul este „actorul”, iar părinții se transformă în „spectatori„ atenți și discreți, care participă doar atunci când sunt solicitați.

„Spectacolul vieții„ are în rolurile principale aceeași actori, părinți și copii, dar apar multe roluri secundare, prilej cu care intră în scenă alte personaje, care într-un fel sau altul, vor contribui la desăvârșirea formării viitorului adult: profesorii, prietenii, comunitatea etc.

De neajunsurile copiilor și de problemele cu care aceștia se confruntă sau pe care le cauzează sunt răspunzători părinții. Cu alte cuvinte, „cei șapte ani de acasă”, sintagmă pe care o auzim frecvent invocată în diverse situații în care este implicat un copil, a devenit un laitmotiv al argumentării comportamentului indezirabil manifestat de aceștia. Când copiii eșuează în școli sau renunță fără speranță, profesorii, membrii comunității pretind că tot părinții sunt de vină.

Așadar, rolul de părinte este esențial în dezvoltarea adultului de mâine, în dobândirea, păstrarea și ducerea pe mai departe a valorilor, tradițiilor, obiceiurilor, a bunelor practici etc.

„Părinții care-și sărută copilul, îl laudă și-l stimulează să gândească încă de mic, nu riscă să-i îndepărteze și să piardă respectul lor. Nu trebuie să ne fie teamă că ne pierdem autoritatea, trebuie să ne fie teamă că ne pierdem copilul” spune Augusto Curry.

Cei șapte ani de acasă

Borgovan Corina

Pentru a cunoaște sufletul copillului, trebuie să se înlocuiască analiza capacităților lui intelectuale, cu observații și experiențe referitoare la advăratele realizări din activitatea și viața lui.

Activitatea educativă trebuie să fie realizată atât în grădinițe și școli, cât și de către familie, pe acest drum plin de răspundere. Educația în cadrul instituțiilor școlare are nevoie de sprijinul conștient și constant și de colaborarea părinților. Trebuie să existe o sincronizare perfectă între îndrumările și cerințele primite în școală și cele date în familie, sincronizare dată numai de menținerea unui contact permanent cu școala. Educația dată in grădiniță se dovedește ineficientă, o muncă irosită și ineficace, dacă familia este ostilă și indiferentă la tot ceea ce se întreprinde în instituțiile școlare.

De obicei, părinții sunt preocupați de problema asigurării unei creșteri, îngrojiri și educații cât mai alese pentru copiii lor, în măsură să le favorizeze o bună dezvoltare fizică, psihică și intelectuală. Fiecare părinte iși dorește să aibă copilul cel mai frumos, sănătos și inteligent, cel mai dotat, rezistent și armonios dezvoltat.

O famile în cadrul căreia domnește respectul între membrii ei, armonia , frământări și neliniști firești, va oferii copilului o bază afectivă solidă, siguranță și încredere. O familie dezintegrată, lipsită de fecțiune și încredere, este traumatizantă pentru copil, îl va face să privească totul cu teamă, neîncredere și suspiciune. Primele reacții de neadaptare, justificate de conștiința de afi frustrat, se nasc în asemenea climat de dezechilibru, de tensiune și conflicte familiale.

Trebuie să existe o atmosferă a vieții de familie limpede și calmă, susținută de reguli ferme, raționale, însoțite de blândețe și răbdare. O atmosferă în care nu este loc de gânduri și fapte ascunse ci numai pentru acțiuni cinstite, v duce la dezvolatre unui copil cu respect față de instrituțiile școlare, de colegi și față de oameni, deoarece familia constituie cea mai veche instituție creată de om de-a lungul existenței sale și primul factor care contribuie la structura comportamentelor de bază ale personalității copilului.

Copilul nu este influențat atât de sfaturi, cât de exemplele pe care le constată la familia sa, legătura dintre părinți, dintre părinți și copil. Bunul simț primează și nu-l poate înlocui nicio pedagogie.

Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent și fundamental în condiția indivizilor în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI... DE-ACASĂ

Profesor în învățământul preşcolar, BORGOVAN MARIA
Şcoala Gimnazială Dorna Arini,G. P. N. Dorna Arini, localitatea Dorna Arini, județul Suceava

Contrucţia celor” 7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” şi cine suntem fiecare dintre noi, ce ştim să facem şi ce putem face fiecare, pentru a reuşi să facem împreună.

Mediul în care copilul se naşte, trăieşte primii ani ai vieţii, se dezvoltă şi se formează pentru viaţă i-l oferă familia, cu rol central în asigurarea dezvoltării copilului.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenschi, care considera că educația primită de copil până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mama sa , este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Principiile dezvoltării copilului:

- Dezvoltarea este secvenţială: în fiecare domeniu de dezvoltare există etape care se succed într-o anumită ordine; atunci când un copil sare peste anumiţi paşi, înseamnă că el are un nivel al abilităţilor care îi permite să treacă la pasul următor;
- Un domeniu de dezvoltare le influenţează pe celelalte: orice achiziţie dintr-un domeniu de dezvoltare le susţine pe celelalte; copilul care are abilitatea fizică de a ţine creionul în mână va putea desena o floare, pe care o va numi și astfel îşi va dezvolta limbajul, va vorbi despre aceasta cu părinţii lui, se va simţi important pentru reuşita sa;
- Copiii au ritmuri de dezvoltare diferite: unii copii par să fie „înaintea” altora, vorbind mai repede, mergând mai repede; la o anumită vârstă copiii sunt la fel de performanţi în ceea ce priveşte atât domeniul motricităţii, cât şi cel al dezvoltării limbajului;
- Dezvoltarea se desfăşoară de la simplu la complex: fiecare etapă presupune învăţarea unor abilităţi, majoritatea comportamentelor nou învăţate fiind mai complexe decât precedentele şi presupunând un alt grad de precizie;
- Modul de dezvoltare individuală depinde de caracteristicile înnăscute, dar şi de mediu: copiii se nasc cu posibilităţi de a deprinde diferite abilităţi în toate domeniile de dezvoltare, însă au nevoie de interacţiunea cu mediul său pentru a activa aceste deprinderi.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele oferite de părinți constituie primul model social cu influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Când vorbim de bune practici în asumarea parentalităţii există câteva repere generale care trebuiesc urmărite şi care se reflectă în dezvoltarea copilului, în forma de manifestare a acestuia, în obiceiurile pe care le are, în tipurile de interacţiuni pe care le stabileşte, în modul în care copilul face faţă situaţiilor problematice, în iniţiativele pe care le are.

Valori ale relaţiilor parentale de calitate: căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă.

Dezvoltarea integrată a copilului se află în dependenţă cu respectarea nevoilor specifice ale copilului:

- Nevoia de securitate afectivă, care constituie baza autonomiei în procesul de asumare a independenţei copilului;
- Nevoia de diferenţiere, de recunoaştere a identităţii copilului, construirea imaginii de sine, care se stabileşte doar în măsura în care el experimentează;
- Nevoia de explorare, de stăpânire a mediului, în contextul în care nevoile afective şi de diferenţiere sunt satisfăcute.

Familia este o sursă principală de informaţii privind relaţiile interpersonale dintre membrii acesteia, aşteptările privind educaţia copilului, stilul educaţional, autoritatea părinţilor şi metodele educative folosite, valorile promovate, climatul educaţional, responsabilităţile pe care copilul le îndeplineşte, etc.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

În elaborarea programului de zi cu zi a copilului este bine:

- să respectăm nevoile copilului în funcţie de vârstă şi de particularităţile individuale ale acestuia (dezvoltarea tipică sau atipică, interesele sale exprimate sau observate);
- să oferim copilului oportunităţi de experimentare şi învăţare permanentă, pentru atingerea maximului său de potenţial;
- să respectăm nevoile alimentare, de odihnă, de securitate, de joc, de mişcare, stimulare senzorială şi cognitivă ale copilului, în vederea menţinerii şi concretizării potenţialului de dezvoltare sau de recuperare şi reabilitare a potenţialelor deficienţe;
- să oferim posibilitatea interacţiunii copilului cu alte persoane decât cele din familie;
- să respectăm un echilibru între activităţile alese de copil şi cele alese de adult.

Timpul acordat copilului în programul zilnic este darul pe care părinții îl oferă acestuia, timp care presupune un contact vizual plăcut și plin de afecțiune, precum și desfășurarea unor activități ce țin de cei trei „D” împreună: deconectare, distracție și dezvoltare.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi o lume fantastică, ireală, pentru cei ce fac parte din ea dimpotrivă, una reală şi plină de armonie” Eugen Heroveanu

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ !

Prof.MARIA BORODI
ŞCOALA GIMNAZIALĂ BUDEŞTI
JUD.MARAMUREŞ

Anii care-ţi dau cultură
Rost în viaţă şi măsură
Dacă fac o bună casă
Cu cei şapte ani de-acasă
Gheorghe Mitroică

Când vorbim despre cei şapte ani de casă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală.Când spunem că un copil are cei şapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut , care ştie să asculte, să spună mulţumesc ,te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului in societate.Un copil manierat se va descurca mult mai bine in relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei şate ani de acasă.

Dar, educaţia primită in cei şate ani de acasă depinde de câţiva factori :

- ➢ Relaţia afectivă dintre părinţi şi copil
- ➢ Specificul de dezvoltare a copilului
- ➢ Valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Expresia ,,cei şapte ani de acasă,, este folosită , in general , pentru a descrie conduita unei persoane intr-un context anume , insă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte in familie, defineşte in bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere ,fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice sau intelectuale .Chiar dacă,aparent, lucrurile decurg de la sine ,există factori care pot influienţa această dezvoltare, pe toate palierele sale , iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului ,imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului .Copilul plânge pentru că are nevoie – este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie şi să o satisfacem .În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil.

Este adevărat că nu prea mai există cei şapte ani de acasă , deoarece copiii sunt incluşi in diverse forme educaţionale incă de la vârste mult mai fragede , rămâne ideea de la baza acestei expresii***:,, normele de conduită se învaţă in familie".***

Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport , la teatru sau în vizită la rude.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde copilul, adolescentul, tânărul, adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie **-*,,bună creştere"*-** nu este un standard general.

Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi ***bine - crescut*** nu înseamnă peste tot acelaşi lucru ; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societaţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor*,, şapte ani de acasă,,*.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se inţelege, în mod tradiţional, un copil *,,bine crescut,,* regăsim: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înţelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoaşterea greşelilor, tact şi toleranţă.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce știu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc și nici în felul cum se poartă.Fiecare dintre acești copii este imaginea vie a educației primite acasă, educație a cărei amprentă se observă cu ușurință în comportamentul copilului în noul său mediu școlar.

În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană,somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit ***„climat familial”***, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin imbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc.Copilul tratat astfel se va transforma intr-un mic tiran , care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect),trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai in a-l învăța să scrie,să citească și a deveni un bun exemplu la școală.Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare:socială,psihologică,intelectual-cognitivă.Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul in interacțiunile cu ceilalți.

Bibliografie

Aurelia Marinescu,Codul bunelor maniere astăzi, Ed. Humanitas București
dr.Mariana Păsărescu -consilier super.promovarea sănătății, gazeta de sud, 2008
https://www.borcanulcucitate.ro
https://www.copilul.ro
Steluța Indrei, m.jurnalul.ro, 18 mai 2008
www.citatepedia.ro

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof.inv.prelc.BOROȘ IOANA BIANCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 1 ABRAM –JUDEȚUL BIHOR

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

"Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist"(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă"**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă" îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei 7 ani de acasă- puntea de legătură între copil şi succes

Prof. înv. preşc. Borş Alina Anna Maria
Şcoala Gimnazială nr. 3 Structură Grădiniţa P.P. Nr. 3
Mangalia

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.” - Antoine de Saint-Exupery

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

În cadrul familiei copilul este cel care integrează: valori şi norme ale familiei, roluri, comportamente acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine).

Societatea de astăzi ne trimite către iddea că nu este suficient să fim părinţi buni şi este mai degrabă esenţial să fim părinţi inteligenţii. Părinţii buni sunt cei care oferă cadouri în vreme ce părinţii inteligenţi dăruiesc copiilor propria lor fiinţă. Părinţii buni sunt cei care alimentează corpul copilului în timp ce părinţii inteligenţi alimentează personalitatea acestuia. Părinţii buni corectează acele greşeli pe care copiii le comit în timp ce aceia inteligenţi îşi determină copiii să gândească. În timp ce părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, cei inteligenţi îi învaţă pe aceştia cum să facă faţă şi să depăşească eşecurile pe care le vor întâmpina în dumul prin viaţă. A fi părinte bun înseamnă a sta de vorbă cu copilul tau, un părinte inteligent este cel care poartă discuţii prieteneşti .Un părinte bun dă indicaţii copilului să în vreme ce unul inteligent povesteşte copilului său istorioare.

Un părinte inteligent îşi îndeamnă copilul să îşi învingă temerile şi să adopte întotdeauna o atitudine blândă. Trebuie întotdeauna să îl determinăm pe copilul nostru să fie încrezător, să fie deschis, să comunice întotdeauna ceea ce îi place dar şi ceea ce îi displace în relaţiile cu noi cât şi cu cei din jur. Este esenţial să adoptăm noi înşine o atitudine calmă faţă de copil şi nu numai, este deosebit de important ca în prezenţa copilului totul să se desfăşoare potrivit, trebuie întotdeauna să ţinem cont de vârsta acestuia şi să nu uităm faptul că acesta copiază comportamentul pe care îl observă, noi părinţii suntem de fapt modelele de viaţă ale copiilor noştri.

Pentru copil intrarea în grădiniţă este un eveniment social important iar procesul de adaptare la noua situaţie nu este deloc usor. Trecând pragul grădiniţei copilul va trăi o aventură surprinzătoare: acasă fiind singurul reprezentant al generaţiei sale acum se trezeşte într-un mediu nou de la care nu ştie ce să aştepte şi căruia nu ştie cum să îi răspundă. Grădiniţa este un cadru grupal mai larg decât familia, ceea ce presupune, pe de o parte ,o cantitate de neprevăzut şi, pe de altă parte impune cerinţe mai severe conduitei copilului.

Pătrunderea copilului în noul mediu instituţionalizat, al grădiniţei unde intră în contact cu persoane străine, generează reacţii afective variate: unii se adaptează rapid, alţii dificil iar alţii deloc . Cel mai important aspect ţine de relaţia cadrului didactic cu părintele, este necesar să existe comunicare între educatoare şi părinţi, educatoarea trebuie să cunoască toate detaliile referitoare la copilul preşcolar . Pentru ca acest lucru să fie posibil este nevoie de foarte multă deschidere, coooperare din partea amândurora, această cooperare fiind întotdeauna în beneficiul copilului.

Bibliografie :

1. Pietraru, L, Familia şi sănătatea mintală a copilului, Editura Medicală, Bucureşti, 1974;

2. Teodorescu S, În lumea copilului, prieteni, colegi, cunoscuţi,Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti,1976;

3. Wallon H, Evoluţia psihologică a copilului, Editura Didactică şi Pedagogică ,Bucureşti 1975.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Borz Alexandra Daniela
Colegiul Naţional „Octavian Goga”, Marghita, 2018

Eu consider ca anii petrecuți alături de familie, au o importanță enormă. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al „ celor 7 ani de acasă”. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. înv. primar Borz Cristina
Scoala Gimnaziala „Simion Barnutiu”- Zalau

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroş a explicat, pentru „Adevărul“, cum influenţează primii ani din viaţă comportamentul viitor al copilului şi, nu în puţine cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa „gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, ,,boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte ,,norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof.pt.inv.primar Ioana Borza
Şcoal Gimnazială “Nicolae Bălcescu” Oradea

Cei şapte ani de acasă este o perioadă extrem de importantă în viaţa copilului, chiar şi în zilele noaste, când tehnologia ne domină; când raţionamentul este pus adesea în faţa sentimentelor. În această perioadă jocul, alături de activităţile ludice reprezintă prioritatea copiilor din toate colţurile lumii. Chiar şi atunci când copilul face cunoştinţă cu şcoala, prioritatea sa majoră este jocul.

Cunoscând caracterul concret intuitiv al gândirii copilului şi rolul jocului care se bazează pe activitatea proprie a copilului, adulţii ce se ocupă de educaţia celor mici trebuie să fie preocupaţi de utilizarea sau confecţionarea unor seturi de materiale şi obiecte ce pot da impresii senzoriale vii, clare, distincte şi precise, care să asigure exersarea unor abilităţi practice. Toate aceste lucruri realizându-se mai ales în cadrul educative official al grădiniţei sau al şcolii.

Materialul adecvat îl conduce pe copil de la concret la abstract, este un ghid sigur şi discret al copilului pe care îl poate mânui după gustul său. Materialul poate înlocui cuvântul dascălului, dă posibilitatea controlării greşelilor, serveşte activitatea senzorială, coordonează mişcările copilului, stabilindu-se astfel bazele echilibrului fizic şi psihic. Copilul pipăie obiectele, aude cuvântul în momentul când obiectul real sub toate aspectele şi însuşirile lui îi cade sub simţuri, îşi formează în acelaşi timp impresii precise.

Având în vedere contribuţia deosebită a exerciţiilor şi jocurilor senzoriale în cunoşterea lumii reale şi dezvoltarea multilaterală a copiilor, trebuie căutate forme, metode şi procedee adecvate, care să faciliteze dezvoltarea complexă a organelor de simţ şi posibilităţile de orientare şi de investigaţie a copilului. „Simţurile sunt organe de prindere a imaginilor din lumea externă necesare cunoaşterii intelectuale, după cum mâna este organul de prindere a lucrurilor materiale necesare corpului. Însă şi simţurile şi mâna pot atinge un nivel de rafinament ce depăşeşte exigenţele acestor sarcini simple, devenind instrumente tot mai nobile ale marelui intern, care le pune în slujba sa.” (Maria Montessori, 1977)

Educaţia care înalţă inteligenţa trebuie să facă la fel şi cu aceste două mijloace susceptibile de o perfecţionare nelimitată. Educaţia estetică şi cea morală, la rândul său sunt legate strâns de educaţia senzorială. Multiplicând senzaţiile şi dezvoltând capacitatea de a aprecia cele mai mici diferenţe cantitative dintre stimuli, sensibilitatea devine mai fină, iar satisfecţiile se înmulţesc. Aceeaşi Maria Montessori spunea că frumuseţea constă în armonie nu în contraste, iar armonia este afinare, de aceea este nevoie de fineţe senzorială pentru a o percepe.

Exersarea şi dezvoltarea organelor de simţ trebuie să înceapă din cea mai fragedă vârstă deoarece este unanim recunoscut faptul că perioada de 3- 7 ani din viaţa copilului lasă cele mai profunde urme asupra personalităţii în devenire, deoarece aceasta este perioada receptivităţii, sensibilităţii, motricităţii şi a flexibilităţii psihice din cele mai pronunţate. Aceasta este perioada în care influenţele externe lasă cele mai durabile urme, în care se constitue premise personalităţii, se aşează bazele eu-lui cognitiv, afectiv, motivaţional şi volitiv- caracterial.

Ştiind că simţul cel mai important la copilul mic este pipăitul, trebuie acordată o atenţie deosebită exerciţiilor senzorio- motorii şi activităţilor practice sub toate formele cu ajutorul unor materiale cât mai variate ca mijloc de control al datelor.

În munca lor practică învăţătoarele trebuie să parcurgă drumul invers –de la general, abstract, la particular, individual, concret. Având ca suport cunoştinţele teoretice şi imaginea generală sintetică a şcolarului, ele urmează să aplice diverse metode de cunoaştere psihologică şi să obţină în cele din urmă tabloul psihologic individual al fiecărui copil cu care lucrează, fiind cheia succesului în acţiunea instructiv educativă cât şi în aceea de orientare şcolară sau profesională.

Bibliografie:

1.Jinga, I., Istrate, E., *Manual de pedagogie*, Bucureşti, Editura All, 2001;

2..Holban, Ion, Gugiuman,Ana; *Puncte de sprijin în cunoaşterea individualităţii elevilor*; Bucureşti; Editura Didactică şi pedagogică; 1972;

3. Orţan, Florica; *Management educaţional*; Oradea, Editura Universităţii, 2003;
4. Piscoi, Viorica; Bonchiş, Elena; *Culegere de probe pentru cunoaşterea individualităţii copiilor*;

IMPORTANŢA „CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. BOŞCA MARINELA NICOLETA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ „ANGHEL SALIGNY”, BANLOC

Expresia „cei şapte ani de acasă” este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anumit context, însă, din punct de vedere psihologic educaţia copilului din primii ani de acasă, defineşte în bună măsură viitorul adult. Aşadar încă din primele clipe, acestă etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra devoltării sale afective, intelectuale şi motrice.

În realitate se poate spune că nu prea mai există cei şapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste fragede, rămânând doar ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă în familie.

Familia este mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare mai mult prin imitare decât printr-un comportament conştient. Acum copilul copiază orice gest sau mişcare făcută de părinţi, starea de agitaţie sau de fericire depinde în mare măsură de comportamentul acestora. Astfel se poate spune că părinţii au o responsabilitate majoră, doar de ei ţine ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate comportamentele unei bune creşteri.

În realitate viaţa familiilor din zilele noastre este cu mult mai diferită decât cea a familiilor din trecut. Problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu îi determină pe părinţi să-şi petreacă tot mai puţin timp alături de copiii lor. În cele mai multe cazuri copiii sunt lăsaţi la creşă sau în grija bunicilor, ori a altor rude, ceea ce determină apariţia crizelor de personalitate, care se manifestă de obicei în locurile publice.

Unii psihologi susţin că <<până la vârsta de 6 – 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.>>

Se poate concluziona că educaţia primită în cei şapte ani de acasă are o mare influenţă asupra copiilor, părinţii au datoria de a le transmite copiilor propriile valori respectate de ei înşuşi pentru a se putea integra în societate şi pentru a fi un om respectuos şi demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1. P.,Emil, R.,Iucu,*Educaţia preşcolară în România* , Polirom, 2002
2. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei 7 ani de acasă: norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului

Prof Claudia Bota, Școala Gimnazială

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școală și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă și comportamentul copilul

Niciun părinte nu-şi doreşte că odrasla să să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea că fiul său sau fiica să să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduită celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

2 scenarii posibile

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în acelaşi decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinţi, cu spatele drept şi coatele pe lângă corp, mânuieşte cu dexteritate şi cunoaştere toate ustensilele de lângă farfurie, mulţumeşte politicos chelnerului pentru orice serviciu şi contribuie în mod adecvat la conversaţie. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzică ambientală a restaurantului, aleargă prin sală şi printre picioarele mesenilor, varsă pe faţa de masă supă şi paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaştem că ambele scenarii par exagerate. Puţini copii se comportă că şi cum tocmai ar fi ieşit de pe porţile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puţini sunt, probabil, şi cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe". Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinţilor în dorinţa lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept „cei şapte ani de-acasă".

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut" regăsim:

- Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapă în care piticul nu poate salută decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua".
- Comportamentul în public. Un copil „bine crescut" ştie să răspundă la întrebări şi să susţînă, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut" îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face" şi ceea ce „nu se face" în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog", „mulţumesc" şi „cu plăcere", nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.
- Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masă.
- Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău" este, la fel că şi „te rog", o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.
- Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut" învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel că în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al „ celor 7 ani de acasă”. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educaţiei, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educaţiei, Editura Polirom, Iaşi.

Importanța celor șapte ani de acasă

Înv. Bodea Loredana-Mihaela
Înv.Boțan Marilena- Crina
Liceul Teoretic „Gelu Voievod~ Gilău

Ne întrebăm cu toții, foarte des în ultima vreme, dacă sensul expresiei „cei șapte ani de-acasă”, își mai păstrează și azi rezonanța de altădată. Trăim vremuri cu o dinamică în continuă creștere, copiii sunt înscriși în diverse forme educaționale de la vârste foarte mici, iar mulți dintre părinți par mai mult preocupați de propria carieră, de dezvoltarea uneori a propriilor afaceri, iar timpul de calitate petrecut cu copiii este de multe ori inexistent. Totuși nu trebuie uitat sensul de bază al acestor șapte ani, adică acela de a pune bazele unei conduite corespunzătoare. Niciun părinte nu își dorește ca fiul sau fiica să aibă un comportament neadecvat acasă, la școală sau în societate. Familia este prima școală unde copiii primesc lecții de viață. Normele elementare de conduită se dobândesc în familie, grădința sau școala sau orice alt mediu educațional nu fac decât să consolideze, să îmbogățească aceste deprinderi. Cred că încă din primii ani de viață trebuie să imprimăm copiilor mai mult reguli de bun simț cum ar fi: norme de igienă, salutul și respectul, reguli de conduită în diverse situații, să fie atent la ce-i în jurul său, să știe să piardă, să ofere ajutorul la timp cuiva, să conștientizeze pericolele și să le evite, să-și recunoască greșelile și să-și ceară scuze, folosind expresiile magice „îmi pare rău”, „te rog”. A-l învăța pe copil bunele maniere este un procezs zilnic, care va dura în timp. Acest proces de educație nu se oprește la o anumită vârstă, copilul poate oricând să mai învețe ceva nou. Orice regulă trebuie explicată clar copiilor, ei trebuie să înțeleagă ce le este permis și ce nu. Copiii au deseori tendința de a încălca regulile, dar părinții trebuie să fie fermi și constanți. De multe ori aceste reguli de comportament, la copiii de vârstă mică, se dobândesc prin imitație, ei preiau din comportamentul părinților și al persoanelor pe care le văd cel mai des în jurul lor (frații mai mari, bunicii). Respectul este una dintre trăsăturile pe care copiii ar trebui să și le formeze din familie: cum să respecți persoanele mai în vârstă, părinții, bunicii, dar și pe cei de vârstă apropiată cu a lor. Sunt mulți copii care nu sunt respectați, pentru că nu știu să se comporte în societate. De multe ori ei sunt izolați și excluși din viața socială. Cei șapte ani de acasă sunt pentru mulți o piatră de temelie, cu cât este mai solidă cu atât copilul va fi mai bine integrat în societate, și se va dezvolta foarte frumos pentru viitor. Cei șapte ani de acasă reprezintă o bază a educației, iar dacă lispește baza, este grav. Completarea carențelor educative ale primilor ani de viață este posibilă, dar se face mai greu atunci când copilul a intrat la școală. El trebuie să facă față atunci multor schimbări apărute în viața sa, de aceea este foarte important ca părinții să mențină o permanentă colaborare cu cadrele didactice, pentru a-și ajuta copilul să-și contureze un comportament adecvat, bazat pe încredere și respect, pe bune maniere, pe reguli de conduită civilizată în societate.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin clasă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la şcoală ,dacă în familie nu a auzit niciodată acest cuvânt . Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea ,dau rezultate mai bune decat o cearta sau o palma . Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la şcoală, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la şcoală, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al şcolii şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între învăţătoare şi părinţi poate conduce la situaţii în ca copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a şcolii.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea. În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mânuță și să ne spună că nu este bine. În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect. În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu el. Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniță), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înşiruie fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, un copil care știe să spună “bună ziua”, să spună “mulţumesc”, care cunoaște rolul lui “te rog”, un copil capabil să recunoască că a greșit și care știe să spună “scuză-mă”, un copil care se comportă cuviincios cu toți cei din jurul său, fie că sunt de vârsta lui sau adulți. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă nu trebuie să ne gândim la educația pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului numai până când acesta merge la şcoală. Școala nu reprezintă granița unde se termină responsabilitatea părinților, ci poate fi cel mult un test. Copilul trebuie să beneficieze “de cei 7 ani deacasă” și după debutul lui școlar, educația celor 7 ani trebuie să continue tot atât timp cât copilul este mic. A avea cei sapte ani de acasa înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună-cuviinţă tot timpul, în orice situaţie, cu toată lumea: cu parinţii, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care parinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Bibliografie:

1***. Educaţia timpurie în România***, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004

2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, ***Consilierea şi educaţi părinţilor***, Editura Aramis, Bucureşti, 2002

3. P., Emil, R., Iucu, 2***. Educaţia preşcolară în România***, Polirom, 2002

4. Ciofu Carmen, ***Interacţiunea părinţi-copii***, Editura Medicală Amaltea, 1998 3. Bunele maniere,Flamingo GD,2006

5. Tomşa, G., (coord.), (2005) , ***Psihopedagogie preşcolară şi şcolară***, Editura Coresi S.A., Bucureşti

6. Danion Vasile, ***Cum să ne creștem copiii?,*** Editura Sophia, București, 2012

Cei şapte ani de acasă-baza formării personalităţii şi a inteligenţei emoţionale

Prof. Botez Mihaela
Liceul cu Program Sportiv,Brăila

Educaţia este darul cel mai de preţ pe care-l putem oferi copiilor.În fiecare etapă din viața copilului putem contribui la dezvoltarea emoțională și relațională punând bazele reușitei sale in viață.

Ne dorim să creştem copii fericiți ,dar este important să creştem copii cărora să le pese de oamenii din jurul lor,de mediul inconjurător.Ei trebuie să învețe să fie atenți la nevoile celorlalți,să fie prietenoși si respectuoşi.Trebuie să-i încurajăm să le pese de ceilalți oameni și să aibă puterea să recunoască când greșesc.Preocuparea pentru ceilalţi este greu de deprins,deoarece este însoțită adeseori de emoții negative precum furia,frica,rușinea,invidia.Trebuie educați să poată gestiona aceste emoții într-o manieră constructivă.Primii ani,cei şapte ani de acasă,sunt anii în care copiii învaţă să-şi exprime emoțiile si sentimentele,învată un set de norme si reguli care-i vor însoţi toată viaţa.

Familia este principalul factor de dezvoltare. Nevoile,aspirațiile,convingerile părinților sunt transmise copiilor.Acestia învată ce este bine si ce este greşit,învată să-şi gestioneze resursele emoționale.În primii ani se pun bazele reuşitei sau eşecului viitorului adult.De aceea este important să întărim comportamentele pozitive venite din partea copiilor.Aceştia au nevoie de modele care să-i ajute să devină responsabili,politicosi,sinceri,ordonați,cumpătați.

Răbdarea,bunătatea,buna cuviință, autocontrolul,gândirea pozitivă sunt lecțiile cele mai importante.

Provocarea celor şapte ani de-acasă este să îi învăţăm pe copii să fie oameni.Cum îi invăţăm este greu de spus ,deoarece înainte de toate trebuie să ştim să fim aşa cum ne dorim să fie ei.

Familia trebuie să fie atentă să nu compare si să nu încurajeze excesiv spiritul de competiţie. Cel mic e bine să învețe să lucreze în echipă și să se integreze într-un colectiv cu uşurinţă.

Când s-a născut copilul meu i-am făcut o promisiune: că vom fi mereu o echipă, că vom reuși împreună.Ne-am jucat,am desenat,am cântat și am dansat împreună. Am înotat,am mers pe role,am mers pe biciclete.Am petrecut mult timp prețios.Am regăsit bucuria jocului,am învățat să iubesc necondiționat. Am încercat să-i transmit că “Nu poți trăi o zi perfectă fără să faci ceva pentru cineva, care nu te va răsplăti niciodată. “(John Wooden)

Cei şapte ani de-acasă sunt baza formării personalității si a inteligenței emoționale. Dezvoltarea inteligenței emoționale reprezintă înțelegerea si gestionarea emoțiilor pentru a crea relații armonioase cu cei din jur.

Ca părinți și dascăli avem o mare responsabilitate dar și un mare privilegiu.Deoarece copiii știu sa trăiască fiecare clipă cu intensitate maximă ,visând să cucerească întreaga lume, noi vom avea în fiecare clipă ce învăța de la ei.

PRIMII ȘAPTE PAȘI AI VIEȚII

Prof. înv. primar BOTEZ TINCUȚA

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.” - *Antoine de Saint-Exupery*

Cei „şapte ani de acasă'', ca şi lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

uturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

În educarea **„puiului de om”,**familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Ea este prima instituţie de educaţie morală şi pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelenţă. Familia este „cea mai necesară şcoală de omenie”. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni.

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare.

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Modelarea şi stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări şi nu la gesturile “de faţadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaştem? Ce înseamnă să spui adevărul? Ştii să fii recunoscător? Dar să porţi o conversaţie plăcută? Ştii să zâmbeşti? Ai înţeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine şi să reflecte asupra fondului moral al relaţiilor umane .

Părinţii, încărcaţi de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzeai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are **cei şapte ani** de-acasă!”

De câţiva ani se observă o nepăsare şi o lipsă de griji faţă de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuţi în familie. “Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury) .

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu isteţimea, iar răsfăţul cu dragostea. Sfaturile primite de la cei mai mari sunt primite cu reticență de cele mai nulte ori de către cei mici.Nu le face plăcere atunci când sunt criticați sau primesc observații.Din fericire ,problema areo soluție: politețea . Dacă suntem politicoşi pe parcursul zilei, vom scăpa de observații, ba mai mult, vom fi apreciați și lăudați. Viața de zi cu zi ar fi mai bună, mai armonioasă, mai veselă.Merită să fim politicoși. Cei șapte ani de-acasă înseamnă toleranță, corectitudine. Copilul trebuie învățat că a greși nu este o rușine ci lipsa încercării de a ne corecta duce la acest aspect. Nu ne naştem disciplinați, politețea, buna-cuviinţă şi bunele maniere se învaţă pe parcursul întregii vieţi, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt **“cei şapte ani de-acasă”.**

Primele reguli de politeţe le învăţăm de la părinţi şi bunici, apoi la grădiniţă şi abia apoi la şcoală. Salutul este primul semn al politeții. Auzim mereu expresia „Bună ziua, căciulă, că stăpânul n-are gură! ’’ Salutul este neplăcut și ar trebui să-l motiveze pe copil să se ferească de a se afla într-o astfel de situație. Importanță deosebită au și punctualitatea, ținuta vestimentară, limbajul acasă și în societate, comportamentul în situații variate, discuțiile on-line. Toate acestea şi multe alte situații problematice ne determină pe cele mai multe ori să devenim acuzatori, punând la zid aceste comportamente, acești oameni în devenire sau si mai grav, ignorându-le, deși calitatea noastră de dascăli ne cere impetuos să ne implicăm în corectarea și educarea lor.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine şi lăsând indolenţa de o parte, am deveni adevăraţi formatori de oameni, de caractere şi personalităţi.

Nu este corect să dăm vina pe alţii. Să nu acuzăm părinţii care nu se ocupă de educaţia copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, şi noi suntem părinţi. Să nu acuzăm nici dascălii care nu ştiu să-şi stăpânească elevii, pentru că şi noi poate ne-am numărat odată printre aceştia.

Să ne amintim în orice moment că nemulţumirile noastre pot fi schimbate prin contribuţia noastră, a tuturor: părinţi, bunici, învăţători, profesori.

Noi toţi, cu dragoste şi stăruinţă, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei şapte ani de-acasă”.**

Bibliografie

1. Michiela Poenaru – Cei şapte ani de acasă- codul bunelor maniere pentru copii, Ed. Coresi,2014
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. www.didactic.ro

Cei șapte ani de acasă – oglinda părinților

Prof. Botezatu Nadia
Școala Gimnazilă Sascut, județul Bacău

“A educa e mai greu decât a studia, de accea sunt puțini educatori în mulțimea de învățătorilor.” Vasile Conta

“Capul copilului nu este un vas pe care să-l umpli, ci o făclie pe care să o aprinzi astfel încat mai târziu să lumineze cu lumina proprie.” Plutarh

Nimeni nu își dorește ca propriul copil să dea dovada unei proaste creșteri, acasă sau în societate.Toți în calitatea noastră de părinte ne dorim ca copilul să fie un exemplu de bună purtare oriunde am fi, în toate contextele sociale, de la mediul familial și ajungând până la conduita copilului mic la grădiniță, la școală, pe terenul de sport, la cinema sau în vizită la rude sau cunoștiințe.

Mulți dintre noi am fost martori la două tipuri de situații, poziționate precum polii unui magnet, în care prezenți fiind la un restaurant,un copil stă la masă, lângă părinții săi, cunoscând toate bunele maniere ce țin de comportamentul la masă sau un alt copil care strigă până se face auzit de toată lumea din restaurant, alergă prin sala de mese, printre picioarele mesenilor, varsă pe masă ciorba și paharul de apă, pune piedică chelnerului când acesta aduce comenzile.

Ambele cazuri întâlnite par exagerate. Foarte puțini copii dau dovadă de un comportament ca și cum ar fi terminat studiile într-un colegiu englezesc de bune maniere, cum și cei care ne duc cu gândul la Goe al d-lui Caragiale sunt puțini.

Părinților le revine sarcina, de multe ori dificilă, de a le oferi copiilor ceea ce este cunoscut de multă vreme sub numele de ***cei șapte ani de acasă***. Dacă cu mulți ani în urmă copilul stătea mai multă vreme în sânul familiei, astăzi prima copilărie este mai mică, copilul fiind inclus în diverse forme educaționalede la vârste mai fragede.Astfel în acest mediu , familia, copilul învață principalele reguli de bună purtare, prin imitație decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor de comportament social corect. Școala și următoarele medii educaționale prin acre va trece copilul nu pot decât să confirme și să consolideze normele deprinse deja din familie.

Marea responsabilitate ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să își asume în primii ani ai copilăriei toate comportamentele unei bune creșteri revine pe umerii părinților. Buna creștere nu are un standard general, ea are forma pe care noi părinții o dăm, a fi bine crescut nu înseamnă peste tot același lucru. Definiția ***celor șapte ani de acasă*** este influențată de contextual cultural-istoric obiectiv al societății, precum și de standardele subiective ale fiecărui părinte.

Ce ar trebui să învețe un copil pe perioada celor șapte ani de acasă?

În primul rând ***să salute*** la început prin fluturarea mâinii până la învățare salutului de Bună ziua!, să se comporte în public, să învețe să respecte partenerii de joacă, să înțeleagă și să respecte normele sociale, să deprindă manierele corecte la masă, să învețe să-și recunoască greșelile.

Ar fi fost de ajuns să spun că lecţia esenţială a celor şapte ani de-acasă este să îi învăţăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta, nu-i aşa, e nevoie de o viaţă întreagă.

Bibliografie

Stănciulescu ,E., Sociologia educației familiale, Collegium, Polirom, Iași, 1998
Danion V.,Cum să ne creștem copiii?, ed. Sofia, București, 2012

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.BOTIZA LIGIA-DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ AGHIREȘU-FABRICI
COM. AGHIREȘU, JUD. CLUJ

La ce ne referim atunci când vorbim despre “cei 7 ani de acasă”? În trecut, cei șapte ani de acasă reprezentau perioada în care singura educație pe care o primea copilul era cea oferită de părinți, bunici etc. În prezent, copilul este educat doar de familie până la 3 ani, moment în care educația de acasă începe să fie completată de cea de la grădiniță și apoi de cea de la școală. Prin “cei șapte ani de acasă” majoritatea oamenilor înțeleg un set de norme, reguli și standarde pe care copilul trebuie să le atingă și să și le însușească până la vârsta de șapte ani. Printre acestea se enumeră: salutul, comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, manierele la masă, recunoașterea greșelilor, tactul și toleranța etc.

Comunicarea

Copiii trebuie să învețe să salute, să asculte atunci când cineva le vorbește, să spună adevărul, să nu fie agresivi, să nu vorbească urât, să nu vorbească cu gura plină, să spună “te rog” și “mulțumesc”. Cum ar putea să învețe aceste lucruri la vârste foarte fragede? În primul rând prin exemplul pe care li-l dau părinții și alți membrii ai familiei. Dacă ei văd că părinții se comportă frumos unul cu celălalt, se salută, își vorbesc frumos etc., este foarte probabil că și copiii vor fi tentați să îi imite, dobândind comportamente pozitive prin puterea exemplului bun de urmat.

Respectul

Copiii trebuie să învețe să se respecte pe ei înșiși și pe cei din jur, să respecte proprietatea personală a celorlalți, să își asume responsabilitatea pentru ceea ce fac. Ei pot dobândi respectul față de ei înșiși și față de alte persoane prin exemple pozitive din familie, dar și din societate, fie că aceste exemple le sunt evidențiate, fie că sunt lăsați să le observe și să tragă singuri concluziile.

Igiena

Până la 7 ani, copiii trebuie să dobândească regulile de igienă personală: să se spele pe mâini după ce au fost la toaletă sau când vin de undeva, să nu scuipe pe stradă, să se spele pe dinți dimineața și seara, să facă duș zilnic, să își schimbe hainele regulat etc. Toate aceste reguli le dobândesc în primul rând implicit, atunci când, mici fiind, îi spală mama sau tata, iar mai apoi, pe măsură ce copiii cresc, ei pot fi lăsați să se spele singuri, fiind nevoie doar să li se amintească din când în când de regulile de igienă, până când și le însușesc.

Comportamentul în public

Copiii trebuie să învețe să nu se întindă pe masă atunci când mănâncă, să nu se urce cu picioarele încălțate în pat, pe masă etc, să nu se scobească între dinți atunci când vorbesc cu cineva sau sunt în public. Toate aceste reguli și le pot însuși prin discuții cu părinții despre comportamentul în public, vizionarea de filmulețe cu copii și evidențierea comportamentului acestora în public, discuții despre ce au făcut și ce nu au făcut, dar și ce trebuia să facă și nu au făcut sau ce nu trebuia să facă și au făcut (de exemplu scobitul între dinți).

Manierele la masă

Copiii trebuie să învețe că, inainte de a mânca, trebuie să se spele pe mâini. Totodată, ei trebuie să învețe cum să stea la masă, cum să mănânce cu tacâmuri etc. De asemenea, ei trebuie să învețe să nu vorbească cu gura plină, sa nu plescăie, să nu scuipe mâncarea din gură, să nu râgâie etc. Este bine ca, încă de mici, copiii să învețe să mulțumească pentru masă. Toate aceste maniere se învață întâi acasă, la masa cu familia, unde copiii văd întâi exemplul membrilor familiei. Manierele de la masă pot fi și discutate în familie sau chiar și cu alte familii care au copii.

Se poate observa din cele de mai sus că, la nivel de comunicare, respect, igienă, comportament în public si maniere la masă, sunt foarte multe standarde de atins în primii șapte ani de viață. Totuși, prin multe exemple date de părinți în familie, completate de educația de la grădiniță și apoi de cea de la școală, dar și de răbdarea și perseverența părinților și a cadrelor didactice, copilul poate să își însușească regulile de comportament menționate mai sus.

Cei sapte ani de acasa

Prof. invatamant primar si prescolar Botos Veronica
Lic. Teoretic “ George Moroianu”, Sacele / Brasov

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar , trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă. Acasă, părinţii pot organiza activităţi similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învăţat la grădiniţă, dar în contexte diferite ale vieţii cotidiene. Părinţii ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniţă şi pe care educatoarea le-a afişat pe panoul de la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaşte ce activităţi a desfăşurat copilul şi vor ştii cum să-l susţină în ceea ce are de învăţat. Pe de altă parte, aceste discuţii îl vor ajuta pe copil să-şi autoevalueze munca şi să ştie care sunt direcţiile în care, pe viitor, ar trebui să depună mai mult efort sau exerciţiu. Este important ca discuţiile să fie destinse, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie şi mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă . În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important. Ar fi bine ca părinţii să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”.

De multe ori se întâmplă ca la întrebarea: „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie: „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el.

Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante sunt şi activităţile complementare celor de la grădiniţă, desfăşurate cu copilul în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Interactiunea sociala din aceasta perioada de viata este esentiala pentru dezvoltarea din punct de vedere biologic,psihic si social.Contactele umane si afectiunea au rol deosebit in invatarea comportamentului uman.Familia este principalul agent al socializarii.Ea este intermediarul intre societatea globala si copil,locul in care se modeleaza principalele componenete ale personalitatii. Desi familiile realizeaza functii socializatoare comune,in realitate exista numeroase diferente intre modul in care fiecare familie isi socializeaza copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (traditionala sau moderna),de categoriile socio-profesionale ale parintilor,de rezidenta.Calitatea educatiei primite in familie,acei"sapte ani de-acasa", depinde indeosebi de nivelul educatiei parintilor si a membrilor familiei,care vin in contact cu copilul,in special sub aspect moral,comportamental.In familie invatam sa fim umani. Acasa inseamna locul unde cresti,te dezvolti si unde se pun bazele viitorului om.Educatia ,bunele maniere , regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate.Cand spunem ca un copil are "cei sapte ani de-acasa",ne gandim la un copil bine crescut care stie sa salute,sa spuna:"te rog !" si " multumeasc!",care stie sa respecte si se comporta civilizat cu cei din jur.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002 3.P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002

4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Rolul părinților

Botoșaru Mihaela
Liceul de Arte „Ionel Perlea” Slobozia, jud. Ialomița

„Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Primii ani pe care copiii îi petrec alături de părinți sunt cei mai importanți, când ei învață ce este viața de fapt și cum trebuie să treacă prin ea. Acești șapte ani de acasă copiii îi arată în societate, când vorbesc cu una sau mai multe persoane, cum se comportă cu ele, sau când pur și simplu sunt puși într-o situație mai delicată.

Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politicos. Manierele bune sunt obţinute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd şi aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinţii lor.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, dar rămâne ideea că normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Educaţia trebuie sa ducă la obţinerea treptată a dezvoltării inhibiţiei corticale, adică la reţinerea unor manifestări negative. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Părinţii au responsabilitatea de a pregăti copiii pentru societatea în care vor trăi. De părinţi depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinţii i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă”**.**

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

În primii ani, părinții sunt primii profesori ai copiilor lor. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală.

Deși rolul părinților în învățarea copiilor lor evoluează odată cu creșterea copiilor, un lucru rămâne constant: sunt modelele de învățare ale copiilor lor. Atitudinile părinților despre educație pot să îi inspire și să le arate cum să se ocupe de propria călătorie educațională.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil şi părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții săi. Dragostea cu care părinții îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face.

A-i învăța bunele maniere este un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcția corectă sunt întâmplările curente din spațiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obișnuit cu bunele maniere.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulțumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedește bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulțumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenți în educarea copilului. Dacă mama îl învață să spună mulțumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În același timp, părinții trebuie să fie înțelegători şi să accepte greșelile involuntare. Să nu uite că şi adulții greșesc uneori, darămite copiii.

În jocurile colective, părinții nu trebuie să admită certurile, purtarea nedisciplinată și expresiile urâte între copii. Trebuie să se favorizeze jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat.

În scop educativ, părinții pot da copiilor diverse însărcinări casnice. Ei pot fi însărcinați cu procurarea de alimente casnice, în care caz nu se vor permite nereguli sau minciuni în mânuirea banilor. O sarcină precisă și bine organizată place copiilor și are valoare educativă.

Ambianța familială influențează temperamentul copilului. Dacă în casă este bună înțelegere și veselie, temperamentul copilului va lua un aspect calm și de bună dispoziţie. Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai influențat de mamă. După 5 ani, tatăl trebuie, prin autoritatea lui, să intervină mai activ, copilul înregistrând în mod subconștient toate stările lor sufletești.

Părinții nu trebuie să se lamenteze și să prezinte în culori negre greutățile vieții. Dacă un copil aude pe unul dintre părinți cântând, prin imitare va încerca și el să fredoneze. Pentru formarea „celor șapte ani de acasă” exemplele sunt mai folositoare decât discursurile sterpe.

Importanța celor "şapte ani de acasă" în educația copilului

Propunator: Bouleanu Ana Maria
Scoala Gimnaziala Cotmeana
Grupa mare, an scolar 2017-2018

Studiile efectuate de psihologii elvețieni de la Universitatea din Geneva au pus în evidentă faptul că numai 20% din părinți oferă micuțului informația necesară vârstei sale, compatibilă cu şansa sa de progres în perioada şcolară şi uneori după terminarea acesteia.

Anul trecut, cercetătorii elvețieni au dovedit că aproximativ 80% din părinți nu oferă posibilitatea propriilor copii de a-şi forma un minim bagaj de cunoştinte, cauzele fiind extrem de diverse.

Astfel, în cele 18 țări europene studiate de psihologii genovezi, inclusiv România, s-a dovedit că **majoritatea părinților nu ştiu să explice copilului unele realități pe care acesta ar dori să le afle şi cu care se confruntă în viața cotidiană.**

O parte din părinți nu dețin informația cerută de copil, iar cei mai mulți oferă răspunsuri formale sau incorecte la întrebările micuților. Spre exemplu, să luam banala întrebare a copilului de vârstă mică: *"De ce vine noaptea"?*.

În țara noastră, această întrebare rămâne fără răspuns în 7% din cazuri, n 15% din cazuri răspunsul fiind: "După zi urmează noaptea" sau *"Aşa trebuie să fie"*. În alte 15% din cazuri se spune că aşa a lăsat Dumnezeu, în 30% din cazuri se răspunde că apune soarele, fără altfel de explicații, în alte 15% din cazuri apare o explicație astronomică mai simplă, dar nu pe înțelesul şi în limbajul copiilor.

Numai în 18% din cazuri copilului i se explică în mod clar şi cu ajutorprul cuvintelor pe care el le cunoaşte, asociate unui exemplu, că Pământul se învârteşte şi astfel o vreme este luminat de soare şi o vreme nu mai primeşte lumina.

Răspuns logic pentru fiecare întrebare

Nu trebuie uitat că **micuțul de vârstă preşcolară are nevoia de a cunoaşte oricare realitate pe care o întâlneşte şi are capacitatea de a o înțelege**, dacă ne cântărim cuvintele şi îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă şi să-i ofere posibilitatea de a-şi crea un bagaj cultural.

Mai mult decât atât, trebuie ca noi, părinții, să observăm ce aspecte pe care le întâlneşte îi trezesc curiozitatea şi să-i explicăm simplu, dar foarte precis ce vede şi ce aude. Copilul trebuie învățat să pună permanent întrebări, chiar dacă acestea uneori îi înnebunesc pe părinți.

Mama şi tata trebuie să transforme dorința de cunoaştere a copilului într-un joc în care micuțul să se simtă recompensat când pune întrebări şi încearcă să-şi răspundă gândind singur.

Cel mai puțin recomandat este să-i oferiți o informație complicată, care-l descurajează să mai pună întrebări. Această metodă trebuie folosită numai atunci când are întrebări legate de sex sau de moarte, până la vârsta de 5-6 ani.

Niciodată nu trebuie să-i dați o informație sperficială sau un răspuns deschis, precum "aşa a vrut Dumnezeu", pentru că micuțul va fi dezamăgit şi interesul său pentru cunoaştere va scădea.

Cartea, un aliat de nădejde

Jocurile ce implică construcția din forme, cărțile cu imagini diverse care cer explicații sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunoştințe.

Foarte importante sunt şi basmele şi filmele pentru copii, care trebuie discutate şi analizate într-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare dată.

El trebuie să înțeleagă, înca de la o vârstă fragedă, ca tot ceea ce vrea să ştie se află în cărți şi că oamenii care citesc mult şi care scriu cărți sunt cei care ne-au făcut să nu mai trăim ca animalele în pădure.

Nu în ultimul rând, **timpul acordat informării, discuțiilor şi întrebărilor nu trebuie să ştirbească din timpul de joacă**, care este la fel de importantă pentru dezvoltarea inteligenței.

Cultivarea ideilor morale

Odată cu educarea rațiunii, a felului de a gândi, micuțul trebuie să aibă o definiție foarte exactă a binelui şi a răului. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Cel mai comod model al unui erou real este cel al lui Iisus, despre care micuțul trebuie să ştie că a fost în primul rând un copil cu totul altfel. Practic, un copil care nu cunoaşte definiția moralei oferite de Iisus acum 2000 de ani va percepe ca un nonsens aproape oricare condamnare a unor acte sociale şi nu va înțelege bine nevoia de respect şi întrajutorare.

Pentru oricare întîrire a ideilor morale, **micuțului trebuie să i se asocieze unele calități umane** şi cu modele preferate de acesta din lumea basmului şi chiar din desene animate.

Ceea ce mulți părinți nu ştiu sau refuză să creadă că putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micuțul îl admiră în secret.**Micuțul trebuie să înteleagă singur că poate fi un erou puternic**, ca şi cei îndrăgiți, numai dacă are respect pentru cei din jur, e capabil să fie fidel celor care-l îndrăgesc şi nu poate fi ademenit să fie altfel, nici prin mici atenții materiale.

Bibliografie: www.desprecopii.ro
www.copilul.ro

Rolul familiei în primii ani de viață ai copilului

prof. înv.primar Bouleanu Anca Maria
Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu”, Tg-Jiu, Gorj

Normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury).

Orice părinte îşi doreşte ca fiul sau fiica sa să nu dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca pruncul lui să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza a acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect.

Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul învaţă, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților si a altor educatori, mai degrabă decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca parinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Independența copiilor trebuie să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Toate cele expuse mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa şi în primul rând exemplul personal, iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult aşteptate.

7 ani de acasă

de Bozga Anda

De la bun inceput trebuie să observăm cea mai rafinată modalitate de a trece in derizoriu o traditie, o valoare sau o componentă fundamentală a vieții, de a-i răpi din altitudine prin actul uitării induse și anume, dacă o valoare nu este conformă cu sistemul ierarhic practicat de anumiți indivizi cu o covârșitoare influență asupra maselor de oameni, putem să înregistrăm această valoare ca insuficientă sau distonantă realității. Și putem să vedem acest fenomen în toată splendoarea lui în țara noastră. Câțiva indivizi care nu posedă bunul-simț și implicit și cei 7 ani de acasă, au decis că deprinderea acestor valori ar fi bine să fie catalogată cu un gram de atenție sporită și o îngăduință sfioasă. Adică se poate să cunoști dar să nu practici. Iar acest mod de a „mânui” o valoare este pernicios și vicios. Iar așa cum observă cu o mare acuratețe François de La Rochefoucauld “puţini oameni s-ar îndrăgosti dacă nu s-ar vorbi aşa mult de dragoste”. Poate că dacă am vorbi un pic mai mult și mai just despre cei 7 ani de acasă, i-am putea și vedea în acțiune din când în când.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă nu vorbim despre un rețetar sau un manual de „viață bună”, ci despre singura armă pe care părintele o poate pune în tolba odraslei. Iar vorbind despre cei 7 ani de acasă, nu trebuie să rămânem pironiți într-o anumita perioadă din viață unui om, ci dimpotrivă ar trebui să fie un interval deschis care să nu fie mărginit sau influențat de niciun stimul exterior. Aceast cantonament de rafinare și desăvârșire tipic mundană ar trebuie să fie cel mai îndelungat și cel mai eficient. Nu putem să vorbim despre bunul simț la un obiect care nu posedă capacitatea de a ființa, care nu poate să trăiască în strănsă comuniune cu o altă fiintă sau cu sine însuși. Si dacă am putea, ar fi inutil, deoarece bunul simț este trebuincios când relaționăm cu o altă persoană sau cănd deprindem o activitate care implică mai mult de o persoană. Buna creştere nu se aplică imobilului, încremenitului, ci este indispensabilă vivacității. Și din acest aspect, putem să vorbim despre mișcare armonioasă, despre rostire melodioasă sau despre caracter concordant cu realitatea. Și atunci marea întrebare este: cine ne învață? Poate un om să predea cei 7 ani de acasă, poate să catalogheze acțiunile conform bunului simț și dacă răspunsul este da, cine este în măsură să o facă? Răspunsul este clar: Cel care cultivă cei 7 ani de acasă zi de zi fără să ajungă niciodată la deplina saturație. Cutumele sau frazele roase de uzura timpului sau banalizate de atrocitățile care le-au precedat nu își au locul. Fiecare persoană trebuie să practice unicitatea și profunzimea acestui mod de viață lipsit de orice frică sau deziderat. Greșeala mai mult ca niciodată este o lecție. Iar atunci care mai este rolul profesorului sau părintelui dacă toate lecțile de care avem nevoie le putem apropria singuri. Rolul părintelui nu este de biciuitor aspru sau judecător neîngăduitor, ci de exemplu premergător și călăuză prin foamea de barbaritate a acestei vieți.

De cele mai multe ori, când vorbim despre cei 7 ani de acasă, facem o paralelă defectuoasă și primejdioasă între copilul descurcăreț si puțin isteț, care are tot ceea ce își dorește și copilul cu bun simț, sfios, uneori prostuț, naiv, care ascultă doar de părinți. Parcă cei 7 ani de acasă pun în pericol inteligența unui viitor adult. Iar apogeul acestei descurcăreli ca mod de a fi inteligent și puțin mai răsărit se poate observa cu atâta usurință în Parlamentul României. Suntem o țară plină de descurcăreți care sunt incapabili să gândească un sistem sau o țară prin prisma unor valori europene și autentice. “Contrariul prostiei e bunul-simţ” afirmă Alexandru Paleologu. Niciodată cei 7 ani de acasă nu vor adumbri o informaţie sau o valoare care rezidă din studierea unei stiințe. Dimpotrivă, cei 7 ani de acasă sunt fundație pe care trebuie înălțată o viitoare inteligență. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă trebuie să evidențiem o calitate care poate nu este atât de evidentă și consacrată dar care este foarte însemnată și anume calitatea de a distinge realitatea și sensul vieții prin prisma bunului simț. Descurcăreții despre care am vorbit apreciază viața în bloc, schematic, simplificat,abstract. Trec prin viață fără să bănuiască esențele, frumusețile, tristețile, momemtele de încercare sau într-un singur cuvânt, sensul ei ultim. Nu au capacitate contemplativă, surâs indiscret, curiozitate mereu flămândă, convertesc orice realitate într-un anumit șablon care prezintă și o anumită elucidare sau un mic sfătuitor. Niciodată nu pot să scoată în evidentă calitățile celor din jur fără un buchet de comentarii intermitente sau glumițe caustice. Un om care simte realitatea și poate trăi în conformitate cu natura și legile care o cârmuiesc este un om cu bun simț. Este restituirea coerenței și a firescului într-o lume care se aseamănă un sos imens care mai conține din loc în loc câteva mirodenii cu efect alinator.

Cei 7 ani de acasă trebuie să fie un mod de a scăpa de toate atrocitățile și grosolăniile acestei lumi, de toate asalturile la adresa persoanei, a liniștii și armoniei care ne menține strâns uniți unii cu alții. Acesta este unica salvare a acestei lumi. Poate că cei 7 ani de acasă pot fi un pansament aplicat peste o rana încă sângerăndă sau pot fi licărul de bucurie de la care ne mai putem adăsta.

Bibliografie:
1. Paleologu Alexandru, ”Bunul-simț ca paradox”,Editura Polirom,București,2011
2. Horia Roman Patapievici, „Zbor în bătaia săgeții”,Editura Humanitas,București, 2010
3. Paleologu Alexandru, „Despre lucrurile cu adevărat importante ”,Editura Polirom,București,2011

Emancipare versus tradiție

Prof.înv.primar: Braia Loredana Veronica
Colegiul Național “Octavian Goga” Marghita

Importanța pe care o are sprijinul familiei în dezvoltarea armonioasă a copilului este un subiect foarte bine cunoscut și îndelung tratat în diverse lucrări de specialitate. Toată lumea este de acord că familia este primul și cel mai important factor educațional al societății. Spunea odată un înțelept că cea mai importantă educație pe care o primește copilul este conversația din casa în care locuiește. Felul în care părinții interacționează cu copilul, dar și modul în care aceștia interacționează unul cu altul, își va pune amprenta asupra echilibrului emoțional al copilului, de fapt, asupra întregii personalități a acestuia.

Schimbările din societate petrecute în ultimele decenii au fost însoţite de multiple schimbări în sfera familiei. Emanciparea femeii a adus, pe lângă necontestatele avantaje, și multe dezavantaje. Orele de muncă desfășurate cot la cot cu bărbații, îndepărtează mamele de copiii lor. Dintotdeauna, copiii au fost obișnuiți cu lipsa tatălui plecat la muncă, dar noile generații trebuie să se obișnuiască și cu lipsa mamei, iar situația aceasta generează multă frustrare. Ce credeți că ar răspunde un copil dacă mama lui l-ar întreba ce părere are despre faptul că și ea, la fel ca tata, va trebui să stea toată ziua la serviciu și că el va sta de acum mai mult cu bunicii, cu bona sau singur, că nu avea timp să-i pregătească în fiecare dimineață pachețelul cu gustărică pentru şcoală, că seara când se va întoarce de la serviciu nu va mai avea energie să-l asculte, să se joace împreună sau să-i citească o poveste? Cred că știm cu toții cum ar răspunde copilul. Doar că pe el nu l-a întrebat nimeni…Mă gândesc tot mai mult la faptul că femeile și-au câștigat de fapt, dreptul de a munci mai mult și de a nu se mai îngriji cum trebuie de copii. Sigur că și tații au responsabilitățile lor în creșterea și educarea copiilor, dar dacă privim peste tot în natură, mamele stau cu puii, îi alăptează și îi învață primii pași în viață, în timp ce tații merg după mâncare. Așa e natural. Legătura care se creează între mamă și copilul ei nu poate fi egalată de nicio altă legătură. De aceea, atunci când mă refer la creșterea și educația copiilor, am mai mari pretenții de la mame. Nu aș vrea să se înțeleagă cumva că nu sunt de acord cu respectarea drepturilor femeilor și că locul ei este la cratiță, dar cred că societatea noastră nu mai reușește să găsească echilibrul, s-a îndepărtat prea mult de lucrurile naturale, care au ajutat-o să evolueze.

Ca o consecință naturală a programului foarte încărcat al ambilor părinți, se manifestă tot mai frecvent, neglijarea nevoilor fizice şi psiho-emoţionale ale copilului. Cu ceva timp în urmă, acest lucru se întâmpla mai mult în familiile considerate defavorizate, dar cred că definiția familiei defavorizate ar trebui să sufere niște modificări. Aș spune că o familie defavorizată e și cea în care ambii părinți lipsesc toată ziua de lângă copiii lor.

Neglijarea copilului în astfel de familii, îmbracă mai multe forme, începând cu neglijența alimentară, vestimentară, neglijarea igienei; medicală – când părinţii nu se îngrijesc de sănătatea copilului şi de efectuarea controalelor medicale de rutină; neglijarea educaţională - neînscrierea copilului la grădiniţă/şcoală, lipsa preocupării părinţilor pentru stimularea intelectuală a copilului, inconsecvenţa sistemului de pedepse şi recompense, lipsa de urmărire a progreselor şcolare; neglijarea emoţională – poate cea mai frecventă şi cea mai insidioasă formă de neglijare – lipsa atenţiei din partea părintelui pentru copil, lipsa contactelor fizice, a semnelor de afecţiune, a cuvintelor de apreciere.

Neglijarea afectează negativ atât dezvoltarea fizică a copilului, cât şi pe cea psihologică. Dacă alimentele adecvate nu sunt prezente în perioadele de creştere, dezvoltarea copilului nu va urma modelul normal şi vor apărea probleme precum: oprirea din creştere, dificultăţi medicale cronice, dezvoltarea inadecvată a oaselor şi muşchilor şi o dezvoltare neurologică defectuoasă ce afectează în mod negativ funcţionarea creierului şi procesarea informațiilor.

Efectele psihologice imediate ale neglijării sunt teama, izolarea şi incapacitatea de a avea încredere în cineva. Alte dificultăţi de ordin psihologic asociate neglijării includ depresia, retragerea, tulburări de panică, deficit de atenţie şi hiperactivitate, furie, tulburare reactivă de ataşament, capacităţi cognitive, dezvoltarea limbajului, achiziţii în plan educaţional şi performanţe mai scăzute. Copiii neglijaţi sunt mai predispuşi la comportamente antisociale, tulburări de personalitate şi comportament violent. Uneori neglijarea duce la asumarea de responsabilităţi prea mari. Responsabilitatea de a îngriji fraţii mai mici îl împiedică pe copil să participe la activităţi adecvate vârstei lui, să se joace, să aibă prieteni, mergând chiar până la absentarea sau renunţarea la şcoală.

Pe termen lung, problemele psihologice asociate cu neglijarea includ tulburări de personalitate, tulburări de stres post-traumatic, depresie, tulburări de anxietate şi psihoze. Depresia este, de obicei, cea mai întâlnită consecinţă a neglijării.

În concluzie, prezența părinților în viața copiilor, îndeosebi în primii ani de viață, este definitorie, iar părinții ar trebui să cântărească foarte bine cât timp sunt într-adevăr nevoiți să sacrifice din timpul alocat copiilor, pentru a-și asigura cele necesare traiului.

Rolul familiei în primii ani de viață ai copilului

Prof. înv. preşcolar BRAIC LARISA CORINA
Școala Gimnazială „Sf. Andrei”, Sărmaș, Jud. Harghita

„Eu sunt copilul. Tu ţii în mâinile tale destinul meu.
Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi eşua în viaţă.
Dă-mi, te rog, acele lucruri care mă vor îndrepta spre fericire.
Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume…”
(Child`s Appeal, Mamie Gene Cole)

Educația începe din prima zi de viață a copilului. Familia este cel dintâi cadru social de care are nevoie fiecare copil pentru dezvoltarea și formarea lui ca și om de caracter. În familie se începe actul educațional al copilului și se continuă în școala. Școala și familia sunt cei mai importanți factori care ajută copilul în formarea și dezvoltarea lui la toate nivelurile (fizic, cognitiv, afectiv și social). Familia ocupă locul central în viața copilului, este rădăcina educației și cea mai de seamă „școală” în formarea caracterului. „În familie și pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume- omul de caracter” (Loisel)

Educația de care are parte copilul de la părinți în primii ani de viață este definitorie pentru formarea lui ca adult și influențează întreaga existență a copilului. Influența familiei este covârșitoare prin educația dată copiilor în cei șapte ani petrecuți în sânul acesteia.

O.M. Aivanhov în cartea sa, „O educație care începe înainte de naștere” se întreabă: „Dacă părinții nu fac nimic pentru a se educa pe ei înșiși, cum vor face ei pentru a-și educa copiii?

Copiii vor reflecta într-un mod sau altul, modul părinților de a gândi și de a trăi, de aceea părinții trebuie mai întâi instruiți și învățați cum să-i influențeze benefic pe copiii lor, să vadă dacă posedă calitățile necesare, astfel încât să fie pentru copii un exemplu bun de urmat.

Educația copiilor în familie este foarte importantă deoarece caracterul fiecărui om se conturează și se formează în această perioadă. Părinții trebuie să aibă clar trasate prioritățile și atitudinile în cadrul familiei. Copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui. În familie, unde copilul își trăiește primii ani, învață regulile de bună purtare, descoperă lumea și pe sine, acumulează și simulează modele de comportament, însușește valori. Pentru o bună educare a copilului în primii ani de viață este importantă existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe ințelegere, respect, iubire.

Părinții sunt principalele modele pe care copilul le urmează. Vârsta primei copilări este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Are loc o învățare prin imitare, o învățare vicariantă. Copiii imită ce văd, aud și observă la părinți. De aceea, părinții trebuie să fie conștienți că sunt cele mai importante modele pentru copiii, că faptele lor trebuie să le servească drept exemple pozitive, că cei mici învață în foarte mare parte din atitudinile și comportamentele lor și de la cei din jur. Copiii caută să ne copieze în cele mai mici amănunte, de aceea, noi trebuie să avem grijă cum ne comportăm.

Modelele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și climatul psiho-social existent în cadrul acesteia, au o influență mare asupra copiilor atât privind modul lor de comportare și relaționare în raport cu diferite valori și norme sociale, cât și în formarea concepției lor asupra vieții. În familie nu trebuie doar să se discute despre frumos, adevăr, respect, toleranță, înțelegere, iubire, ci trebuie să se și manifeste aceste lucruri. Exemplul personal, eforturile susținute și perseveranța din partea părinților va duce la rezultatele mult așteptate privind achiziția de către copii a normelor unui comportament social corect. Un copil bine crescut, cu cei șapte ani de acasă, este un copil care salută, are însușite deprinderile de autoservire și bunele maniere, îți exprimă propriile nevoi, trăiri, sentimente și emoții, manifestă concentrare, consecvență, perseverență și responsabilitate în tot ceea ce face, relaționează cu cei din jur, este politicos, ordonat, iubitor, respectos. Multe din aceste însușiri dobândite acum devin stabile pe tot parcursul vieții,iar altele vor influența dezvoltarea lor de mai târziu.

„Dumnezeu nu face greșeli...Orice copil se naște bun, desăvârșit - în strică viața și metodele educaționale...totul iese bun din mâinile Creatorului; totul degenerează în mâinile omului.” (J. J. Rousseau)

Bibliografie:

Berge, A., Mediul familial în „Psihologia copilului de la naştere, la adolescenţă”, EDP., Bucureşti, 1970

Cajal, M., Educarea copilului în familie, Ed. Medicală, Bucureşti, 1984

Rodica, T., Familia în faţa conduitelor greşite ale copilului, EDP., Bucureşti, 1981

http://www.sfatulmedicului.ro/Arta-de-a-fi-părinte/creşterea-şi-educarea-copiilor

http://www.didactic.ro

O BUNĂ COLABORARE = SUCCES

Prof. CARMEN-CAMELIA BRAICĂU
Grădiniţa nr.13 Focşani

În calitate de cadru didactic am condus mai multe serii de preşcolari spre dezlegarea tainelor învăţării, spre dobândirea deprinderilor, abilităţilor necesare fiecărui OM întreaga viaţă. Aşa cum toţi colegii pot confirma, nimic sau aproape niciun efort nu este suficient dacă nu este susţinut, întărit, continuat şi în familie. Din întreaga experienţă constat că SUCCES-ul este garantat de colaborarea părinte – copil – profesor.

Permanent am încercat să discut cu părinţi şi să îi fac să înţeleagă faptul că educaţia este cea care desăvârşeşte fiinţa umană: educaţia pe care copilul o primeşte în familie, în şcoală şi de la comunitate.

Acţiunile care implică părinţii produc o schimbare în ambientul familiei şi cresc aspiraţiile, atât ale părinţilor pentru copiii lor, cât şi ale copiilor înşişi.

Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică şi de neînlocuit. Părinţii trebuie să înţeleagă că ei pot influenţa comportamentul copiilor.

Părinţii vor înţelege că regulile de educaţie diferă de la o familie la alta în funcţie de copil, de problemele familiei, de concepţia familiei despre viaţă şi împlinirea ei.

Tot părinţii trebuie să petreacă mai mult timp cu copiii, să le acorde mai multă atenţie, să-i laude cât mai des, să-i recompenseze, dar să le stabilească şi limite. Comunicarea dintre părinte şi copil trebuie să fie bună şi permanentă.

Oricât s-ar strădui, grădiniţa şi şcoala nu poate înlocui educaţia din familie, considerată dintotdeauna celula de bază a societăţii şi „un soi de personalitate colectivă” de a cărei armonie generală depinde dezvoltarea personalităţii copilului.

Într-o eră a tehnologiei, oricine lucrează în învăţământ observă cum familia nu mai poate realiza socializarea.

În vederea unei colaborări eficiente, a unei comunicări utile copiilor, am încercat implicarea părinţilor în activităţi împreună cu preşcolarii, am discutat permanent cu ei, am oferit materiale, am desfăşurat cursuri de educare a părinţilor „EDUCĂM AŞA”, un curs deosebit de frumos şi util ce a captat atenţia tuturor părinţilor implicaţi.

A fost greu mereu să ajungem la o comunicare bună deoarece totdeauna a fost un părinte, care nu împărtăşea aceeaşi opinie cu ceilalţi. Diferenţa a făcut-o însă mereu comunicarea, explicarea, implicarea.

Aşadar e o sarcină a şcolii este să identifice situaţiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea copilului şi să conştientizeze că relaţia de colaborare şcoală-familie este determinantă în educarea copiilor. Nu cred că în situaţiile de criză ar fi un şablon şi anume care să facă primul pasul către o colaborare, important este ca cel care observă ceva ce merită transmis să o facă fără rezerve şi în acest mod unirea forţelor conduce la remedierea neajunsurilor. Se întâmplă ca unii părinţi să fie extrem de protectori, exagerat de interesaţi de soarta copiilor, şi părinţi mai permisivi, părinţi ce consideră că „personalitatea” copilului este cea răspunzătoare de tot ceea ce face acesta.

Concluzionând chiar dacă nu am vorbit despre comunicarea cu preşcolarii, se subînţelege faptul că la nivel preşcolar comunicarea cu părinţii este uneori deficitară însă cu efort din partea tuturor această graniţă este depăşită având ca punct comun pe Măria sa COPILUL.

Importanța celor șapte ani de-acasă

Branic Andreea-Livia
Grădinița cu Program Prelungit, Nr.8,
Sighetu Marmației, Maramureș

„Educația și mediul în care copilul cade imediat după naștere determină cel mai probabil cine va deveni - un bărbat sau un lup!” (Masaru Ibuka. *„După trei ani este târziu”*)

Unul dintre aspectele care suscită interes în zilele noastre îl reprezintă educația copiilor de vârstă timpurie și măsura în care părinții, mediul și ceilalți factori socio-economici le determină mai târziu viața. În acest sens, cercetările în domeniu au relevat legătura între educația pe care copiii au primit-o în copilărie și oamenii mari care au ajuns. Conștiința morală, cât și deprinderile comportamentale precum, a răspunde frumos, a fi ordonat, curat, organizat, a-și respecta aproapele sunt dobândite de fiecare dintre noi, încă din copilărie.

De aceea, în toate culturile și societățile, de la începutul lumii și până astăzi, educația oferită copiilor a ocupat un rol primordial. Tot ce nu se învață la timp nu se mai învață niciodată. Părinții și bunicii noștri vorbesc adesea de importanța celor „șapte ani de-acasă”. Această expresie sublinează modul în care un copil reușește-sau nu reușește să se adapteze la cerințele societății pe măsură ce crește. Japonezul Masaru Ibuka merge și mai departe, afirmând că „bazele profunde ale educației se pun până la vârsta de trei ani, după aceea totul devenind „prea târziu”. Desigur, e o sentință radicală. Credința creștină ne învață că niciodată nu este prea târziu”. (Savatie Baștovoi. *Antiparenting*).

„Structura umană se schimbă în funcție de experiențele trăite”. Descartes afirmă faptul că, *la naştere mintea omului este o tabula rasa, pe care cu timpul se adună, prin experienţă, materialul din care intelectul va construi întregul edificiu al cunoaşterii.* După cum precizează și Locke, în volumul „Câteva cugetări asupra educaţiei” (1693), *educaţia are puterea de a transforma caracterul omului: fericirea sau nenorocirea acestuia sunt, în cea mai mare parte, propria sa operă. El subliniază faptul că din naştere, sufletul copilului este ca o foaie albă de hârtie, care se umple, mai apoi, prin experienţă şi prin educaţie. Oamenii sunt ceea ce sunt datorită educaţiei; deosebirile ce se observă între ei, sub aspectul deprinderilor morale şi aptitudinilor, se datorează în cea mai mare parte educaţiei. Prin educaţie, se înţeleg măsurile privind formarea caracterului şi comportarea omului în societate.* (Ion Albulescu)

Un exemplu reprezentativ al lipsei educației timpurii de orice fel îl reprezintă cazurile de copii crescuți în sălbăticie. Unul dintre cele mai cunoscute cazuri de copii crescuți de animale este cel al surorilor indiene, Kamala și Amala, descoperite în 1920, în apropiere de Calcutta. Acestea au fost crescute de o mamă lupoaică. În ciuda eforturilor depuse de cei care le-au adoptat, acestea au continuat să păstreze deprinderi formate în urma conviețuirii cu mama surogat; adesea, mergeau asemenea acestor patrupede, mâncau doar carne, dar și scoteau urlete asemenea lupilor.

De aceea, afirmația lui Masaru Ibuka că mediul și educația primită de copil imediat după naștere determină cine va deveni în viață – o persoană sau un lup! este îndreptățită. Deși radicală, putem vedea în ea importanța educației la începutul copilăriei. Educația primită în copilărie va influența întreaga sa viață.

Deplângem adesea modul în care tinerii de azi se comportă în mijloacele de transport în comun. Aceștia continuă să comunice cu prietenii pe telefon, sau să se joace jocuri în timp ce persoane în vârstă sau cu dizabilități stau în picioare. Cred că astăzi, mai mult decât oricând, trebuie să acordăm o atenție asupra bunei creșteri de la vârste fragede. Atunci copiii de azi, tinerii de mâine vor apărea în societate ca fiind respectuoși și sensibili la problemele celor din jur.

Misiunea de a educa tineretul nu este una tocmai ușoară. Augusto Cury susține că formarea tinerilor a devenit o provocare în zilele noastre, și că acești actori nu s-au simțit nicicând „atât de rătăciți în misiunea atât de grea de a educa într-o lume în care stresul, frica au devenit rutină zilnică”. Augusto Cury încurajează părinții să-și depășească limitele, și să cultive și să lucreze cu sensibilitate personalitatea propriului copil.

Cu toții ne dorim astfel încât copiii noștri să devină oameni frumoși, oameni care ar putea aduce o contribuție demnă la societatea în care trăim. O astfel de schimbare constă în educația primită de copii.

Cel mai important în această perioadă este relația pe care copilul o are cu părintele. „Aceasta va forma caracterul viitorului adult” (S. Baștovoi). Copiii din zilele noastre primesc adesea totul din punct de vedere material, dar nu și atenția părinților. În educația unui copil se reflectă și comportamentul părinților. După cum afirmă și Augusto Cury, comportamentele nepotrivite ale tinerilor, nu sunt altceva decât „strigăte puternice care imploră prezența, dragostea și atenția părinților”.

Datoria părinților este aceea de a cultiva și a lucra cu sensibilitate personalitatea copilului. Unui copil trebuie să-i fie explicate limitele, și stabilite unele reguli conform vârstei și nivelului său de înțelegere. În caz contrar, el nu va ști după ce să se ghideze în viață. Copilul trebuie ajutat de mic să parcurgă traseul integrării în societate, cu limitele impuse de aceasta. Fiecare casă are regulile ei și acolo trebuie să le respecte!

Bibliografie

1. Albulescu, Ion. *Doctrine pedagogice și instituții educative*. Preluat pe Martie 12, 2018, de pe Scribd https://www.scribd.com
2. Bastovoi, Savatie. *Antiparenting. Sensul pierdut al paternității*. Edit. Cathisma, 2017
3. Cucoș, Constantin, *Psihopedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1998.
4. Cury, Augusto. *Părinți străluciți, profesori fascinanți*. Edit. For You, 2017
5. Prisacariu, Oana. *Copiii crescuți de animale: cele mai impresionante cazuri din lume*. Preluat pe Martie 12, 2018, de pe Qbebe http://www.qbebe.ro

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Bratu Lucica
Şcoala Gimnazială nr. 126

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei,* Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cadrul didactic - un profesionist în sistemul de învățământ

Prof. Bratu Simona
Școala Gimnazială ”Sfantul Vasile”, Ploiești

În dezvoltarea şi progresul oricărei societăţi, rolul educaţiei a fost evidenţiat deopotrivă de teoreticieni şi de actori educaţionali, implicati direct în sistemul de învăţământ, de cercetători şi politicieni, atât la nivel naţional, cât şi la nivel european, respectiv la nivel mondial. Este bine cunoscut faptul că transformările sociale, politice, economice, culturale, tehnologice, etc. atrag modificarea şi dezvoltarea sistemelor educative privitor la cerinţele sociale şi la aspiraţiile individuale, la finalităţile, conţinuturile şi strategiile şi chiar la modalităţile de evaluare.

În realizarea acestui deziderat, urmând modelul celorlalte state europene, sistemul românesc de învăţământ îşi îndreaptă atenţia spre contextual unei profesionalizări adecvate a cadrelor didactice. De altfel, această orientare reprezintă şi un instrument al reformei sistemului de educaţie actual. Dacă, în perioada postdecembristă, actul educaţional înregistrează o mutaţie de la elevul pasiv către elevul activ, participant direct la formarea şi dezvoltarea personalităţii sale, perfecţionarea continuă a personalului didactic cunoaşte noi tendinţe. În primul rând, se urmăreşte îmbunătăţirea calităţii şi a capacităţii de învăţare prin mutarea accentului de pe achiziţiile de cunoştinţe pe formarea şi dezvoltarea de competenţe, pe accentuarea instrumentării practice în formarea pedagogică. Se impune, astfel, un nivel superior de pregătire al tuturor cadrelor didactice, indiferent de nivelul de învăţământ la care predau acestea. De asemenea, profesionalizarea cadrelor didactice, presupune şi dezvoltarea unui corp de cunoştinţe pe următoarele nivele: cunoştinţe savante importante pentru cultura intelectuală şi formarea unei gândiri raţionale, cunoştinţe aplicate, cunoştinţe tehnice ce urmăresc un demers de rezolvare a problemelor şi care utilizează metodele şi instrumentele dezvoltate prin cercetare ştiinţifică, cunoştinţe practice, care invocă utilizarea tehnologiilor în formarea profesională şi, nu în ultimul rând, cunoştinţe strategice, care oferă posibilitatea restabilirii legăturii dintre pregătire şi aplicaţie. Prin urmare, aşa cum se poate observa, în domeniul formării, obiectivul achiziţionării de cunoştinţe trece la competenţe şi, mai ales, la valori şi atitudini. Conform literaturii de specialitate, variatele calităţi şi competenţe ale cadrului didactic, de care se ţine seama la evaluarea calităţii învăţământului, pot fi clasificate în trei mari categorii: competenţe generale (teoretică, metodică, practică), competenţe specifice (competente în domeniul de specialitate, competenta pedagogică, competenţă profesională şi chiar managerială), metacompetente şi capacităţi de bază (capacitate operaţionale şi de intervenţie dirijată, capacităţi etic-relaţionale, sociale, cultură politică, capacitate de inovaţie şi dezvoltare în context de schimbare şi transformări social-politice şi economice). Astfel, putem vorbi de instalarea sau dezvoltarea unor noi criterii de competenţă profesionale de genul: competenta lingvistică, competenţă ştiinţifică şi competenţe informatice(computeriale). De aceea, formarea cadrelor didactice trebuie să fie una centrată pe competenţe profesionale de tip metodologic, bazată pe practicarea reflexiva a profesiunii, dezvoltarea unor domenii conexe activităţii, multiculturalism, formare prin muncă în echipă, formarea competenţelor de analiză situaţională şi de orientare în medii socio-culturale cât mai diverse. Altfel spus, programele de formare iniţială şi continuă a cadrelor didactice trebuie concepute şi aplicate astfel încât să dezvolte, să exerseze şi sa accentueze calităţi şi trăsături ce conturează personalitatea cadrului didactic la finalul formării.

Trăind în societatea cunoaşterii, cadrul didactic este pus în situaţia de a-şi structura şi de a-şi consolida permanent formarea iniţială, propriul mod de acces la informatie, precum şi propria capacitate de selectare a informaţiilor. Formarea reprezintă, in acest context, a “acţiune de modelare a educatului conformă cu exigenţele societăţii actuale”. Dacă în pedagogia clasică, formarea însemna “pregatire profesională completată cu ulterioara educaţie a adultilor”, în pedagogia modernă, formarea presupune “integrarea acţiunilor de pregătire profesională iniţială şi continuă prin modele acţionale specifice educaţiei permanente”. Acum, mai mult ca oricând, accesul la formarea profesională continuă a cadrelor didactice este extrem de facil, graţie multitudinii de proiecte europene implementate, proiecte care oferă dascălilor o paletă largă de cursuri de formare, perfecţionare, etc. Schimbările din educaţie şi din societate au impus noi exigenţe dascălilor. Cu alte cuvinte, profesorul, pe lângă faptul că trebuie să comunice cunoştinţele de specialitate, trebuie să-i ajute pe elevi să devină cursanţi pe deplin autonomi prin acumularea de competenţe-cheie şi nu prin memorizarea informaţiilor, să-i pregătească pentru integrarea lor în societate şi pe piaţa muncii. De asemenea, profesorului i se cere să stabilească metode constructive de dobândire a cunoştinţelor, axate, în principal, pe colaborare, să utilizeze noile tehnologii și șă răspundă nevoii de învăţare individualizată. Prin urmare, aceste noi roluri ale profesorului necesită formarea într-o serie de abordări şi stiluri de predare pentru că, în orice moment al carierei lui, cadrul didactic să aibă sau să poată dobândi o gamă completa de cunoştinţe, atitudini şi competenţe pedagogice pentru a-şi putea ajuta elevii să își pună în valoare întregul lor potențial. Profesorul trebuie să fie permanent la curent cu toate competențele cerute în societatea bazată pe cunoaștere. Altfel spus, formarea şi perfecţionarea profesională a fiecărui profesor trebuie văzute că o sarcină pe tot parcursul vieții și trebuie să beneficieze de structuri şi de resurse adecvate.

Trezirea interesului elevilor pentru materia pe care o predă, stimularea motivaţiei acestora este, în bună măsură, un rezultat al vocației pe care ar trebui să o dețină profesorul în desfășurarea procesului instructiv-educativ. În consecință, a organiza învățarea înseamnă a găsi metodele cele mai adecvate, a construi secvenţe instructive bazate pe logică obiectivă a disciplinei, a trezi interesul elevilor şi a stimula performanțele, a crea o atmosferă prielnică studiului, a doza dificultățile pentru a putea dezvolta strategii de rezolvare a problemelor.

Așadar, meseria de profesor nu se poate exercita fără a avea chemare sau vocatie, calități esențiale care contribuie la formarea profilului moral al educatorului.

Bibliografie:

Adăscăliţei,F., Bercea, M., Dumitrescu, D.,(coord.), *Elemente de didactică a istoriei*, Editura Nomina, Bucureşti, 2010.

Vlasceanu L., *Decizie și inovație în învățământ*, EDP, Bucuresti, 1997

Dogaru-Ulieru,V., Draghicescu,L., (coord.), *Educație și dezvoltare profesională*, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2011

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Primar, Bratu Teodora
Școala Gimnazială George Călinescu Onești

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii.

"Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

CEI MAI IMPORTANȚI ANI AI VIEȚII

Şcoala Gimnazială Găvojdia
Breban Maria Oana

Cei șapte ani de acasă reprezintă anii copilăriei, o perioadă foarte importantă pentru achizițiile individuale ale fiecărui om. Sunt definitorii asupra caracterului, comportamentului, gândirii și concepției asupra vieții viitorului adult, cât și asupra capacității lui de a se pierde prin mulțime sau mai bine spus – de a se integra printre semenii lui și în mediul social.

Tot timpul când întâlnim oameni, noi căutăm să deducem din comportamentul lor dacă au ”cei șapte ani de acasă” pentru a ne da seama cum să interacționăm cu ei.

Cei șapte ani de acasă ne sunt oferiți de către părinți, printr-un set de valori, reguli și cunoștințe asupra mediului înconjurător și mediului social, menite să ne ajute în creşterea și dezvoltarea noastră pe plan social, făcându-ne astfel drumul vieții mai ușor. Putem spune despre cineva că are sau că nu are cei șapte ani de acasă după multe criterii, dar în special după modul în care vorbește, relaționează cu ceilalți sau cum reușește să evite situațiile conflictuale.

Părinții sunt responsabili pentru satisfacerea nevoilor individuale nutriționale și de achiziții cognitive ale copiilor. Prin aceasta părinții sunt implicați în dezvoltarea și evoluția copilului prin alocarea unui buget rezonabil de timp. Cel mic este un fotocopiator care procesează tot ce vede și aude la părinți, dar are nevoie să fie setat pentru a înțelege corect semnalele primite. Așadar, părinții au responsabilitatea de a calcula și doza informațiile potrivit etapelor de vârstă și posibilităților copiilor.

În această perioadă copilul trebuie să învețe să fie cuviincios, respectuos, curat, să învețe să-și asume responsabilități pe măsura vârstei, să deprindă priceperea de a evolua. Prin toate acestea el va fi capabil să fie o persoană care își asumă responsabilitatea de a trăi propria viață.

Căminul în care crește copilul trebuie să fie liniștit, primitor, un loc în care se poate simți în siguranță pentru a-și putea dezvolta în condiții excelente propria personalitate. Având condiții copilul va asimila cu plăcere toate învățăturile primite de la părinți.

Cu ajutorul părinților care induc dorința de cunoaștere, ei pot afla dacă sunt persoane bune și apreciate, persoane care pot diferenția binele de rău, frumosul de urât.

În zilele noastre, din nefericire, părinții sunt ocupați să acopere nevoile materiale ale familiei, lucru care ocupă mult din timpul pe care l-ar putea petrece cu copiii, astfel că mulți copii nu caută valori morale, ci caută valorile materiale, care în final îi vor duce la un conflict cu mediul social și societatea în care trăiesc. Neavând sprijin moral e greu să faci diferența între ceea ce îți face ție rău și ceea ce te ajută să te înalți. În sprijinul evoluției morale a copilului poate veni religia practicată de către familie și spiritul valorilor naționale care îi sunt insuflate din anii de grădiniță și de școală.

Cei șapte ani de acasă au un rol foarte important în relațiile noastre de zi cu zi, diferențiind persoanele valoroase pentru comunitatea în care trăiesc și pentru națiune, de cele fără valoare.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bréda Krisztina
Școala Gimnazială Nr. 1. Pericei, Jud. Sălaj

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

În întelepciunea Sa, Dumnezeu a hotărât ca familia să fie cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept instructori, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață- lecții despre respect, ascultare, sfințenie, autocontrol. Influențele educaționale ale căminului sunt o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Cât de importantă este atunci școala căminului! În această școală - de prim rang - trebuie făcut uz de chiar cea mai mare iscusință. Toți părinții au obligația instruirii copiilor lor din punct de vedere fizic, mintal si spiritual. Obiectivul oricărui părinte trebuie să fie acela de a asigura copilului său un caracter echilibrat, simetric. Aceasta nu este o lucrare de mică amploare sau importanță - este o lucrare care necesită meditație serioasă, rugăciune, efort perseverent, și multă răbdare. Trebuie pusă o temelie bună, fixat un cadru puternic, stabil și corect, urmând apoi ca, zi de zi, lucrarea de zidire, șefuire și perfecționare să meargă înainte.

Puțini părinți încep suficient de timpuriu să-și învețe copiii să asculte. De obicei, se lasă copilul în voia lui, doi sau trei ani, amânându-i-se disciplinarea, în ideea că este prea mic pentru a învăța să asculte. Dar, în tot acest timp, egoismul se dezvoltă cu putere în mica făptură și fiecare zi trecută face și mai grea sarcina părinților de a prelua controlul. De la o vârstă foarte timpurie, copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu și clar, iar cu blândețe și întelepciune ei pot fi învățați să asculte. Niciodată să nu le fie îngăduit să arate lipsă de respect părinților lor. Încăpățânarea nu va trebui niciodată tolerată. Binele viitor al copiilor cere o disciplină blândă, iubitoare, dar fermă. Există o dragoste oarbă, ce lasă copiilor "privilegiul" de a face ce vor ei. Dar a lăsa copilul să urmeze impulsurilor naturale înseamnă a-l lăsa să se autodistrugă și să devină capabil să facă rău. Părinții întelepți nu vor spune copiilor lor: "Faci cum vrei tu, du-te unde vrei tu, fă ce-ți place". Reguli și regulamente înțelepte trebuie stabilite și impuse, pentru ca frumusețea vieții căminului să nu fie compromisă. Este imposibil de zugrăvit răul ce rezultă din lăsarea copilului în voia lui. Este posibil ca, mai târziu, întâlnind realitatea, unii dintre cei ce au luat-o razna din cauza neglijării lor în copilărie să-și vină în fire, dar mulți sunt pierduti pentru totdeauna, pentru că, în copilărie și tinerețea lor, au primit doar o educație parțială, unilaterală. Copilul astfel frustrat are un greu handicap de trecut în viață. În încercări, dezamăgiri, ispite, el va urma propria voință nesupusă și prost-orientată. Copiii care n-au fost niciodată învățați să asculte vor avea niște caractere slabe, impulsive. Ei caută să se impună, dar nu știu să fie supuși. Ei nu au putere morală pentru a-și stăpâni pornirile rele, pentru a-și corecta obiceiurile proaste sau pentru a-și supune dorințele necontrolate. Neajunsurile datorate unei copilării lipsite de disciplină devin moștenirea omenirii. Mintea astfel pervertită poate foarte greu să discearnă între adevăr și minciună.

Sunt unii copii care necesită mai multă răbdare și blândețe decât alții în procesul de disciplinare și educare. Ei au în moștenire trăsături de caracter care nu prea promit, și din această cauză au nevoie de mai multă dragoste și simpatie. Dacă aveți copii cu temperament special, nu lăsați ca, din această cauză, descurajările să le însemne viața. Să nu existe răstiri, nici cuvinte aspre, sau vorbe grele! Ajutaț-i printr-o manifestare de îngăduință și simpatie. Întăriți-i prin cuvinte iubitoare și fapte blânde, pentru a le înfrânge defectele de caracter.

Până la 6 - 7 ani, un copilul trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoțiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Bibliografie:
Ellen G. White, Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, Ed. Viață și sănătate, 1997

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Brenoaia Aurora
Grădinița cu Program Normal Nr.2
Rm.Vâlcea

La naştere,natura înzestrează copilul numai cu ,,semințele științei,ale moralității și regiozității.Omul nu poate deveni om decât dacă este educat.,,

În literatura de specialitate se subliniază importanța pe care o are exemplul părinților în educarea copiilor.O vorbă spusă sau un gest al adultului pătrunde în câmpul de observație al copilului.Personalitatea viitorului adult însumează influențele,bune sau rele,primite în copilărie de la familie,educatori și persoane apropiate.Între relațiile familiale și educația copilului există o strânsă legătură.Acțiunile au un efect educator mai mare decât vorbele.Tactul părinților față de copii,modul lor de a duce o viață organizată,atitudinea de respect în familie și față de oameni în general au o influență puternică asupra copiilor.

Până la șapte ani, copiilor li se dezvoltă deprinderile sociale prin interacțiunea cu tovarășii lor de joacă.Învață ce sunt regulile,cum se stabilesc ele,ce înseamnă sinceritatea şi cum să colaboreze,cum să comunice.Își dezvoltă stima de sine antrenându-se,interacționînd cu alți copii și făcând față cu succes provocărilor personale,fizice,intelectuale și sociale.Pentru formarea unui comportament pozitiv în familie trebuie ca părinții să țină seama de trei lucruri:

-determinarea posibilei cauze a comportamentului;
-crearea unui climat responsabil de grijă și susținere ,de afecțiune ;
-intervenția pozitivă atunci când apar aceste comportamente pentru a le insufla autocontrolul ;

Orice comportament are o cauză,deși uneori aceasta nu e uşor de determinat:

-puterea obișnuinței-copilul obține întotdeauna tot ce vrea(jucării,dulciuri,atenție);
-este un mod de a exprima supărarea,frica sau alte emoții;
-lipsește autocontrolul din cauza unor motive fizice;
-se simte neglijat în familie;
-nu cunoaște altă cale prin care să obțină ce își dorește;

Cea mai eficientă strategie este insuflarea încrederii în sine.Pot fi create situații în care ei să poată face alegeri,să fie lăudați pentru lucrurile bine realizate,să fie încurajați cînd întâmpină dificultăți,să primească atenție individuală.O altă strategie constă în exprimarea aşteptărilor pe care părinții le au din partea copiilor în termeni clari,înainte ca aceștia să se implice în vreo activitate.Dialogul cu ei este foarte important deoarece ei pot avea nevoie de ajutor.Cele mai profunde și elocvente versuri în acest sens sunt cele ale poemului ,,Copiii învață ceea ce trăiesc,, al lui Dorothy Law Nolte:

Dacă copilul trăiește cu critica
Va învăța să condamne.
Dacă copilul trăiește cu ostilitate,
Va învăța să se lupte.
Dacă copilul trăiește cu zeflemea,
Va învăța să fie timid.
Dacă copilul trăiește cu rușine ,
Va învăța să se simtă vinovat.
Dacă copilul trăiește cu toleranță,
Va învăța să fie răbdător.
Dacă copilul trăiește cu încurajare,
Va învăța încrederea.
Dacă copilul trăiește cu nepărtinire,
Va învăța justiția.
Dacă copilul trăiește cu laude,
Va învăța să le aprecieze.
Dacă copilul trăiește cu acceptare și prietenie,
Va învăța să găsească iubire în lume.

Importanța celor 7 ani de acasă

Profesor invat presc. Brică Elena
Gradinita cu P.P.Inocența

Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

– deprinderi de autoservire
– ordine
– igiena
– curatenie si exprimarea propriilor nevoi
– exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
– bune maniere si comportament
– limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
– modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
– consecventa in realizarea unei sarcini
– concentrare a atentiei
– perseverenta in realizarea uneri sarcini
– alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. BRÎNZĂ GHEORGHIȚA
Grădinița PN NR 1 Murfatlar
-structură a Liceului Teoretic Murfatlar

Astăzi, realitatea de zi cu zi a familiilor este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect.

Părinţii sunt modele demne de urmat pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori:

-relaţia afectivă dintre copil şi părinţi,
-specificul de dezvoltare a copilului,
-valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: ”*să salute”,* să spună *"te rog" și "mulțumesc"*. Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat.

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (*dulciuri, jucării, bani*), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. Grădiniţa şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În grupă, la grădiniţă, sunt fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar_ Brînzan Florica
Școala Gimnazială Nr. 1 Dobrotești

Expresia , cei 7 ani de acasă „ne duce cu gândul la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

“CEI SAPTE ANI DE ACASA!”

EDUCATOARE:BRÎNZICĂ MIHAELA
GRADINITA” PRICHINDEL “STRUCTURA GRADINITA “MICUL PRINT”
PUCIOASA
STRADA :BULEVARDUL TRANDAFIRILOR NR.126

“Eu sunt copilul.Tu tii in mana destinul meu.Tu determini ,in cea mai mare masura,daca voi reusi sau voi esua in viata!Da-mi ,te rog ,acele licruri care sa ma indrepte spre fericire.Educa-ma,te rog ,ca sa pot fi o binecuvantare pentru lume “.(Child`s Appeal)

Prescolaritatea este perioada formarii initiale a personalitatii ,perioada aparitiei primelor relatii si atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vietii psihice a copilului.

De un real folos in formarea personalitatii este jocul ,mai ales cel bazat pe roluti ,in care copilul, asimilandu-si rolul isi asimileaza implicit si relatiile interioare de comportament incluse in rolul respectiv.La fel de importante pentru formarea personalitatii prescolarului sunt si stilurile comportamentale parentale.

Mediul familial ocupa un loc central in multitudinea factorilor determinanti ai evolutiei individului .Copilul nu este un adult in miniatura ,ci el este “un candidat la maturizare “.(H. Pierot),deosebit de receptiv la influentele pozitive si negative care se exercita asupra lui .Copilul trebuie socializat si modelat iar fundamentarea personalitatii sale se realizeaza in mare masura ,in interiorul familiei acestuia ,care concentreaza primul sau univers afectiv si social.Trasaturile si coordonatele personalitatii se cristalizeaza in raport cu modelul si natura situationala traita in mod direct,nemijlocit de catre copil in mediul sau familial,iar atitudinile parintilor au consecinte durabile asupra personalitatii,in formare a copilului.La varste mici ,adaptarea copilului se realizeaza prin imitatie ,acesta raportandu-se permanent la persoana adulta.Primul model oferit copilului este familia sa,iar calitatea si tipul relatiilor copil –parinte vor marca profund evolutia viitoare a copilului.

Dupa familie ,gradinita constituie prima experienta de viata a copilului in societate .Aceasta institutie il asaza intr-un cadru nou prin dimensiunile si continutul sau.Aici copilul ia cunostinta cu activitati si obiecte care-i stimuleaza gustul pentru investigatie si actiune,il provoaca sa se exprime si ii propune ,incipient ,angajarea in relatiile sociale de grup.Adaptandu-si metodele la formele particulare ale vietii mentale ale copilului ,gradinita incearca sa raspunda specificului activitatii fiecarei varste si sa identifice mijloacele si activitatile necesare pentru o dezvoltare complexa a fortelor infantile in vederea maturizarii lor.

Copilul prescolar incepe sa-si defineasca treptat inceputul personalitatii sale.In cadrul grupului el traieste prima experienta a vietii in colectivitate ,a vietii sociale ,alta decat familia .De la intrarea in gradinita copilul realizeaza o adaptare la un anumit ritm al vietii sociale.Este vorba de incadrarea si respectarea unui anumit program.

Educatia facuta de primii educatori –parinti,ca si cea a gradinitei,se rasfrang asupra tuturor laturilor personalitatii copilului,in functie de particularitatile de varsta si individuale ale acestuia .Pe masura ce copilul se dezvolta ,cresc si trebuintele si dorintele lui.In acelasi timp si gradinita ,ca prima institutie care se conduce dupa principii si metode stiintifice ,contribuie la formarea si dezvoltarea copilului.Investita cu aceasta nobila si plina de raspundere sarcina ,educatoarea grupei trebuie sa cunoasca specificul fiecarui stadiu de dezvoltare al copilului,disponibilitatile intelectuale,precum si particularitatile lui temperamentale si caracteriale.

Educatoarea se preocupa de socializarea prescolarului prin integrarea in mediul gradinitei,dar ii ofera prilejul sa cunoasca mediul inconjurator organizand vizite in imprejurimile gradinitei ,in institutiile si la locul de munca al parintilor.In acest timp aceasta poate observa cum se comporta copiii nu numai in gradinita ci si in afara ei.Avand in vedere particularitatile lor de varsta si tinand cont de temperamentul lor ,educatoarea va putea actiona diferentiat astfel incat eficienta demersului sau educativ sa fie optima.Treptat si cu rabdare ,cultivandu-le increderea in propriile posibilitati ,folosind jocul si jucaria ,educatoarea participa la dezvoltarea personalitatii copiilor.

Pentru a raspunde standardelor impuse de comunitate in ceea ce priveste valorile si responsabilitatile familiei,vis-a vis de personalitatea copilului ,insistam la dezvoltarea unor initiative de organizare a unor cursuri sau programe pentru parinti ,majoritatea sustinandu-se in cadrul gradinitei de catre educatoare.

Familia il pregateste pe copil pentru integrarea in gradinita ,orientandu-l spre lumea cunoasterii ,a activitatii curente ,initiindu-l in deprinderi fundamentale.Fara o sustinere afectiva ,fara un ansamblu de activitati,de achizitii si experiente ,intalnirea copilului cu gradinita va fi violentă ,iar procesul de instructie si educatie ar devein inoperant.

Familia nu este numai primul adapost al copilului ,ci este prima baza de lansare a lui in lume.Familia este primul initiator sociocultural al copilului.Aici se pun bazele incipiente ale dezvoltarii intelectuale ,morale estetice,fizice si sociale ale copilului.

Gradinita nu poate face minuni ,iar educatia data in aceasta institutie nu va avea rezultate bune,daca nu se va sprijini si nu va colabora cu familiile copiilor.

In concluzie,putem spune ca reusita privind devenirea umana a copilului depinde de o colaborare prodigioasa dintre doi factori educationali de baza gradinita si familia.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL FAMILIE-GRĂDINIȚĂ

Director - prof. drd. Brotac Daniela
Grădinița „Zâna Florilor”, București

Evaluarea copilului preşcolar e o ancorare în porturile cunoașterii, de fiecare dată la alt nivel cu itemi care capitalizează nivelurile sau treptele cunoaşterii şi competenţele de viaţă. Educația e mijlocul esențial prin care e valorificată zestrea biopsihică cu care copilul vine pe lume spre a se integra cu succes în mecanismul social.

Relațiile dintre părinți si dintre aceştia și copii dau profil matricii comportamentului. Fiecare om are aspiraţia de a-şi vedea visele împlinite, măcar de către urmaşii săi. În copiii noştri dăinuiesc idealurile noastre. Primul pas în realizarea acestor ţeluri este efortul de integrare socială a copiilor. Dinamica familiei este determinată de factori materiali, culturali şi psihologici, care o afectează direct sau accidental. ,,Bazându-se pe ataşamentul natural, pe care copilul îl are faţă de părinţi, familia reuşeşte să aibă o mai mare pondere în această acţiune. Ea este considerată agentul principal al integrării sociale, deoarece are sarcina de a transmite acele norme şi roluri sociale care formează individul pentru viaţă” (Emilia Bătrânu, *Educația în familie,* pag. 47).

Grădinița redimensionează standarde. Standardele sunt nivele ale aspiraţiilor pe care părinţii le impun copiilor în trăirea lor. Pentru a impune standarde copiilor, părinţii trebuie să ofere modele demne de urmat, care sunt în realitate matrici ale standardelor. „Omul este măsura tuturor lucrurilor, a celor ce sunt pentru că sunt, a celor ce nu sunt, pentru că nu sunt”, spunea Protagoras. El e măsura pentru educaţia fiilor săi şi nu poate aştepta de la copii mai mult decât a fost în stare să le ofere spiritual, cu excepții minore.

Prima şcoală a omului este familia; ea dă temelia pe care se clădeşte edificiul personalităţii, iar trăinicia edificiului depinde de calitatea temeliei. În copilărie omul are nevoie de ambii părinţi pentru a creşte armonios, pentru a iniţia, învăţa şi traduce în comportament statuss-rorurile părinţilor. Pentru a impune standarde copilului, familia trebuie să-i ofere mijloace materiale şi spirituale de instruire şi educare şi să-i ceară, în mod ritmic şi gradual în creştere responsabilităţi pe măsura vârstei. În spatele standardelor stau atitudinile familiei faţă de valori şi modul cum ştie familia să cultive atitudini pozitive pentru valorile dezirabile corespunzătoare standardelor impuse copiilor de părinţi. Solidaritatea părinţilor în strategia educaţională este cel mai important aspect în afirmarea unei imagini de sine obiective şi în construcţia unui caracter puternic şi stabil, care să constituie coloana vertebrală a personalităţii copilului. Când unul ceartă şi celălalt mângâie, nu se construieşte nimic, se năruie ceea ce deja există. Acesta e un mecanism de regresie educaţională. Comunicarea eficientă ar depăşi acest prag al ambiţiilor care se confruntă în defavoarea viitorului unui copil şi al familiei care-l creşte însăşi. Consecvența părinților în atitudini face din copilul lor, un om cu caracter puternic.

Grădinița transmite părinților imperativul: „Ajutaţi-vă copiii să se ajute singuri şi veţi crea o imagine de sine obiectivă copilului, îi veţi crea stima şi respectul de sine corespunzător modului în care îi valorizaţi potenţialul de care dispune. Imaginea de sine este un construct axiologic cu suport afectiv şi determinări cognitive. ,,Creştem imaginea de sine dacă antrenăm copiii în treburile noastre, dacă îi lăsăm treptat să ne înlocuiască, dacă ne bucurăm pentru realizările lor, dacă ne facem timp să le spunem poveşti, să ne jucăm cu ei, să facem excursii împreună, să-i implicăm în proiecte comunitare care să-i maturizeze şi să-i îmbuneze, să-i motivăm să aibă o ritmicitate a activităţii, să le formăm deprinderi de autonomie şi să le creştem încrederea de sine, până la preluarea deciziilor în activităţi gospodăreşti şi efectuarea temelor.

Cercetările au evidenţiat corelaţii semnificative între mediu educativ în care trăieşte copilul şi dezvoltarea sa intelectuală, între învăţarea timpurie şi învăţarea care are loc în alte etape ale vieţii. Astfel, copiii crescuţi într-un mediu stimulativ au o dezvoltare intelectuală accelerată în comparaţie cu cei crescuţi într-un mediu restrictiv. De la naştere şi până când cresc, copiii sunt persoane, care au o dezvoltare afectivă şi o receptivitate specială faţă de diferitele categorii de stimuli, aspect că evoluția lor poate fi influenţată de informaţiile pe care le primesc din mediu, precum şi de calitatea procesării acestora. Deci, intervenţia adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală, educaţia timpurie realizându-se atât în mediul familial, cât şi în cadrul serviciilor specializate, precum este grădiniţa.

Ca primă etapă a sistemului de învăţământ, grădiniţa de copii are o importanţă covârşitoare în formarea personalităţii copiilor, deoarece această vârstă este cea a maximei plasticităţi şi receptivităţi, a deschiderii spre lume, a curiozităţii nemărginite, a motivaţiei maxime de a cunoaşte tot ce există în jur. Grădiniţa de copii împreună cu familia şi cu societatea civilă îşi concentrează eforturile pentru asigurarea unui învăţământ preşcolar de calitate, cu valenţe preponderent formative, eficient şi centrat pe trebuinţele copiilor.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Dr. Prof. Brumar Constanţa – Colegiul Economic Viilor, Bucureşti

Cei 7 ani de acasă, un „motto”ce ar trebui să ne însoţească permanent, dar se pare că în ultima perioadă, nu mai are aceeaşi semnificaţie pentru cei tineri mai ales.

Cei 7 ani de acasă, înseamnă, baza educaţiei noastre, să ştii să spui, vă rog, mulţumesc, poftim, să-i respecţi pe cei de lîngă tine, să fii atent la nevoile celor mai puţin avantajaţi de soartă,etc.

Pe acestă bază se pot construi celelalte calităţi, cunoştinţe, abilităţi şi atitudini, necesare într-o societate. Respectul faţă de sine, respectul, faţă de ceilalţi, sprijinul pe care să-l dăm semenilor, iată cîteva trăsături ce ar trebui să caracterizeze o persoană educată în acest spirit.

Fiecare etapă de dezvoltare îşi pune amprenta asupra dezvoltării emoţionale, afective, intelectuale. Mediul familial este foarte important pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, persoanele cu care acesta intră în contactsunt component la care acesta se raportează. Copilul are anumite nevoi care trebuie satisfăcute, acest lucru poate influenţa relaţiile copilului cu cei din jur.

Copilul plânge pentru că doreşte ceva, plînsul fiind modul lui de a comunica. Satisfacerea sau nu a acelei nevoi poate constitui baza relaţiei dintre cei doi.

La vîrste fragede copii doar cu ajutorul mamelor pot să-şi satisfacă anumite nevoi, precum cea de explorare a mediului înconjurător. În acelaşi timp apare şi nevoia de autonomie, care trebuie satisfăcută.

Curiozitatea unui copil trebuie satisfăcută, pentru că altfel copilul va fi permanent tentat să caute, să vadă, să cunoască.

Este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap, o face, pentru a-şi rezolva o problemă.

Politeţea, oglinda familiei, se învaţă prin imitaţie, ce vede la fraţi, părinţi, va face şi el, deci mare atenţie la acest aspect. De asemenea tot acasă copilul, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

O serie de observaţii, cum ar fi „nu vorbi cu gura plină, pune-ţi batista la gură cînd strănuţi, spune, te rog cănd vrei ceva, trebuie luate în seamă şi respectate.

Cînd greşim primim observaţii, nu-i plăcut pentru nimeni, dar dacă suntem politicoşi, scăpăm de observaţii şi reproşuri, iar ziua noastră va fi mai bună, mai armonioasă, mai veselă.

În ceea ce priveşte salutul, salutăm pe orice persoană cunoscută, la piaţă, pe stradă, salutăm întotdeauna, la intrarea şi la ieşirea din magazine, la intrarea într-un compartiment de tren, etc.întotdeauna un salut trebuie însoţit de un zîmbet.

Punctualitatea, este o caracteristică a educaţiei, şi arată respectul nostru faţă de cei cu care trebuie să ne întîlnim. A fi punctual este o dovadă de bună creştere, de bun simţ.

Tot un semn de respect faţă de cei cu care venim în contact se referă şi la **ţinuta noastră vestimentară.** Nu trebuie să uităm că, înainte de a ne îmbrăca, trebuie să ne spălăm, curăţenia corporală este foarte importantă şi nu poate fi înlocuită de nimic.

În şcoală, în timpul orelor de curs, intrăm în clasa imediat ce se sună şi aşteptăm liniştiţi în bancă sosirea profesorului, răspundem salutului , nu întrerupem profesorul cînd vorbeşte, păstrăm liniştea in timpul orei, nu ne trimitem bileţele, dacă avem ceva de întrebat, aşteptăm permisiunea profesorului. În şcoală, păstrăm curăţenia, nu ţipăm, nu ne îmbrîncim, nu ne jignim colegii, şi sub nici o formă nu facem glume pe seama celor cu diferite probleme.

Faţă de cadrele didactice, ne comportăm întotdeauna politicos, îi salutăm cînd îi întîlnim, le vorbim politicos, ne adresăm cu dv. Spunem mulţumesc, vă rog, atunci cînd le adresăm o rugăminte, etc.

Cum vorbim, ce vorbim, cînd vorbim, cît vorbim, spune foarte multe despre noi, deci atenţie foarte mare la aceste aspect. Vorbim pe un ton moderat, formulăm propoziţii şi fraze, vorbim privind în ochi pe cel căruia ne adresăm, fără gesture teatrale, fără să mestecăm gumă, vorbim politicos, amabil,.

Vorbim numai despre lucruri pe care le cunoaştem, nu vorbim de rău, şi nici nu criticăm, mai ales personae care nu sunt de faţă. Nu punem întrebări indiscrete, nu ne lăudăm, nu întrerupem o persoană care vorbeşte,

CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. Bruțiu Lucia-Florica
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Arad

Este de o mie de ori mai bine
să ai bun simț fără educație
decât să ai educație fără bun simț

Robert G. Ingersoll

Principalul factor în dezvoltarea socio-umană care ar putea influența individul ca principal mediu de instruire este familia, însă mediul social acționează și prin intermediul altor factori educaționali – școala, instituții și organizații culturale.

Familia a fost dintotdeauna “prima școală a copilăriei”. Urmările educației primite în familie rămân toată viața, niciodată nu se uită… cei șapte ani de-acasă. În familie, copiii își formează primele reprezentări și noțiuni despre mediul înconjurător, despre viață, despre relațiile umane; tot aici își conturează opinii morale, estetice, intelectuale; aici își formează atitudini, dintre care cea mai importantă este atitudinea față de muncă, își dezvoltă trăiri emoționale, stări afective dintre cele mai însemnate.

O caracteristică specială a „primei copilării” este tendința de a imita. Iar primele “modele” pe care le au la îndemână și pe care le imită sunt membrii familiei. De aceea , membrii familiei trebuie să contituie modele de comportament, demne de imitat pentru cei mici, ca și de cei mai mari. Copiii învață din păcate sau din fericire ceea ce văd în familie “modelele “ pe care le au în casă, cu toate că familia trebuie să devină ceea ce este deja: celula de bază a societății, prima școală a vieții.

Copilul trăiește în familie și după” cei șapte ani de acasă”. Ceea ce înseamnă că familia trebuie să-și exercite menirea de factor educational, de influențarea creșterii și dezvoltării psiho-sociale a copilului pe tot parcursul anilor. O premisă importantă cu largi resurse educative o constituie climatul familial, concretizat prin afectivitate, prin folosirea unui limbaj, a unui vocabular ales. Familia devine astfel poarta deschisă a copilului spre viitor. Important este ca, copilul să asimileze corect toate aceste calități care mai apoi să intre în conduita copilului, a tânărului. Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului, exercitând o influență atât de mare, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral și spiritual al acestuia.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct – prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect – prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Bibliografie

Stănciulescu, E., (2002), *Sociologia educației familiale*, Polirom, Iași
Telleri, F.,(2003), *Pedagogia familiei*, E.D.P. București
Verza Emil, Verza Emil Florin,(2000), *Psihologia vârstelor*, Editura Prohumanitate, București

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Inv.prof.preșcolar Morar Cristina Adriana
Liceul Tehnologic „Țara Moților” Albac, Alba
G.P.N.Cionești

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate,*
şi de felul în care părinţii duc această cruce, depinde calitatea de creştin adevărat a viitorului adult!”
Danion Vasile

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia ecesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educaţia copiilor şi nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educaţia creştină.

Fiecare părinte poate descoperi noi şi noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoaşterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceştia să fie crescuţi într-un mediu de credinţă, în care să simtă cât de importantă este pentru părinţii lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune şi ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învăţat atât acasă, cât şi la grădiniță/școală!Văzând că părinţii merg la biserică nu numai de Paşti şi de Crăciun, ci în fiecare Duminică şi sărbătoare, şi chiar şi când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului şi se vor simţi *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreţ care duce o viaţă curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceştia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiţie sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte şi altfel de modele. Pentru orice creştin modelul este Hristos şi fiecare trebuie să fie conştient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai uşor se vor apropia tinerii de sfinţi, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoaşterea vieţilor sfinţilor are de aceea un rol foarte important în formarea personalităţii tinerilor.

Văzând cum sfinţii, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viaţă. Vor înţelege că ispitele care vin din toate părţile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinţi le citesc copiilor din vieţile sfinţilor când sunt mici, şi uneori ei le confundă cu poveştile. Când cresc mai mari, şi vor să se rupă de lumea poveştilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în vieţile sfinţilor.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost şi sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi şi urmaşii acestora au făcut o mulţime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu.*

Sărbătoarea Crăciunului şi a Paştelui sunt cele mai importante momente din viaţa oricărui copil creştin. Atenţia părinţilor trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Naşterii şi Învierii Domnului. Mari greşeli fac părinţii care, creştini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepuraşului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paştelui. Cei mai mulţi copii sunt dornici să vină Moş Crăciun şi „iepuraşul“şi mai puțin, Ziua de Crăciun şi Ziua Învierii. Peste ani şi ani, când vor avea nevoie de

ajutorul Celui Înviat, nu vor şti să îl ceară; s-au obişnuit prea mult cu prezenţa „iepuraşilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în fucție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupeşti, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deşi sfinţii au dus cu secole în urmă o viaţă curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată fiinţa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viaţă de sfinţenie; dar această părere nu corespunde realităţii! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinţi, va veni sfârşitul, însă până la acest sfârşit, Duhul Sfânt are şi va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă şi la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din vieţile oamenilor aleşi pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinţi îmbunătăţiţi care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceţi, unii chiar făcători de minuni şi care au lăsat sfinte moaşte.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoţi, sute de mii de credincioşi care au fost torturaţi în fel şi chip şi care au murit în închisori, şi nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alţii la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăţia cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veşmintele şi gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniştea sufletească şi pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna şi vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinţii sau bunicii, şi copiii sunt deprinşi de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanţă sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmaşul porneşte atâta dezbinare între neamuri şi pe de altă parte este propovăduită renunţarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinţii sunt datori a le cultiva copiilor respectul faţă de eroii neamului. Eroi pe care Biserica îi pomeneşte cu mare cinste. Tinerii pot afla în aceşti eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunţare la o viaţă egoistă, pentru o viaţă închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiţi, dar sfinţii, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezenţe reale în vieţile tinerilor. Deşi nevăzuţi, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă şi îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaşte pe eroii neamului şi pe sfinţi, pe de o parte, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe şi mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii paşi în viaţă: *părinţii*. Ar fi bine dacă părinţii şi-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se ştie că orice copil are tendinţa să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinţii săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinţilor caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulţi.

Este o cruce destul de grea pentru părinţi să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani şi ani de zile în care trebuie să înfrunţi tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieţii și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poţi scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieţii părinţilor stă Dumnezeu, şi când părinţii trăiesc ştiind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinţii să nu îl poată depăşi. Nu există cădere oricât de mare din care părinţii să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

Important este să aibă credinţă în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor şi să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască şi să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârşirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca

făcută cu măsură ("Să pregătim masa"; „Să măturăm și să ștergem praful împreună"; „Să sortăm fructele/legumele"; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele" „Să facem împreună gogoși/plăcinte!"), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viaţa duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduinţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaşte bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu şi fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu" (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Unde sunt cei șapte ani de acasă?

Buciuman Manuela Carmen

In ultimii treizeci de ani, din ce în ce mai des ne întrebăm, retoric desigur, unde au dispărut cei șapte ani de acasă. Știm cu toții că ei au început să dispară odată cu introducerea invățământului obligatoriu de la șase ani. Deci, cei « șapte » au devenit oficial «șase». Expresia « să ai cei șapte ani de acasă» a rămas mai mult un concept. Da, dar unul plin de semnificații.

Ce inseamnă totuși « să ai cei șapte ani de acasă» ? I-am intrebat pe elevii mei din mai multe generații. Toți consideră că știu ce inseamnă « să ai cei șapte ani de acasă». Și, culmea, toți consideră că îi au. Si atunci, de unde provin toți tinerii aceștia care vandalizează orașele, pădurile, care agresează animalele și distrug totul în jur? Ca să nu mai vorbim de vocabular, respect și politețe care par a fi considerate desuete, ceva de pe vremea comunismului, ceva care nu se mai aplică societății moderne. Sunt lucruri care, după părerea lor, nu au nimic în comun cu democrația care ne permite să facem tot ce vrem, când vrem și după bunul nostru plac, fără a ne supune vreunei legi, fie ea scrisă sau nescriăa. Așa să fie oare?

Am întrebat ce ar trebui să învețe copiii în cei șapte ani de acasă. Răspunsurile primite ar putea părea surprinzătoare dacă nu am cunoaște superficialitaea celor care au răspuns. În mare, copiii ar trebui sa primească educație. Dar ce inseamnă asta, cine poate ști? Singurul răspuns pertinent pe care l-am primit a fost: respectul. Surprinzător, nu? Toți știu că trebuie să învețe respectul și toți consideră că au cei șapte ani de acasă? Și totuși, lipsa de respect a oricărei valori este fenomenul cu care ne confruntăm cel mai des în viața de zi cu zi.

Deci, se pare că, cineva greşeste. Toți știu ce ar trebui făcut. Părinții, dacă îi intrebăm, spun și ei același lucru. Ei iși învață copiii să fie respectuoși. De ce aceștia nu sunt? Undeva, se produce o ruptură. Unde anume? Mă întreb mereu și, mărturisesc, răspunsul nu e ușor de găsit. Dar nici foarte greu.

Eu cred că, cea mai buna invățătură este exemplul personal. Desigur, fiecare părinte îi spune copilului să fie cuminte, să nu fie obraznic, să nu injure, să vorbească frumos. Dar el? El, părintele, la rândului lui, ce exemplu îi dă copilului? Păi, tatăl vine acasă puțin abțiguit și începe să-și înjure soția, să-i mai aplice și câte o corecție, atât ei cât și copiilor, să-si alunge părinții bătrâni sau socrii (după caz), si să arate cât de tare poate el să răcnească, să audă toți vecinii cine e șeful în casa aceea. Păi dacă nu știți, în casa aceea cântă cocoșul, chiar dacă o face fals, cine va îndrăzni vreodată sa i-o spună? Mama, amarâta, își ia copiii în brațe și se ascunde pe unde poate. Sau, se ia la harță cu tatăl băut, că doar nu se lasă ea la un derbedeu (parcă nu era așa înainte de căsătorie...). Și atunci copiii se află undeva la mijloc, între două focuri, într-o casă devenită câmp de bătălie. Și respectul, acela despre care ne vorbește așa de frumos toată lumea? Acela despre care le spunem atât de frumos copiilor noștri? Ce s-a întâmplat cu el? Asta în cazul în care el a existat vreodată.

Știm, conform studiilor, că fiecare copil va imita comportamentul familiei în care crește. Atunci, este limpede că în zadar îi spui copilului să fie cuminte, respectuos, să vorbească frumos, să asculte ce i se spune, când tu faci totul de-ndoaselea. Aici este ruptura aceea pe care o cautăm. Între vorba și faptă este o mare discrepanță. Și, de aici, ne trezim cu copii dezorientați, care nu mai au valori pentru că nu le-au văzut în familia lor. Toți au auzit despre ele doar că nu știu exact în ce constau și cum se aplică ele. Ei se comportă pur și simplu cum văd că se comportă cei jur. Reproduc un tipar moștenit de la părinți, bunici si perpetuat în casă, în cartier sau în zona din care provin.

Din cele mai vechi timpuri, părinții făceau sarcificii să-și trimită copiii la școli bune, la oraș sau chiar în străinătate. Astăzi, unii părinți pleacă ei în străinătate pentru a caștiga mai bine ca să le poată oferi copiilor lor o viața mai bună. Dar ce înseamnă „mai bună” în viziunea lor? Să le ofere bani și să se asigure că nu vor duce lipsă de nimic, așa cum li s-a întâmplat lor în copilărie. Dar fără nici un fel de lipsuri, fără nici un fel de dificultăți de depășit, cum ar putea un copil să aprecieze sacrificiile făcute de părinți pentru el? Cum învață el sa aprecieze munca dacă nu este obligat să muncească pentru nimic din tot ceea are. El primește totul pe tavă, pe una aurită dacă se poate, fără a depune nici cel mai mic efort. Părinții se îngrijesc de bunăstarea lor materială. Nimic rău în asta. Doar că nu e suficient. Copilului trebuie să i se asigure și o bunăstare spirituală. În lipsa părinților plecați la muncă, cine se ocupă de educația copiilor, adică de cei „șapte ani de acasă”? Uneori bunicii, alteori o rudă, vecinii sau pur și simplu şcoala, pentru că sunt lăsaţi să se descurce singuri, cum le-o fi norocul. Că doar de-aia îi trimit la şcoală, nu?

Da, numai ca şcoala are treaba ei. Ea trebuie să consolideze valorile primite în familie si să adauge informaţii şi cunoştinţe de specialitate pe care familia nu le poate oferi. Şcoala nu poate să înlocuiască educaţia primită în familie. Degeaba ai zece facultăţi şi unsprezece diplome, nici una nu ţine loc de cei „şapte ani de acasă”! Până nu va înţelege toată lumea acest lucru, vom continua să ne plângem de comportamentul tinerelor generaţii.

Atunci când vine la şcoală, copilul ar trebui să ştie: să salute (dacă se poate cu mâinile scoase din buzunare -mai ales ale altora!), sa spună „te rog” şi „mulţumesc”, să ceară voie atunci când doreşte să facă ceva, să folosească singur toaleta, să nu arunce gunoiul pe unde-i vine lui bine, să păstreze obiectele cu care vine în contact, să-şi respecte colegii si dascălii, să folosească în mod corect tacâmurile, să nu vorbească cu gura plină, să nu întrerupă pe cineva care vorbeşte, să fie curat când vine la şcoală, sa se spele ori de cate ori foloseşte toaleta. Desigur, poate am omis unele lucruri. Dar cele enumerate fac, cu siguranţă, parte din ceea ce ne place sa numim comportament civilizat care se învaţă în cei şapte ani de acasă.

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Inv. Primar Bucur Vanda
Liceul de Arte „Ionel Perlea”,Slobozia

> *“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.*
> *Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.”*
> (Antoine de Saint-Exupery)

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică,

muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Cei 7 ani de acasă , intre mit și realitate

Prof. Bucur Dorina
Școala Gimnazială „Gheorghe Banea,, Măcin, Tulcea

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Să fie mit sau realitate această sintagmă? O auzim mereu , dar în diferite ipostaze: fie în cazul unui copil manierat, cuminte, respectos, acesta având cei șapte ani de acasă, sau in cazul unuia care face doar ce vrea, răspunde urât, nu este politicos, in acest ultim caz lipsind cei șapte ani de acasă.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei șapte ani de-acasă

Profesor învățământ primar și preşcolar- Bucur Felicia-Sanda
Școala Gimnazială „Petre N. Popescu”
Vînători, Mureș

În Japonia, din clasa întâi până în clasa a VI-a, se predă o materie, ,, *Drumul spre bunul simț*”, în care elevii învață comportamentul civilizat şi manierele de bun simţ. Nu rămâne niciun elev repetent până în clasa a VII-a, fiindcă scopul este educația și implantarea principiilor, nicidecum învățarea și stocarea informațiilor. Japonezii, deși sunt considerați printre cei mai bogați oameni din lume, nu angajează dădace pentru creşterea copiilor, părinţii fiind primii răspunzători de educaţia acestora.

Cei șapte ani de-acasă este o formulă uzuală la noi în țară iar aceasta nu se referă la faptul că un copil își petrece primii șapte ani în mijlocul familiei, ci la educația pe care a primit-o copilul în cadrul ei.

Familia este mediul în care copilul se naște, crește, se dezvoltă și se formează pentru viață. Viața de familie reprezintă *prima școală a emoțiilor,* dar și *prima instituție de educație morală.*

Bunele maniere, incluse în educația morală dată copilului, dau o etichetă pozitivă familiei, asa cum, semnele de prostă creştere afectează reputaţia familiei din care copilul provine.

Codul bunelor maniere pentru copii include anumite aspecte importante cum ar fi:

- salutul;
- cum vorbeste;
- punctualitatea;
- cum se comportă în familie;
- comportamentul la masă;
- comportamentul pe stradă, la şcoală, în mijloacele de transport, în vizită sau când primim musafiri, în magazine;

Mă voi opri, în cele ce urmează, aspura **salutului**, deoarece acesta reprezintă primul semn de politețe, prima dovadă de bună creștere. Este bine să știm asta, dacă nu vrem să auzim expresia *bună ziua căciulă, că stapânul n-are gură!*

Fiind prima și cea mai elementară formă de politețe și curtoazie față de altă persoană, este bine ca un copil să știe următoarele reguli:

- Persoanele tinere salută întotdeauna pe cele mai în vârstă;
- Băieții salută fetele;
- Salută prima dată cei care intră sau ies dintr-o încăpere;
- Persoanele aflate în mers salută întotdeauna pe cele aflate pe loc;
- Este obligatoriu să răspundem la salut; nu facem asta decât dacă suntem foarte supărați pe o anumită persoană și vrem să-i aratăm acest lucru.
- Salutăm chiar și atunci cânt nu suntem siguri că persoana pe care o salutăm ne-a văzut. Dacă nu ne-a observat și nu ne-a răspuns, nu trebuie să ne supărăm.

Politețea se învață. Înainte de a răsfoi *Codul bunelor maniere*, primele reguli se învață, prin puterea exemplului, acasă, de la părinți, bunici, frați mai mari.

Capacitatea prin care reușim să-i transimitem copilului bunele maniere reprezintă o carte de vizită a modului în care-l educi ca părinte.

Educația primită în familie are foarte mare importanță, căci influențează nu numai spiritual și manierele, ci și caracterul. Nu întâmplător se spune că celor care nu se comportă adecvat le lipsesc cei șapte ani de-acasă.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

BUCUR GABRIELA

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor șapte ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei șapte ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

UN COPIL "BINE CRESCUT"

Prof. înv. preşcolar BUCUR LILIANA
G.P.N. Dealu Morii
Şcoala Gimnazială Dealu Morii
Judeţul Bacău

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele clipe de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă, părintele este responsabil pentru a-i explica ce e bine și ce e rău în ceea ce e întâlnește făcând primii pași în viată.

În al doilea rând, educația primită în cei șapte ani de acasă se vede în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele sau, pur și simplu, când suntem puși într-o situație delicată. Este nevoie ca părinții să înțeleagă că educația se face pentru copii, nu pentru liniștea și comoditatea, de mai târziu, a părintelui.

A fi ”bine crescut" nu înseamnă peste tot același lucru, atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor "șapte ani de acasă".

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înțelege, în mod tradițional, un copil "bine crescut" regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă, firesc cu "bună ziua.
- **Comportamentul în familie.** Un copil "bine crescut" știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă faptul că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Ele reprezintă ocazia de a învăța, exersa și testa comportamentele corecte. Un copil "bine crescut" își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce "se face" și ce "nu se face" în societate. O bună creștere implică cunoașterea și aplicarea regulilor nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem "te rog", "mulțumesc" și "cu plăcere", nu încălcăm drepturile celorlanți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot încât să-i deranjăm pe ceilalți, respectăm simbolurile, credințele și valorile universale.
- **Manierele la masă**. O bună creștere presupune folosirea corectă a tacâmurilor, respectul față de comeseni și față de cel care servește masa.
- **Recunoașterea greșelilor.** Expresia "îmi pare rău" este, la fel ca "te rog" sau "multumesc", o expresie magică iar pentru a o folosi copilul trebuie să o audă și din partea adulților din preajma lui. În acest mod, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci respect și demnitate.
- **Tact și toleranță.** Un copil "bine crescut" învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică, în primul rând, pe noi. Va face diferența, în timp, între râsul sănatos și spiritul de glumă și râsul care jignește sau deschide răni.

Bineînțeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul mai multor ani de experiențe, cu încercări, eșecuri și reușite. Există, uneori, devieri de la tipul de comportament pe care părinții doresc să-l insufle copilului lor, precum și zile în care li se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care s-au străduit să le predea copilului au trecut pe lângă el fără să lase urma semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca multe aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența. Un ajutor important, va veni, începând cu vârsta de 3 ani din partea școlii și a psihologului școlar.

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. BUCUR RODICA
COLEGIUL ECONOMIC "VIRGIL MADGEARU" PLOIEŞTI

Educația este o acțiune care se desfăşoară în mod conştient, intenţionat şi care vizează un rezultat în conformitate cu finalităţile stabilite în prealabil.

"Cei 7 ani de acasă" reprezintă educaţia primită în primii ani de viaţă, educaţia din familie, care contribuie decisiv la formarea personalităţii şi comportamentului copilului.

Bunele maniere, regulile morale şi valorile promovate în primii ani de viaţă constituie premisele adaptării copilului în societate. Copilul învata să deosebeasca binele de rau, învata să salute, să asculte, să se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia primita în familie este dependenta de o serie de factori, precum: nivelul de educaţie al parinţilor, valorile pe care le are la bază familia şi pe care le transmite copilului, stilul de parenting practicat, personalitatea copilului, etc. Multe familii, cu o stare precară din punct de vedere material şi spiritual au nevoie de o educaţie solidă, deoarece copilul, în primii ani de viaţă, face, sau crede precum părinţii lui, imitând comportamentele acestora. *Copilul absoarbe* din mediul familial primele impresii, formându-şi conduite prin imitaţie şi învatare.

Mediul familial este unul dintre factorii care determină majoritatea raporturilor pe care copilul le va stabili cu lumea exterioară. Pana la 7 ani, copilul trebuie să dobândească un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să fie ordonat), să cunoască şi să aplice regulile de igiena personală, să aibă un nivel rezonabil de politeţe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

În perioada celor "7 ani de acasa" se conturează concepţia despre viaţă şi conceptul de sine.

Prima normă de conduită care trebuie învăţată în familie este salutul. Apoi, un copil „bine crescut" trebuie să ştie să îşi aştepte rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte, să îşi respecte partenerii de joacă, să se conformeze regulilor jocurilor specifice vârstei lui, să spună mulţumesc, te rog sau imi pare rău, să nu încalce drepturile celorlalţi şi să fie tolerant cu cei din jur.

Copiii trebuie atraşi în activităţi care le dezvoltă gândirea critică faţă de chestiuni morale şi etice, care să îi inspire să devină devotați acțiunilor morale și etice și să le ofere oportunități variate de a exersa aceste tipuri de comportamente dezirabile. Nu este suficient să impunem un set de reguli și un sistem de recompense și pedepse care au ca efect schimbări comportamentale temporare, de scurtă durată, ci acestea trebuie coroborate cu situații în care copilul dezvoltă și aplică gândirea critică, astfel încât să putem vorbi despre o educație care are ca efect formarea unui caracter puternic, ce nu poate fi schimbat, indiferent de tipul și intensitatea factorilor care exercită presiune asupra lor.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puţin constientizate sunt esenţiale în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

BIBLIOGRAFIE

1. Cosmovici, A., *Psihologie generală,* Ed. Polirom, Iaşi, 1996;
2. Vincent, R., *Cunoaşterea copilului*, EDP Bucureşti, 1972.

ESTE MIT SINTAGMA „CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ”?

Prof. BUCUȚĂ FLORINELA-RAMONA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE TABACARU” HEMEIUȘ, BACĂU

„De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.” - *Antoine de Saint-Exupery*

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

„Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

„Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” („Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale „părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către „părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă*, *socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

„Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia „Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată „culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Cei 7 ani de acasa

Educatoare:Bud Iuliana
Gradinita Steaua,Bucuresti

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Socializarea, asumarea responsabilităţilor şi exprimarea emoţiilor sunt o parte dintre abilităţile pe care un copil trebuie să şi le însuşească în cei 7 ani de acasă. Părinţii sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuţii sunt crescuţi şi de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinţilor, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversaţi şi să testeze diverse atitudini în funcţie de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preţ pe regulile de politeţe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilenţa şi iniţiativele. **Valorile s-au schimbat** Educaţia primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susţin că este o evoluţie firească şi o adaptare la contextul sociocultural. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informaţie, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecinţă a fricii, nu unul autentic. Respectul se câştigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziţie de egalitate, balanţa se echilibrează sau chiar se răstoarnă.

Furia, exprimată prin cuvinte, nu prin acţiuni În primii 7 ani de viaţă, copilul ar trebui să-şi însuşească o serie de abilităţi sociale şi emoţionale.. În plus, copiii trebuie să înveţe să-şi împartă experienţele şi jucăriile cu alţii. La fel de importante sunt şi abilităţile emoţionale. Părinţii trebuie să-i înveţe pe copii cum să-şi exprime emoţii precum furia sau frica. „Învăţaţi-i pe copii să-şi exprime furia prin cuvinte de genul «sunt furios» şi să spună apoi motivele. Furia nu trebuie exprimată prin acţiuni", mai spune psihologul.

Părinţii foarte ocrotitori sau cei foarte critici le transmit copiilor mesaje greşite, cum că nu sunt în stare să facă anumite lucruri, fapt ce poate duce la apariţia inhibiţiilor.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei 7 ani de acasă

Prof.Claudia Buda, Colegiul Național Mihai Eminescu, Baia Mare

Cei sapte ani de acasă reprezintă oglinda educațională pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii afirmă că regulile comportamentului și educația sunt oferite în primii ani, în primii șapte ani de viața copilului care sunt definitorii atunci când devine adult.

Zece reguli de care ar trebui să ținem cont in educarea copilului:

1.Învața-l să se poarte frumos !
2.Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3.Comunică cât mai mult !
4.Învață-l să iubească lectura și cărțile!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie!
6. Nu abuza în niciun fel de copil!
7.Învață-l să spună mereu adevărul!
8.Învață-l să își exprime emoțiile și sentimentele!
9.Petrece cât mai mult timp cu copilul tău!
10.Iubește-l necondiționat indiferent de ceea ce face!

MENȚIUNE
PREMIUL I
PREMIUL II
PREMIUL II
PREMIUL III

Formarea unei bune educații prin prisma celor șapte ani de acasă

Prof.Înv.Preşcolar Buda Lucreția,GrădinițaP.N.Covăsînț

,,Săvârșește lucrurile grele cât acestea sunt ușoare,, (proverb chinezesc)

Familia este oglinda propriilor copii,influența părinților este decisivă în formarea unei personalități sănătoase.Toți copiii își iubesc părinții,dar nu toți părinții își iubesc copiii.

Maica Tereza spunea ,,iubirea începe din casă,, puterea exemplului stă în familia fiecărui copil.Trăim vremuri tulburi,sunt copii crescuți de părinți, de bunici și de părinți și bunici împreună.În opinia mea diferențele se văd în comportament, deprinderi,limbaj și tot ceea ce inseamnă educatiție a copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător este relația afectivă cu părinții,dragostea,care este ,,ziditoare de oameni,,.Relațiile calde ,permisive pe care părinții le oferă și își înconjoară copilul ,îi permit acestuia să se dezvolte armonios,echilibrat emoținal cu încredere în propriile forțe.

Un copil care este îngrijit,protejat,înțeles,va avea succes în asimilarea regulilor de comportament.

Prin creerea unui climat familial bazat pe reguli,încredere și răbdare,copilul va percepe în mod pozitiv regulile transmise de părinți.

Încă de la vârsta de 2-3 ani ,copilul trebuie învățat să se poarte frumos,deși capacitatea lui de înțelegere este limitată la această vârstă,nu știe ce e bine și ce e rău,acest aspect nu trebuie să ne determine să-i satisfacem toate dorințele,este necesar să-i fixăm limite și reguli ceea ce va duce la o bună asimilare a deprinderilor de comportament.

Cred că unul din comportamentele ce se poate învăța la această vârstă este politețea, profitând de orice împrejurare ,putem să-i demonstrăm cum și când se salută,copilul învățând prin imitație,dar să nu uităm să-l corectăm ori de câte ori uită să facă acest lucru prin încurajări și aprecieri laudative.

Un copil crescut într-o familie bine organizată , bazată pe reguli și consecvență în luarea deciziilor ,va duce la o bună asimilare a regulilor și deprinderilor civilizate de comportament.Învățarea de către copil a bunelor maniere este un proces de durată și care va fi concretizat în fiecare zi,prin cele mai bune ocazii pentru a-l îndruma și corecta prin întâmplări curente, atât din spațiul familial cât și din cel social.

Stabilirea unor sarcini ușoare în familie,îl va face util,formându-și majoritatea deprinderilor:de a lua masa,de a merge la cumpărături sau în vizită ș. a. ,va consolida comportamentele unei bune creșteri de a fi un copil civilizat.

Între 5 și 7 ani copilul devine tot mai independent,acum este necesară o cât mai multă comunicare pentru creerea unor relații solide între părinți și copii.La această vârstă copilul este atent la discuțiile din familie,încearcă să ia decizii ,dorește să își spună punctul de vedere, poate manifesta dorința de lider în discuțiile cu colegii la grădiniță, chiar să intervină și în discuțiile dintre adulți, știe să facă o conversație la telefon, acum este perioada propice în care putem să-i dezvoltăm capacitea de comunicare ,să fie un copil deschis ,încurajându-l să se exprime într-un mod îngrijit ,dojenind copilul ,,să tacă din gură ,, nu poate duce decât la inhibarea lui.

Îndemn părinții,pentru reușita unui comportament demn de lăudat al copilului,în primul rând să-și facă timp pentru copilul lor,să fie atenți la comportamentul lui,evitând cât se poate sintagma ,,lasă-l că-i mic,, corectând cu răbdare și consecvență orice abatere de la o conduită sănătoasă.

Până la vârsta de 7 ani activitatea de bază a copilului este jocul atât în ceea ce înseamnă educație nonformală (în familie și în societate) cât și în educația organizată ,preșcolară-învățământ preșcolar.

Grădinița vine în întâmpinarea consolidării bunelor maniere ,prin activitățile cu caracter ludic specifice activităților preșcolare, copilul având ocazia să imite comportamentul părinților care sunt un model pentru el.

Consider că acordând copilului o disciplină pozitivă ,bazată pe răbdare, încredere,echilibru și consecvență în luarea deciziilor ,va dezvolta o personalitate cu succes social cu dorința de a învața toată viața, formându-și capacitate de a selecta acele comportamente care construiesc un caracter altruist,puternic,de o moralitate sănătoasă îmbinând cu succes educația din familie a celor șapte ani de acasă, nonformală cu educația formală primită în viața școlară.

Bibliografie:
1.Andrei Cosmovici,Luminița Iacob,*Psihologie școlară*,Editura Polirom,1998;
2.Gabrila Kelemen,*Pedagogie preșcolară*,Editura Universității Aurel Vlaicu,Arad,2007;
3.ww.copii.ro
4.www.didactic.ro

IEDUL CU TREI ȚAPI ȘI TOT ATÂTEA CAPRE

BUDĂI EMILIA- LICEUL MIHAIL SADOVEANU BORCA NEAMȚ

fost odată un ied, nu ca toți ceilalți, ci râzgâiat și supraalintat de către toți membrii ,fiind unic succesor.De cum se crăpa de ziuă ,începea să zbiere:

---Tăicuțule-țap,du-mă la baie,**nu pot singur**!

Și-ndată-și lăsa tatăl totul baltă și mi ți-l spăla ,și -l ferchezuia de nu-l mai recunoșteai.

---Bunicule-țap,hrănește-mă! poruncea îndată.**Nu pot singur**!

Cât ai bate din palme, iubindu-și nepoțelul ca pe ochii din cap,bătrânul, gârbovit de ani grei, îl ospăta pe micul dictator.Și gogâlț, gogâlț,gogâlț înfuleca flămânzilă.

---Du-mă la școală,unchiule-țap ,poruncea apoi micul dictator.**Nu pot singur!**

---Îndată,preaiubite urmaș!

Și-nhăța uncheșul ghiozdanul ,și-n drum spre colegi,iedul cu prea multe slugi își murdărea uniforma ,se zbânțuia , se strâmba la trecători ,împungea cu un spin colegii,ba chiar și pe maturul de lângă el.

Când cu chiu cu vai ajungeau în clasă,nici măcar nu-și scotea singur matematica și explorarea mediului.Dar de a ști orarul, ce să mai vorbim?Nu se ostenise în acest sens.Luase pe **Nu pot singur!** în brațe.

Când învățătoarea-capră intra în clasă,iedul cu pricina nu catadicsea să se ridice ,să salute.În timpul orelor nu participa activ precum alte căprițe și ieduți la transformarea situațiilor de învățare în experiențe corespunzătoare.

Dar ,într-una din zile ,școlarii au interpretat roluri pozitive din povești:fata moșneagului,iedul cel mic al caprei cu trei iezi, fata cea mică a împăratului iubit ca sarea în bucate.Apoi au jucat și personaje negative:vulpea ce l-a păcălit pe urs,lupul mâncător al Scufiței Roșii, spânul ce l-a păcălit pe Harap-Alb,iedul cu trei capre.S-a comparat cu cel din urmă,roșind pentru prima dată în viața lui de rușine.Și-a propus în gând să se schimbe.

La amiază,când mătușa-capră a venit să-l ia,mare i-a fost mirarea auzindu-l dând pe NU din brațe și luându-l pe DA:

---Sunt suficient de mare să-mi car singur obiectele.

În drumul de întoarcere a fost mai atent la cei din jur.Ajuns acasă ,a uimit-o pe capra-bunică,autoservindu-se,spălându-și vasele.   După ce s-a odihnit puțin,i-a zis caprei -mamă:

---De astăzi îmi voi face temele singur,voi călători pe tărâmul mirific al literelor și cifrelor!

Eliberați de chinurile la care ei s-au înhămat ,cei șase au realizat în sfârșit cât greșiseră în educația mititelului.Au înțeles că îmbrăcarea se învață îmbrăcându-te,deprinderile prin exercițiu repetat,scrierea scriind,cititul citind,socotitul socotind ,deci lăsându-te modelat prin acțiune căci dacă educație nu e ,nimic nu e!

ȘI MAI ALES ,DACĂ **CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ** NU SUNT,CÂT DE GREU E CA DASCĂLUL SĂ LIMITEZE LIMITĂRILE EREDITĂȚII ȘI ALE MEDIULUI!

CEI 7 ANI DE ACASA PENTRU COPII

PROF. ÎNV. PRIMAR, BUDESCU ANA GEANINA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR. 22 GALAŢI

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumultate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui. **Bebelusul** este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

– deprinderi de autoservire
– ordine
– igiena
– curatenie si exprimarea propriilor nevoi
– exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
– bune maniere si comportament
– limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
– modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
– consecventa in realizarea unei sarcini
– concentrare a atentiei
– perseverenta in realizarea uneri sarcini
– alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

– spiritul de competitie
– altruismul
– cooperarea
– atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptata de catre ceilalti.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar, Budescu Raluca Mihaela
Școala Gimnazială,, Ciprian Porumbescu,, Comănești - Bacău

,,Diploma celor 7 ani de-acasa ai copilului exprimă calificativul părinților,,
Valeria Mahok

Bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii, și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. Acum, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Tot acum descoperă cum să aibă grijă de corpul și de lucrurile lui, ce este recomandat să mănânce, cum să își ajute părinții și cum să se bucure de încrederea și aprecierea oamenilor.

Alături de şcoală şi organizaţiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educaţia omului. De educaţia oamenilor se ocupă şi alte persoane, instituţii şi organizaţii sociale, dar influenţele educative exercitate de acestea sunt mai pţtin organizate decât cele ale familiei, şcolii şi organizaţiilor de tineret.

Familiile asigură sentimentul siguranţei şi îi ajută să depăşească obstacolele, inerente vieţii, este punctul lor de sprijin, educându-i să devină persoane responsabile, adaptate timpului în care trăiesc.

Acest nucleu aste determinat, în primul rând prin condiţiile economice, materiale, de hrană, îmbrăcăminte, locuinţă, de organizarea unui ritm al vieţii, de nivel cultural şi comportamental, de integrarea socială prin care îşi pune desigur amprenta pe existenţa şi dezvoltarea copilului, a elevului, în mod hotărâtor.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei şapte ani de acasă").

Educaţia în familie, cei şapte ani de-acasă, influenţează puternic întreaga existenţă a individului, indifernt dacă el recunoaşte sau nu. Părinţii sunt modele pe care copiii, conştient sau inconştient, le văd cu ochii minţii şi le urmează.

Familia înseamnă înţelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toţii în diferite ocazii, de a pleca în vacanţe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu şcoala. Şcoala este un factor care ajută copilul în desăvârşirea propriei personalităţi.

Factorii determinanţi în dezvoltarea personalităţii copilului sunt şcoala şi familia.

În cadrul familiei moderne se produc unele mutaţii, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generaţii cu familia formată din două generaţii. De aici putem conclude că bunicii participă din ce în ce mai puţin la educaţia nepoţilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de lucrurile încredinţate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinţii le spun copiilor ce e bine şi ce e rau, ce e drept şi ce e nedrept, ce e frumos şi ce e urât în comportamente. Aceste noţiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său şi a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg şi prieten.

Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare-precum şi climatul socioafectiv în care se exercită influenţele educaţionale constituie primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei despre viaţă,a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puţin conştientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalităţii, precum şi rezultatele şcolare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral. Familia este partenerul tradiţional al şcolii. Aceasta influenţează atitudinea copilului faţă de învăţătură, de aceea şcolarizarea nu se poate realiza fară participarea activă a părinţilor.

ROLUL EDUCAȚIEI REFLECTAT ÎN TEXTELE LITERARE

Prof. Budurean Corina
Colegiul Tehnic „Traian Vuia” Oradea

Definită în Dicționarul Explicativ al Limbii Române ca un „ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale sau fizice ale copiilor și ale tineretului sau ale oamenilor, ale societății etc.”, educația este, de cele mai multe ori, legată de cei „șapte ani de acasă” pe care trebuie să-i aibă orice persoană pentru a fi considerată civilizată. Regulile de comportament, vocabularul ales, capacitatea de a te integra în societate constituie temelia unei bune educații pe care o primești, în primul rând, de la părinți. De aceea, felul tău de a fi, de a te manifesta printre oameni reprezintă oglinda a ceea ce ei au investit în tine, a ceea ce te-au învățat în perioada în care nu ai depășit „granițele” casei pentru a te integra într-o instituție școlară. În continuare, grădinița și școala definitivează, șlefuiesc educația primită în familie.

Relația dintre părinți și copii, rolul educației oferite în cadrul familiei sau în școală se reflectă și în operele literare, una dintre ele fiind romanul lui Ion Creangă „Amintiri din copilărie”. Acesta descrie „copilăria copilului universal”, așa cum afirma George Călinescu, prezentându-l pe Nică, personajul principal, în cadrul unei familii numeroase în care părinții au concepții diferite despre viață, despre educație și despre școală. În timp ce tatăl, Ștefan a Petrei Ciubotarul, este mai mult plecat de acasă cu treburi, Smaranda, casnică, se ocupă de creșterea și de educarea copiilor. Ea îi alintă, dar le și trasează sarcini sau instituie pedepse atunci când copiii „îi ies din vorbă”. Tatăl, mai permisiv, se ghidează după zicala: „Dacă-i copil, să se joace, dacă-i cal, să tragă; și dacă-i popă să citească…” și încearcă să îndulcească reproșurile mamei, atunci când copiii, bucuroși de venirea lui acasă din pădurea din Dumesnicu unde fusese la tăiat lemne, îi sar în spate. Înghețat și plin de promoroacă, tatăl găsește puterea și răbdarea de a-i ridica pe fiecare în brațe, sărutându-i. Gălăgia celor mici nu îl deranjează și găsește o scuză pentru comportamentul lor, considerând că dacă au traiul asigurat, copiii pot să fie zburdalnici acum, când nu au grija zilei de mâine și vor avea timp să se maturizeze mai târziu. Mama este mai severă și încearcă să tempereze exuberanța acestora, dar și chinul pisicilor care de-abia scăpau din mâinile lor.

În secvența „La scăldat”, când Smaranda este copleșită de treburi, îi cere ajutorul lui Nică pentru a-l legăna pe fratele său mai mic. Nerespectarea sarcinii date, atrage supărarea mamei care, cunoscându-l foarte bine, știe unde s-a dus, merge după el și îl pedepsește luându-i hainele. Smântânitul oalelor de către Nică și faptul că nu-și recunoaște fapta nu o determină pe mamă să-l pedepsească, ci doar să-l apostrofeze, astfel încât copilului să-i fie rușine de fapta comisă. Smaranda încearcă să-și învețe astfel copilul că orice faptă este urmată de consecințe și că acestea trebuie suportate de cel care a greșit. Mama impune în acest fel un set de valori morale pe care copilul trebuie să le urmeze. De altfel, toate năzdrăvăniile pe care le săvârșește Nică (furatul cireșelor, al pupezei din tei, tăvălirea cânepei mătușii Mărioara) sunt urmate de o pedeapsă și copilul capătă experiență de viață din toate aceste întâmplări, formându-și personalitatea.

În ceea ce privește educația oferită de școală, Smaranda este mai deschisă către nou decât soțul ei, considerând că un copil trebuie să urmeze o școală pentru a avea o viață mai ușoară, dar și pentru a le oferi fraților mai mari un sprijin în viitor. Astfel, ea îl ajută pe Nică să învețe să citească, lăsând deoparte treburile, dar îl și obligă să-și continue studiile atunci când școala din sat nu îi mai oferă această posibilitate. Provenită dintr-o familie în care se pune preț pe educație, Smaranda este ajutată de tatăl ei, bunicul David din Pipirig, să îl trimită pe Nică la renumita școală din Broșteni împreună cu fiul mai mic al acestuia. Deși tatăl lui Nică nu acordă o importanță prea mare învățăturii, preferând să îi pună pe copii să îl ajute la treburi, își dă seama că, numai prin educație, Nică poate evolua. De aceea, el o susține pe Smaranda când Nică trebuie să meargă la Școala de la Socola împotriva voinței sale și a rușinii de a călători în căruța trasă de niște mârțoage a lui moș Luca harabagiul.

În sat, școala fusese ridicată de părintele Ioan, dornic să le ofere copiilor educația necesară pentru a-și putea schimba condiția socială. Îl are ca învățător pe bădița Vasile care însă este nevoit să renunțe la această slujbă, fiindcă e luat la oaste cu arcanul. Copiii învață după puteri, iar greșelile la citit sunt însemnate pe o tăbliță și sunt aspru pedepsite. Astfel, pedeapsa devine un mijloc de coerciție și de determinare a elevilor să depună mai mult efort pentru a realiza sarcinile care le-au fost date. Însuși părintele Ioan aplică această metodă de educare, pedeapsa, aducând la școală un scaun lung, Calul Bălan, pe care se vor așeza cei pedepsiți prin aplicarea unor lovituri de bici, numit Sfântul Nicolae. Pentru a oferi un model în acest sens, el o pedepsește prima oară chiar pe fiica sa, Smărăndița, care are îndrăzneala de a râde de aceste obiecte.

O schimbare de perspectivă aduce un alt clasic al literaturii române, I. L. Caragiale, care creionează în stilul său inconfundabil, în „Vizită" și „D-l Goe", tipul copilului obraznic, răsfățat și egoist, dezvăluind astfel efectele negative ale educației prost primite de fiii unor familii aparținând burgheziei înstărite, dar lipsite de cultură. Contrastul dintre aparență și esență, diferența dintre ceea ce sunt și ceea ce vor să pară personajele, constituie la acest scriitor o sursă inepuizabilă a comicului, dublată de o doză de ironie manifestată față de comportamentul personajelor sale.

Ionel din schița „Vizită" este un copil lipsit de educație, deși mama sa, Maria Popescu, are pretenția de a se fi ocupat temeinic de acest aspect al vieții fiului său. Tot ceea ce face Ionel denotă faptul că nu știe să se comporte civilizat când mama este vizitată de cineva: intervine în discuția oamenilor maturi sau o perturbă sunând din goarnă, atacă servitoarea cu o sabie, face farse musafirului punându-i dulceață în galoși. Indulgența mamei se reflectă și în momentul în care îi permite lui Ionel să fumeze, neținând cont de vârsta acestuia și de efectul pe care îl are fumatul asupra lui. Mai mult, ea laudă dezinvoltura acestuia, considerând toate aceste fapte un semn de inteligență.

Aceeași atitudine o au și cele trei femei din schița „D-l Goe" față de copilul pe care îl alintă tot timpul găsindu-i scuze pentru greșelile pe care le face. Educația greșită pornește de la faptul că, în loc să pedepsească ceea ce nu este bine, ele îl recompensează, astfel încât el nu este conștient de faptul că nu se comportă corect. Astfel, Goe este dus într-o călătorie la București pentru a nu mai rămâne și în acel an repetent, în loc să i se ceară să învețe. Se deduce de aici că acest comportament este repetat și copilul profită de indulgența celor trei femei care nu găsesc metoda corectă de a-l educa. Nici pe peron sau în tren Ionel nu dă dovada unei bune educații, bătând din picior să vină trenul, vorbind urât sau impulsiv celor din jur, pierzându-și pălăria în care se afla biletul de călătorie, totul culminând cu jignirea celor din familia sa pe care le numește „proaste". Copilul se comportă ca un mic stăpân autoritar căruia toată lumea trebuie să i se supună, nu conștientizează greșelile pe care le face, deoarece acestea nu sunt corectate și nu sunt urmate de consecințe.

Indulgența familiei față de comportamentul copiilor sau față de lipsa lor de preocupare pentru învățătură se reflectă și în alte schițe ale lui Caragiale, cum ar fi „Bacalaureat", „Lanțul slăbiciunilor"

În „Bacalaureat", madam Georgescu profită de prietenia sa cu naratorul pe care îl roagă să intervină în favoarea fiului ei, Ovidiu, pe lângă domnul Popescu, profesorul de morală, care îi dăduse nota trei tocmai la această materie unui băiat atât de educat ca el, distrugându-i astfel cariera. Profesorul îi dă nota dorită, șase, atât lui, cât și colegilor acestuia, doar pentru că „sunt de familie bună". Aceeași derulare a intervențiilor se produce și în „Lanțul slăbiciunilor", unde elevul Mitică Dăscălescu are nevoie de un șapte pentru a promova și pentru salvarea căruia intervin mai multe doamne din lumea bună.

Profesorul Mariu Chicoș Rostogan din schița „Un pedagog de școală nouă" oferă imaginea unui dascăl umil în fața inspectorului, dar sever și ofensator cu elevii inferiori din punct de vedere social, care evaluează la examene în funcție de apartenența unui elev la o anumită familie.

Prin toate aceste aspecte descrise în operele lui Ion Creangă și ale lui Ion Luca Caragiale este pus în evidență rolul pe care îl are educația în formarea unui copil, atât în familie, cât și la școală. Familia poate impune un anumit cod de comportament ce trebuie respectat de către copil, dar poate și să manifeste o indulgență excesivă ce duce la o educație greșită. Părinții și profesorii constituie în acest fel un model al copilului care contribuie la dezvoltarea personalității sale.

Bibliografie:

1. DEX, Ediția a II- a, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan", Editura Univers Enciclopedic, București, 1996;
2. I. Creangă, „*Amintiri din copilărie*", Editura Minerva, București, 1971;
3. I. L. Caragiale, „*Momente și schițe*", E. D. P., București, 1987.

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof.inv.prescolar Buhusi Lucica
G.P.N. Telejna,com. Zapodeni Jud. Vaslui

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii

le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă*, *socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Despre importanța celor șapte ani de acasă

Prof.BUIA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”SIMION BĂRNUȚIU”BAIA MARE

În societatea de azi se vorbește tot mai des despre cei șapte ani de acasă.Acest lucru se vede cel mai bine în felul cum se comportă copiii la școală,acasă, pe stradă, la biserică, în diferite momente ale vieții. Primele îndemnuri spre adevăr, bine și frumos le primi acasă în familie. Educația primită acasă se va vedea în comportamentul pe viitor al copilului. Bunica îmi spunea deseori ”ai grijă cum te porți unde te duci, să nu ne faci de rușine”, înțelegând faptul că trebuie să mă comport civilizat, să dau dovadă de cei șapte ani de acasă.În mediul rural unde oamenii se cunosc între ei, era important ca părinții să-și educe copiii în spiritul bunului simț.Dacă un copil se purta neadecvat în cadrul comunității sătești, lumea zicea ”se vede că nu are cei șapte ani de acasă”, iar acei părinți se simțeau rușinați în fața comunității.

Într-o zi nepotul meu a venit acasă de la școală împreună cu cel mai bun prieten al lui.Primul lucru când a ajuns acasă, m-a întrebat de ce vecina noastră mai în vârstă, ne-a zis că nu aveți cei șapte ani de acasă, fiindcă noi nu am salutat-o fiind preocupați de întâmplările de la școală. Atunci am încercat să-i explic cu atenție. Expresia” cei șapte ani de acasă ” se folosește când vorbim despre comportamentul unei persoane într-o anumită împrejurare din viață.Nepotului meu i-am spus că era frumos să o salute pe vecina noastră, când au trecut pe lângă dumneai, mai ales că era și în vârstă.Doamna învățătoare ne spunea mereu că ”prima carte de vizită a unui om este felul cum se exprimă și știe să salute”. Salutul este primul semn al politeții. A aștepta să fii salutat este o impolitețe din partea noastră. A avea cei șapte ani de acasă,înseamnă a ne comporta respectuos și cu buna-cuviință, tot timpul, în orice situație, cu toată lumea, cu părinții, cu profesorii, cu colegii, cu vecinii.(Michiela Poenaru-Codul bunelor maniere pentru copii).

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite in primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Un copil care are cei şapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil,educat,politicos,care ştie să spună „mulţumesc“ şi care are o conduită bună în orice situaţie,atât în societate,cât şi în viaţa particulară. Copilul îşi însuşeşte acest set de reguli încă din fragedă pruncie,prin exemple şi argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău,definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă,nu este întotdeauna un lucru intenţionat. Uneori,cei mici pur şi simplu nu îşi dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută,că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la şcoală sau că nu e un semn de bună creştere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane. Familia are un rol extrem de important în formarea caracterului copilului, alături de biserică și școală. Primii șapte ani de acasă sunt esențiali în formarea caracterului său, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante în diferite momente de viață. Este nevoie de multă atenție din partea părinților pentru a-și educa odraslele, de răbdare ,tenacitate , pentru a forma un om responsabil , un bun creștin. Societatea românească are nevoie mai mult ca oricând de cetățeni responsabili, harnici , destoinici, în toate compartimentele vieții sociale.

Bunul simț trebuie să îl avem toată viața.

BIBLIOGRAFIE

http://adevarul.ro/locale/zalau/ce-inseamna-cei-sapte-ani-de-acasa-pas-pas-greselile-familie-marcheaza-totdeauna-explicatiile-psihologilor

https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii

https://www.clickpentrufemei.ro/sectiune/copii/articol/cat-conteaza-azi-cei-7-ani-de-acasa

FAMILIA CA FACTOR INCIPIENT AL DEZVOLTARII

Prof.înv.primar Bujorean Maria Ramona
Şcoala Gimn.”Sorin Leia” Tomeşti

Familia este un edificiu pe care se cladeste personalitatea copilului.Parintele trebuie sa-l invete pe copil legatura dintre comportare si consecinte ,dar pentru asta trebuie sa fim dispusi sa lasam copilul sa sufere o anumita neplacere cauzata de comportarea sa iresponsabila, sa cerem copilului sa poarte responsabilitatea potrivita varstei sale si uneori sa guste din fructul amar al lipsei de raspundere.

Trasaturile de baza ale educatiei in familie sunt:

-educatia in familie reprezinta temelia peste care se vor suprapune celelalte influente educative

- educatia in familie are un caracter spontan, neorganizat si nesistematizat

-influenta formativa a familiei este foarte puternica, deoarece are la baza component afectiva

-exercitata asupra copilului-fiinta in formare, de o mare plasticitate sub raport somatic, psihic si relational lasa urme puternice in personalitatea individului.

Datorita rolului important al familiei in educarea tinerilor, este necesar ca parintii sa nu se bazeze doar pe experienta lor in realizarea acestei actiuni, ci s- o organizeze in functie de particularitatile de varsta si individuale ale copiilor.

Important este sa intelegem ca in fiecare dintre noi sunt adanc inscrise sansele de succes sau de esec ale copiilor nostri, si aceasta nu in primul rand in zestrea ereditara, ci in modelele noastre comportamentale, relationale, in coerenta noastra morala si in aptitudinile de a comunica, de a induce si forma la copiii nostri o adevarata ―cultura psihorelationara‖.

Interactiunea parinti-copii apare ca un proces cotidian, in care in cele mai importante aspecte pentru invatare, dezvoltare si socializare sunt comunicarea afectiva, solutionarea constuctiva a conflictului, valorificarea resurselor personale, implicarea emotionala.

Nu trebuie sa omitem faptul ca in procesul de educatie rolul conducator il are scoala, dar in calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al scolii, familia trebuie sa o sprijine de aproape si sincer.

Parintii iau cunostinta de cerintele scolii fata de copii, in materie de educatie, prin diverse moduri:la sedinte, in discutie cu educatorii, prin corespondenta, iar linia educativa generala le este cunoscuta din presa, radio, TV, in general nu se intampina dificultati in aceasta privinta. Ele apar atunci cand parintii adopta o alta atitudine fata de sarcinile trasate de scoala, aceasta fie in probleme de instruire, fie in cele de educatie, in acest fel parintii creeaza mari dificultati copiilor, caci acestia nu mai stiu ce atitudine sa adopte si pe cine sa asculte.

Parintii sunt datori sa-i controleze pe acestia nu numai asupra modului in care-si indeplinesc sarcinile scolare, ci si asupra relatiilor pe care le au in afara scolii cu alti copii si uneori cu alti adulti.Spatiul si timpul dintre scoala si familie nu trebuie sa fie un teritoriu al nimanui, ci supus unui control –fie si prin sondaj, atat din partea scolii cat si din partea familiei.Cheia de a fi un bun parinte este capacitatea de a patrunde dincolo de ochii copilului pentru a vedea ce vede el si a simti ce simte el.Cand se simte singur are nevoie de compania parintilor. Cand se teme are nevoie de siguranta unei imbratisari.Cand este curios are nevoie de o instruire plina de rabdare, iar cand este fericit trebuie sa-si imparta fericirea cu cei pe care ii iubeste.

Bibliografie:

Stoica A, Creativitatea elevilor.Posibilitati de cunoastere si educare,Editura didactica si pedagogica, Bucuresti 1983

Moesiodax,I,Tratat despre educatia copiilor, Editura didactica si pedagogica, Bucuresti 1974

Cucos, C,Pedagogie si axiologie, Editura didactica si pedagogica, Bucuresti 1995

Salade,D,Dimensiunile educatiei, Editura didactica si pedagogica, Bucuresti 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Bulei Elena - Alina
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Comarnic

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia ar trebui adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la trei ani, la cinci sau la șapte ani. La doi ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la doi-trei ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de doi ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de doi ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la doi-trei ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la trei la cinci ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între cinci şi șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii reprezintă modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

„Cei sapte ani de-acasa”

Inv. Buleteanu Iuliana
Liceul „George Tarnea” Babeni

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fiti voi, parintii, un bun model pentru el. Incepe sa il inveti lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici.

Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Asadar, cum il inveti bunele maniere?

A-l invata bunele maniere este un proces zilnic, care va dura in timp si vei avea multe ocazii sa il indrumi in directia corecta. Tine minte aceste sfaturi:

- Chiar daca a gresit de cateva ori, nu te grabi sa tragi concluzia ca este prost crescut sau ca tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil sa aiba nevoie doar de una doua lectii de bune maniere pentru ca problema sa se rezolve.
- Explica-i clar si invata-l ce anume trebuie sa faca sau nu. In loc sa ii spui un scurt (si pentru el greu de inteles): "Nu mai fi atat de grosolan", spune-i: "Nu este politicos sa ragai la masa, dar, daca o faci, se cuvine sa iti ceri scuze". Sau, daca zbiara prin casa, nu-i spune: "Inceteaza cu tipetele in casa", ci fii mai blanda, ca sa inteleaga in fond ce astepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea in casa".
- Daca cel mic isi exprima sentimentele folosind expresii sau atitudini mai putin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci incearca sa reformulezi. De exemplu, cand el zice: "Iahh, imi vine sa vars cand vad chestia asta verde", tu corecteaza-l spunand: "Frumos ar fi fost sa spui ca nu iti place deloc spanacul".
- Fii intelegatoare si accepta-i greselile. Aminteste-ti ca nu este inca suficient de matur pentru a sti bine cum trebuie sa se comporte in anumite situatii. Si noi, adultii, gresim adeseori, daramite ei...
- Educatia se face doar acasa, cu discretie, in familie. Nu ii tine prelegeri si nu il critica in public, nu il umili si nu il jigni fata de straini, chiar daca greseala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de fata cu altii dovedeste ca nici tu nu ai prea fost atenta la lectiile de bune maniere.
- Fii consecventa. L-ai invatat de la doi ani sa spuna "te rog" si "multumesc"? La 6 ani este evident ca ar trebui sa le foloseasca.
- Oricum, procesul de educatie nu se opreste la o anumita varsta. Nu e niciodata prea tarziu ca sa invete ceva!
- Pana la 3 ani

Chiar daca cel mic este nazuros, obraznic sau suparacios, nu trebuie sa confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapa fireasca a dezvoltarii sale. Pana la varsta de 3 ani nu te astepta sa cunoasca si sa respecte mai mult de una - doua reguli de politete. Desigur, nu este prea devreme sa il inveti sa utilizeze formule ca "te rog", "multumesc", "buna ziua" si "la revedere". Incurajeaza-l sa le foloseasca nu doar cu strainii, ci si in familie. Astfel, nu uita ca, dupa ce ii oferi paharul cu apa pe care ti l-a cerut, sa ii amintesti: "Acum, spune multumesc". Fii un bun exemplu pentru el - comporta-te calm si manierat, fara tipete si expresii deplasate si adreseaza-te politicos atat lui, cat si celorlalti din casa. Astfel, devii tu insati un exemplu. Pe de alta parte, nu uita sa il feliciti si sa il lauzi ori de cate ori micutul se dovedeste bine crescut.

Intre 3 si 5 ani

Cu putina creativitate, il poti ajuta pe micutul tau de 3 sau 4 ani sa inteleaga de ce unele lucruri trebuie facute intr-un anume fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventeaza jocuri in care el sa fie actorul principal. Propune-i sa fie gazda si tu musafir.

Va invata cum sa isi trateze invitatii: sa le serveasca prajiturele sau, pur si simplu, sa poarte o conversatie politicoasa. Gandeste-te la situatiile cu care te confrunti tu zi de zi si vei gasi pentru el numeroase roluri: poate fi vanzator sau cumparator intr-un magazin, poate fi patron sau angajat, sofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admira.

El se va distra, iar tu iti vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micutul va deveni tot mai constient de modul in care actiunile si cuvintele sale afecteaza sentimentele celor din jur. Foloses-te-te si de povesti, de carticele cu imagini, de muzica sau casete video cu desene animate.

Intre 5 si 7 ani

O data ce incep sa mearga la gradinita, cei mici devin tot mai independenti. Pentru ca nu vei fi tot timpul alaturi de el, va trebui sa ii dezvolti mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii si adulti. Acum ar trebui sa cunoasca si sa respecte manierele de baza la masa, sa poarte o conversatie cu adultii, sa stie cum sa faca si cum sa primeasca un compliment. De acum inainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari, etc. Poti incepe sa ii supraveghezi interventiile in discutii si sa ii explici ca este politicos sa il lase pe celalalt sa termine ce are de spus. Foloseste-te de exemplele din viata de zi cu zi, de la gradinita, de pe strada, dar fara sa faci pe profesoara. Nu il ameninta, folosind expresii ca: "Sa nu te prind ca faci vreodata ca Andrei, ca iti rup urechile". Cand greseste, atrage-i atentia si aminteste-i ce are de facut.

Intre 8 si 10 ani

Este varsta la care cei "7 ani de acasa" trebuie sa se fixeze definitiv in comportamentul copilului tau. Metoda pe care o poti folosi este cea clasica, adica a unei continue repetitii. Daca pana acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de buna cuviinta, acum a venit momentul cand trebuie sa fii mai categorica. In unele cazuri poti recurge chiar la mici pedepse (ii interzici de exemplu, televizorul, nu il mai lasi sa iasa afara la joaca cu prietenii, nu mai are voie o luna sa vada nici un film, etc.). De asemenea, daca intr-o anumita imprejurare (in vizita, la o aniversare, etc.) s-a comportat ireprosabil, merita o recompensa, cat de mica. Daca a gresit, nu il critica de fata cu alte persoane straine. La aceasta varsta se simte foarte stanjenit daca i se face morala in public si va avea tendinta sa procedeze exact pe dos. Continua sa ii cultivi respectul pentru cei din jur.

Cei şapte ani de-acasă

Prof.înv. primar Bulgaru Marinela
Şcoala Gimnazială ”General Constantin Cristescu ” Lunca Corbului

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la gradiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc parinții sau educatorii.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Cei „şapte ani de acasă'', ca şi lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

Expresia ,,ai,respectiv, n-ai cei şapte ani de acasă” defineşte tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaâii, de memorare și de însușiire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului său. Iată legea celor 5 reguli pentru reușita educației copilului tău. Orice părinte responsabil întelege importanța educației copilului dar și consecințele pentru dezvoltarea sa ca adult. Dar, uneori, își dă seama că aceste reguli nu sunt respectate. Nu trebuie ezitat, trebuie reamintite copilului regulile casei sau regulile de educație pe care le-ați stabilit. Ambii părinți trebuie să fie de acord cu aceste reguli - este foarte ne-propdictiv ca mama să accepte încălcarea regulilor stabilite de tata - sau invers.

1. Regulile trebuie să fie clare

Orice regulă pe care o impunem copilului trebuie să fie clară și explicată copilului. El trebuie să știe ce este permis, și ce nu.

2. Regulile trebuie să fie concrete

Atunci când facem reguli pentru copil, acele reguli trebuie să fie cât mai concrete și nu evazive. E mai bine să spuntți copilului să își strângă jucăriile din cameră decât să îi spuneți să facă ordine în cameră.

3. Regulile trebuie să fie constante

Nu e uşor să păstrezi regulile constant, însa este de mare importanță asigurarea unei linii de constanță în principii. Dacă tolerați un anume comportament într-o zi, iar în ziua urmatoare nu îl mai tolerați - copilul va fi dezorientat. Constanța regulilor dă copilului un sentiment de siguranță. A fi ferm și constant nu înseamnă rigiditate.

4. Regulile trebuie să fie coerente

Părinții sunt modele pentru copil şi de aceea trebuie să aibă și să respecte - și ei la randul lor – niște reguli de viață și comportament. Copilul învață de la părinți cum să își respecte părinții - prin exemplul pe care îl dau părinții ...

5. Regulile trebuie să fie consecvente

Copiii au tendința de a forța limitele și de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă și niște consecinte logice - altfel ele vor fi mereu forțate și repetate. Când consecințele încălcării regulilor impuse vor fi logice si rezonabile, copilul își va dezvolta simtul responsabilitații.

Este bine de ştiut că a avea **"cei şapte ani de-acasă"** înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună-cuviinţă pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situaţie, cu toată lumea: cu părinţii, fraţii, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinţii, bunicii, învăţătorii şi chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i înveţe pe copii (oriunde şi oricând) următoarele: Cum, când şi pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la şcoală, la cinematograf, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când şi de ce oferim cadouri?, Ce şi cât vorbim?, Cum şi când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea " cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?", ci am încerca să răspundem luând atitudine şi lăsând indolenţa de o parte, am deveni adevăraţi formatori de oameni, de caractere şi personalităţi. Să ne amintim în orice moment că nemulţumirile noastre pot fi schimbate prin contribuţia noastră, a tuturor: părinţi, bunici, învăţători, profesori. În concluzie, educația este haină de cea mai înaltă calitate pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani prin contribuția parinte-bunici-dascăli.

BIBLIOGRAFIE

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002
3. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii,* Editura Medicală Amaltea, 1998
4. www.copii.ro
5. www.scribd.com
6. www.didactic.ro

Importanta celor „şapte ani de acasă’’

Înv.BULHAC MIHAELA CLARISA
Şc. Gimn.„ ŞT.O.IOSIF ” Tecuci jud Galați

MOTTO: " Nimeni nu s-a născut învățat"

Când o persoană nu salută, adesea s-ar spune despre ea că îi lipsesc cei „7 ani de acasă”. Dacă nu utilizează formulele de politețe: „te/vă rog!”, „mulțumesc” „dumneavoastră”, când nu respectă oamenii din jur, nu le vorbeşte politicos, nu se comportă adecvat în mijloacele de transport în comun, de asemenea i se poate imputa faptul că „îi lipsesc cei şapte ani de acasă”. Această formulă simbolizează necesitatea formării conştiinței şi conduitei morale. Familia reprezintă fundamentul formării valorilor, normelor, principiilor morale întrucât reprezintă primul mediu educațional cu care ia contact copilul. "Familia este şcoala în care eşti deopotrivă profesor si elev" afirma odată Ioan Gyuri Pascu. Părinții trebuie să ofere copiilor lor modele, ajutându-i să deosebească binele de rău, adevărul de minciună, insuflându-le ideea de toleranță si îndrumându-i să înțeleagă normele sociale. Niciun părinte nu este perfect. Nu există o rețetă minune care să ne asigure acest statut. Trebuie să ne dezvoltăm permanent, să ne adaptăm cerințelor copilului nostru, să ne folosim potențialul creativ şi să participăm efectiv în creşterea acestuia. Nu degeaba se spune că meseria de părinte este cea mai frumoasă dar şi cea mai grea.

Este foarte important să transmitem copiilor învăţămintele necesare care-l va ajuta pe acesta să devină un om respectuos şi demn de respect la rândul său.

Respectul acordat celor din jur, reprezintă o normă de conduită foarte importantă, care-l ajută pe copil şi viitorul adolescent să se integreze mai uşor în societate.Uneori, datorită comportamentului ciudat față de semenii lor, unii adolescenți se autoizolează de cei din jur şi tind să dispară treptat din viața socială.

Cei şapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalați.Dintre normele de conduită care caracterizează un copil bine crescut putem unumera:

•Salutul- este prima normă de conduită învățată în familie.

•Comportamentul în public. Un copil bine crescut, ştie să răspundă la întrebări şi să susțină la rândul lui conversația fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

•Comportamentul cu prietenii- copilul trebuie să-şi respecte partenerii de joacă, să înțeleagă şi să se conformeze regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

•Comportamentul în timpul servirii mesei.O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, poziție corectă a corpului, să nu vorbească, etc.

• Recunoaşterea greşelilor- copilul trebuie să ştie că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu reprezintă un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

• Tact şi toleranță. Este important ca părinții să-i învețe pe copii să fie toleranți cu cei din jur, că toți oamenii sunt egali.

• Înțelegerea normelor sociale. Un copil bine crescut trebuie să ştie să se comporte în societate, să cunoască şi să aplice reglile nescrise ale acesteia, de exemplu:să-şi aştepte rândul la magazin, la medic, la leagănul din parc, să se adresese celor din jur folosind formule de politețe, „te rog”, „mulțumesc”, „cu plăcere”, să respecte simbolurile, credințele proprii şi a celor din jur.

Un rol important în modelarea caracterului fiecărui copil îl are instituția şcolară. Activitatea instructiv educativă în unitățile şcolare se desfăşoară în cadrul procesului de învățământ. Acesta reprezintă forma cu cel mai înalt nivel de organizare a activității de formare a ființei umane, fiind mijlocul principal prin care societatea educă şi instruieşte noile generații.

Creând premisele unor deprinderi civilizate şi de politeţe la copii, ei pot sesiza singuri discrepanţele între comportamentele corecte şi agreate în societate şi situaţiile extreme negative. Ca urmare, putem constata că în urma acestor preocupări pentru introducerea deprinderilor de politeţe, facem loc unui comportament elegant. Printre problemele importante ale învăţământului în această etapă de schimbare şi modernizare se găseşte şi cea vizând parteneriatul cu alţi factori educaţionali, între care familia ocupă un loc privilegiat.

În concluzie, în viaţă vei fi catalogat în funcţie de cum te comporţi ceea ce este o reflecţie a felului în care ai fost educat de către părinţi în cei şapte ani de acasă.

Bibliografie:

Enache R. 2011. *Asistenţa socială a copilului şi familiei,* Editura Ovidius University Press, Constanţa.

Marica M. 2007. *Sociologia educaţiei* Ovidius University Press, Constanţa

Vrăsmaş E. Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti,

ABC-ul educaţiei în familie

Prof.înv. preşcolar Buligă Cătălina
Şcoala Gimnazială „Nichita Stănescu” Ceptura
Structura G.P.N. Rotari

„Un copil educat doar de şcoală este un copil needucat”. (George Santayana)

Cei 7 ani de-acasă reprezintă educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, formarea personalităţii şi a comportamentului celui mic până merge la şcoală.

Familia constituie mediul în care copilul se naşte, trăieşte primii ani ai existenţei personale, se dezvoltă şi se formează pentru viaţă. Părinţii au o responsabilitate majoră deoarece de ei depinde ca adolescentul , tânărul şi adultul de mâine să aibă o „bună creştere”.

Educaţia primită în cei 7 ani de-acasă depinde de relaţia părinte-copil, valorile în care familia crede şi pe care le transmite copilului.

Un mediu familial care oferă linişte, afecţiune, siguranţă determină o dezvoltare normală şi echilibrată. Copilul, care este înconjurat de dragostea părinţilor, se simte protejat, are încredere în forţele proprii şi este deschis spre învăţarea normelor de comportament. El respectă regulile fără a le percepe ca făcând parte dintr-o disciplină de fier.

Prin imitaţie, prin joc, copilul deprinde primele norme de conduită: salutul, comportamentul în public, cu prietenii, manierele la masă, regulile de igienă, obiceiurile sănătoase. Totodată, copilul învaţă ce este cinstea, loialitatea, generozitatea, curajul, toleranţa, modestia, perseverenţa, bunătatea, respectul, cooperarea.

Formarea unui comportament corespunzător al copilului depinde , în primii ani de viaţă, de părinţi. Numai că aceştia trebuie să fie un exemplu personal pentru copii, să manifeste perseverenţă şi consecvenţă în toate aspectele legate de creşterea copilului.

Nu există reguli pentru a avea un copil educat. Copilul este UNIC şi creşte în ritmul propriu, iar comportamentul său diferă în funcţie de stadiul dezvoltării în care se află. Dar, părinţii pot avea în vedere câteva aspecte:

- să-şi cunoască copilul;
- să stabilească reguli simple, pe înţelesul lui;
- să folosească cu moderaţie recompensele şi pedepsele;
- să evidenţieze ce e bun şi nu ce e rău;
- să fie coerenţi şi să nu facă excepţii de la regulile stabilite;
- să ignore detaliile semnificative;
- să fie buni ascultători ai copilului şi să repete ceea ce au înţeles;
- să fie încurajat să se exprime, să îşi argumenteze punctul de vedere;
- să nu i se facă observaţii în public;
- să-i ajute să aleagă consecinţele comportamentului lor

Conceptul „7 ani de-acasă” este, pentru unii, de domeniul trecutului. În actualitate, copilul intră la grădiniţă la vârsta de 3 ani, apoi, la 6 ani, la şcoală. Totuşi, timpul petrecut cu părinţii trebuie eficientizat la maximum, deoarece şcoala şi alte medii educaţionale au la bază şi consolidează normele deja deprinse din familie. Un dascăl bun are un impact major asupra unui copil, numai dacă acesta are părinţii implicaţi în educaţia sa.

„Copilul ajunge pentru părinţii săi, după educaţia pe care o capătă: răsplată sau pedeapsă.” (Jean Jacques Rousseau)

Ziua de 8 Martie şi statutul femeii în istorie

Prof. Bulmez Mariana-Ana
C.N.”Ion Creangă”, Bucureşti

Ziua de 8 Martie este sărbătoare oficială în marea majoritate a statelor lumii. Ziua Femeii a fost recunoscută drept sărbătoare internaţională în 1977, devenind din acel moment o tradiţie în majoritatea statelor lumii, fiecare sărbătorind-o într-un mod caracteristic, simbolistica fiind însă aceeaşi: emanciparea femeii, egalitatea în drepturi cu bărbaţii.

8 Martie reprezintă nu doar dragostea şi aprecierea acordată Femeii şi Mamei, ci recunoaşterea acesteia în cadrul sistemului socio-politic şi economic, emanciparea femeii. Dacă privim retrospectiv, în epocile istorice, poziţia femeii în socitate nu este întotdeauna privilegiată. De exemplu, în Roma antică, potrivit legislaţiei, femeia trecea de sub autoritatea tatălui, sub autoritatea soţului; chia şi o văduvă bogată având nevoie de un bărbat care să-i supravegheze averea. Abia din secolul I î.hr, femeile romane au început să dispună de mai mare libertate: dreptul de a deţine afaceri proprii, dreptul de a oferi sfaturi soţilor, divorţul devine o opţiune posibilă. În Grecia antică, femeile erau considerate fiinţe inferioare, cu un nivel de inteligenţă puţin mai ridicat decât cel al copiilor. Filosofii considerau că, femeile aveau emoţii puternice şi minţi slabe, din acest motiv ele, trebuiau să fie protejate de ele însele. Fiecare femeie avea un gardian, soţul sau cel mai apropiat bărbat născut în familie, care deţinea controlul asupra vieţii ei. Cetăţenia, îi oferea femeii dreptul de a se căsători cu un bărbat cetăţean, dar nu-i oferea nici-un drept politic sau economic.

În Evul Mediu, femeile erau percepute drept inferioare bărbaţilor. Biserica le învăţa că, trebuie să fie ascultătoare şi supuse taţilor şi bărbaţilor lor.

În Epoca Modernă, femeile au început lupta pentru emancipare. Pe 19 martie 1911, era sărbătorită prima Zi internaţională a Femeii, în Austria, Danemarca, Germania şi Elveţia. Peste un milion de oameni au participat în această zi la manifestaţii, pentru ca femeilor să li se acorde drepturi legale de muncă, dreptul la vot, dreptul la educaţie şi dreptul de a deţine funcţii publice.

În Marea Britanie, de exemplu, pe data de 8 Martie, au loc marşuri şi întruniri în memoria femeilor militante, datorită acţiunii cărora, femeile au drept de vot, dreptul la proprietate, dreptul la educaţie, la divorţ, la asistenţă medicală, la contracepţie.

În România, ziua de 8 Martie, este Ziua Femeii dar, mai ales, Ziua Mamei, sărbătorindu-se bucuria vieţii şi mai ales, afecţiunea şi motivaţia de a trăi. În această zi, se obişnuieşte ca, bărbaţii, să dăruiască flori şi mici cadouri femeilor din viaţa lor – soţiilor, iubitelor, mamelor, fiicelor şi colegelor. Copiii oferă cadouri mamelor, bunicilor, învăţătoarelor şi profesoarelor, în semn de afecţiune şi respect, în acelaşi timp.

Bărbaţii din Italia, oferă femeilor, de 8 Martie, mimoze galbene, mimoza semnificând în limbajul florilor, sensibilitate. Mimozele galbene şi ciocolata sunt daruri oferite frecvent, de 8 Martie, femeilor din Rusia şi Albania.

Bibliografie:

www.raportal.ro
www.digi24
www.realitatea.net
www.descopera.ro

Importanța celor ”7 ani de acasă”

Prof. Bulz Lăcrămioara – Iuliana , Colegiul Național ”Mihai Eminescu”
Petroșani, Hunedoara

”Diploma celor 7 ani de acasă exprimă calificativul părinților.” Valeria Mahok

Pentru a descrie conduita unei persoane folosim deseori expresia „cei şapte ani de-acasă“, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în mare măsură viitorul copilului. Fiecare pas pe care-l parcurge un copil în viață, cu realizări sau eșecuri, îl ajută să devină OM, dacă alături îi este familia în orice moment, deoarece știm cu toți că bunele intenții ale unui părinte în ce privește îndrumarea copilului său nu pot fi contestate niciodată. Un copil educat întotdeauna se va descurca mai bine în relaţiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc *cei 7 ani de acasă*, deoarece educaţia, și regulile morale sunt cheia succesului copilului în societate. Educația copiilor atât în familie, cât și la şcoală, trebuie să fie o preocupare a întregii societăți.

Felul în care părinţii i se adresează copilului, reacţiile acestora în legătură cu îndeplinirea sau neîndeplinirea anumitor cerințe, constituie aspecte ale unei influențe educative. Un aspect deosebit de important în educația copilului este faptul că orice elev care locuiește cu părinții săi se află mai mult sub influența educativă a familiei decât a școlii.

Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața oricărui individ este reprezentată de copilărie. Acesta primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, doar în familie. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile, emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Preocupările privitoare la educarea copilului nu trebuie să se limiteze numai la felul în care acesta învață și în special acelea la care privesc formarea profilului moral al copilului, deoarece atitudinea față de învățătură este strâns legată de alte aspecte ale muncii educative. Ea condiționează și este condiționată de manifestări ale elevului în care se răsfrâng interesele, înclinațiile și aptitudinile sale, anumite calități morale ca cinstea, modestia, dragostea pentru frumos și mai ales pentru adevăr.

10 reguli de bază în primii cei 7 ani de acasă

1. Învață-l să se poarte frumos! - bunele maniere se predau prin puterea exemplului.

2. Stabilește, impune reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Comunică foarte mult cu el deoarece comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. Învață-l să iubească lectura și cărțile! - începe de când e bebeluș să-i citești povești, iar mai târziu lasă-l să le exploreze, citindu-le și bucurându-se de ele.

5. Lasă-l să se bucure de copilărie! - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin!

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc., și concentrează-te pe disciplină pozitivă!

7. Învață-l să își exprime emoțiile și sentimentele!

8. Învață-l să spună mereu adevărul! – copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui.

9. Petrece cât mai mult timp cu copilul! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta, indiferent de note! Nu glumi pe seama lui și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări.”

Bibliografie:

1. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, (2002) Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti,
3. Educaţia timpurie în România, (2004)Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde

https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

EDUCATOARE BUMBĂCEA FABIANA
GRĂDINIȚA NR.205,SECTOR 5, BUCUREȘTI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Politeţea este „ceva“ care se învaţă. Şi se învaţă uşor. Primele reguli de politeţe le învăţăm de la părinţi şi bunici. Apoi, învăţăm de la doamna educatoare, de la doamna învăţătoare şi de la toţi profesorii noştri. Toţi aceşti oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Şi ne dau sfaturi zilnic:

- „Spune Bună ziua când te întâlneşti cu cineva cunoscut!“– spune mama;
- „Nu vorbi cu gura plină!“ – spune bunica;
- „Pune-ţi batista la gură când strănuţi!“ – spune tata;
- „Spune te rog când ceri ceva!“ – spune doamna învăţătoare; şi multe, multe alte sfaturi.

Este foarte bine că primim atât de multe sfaturi. Când greşim, nu suntem tocmai bucuroşi pentru că, întotdeauna, cineva are grijă să ne facă observaţii. Şi nu e deloc plăcut să primim observaţii şi reproşuri. Aceasta este o problemă pentru noi. Din fericire, problema are o soluţie:POLITEŢEA.

Dacă suntem politicoşi cu toată lumea, în tot cursul zilei, scăpăm de observaţii. Ba, mai mult, vom fi apreciaţi şi lăudaţi. Ceilalţi vor fi, la rândul lor, politicoşi cu noi. Viaţa noastră de zi cu zi va fi mai bună, mai armonioasă şi chiar mai veselă. Aşadar, merită să ne străduim să fim politicoşi. Când greşim nu trebuie să ne speriem, ci să căutăm să ne corectăm. Pentru că, să ne reamintim, politeţea se învaţă.

A avea cei şapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună-cuviinţă tot timpul, în orice situaţie, cu toată lumea.

Salutul este primul semn al politeţii. Să ne ferim să ne spună cineva, vreodată, „Bună ziua, căciulă, că stăpânul n-are gură!“

Salutăm orice persoană cunoscută, indiferent de locul în care o întâlnim: pe stradă, la piaţă, în magazin, în parc etc.Salutăm chiar dacă nu suntem siguri că persoana căreia îi adresăm salutul ne-a văzut. Dacă nu ne răspunde la salut nu ne supărăm. Probabil că nu ne-a observat.

Dacă ne întâlnim cu o persoană şi ne întrebăm în gând: „Oare o fi «X» sau este doar o asemănare?“, obligatoriu salutăm. Salutăm întotdeauna la intrarea sau ieşirea din lift, în compartimentele de tren, stewardesele care ne întâmpină la urcarea într-un avion, vânzătorii din magazinele mici.Băieţii salută primii fetele; bărbaţii salută primii femeile; copiii şi persoanele mai tinere salută persoanele mai în vârstă.Când intrăm într-o încăpere, îi salutăm pe cei aflaţi deja acolo. Întotdeauna salutul trebuie să fie însoţit de un zâmbet.Când salutăm, trebuie să-l privim în ochi pe cel salutat. Nu salutăm o persoană stând cu spatele la ea sau privind în pământ ori spre cer.Nu salutăm ţinând mâinile în buzunare şi nici având gura plină.Nu salutăm făcând gesturi ample, nefireşti, cu mâinile.Nu salutăm grăbit şi cu aerul că suntem foarte preocupaţi de ceva.Este politicos ca băieţii să-şi scoată căciula/şapca de pe cap, când salută.Formulele de salut cel mai des folosite sunt: „Bună dimineaţa!“, „Bună ziua!“, „Bună seara!“. Între prieteni şi colegi se folosesc de regulă: „Bună!“ şi „Salut!“.Niciodată nu vom saluta o persoană mai în vârstă cu formulele: „Salut!“ sau „Bună!“.Salutăm cu „Bună dimineaţa“ până la ora 11 a zilei, cu „Bună ziua“ după ora 11, până la lăsarea serii şi cu „Bună seara“ după lăsarea serii.La despărţire, se salută de regulă cu „La revedere“. Putem saluta şi spunând „Bună ziua“ sau „Bună seara“.

Putem saluta cu „Sărut-mâna!“ femeile, părinţii, bunicii, rudele foarte apropiate, arătându-le şi prin aceasta dragostea şi respectul nostru deosebit.

De multe ori salutul se limitează la schiţarea unui gest cu capul – respectiv la înclinarea uşoară a capului.Astfel, dacă suntem într-un autobuz şi zărim la o oarecare distanţă o persoană cunoscută, salutăm doar prin înclinarea capului. În niciun caz nu tragem aer în piept pentru a putea striga din toate puterile un „Bună ziua“ care să fie auzit de persoana salutată.

Dacă suntem pe stradă şi vis-a-vis se află o persoană cunoscută, iar zgomotul străzii este destul de mare, salutăm doar prin înclinarea capului.

- În general, când distanţa sau zgomotul nu ne permit să salutăm verbal (folosind cuvinte de salut), atunci salutăm prin înclinarea uşoară a capului.

- Când se intonează imnul de stat în locuri publice, ne ridicăm în picioare, luăm o poziţie decentă, băieţii îşi scot căciulile de pe cap şi ascultăm în perfectă linişte.
- Oamenii mari obişnuiesc să-şi dea mâna atunci când se întâlnesc şi se salută. Copiii, însă, nu trebuie să întindă primii mâna unei persoane adulte. Dar, dacă un adult ne întinde mâna, trebuie să-i răspundem, întinzând la rândul nostru mâna.

Punctualitatea este foarte importantă atât pentru noi, cât şi pentru cei din jurul nostru. De aceea, trebuie să învăţăm să fim punctuali în absolut toate situaţiile care cer acest lucru.

A fi punctual este o dovadă de bună-creştere şi de educaţie. Dar..., nu doar atât! A fi punctual înseamnă şi a-i respecta pe cei din jurul nostru.În toate celelalte situaţii în care nu reuşim să fim punctuali, primul lucru pe care îl spunem, după ce salutăm, este: „Vă rog să mă iertaţi (scuzaţi) că am întârziat.“ Dacă suntem întrebaţi de ce am întârziat, vom da o explicaţie scurtă, clară şi care să corespundă adevărului. În niciun caz nu vom inventa o poveste spectaculoasă drept scuză; ne-am pune într-o situaţie jenantă.

Și felul cum ne îmbrăcăm ține de „cei șapte ani de acasă”.

- De fiecare dată, înainte de a ne îmbrăca, ne asigurăm că igiena noastră corporală este perfectă, adică: părul este curat şi pieptănat, faţa şi mâinile sunt curate, întregul corp este curat, unghiile, de asemenea, sunt curate şi tăiate scurt. Pentru aceasta nu trebuie depus un efort prea mare. Trebuie doar să folosim cât mai multă apă şi cât mai mult săpun. Ne spălăm obligatoriu dimineaţa, după ce ne trezim şi seara, înainte de culcare, iar în timpul zilei, ori de câte ori este necesar. Să nu uităm să folosim periuţa şi pasta de dinţi dimineaţa, seara şi după fiecare masă (dacă este posibil).

Curăţenia corporală este foarte importantă. Ea nu poate fi înlocuită cu nimic.

- Întotdeauna ne îmbrăcăm foarte curat. Toate hainele pe care le purtăm trebuie să fie perfect curate, indiferent dacă sunt vechi sau noi.
- Îmbrăcămintea trebuie să fie bine călcată. În niciun caz nu ne îmbrăcăm cu un lucru necălcat, cu gândul că „o să-şi revină“ în scurt timp.
- Încălţămintea trebuie să fie, de asemenea, curată. Nu ieşim din casă fără a ne face pantofii cu cremă. Iar crema de pantofi se aplică numai după ce am îndepărtat noroiul şi praful de pe aceştia.
- Nu ne îmbrăcăm cu haine descusute. Dacă observăm că atârnă diverse aţe sau fire din hainele noastre, le îndepărtăm cu o foarfecă înainte de a le îmbrăca.
- Nu ne îmbrăcăm cu haine care au nasturi lipsă.
- Întotdeauna, trebuie să avem asupra noastră o batistă.

Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie.Copilul **trăieşte** faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date.Felul în care un copil percepe şi stochează în inconştient mesajul ascuns al propoziţiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (şi numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Acestea au fost doar câteva reguli pentru construirea „celor şapte ani de-acasă“, însă, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

EDUCAŢIA ŞI CEI „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. BUMBARU MIHAELA MARILENA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ “NICOLAE BĂLCESCU” CRAIOVA

“Învaţă-l pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze şi, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.”
Pildele lui Solomon

Cei „şapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a vieţii. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Copiii vin pe lume cu „hard-ul” curat, părinţii şi educatorii sunt cei care îi „instalează” majoritatea „programelor” şi , mai ales, pe cele de bază. Dacă aceştia nu ştiu ce „programe” să „instaleze” şi cum să le „ruleze”, dacă nu ştiu cum „să întreţină” şi să lucreze cu acest „computer” de performanţă nebănuită, îl „defectează” încă de la început şi niciodată nu va mai „funcţiona” la parametrii săi reali.

Prin urmare, educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală, ci educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare - socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Expresie – „bună creştere” – nu este un standard general, ci are forma pe care părinţii i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii, cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă”.

Un copil „bine crescut” deprinde în cei “şapte ani de acasă”:

- ❖ Salutul - prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- ❖ Comportamentul în public - un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- ❖ Comportamentul cu prietenii - jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- ❖ Înţelegerea normelor sociale - prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.
- ❖ Recunoaşterea greşelilor - „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.
- ❖ Tact şi toleranţă - un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni, evitându-l pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate acestea sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri, dar şi reuşite. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa şi exemplul personal, iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

De asemenea, educaţia copilului are la bază şi o serie de reguli care formează ansamblul educaţional. Fie că este vorba despre viaţa de acasă, fie că vorbim despre educaţia de la şcoala, copilul trebuie învăţat să înţeleagă şi să respecte regulilele de comportament sau de interdicţiile pe care i le stabilesc părinţii sau educatorii. Fiecare părinte are o serie de reguli şi încearcă să le aplice când e vorba despre educaţia copilului său, dar, uneori, îşi dă seama că aceste reguli nu sunt respectate. Orice părinte responsabil înţelege importanţa educaţiei copilului în primii ani de viaţă, dar şi consecinţele pentru dezvoltarea sa ca adult. Părinţii nu trebuie să ezite să-i reamintească copilului regulile casei sau regulile de educaţie pe care le-a stabilit.

Cele 5 reguli pentru a reuşiti în educaţiei unui copil sunt:

❖ Regulile trebuie să fie clare - orice regulă care se impune copilului trebuie să fie clară şi explicată acestuia. El trebuie să ştie ce este permis, şi ce nu.

❖ Regulile trebuie să fie concrete - atunci când sunt făcute reguli pentru copil, acestea trebuie să fie cât mai concrete şi nu evazive. De exemplu e mai bine să spuneţi copilului să îşi strângă jucăriile din sufragerie decât să îi spuneţi să facă ordine în sufragerie.

❖ Regulile trebuie să fie constante - nu e uşor să păstrezi regulile constante însă este de mare importanţă asigurarea unei linii de constanta în principii. Dacă se tolerează un anume comportament într-o zi, iar în ziua următoare nu se mai tolerează - copilul va fi dezorientat. Constanta regulilor dă copilului un sentiment de siguranţă, iar pentru părinte a fi ferm şi constant nu înseamnă rigiditate.

❖ Regulile trebuie să fie coerente - părinţii sunt modele pentru copil şi de aceea trebuie să aibă şi să respecte şi ei nişte reguli de viaţă şi comportament. Copilul învaţă de la proprii săi părinţi cum să îşi respecte părinţii.

❖ Regulile trebuie să fie consecvente - copiii au tendinţa de a forţa limitele şi de a le sfida uneori. De aceea, aceste încălcări trebuie să aibă şi nişte consecinţe logice - altfel ele vor fi mereu forţate şi repetate. Când consecinţele încălcării regulilor impuse vor fi logice şi rezonabile, copilul îşi va dezvolta simţul responsabilităţii.

Copiii au tentendinţa de a încălca regulile şi este perfect normal. Părintele trebuie să înţeleagă că regulile fac parte din procesul educaţiei copilului şi trebuie respectate. Asta înseamnă o educaţie responsabilă şi asta duce la creşterea unui adult responsabil.

Bibliografie:
1. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. www. didactic.ro

Dezvoltarea societății și *Cei 7 ani de acasă*

Buna Iolanda
Școala Gimnazială Nr. 5 Săcele

Filosoful german Immanuel Kant, aprecia că educația contribuie la valorificarea naturii umane în folosul societății: „este plăcut să ne gândim că natura omenească va fi mai bine dezvoltată prin educație și că se poate ajunge a i se da o formă care să-i convie cu deosebire. Aceasta ne descoperă perspectiva fericirii viitoare a neamului omenesc”. Plecând de la acest citat, putem afirma că relaţia dintre procesul de educaţie şi evoluţia societăţii este una direct proporţională.

Orice societate este formată din indivizi, aceasta evoluând doar dacă elementul de bază (individul) se dezvoltă. Evoluţia persoanelor este un cumul de mai mulţi factori, care acţionează asupra lor şi se influenţează reciproc, factorul cheie fiind educaţia. Educaţia se constituie factor cheie deoarece acesta vizează dezvoltarea potenţialuelor unui individ, valorizate de grupul social la care el participă (Larrouse, 2006).

Din punct de vedere pedagogic, educaţia privită ca rezultat, implică o judecată de valoare referitoare atât la calitatea educaţiei, cât şi a individului.

Secolul în care trăim este caracterizat de o continuă schimbare pe toate planurile, implicit pe plan educaţional. Şcoala îşi propune formarea de oameni care au abilitatea de a-şi dezvolta competenţele pe toată durata vieţii, fiind deschişi la o reorientare profesională.

Până la întâlnirea elevului cu educația formală, rolul principal în dezvoltarea acestuia o are familia, aceasta formând bazele tuturor relațiilor viitoare.

În opinia mea, atenția dată unui copil este un factor primordial în formarea unei bune relații părinte-copil. Această relație va fi piatră de temelie pentru sintagma *Cei șapte ani de acasă.*

Evoluția societății este strâns legată de modul de formare al copiilor în timpul celor 7 ani de acasă. În opinia mea, aplicarea și valorificarea cursurilor pentru părinți/viitori părinți joacă un rol important în dezvoltarea unei societăți exemplare.

Rolul familiei în sintagma Cei 7 ani de acasă

Buna Iolanda
CSEI Brădet Săcele, Brașov

În orice domeniu am lucra, sintagma *Cei 7 ani de acasă* este auzită mereu. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cele mai multe cunoştinţe uzuale (ex: despre plante, animale, ocupaţiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă şi de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observaţie, memoria şi gândirea. Părinţii încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene şi obiecte pentru a le putea înţelege

Climatul educaţional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaţionare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Copilul are nevoie acasă de un mediu de viaţă în care să se simtă în siguranţă. Într-un climat educative bun părinţii sunt calmi în raporturile cu copiii, fară a le satisface însă orice capriciu. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care şi copiii şi părinţii împărtăşesc acelaşi nivel de exigenţă.

Psihologii susţin că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Părinţii trebuie să conştientizeze că prezenţa lor nu este necesară doar în primii doi ani de viaţă ai copilului. Primii şapte ani sunt esenţiali, iar regretele ulterioare ale părinţilor nu vor schimba cu nimic evoluţia adultului de mai târziu. Buna-creştere se învaţă în familie, în mediul extern doar se fixează.

Din punctual meu de vedere educația pe care un copil o primește în familie este un factor primordial în toată dezvoltarea sa ulteriaoră.

În concluzie, până la vârsta preșcolară sau școlară responsabilitatea educației copilului revine parinților. De felul în care ei înțeleg să se preocupe de buna creștere și educarea acestuia oferindu-se , înainte de toate, pe sine ca exemplu depinde consistența celor șapte ani de acasă.

Inteligența emoțională în educația copilului

Profesor pentru învățământ primar
Bunescu Roxana Elena
Școala Gimnazială, Comuna Bertea, Județul Prahova

Deoarece în secolul care trăim se pune cu tot mai multă putere problema inteligenței și a inovației, am ales să vorbesc despre „ Inteligența emoțională în educația copilului''.

Dacă ne referim la elevi, aceștia poartă în ei viitorul societății, de aceea, noi profesorii suntem datori să promovăm un învățământ formativ centrat pe elev, pe dezvoltarea inteligenței emoționale a creativității, ce se transpune și din cei 7 ani de acasă.

Atât noi profesorii, cât și părinții, ar trebui să petrecem foarte mult timp cu copiii, pentru a observa copacitățile acestora, deoarece rezultatele elevilor nu depind numai de factori ca inteligența, condițiile pedagogice sau mediul social și cultural în care trăiesc, ci și de alți factori psihologici, de pildă, care n-ar trebui deloc neglijați-inteligența emoțională.

Inteligența emoțională ține de conștientizarea propriilor emoții, stăpânirea acestor emoții, motivația interioară de a evolua, dublată de inițiativă, optimism și dăruire, empatie și aptitudini sociale (capacitatea de a stabili relații pozitive, de a coopera, de a colabora cu ceilalți, de a rezolva conflicte, de a capta atenția).

Toate aceste elemente care țin de domeniul personal și cele din domeniul social, se dobândesc în primii ani de viață și contribuie în felul lor la obținerea performanțelor.

Dezvoltarea competențelor emoționale se bazează pe interacțiunea dintre resursele înnăscute, resursele obținute prin comportamentele de socializare și resursele cognitive (de percepție, de interpretare). Incluzând în educația din familie principiile inteligenței emoționale se dă o mai mare importanța sentimentelor și controlului emoțiilor, ceea ce ne permite să creăm un echilibru mai sănătos cu noi și în relațiile cu cei din jur. Odată dezvoltată în primii ani de viață, această inteligență îi permite copilului să înțeleagă ordinea lumii și de a se conduce pe sine însuși. Meseria părinților, cât și a noastră, a cadrelor didactice, din perspectiva competențelor emoționale este specială, deoarece reprezintă o adevărată artă, aceea de a modela cât mai frumos personalități inteligente (academic și emoțional).

Într-o lume complexă, ehilibrul afectiv, capacitatea de a relaționa, cooperarea, autoafirmarea devin competențe din ce în ce mai importante, deoaree emoțiile necontrolate, negative, generează blocaje, disconfort, în timp ce o manageriere pozitivă a vieții emoționale, cu empatizare conduce la creșterea fluxului comunicării, a motivației sociale, dezvăluind stânse legături între cultura emoțională și performanța individuală în adaptarea la schimbări.

Meseria de părinte implică să conducă oameni pentru a deveni oameni, iar pentru aceasta este nevoie de rațiune, de capacitatea de a dirija propria stare emoțională, astfel încât să se echilibreze, să se afle în contact cu propriile simțăminte interioare, pentru ca și copilul să înțeleagă propriile imbolduri și priorități. Tot ceea ce părintele transite copilului are un fundament emoțional.

Dezvoltarea inteligenței emoționale în perioada celor 7 ani de acasă ajută copilul în câștigarea creativității și spontaneității sale, atât de importante pe perioada vieții.

Apreciez în mod deosebit părinții care pot arăta și transmite cele mai importante competențe specifice „meseriei de părinte'': inteligența, simțul măsurii, răbdarea, bogăția sentimetelor, stăpânirea de sine, perseverența, modestia.

Cei sapte ani de acasa

BUNGA ANDREEA
GRADINITA CU P.P. “PRICHINDEL” GALATI

In zilele noastre cei sapte ani de acasa nu prea mai exista, deoarece, copiii sunt integrati inca de la varste foarte mici in diverse forme educationale: crese, gradinite.

Realitatea este ca se pune pe umerii parintilor o responsabilitate foarte mare deoarece de noi, parintii, depinde ca adolescentul si apoi adultul sa asimileze in acesti ani ai copilariei toate comportamentele unei bune cresteri.

Prin “cei sapte ani de acasa” intelegem un copil care stie sa foloseasca salutul, comportamentul adecvat in public, comportament adecvat in preajma prietenilor, intelegerea normelor sociale, reguli la masa, recunoasterea greselilor, tact si tolerant.

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin ridicarea mâinii şi apoi invatand salutul cu „buna ziua”. **Comportamentul adecvat in public.** Un copil cu „cei sapte ani de acasa” ştie să răspundă la întrebări şi să poarte o conversaţie, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte. **Comportamentul adecvat in preajma prietenilor.** Un comportament adecvat nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru viata de adult. Prin joc copilul învăţa, exerseaza şi testeaza comportamente corecte. Un copil cu „cei sapte ani de acasa ” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi prin faptul ca participa activ in viata de familie , copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce este bine si ceea ce nu este bine în societate. Un copil bine crescut cunoaste si aplica regulile nescrise ale societatii in care traim: asteptam la rand la magazin, la farmacie, la doctor, spunem intotdeauna „te rog” , „multumesc” si „cu placere,respectam drepturile celorlalti, nu facem zgomot sa-i nu-i deranjam pe altii , respectam regulile noastre si a celor din jur.

Manierele la masă. Un copil educat stie sa foloseasca tacamurile la masa, sa manance cu gura ichisa pentru a nu-i deranja pe cei din jur , respecta pe cei cu care ia masa soi pe cel ce o serveste.

Recunoaşterea greşelilor. Pentru a deveni un adult bine crescut de copil acesta trebuie sa foloseasca expresiile „imi pare rau” si „te rog frumos”, dar in primul rand trebuie sa le auda la parinti. Astfel, va invata sa recunoasca greselile si sa fie sinceri cu cei din jur.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Toate acestea de mai sus sunt rezultatul unor ani multi de experienta , unde exista incercari dar si esecuri dar in final vor aparea si reusitele. Uneori este greu sa insuflam copilului comportamentul pe care ni-l dorim pentru ca sunt si zile in care totul pare in zadar si ca tot ce ai incercat sa-l inveti pe copil pare sa nu lase urme. Dar in final exemplul personal si efortul sustinut nu vor ezita sa dea roade.

IMPREUNA CONSTRUIM EDUCATIA CELOR 7 ANI

Prof. Burca Camelia
Liceul Tehnologic "Matei Basarab" Maxineni, jud Braila

"Educaţia este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învăţat în şcoală". Albert Einstein

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Comunicarea dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc.

Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Foarte importante pentru copilul preşcolar sunt şi activităţile pe care le vor face în afara celor de la grădiniţă, mai exact în familie, cu membriii familiei şi în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată.

Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea şi sunt frumoasă, aşa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.”

Astfel va exista o încercare de concordanţă între imaginea impusă de ceilalţi si cea a cunoaşterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sî ne controlăm limbajul şi comportamentul în faţa copilului, ci şi exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristeţe, etc), precum şi a dorinţelor şi nevoilor. Bineînţeles că asta nu înseamnă că permanent von fi stresaţi de cum vorbim, ne purtăm ori reacţionăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu şi chiar ne vom simţi obosiţi la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricţii, conduite şi chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învăţăminte atât din situaţiile şi întâmplările frumoase din viaţa voastră, cât şi din cele negative. Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinţi, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situaţii şi va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece*: "Stejarul creste numai unde-i pamantul bun, buruienile cresc pretutindeni" Mihai Eminescu)*

Bibliografie:

1. *Educaţia timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Familia şi „Cei 7 ani de acasă”

Prof. Burci Adriana
Şcoala Gimnazială Nr. 17 “Ion Minulescu” Constanța

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca foarte bine în relaţiile cu cei din jur. Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, şi pedepsele.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să fie lăudat ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă.

Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

1.Bălan E., Teşileanu A., Chiriţescu A., Căstăian D., Stoica E., Dezvoltare profesională continuă şi oportunităţi de carieră didactică, vizând pregătirea profesorilor în vederea susţinerii examenelor de definitivat, gradul II şi gradul I, Modulul II, Editor MECTS – UMPFE, Bucureşti, septembrie, 2011

2.Interviu cu Psihologul Oana-Maria Udrea, Jurnalul Național

3.Jinga I., IstrateE. (coordonatori), Manual de Pedagogie, Editura BIC ALL, Bucureşti, 2006.

HAINA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Profesor:Burducea Elena Lavinia

„Cu haina celor şapte ani d-
Să-ți faci prezența mai frumoasă’’
Constantin Iordache

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună„ mulţumesc’’, ..te rog’’, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

STARTUL ÎN VIAȚĂ - CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ !

Profesor Bureța Ramona
Colegiul Tehnic “Henri Coandă” Târgu-Jiu

“Şapte ani în Tibet”, carte scrisă de Heinrich Harrer, devenită rapid bestseller, tradusă în zeci de limbi, ecranizată în repetate rânduri, descrie o experiență unică, trăită la înălțimi spirituale și terestre, având noțiunea de “împreună” ca posibil leitmotiv.

Tot astfel, cei șapte ani de acasă se învață în tandemul părinte – copil, avînd mereu în vedere ceea ce și legea numește “interesul major al copilului”, dreptul său la ocrotire, sănătate și educație.

Nu există deocamdată un curs pentru a deveni un bun părinte, absolvit cu adeverință de promovare; ar fi, oricum, o evaluare pur teoretică.

Noțiunea de “acasă” are multe semnificații trăite clipă de clipă. Pentru unii copii și părinți, “acasă” înseamnă siguranță, căldură, zâmbet, cărți, joacă, liniște, apreciere, bucuria de a descoperi lucruri și locuri noi împreună. Pentru alții, însă, “acasă” înseamnă singurătate, frig, teamă, neglijare, foame, lipsuri, incertitudine și o mută tristețe. De aceea, cei șapte ani de acasă sunt atât de diferiți când se întâlnesc la grădiniță, la școală, la serviciu, pe stradă, în societate.

Cum construim cei șapte ani de acasă reușiți? Există, firește, niște reguli generale cu adânci rădăcini în gândirea sănătoasă străveche și mereu actuală, ghidată de bun-simț, grijă, rigoare, responsabilitate, răbdare și implicare. Copilul are nevoie de timpul și afecțiunea părintelui, punctul său de sprijin în univers, aliatul și reperul său totodată. Părintele are nevoie să-și asculte copilul, căci doar acesta îl va ajuta să găsească cea mai eficientă modalitate de a-i transmite valorile morale – rădăcinile sale – după care se va ghida o viață întreagă.

Acești șapte ani de acasă reprezintă, în fond, educația primită în familie, *exemplul personal al părintelui*. Ea va trebui să fie desăvârșită prin autoeducație, cu ajutorul modelelor oferite de școală și societate. Uneori, aceste modele sunt nevoite să suplinească, într-o bună măsură, cei șapte ani de acasă.

Pe umerii părintelui apasă, în mod conștient sau nu, marea responsabilitate de a avea un copil sănătos fizic și psihic, căci copilul imită ceea ce face și spune părintele său. Și da, părintele, ca și educatorul de la școală, trebuie să fie un excelent actor, adică să arate doar ce are mai bun și mai frumos în comportament, gândire și limbaj. Fiecare zi poate fi un pas înainte sau înapoi în devenirea copilului. Lecțiile însușite de la părinte sunt cele mai importante: atitudinea demnă, limbajul îngrijit, ordinea, curățenia, preocuparea pentru serviciu, bucuria de a-ți petrece timpul cu cei dragi, respectul pentru cei în vârstă, dorința de a-i ajuta pe cei din jur, simțul dreptății, compasiunea, aprecierea a tot ce e frumos în jur, încrederea în sine, tratarea corectă a celorlalți, credința, păstrarea valorilor, ambiția de autodepășire, optimismul, curajul de a-ți susține opiniile, planurile clare pentru viitor.

Din ecuația celor șapte ani de acasă fac parte, în mod fericit de cele mai multe ori, bunicii, care pot să înfrumusețeze, cu înțelepciune și devotament, exemplul părintesc, deoarece aceştia comunică într-un mod special cu copiii.

Tabloul celor șapte ani de acasă e completat de frații mai mari sau mai mici și de prietenii de aceeași vârstă. Jocurile cu aceştia sunt importante, ei sunt termenul de comparație cel mai la îndemână pentru copil, feed-back-ul lor atât de necesar. Alături de ei, copilul învață lecția fair-play-ului și a prieteniei, pentru o integrare firească în marile grupuri din care va face parte ulterior.

Cei șapte ani de acasă sunt, într-adevăr, fundamentul devenirii umane individuale. Ne convine sau nu, ceea ce semănăm azi, vom culege mâine.

Consider că, în această misiune nobilă, părintele trebuie să fie permanent sprijinit de societate, de la comunitatea în care trăiește până la instituțiile statului, pentru a putea crește frumos aceste minuni care vor reprezenta reflectarea adulților în oglinda timpului.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

prof. înv. primar: Burgă Claudia
Școala gimnazială “Grigorie Ghica Voievod”
Bucureşti, Sector 2

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii afirmă că educaţia din primii ani de viață, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, iar o parte din din ei ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge atunci când are o nevoie, fiind forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să satisfacem nevoia respectivă, aceasta constituind baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil. Dorinţă permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Din brațele mamei copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară.

În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care trebuie satisfăcută cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie şi banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenţei obiectului (conştientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an).

Tot acum se dezvoltă limbajul. Este foarte important ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie. Referitor la obiceiul adulţilor de a vorbi „pe limba bebeluşilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroş spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat şi «hai să mâncăm»”, explică ea.

Între 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor. Crizele de personalitate reprezintă o etapă normală. Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa. Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. După vârsta de un an şi jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfăţat. Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. După 5 ani înţeleg regulile. Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate.

De pe la 3 - 4 ani copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

PROIECT EDUCAȚIONAL
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Burhală Mihaela
Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”

Relațiile dintre părinți şi copii, sunt cele mai importante relații care apar între oameni, iar meseria de părinte este una grea, ce se învață din mers, pe tot parcursul vieții, dar care pentru reușită, are nevoie de mult efort şi răbdare din partea ambelor părți. Felul în care copilul relaţionează cu cei din jur, succesul său şcolar şi felul în care îşi gestioneză emoţiile, toate depind nu numai de el, ci şi de părinţi.

Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Un copil manierat se va descurca mai bine in relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai buna modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este să fiți voi, părinții, un bun model pentru el. Începe să îl inveți lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Învața-l bunele maniere. Este un proces zilnic, care va dura în timp si vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcția corectă.

Aşadar, cei șapte ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde în mare măsură de cum va fi integrat copilul în societate, de cum va fi agreat de cei din jur și bineînțeles, de cum își va putea ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.inv.preșcolar Burlacu Adina
Scoala Gimnaziala Nr. 2 Strateni

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*,
şi de felul în care părinţii duc această cruce, depinde calitatea de creştin adevărat a viitorului adult!”
Danion Vasile

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia ecesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educaţia copiilor şi nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educaţia creştină.

Fiecare părinte poate descoperi noi şi noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoaşterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceştia să fie crescuţi într-un mediu de credinţă, în care să simtă cât de importantă este pentru părinţii lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune şi ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învăţat atât acasă, cât și la grădiniță/școală!Văzând că părinţii merg la biserică nu numai de Paşti şi de Crăciun, ci în fiecare Duminică şi sărbătoare, şi chiar şi când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului şi se vor simţi *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreţ care duce o viaţă curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceştia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiţie sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte şi altfel de modele. Pentru orice creştin modelul este Hristos şi fiecare trebuie să fie conştient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai uşor se vor apropia tinerii de sfinţi, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoaşterea vieţilor sfinţilor are de aceea un rol foarte important în formarea personalităţii tinerilor.

Văzând cum sfinţii, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viaţă. Vor înţelege că ispitele care vin din toate părţile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinţi le citesc copiilor din vieţile sfinţilor când sunt mici, şi uneori ei le confundă cu poveştile. Când cresc mai mari, şi vor să se rupă de lumea poveştilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în vieţile sfinţilor.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost şi sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi şi urmaşii acestora au făcut o mulţime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului şi a Paştelui sunt cele mai importante momente din viaţa oricărui copil creştin. Atenţia părinţilor trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Naşterii şi Învierii Domnului. Mari greşeli fac părinţii care, creştini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepuraşului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paştelui. Cei mai mulţi copii sunt dornici să vină Moş Crăciun şi „iepuraşul“şi mai puțin, Ziua de Crăciun şi Ziua Învierii. Peste ani şi ani, când vor avea nevoie de

ajutorul Celui Înviat, nu vor şti să îl ceară; s-au obişnuit prea mult cu prezenţa „iepuraşilor“, cu cadouri şi daruri din ce în ce mai diversificate, în fucție de vârstă.

Nu lipsite de importanţă sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmaşul porneşte atâta dezbinare între neamuri şi pe de altă parte este propovăduită renunţarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinţii sunt datori a le cultiva copiilor respectul faţă de eroii neamului. Eroi pe care Biserica îi pomeneşte cu mare cinste. Tinerii pot afla în aceşti eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunţare la o viaţă egoistă, pentru o viaţă închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiţi, dar sfinţii, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezenţe reale în vieţile tinerilor. Deşi nevăzuţi, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îipoartă de grijă şi îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viaţa duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduinţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaşte bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu şi fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ AI COPIILOR

AUTOR: PROF. ÎNV.PREȘCOLAR BURLACU ANIȚA
GRĂDINIȚA PN „LUMEA COPIILOR” LUPENI

Construcţia celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ şi cine suntem fiecare dintre noi. Ce ştim să facem şi ce putem face fiecare, pentru a reuşi să facem împreună.

Rolul părinţilor este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde şi când se termină rolul de educator al părinţilor? Când învăţăm, când relaţionăm, când iubim? Avem de învăţat de la copilul nostru? Când putem spune:“iartă-mă“!, „am greşit“? Ştim oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinţi?

Noi, părinţii, dorim să oferim copiilor noştri tot ceea ce este mai bun posibil şi aceasta pare a fi absolut normal. Copilul model este plăcut, drăguţ, ascultător, este cel mai bun din grupă, poate chiar supradotat. Cu toate acestea o dezvoltare conform anumitor exigenţe ale societăţii noastre nu este garanţia unei evoluţii reuşite. Unii copii dotaţi prezintă uneori tulburări în anumite sectoare ale personalităţii lor. Alţi copii, mult prea cuminţi, maschează propiriile probleme în spatele gravităţii lor.

Ca părinţi adesea ne confruntăm cu situaţii în care este nevoie să-i învăţăm pe copiii noştri diverse comportamente. Unele sunt comportamente noi pentru copii cum ar fi, să se spele pe dinţi, să mănânce cu tacâmurile, să îşi facă temele, să respecte o regulă cum ar fi curăţenia în camera lui. Altele sunt comportamente pe care, noi ca părinți dorim să le creştem frecvenţa cum ar fi să citească, să asculte sau să spună „ mulţumesc” când primesc ceva. În alte situaţii, ca părinţi dorim să eliminăm sau să reducem o serie de comportamente ale copilului; comportamente cum ar fi, îşi loveşte sora/fratele, îşi uită caietele la şcoală, întârzie, foloseşte un limbaj vulgar faţă de alţi copii sau adulţi, îşi lasă hainele murdare prin casă şi multe altele.

Pentru toate aceste comportamente, noi ca părinți, am încercat cu siguranţă o serie de metode. În timp, am constatat că unele dintre ele au funcţionat, altele mai puţin.

De fiecare dată când considerăm că situația ne depășește trebuie să reflectăm la următoarele **PRINCIPII ȘI METODE DE COMPORTAMENT:**

Disciplinarea îl învaţă pe copil responsabilitatea propriului comportament.

Disciplinarea îl învaţă pe copil autocontrolul şi auto-disciplinarea.

Disciplinarea previne apariţia sau menţinerea problemelor de comportament.

Disciplinarea este o metodă de învăţare şi nu de pedeapsă!

O disciplinare eficientă începe întotdeuna cu dezvoltarea încrederii în sine a copilului.

Disciplinarea înseamnă învăţarea unor comportamente. Primul mod prin care copilul învaţă un comportament este **imitarea** şi **observarea celorlalţi**. Comportamentele se învaţă prin exerciţiu.

Cum îi încurajăm ca părinţi dezvoltarea încrederii în sine?

Prin focalizarea pe aspectele pozitive ale copilului „ Bravo! Ai reuşit”.

Prin atenţia acordată progreselor făcute de copil şi a aspectelor pozitive ale situaţiei „ Apreciez modul în care ai rezolvat...”

Prin acceptarea diferenţelor individuale – fiecare copil învaţă diferit un comportament şi reacţionează diferit într-o situaţie „ Mă bucur când tu...”.

Prin încrederea zilnică pe care i-o acorzi.

Prin aşteptările realiste faţă de copil, aşteptări adaptate nevoilor şi potenţialului lui de dezvoltare „ Sunt mândru/ă când...”

Prin evitarea comparaţiilor şi a competiţiei dintre copii „ Pentru că eşti special”.

Pentru a creşte copii buni… trebuie să înţelegem că există lucruri pe care nu le putem face în locul copiilor nostri. Însă…timpul şi energia investite sunt cel mai mare chilipir atunci când este vorba de copiii noştri.

Trebuie să-i facem pe copii să ştie că îi înţelegem, că suntem alături de ei, că îi iubim şi îi susţinem. Săditi increderea!

Dezvoltaţi autocontrolul! Lipsa disciplinei este sinonimă cu dezastrul.

Stabiliţi reguli! Copilul trebuie să ştie exact ce aşteaptă ceilalţi de la el.

Copilul lipsit de reguli bine definite, clare, devine de nestăpânit. El devine nefericit şi nesigur şi-şi dezvoltă impresia că nu este iubit. Mai mult decat atât, este nedisciplinat, încercând să descopere care-i sunt limitele şi capacitatea de control.

Dacă nu veţi prelua controlul foarte devreme îl veţi pierde pentru totdeauna. Cedând mereu în faţa greşelilor copiilor, veţi pierde autoritatea.

Copilul învaţă din exemple concrete.

Parinţii nu trebuie să fie sau să facă ceea ce nu-şi doresc să fie sau să facă şi copilul lor.

Copiii trăiesc ceea ce învaţă!

BIBLIOGRAFIE:

Cristina Popescu, Mihaela Bucinschi, **Să construim împreună cei 7 ani... de-acasă** Bucureşti: Educaţia 2000+, 2009

FAMILIA –FACTOR ESENŢIAL ÎN EDUCAŢIA COPIILOR

Prof. Burlacu Călinoiu Ruxandra
Liceul Tehnologic, sat Gheaba, comuna Măneciu,Prahova

Când discutăm conceptul de familie începem, de obicei, cu o definire a termenului. Şi începem prin a afirma că familia este un grup de indivizi, legaţi prin... Apoi completăm afirmaţia , spunând că familia este un grup de indivizi legaţi prin sânge. Nu întotdeauna. Legaţi prin scopuri comune. Nu întotdeauna. Legaţi de oamenii care locuiesc împreună in aceeaşi casă. Nu întotdeauna.

Este atât de dificil de definit prin ce sunt legate familiile... De fapt cu toţii suntem de acord că nu există o definiţie generală a familiei, care să se potrivească tuturor familiilor. Fiecare familie este unică. Fiecare familie este atât de diferită... Nu există familie care să fie exact ca a noastră.

Familia este cel dintâi cadru social de care fiecare om are nevoie ca să trăiască. Ea este mai ales mediul cel mai prielnic pentru naşterea , dezvoltarea şi desăvârşirea fiinţei umane.

Dintre toate vieţuitoarele, omul se naşte cel mai plăpând şi cel mai neputincios în a-şi satisface nevoile vitale ale existenţei; total dezarmat, singurul lui mijloc de conservare sunt lacrimile. De aceea, el are neapărată nevoie de ajutorul neîncetat al părinţilor săi, care în această lucrare nu pot fi întrecuţi de nimeni.

Familia este prima alcătuire de viaţă obştească şi sâmburele din care cresc toate celelalte forme de viaţă socială. Scopul şi functîa ei principală este de a asigura înmulţirea, perpetuarea şi creşterea omenirii. De aceea ea este organizata cu deosebire în vederea copilului. Procrearea, întreţinerea, îngrijirea, creşterea şi aşezarea copilului constituie preocuparea centrală a familiei.

Familia procură membrii pentru societăţile superioare, pregătindu-i cea dintâi pentru viaţa socială. Ea este o adevărată cheie de boltă pentru siguranţa şi echilibru vieţii sociale prin faptul că asigură în chip firesc naşterea, creşterea şi pregătirea membrilor societăţii.

Familia este prima societate naturală şi adevărată celulă socială.

În organizarea sa proprie, ea oferă garanţii de moralitate; este prima şcoală care pregăteşte pe copil pentru viaţa socială, deprinzându-l să-şi îndeplinească datoria, să-si disciplineze voinţa, dându-i simţul ierarhiei şi ordinii.

„Familia este un oficiu înalt al respectului, al demnităţii, al libertăţii interioare, al seninătăţii constructive.” Mediul familial oferă siguranţă, linişte, afecţiune, seninătate, care constituie o atmosferă prielnică pentru o dezvoltare normală şi echilibrată.

Căminul nu este numai un confort domestic, ci si un „loc de reculegere, de linişte, de regăsire lămuritoare cu tine însuţi”. Nicăieri nu te simţi mai bine ca „la mama acasă”, ca in familia ta.

Famila are o însemnată funcţie educativă. Ea este prima instituţie de educaţie morală pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelenţă. Este o pepinieră de virtuţi şi o nesecată sursă de întărire morală.

Familia este , în acelaşi timp, un paznic ce veghează neîncetat şi un zăgaz puternic care ocroteşte moralitatea părinţilor prin bucuriile curate şi seninte, precum şi prin sentimentele de iubire si răspundere pe care le prilejuieşte. „ Copiii sunt pentru părinţii lor imbold puternic spre muncă şi economie, spre cât mai multe virtuţi, precum şi o puternică pavăză contra ispitelor din afară. Prezenţa copiilor exercită o cenzură morală din cele mai eficiente asupra conduitei părinţilor. Din dorinţa şi grija de a-i face cât mai buni şi mai fericiţi, părinţii îşi dau toată silinţa să le ofere pilde personale cât mai bune şi să propăşească mereu în toate domeniile.”

Într-adevăr , copiii exercită asupra părintilor lor o puternică influenţă binefăcătoare fiind şi ei , la rândul lor, într-un fel oarecare şi fără să ştie, educatori ai părinţilor lor. Astfel, chiar înainte de a se naşte, mintea şi inima părinţilor se pregătesc pentru primirea lor în condiţii optime, verificându-se şi transfigurandu-se.

Copilul este o călăuză miraculoasă care ne poartă din nou în lume, obligându-ne s-o cunoaştem din ce în ce mai bine. Datorită copiilor , stimulaţi de ei şi de dragostea pentru ei, devenim mai luminaţi, mai puternici şi mai buni. Prin ei ne reluăm de la început întreaga noastră viaţă şi activitate, acel „ anevoios şi splendid efort de umanizare.”

Dragostea neţărmuită faţă de copiii noştri ne arată ceea ce ar trebui să fie dragostea pe care o merită orice semen al nostru.

Familia este „cea mai necesară şcoală de omenie”. Statisticile juridice arată că majoritatea delicvenţilor şi a celor din instituţiile de corecţie au fost lipsiţi de o reală asistenţă din partea familiei.

Familia procură frâna cea mai eficientă şi mai suportabilă împotriva izbucnirii patimilor. Ea este, de asemenea, o primă şi temeinică şcoala a altruismului. Prin familie se poate obţine cea mai deplină şi mai statornică corectare a egoismului individual.

Familia formează pe membrii ei prin căldura dragostei, al cărui sanctuar este, prin excelenţă, dragoste care este climatul cel mai prielnic pentru dezvoltarea omului. Familia este o şcoală a iubirii aproapelui, a cărei primă realizare este stăruinţa de a dori, voi şi înfăptui binele copiilor proprii, potrivit cuvintelor Mântuitorului: „ *Este oare între voi un astfel de om , care atunci când fiul său i-ar cere pâine, el să-i dea piatră?”* (Matei 7, 9). Cultivată în familie , iubirea aproapelui se va putea mai uşor extinde şi în afara familiei.

În general, familia contribuie foarte mult la educarea omului pentru viaţa socială din afara familiei. Adâncimea şi sinceritatea sentimentelor ce leagă pe membrii familiei influenţează pozitiv relaţiile cu ceilalţi semeni, care nu sunt în fond decât alţi părinţi, alţi fraţi, alte surori, alţi unchi ai noştri.

Prima sarcină a părinţilor în domeniul educaţiei copiilor este de a-i ajuta „ să scape de anarhia instinctelor oarbe şi a tendinţelor spontate ca să devină capabili de a se conduce singuri.”

A doua sarcină este de a-i ajuta să se smulgă , treptat, din tirania egoismului lor natural şi să devină mai buni. Urmează apoi pregătirea copilului în vederea diferitelor obligaţii pe care i le impune complexitatea vieţii sociale.

Părinţii trebuie să colaboreze cu şcoala pentru pregătirea copiilor în vederea vieţii profesionale.

BIBLIOGRAFIE

Nicolae Mladin, Orest Bucevchi, Constantin Pavel, Ioan Zăgrean, *Teologia morală ortodoxă*, Vol.II, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2003.

Constantin Pavel, *Familia preotului*, în” Glasul Bisericii”, IX (1960), nr. 102.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, Burlacu Ionela-Ramona

Interesul marilor cercetători ai pshologiei omului se îndreaptă astăzi cu precădere către studierea vârstei copilăriei ca fiind baza dezvoltării personalității omului adult. De felul în care se va realiza educația copilului aflat în prima fază a dezvoltîrii depinde viitorul societății de mâine.profundele modificări datorate revoluției tehnico-științifice, pătrunderea folosirii computerelor în viața socială, diversificarea și dezvoltarea căilor de comunicații, totul duce la crearea unei noi „planete pământ” cu noi condiții de viață. Omul este solicitat tot mai mult riscând să ducă o viață stresntă, într-un ritm tot mai alert.

Se impune deci studierea vârstelor copilului cu interes crescând, datorită problemelor complexe ce le ridică adaptarea socială la noile condiții de viață.este știut că tineretul a devenito forță socială și activarea lui datorită vigorii de care dădovadă și înnoirilor aduse în viața socială (proiecte noi, forme noi de muncăetc.) se impune a fi o prioritate a cercetătorilor psihologi.

Piramida vârstelor rămâne un adevăr și de ea se va ține seama în creșterea și educarea copilului. La baza acestei piramide stau copiii cuprinși între un an și trei ani, când existența lor depinde de calitatea îngrijirii în familie, care îngrijire se cere a fi caldă, echilibrată, calmă, având ca rezultat stratificări în inconștient, care vor putea fi schimbate greu în viitor.

Stadiul următorr este cel al copiilor cuprinși între trei și cinci ani, perioadă dominată de apariția inițiativei (motorii și imaginative), latură a dezvoltării intelectuale.acum se abordează diferite acțiuni ca: jocul, comunicarea prin vorbire etc., perioada impunând o abilă conducere. Urmează intervalul cuprins între cinci și șapte ani când familia și grădinițaabsorb disponibilitățile copilului punând baza dezvoltării intelectuale, a aptitudinilor și a afectivității.

Încă din primii ani ai vieții copilului, se pun bazele individului de mâine.mai există părinți care cred că în această perioadă, primii ani ai copilăriei, activitatea lor legată de creșterea copilului se rezumă doar la grija de a asigura cele necesare dezvoltării fizice, după cum nu putem nega că există și părinți care sunt convinși că în primii ani, așa-zișii „șapte ani de-acasă”, este necesară o susținută muncă de educare. Întrebarea e: cum și după ce criterii poate desfășura familia această muncă pe parcursul primilor șapte ani?

În primul rând familia trebuie săasigure un climat necesar educării copilului, un climat în care să domnească armonia, dragostea, o atitudine corectă față de muncă, disciplină, ordine, cinste, adevăr etc.

Treptat, copilul, prin forța exemplului, va imita comportamentul părinților, va începe să înțeleagă, ajutat de părinți, ce e bine și ce e rău.

Se impune deci, cunoașterea legilor morale de către părinți, însușirea acestora, spre a deveni criterii de viață în familie, de unde copilul le va învăța. Este așa-zisa „morală a ascultării” bazată pe supunere, prin care copilul recunoaște „inegalitatea” sa cu adultul și se supune regulilor instaurate de acesta în familie. Totul va depinde acum de autoritatea părinților și de afecțiunea dintre copil și aceștia, copilul fiind gata să înghită medicamentul cel mai amar, numai pentru că mama sau tata au zis că așa e bine.

„Cei șapte ani de acasă” pot și trebuie să fie fundamentul conduitei copilului ce va deveni adult și educația primită acum va marca întreaga sa viață. Rezultatele educației primite în acești ani se vor concretiza în fapte și acțiuni, ca urmare a unor cerințe permanente din partea părinților. Uneori vor fi necesate exerciții repetate până când cerințele părinților devin deprinderi ale copilului. Deci, acum exercițiul apare ca un mijloc de învățare bazt pe imitație, sfaturi, îndemnuri, la care copilul să adere cu plăcere și cu participare totală.

Familia poate întâlni și cazuri de încăpățânare din partea copilului, atunci când el refuză să participe la acțiunea cerută de părinți.În acest caz, aceștia trebuie să caute explicația în propria lor atitudine. Undeva au greșit în educația dată copilului.

Munca de educare cere răbdare, fiind o muncă de durată, cu trecerea treptată de la ușor la greu, de la simplu la complicat, totdeauna ținând cont de particularitățile psihice ale copilului: temperament, sensibilitate, voință, motivație etc

Iată cum familia devine prima școală a omului, o școală care îi va marca întreaga existență.

Privindu-i faptele, acțiunile, comportamentul, ascultându-i graiul, vei spune acum sau peste șapte ani: are „șapte ani de-acasă” sau „nu-i are”.

IMPORTANŢA „CELOR ŞAPTE..."

prof. înv. primar Burloi Ramona-Manuela
Şcoala Gimnazială Ţifeşti, loc. Ţifeşti, jud. Vrancea
clasa a IV-a

De unde şi cine incepe educaţia copilului ? O întrebare pertinentă, care a cules multiple răspunsuri, atat din partea specialiştilor, cât şi din partea oamenilor de rând.

Deşi abordarea de faţă nu este realizată din perpectiva unui părinte, meseria de om, si apoi de profesor (pentru ciclul primar), mi-a oferit suficient material de studiu în înţelegerea sintagmei „Cei şapte ani de-acasă".

Cuvântul-cheie al acestei discuţii este, fără dar şi poate , familia. Ce reprezintă familia pentru un copil? Totul...sau nimic! Doi termeni antonimici care descriu perfect importanţa ei. Nu e de mirare că, în mediul familial unde sunt prezente duhul blândeţii, zâna poliţeţii, spiritul corectitudinii, copilul va avea un comportament adecvat în locurile pe care le frecventează. „Bună-ziua", „Te rog", „Mulţumesc", „ Îmi dai voie", „Îmi pare rău" , vor fi propoziiţii înţelese şi folosite des de către cel mic. Transparenţa şi consecvenţa sunt primordiale în relaţia părinte-copil, în însuşirea eficienta a capitolului „Cei şapte ani de acasa".

Pe de altă parte, familia poate reprezenta locul unde sunt incubate stări, sentimente, trăiri, precum frica, nepăsarea, lipsa de respect, de corectitudine, neîncrederea, violenţa fizică şi verbală. La naştere, copilul este o „tabula rasa"(o tablă ştearsă), expresie folosita de filozoful englez John Locke, care va fi „scrisă" , prima data , de familie. Aşa cum, durabilitatea unei construcţii, depinde de calitatea temeliei, la fel, copilul depinde de primele „ inscripţii" realizate de părinţi. De câteva ori, am întâlnit părinţi violenţi care îşi certau copiii pentru că, la rândul lor, au fost violenţi cu alţi copii , părinţi care cer copiilor să obţină rezultate bune la şcoală, în condiţiile în care nu le oferă o bază motivaţionala satisfăcătoare, sau părinţi cu limbaj vulgar, care-şi corectează copiii, într-un mod agresiv, atunci când greşesc. Şi atunci, raspunsul la întrebările „De ce vorbeşti urât? De ce nu înveţi ? De ce te baţi? De ce nu asculţi? De ce eşti rău?", este unul singur: exemplul preluat din familie.

Desigul, din exces de zel , părinţii consideră şcoala, cu toate elementele ei, vinovată , mai mult sau mai puţin , de nereuşitele copilului, în plan cognitiv, emoţional şi comportamental, parcă, uitând că primele cuvinte rostite de prunc au fost „mama" şi „ tata", cuvinte care-şi pot pierde magia, odată cu purtătorii lor.

Educaţia este cheia reuşitei, este premisa dezvoltării armonioase a personalităţii copilului şi ea începe, în mod evident, în sânul familiei. Chiar daca, destul de timpuriu, copilul este inserat în activităţi educative instituţionalizate, intervenţia părinţilor este imperios necesară în îndrumarea şi corectarea lui. Realizarea unui parteneriat familie-instituţii de învăţământ, duce la eficientizarea modelării personalităţii copilului.

Se poate conchide subiectul prezentat cu afirmaţia că, nicio şcoală nu poate echivala „cei şapte ani de acasa".

” IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ”

Prof. BURTEA VIOLETA CRISTINA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ TRAIAN, JUDEȚUL BRĂILA

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte şi se dezvoltă. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

Părinţii inteligenţi îşi stimulează copiii să-şi învingă temerile şi să aibă atitudini blânde.

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Din punctul meu de vedere, cred că există 10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului până la 7 ani, și anume:

1. Invață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

4. Invață-l să iubească lectura și cărțile - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când invață să citească și să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evită educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. Invață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Invață-l să spună mereu adevarul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de alta natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutari pe frunte, obrajori, imbratisari etc.

Concluzia ar fi aceea că educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Burtescu Marinela
Liceul Teoretic „Tudor Vladimirescu” Drăgănești-Olt

Familia este prima şcoală unde copiii primesc lecții de viață, indiferent de intențiile protagoniștilor.

Daniel Goleman numește plastic procesul de formare a copilului în primii ani de viață, „creuzetul familiei”. Un exemplu este acela al unor părinți care îi aduc fetiței lor de 5 ani un nou joc electronic. Ei intervin, cu scopul inițial de a o învăța, dar fără tact și răbdare, dând comenzi contradictorii, ajungând să acapareze situația, certându-se, ignorând copilul care se simte neimportant și incapabil.

Astfel, părintii perd din vedere adevăratul motiv pentru care erau lângă el, acela de a-l ajuta să se joace, cum ar trebui să se întâmple cu un cuplu care dă docadă de inteligență emoțională, și nu numai față de copil, ci, ușor de sesizat, față de partenerul de viață.

Unii părinți pur și simplu se pricep să interacționeze cu copilul, alții sunt slabi la acest capitol. Copiii sunt buni receptori ai schimburilor emotionale din cadrul familiei. Copilul prinde mesajul a ceea ce crede el că se întâmplă, și cum lumea lui este bazată pe observarea și interacțiunea cu părinții săi, învață cum să simtă în privința lor înșiși, ce reacții vor primi de la ceilalți, cum să își exprime speranțele, etc.

Mesajul emoțional este puternic, poate schimba pentru multă vreme raportul eu-ceilalți și consecințele sunt profunde. Unii părinți exagerează, își pierd răbdarea atunci când copilul nu se descurcă, ridică tonul dovedind exasperare și dezgust și jignesc copilul.Alți părinți însă au răbdare, ajută copilul să înțeleagă, îl lasă să decidă, fără să își impună voința.

Empatia, capacitatea de a înțelegesentimentele celuilalt, este una din primele lecții pe care părinții o dau, atunci când se adaptеazăsentimentelor copilașului. Apoi acesta învață să aibă o reacție de empatie, să-și recunoască, domolească sau stăpânească sentimentele. Astfel, își dezvoltă inteligența emoțională, care îi sporește abilitățilede a trata sentimentele care apar în cadrul rela țiilor interumane. Devin mai sociabili, mai afectuoși,mai puțin tensionați, în prejma părinților, a autorității în general.

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care copilul o primește de la parinți începând de la bunele maniere si continuând cu regulile morale care îl vor defini ulterior ca adult.

Toată lumea se gândește la un copil care are cei 7 ani de acasă ca la un copil bine educat, care se comportă exemplar cu persoanele din jurul lui și care știe să facă diferența între ce e bine și ce e rău.

La baza celor 7 ani de acasă stau câțiva factori esențiali: valorile pe care se bazează familia și care îi sunt transmise micuțului, dragostea parinților și specificul copilului de dezvoltare.

Un copil iubit și apreciat de către familie se va simți protejat și va avea un sentiment de siguranță care îi va permite să aibă încredere în forțele proprii și să învețe și să își asume regulile de comportament.

Dacă educarea copilului se va face într-un ambient deschis și relaxant, bazat pe iubire și încredere, atunci acesta nu va percepe regulile ca pe o disciplină de fier și îi va fi mult mai ușor să le asimileze.

Este foarte important ca parinții să înțeleagă că educarea copilului trebuie adaptată etapelor de vârstă deoarece cel mic întelege lumea într-un mod diferit la 3, 5 sau 7 ani.

Dacă până la varsta de 2-3 ani copilul nu va fi capabil să vadă dincolo de nevoile lui, începand cu varsta de 3 ani și până la 5 ani acesta va începe sa fie capabil să împartă jucariile și să facă diferența dintre a face un lucru bun și a face un lucru rău.

Tot la aceasta vârstă copilul trebuie inițiat în arta bunelor maniere, cea mai bună metodă pentru a face acest lucru fiind cea în care cel mic va participa la masă alături de familie și va fi plimbat în anumite ipostaze din care poate deprinde regulile de purtare.

După vârsta de 5 ani cel mic va începe să petreacă mai mult timp cu persoanele din jur, aici este momentul cheie unde el va învăța să aibă un vocabular cât mai divers și bine conturat dar și să își dezvolte capacitatea de comunicare cu cei din jur și să își argumenteze punctul de vedere.

Cheia succesului în educarea copilului o au parinții care trebuie să implementeze reguli și să nu se abată de la ele. Atât mama cât și tatăl trebuie să rămână fermi în deciziile pe care le iau și să îi spună dinainte copilului ce se va întampla daca nu le respectă.

FAMILIA ŞI “CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Burulean Mariana-Luminiţa
Grădiniţa nr 35, sector 5, Bucureşti

Familia este locul privilegiat în care copilul învață să stăpânească practicile legate de aspectul cotidian al vieții, îi oferă copilului primul cadru integrat prin care se impun în mod sistematic valorile și ideologiile grupului. În afară de satisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial” în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuințele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinților care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toți cei din jurul său și va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemență, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relațiile de afecțiune dintre familie (părinți, frați, surori, bunici, etc.) și copil trebuie să se bazeze pe autoritate și respect.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

Dacă se spune că „ziua bună se cunoaşte de dimineaţă” tot de atunci încep să se contureze şi cerinţele purtării cuviincioase. Aşadar, trebuie să îi învăţăm pe copiii noştri (în calitate de părinţi sau educatori) să aplice în practică (la şcoală, în familie, pe stradă, la spectacole, în vacanţă şi oriunde altundeva) toate normele de comportare civilizată, pentru ca aşa vor şti să se comporte într-o multitudine de situaţii şi vor căpăta încredere pentru a face faţă altora noi, îşi vor dezvolta un simţ al respectului de sine şi încredere în propria persoană.

Bunele maniere n-au fost adaugate în mod arbitrar unor structuri sociale. Ele au rădăcini într-un sentiment profund, în acea armonie dintre comportare si etică, dintre frumuseţea caracterului uman şi moralitatea sa. Confucius, faimosul inţelept chinez, spunea că virtutea nu reprezintă nimic dacă nu se naşte din curtoazie, adică din inimă. Omul va avea un comportament natural si agreabil, adică o purtare civilizată numai respectând nişte reguli care s-au impus şi s-au codificat de-a lungul timpului. Pornind de la principiul că fiecare dintre noi este unic şi de neînlocuit, putem afirma că orice om are dreptul de a fi respectat dar de acelaşi respect trebuie să se bucure şi cei din jur.

Ca şi adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veşnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-şi limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare şi o bună cunoaştere a posibilităţilor de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcţiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului şi transformându-l într-o fiinţă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.

Bibliografie:

1. *Educaţia timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
2. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii,* Editura Medicală Amaltea, 1998;
3. Emil P., Iucu R., *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002;
4. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002.

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. But Monica-Loredana
Liceul de Artă "Ioan Sima"
Zalău, Sălaj

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.” - *Antoine de Saint-Exupery*

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

Mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului.* Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

Expresia "Cei şapte ani de-acasă" defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată "culmea achiziţiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

STUDIU PRIVIND DEZVOLTAREA LIMBAJULUI ÎN PRIMII ANI DE VIAȚĂ

Prof. logoped Corina Buta CJRAE Cluj

Dezvoltarea limbajului şi a funcțiilor cognitive depinde în mare măsură de mediul în care cresc, nu doar de moştenirea lor genetică.

Părinții joacă un rol crucial în dezvoltarea limbajului la copii. Studiile au arătat că acei copii cărora li se citește și cu care se poartă conversații îndelungate încă din primul an de viață, vor avea un vocabular mai dezvoltat și o exprimare gramaticală mai bună decât restul copiilor.

Un studiu realizat de cercetatorii din cadrul MIT a aratat ca frecventa conversatiilor dintre copil si adulti are efecte asupra dezvoltarii creierului copiilor si ca este mai importanta pentru dezvoltarea limbajului decat numarul de cuvinte la care este expus copilul. Studiul a implicat copii cu varste intre 4 si 6 ani, care au fost inregistrati timp de doua zile, pentru a fi analizata apoi participarea lor la conversatii cu adultii din viata lor.

Rezultatele studiului au indicat ca activitatea cerebrala atunci cand asculta o poveste este mai intensa in cazul copiilor care au participat la un numar ridicat de conversatii cu parintii, fata de activitatea cerebrala a copiilor care nu au avut conversatii frecvente cu parintii lor. Diferentele au fost observate in zona din creier responsabila cu producerea limbajului si cu procesarea cuvintelor.Cu cat activitatea cerebrala in aceasta zona a fost mai intensa, cu atat copiii au avut rezultate mai bune la testele de limbaj.

Autorii arata ca „Este important nu doar sa vorbesti copilului, ci sa vorbesti cu copilul tau. Nu este vorba de a asalta copilului cu multe cuvinte noi, ci de a avea o conversatie reala cu el.”.

Studiul a aratat pentru prima data efectele reale asupra dezvoltarii creierului a felului in care parintii comunica cu propriii copii.

Iata cateva sfaturi care il vor ajuta pe copil sa isi dezvolte limbajul:

1. **Foloseste un limbaj normal atunci cand te adresezi copilului.** La varste mici (1, 2 ani), cand copilul incepe sa spuna primele cuvinte, vorbirea speciala a parintilor (caracterizata prin viteza redusa, vocale prelungite, ton bland, numita in engleza si “motherese”) ii ajuta pe copii sa diferentieze sunetele. Cand copilul a mai crescut, este important sa pronunti cuvintele corect si cat mai clar, pentru a-i oferi un model pe care sa il urmeze.
2. **Permite-i copilului sa vorbeasca.** Exista numeroase situatii in care parintii aleg sa raspunda la intrebari in locul copilului sau sa explice ceea ce ar fi putut cel mic sa spuna. Nu doar ca il intimidezi si ii transmiti ca nu ai rabdare sau respect pentru ceea ce spune, ci il descurajezi involuntar sa se exprime.
3. **Apeleaza la tehnici simple.** Poti incepe conversatii cu cel mic astfel incat sa il incurajezi sa vorbeasca sau pur si simplu poti incepe sa spui ceea ce faci. Aceste afirmatii vor fi retinute de copil si nu doar vocabularul i se va imbogati, ci si sintaxa si ordinea de folosire a cuvintelor. Spre exemplu: “Am terminat curatenia. Ma voi apuca de gatit.”, “Acum pun prajitura in cuptor.”, “Inainte sa ma asez la masa ma voi duce sa ma spal pe maini” etc.
4. **Citeste-i copilului povesti**. Astfel, il vei expune la cuvinte noi şi vei avea puncte de plecare pentru discutii impreuna cu el. Daca cel mic nu are intrebari despre poveste, ii poti adresa tu intrebari “De ce crezi ca a fugit printesa?”, “Ce ar fi fost mai bine sa faca?” etc.
5. **Cantece.** Muzica pentru copii ii poate stimula vocabularul in acelasi fel in care o fac povestile, copilul invatand cuvinte noi prin cantece. In plus, daca il incurajezi sa cante sau cantati impreuna, veti exersa abilitatile sale de exprimare orala :).
6. **Corecteaza greselile cu grija si rabdare.** E absolut normal ca cei mici sa intampine dificultati in a pronunta cuvintele sau a le folosi in contexte variate. In loc sa scoti in evidenta faptul ca a gresit, poti pune accentul pe incercarea copilului de a folosi cuvantul, chiar daca ulterior ii prezinti si forma corecta de utilizare/pronuntare. Cu cat copilul va simti ca dezvoltarea limbajului poate fi o experienta placuta si pozitiva, nu una punitiva, cu atat va fi mai dispus sa depuna eforturi pentru a obtine rezultate si mai bune.

Bibliografie:

http://www.suntparinte.ro/stiri/dezvoltarea-limbajului-si-comunicarea-parinte-copil

Ce sunt cei 7 ani de acasa?

Prof.Butaru Marius
ŞCOALA PROFESIONALA “CONSTANTIN ARGETOIANU”,
COM.ARGETOAIA,
JUD. DOLJ

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă**”.

De unde învață copilul tău?

Raspunsul la aceasta intrebare difera in functie de o serie de factori, majoritatea depinzand de conceptiile parintilor despre educatie, formare si parenting. Indiferent de convingeri, experiente sau atitudini, scopurile tuturor parintilor converg inspre acelasi rezultat: cu totii ne dorim copii bine pregatiti, care sa-si gaseasca un loc cat mai bun intr-o lume din ce in ce mai competitiva in care orice cunostinta in plus poate face diferenta.Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului tău. Și pentru mulți copii ea este singura modalitate de a-și depăși, odată, o condiție mizeră și singura speranță la o viață decentă .

Ca parinte, ma intreb uneori daca nu cumva - noi parintii din ziua de azi - nu crestem o generatie de copii materialisti. Copii care cred ca banul este cel mai important obiectiv al vietii. Ca banul este masura succesului. Si ca fericirea inseamna bani.

Studiile au arata ca oamenii care asociaza lucrurile materiale cu succs si status social -sunt cei care sunt cei mai fragili emotionali. Si, mai mult decat atat, sunt cei care sunt de obcei victimele singuratatii, ai depresiei si a problemelor in relatiile de dragoste sau cuplu.

Dar, de ce se straduie acesti parinti sa ofere o viata ca in filme copiilor proprii fara sa dea atentie altor aspecte mult mai importante? De educatie? Pentru ce imaginea si etalarea luxului este pusa pe primul loc si se transmite mai departe, ca valoare, copilului - ignorand faptul ca tu, ca parinte ai sansa si datoria de a forma caracterul viitorului adult care va pleca in curand pe drumul propriei sale vieti?

Desi imi iubesc cu disperare copilul, imi dau seama ca nu i-as face un asemenea cadou. Si nu pentru ca nu as putea face un efort finaciar ci pentru ca nu corespunde principiilor mele de parenting. Stiu ca daca isi doreste un astfel cadou, momentul perfect pentru a-l avea este acela cand va putea sa si-l faca singur.

Cei şapte ani de acasă ……

Prof.Butaru Milena Magdalena
ŞCOALA PROFESIONALA “CONSTANTIN ARGETOIANU”,
COM.ARGETOAIA, JUD. DOLJ

In situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Expresia defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumultate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

– deprinderi de autoservire
– ordine
– igiena
– curatenie si exprimarea propriilor nevoi
– exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
– bune maniere si comportament
– limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
– modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
– consecventa in realizarea unei sarcini
– concentrare a atentiei
– perseverenta in realizarea uneri sarcini
– alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

– spiritul de competitive
– altruismul
– cooperarea
– atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ganditi-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

ALIMENTAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

Profesor :Butaş Bianca

„Hrana să fie medicmentul tău,şi nu medicamentul hrana ta!”(Platon)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală.

Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Primii şapte ani de viaţă sunt esenţiali în conturarea educaţiei alimentare. Nutriţioniștii, dar şi noi înşine facem referire la ceea ce ne-a plăcut sau nu să mâncăm în copilărie.

Mâncatul sănătos este o deprindere ce depinde în cea mai mare măsură de părinţi, preocupaţi din ce în ce mai mult de ceea ce pun pe masă copiilor mici, în special.

Alimentaţia până la vârsta de 7ani este importantă pentru că in primii ani de viaţă se formează instinctul alimentar al copiilor.

De aceasta depinde comportamentul alimentar al adultului de mai târziu, iar specialiştii recomandă ca meniul micuţilor să fie unul natural, cu precădere.

Printr-o hrană de acest tip, nu vor mai exista temeri cu privire la dependenţele de glucide, sare extrafină sau aditivi, ce pot interveni la alte vârste.

Părinţii sunt preocupaţi să le asigure o alimentaţie sănătoasă copiilor și caută să le pună în farfurie produse naturale, însă tentaţiile din afara mediului familial sunt greu de controlat.

În perioada preșcolară, în ceea ce privește alimentația, copiii nu împrumută foarte mult din mediul extern pentru că nu sunt independenți și nu li se dă, ca la alte vârste, bani de buzunar pentru a-și procura de la chioșc pachetul zilnic.

E important ca cei șapte ani de acasă să cuprindă și educația alimentară prin respectarea unor reguli, formarea unor principii și oferirea unor explicații cu privire la hrana sănătoasă.

Secolul supertehnologiei a influenţat şi obiceiurile alimentare ale omului contemporan.

Fără a li se cunoaşte exact cauzele apariţiei, dar totuşi, ca răspuns la alimentele procesate, din 2009, numărul copiilor alergici sau cu intoleranţe alimentare a crescut vertiginos, situaţie ce necesită meniuri personalizate şi o atenţie deosebită din partea părinţilor şi a cadrelor specializate din grădiniţe..

Din prima copilărie se formează ideile despre alimente şi este general acceptată ideea că obiceiurile alimentare formate în copilărie rămân fixate pentru întreaga perioadă de existenţă a adultului.Educaţia pentru sănătate pe parcursul copilăriei timpurii formează obiceiurile şi atitudinile pentru tot timpul vieţii.

Alimentaţia copilului:

Pentru facilitarea alcătuirii unui meniu, alimentele au fost împărţite în 5 grupe:

- ✓ cereale;legume şi fructe;carne, peşte şi ouă;lapte şi produse lactate;dulciuri şi grăsimi.

Ghid orientativ de alimentaţie sănătoasă pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 1 şi 7 ani

Alimente solide și fluide pentru copii de la 1 la 5 ani :(conform recomandărilor Guvernului Britanic)

Recomandări pentru hrana zilnică

- ➢ lapte şi produse lactate;carne, peşte şi ouă, fasole, mazăre şi linte,pâine şi alte cereale, precum şi paste, cartof şi alte vegetale cu amidon;fructe şi legume.

Sunt de evitat !

- ➢ oul crud şi parţial fiert (risc de Salmonela);•nucile întregi ori bucăţi (risc de înec);•fructe de mare în cochilii care se mnâncă crude (risc de otrăvire şi alergii);•sarea: copii nu trebuie mănânce mai mult de 2 gr. sare/zi;•zahărul sau mierea în mâncare;• băuturile dulci şi acidulate.•

Alimente solide şi lichide pentru copiii 5-8 ani

- ➢ alimente bogate în calciu: lapte, brânză, iaurt, boabe de soia, tofu şi nuci;•alimente bogate în vitamina D: cereale fortifcate, margarină, ulei de peşte;a

- alimente bogate în fier: boabe de legume, legume verzi şi cereale ,două porţii de peşte pe săptămână, pentru proteine uleiuri nesaturate şi vitamine;
- alimente bogate în vitamina C: citrice, roşii şi cartof;
- lichidele să se rezumate la apă şi lapte
- Se recomandă ca• biscuiţii, prăjiturile, băuturile dulci să nu fie oferite copilului decât o dată pe săptămână.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.Ionela Butescu
Liceul de Arte ’’Victor Brauner’’ – Piatra Neamţ

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Atunci când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale. Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei 7 ani de acasă și matematica

prof. Buțiu Emilia
Liceul cu Program Sportiv Arad

Motto :
„Căci ei vor fi în lume și în viață,
Așa cum noi le-am spus și arătat,
Iar ei, la fel vor da povață
Și-un lung popor e-acum de noi format.”
(Traian Dorz)

Dezvoltarea personalității ființei umane se realizează în contextul unor modificări stadiale, a unei periodizări pe etape ireversibile. Astfel dezvoltarea personalității se manifestă ca o succesiune de faze relativ distincte, dar și în interacțiune, cu caracter progresiv sistematic. În acest context „cei 7 ani de acasă” constituie perioada achizițiilor fundamentale care au ca finalitate acomodarea la cerințele sistemului școlar și alfabetizarea inițială, presupunând:

- asimilarea elementelor de bază ale principalelor limbaje convenționale(scris,citit, calcul aritmetic);
- stimularea copilului în vederea perceperii, cunoașterii și stăpânirii mediului apropiat;
- stimularea potențialului creativ al copilului, intuiției și imaginației;
- formarea motivării pentru învățare.

Părinții trebuie să cunoască și să conștientizeze influența pe care o are prezența lor în viața copilului, să fie pe deplin convinși că reușita acestora în societate depinde de o pregătire corespunzătoare, care nu poate fi realizată doar de către instituțiile specializate în educație ci este imperios necesară implicarea familiei. Mediul familial este primul mediu educativ pe care îl cunoaște copilul și cel care influențează esențial dezvoltarea acestuia ca individ. Familia își aduce contribuție în toate sectoarele educației, copilul făcându-și „ucenicia” pentru viață în cadrul acesteia. Zestrea de echilibru relațional și adaptativ pe care o moștenește din tiparul reprezentat de familia sa este baza realizării de sine și a succesului în general. Poate din acest motiv cei mai mulți asociază „ cei 7 ani de acasă ” cu normele de comportament civilizat în societate. Zestrea pe care „cei 7 ani de acasă ” o constituie este însă mult mai vastă și reprezintă, din punctul meu de vedere, temelia care stă la baza evoluției pe toate planurile a unui individ.

*„Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor parentale, îi vor pecetlui destinul (și numai un miracol îl poate schimba)”*spunea Eric Berne. De aceea, responsabilitatea cea mai mare în realizarea unei baze de evoluție corespunzătoare, revine familiei și depinde de modul în care aceasta este dispusă să colaboreze cu grădinița în vederea unei educații timpurii de calitate și de priceperea, cunoștințele și calitățile pe care le au membrii familiei în calitate de părinte.

Educația timpurie este baza educației. Ceea ce învață copii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât tot ceea ce vor învăța ei în restul vieții. La această vârstă apar primele forme ale gândirii logice, sunt utilizate procedee de memorare, se dezvoltă atenția voluntară, creativitatea și deprinderile, ceea ce duce la dezvoltarea pe plan cognitiv și închegarea personalității. Copilul este atent la caracteristicile fiecărui membru al familiei, la identitatea acestora și comportarea lor, precum și la condițiile de viață în activitățile și profesiunile lor umane, începând să se consolideze generalizări cantitative, logica practică a relațiilor, mărime (lung;lat;înalt), cantitatea (mult; puțin; deloc),spațiale (lângă; pe; sub; aproape; departe; întreg; mai mult; mai puțin; sfert; jumătate;etc.), succesiunea și simultaneitatea (întâi; după; deodată; acum), comparația (la fel;tot atât;etc).

Prin dezvoltarea gândirii și limbajului, experiența intuitivă a copilului poate fi transpusă în reprezentări dând astfel posibilitatea copilului să evoce obiecte și situații și în absența acestora.În această perioadă se formează capacitatea copilului de a emite judecăți și exprima raționamente, iar gândirea lui este orientată spre găsirea unor soluții practice de adaptare.

Aceste caracteristici dobândite în perioada educației timpurii stau la baza realizării obiectivelor în cadrul activităților de predare-învățare a matematicii. Cercetări experimentale axate pe domeniul predării-învățării matematice au ajuns la concluzia că cele trei structuri fundamentale ale științei matematicii(algebrice, de ordine și topologice) corespund structurilor elementare ale inteligenței și, în consecință, didactica învățământului matematic trebuie să se bazeze tocmai pe organizarea progresivă a acestor structuri operatorii.

Prima verigă în realizarea acestui deziderat, învățământul preșcolar, are menirea de a asigura pregătirea copiilor pentru activitatea școlară având un rol preponderent formativ. La această vârstă se dezvoltă gândirea, inteligența, spiritul de observație, se exersează operațiile de analiză, sinteză, comparație, abstractizare și generalizare în cadrul jocurilor logico-matematice. În timpul acestor activități copii se familiarizează cu noțiuni elementare despre mulțimi și relații; dobândesc pregătirea necesară pentru înțelegerea noțiunii de număr natural și a operațiilor cu numere naturale pe baza mulțimilor (conjuncția, disjuncția, negația, complementara, implicația, echivalența, intersecția, incluziunea și egalitatea mulțimilor) prin clasificarea, compararea și ordonarea mulțimilor de obiecte.Tot atunci se dobândesc deprinderi de formare a mulțimilor pe baza unei însușiri, apoi treptat după două sau mai multe însușiri (culoare, formă , mărime, grosime) reprezentând adevărate exerciții de clasificare a obiectelor după un criteriu dat.Compararea mulțimilor de obiecte îi ajută pe copii să stabilească, fără a utiliza numere, relațiile dintre mulțimi, care mulțime are mai multe elemente,dacă numărul elementelor este același, etc. Ordonarea elementelor (obiectelor) unei mulțimi după diferite criterii (model,formă, culoare) contribuie la pregătirea copiilor pentru compararea numerelor și înțelegerea relației de mărime în vederea scrierii unui șir de numere ordonat. Prin activitățile cu conținut matematic (grupare, ordonare, comparare, punere în corespondență)copii sunt antrenați în acțiuni operatorii cu diferite materiale (obiecte, imagini schematice ale acestora și simboluri,etc.).Acestea constituie o bază reală prin care se realizează dezvoltarea intelectuală a copiilor de natură să asigure pregătirea lor pentru învățarea matematicii.

Matematica este știința cu cel mai are grad de abstractizare a conceptelor, cu o extremă generalizare a acestora construită prin inducție, deducție, transducție la diferite nivele. La nivelul vârstei de 3-7 ani specificul gândirii copilului se manifestă prin a fi concret intuitivă, operând cu mulțimi concrete în ciuda faptului că principiile logice cer o detașare progresivă , iar operațiile necesită o interiorizare, adică o funcționare în plan mental.Imaginile mintale, ca model parțial generalizate și reținute în gândire într-o formă figurativă, de simbol sau abstractă, îl apropie pe copil de logica operațiilor intelectuale cu obiectele, procesele și evenimentele realității devenind astfel sursa principală a activității gândirii și imaginației.Generate continuu de interacțiunea cu lumea înconjurătoare, imaginile mintale se interpun între noile stimulări(cunoștințe, operații) și răspunsurile elevilor mediind cunoașterea realitășii matematice.

În cadrul complexului de obiective pe care le implică predarea matematicii, rezolvarea problemelor reprezintă o activitate de profunzime, cu caracter de analiză și sinteză superioară. ea îmbină eforturile mintale de înțelegere a celor învățate și aplicare creativă și inventivă a algoritmilor pe fondul stăpânirii unui bagaj solid de cunoștințe matematice (noțiuni,definiții,reguli, tehnici de calcul), precum și deprinderi de aplicare a acestora. elevii sunt puși în situația de a descoperi ei înșiși modalitățile de rezolvare și soluția, să formuleze ipoteze și apoi să le verifice, să facă asociații de idei și corelații inedite, etc.În general orice chestiune de natură practică sau teoretică pentru care nu există un răspuns gata formulat și necesită o soluționare(rezolvare) reprezintă o problemă. Implicând copiii de la cele mai fragede vârste în rezolvarea unor situații, a cărei soluționare se realizează prin procese de gândire și calcul, se formează la aceștia deprinderi de a analiza situația dată, de a intui și descoperi calea prin care se obține ceea ce se cere în problemă.În acest mod se dezvoltă creativitatea, flexibilitatea spiritul de inițiativă și încrederea în forțele proprii.

În concluzie, „cei șapte ani de acasă” reprezintă un minim necesar de norme și valori dobândite în perioada cea mai propice dezvoltării sale, determinată de ereditate, mediu și educație cu care copilul vine în mediul școlar pentru desăvârșirea dezvoltării personalității sale.De reușita acestei desăvârșiri suntem cu toții responsabili ....

BIBLIOGRAFIE:

1.Educația preșcolară-premisă a dezvoltării psiho-fizice a copilului - Alice Matei- www.slideshare.net

2.Metodica predării matematicii la clasele I-IV-E.D.P.-București 1988

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.de psihopedagogie specială,BUTNARIUC VALENTINA
Şcoala Profesională Specială “Sfântul Stelian “Botoşani

Familia reprezintă primul factor în educaţia copiilor. După cum se ştie, influenţa familiei marchează evoluţia copilului. Putem spune că datorită necunoaşterii sau unor opţiuni subiective, familia nu contribuie pozitiv în ceea ce priveşte orientarea şcolară şi profesională a propriilor copii. Ţinând cont de influenţa socio-educaţională puternică a familiei, grădiniţa, profesorii şi ceilalţi factori educativi, trebuie să îndrume şi să coopereze cu multă pricepere şi măiestrie cu familia, deoarece este de dorit ca aceasta să contribuie, alături de ei, la o ştiinţifică şi eficientă orientare şcolară şi profesională a copiilor, evitându-se contracararea concepţiei şi strategiilor corecte ale grădiniţei / şcolii şi celorlalţi factori educativi.

Este important ca familia să-şi îndeplinească în mod corespunzător funcţiile. Astfel, este necesar ca, părinţii şi manageriifamiliei (soţul şi soţia), să-si creeze un statut de parteneri egali, manifestându-se în interacţiune,cu drepturi şi obligaţii egale, înlăturând astfel orice fel de discriminare, care dăunează vieţii de familie, educaţiei si socializării corecte a copiilor. În educarea copilului preşcolar, o componentă foarte importantă o constituie procesul instructiv-educativ la care contribuie familia şi grădiniţa.

Familia este factorul educativ prioritar, întrucât educaţia începe din familie, aceasta fiind modelul pe care copilul îl imită şi-l urmează. În familie copilul îşi face pregătirea pentru viaţă. Contribuţia familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic şi scade pe măsură ce etapele de creştere înaintează pe treptele superioare ontogenezei. Familia reprezintă liantul care uneşte relaţiile dintre copil şi mediul social. Asigură astfel, condiţiile necesare trecerii prin toate stadiile de dezvoltare ale copilăriei, piloni ce stau la baza structurării personalităţii individului. Prin relaţiile sale cu mama, tata, cu fraţii şi celelalte rude, copilul încearcă să se integreze în societate, să se adapteze, îşi cunoaşte valorile şi începe să-şi formeze astfel imaginea de sine. Comunicarea intrafamilială influenţează decisivdezvoltarea psihofizică a copilului şi, de asemeni, formarea personalităţii lui. Copiii îşi observă proprii părinţi cum acţionează în rolul de părinţi.

La vârsta preşcolară un factor educativ foarte important îl reprezintă grădiniţa, care desfăşoară un amplu proces instructiv-educativ şi are cadre cu pregătire profesională corespunzătoare, ce aplică metode şi procedee pedagogice consacrate. Orice cadru didactic care conduce o grupă de preşcolari, trebuie să cunoască specificul fiecărui stadiu de dezvoltare a copilului, disponibilităţile intelectuale precum şi particularităţile lui comportamentale şi caracteriale. Se preocupă de integrarea socială a preşcolarului prin implicarea lui în mediul grădiniţei, al grupei de preşcolari pe care o conduce, oferindu-i prilejul să cunoască mediul înconjurător, organizând vizite în împrejurimile grădiniţei, la şcoală, la brutărie, la moară, la fermă etc. Treptat, cu multă răbdare, educatoarea este cea care cultivă încrederea în propriile posibilităţi ale copiilor, integrând în jocuri şi activităţi copiii timizi, lucrând diferenţiat în funcţie de posibilităţile şi de trebuinţele fiecăruia, utilizând jocul şi jucăriile existente pentru a-i apropia de acestea. Identificăm două dimensiuni principale în implicarea atât a unităţii de învăţământ cât şi a familiei în beneficiul copilului: dimensiunea relaţiei copil/părinte şi dimensiunea relaţiei grădiniţă/familie.

Un parteneriat grădiniţă-familie este esenţial pentru succesul preşcolarului. Literatura de specialitate recomandă trei direcţii: acceptarea familiei, respectarea familiei şi legătura cu familia. Valoarea unui om este dată de unicitatea sa, de ceea ce reprezintă el prin particularităţile, caracteristicile şi competenţele pe care le are , dar şi de modul de care este integrat social, apreciat de comunitatea şi societatea din care face parte. Mai ales copiii au dreptul de a se dezvolta şi forma cât mai potrivit pentru a-şi construe unicitatea şi pentru a lua parte la identitatea socială şi culturală din care provin. Este normal ca societatea să îi sprijine la început, la nivelul familiei, apoi prin grădiniţă şi şcoală.

Toţi copiii au dreptul la o educaţie de calitate, eficientă şi permanentă. O educaţie de calitate la vârsta preşcolară este o educaţie timpurie ce are loc prin demersuri adecvate care previn şi îmbunătăţesc condiţiile care pun copiii în situaţii de risc şi care pot conduce la întârzierea dezvoltării lor. Perioada preşcolară are o importanţă deosebită pentru procesul de şcolarizare a copilului. Este foarte important să se asigure o colaborare eficientă atât în procesul instructiveducativ din grădiniță - școală, cât și în comunicarea educatoare-învățătoare.

Dezvoltarea personalităţii copiilor reprezintă un obiectiv comun pentru ambele instituţii ceea ce determină necesitatea colaborării dintre ele. Realizarea acestui obiectiv presupune asigurarea continuităţii rezultatelor obţinute la cele două niveluri. Fără rezerve putem să afirmăm că vârsta preşcolară este baza educativă a întregii vieţi.

Familia, grădiniţa şi şcoala sunt factorii cei mai semnificativi care contribuie la reuşita copilului în viaţă. Asigurarea unui parteneriat real între aceştia conduce prin implicarea tuturor la o educaţie corectă a copiilor la evitarea greşelilor şi la soluţionarea problemelor de orice fel.

Bibliografie:

Vrăsmaş, Ecaterina Adina. (2008). *Educaţia timpurie şi grădiniţa adaptată. De la pedagogia grupului la pedagogia diversităţii.*
Zlate, M. (2007). *Introducere în Psihologie*. Iași: Editura Polirom.
http://www.scribd.com/doc/123130160/familia-celula-de-baza#scribd

DE CE SUNT IMPORTANȚI „CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”?

Prof. Înv. Primar Butnaru Cătălina
Școala Gimnazială Nr. 2 Tg-Ocna,
loc. Tg-Ocna, jud. Bacău

„Omul devine om numai prin educație.” (Pestalozzi)

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

„ Cei şapte ani de acasă” este expresia folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte viitorul adult. Însă educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă lucrurile decurg bine „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte. Daca învățăm să facem o reprezentare clară si complexă a țelului pe care vrem să îl atingem, atunci situațiile pot fi mai simplu de abordat. Greșelile nu trebuie să ne descurajeze. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge să ne înțelegem copiii și să le acordăm sprijinul necesar. Important este ca părinții să respecte cât mai mult formulele de politețe, regulile de bune maniere în familie, iar copiii îi vor imita cu precizie de 90%. Experiența ne ajută să devenim părinți mai buni și să preluăm exemple din propria educație.

Așadar, principalele obiective care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. La început prin imitaţie şi mai apoi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul să răspundem, trebuie să ne aşteptăm rândul să ieşim la tablă, trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor.

Recunoaşterea greşelilor. Cuvintele magice „îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, „iartă-mă” îşi ating întotdeauna scopul. Pentru a le folosi, un copil are nevoie să le audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte.

Totuşi să nu uitam ca e important, ca independenta copiilor să fie si ea stimulată. Dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să ia deciziile în locul lui, copilul va tinde spre una din cele două extreme: ori va încerca totul, ca să-şi afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenţă. Pe când, dacă e obişnuit de mic să înfrunte situaţii şi să facă alegeri (evident, pe măsura lui, şi controlate de adult) îi va fi mult mai uşor să ia hotărâri în ceea ce-l priveşte .

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condiţiilor de viaţă pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educaţia şi instrucţia copilului şi un continuator al cerinţelor impuse de practica educaţională instituţionalizată.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităţilor fizice, mintale şi afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul şi înclinaţiile şi să-l ajute să-şi formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.INV.PRESC.:ELENA BUTURUGA
G.P.N.Nr.11.str.a Scolii „C Brancusi”
Medgidia,Constanta

Cupola denumita generic”cei 7 ani de-acasa”sub care creste si se dezvolta un copil/om in periplul sau complex prin viata are o semnificatie atat de vasta si in acelasi timp atat de concentrata incat atunci cand discutam despre aceasta,cu totii avem o reprezentare clara asupra achizitiilor si conduitei/conduitelor necesare pentru a putea emite judecati de valoare cu privire la existenta sau necesitatea construirii acestora(a conduitelor...)Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

1. Deprinderi de autoservire
2. Ordine
3. Igiena
4. Curatenie si exprimarea propriilor nevoi
5. Exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
6. Bune maniere si comportament
7. Limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
8. Modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
9. Consecventa in realizarea unei sarcini
10. Concentrare a atentiei
11. Perseverenta in realizarea uneri sarcini
12. Alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

13. Spiritul de competitive
14. Altruismul, cooperarea
15. Atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii. Inainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, ar trebui sa ne gandim mai mult la ceea ce se ascunde in spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalti.

Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Este evident ca fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în acelaşi decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinţi, cu spatele drept şi coatele pe lângă corp, mânuieşte cu dexteritate şi cunoaştere toate ustensilele de lângă farfurie, mulţumeşte politicos chelnerului pentru orice serviciu şi contribuie în mod adecvat la conversaţie. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală şi printre picioarele mesenilor, varsă pe faţa de masă supa şi paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaştem că ambele scenarii par exagerate. Puţini copii se comportă ca şi cum tocmai ar fi ieşit de pe porţile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puţini sunt, probabil, şi cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe”. Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinţilor în dorinţa lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept **„cei şapte ani de-acasă**”.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., - (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., - (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D.,- (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

JOC DE MASA
GALBEN
INDIGO
VIOLET
ROSU

JOC DE MASA

INDIGO
VIOLET

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA

Prof.înv.primar Buzăianu Mihaela
Şcoala Gimnazială Grebănu, Jud.Buzău

Încă din primii ani ai vieții copilului , se pun bazele formării individului de mâine.Familia este chemată să asigure un climat necesar educării copilului, un climat în care să domnească armonia , dragostea , o atitudine corectă față de muncă, disciplină , ordine , cinste , adevăr .

Treptat , copilul , prin forța exemplului ,va imita comportamentul părinților, va începe să înțeleagă , ajutat de părinți ,ce e bine și ce e rău.

„Cei 7 ani de-acasă" pot si trebuie să fie fundamentul conduitei copilului ce va deveni adult și educația primită acum va marca întreaga sa viață .

Munca de educare cere răbdare , fiind o muncă de durată , cu trecerea treptată de la ușor la greu, de la simplu la complicat,totdeauna ținând cont de particularitățile psihice ale copilului :temperament , sensibilitate .

Privindu-i faptele,ascultându-i graiul ,vom putea spune acum sau peste ani : „are 7 ani de-acasă", sau „nu-i are".

Dacă vorbim despre disciplină si ordine tot familia este locul unde se pun bazele disciplinei .Un om disciplinat va crește copii disciplinați in famila sa. De exemplu: tata se scoală in fiecare zi la ora 6 dimineața și se pregătește de plecare la muncă .Mama se scoală si ea la aceeași oră,pregătește gustarea de dimineață pentru tata și pentru copilul care pleacă la școală la ora 7.Totul este făcut după un program :acasă, la muncă, la școală. Tot după program se fac cumpărăturile ,se organizează plimbarea , treburile gospodărești , distracțiile.Astfel, fiecare își ordonează viața având grijă ca programul să nu afecteze viața celor din jur .Putem spune despre familia respectivă că duce o viață disciplinată.

Pentru a se ajunge la un trai disciplinat în familie ,părinții stabilesc niște reguli de comun acord cu toți membrii familiei, ținând cont de vârsta , de munca fiecăruia și de obligațiile lor.Prin respectarea acestui program zilnic , se va ajunge la deprinderi de viață disciplinată. Părinții și alături de ei bunicii sunt datori să observe în ce mod se achită copilul de obligațiile ce îi revin și să-l ajute să le ducă la bun sfârșit , explicându-i de ce trebuie respectate regulile stabilite .Astfel , copilul va trebui să înțeleagă că viața în familie nu se poate desfășura cu rezultate bune decât respectând aceste reguli.

De exemplu: Copilului i se va explica pe întelesul lui că, în fiecare zi după ce au venit toți acasă, fac totul după program : seara , masa se servește la ora 7.Deci toți membrii familiei vor fi prezenți .După masă vor putea privi la televizor , sau vor putea citi o carte .La ora 10 -culcarea .În felul acesta in viața copilului, pe lângă faptul că se va asigura o dezvoltare fiziologică normală, cu ore precise de activitate , de distracții ,de masă și odihnă, se vor crea deprinderi de viață disciplinată.

Ordinea este tot o latură a disciplinei.Ești ordonat când ,desbrăcându-ți hainele nu le arunci la întâmplare ,ci le așezi la locul care i-a fost destinat: în cuier ,pe umeraș,în dulap. Jucăriile , odată folosite vor fi aranjate în ordine , spre a le găsi ușor atunci când avem nevoie de ele .Dorința părinților este aceea de a vedea la copilul lor că toate regulile de ordine și disciplină sunt respectate .Ele nu vin de la sine , ci se obțin prin educația făcută zi de zi , controlată și apreciată de cei chemați să o facă . Nu putem să cerem copilului să fie disciplinat și ordonat înainte de a-i fi arătat cum se face acest lucru ,înainte de a-i fi model de discplină și ordine .Există părinți care mai cred că școlii îi revin aceste sarcini și de aceea copilul va crește la întâmplare , de cele mai multe ori indisciplinat si dezordonat, iar la școală învățătorul va trebui să desfășoare o muncă în plus cu acesta ,și anume de a reeduca și îndrepta eventualele rele pe care copilul le-a deprins de aiurea.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă" îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.
Emilia Ioan ,(2007),*Cei şapte ani de acasă,*Editura Didactică şi Pedagogică

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

G.P.N. LICURICI, OVIDIU, JUD. CONSTANTA
PROF.ÎNVĂŢĂM. PREŞC. BUZARNA-TIHENEA VIORICA

Familia reprezinta cadrul protector în care copiii se nasc, cadru care le asigură existenţa şi afecţiunea atât de necesare pentru a trăi, a creşte şi a se dezvolta atât fizic cât şi pshic, cu un efect extrem de important asupra personalităţii viitorului adult. In acest sens, majoritatea copiilor care nu cresc într-o familie suferă întreaga viaţă, fiind lipsiţi de amintirile frumoase şi ramânând suspendaţi într-un spaţiu atemporal, care nu le oferă nici o satisfacţie. Totodată, familia joacă un rol crucial în asigurarea dreptului copilului la educaţie. Este o certitudine faptul că toţi copiii au nevoi identice, indiferent de vârstă, sex, religie, nivel socio-cultural sau particularitate de dezvoltare. Cu toate acestea, satisfacerea nevoilor este diferită, în raport cu personalitatea fiecărui copil, dar şi luând în calcul elementele culturale, epoca istorică, statutul economico-social, tradiţiile şi obiceiurile locului[1].

Nu trebuie să uităm că singurul tip de dragoste necondiţionată este cea existentă între parinţi şi copiii lor. In acest sens, familia este celula perfectă în care germinează mediul adecvat de viaţă, oferind afecţiune, dragoste şi ocrotire. Familia înseamna modelul de viaţă pe care copiii, încă din prima zi pe Pământ, încep să şi-l însuşească[2]. In acest sens, părinţii reprezintă modele esenţiale pentru copiii lor şi joacă un rol decisiv în dezvoltarea socială, etică şi emoţională a acestora (în cultura noastră, vorbim deseori de „cei şapte ani de acasă”), oferindu-le afectivitatea şi echilibrul emoţional necesar pentru o dezvoltare cât mai armonioasă.

Perioada copilăriei, în special cea cuprinsă între 0 şi 7 ani, joacă un rol extrem de important în formarea si dezvoltarea fiinţei umane, fiind vârsta unor achiziţii psiho-comportamentale cheie a căror calitate influenţează, în mare măsură, nivelul de adaptare şi de integrare a copilului în următoarele faze ale evoluţiei sale. Mai mult decât atât, nu trebuie trecut cu vederea faptul că îndelungatul proces al devenirii ca persoană unică, independentă şi perfect funcţională porneşte incă din copilăria timpurie.

Un caz concret este cel al regulilor de comportament în societate. Tot acasa, copilul învaţă, iniţial imitându-şi părintii sau fraţii mai mari, regulile de politeţe. De exemplu, de pe la 3 - 4 ani, dacă îşi va vedea tatăl sau fratele mai mare că în autobuz îşi oferă locul unui batran, copilul va învăţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, copilul va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. La polul opus, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit.

Totodată, în timpul „celor şapte ani de acasă” copilul dezvoltă o serie de comportamente benefice şi cu un anume grad de autonomie: să mănânce sigur, să meargă singur la toaletă, să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat, să-i salute şi să-i respecte pe ceilalţi. Toate acestea, împreună cu un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile date de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială sunt indispensabile pentru evoluţia ulterioară spre stadiile de adolescent şi om matur.

---

[1] ***, “Familia, Universul copilariei”, http://articole.famouswhy.ro/familia-universul_copilariei/
[2] Idem

BIBLIOGRAFIE

1. Cioflica Smaranda-Maria, Mignea-Guga Nadina, „Initierea copiilor in spiritul valorilor democratice si ale drepturilor lor”, Proiect educational, Grădiniţa cu Program Normal Brad, Judeţul Hunedoara;

2. Manolescu, Marian, „Curriculum pentru învăţământul primar şi preşcolar, teorie şi practică”, Editura Credis, 2004;

3. Tomşa, G., (2005), „Psihopedagogie preşcolară şi şcolară”, Bucureşti;

4. Vîlcan Floarea , accentuarea caracterului aplicativ al activităţilor didactice din grădiniţă, Qedu;

5. ***, “Familia, Universul copilariei”, http://articole.famouswhy.ro/familia-universul_copilariei/;

6. ***, „Drepturile copilului”, http://ro.wikipedia.org/wiki/Drepturile_copilului;

7. Convenţia cu privire la drepturile copilului, http://www.unicef.org/moldova/crc_ro.pdf;

8. Lege nr. 18 din 27 septembrie 1990 (*republicata*) pentru ratificarea Conventiei cu privire la drepturile copilului*), http://anitp.mai.gov.ro/ro/docs/legislatie/18_1990.pdf;

9. Legea 272/2004 privind protectia si promovarea drepturilor copilului, republicata 2014, http://www.dreptonline.ro/legislatie/legea_protectiei_copilului.php ;

10. ***, „Dreptul la educaţie”, http://salvaticopiii.ro/upload/p00060008_Dreptul%20la%20educatie.pdf

11. Mateiaş, Alexandra (2003), ,,Copiii preşcolari, educatoarele şi părinţii", Ghid de parteneriat şi consiliere, Ed. Didactică şi Pedagogică R.A., Bucureşti;

12. „Revista Învățământului Preşcolar”, nr. 1-2/ 2008, Ministerul Educației și Cercetarii – Institutul de Ştiințe ale Educației;

13. „Revista Învățământului Preşcolar”, nr. 3-4/ 2008, Ministerul Educației și Cercetarii – Institutul de Ştiințe ale Educației;

14. State Titirişcă, Alexandra, “Educaţie fără frontiere. Relația grădiniță-școală-familie-societate”, http://asociatia-profesorilor.ro/educatie-fara-frontiere-relatia-gradinita-scoala-familie-societate.html.

Cei sapte ani de acasa
Studiu de specialitate

Buzatu BOGDAN George
Scoala Gimnaziala Nasturelu,
jud. Teleorman

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie referitoare la educația pe care părinții o dau copiilor.

Din perspectivă proprie, anii pe care copilul îi petrece alături de părinți sunt cei mai importanți, mai ales primii, când copilul învață ce este viața de fapt și cum trebuie să treaca prin ea.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat, politicos, bine educat, se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur fata de un copil căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar, educaţia primită în cei 7 ani de acasă depinde de câţiva factori:

-relaţia afectivă dintre copil şi părinţi,

- specificul de dezvoltare a copilului,

- valorile pe care se bazează familia şi modul in care le transmite copilului.

Dragostea părinţilor

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii.

Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe.

Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinţii săi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia.

Potrivit părerii psihologilor, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor si chiar neindeplinirea lor, datorita unor greşeli pe care le-a facut in mod voit.

Vârstele din punct de vedere educaţional.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă, in colectivitate.

A-l învăţa pe copil bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul trebuie obişnuit cu bunele maniere.
Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bunicii in anumite momente şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de noi, părinţii, este necesar să îi dezvoltam capacitatea de comunicare cu cei din jur. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic "sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul sau sa ii dezvolte o atitudine de fronda, de impotrivire.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi, sau să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Sistemul de recompense si de pedepse.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani, telefon/tableta, calculator), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei, pe care părintele o arată atunci când face o faptă bună. De aceea, este important să îl incurajam ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei.

Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se întâmpla dacă nu le respectă.

În concluzie, educația este cea mai buna haină pe care un om o poate îmbrăca, iar aceasta haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani de acasa.

Bibliografie:

Sorin Cristea - Fundamentele pedagogiei, Ed. Polirom, 2010
Stan Liliana - Pedagogia preşcolaritatii si şcolarităţii mici, Ed. Polirom, 2014
Site: www. didactic.ro

Mama ca învățătoare

Prof.înv.primar Buzatu Viorica
Școala Gimnazială Filiași

MOTTO: „Părinții buni le dau copiilor rădăcini și aripi: rădăcini pentru a nu-și uita originile și aripi pentru a zbura și a se folosi de ceea ce i-au învățat”. Jonas Salk

Școala și familia sunt cei doi poli de rezistență ai educației, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tineretului.

Primii șase – șapte ani ai unui copil sunt cruciali în dezvoltarea lui pentru a deveni un adult independent și sigur din punct de vedere emoțional. Atmosfera din familie, creată de părinți în această perioadă, va avea un impact puternic asupra viitorului lui.

„Cei șapte ani de acasă” nu se referă în primul rând la schimbările fizice, emoționale, psihice și intelectuale prin care trec copiii în această perioadă ci la achiziția de valori morale și de atitudini sociale necesare traiului în societate și în propria familie. Învățăturile dobândite acum sunt rădăcina omului care se va dezvolta în perioada următoare. Învățăturile acumulate acasă clădesc natural, fără efort obiceiuri și atitudini durabile.

Familia este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori:

-relația afectivă dintre copil și părinți;
-specificul de dezvoltare a copilului;
-valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Mama este primul învățător. Ca mamă, femeia nu are numai o îndeletnicire, ci și o calitate socială de un tip deosebit, cea de educator, care se manifestă cu toată tăria mai ales în perioada copilăriei și adolescenței. Copiii cunosc mai întâi lumea cu ochii maturi ai părinților și mai ales ai mamei.

„În familie și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume – omul de caracter.” Loisel

De felul în care se orânduiesc și se dezvoltă calitățile omului în anii primei copilării, atunci când figura mamei îi domină întreaga perspectivă asupra vieții, depinde în mare măsură evoluția sa ulterioară.

Copiii trebuie să învețe în „cei șapte ani de acasă” deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, atât pozitive cât și negative, precum și bunele maniere.

Familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct – prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect – prin modele de conduită oferite de către membii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum si climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepțiilor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Un climat dominat de liniște, armonie, afecțiune, respect, confort și securitate reprezintă garanția fundamentării unei personalități echilibrate.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschidere spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Valorile morale ca cinstea, omenia, sinceritatea, demnitatea, hărnicia, spiritul adevărului și al dreptății au ca „manual” însăși persoana fiecărui părinte, iar ca „lecție” comportamentul lor de fiecare zi. Prin acestea se așează „fundamentul” educației morale, fără de care grădinița, școala sau liceul nu vor putea construi viitorul om frumos, oricât de ingenios ar fi concepute și de bine realizate lecțiile de educație moral-civică.

În familie copilul învață limbajul și comportamentul social, își formează aspirații și idealuri, convingeri și aptitudini, sentimente, trăsături de voință și caracter.

Misiunea părinților este să le insufle copiilor valori trainice care să le permită acestora să devină adulți realizați profesional și personal.

„Meseria” de părinte este poate cea mai frumoasă și complexă experiență din viața unui om. E grea meseria de părinte și în special cea de mamă, dar este și cea mai frumoasă meserie din lume, pentru că ne aduce cele mai mari satisfacții pe toate planurile.

BIBLIOGRAFIE:

1.Vrășmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
2.Danion Vasile, Cum să ne cunoaștem copiii, Editura Sophia, București, 2012
3.Poenaru Michiela, Cei șapte ani de acasă – codul bunelor maniere pentru copii, Editura Coresi, 2013
4.www.desprecopii.com
5.http:/www.didactic.ro/materialedidactice/cei7anideacasa

Cei 7 ani de acasă

GPN CAMPIONII – MIOVENI
Prof. inv. prescolar, BUZEA LILI

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinţilor

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

MODELE. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ŞI PEDEAPSA. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Sfatul psihologului

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

BIBLIOGRAFIE :

- *Revista învățământului preșcolar 1-2/2008*
- *Revista învățământului preșcolar 3 – 4/2008*
- *Revista învățământului preșcolar 2/2007.*

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor invatamant primar BUZGAR – MARCHIS DOMNICA
SCOALA GIMNAZIALA „ LUCIAN BLAGA” OCNA MURES, JUD. ALBA

„Eu sunt copilul! Tu ţii în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi eşua în viaţă! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.
Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţia părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002

CEI 7 ANI DE ACASĂ ȘI NORMELE DE CONDUITĂ

BUZOIANU-COMȘA MARIA-DIANA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ “GEORGE ENESCU”, SINAIA

Este adevărat ca nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne însă ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse în familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod traditional prin expresia “ un copil bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă faptul că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile oferă ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Perseverenţa și exemplul personal sunt foarte importante.

Astfel, prin eforturi susţinute, nu vor întârzia să apară roadele mult-aşteptate.

UN COPIL POLITICOS

PROF. CĂCIULAN CRISTINA-MARIANA,
GRĂDINIȚA P.P. NR. 5, LUGOJ, TIMIȘ

Fiecare dintre noi, mai întâi sub influența părinților (cei „șapte ani de acasă”), apoi sub cea a școlii, a colegilor, a societății și, nu în ultimul rând, prin autoinducție (privind, ascultând și citind), face pasul necesar, prin educație, către armonie și ordine. Dacă la început, în primii ani ai copilăriei, regulile nu sunt respectate prin constrângere (sub supravegherea părinților și a doamnei educatoare), treptat, pe parcursul copilăriei, tinereții și chiar maturității, odată cu înțelegerea semnificației lor, faptele și acțiunile „frumoase” se interiorizează, transformându-se în politețe autentică (izvorâtă din convingere).

Comportarea civilizată rentează pentru că:

- respectându-l pe cel de lângă tine, vei fi, la rândul tău, respectat; și nu poți spune că acest lucru îți este chiar indiferent;
- vulgaritatea și agresivitatea nu au făcut pe nimeni fericit; delicatețea și traiul pașnic, da;
- vei fi mai puțin (sau deloc) timid sau complexat în societate; asta presupunând practicarea regulilor, nu doar învățarea lor;
- fiind agreabil, vei avea prieteni, deci nu vei fi singur; impresia bună pe care o faci tuturor te va ajuta să pătrunzi mai ușor în societate; așadar, vei avea mai multe reușite;
- este un leac împotriva nervilor, a stresului omniprezent, a plafonării și a comodității;
- poți evita gafe care te pot costa, vei dovedi celorlalți că ești un om de caracter, astfel, vor putea pune baza pe tine.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezenta celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze. El trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta este răspunderea părinților. Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, sunt cheia către succesul lui social. Cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Trebuie învățat încă de la vârstă fragedă lucrurile simple: să salute, să spună „te rog” și „mulțumesc”.

Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect.

Ce ar trebui să știe:

Până la 3 ani:

- să salute și să răspundă la salut;
- să spună „mulțumesc”, „te rog”, „cu plăcere”;
- să dea mâna cu cineva.

Între 3 și 5 ani:

- să spună „pardon”;
- să bată la ușă când intră într-o încăpere;
- să ceară permisiunea;
- să folosească batista.

Între 5 și 7 ani:

- să răspundă cuviincios la telefon – să se prezinte, să nu țipe în receptor, să nu lase interlocutorul să aștepte la telefon;
- să-și ceară scuze atunci când greșește;
- să știe să ofere și să primească un dar;
- să nu întrerupă conversația adulților;
- să întrebuințeze corect tacâmurile.

Între 8 și 10 ani:

- să respecte bunele maniere la masă (să nu soarbă, să nu plescăie, să nu țină coatele pe masă, să nu se întindă peste masă, să nu gesticuleze cu tacâmurile, să nu mănânce cu cuțitul, etc);
- dacă primește o cutie de bomboane, politețea îi cere să o desfacă și să-i servească pe ceilalți;

- să nu dea replici răutăcioase despre colegi (şi, în niciun caz, când aceştia nu sunt de faţă).

Copiii ar trebui să îi perceapă pe toți ceilalți copii ca fiind la fel ca ei și având aceleași preocupări și interese, să socializez și să relaționeze necondiționat cu aceștia.

BIBLIOGRAFIE:

1. „Revista învățământul preşcolar”, 3-4/2011, Editura Arlequin, Bucureşti;
2. Traian Cosma - „Mereu politeţea!”, Editura didactică şi pedagogică, R.A., 2007.

Ce trebuie să aducă în formarea viitorului adult „cei şapte ani de-acasă”?

Prof. înv. preşc. CĂCIULEANU ELENA
GRĂDINIȚA ŞCOLII GIMNAZIALE NR. 2 PIATRA NEAMȚ

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii.

Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea: el ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună.

Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să se fixeze limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă copilul poate fi învăţat formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon.

Copilul trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus şi să nu i se facă observaţii în public. Replicile de genul „taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba i se spune copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună sau când manifestă un comportament frumos / dezirabil. De aceea, este important să fie lăudat ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Pedeapsa şi recompensa în educaţia copilului tău

Prof. înv. preşcolar Căliman Ileana

Pedepsele si recompensele se regasesc in universul nostru cotidian: daca travesam pe rosu primim amenda, muncim pentru o anumita suma de bani sau pentru satisfactia proprie. De aceea, trebuie sa ii pregatim si pe cei mici sa se comporte corespunzator cand vor deveni la randul lor adulti.

Nu exista o reteta in educatie. Parintii trebuie sa isi cunoasca bine copiii pentru ca sistemul de recompensare sau pedepsire sa functioneze si in prealabil acestia trebuie sa le spuna celor mici ce se asteapta de la ei. Daca insa observati ca nu exista o schimbare in comportament pe termen lung, inseamna ca nu procedati cum trebuie si ca nu ati gasit stimulii potriviti.

Pedeapsa trebuie sa fie pe masura greselii. Cu toate acestea, majoritatea parintilor nu stiu cum sa determine pedeapsa corespunzatoare, sau chiar se invinovatesc ei insisi pentru actiunile copilului. Ei au impresia ca ar fi fost alta situatia daca ei actionau in mod diferit in trecut. De multe ori chiar se razgandesc si nu mai aplica pedepsele. Trebuie sa tineti minte ca o pozitie ferma in prezent, oricat de neplacuta ar fi, va determina comportamentul pe viitor.

Pedepsele pot provoca sentimente confuze copiilor, se pot simti frustrati, umiliti sau chiar pot avea impresia ca nu sunt iubiti. Asadar este recomandata o comunicare stransa intre cei doi, sa i se explice copilului unde a gresit si ce se astepta de la el. Uneori, exista explicatii ascunse pentru comportamentul gresit al copilului.

Nu folosi drept pedeapsa activitati uzuale precum cititul unei carti sau facut curatenie in camera pentru ca atunci cand sunt facute in mod normal capata o incarcatura negativa. Nici activitatile care ii sunt permise de obicei ca privitul la televizor, jocurile pe calculator sau desenele animate nu trebuie utilizate ca recompense, pentru ca isi pierd din valoare. O pedeapsa se poate transforma in rasplata atunci cand copilul isi doreste atentie.

Recompensa

Trebuie sa fie ceva dorit si greu de obtinut pentru copil prin mijoace proprii. Cu toate acestea, ea nu trebuie sa constituie eforturi extraordinare nici pentru parinti. O rasplata promisa si uitata sau greu de indeplinit devine o pedeapsa si pe viitor nu va mai exista incredere in parinti.

Nu adauga consecinte unor alte consecinte. Daca ia o nota mare la scoala, aceasta este recompensa pe care trebuie sa invete sa o aprecieze copilul tau, nu o anumita suma de bani. La fel si daca pateste un accident cu bicicleta si se loveste, durerea in sine este singura pedeapsa pe care trebuie sa o primeasca.

Orice actiune a adultului poate fi privita ca o recompensa sau pedeapsa, inclusiv ignorarea. Recompensezi comportamentul bun pentru a obtine o repetare a lui si in viitor si il pedepsesti pe cel rau pentru a nu se mai repeta. Cu toate acestea, stimulii isi pierd din valoare in timp si trebuie schimbati odata cu inaintarea in varsta.

In perioada prescolara copilul invata prin imitatie si joc. Insa nu intotdeauna ceea ce imita sau ceea ce transpune in joc sunt lucruri pozitive, acestea pot fi negative si atunci intervine necesitatea de a-l face sa diferentieze comportamentul pozitiv de cel negativ. Asa incat cadrul didactic, persoana responsabila marea parte a zilei cu dirjarea, orientarea, educarea copilului foloseste in acest scop recompensa si pedeapsa.

Recompensa: Atunci cand cel mic desfasoara **comportamente pozitive**: asculta de cadrul didactic, respecta regulile comportamentale, igienice, alimentare, participa activ la procesul instructiv-educativ, este necesara folosirea recompenselor. Acestea pot fi: laudele in fata grupei (pentru influentarea pozitiva a celorlalti precolari), bulinele vesele, diplomele, un joc ales de cel mic, o jucarie preferata oferita acestuia, o medalie etc.

Pedeapsa: Atunci cand cel mic desfasoara **comportamente negative** este bineinteles necesara pedeapsa. Pedeapsa insa nu inseamna in nici un caz agresivitate fizica sau verbala. Pedeapsa poate consta in: buline triste, privarea de jucariile preferate, lipsa participarii la activitatile si jocurile preferate, pauza de 10 minute pana cand cel mic constientizeaza ce a facut si isi cere iertare etc. Pedeapsa de asemenea nu trebuie sa insemne izolarea celui care a gresit sau blamarea in fata grupei.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.Înv.Preşc.Călin Steluş
Gr.P.N. Nr,50,Brăila

Copile drag,nimic nu este intâmplător,
Cei şapte ani de acasă , işi au rostul lor.
Tot ce vei invăţa in aceşti ani
Işi va fi de folos in noul drum!

Până la trei ani ,tu doar te joci,
Cu mama, tata, fratele sau sora,
Dar apoi grădiniţa te aşteaptă,
Sa te formeze in viată,
Pentru o nouă treaptă.

Să nu uiti dragul mamei niciodată,
Atunci ,la gradiniţă când vei merge,
Să fii cuminte,să asculţi de doamna,
Ea iţi va fi a doua mamă!

Cei şapte ani de acasă, sunt cei mai fericiţi!
Copilăria voastră puiul mamei,e de ne-nlocuit!
Nimic si nimeni niciodată, nu va reuşi
Sa fure jocul ,jucăria şi fericirea din ea!

Să asculţi de doamna,
Să fii politicos, cuviincios,
Sa ştii chiar să saluţi frumos,
Să ştii ce-i bine ,să te fereşti de rău,
Să ai răbdare cu cei mici…
Să nu fii rău.

Să nu răspunzi neântrebat,
Să iţi aştepţi chiar rândul,
Să ştii să povesteşti frumos .
Aşa te-nvaţă mama!

Dar ce ai invăţat in şapte ani.
Nicicâd să dai uitării!
Dacă tu toate acestea le vei şti
Vei merge şi la şcoală!
La şapte ani tu chiar vei fi …
Copil de nota 10!

Cei şapte ani copile,
Nu se vor mai întoarce.
Vor fi cei mai frumoşi
Şi cei mai plini de viată!
De jocuri multe ,jucării,
De farmec si culoare…
Pastrează –n minte aceşti ani
Si nu ii dai uitării!

Cei 7 ani de acasa: norme si valori esentiale pentru succesul viitorului copilului

Prof. inv. prescolar Calin Alexandra Raluca
Scoala Gimnaziala Nr. 96, sector 4, Bucuresti

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită

tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreţ care duce o viaţă curată,
care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt
oameni plini de patimi, plini de vicii.

Necesitatea educarii tinerei generatii pentru a face fata exigentelor societatii, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noştri nu numai achiziţia de cunoştinţe, priceperi, deprinderi, ci şi insusirea unui comportament adecvat, în aşa fel încât să facă faţă cerinţelor societăţii.

Nu trebuie să uităm în formarea generaţiilor viitoare şi de buna-cuviinţă şi de politeţea sufletului omenesc. Modelarea şi stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări şi nu la gesturile "de faţadă" care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaştem? Ce înseamnă să spui adevărul? Ştii să fii recunoscător? Dar să porţi o conversaţie plăcută? Ştii să zâmbeşti? Ai înţeles vreodată cu adevărat tainele expresiei "vorba dulce mult aduce" ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine şi să reflecte asupra fondului moral al relaţiilor umane.

"Cei şapte ani de-acasă" care, în prezent , au devenit " cei şase ani de-acasă" sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiţi de sens, o expresie învechită şi demodată. Părinţii, încărcaţi de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzeai spunându-se : "Ce copil politicos! Se vede că are **cei şapte ani** de-acasă!"

De câţiva ani se observă o nepăsare şi o lipsă de griji faţă de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuţi în familie. În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu isteţimea, iar răsfăţul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puţini copii politicoşi şi bine crescuţi.

Disciplina bunei convieţuiri lipseşte sau mai bine zis a dispărut şi din ce în ce mai mulţi tineri au rămas corigenţi la această materie şi nu ştiu să trăiască decent, frumos şi demn printre oameni. Politeţea, buna-cuviinţă şi bunele maniere sunt "lucruri" care se învaţă. Primele reguli de politeţe le învăţăm de la părinţi şi bunici, apoi la grădiniţă şi abia apoi la şcoală.

Fiecare copil este bine să ştie că, dacă este politicos şi are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalţi vor fi, la rândul lor, politicoşi cu ei.

Este bine de ştiut că a avea **"cei şapte ani de-acasă"** înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună-cuviinţă pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situaţie, cu toată lumea: cu părinţii, fraţii, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinţii, bunicii, învăţătorii şi chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i înveţe pe copii (oriunde şi oricând) următoarele: Cum, când şi pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la şcoală, la cinematograf, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când şi de ce oferim cadouri?, Ce şi cât vorbim?, Cum şi când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea " cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?", ci am încerca să răspundem luând atitudine şi lăsând indolenţa de o parte, am deveni adevăraţi formatori de oameni, de caractere şi personalităţi.

Nu este corect să dăm vina pe alţii. Să nu acuzăm părinţii care nu se ocupă de educaţia copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, şi noi suntem părinţi. Să nu acuzăm nici dascălii care nu ştiu să-şi stăpânească elevii, pentru că şi noi poate ne-am numărat odată printre aceştia.

Să ne amintim în orice moment că nemulţumirile noastre pot fi schimbate prin contribuţia noastră, a tuturor: părinţi, bunici, învăţători, profesori. Noi toţi, cu dragoste şi stăruinţă, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei şapte ani de-acasă”.**

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Călin Alina Oana
Şcoala Gimnazială nr. 126

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică,

muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

7, 6, 5……. 3 ani de acasă

prof. Marilena Călin
Liceul Teoretic ”Eugen Lovinescu”
Bucureşti, sector 6

”Fă-ți timp pentru copilul tău pentru că *cei mai severi judecători* sunt copiii noștri". - proverb din Rusia

Primii ani de acasă au devenit, mai degrabă, ”primii 3 ani de acasă” sau nici atât. Copilul începe să meargă de mic la creșă sau grădiniță și este dat în grija unor profesioniști.

Psihologii susţin că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Părinţii trebuie să conştientizeze că prezenţa lor nu este necesară doar în primii doi ani de viaţă ai copilului. Primii şapte ani sunt esenţiali, iar regretele ulterioare ale părinţilor nu vor schimba cu nimic evoluţia adultului de mai târziu. Buna-creştere se învaţă în familie, în mediul extern doar se fixează. Şcoala ne poate pregăti pentru concursuri, competiţii, dar nu poate să substituie cei şapte ani de acasă.

Cei şapte ani de acasă sunt uneori echivalenţi cu anii de grădiniţă. Tot mai mulţi părinţi sunt în căutare de grădiniţe cu program prelungit. Aici copiii mănâncă, dorm, se joacă. Pentru ei există UN ACASÃ din timpul zilei, adică grădiniţa şi un ALT ACASÃ, casa părinţilor unde le rămâne doar să doarmă pe timpul nopţii. Părinţii încearcă să recupereze acest timp pierdut cu cele două zile de weekend când, vrând să se revanşeze pentru absenţa lor, trec cu vederea obrăzniciile copiilor. Nu e importantă cantitatea, ci calitatea timpului petrecut cu propriii copii.

Actualmente problema stringentă a educației copiilor în primii ani o reprezintă lipsa părinților, fizică sau nu, din viața copiilor, lipsă determinată de nivelul financiar precar sau de indiferența unor părinti tributari concepției „tot îl duc la grădiniță, învață acolo”. Pe de altă parte, unii dintre părinți, deși oferă atenție și se apleacă asupra nevoilor copiilor, nu reușesc să ajungă acolo unde și-ar dori. În pofida eforturilor, copilul manifestă „rezistență” și devin uneori greu de controlat. Tocmai de aceea una dintre problemele de luat în seama în societatea zilelor noastre este aceea de a-i învăța pe părinți, de a-i pregăti și susține pentru a putea „oferi cei șapte ani de acasă”.

Copilul când este mic “absoarbe” precum un burete tot ceea ce vede în jur și mai ales la părinții săi. Astfel, primul pas in educația copilului este atenția pe care o acordăm “modelului” acestuia. Educația în familie, cei şapte ani de-acasă, influenţează puternic întreaga existenţă a individului. Părinţii sunt modele pe care copiii, conştient sau inconştient, le văd cu ochii minţii şi le urmează. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite’’. Atâta vreme cât ne vom comporta exemplar, cel puțin în fața copilului, micuțul va copia doar comportamentele pozitive. Reacțiile noastre în fața diverşilor stimuli (atât negativi – enervanți – cât și pozitivi – felul in care ne arătăm bucuria și entuziasmul, cum râdem) este aproape identic învățat de copilul nostru. Vocabularul, cuvintele pe care le folosim, faptul că ne cerem iertare când greșim sau că rugăm frumos înainte să cerem un lucru sau mulțumim îi arată copilului modul în care acesta trebuie să se comporte cu cei din jurul său.

Din păcate există foarte mulţi părinţi care nu acordă suficientă importanţă educaţiei din cei primi 7 ani. E adevărat faptul că nivelul de trai joacă aici un rol important. Preocupaţi din ce în ce mai mult cu asigurarea unei siguranţe financiare familiei, părinţii sunt din ce în ce mai mult timp departe de copiii lor. În situaţii extreme se află copiii care au unul sau ambii părinţi plecaţi să lucreze în afara ţării. Aceşti copii trăiesc o adevărată dramă, neavând de fapt căldura sufletească şi siguranţa asigurată acasă. Sau există situaţii în care părinţii sunt atât de mult plecaţi de acasă încât nu reuşesc să schimbe o vorbă cu proprii copii decât dimineaţa la trezire sau seara înainte de culcare. Sau există situaţii în care nimeni nu acordă suficientă atenţie educaţiei primare a copiilor. De fiecare dată rezultatele acestei lipse de implicare ajung să-i surprindă în mod neplăcut pe părinţi, care deşi nu depun nici un efort în acest sens, au totuşi pretenţii în ceea ce priveşte comportamentul odraslei lor în societate sau chiar faţă de ei. Din ce în ce mai vehiculată este şi întrebarea ″Aşa ai învăţat la şcoală?″ . Prin aceasta se tinde a se minimiza rolul părinţilor în educaţia primară a copiilor lor şi de a se trece responsabilitatea acesteia în seama instituţiilor în care copilul frecventează cursuri, indiferent de nivel. Realitatea este însă că indiferent de eforturile cadrelor didactice, de gradul de implicare în viaţa şi educaţia copiilor, nimeni niciodată nu va putea să înlocuiască familia şi ceea ce are aceasta datoria să transmită copiilor. Chiar dacă tendinţa generală în societatea modernă este de a lăsa copiii să-şi petreacă până la 8 ore pe zi la şcoală sau la grădiniţă, volumul cel mai mare de achiziţii emoţionale, psihice şi intelectuale copiii îl achiziţionează acasă, deoarece familia este locul în care ei se simt cel mai confortabil.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă”. Cei 7 ani de acasă au rămas 2-3 sau chiar unul singur. Sau nu?

MINISTERUL EDUCAŢIEINATIONALE si CERCETĂRII
INSPECTORATUL ŞCOLAR JUDEŢEAN GORJ

COLEGIUL NAŢIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU”
TÂRGU-JIU
Adresa: str. UNIRII, nr.29,TÂRGU-JIU, jud. GORJ
Telefon +40 0253 218 730
FAX: ; +40 0353 401 127
e-mail: cntv2006@yahoo.com

DĂRUIEŞTE DE SĂRBĂTORI!

PROF. COORD.-C.N.T.V., CALOTĂ RODICA şi BURTEA-PROTESOIU GABRIELA

Bineînţeles că nu doar de sărbători trebuie să dăruim, dar este o sărbătoare atunci când decidem să dăruim celor mai necăjiţi un strop de speranţă, că nu au rămas chiar singuri pe lume.Am recurs la aceasta forma de educatie cu multi ani in urma si dorim sa o promovam ca pe o practica sociala necesara si sănătoasă.

Obiectivele oricărei asemenea campanii sunt :

-Promovarea înţelegerii problemelor persoanelor vârstnice cu dizabilităţi;

-Mobilizarea şi susţinerea demnităţii drepturilor şi bunăstării persoanelor vârstnice dizabile;

-Sensibilizarea opiniei publice cu privire la avantajele din integrarea persoanelor vârstnice cu handicap în fiecare aspect al vieţii politice, sociale, economice şi culturale;

-Prevenirea şi alinarea suferinţelor de orice fel, cu precădere a celor morale.

Felicitările donate au purtat un mesaj de la inimă la inimă, acesta constituind, de fapt, scopul prim al campaniei de caritate derulate cu prilejul amintit.

Elevii au avut ca bază de referinţă citate celebre, dar şi acrostihuri alcătuite de ei, precum cele ce urmează :

« Se schimbă vremea, scumpă, şi suntem azi bătrâni,
Simţim că nu mai suntem, pe unde-am fost, stăpâni.
Copiii noştri astăzi nu ne mai iau în seamă
Iar fiii lor, nepoţii, de mult nu mai au teamă :
Lipsiţi de cuviinţă şi fără de cruţare
Îşi fac cu ochii semne, vorbind de tata-mare,
Mă fac că nu văd asta, deşi le văd pe toate
Şi pleoapele pe lacrimi se lasă rezemate,
Noi suntem musafirii întârziaţi oleacă
Pe care toţi i-aşteaptă să plece şi nu pleacă.(I. Măinescu, *pe un calendar*)

“ Bătrânul e acel om ce a obosit şi trăieşte cu amintiri /Nu mai aşteaptă alte daruri ce pier ,/În fiecare clipă îşi umple ochii cu primăveri şi cu iubiri,/ Crede că a luat destul de la viaţă şi cer. » (Y. K. Beyatli, *Versuri pentru un prieten*);

Bătrâneţea e o meserie,
Uneori se-nvaţă timp de-o viaţă,
Nicăieri cum s-o-nvăţăm nu scrie,
Iubirea este unica povaţă;
Cum s-o practicăm din tinereţe,
Asta puteţi să ne citiţi pe feţe.

Bastonul e prietenul meu drag :

Un baston cioplit din lemn de fag ;
Niciodată nu ne despărţim,
Inima, în schimb, ne-o împărţim
Copiilor care ne vizitează :
Urarea lor ne mai însenineează,
Lumina vieţii când se-mpuţinează.

A treia vârstă, desigur, este cea mai dureroasă
Judecata, prea adesea, n-ajută s-o depăşim;
Unde-i unul, nu-i putere, cărarea-i anevoioasă,
Totuşi, ajutaţide semeni, mai reuşim să păşim
A vieţii ultimă treaptă, bucuroşi că mai trăim.

Unde-i unul nu-i putere, cărarea-i anevoioasă,
Numai unde e unire şi-ajutor viaţa-i frumoasă

Bătrâneţe, haine grele, aş vrea, uneori, să zbor,
Am destui prieteni tineri, dar tot nu-i aşa uşor;
Tânăr, îmi aduc aminte că am fost cândva şi eu,
Reuşeam în toate cele câte mi le-am pus în gând,
Azi aştept să le-mplinească numai bunul Dumnezeu,
Numai El mă mai ajută să pot sta cu lumea-n rând.

Ataşăm acestor rânduri imagini din activitatea trecută, care ne-au răvăşit sau ne-au înduioşat, ne-au copleşit mai mult decât ploaia care n-a contenit o clipă, obligându-ne să ne furişăm pe lângă ziduri sau să facem slalom printre clădiri, cu glugi pe cap, ca nişte călugări capucini.

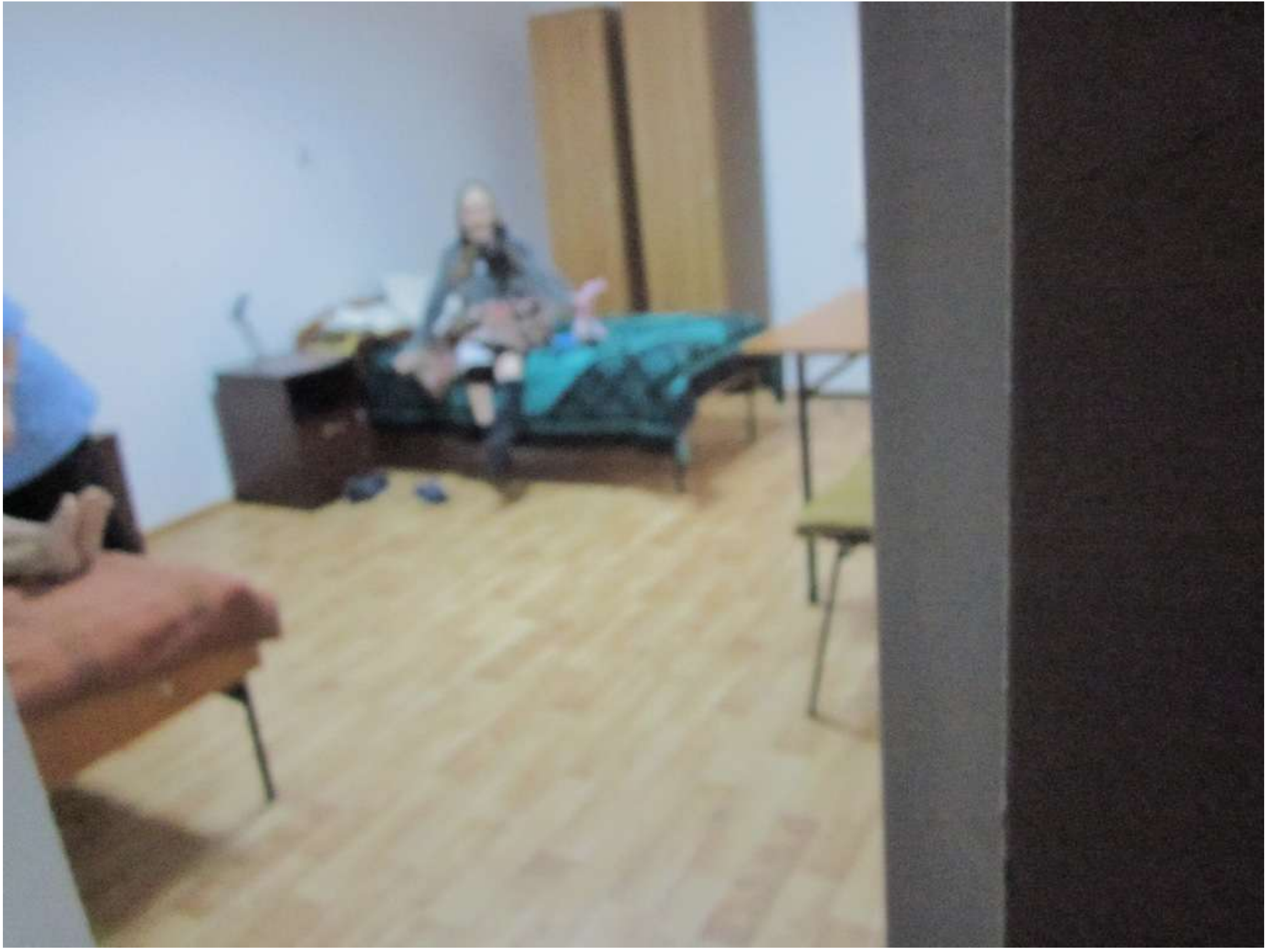

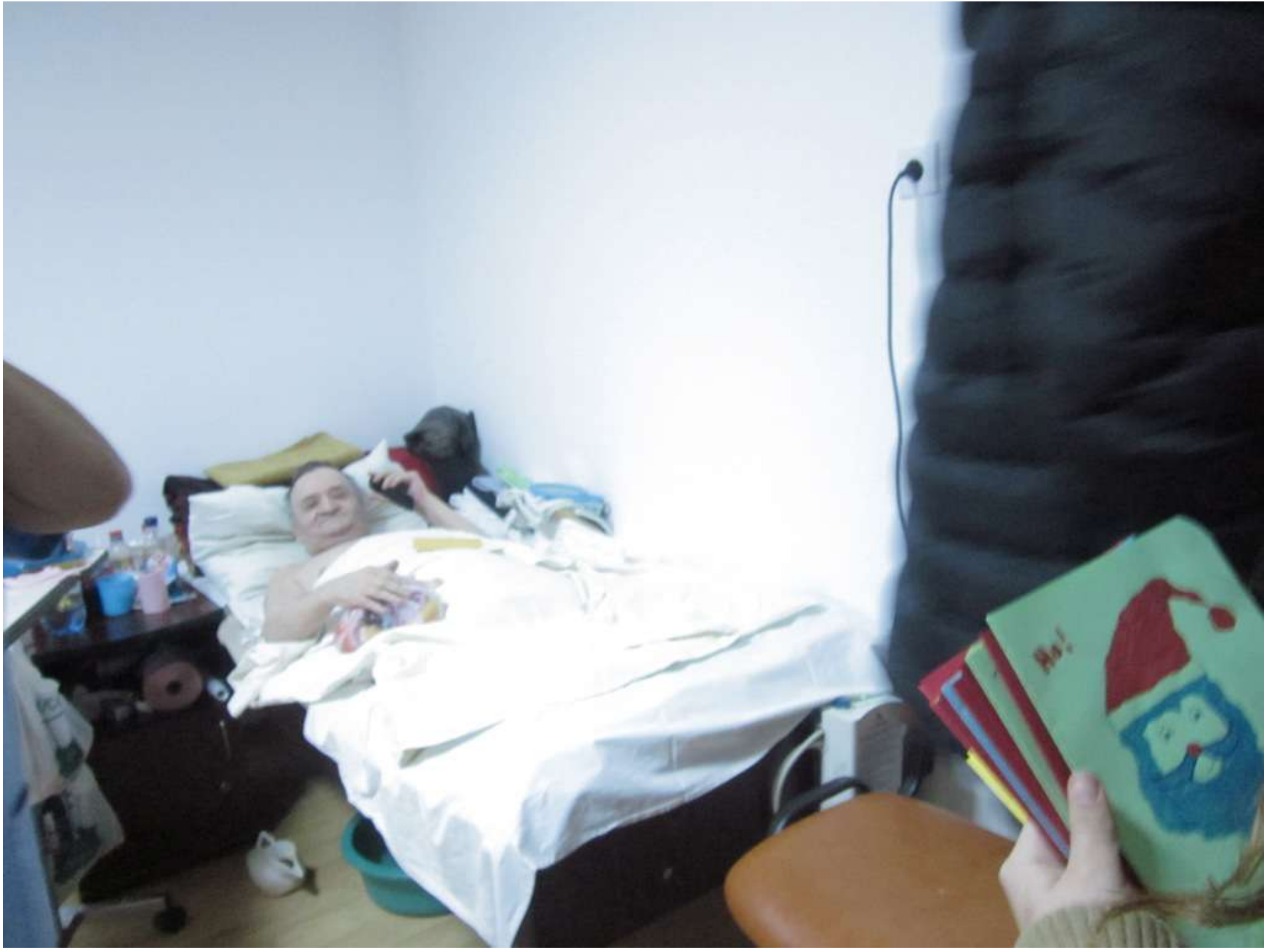

Ho!

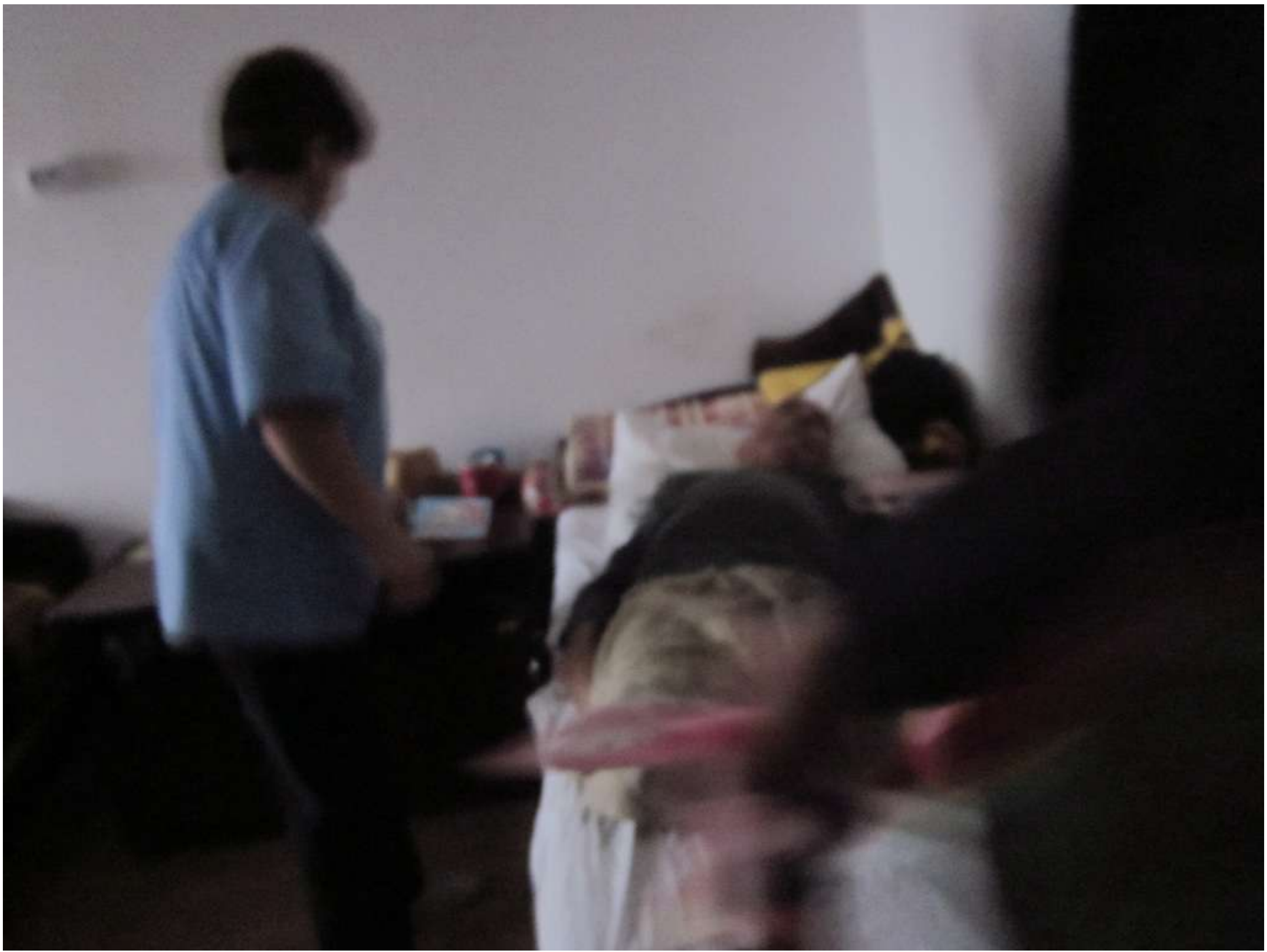

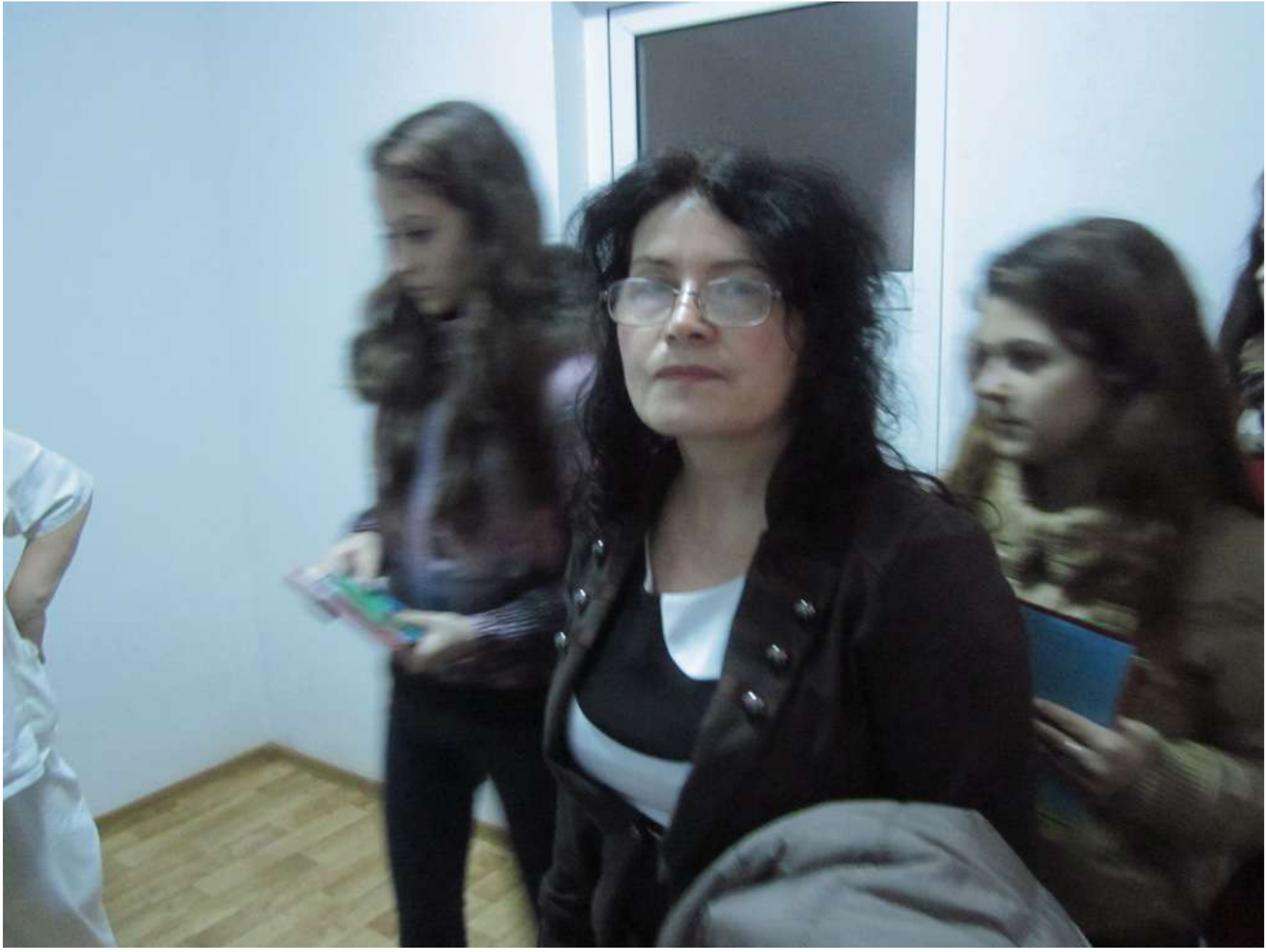

Crăciun Fericit!

IMPORTANȚA CELOR„ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.inv.primar si prescolar Calotescu Daniela

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu,în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie,cu atenţie şi responsabilitate.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor.

La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului .

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viaţa duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduinţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaşte bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu şi fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu.

BIBLIOGRAFIE:

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar CALU DIANA MARIA,
Şcoala Gimnazială Devesel, Com. Devesel, Jud. Mehedinți

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Sintagma „cei şapte ani de-acasă" este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult .

Încă de la naștere bebelușul își manifestă nevoia de a cunoaște , de a explora . Când plânge să fie luat în brațe nu îi trebuie refuzat acest lucru deoarece el nu se poate deplasa și vrea totuși să vadă tot ce este în jurul lui din brațele mamei .

Când începe să meargă , copilul caută prin toate sertarele și locurile din casă împins de curiozitatea de a vedea ce este acolo . Dacă va căuta într-un dulap , nu închidem dulapul pentru a nu mai avea acces la el ci trebuie să-i arătăm ce este acolo , pentru a nu i se mai părea interesant .

Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile.

Pe la vârsta de 9-10 ani se dezvoltă limbajul și de aceea părinții trebuie să vorbească mult cu el , să-i citească povești , să le discute apoi împreună cu el deoarece învață totul prin imitație .Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prin imitaţie, reguli de politeţe. „Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învăţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă", un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială .

BIBLIOGRAFIE:

Cucoş , C. , (2006) , Pedagogie – Ediţia a II –a revăzută şi adăugită , Editura Polirom ,Iaşi
Dumitriu , GH. , Dumitriu , C(2003) , Psihopedagogie , Editura Didactică şi Pedagogică , Bucureşti
https://www.didactic.ro/materiale-didactice
https://www.adev.ro/nnh55u

Cei șapte ani de acasă

Prof. dr. Alina Camil
Limba și literatura română
Școala Gimnazială „Alecu Russo” Bacău

„Cei șapte ani de acasă” este, probabil, cea mai uzitată expresie cu referire directă la educația primită de copil în mediul familial, în primii ani de viață. Dar de ce 7? Mulți copii sunt, cu siguranță, introduși mult mai devreme în societate, aceștia luând contact cu alți copii de vârsta lor și, ce e mai important, cu alți adulți pregătiți să le ofere o educație frumoasă. Așadar, cei „șapte ani”, primii șapte ani, nu sunt numai „de acasă”.

Aruncând o privire asupra semnificației acestui număr, putem observa că el simbolizează „perfecțiunea, desăvârşirea”. *Şapte* este unul dintre numerele considerate magice, de-a lungul istoriei omenirii. Sunt **7** minuni ale lumii antice, **7** minuni ale Evului Mediu, **7** minuni naturale ale lumii, **7** continente și **7** mări, **7** culori ale curcubeului, cerul este împărțit în **7** părți, **7** sunt păcatele capitale, sunt **7** virtuți, în **7** zile a creat Dumnezeu lumea, așadar **7** zile are săptămâna, **7** note muzicale, **7** sunt punctele negre de pe spatele gărgărițelor (le-ați numărat vreodată?), Roma are **7** coline, tot **7** au fost regii legendari romani, **7** înțelepți din vechime și lista poate continua…

Să fie oare numărul de ani „perfect” pentru conturarea unei bune educații a unui copil? Răspunsul este, bineînțeles, nu! Educația continuă, cu siguranță, și după vârsta de 7 ani, însă „bazele” acesteia se pun în acești primi ani de viață. Și asta pentru că un copil este precum un *burețel,* care absoarbe tot ceea ce vede în jurul lui. Se cuvine, așadar, să îi fie oferite sfaturi, informații de calitate. Pentru că toate aceste „învățături” se vor reflecta în acțiunile viitoare ale copilului. Totuși, ce învață efectiv copilul în acești 7 ani?

Psihologii vorbesc despre două stadii de dezvoltare intelectuală și anume:

❖ Stadiul senzoriomotor (0-2 ani), în care simțurile și abilitățile motorii sunt principalele instrumente ale copilului pentru a înțelege lumea;

❖ Stadiul preoperațional (3-6 ani) caracteristic copilului de vârstă preşcolară.

Între 3 si 6 ani, gândirea copilului este strâns legată de reprezentări și de limbaj. Cu ajutorul cuvintelor, copilul își reprezintă realitatea. Așadar, își dezvoltă abilitățile de înțelegere și de comunicare. Aceasta este perioada în care copilul află mai multe despre mediul înconjurător, învață mai ales prin joc. Putem spune că la vârsta de 7 ani, copilul are o personalitate deja formată, capabilă să primească și să asimileze o cantitate mare de informații.

Care ar fi educația „ideală”, pe care ar trebui să o primească orice copil până la această vârstă? Ce aşteptări are societatea vis – à - vis de un copil de 7 ani, de se raportează întruna la acești ani? Ei bine, aici răspunsul poate fi încărcat de o mare doză de subiectivitate, căci fiecare individ înțelege prin „educație” însușirea anumitor „calități”. Prin urmare, ne aşteptăm ca un copil de 7 ani cu o educație aleasă să fie: cuminte, ascultător, respectuos, înțelegător cu ceilalți, cinstit, să nu mintă, să nu ascundă adevărul, să nu răspundă celor în vârstă, să știe cum să se comporte în public, să ajute la nevoie, să vorbească frumos, să nu fie obraznic, leneş, egoist ş.a.m.d.

Cu toate acestea, un copil educat este și cel care are curajul să spună ce gândește, ce își dorește, fără teama de a fi greșit etichetat sau pedepsit. Copilul trebuie să se dezvolte liber, neîngrădit, să fie încurajat să se desfășoare, pentru că fiecare este unic în felul său.

Constantin Brâncuși afirma că „Omul moare când încetează să mai fie copil!”. În aceeași ordine de idei, și marele nostru scriitor, Ion Creangă susținea: „Dacă-i copil, să se joace, dacă-i cal să tragă, dacă-i popă, să cetească…”. Copilăria înseamnă, poate, să nu fim atât de stricți și de riguroși în limbaj, atitudine, comportament. Oricum, un individ educat va continua să se poarte așa tot restul vieții. E bine, așadar, să lăsăm copiii să fie copii, să nu mai fim atât exigenți și să le impunem să respecte atâtea „etichete” sociale, pentru că rezultatul – deloc plăcut – ar fi pierderea originalității, a individualității, a spontaneității, chiar și a încrederii în sine. Educația copiilor, la fel ca toate celelalte îndatoriri ale părinților, trebuie aleasă cu dreaptă măsură, astfel încât să îi ghideze toată viața.

„Cei 7 ani de acasă''

Prof.înv.primar Câmpean Zamfira
Şcoala Gimnazială „Mihai Eminescu'',Năsăud

Educaţia copilului este o provocare pentru orice părinte! Prin înţelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil, părintele poate să controleze modul în care acesta îşi formează personalitatea.Părinţii trebuie să răspundă nevoilor copiilor, în special cele emoţionale, care se concretizează în dorinţa de a fi ascultaţi, îngrijiţi şi apreciaţi.

Este important să învăţăm copiii valoarea relaţiilor interumane, importanţa interacţionării cu ceilalţi, respectarea anumitor norme sociale, aprecierea mediului înconjurător şi nu în ultimul rând să îi încurajăm să îşi exprime părerile într-o manieră liberă şi lipsită de presiune.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Familia constituie mediul în care copilul se naşte, trăieşte primii ani ai existenţei personale, se dezvoltă şi se formează pentru viaţă. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacţiunilor dintre copil şi mediul social. Are rolul central de asigurare a condiţiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei şi care stau la baza structurării personalităţii individului.

În cadrul familial se deprind disciplina şi spiritul de iniţiativă şi se cultivă sentimentul demnităţii, dreptăţii, iubirii, respectului şi ajutorului, sentimentul sacrificiului, care sunt elemente de bază ale vieţii sociale. Primul factor care formează persoana într-o perspectivă multidirecţională este familia. Aceasta are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului de referinţă, dar şi de formare a primelor conduite, sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia trebuie mai mult să formeze decât să informeze. Copilul *absoarbe* din mediul apropiat familial primele impresii, formându-şi conduite prin mimetism şi contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinţii imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educaţie solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material şi spiritual.

În familie copilul începe să-şi formeze vocabularul şi modul de a se comporta cu cei din jurul său, aici învaţă acele expresii şi moduri de manifestare care îi vor servi în educaţia ulterioară sau, dimpotrivă acelea de care va putea scăpa cu greu sau deloc. Meritul familiei îl reprezintă formarea temeliei individualităţii copilului încă de la vârsta fragedă. Aceasta oferă primele ocazii de stabilire a unor relaţii sociale,de comunicare afectivă şi verbală.

Familia are şi o însemnată *funcţie educativă.* Ea este *prima instituţie de educaţie morală* şi pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelenţă. Familia este „cea mai necesară *şcoală de omenie*”.

Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE:

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

IMPORTANȚA „CELOR 7ANI DE ACASĂ"

LUCREȚIA CANDALE

Cei 7 ani de acasă reprezintî o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament şi educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de părinţi, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinţii, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă**”.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”. **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte. **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate

IMPORTANȚA ATAȘAMENTULUI SECURIZANT DINTRE MAMĂ ȘI COPIL DIN PRIMELE MOMENTE DE VIAȚĂ

Prof. Dr. Adriana Cândea
Școala Gimnazială Specială – C.R.D.E.I.I. Cluj-Napoca

Relaţia afectivă dintre părinţi şi copil este influenţată de disponibilitatea şi empatia pe care parintele o manifestă faţă de nevoile copilului. Aceasta se dezvoltă treptat, în special în perioada de vârsta a copilului 0-2 ani.

Astfel, în perioada 0-3 luni, copilul îşi manifesta nevoile faţă de toate persoanele din jurul său. Părintele creează copilului un mediu securizant, care contribui la crearea unei legături afective, răspunzând atent acestor nevoi.

În perioada 3-9 luni, copilul distinge şi preferă compania părinţilor în detrimentul celorlalte persoane, manifestându-şi preferinţa pentru persoanele familiare prin zâmbet, strigăt, etc. În această perioadă copilul începe să descopere mediul în care trăieşte, având nevoie de încurajarea părinţilor (din mângâiere, privire) pentru a explora mediul.Aceasta este perioada în care relaţia de ataşament începe.

Bebeluşul învaţă să meargă întotdeauna sprijinit de ceva, deşi cade, dacă primeşte sprijin, se ridică şi îşi continuă încercarea. Pentru a avea succes are nevoie de un sprijin ferm, constant. Psihanalistul englez Bowlby, denumeşte modalitatea în care bebeluşul învaţă să meargă "Teoria punctului de sprijin" şi o compară cu nevoia de sprijin a micuțului pentru a descoperi şi explora lumea. Desigur, şi sprijinul fizic este important, dar cel psihologic, prin care este susținut emoțional să descopere, să incerce este primordial. Cel mic, va invăța astfel că, poate depinde fără teamă de cei din jur.

Explorarea mediului inconjurator, nu se referă doar la experimentarea de sunete, culori, forme și texturi ci la traducerea acestora într-un limbaj accesibil copilului. Vor fi mult mai apropiate copilului, experiențele incărcate emoțional.

În perioada 9-12 luni, copilul începe să devină „autonom", să se simtă sigur pe mediul înconjurător, fapt ce îi va permite să se îndepărteze de părinţi, ştiind totusi că poate conta pe ei.După vârsta de un an, părinţii îl vor ajuta pe copil să înţeleagă regulile, limitele. Acesta este inceputul socializării.

Conform Teoriei lui Winnicot, relaţia părinte-bebeluş influenţează formarea acestuia ca fiinţă independentă autonomă (iniţial relaţieste de dependenţă absolută, apoi de dependenţă relativă, iar în final de autonomie/independenţă). De asemenea, această relaţie reflectă îngrijirea maternă, relaţia mamei cu copilul, modificările psihologice trăite de aceasta pentru a putea veni în întâmpinarea nevoilor celui mic.

În timpul acestei perioade de viaţă copilul experimentează **încrederea sau neîncrederea** faţă de lume. Dacă nevoile lor sunt îndeplinite cu dragoste, ei vor înţelege că lumea este un loc plăcut, în care se întâmplă de obicei lucruri bune. Astfel, încrederea va deveni parte a caracterului copilului (cf. E Erikson)

Atașamentul infantil are un rol securizant sau nesecurizant, în configurarea personalității și comportamentului uman.

Copilul s-a nascut cu predispoziția de a se atașa de persoana care îi oferă îngrijiri, își va organiza propriul comportament pentru a menține relațiile de atașament cruciale pentru supraviețuirea lui umană și psihologică, în apropierea persoanei care îl îngrijește.

Distorsiunile în modul de a gândi și de a se comporta au ca sursă tulburările de atașament în copilăria timpurie și pot fi considerate rezultatul incapacității părinților de a răspunde nevoilor de confort, securizare și încredere emoțională a copilului.

Relaţia afectivă securizantă

Copilul simte că este în siguranţă cu părintele său, acesta îl consolează, mângâie. Copilul are încredere să exploreze mediul fără teamă, ştiind că mama este aproape. Fără părinţii săi se simte puţin trist, plânge pentru a le atrage atenţia se linişteşte când ei reapar. Aceşti copii iau mai uşor în greutate, îşi dezvoltă motricitatea. Acest tip de relaţie favorizează încrederea, siguranţa şi stima de sine. Aceşti copii au o stimă de sine bună, simţindu-se iubiţi, apreciaţi, doriţi, fapt ce va constitui o garanţie a succesului în plan social.

Relaţia afectivă nesecurizantă

Este rezultatul unei disponibilităţi reduse din partea părinţilor. Copilul primeşte atenţie însă nu în mod constant. Astfel, copilul nefiind sigur pe relaţia pe care o are cu părintele său, va dezvolta o oarecare nelinişte. În astfel de situaţii, când mama va pleca de lângă cel mic, acesta va plânge, fiind greu de consolat. Capacitatea copilului de a explora mediul va fi limitată, deoarece acesta nu se va putea dezlipi de părinţi. Acest copil va fi anxios şi agresiv, carenţele afective împiedicându-l să relaţioneze cu alte persoane.

Ataşamentul se dezvoltă petrecând timp cu copilul şi răspunzând nevoilor celui mic. Este o investiţie în viitorul copilului. Nu este de ajuns pentru cel mic să fie schimbat şi hrănit la timp. Are nevoie de mângâiere, consolare. Atunci când copilul plânge, plânsul lui nu trebuie considerat un capriciu. Este semnalul tras asupra unei nevoi. Unii copii pot fi mai anxioşi decât alţii, de aceea pot plânge mai mult. Este greşit să considerăm acest lucru un capriciu. Aceşti copii au nevoie de atenţie mai mult decât ceilalţi. Simpla ţinere a copilului în braţe, mângâiere, legănare, cântare sau jocul permit crearea unei legaturi pozitive cu copilul.Atenţia acordată copilului nu este îndeplinirea unui capriciu ci mulţumirea unui copil, care se simte iubit, respectat şi care va avea încredere în sine şi în lume.

Bibliografie:

1. Teodor Crețu – „Psihologia vârstelor”, Ed. Polirom, 2009, pp. 23-26.

3. Felicia Iftene – „Psihiatria copilului şi adolescentului”, curs universitar, Universitatea ”Babeş-Bolyai” Cluj-Napoca, Facultatea de Psihologie şi Ştiinţele Educaţiei, 2000, pp. 85-88.

3. Law Nolte Dorothy, Harris Rachel – „Copiii învață ceea ce trăiesc”, Ed. Humanitas Practic, București, pp. 25-29.

4. Ana Muntean – Psihologia dezvoltării umane, Ed. Polirom, Iași, 2006, pp. 59-63.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ primar CANDET VIOLETA
Școala Gimnazială ”Vasile Borcea” Berești-Bistrița

Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să mulțumească, să se comporte cuviincios cu cei din jur.

Educația, bunele maniere, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Familia este prima care își pune amprenta asupra formării copilului prin valorile, informațiile și comportamentele pe care le trasmite. Părinții sunt primele exemple după care copilul se ghidează. Felul în care părinții se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinții severi vor forma un tânăr fără personalitate, voință, inițiativă. Părinții care îl vor răsfăța,vor avea un tânăr care nu învață, nu muncește, dar pretinde mereu. Părinții care denotă inconsecvență educativă, vor forma un tânăr încăpățânat, dezorietat și dificil în raporturile sociale.

Părinții trebuie să dea dovadă de integritate și educație, de moralitate ca astfel copiii să-i poată urma, luându-i drept model. Ei trebuie implicați în mod egal în procesul educației din familie. Relațiile cu mama sunt fundamentale. Atașamentul copilului față de mamă se amplifică datorita experienței pozitie tot mai vaste și nuanțate acumulată în cadrul acestei relații. Rolul pozitiv al mamei, poate fi valorificat în plan educativ, ea putând să obțină foarte multe conduite corecte, echilibrate, ca răspuns al copilului dornic să o mulțumească. Relațiile cu tatăl înregistrază o creștere a atașamentului copilului față de acesta, dar relația este una intermitentă.

În antepreșcolaritate apar primele diferențieri între relațiile copilului cu cei doi părinți. Copilul sesizează că mama și tata se exprimă diferit sub raport emoțional și ca urmare își va adapta conduita emoțională în raport cu cei doi.

Numai o familie unită și care prezintă conduite armonioase ale membrilor săi este capabilă să asigure un climat educativ propriu dezvoltării conduitelor normale și pozitive ale copilului. Identificarea cu ambii părinți, imitarea comportamentului acestora, însușirea pe această bază a unor aptitudini, convingeri, solicită imperios un potențial funcțional definit de integritate și coerență, care să asigure complementaritatea sarcinilor și rolurilor familiale.

În cei șapte ani petrecuți acasă, copilul traversează cea mai minunată perioadă a evoluției sale: copilăria, o vârstă pe care nu o vom mai regăsi nici noi, părinții... Așadar să ne bucurăm după cum spunea Creangă de inocența ”vârstei celei fericite”, să apreciem fiecare pas mic, aparent, dar atât de valoros.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.inv.preşc. Cantemir Cătălina –Viorica
Şcoala Gimnazială, com. Stăncuţa,jud. Brăila
Structura : Grădiniţa de copii, Cuza-Vodă

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, să citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Cel mai puternic agent socializator în dezvoltarea copiilor, mai ales în perioada copilăriei mici, este familia. În primii ani ai dezvoltării copilului, familia este esenţială pentru dezvoltarea psihică a copilului şi este o sursă primară de dragoste şi afecţiune. Familia este cea care trebuie să împlinească aproape toate nevoile de creştere şi dezvoltare, atât fiziologice, cât şi psihologice ale copilului, nevoi care condiţionează fundamental calitatea achiziţiilor psihocomportamentale ulterioare. În familie, copiii câştigă şi dezvoltă aproape toate achiziţiile importante (psihomotorii, cognitive şi afective), motiv pentru care evaluarea contribuţiei sau influenţei familiei în dezvoltarea copilului faţă de alţi factori, cei genetici şi sociali, este dificil de realizat. Factor esenţial în creşterea, dezvoltarea şi educarea copilului, familia este cea dintâi şcoală în care copiii învaţă să se comporte în viaţă şi în societate.

Filozoful american John Dewey ne aminteşte că lecţia cea mai grea pe care un copil o are de învăţat este lecţia vieţii; dacă nu reuşeşte la această lecţie, nu există ştiinţă care s-o înlocuiască. Părinţii sunt cei dintâi educatori ai copilului lor pentru că ei îl cunosc cel mai bine încă din prima zi de viaţă, interacţionează şi comunică constant, sunt un model pentru copil.

La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Foarte importante pentru copilul preşcolar sunt şi activităţile pe care le vor face în afara celor de la grădiniţă, mai exact în familie, cu membriii familiei şi în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă.

Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor.

Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, săi organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani?

- deprinderi de autoservire

- ordine
- igienă
- curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative
- bune maniere şi comportament
- limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire)
- modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvenţă în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenţiei
- perseverenţă în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educaţia timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Căpiță Livia – Cosmina
Colegiul Tehnic Forestier, Piatra Neamț

“Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală.” Albert Einstein

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: social, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al „ celor șapte ani de acasă”. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani ? Ei pot învăța: deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive cât și negative, bunele maniere și comportament,limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părţile de vorbire), modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvența în realizarea unei sarcini, concentrare a atenției, perseverența în realizarea unei sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini atc, altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii. Înainte de a judeca o persoană și de a-i pune etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

„Cei şapte ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.
- Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţia părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
- P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002
- *Educația timpurie în România*, Step by step - IOMC-UNICEF, Vanemmonde,2014

Studiu de specialitate privind modalităţile de sprijinire a activităţii didactice, prin intermediul familiei

Prof. Căpriţă Paraschiva
Colegiul Economic Buzău

Majoritatea părinţilor sunt dornici **să comunice informaţii despre copiii lor şi capabili să contribuie** într-una din modalităţile următoare la formarea copiilor lor:

- să-şi ajute copiii la anumite activităţi acasă;
- să urmărească în mod regulat progresul copiilor lor;
- să ajute la realizarea temelor acasă;
- să contribuie la excursiile şi plimbările organizate de şcoală;
- să facă parte din comitetele şcolare;
- să ajute alţi copii din clasă, sub supravegherea profesorilor;
- să organizeze activităţi de colectare de materiale sau chiar fonduri pentru şcoală sau clasă;
- să vorbească şi eventual să predea unor grupuri de copii despre preocupările şi deprinderile proprii.

Unii părinţi au dorinţa şi timpul să joace un rol în activităţile şcolare. Acest lucru este vizibil în învatamantul primar. Ei trebuie încurajaţi şi stimulaţi de profesori, nu respinşi.

Pachetul de resurse realizat de UNESCO pentru profesori **recomandă la acest capitol profesorilor** pentru a avea un parteneriat real cu părinţii:

- fiţi sinceri;
- ascultaţi cu rabdare;
- recunoaşteţi atunci când greşiti;
- lăudaţi iniţiativele;

Părinţilor, acelaşi material le recomandă:

- solicitaţi asistenţă şi sprijin când e nevoie;
- fiţi persuasiv şi căutaţi împreună soluţiile;
- ajutaţi-vă copilul când greşeşte.

Atitudinile profesorilor în raport cu contribuţia pe care părinţii o pot avea în activitatea şcolii se circumscriu următoarelor dimensiuni:

- **atitudine pasivă** din partea profesorilor, ei mergând pe linia considerării părinţilor fie **obstructivi** la eforturile şcolii;
- considerarea părinţilor ca o **resursă de asistenţă şi sprijin;**
- **parteneriatul,** existând actual tot mai multe opinii care se înscriu în considerarea părinţilor ca parteneri;
- considerarea părinţilor ca **beneficiarii unor servicii.**

Practicile educaţionale sunt influenţate de aceste patru concepţii referitoare la rolul şi importanţa părinţilor în procesul instructiv-educativ din şcoală. Există un **curriculum ascuns** în spatele întâlnirilor aparent formale dintre părinţi şi profesori. Aceste mesaje ascunse influenţează deseori relaţia globală dintre şcoală şi comunitate şi în mod precis relaţia dintre profesor şi copil.

Conflictele cu părinţii şi posibilităţi de rezolvare:

Datorită diferenţelor de scopuri şi obiective, percepţii şi atitudini, resurse, pregătire, valori, nevoilor diferite, de foarte multe ori există posibilitatea apariţiei unor conflicte între părinţi şi profesori. Aceste conflicte pot să fie determinate de:

- slaba colaborare,
- lipsa informaţiilor necesare,
- intoleranţa la stilul de viaţă al celuilalt, la opiniile lui sau chiar la prezenţa fizică,
- neacceptarea unor diferenţe de pregătire, condiţie social-economică, morală, religie, sex, naţionalitate, etc.
- lipsa unor preocupări în sensul construiri relaţiilor de colaborare - nu sunt planificate ca atare;
- numărul limitat al întâlnirilor dintre părinţi şi profesori,
- amintirile negative ale unora sau altora referitoare la relaţia şcoală-familie;

- neclaritate în rolurile fiecăruia şi în responsabilităţile ce le revin specific etc.

Putem enumera ca cele mai importante căi pentru rezolvarea conflictelor, următoarele:

- **cunoaştere** reciprocă;
- **comunicare** periodică şi efectivă, cu aspecte formale şi informale;
- cooperarea în anumite activităţi;
- **acceptarea** reciprocă şi înţelegere şi toleranţă faţă de diferenţe;
- **evaluarea** permenentă şi periodică a relaţiilor comune;
- **sprijinul** acordat familiei, în raport cu creşterea şi educarea copilului, ca o componentă a procesului didactic;
- **atmosfera** întâlnirilor şi activităţilor cu părinţii să fie destinsă, non-formală şi pozitivă.

Putem enumera în continuare o serie de măsuri practice în rezolvarea unor situaţii problematice în colaborarea dintre profesori şi părinţi. Acestea se referă la comportamente pozitive necesare de tipul:

- Când un părinte are o discuţie aprinsa cu dumneavoastră, nu va asumaţi nimic până nu ştiţi despre ce este vorba.
- Staţi calm şi nu trageţi concluzii pripite.
- Lăsaţi părinţii să vorbească cât vor (daţi această posibilitate) şi nu îi întrerupeţi.
- Nu judecaţi
- Reflectaţi la ceea ce vi se povesteşte.
- Fiţi pregătit cu materiale care să sprijine activităţile şi deciziile
- Fiţi sigur ca aţi fost înteles când explicaţi.
- Folosiţi sprijinul altor colegi
- Nu promiteţi prea des şi ţineţi-vă promisiunile.
- Recunoaşteţi-vă limitele şi greşelile
- Negociaţi soluţii comune
- Gândiţi-vă că poate sunteţi şi dumneavoastră părinţi, (oricum aţi fost copii).
- Fiţi pozitivi, vorbiţi de ceea ce are bun copilul şi apoi arătaţi problemele;
- Arătaţi-le cât sunt de importanţi pentru activitatea dumneavoastră;
- Răspundeti la întrebări personale, şi dovediti că şi dumneavoastră ştiţi ce înseamnă să fii părinte;
- Nu uitaţi că relaţiile bune necesită timp

Bibliografie:

1) Ecaterina Vrasmas, Introducere în educaţia cerinţelor speciale, Editura CREDIS, Bucuresti, 2004, p.109-117

2) Vrasmas, Ecaterina Adina, *Introducecere în educaţia cerinţelor speciale,* Universitatea din Bucuresti, Editura Credis, Bucuresti, 2004

3) Paun, E şi Verza E, coordonatori, *Educaţia integrată a copiilor cu handicap*, Bucuresti, 1998

Fundamentul în educație: cei șapte ani de acasă!

Prof.dr. Doina CAPȘA
Colegiul Grigore Antipa Bacău

Cei șapte ani de acasă reprezintă o reflexie a educaţiei pe care părinţii o imprimă copiilor în prima parte a copilăriei. Educaţia unui copil se manifestă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei șapte ani de acasă sunt deseori caracterizaţi prin gradul de maniere manifestat decopil în interacţiunile cu ceilalţi.

Astăzi părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele exterioare acesteia.

La începerea grădiniţei părinţii trebuie să cunoască programul copiilor, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preşcolar sunt şi activităţile pe care le vor face în afara celor de la grădiniţă, mai exact în familie, cu membriii familiei şi în contexte diferite de viaţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să- i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, săse joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinţi, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situaţii şi va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

În cei şapte ani copii pot învăţa deprinderi de autoservire, ordine**,** igienă**,** curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi**,** exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emoţilor atât pozitive, cât şi negative**,** bune maniere şi comportament**,** limbaj corect transmis -modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvenţă în realizarea unei sarcini**,** concentrare a atenţiei**,** perseverenţă în realizarea unei sarcini**.** alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc.., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-ungrup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii.

Părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii șapte ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem copiilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1.Dobrescu, I., Psihiatria copilului şi a adolescentului, Editura Medicală, Bucureşti, 2003.
2. Păun Emil, Iucu Romiță, Educația preşcolară în România, Editura Polirom, 2002.
3.Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002.
4. Ştefan A.C., Kallay Eva, Dezvoltarea competenţelor emoţionale şi sociale la preşcolari, Editura ASCR, Cluj Napoca.2007.

Importanța celor șapte ani de acasă

PROFESOR CARABAN ANETA,
Școala Gimnazială „General Nicolae Șova” Poduri

Cei șapte ani de acasă reprezintă perioada cea mai importantă din viața copilului, este perioada în care acesta primește educația de la părinți, în care copilul își formează personalitatea și comportamentul. Cei șapte ani de acasă desemnează copilul educat, bine crescut, manierat și nu în ultimul rând empatic. Acesta petrecându-și timpul o perioadă destul de lungă în familie, alături de părinți, va ști să se poarte, să comunice, să salute, să mulțumească, să roage. Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt principalele motoare care ajută la adaptarea lui în societate. Un copil bine crescut într-un mediu cald, liniștit, cu principii puternice, va deveni mai târziu un copil educat, descurcăreț, mai bine adaptabil în societate. Bineînțeles că educația primită în cei șapte ani depinde de câtiva **factori** importanți și anume: **relația afectivă cu părinții**, **mediul, valorile promovate** de familie- valori pe care aceasta le transmite copilul- deoarece copilul mic are tendința de a imita, de a împrumuta din comportamentul adulților. **Afecțiunea părinților** joacă un rol foarte important. Un copil iubit, căruia i se arată dragostea, afecțiunea, care se dezvoltă într-o familie unită, în care părinții se iubesc reciproc și se respectă, crește armonios. Acest lucru permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat puternic, sigur pe sine, dobândind astfel încredere, deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

Acesta, la vârste fragede, împrumută comportamentul părinților, astfel un copil care crește, într-un mediu ostil, în care părinții nu comunică, sau comunică prost, ineficient, nu se respectă, nu se iubesc, împrumută mai târziu aceleași comportament, părându-i normal acest lucru, acest fel de comportament. De aceea trebuie, suntem obligați, să acordăm o atenție deosebită comportamentului nostru, mediului social și familial in care copilul nostru se dezvoltă și se formează. În opinia mea, **bunicii** ocupă de asemenea un loc aparte în viața copilului, in dezvoltarea si formarea acestuia. Copilul crescut de bunici sau în preajma acestora este un copil cu siguranță mult mai fericit. Bunicii, făcuți parcă anume pentru această misiune- de a crește, educa copilul- , știu să clădească etapele de dezvoltare în mod armonios. Poate și datorită timpului liber mai mult, aceștia oferă o atenție deosebită creșterii noului om, oferindu-i atenție și dragoste din belșug. De aceea acest copil va fi cu siguranță un copil care va sti ce înseamnă bunătate, candoare, liniște, emoție, zâmbet și Dumnezeu. Cei sapte ani de acasa te invata de asemenea respectul. Respectul fata de familie ,fata de prieteni. Daca respecti pe cei din jur, vei fi si tu respectat, avand astfel posibilitatea de a te integra mult mai usor in societate. Cei sapte ani de acasa sunt piatra de temelie, fundatia unei vieti frumoase. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile. Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului.

Triada mamă – copil – tată oferă copilului posibilităţi de a se defini pe sine, prin jocul comparaţiilor, al imitaţiilor, al rivalitatilor, de a-şi însuşi modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. Părinţii sunt primii educatori deoarece: - ei sunt primii cu care copilul interacţionează constant încă din prima zi a vieţii; - familia este modelul pe care copilul îl imită; modul de viaţă al familiei este principalul reper în viaţă al copilului, el este internalizat puternic în anii copilăriei; - comunicarea intrafamilială influenţează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalităţii lui. A-l invața pe copil bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp și în multe ocazii unde îl poți îndruma în direcția corectă. Nu putem să ne imaginăm că odată trecută prima zi de şcoală grijile părinţilor s-au terminat. Cu siguranţă, vor avea multe de făcut. Va trebui să ofere şi să ceară sprijin învăţătorilor şi trebuie să-și păstreze optimismul şi încrederea că puiul lor va reuşi. Procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea tărziu ca să învețe ceva!

BIBLIOGRAFIE

„Cum să ne crestem copiii?” , Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
„Educaţia în familie. Repere şi practici actuale”, Ionescu, M., Negreanu, E.Editura Cartea Universitară, Bucureşti, 2006

„7 ani de acasă ...... o comoară sau o povară?”

Prof. înv. primar Caraconcea Cristina Elena
Școala Gimnazială „Mircea cel Bătrân”
Giurgiu

Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre.

”Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie. Copilul trăieşte faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conştient decât de copii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe şi stochează în inconştient mesajul ascuns al propoziţiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (şi numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Părinţii îşi educă copiii (pe lângă exemplul personal) prin următoarele categorii de propoziţii /fraze: principii, ordine, atribuiri, porunci (injoncţiuni), contraporunci (contrainjoncţiuni), programe şi per misiuni.

Unele din aceste tipuri de fraze pot conţine mesaje ambivalente (frazele exprimate la momente diferite în contexte diferite şi cu înțeles opus) sau disjuncte (două enunțuri în aceeași frază care se exclud reciproc).

Se consideră ca la nivel non verbal, mesajele parentale sunt date pana la vârsta de 3 ani. Din motive didactice și terapeutice, aceste mesaje au fost ordonate pe categorii și redate textual deși majoritatea sunt percepute ca senzații. Terapeuții sunt intens preocupați de mesajele distructive, care pot induce copilului patologia psihică de mai târziu.”

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

– deprinderi de autoservire
– ordine
– igienă
– curățenie și exprimarea propriilor nevoi
– exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
– bune maniere și comportament
– limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părţile de vorbire)

– modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)

– consecvența în realizarea unei sarcini

– concentrare a atenției

– perseverența în realizarea unei sarcini

– alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

– spiritul de competiție

– altruismul

– cooperarea

– atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalcă normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

„Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca”.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof. înv. primar Caragață Gherghina, Liceul cu Program Sportiv , Brăila

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Familia este importanta in educarea copiilor, deoarece, îi d**etermina pe copii sa deprinda mult mai repede si mai facil obiceiuri comportamentale, stiluri de viata, cunostinte despre societate si natura.**

Normele de conduita se invata in familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine. Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeaza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

– deprinderi de autoservire
– ordine
– igiena
– curatenie si exprimarea propriilor nevoi
– exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
– bune maniere si comportament
– limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
– modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
– consecventa in realizarea unei sarcini
– concentrare a atentiei
– perseverenta in realizarea uneri sarcini
– alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

– spiritul de competitive
– altruismul
– cooperarea
– atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini,

Alte insusiri influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

In **cei 7 ani de acasa**, copilul invata:

1. ***Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.*** (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)
2. ***Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.*** (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)
3. ***Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.*** (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica speriata, chestii de-astea...)
4. **Sa stie sa piarda** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut).

Aceasta expresie „Cei şapte ani de acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente, atitudini, acumulate în primii ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată „culmea achiziţilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare , de informaţii, de memorare şi de insuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj.

Cand spunem că un copil are cei şapte ani de acasă ne imaginăm un copil bine crescut care ştie să salute, să spună „mulţumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Mai putem adăuga că educaţia, bunele maniere, regulile morale sustin adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca în relaţiile cu cei din jur, decat unul caruia îi lipsesc cei şapte ani de acasă. Dar educaţia primită în cei şapte ani de viaţă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinte, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Bibliografie:

Mitrofan N.,Mitrofan I .- “Familia de la A…la Z”, Editura Stiintifica, Bucuresti, 1991;
Nicola I. - “Tratat de pedagogie scolara”, Editura Aramis, Bucuresti, 2001.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ PENTRU COPII

Prof. înv. preșc. CARAGEA ANCA, Grădinița cu P.P. nr. 30, Galați

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la ă. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Bunele maniere trebuie să facă parte din programul de educaţie al oricărui copil. Bunele maniere îl ajută pe copil să-şi dezvolte simţul respectului de sine şi încrederea în propria persoană. Felul în care foloseşte cuvintele are efect asupra oricărui gen de relaţie pe care o are. Pregătit încă de mic în acest sens, el va deveni o persoană adultă manierată**,** iar gesturile de politeţe şi respect vor constitui un reflex, vor veni ca ceva firesc în comportamentul cotidian**.**

Manierele sau eticheta reprezintă cartea de vizită a fiecărui individ în societate. Îi percepem pe cei din jurul nostru prin prisma gesturilor lor în diferite situaţii: la masă, pe stradă, în sălile de spectacol, acasă, etc. Fiecărei circumstanţe îi corespunde un set de "reguli".

Plecând de la înțelepciunea populară care surprinde printr-o multitudine de proverbe și ziceri populare realitatea socializării, descoperim modul în care ea se realizează și efectele practicilor de socializare. Astfel, întâlnim expresii și proverbe de genul:

"Spune cu cine te împrietenești ca să-ți spun cine ești!"
"Așa mamă, așa fiică!"
"Cum e turcul, așa și pistolul!"
"A avea cei șapte ani de acasă"

Există în vorbirea curentă a românului o expresie care reliefează esența a ceea ce specialiștii numesc "socializare" și anume: "a fi crescut într-un anumit fel...", adică a fi modelat, educat, crescut într-un mediu valoric anume înconjurat de respectarea anumitor norme considerate benefice în societatea în care trăiește individul.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ preşcolar: CĂRĂTUȘ IOANA DIANA
Grădinița cu P.N nr.20, SIBIU

„Eu sunt copilul! Tu ţii în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi eşua în viaţă! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Rezumând pe scurt cele scrise aici, cei 7 ani de acasă înseamnă mult mai mult și face referire la copilăria noastră, trăirile noastre, experiențele noastre, amintirile noastre, învățăturile noastre și cu ce anume a rămas fiecare din toți acești ani. Căutați în voi!

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei 7 ani de acasă
Învață-mă să fiu OM

Prof.Cârdei Loredana
Liceul Tehnologic Dimitrie Leonida Piatra-Neamț

Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul în familie.Copilul urmează exemplele părinţilor -care-i vor servi de model-şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient , ele sunt percepute mai totdeauna de inconștientul care le emite apoi conștientului în situații similare de viață cu cele în care au fost date.Felul în care un copil percepe și stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor modela destinul mai târziu.

Cei 7 ani de acasă reprezinta o oglindă a educației pe care părinții o dau copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educație oferite copilului în primii 7 ani de viață sunt definitorii pentru formarea lui ca adult- ca OM

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

În primele etape ale vieţii, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv şi social, trăsăturile şi coordonatele personalităţii se cristalizează în raport cu modelul şi natura situaţională trăită în mod direct , nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părintilor au consecinţe durabile asupra personalităţii în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică şi de neînlocuit.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ş.a.. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştinţele uzuale (despre plante, animale, ocupaţiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observaţie, memoria şi gândirea copiilor. Copilul obţine rezultatele şcolare în funcţie de modul în care părinţii se implică în procesul de învăţare. Părinţii trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-şi ajute copilul la învăţătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinţii se vor limita la controlarea temei de acasă şi a carnetului de note. Deci, atitudinea părinţilor trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de relaţia afectivă dintre copil şi părinţi. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia.

Copilul înţelege lumea în mod diferit când este mic. De exemplu, copilul de 2 ani nu realizează ce e bine şi ce e rău, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar cu toate acestea nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea,amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe să îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jurul său.. Explicațiile de genul - taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti, sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Educatia unui copil nu consta numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

FORMAREA PERSONALITĂȚII ȘI A CARACTERULUI COPILULUI ÎN CEI “7 ANI DE ACASĂ”

Prof. Cârja Mihaela
Şcoala Gimnazială Nr. 156, Bucureşti

Copilul, imediat după naştere, începe să crească şi să progreseze. Modificările corporale cantitative realizate de creştere nu pot fi considerate ca un progres real decât în cazul în care această creştere se asociază cu transformarea treptată a calităților psihice ale copilului prin îmbunătățirea lor. Între creşterea corporală şi dezvoltarea psihică trebuie să existe o armonie perfectă. Perturbările în evoluție conduc la situații deficitare dintre cele mai variate, unele din ele lăsând amprente pe toată viața.

Nu se poate vorbi de un copil în perioada preşcolară că nu are bune maniere. Se spune de unii oameni că sunt lipsiți de “cei şapte ani de acasă”. În cazurile acestea este vorba de o lipsă a modificărilor calitative psihice care trebuiau să urmeze armonios modificările cantitative ale creşterii. Dar forma şi fondul calitativ nu se stabilesc definitiv şi irevocabil doar în primii şapte ani de viață. În tot timpul copilăriei şi adolescenței educația poate modifica trăsăturile negative ale copilului.

Prin lipsa celor şapte ani de acasă, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei şi asupra fondului omenesc. În această categorie sunt introduşi cei neglijenți în îmbrăcăminte, cei lipsiți de atitudini politicoase, cei ce nu ştiu să se comporte adecvat la masă, adică cei stângaci sau dezordonați în obiceiuri. În cazurile acestea aprecierea este oarecum greşită şi pur formală. În realitate trebuie considerați ca “lipsiți de cei şapte ani de acasă” cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață, fără a constitui totuşi cazuri patologice. Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politicos.

Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd şi aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor. Străduința de a face din copii nişte animale bine dresate nu este prea fericită. Utilizarea formelor de politețe este strâns legată de obiceiurile părinților.

Un om certat cu bunele maniere suportă consecințele neîndemânării sale în mişcări şi cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezintă între oameni. Bunele maniere trebuie să fie compuse din atitudini care se iau în mod automat şi nu prin rațiune. Ele trebuie să aibă ca bază politețea, delicatețea, tactul, bunătatea. Bunele maniere transformate în legături sociale trebuie să fie adaptate la viața colectivă. Desigur că se vor întreba mulți: “Cum trebuie să se comporte părinții ca un copil să capete cei şapte ani de acasă?”. În mod normal, psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață şi de educația primită în casa părintească. Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educația trebuie să ducă la obținerea treptată a dezvoltării inhibiției corticale, adică la reținerea unor manifestări negative.

După vârsta de 3 ani, copiii încep să aibă o activitate nervoasă mai activă şi pot fi influențați de procesul educației şi al instruirii primite de la părinți în casă. Nu orice cunoştință sau sfat primit devine pentru copil convingătoare şi îndeamnă la o comportare pozitivă. Personalitatea lui începe să se manifeste de la vârsta denumită preşcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însuşindu-şi modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică.

O componentă a personalității unde părinții pot interveni şi este de dorit să o facă este caracterul. Caracterul reprezintă atitudinea omului față de realitățile întâlnite în viață, privind însuşirea permanentă şi persistentă a unui fel de a fi, caracterizat prin purtare cinstită, corectitudine psihică şi voință fermă. Acest fel de manifestare trebuie să fie însuşit de copil încă din perioada preşcolară, când trebuie să se înceapă pregătirea lui pentru a avea o comportare civilizată.

Nu trebuie să se confunde caracterul cu temperamentul, deşi între ele există legături şi ele se pot influența reciproc. Nici caracterul şi nici temperamentul unui copil nu se naşte vicios, sau demn, curajos, vanitos, ipocrit, dar poate deveni aşa pe parcursul vieții. Mediul dă formare definitivă a omului, după cum şi el influențează mediul. Educația influențează în mod covârşitor formarea caracterului unui copil. Personalitatea copilului dă coloritul caracterului. Caracterul este multilateral. Pentru a aprecia la justa valoare caracterul unui copil, trebuie să-l apreciem după atitudinea lui față de munca școlară, față de membrii familiei, față de persoana lui...

Munca școlară trebuie organizată de părinți pentru dezvoltarea voinței copilului. În educarea școlarului, părintele ar face greșeli, cu repercusiuni asupra caracterului, dacă ar sfătui pe copil să ocolească datoria pe care orice elev de a face diferite munci și să se sustragă de la obligațiile față de colectivul din care face parte. Educația sănătoasă poate corecta greșelile în formarea caracterului. Pentru formarea caracterului, părinții trebuie să utilizeze o anumită "gimnastică" a comportării. Ei trebuie să combată lenea, egoismul, comoditatea, lașitatea, îngâmfarea. De altfel, munca de formare a caracterului unui copil nu trebuie să se conducă după reguli șablon. Nu toți copiii de aceeași vârstă se aseamănă din punct de vedere psihic. Nu puțini sunt aceia care au avut ocazia să cunoască gemeni care, deși crescuți în aceleași condiții, au caractere diferite. Deducem că fiecare a venit pe lume cu alte însușiri și că fiecare a răspuns în felul său influențelor lumii externe. Totuși, caracterul se schimbă sub influența educației, pe când temperamentul rămâne toată viața același.

Un colectiv familial bine închegat are în formarea caracterului o mare influență. Copilul nu este influențat atât de sfaturile, cât de exemplele pe care le constată în familia sa. El este mai influențat de ceea ce vede, decât de ceea ce i se spune. O morală plicticoasă mai mult dăunează decât folosește. Pentru a stimula la un copil o justă îndrumare în formarea caracterului, el trebuie ajutat să fie conștient de insuficiențele lui de caracter și asigurat că orice defect poate fi lichidat, dacă vrea. Copilul trebuie să asculte de educatorii săi, iar aceștia trebuie să-l laude, desigur când este cazul, pentru a-i ridica moralul.

Copilul de caracter trebuie să fie simțitor, să vrea și să gândească. Trebuie să fie prietenos cu colegii, trebuie să se conformeze formelor de viață corecte, adevarate, în măsura în care le cunoaște și le aprobă. Rolul părinților este să aprecieze justa valoare a caracterului copilului, să știe să se dăruiască lui prin iubire. Numai astfel se vor obține considerația, iubirea și supunerea la îndemnurile constructive pe care le dau copilului.

MEREU CU EI, MEREU PENTRU EI

Prof Inv. Prescolar CARPOV TEODORA
Şcoala Gimnazială “Grigore Antipa”-Tulcea

Intrarea copilului în grădiniţă constituie un moment crucial în viaţa sa, date fiind “statutul” şi “rolul” de mic şcolar, natura relaţiilor cu adulţii şi cu colegii de grupă, noutatea condiţiilor de activitate şi mai ales specificul învăţării, act complex care angajează dintr-o nouă perspectivă întreaga sferă a vieţii sale psihice, diferitele structuri anatomo - fiziologice, toate cunoştinţele pe care le va dobândi în anii de grădiniţă.

Parteneriatul grădiniţă – familie reprezintă acţiunile ce se desfăşoară de comun acord şi sunt cuprinse în planul de acţiune.

Continuarea de către familie a activităţilor desfăşurate în grădiniţă, nu fac decât să ducă la o mai bună formare a copilului, să se pună bazele omului modern de mai târziu. Această

implicare dintre familie şi grădiniţă cât mai activă ajută în procesul de formare a unor deprinderi şi bune practici de relaţionare şi comunicare între preşcolari, părinţi şi educatoare, dezvoltarea unor atitudini pozitive faţă de problemele educative ale preşcolarilor, dar şi eliminarea discriminărilor de orice natură.

Prin derularea unui parteneriat familie -grădiniță se vor identifica responsabilităţile membrilor parteneriatului şi rolul acestora in dezvoltarea prescolarului.

Dacă familia va fi implicată de la început în programul educative, ea va percepe corect importanţa colaborării cu grădiniţa şi beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniţei va fi conștientă, interesantă şi reciproc avantajoasă.

Beneficiar în parteneriatul grădiniţă-familie este copilul care treptat prin modul de comportare va scoate în evidentă rezultatele acestui parteneriat şi îşi va descoperi părinţii ca parte importantă a educaţiei sale.

Familia educă prioritar copilul, grădiniţa continuă pe coordonate noi tot ce s-a făcut şi s-a realizat în familie.

Cei şapte ani de acasă!

Prof. înv. primar, Catrinescu Liliana
Şcoala Gimnazială *Ion Creangă*, Iaşi

De-a lungul timpului s-a constat că un nivel crescut de educaţie înbunătăţeşte starea de sănătate a familiei şi a copiilor. De educaţia adulţilor depinde modelarea şi formarea pentru viaţă a copilului, deoarece copilul copie modele de comportament, de vocabular, de relaţii interumane, de atitudini.Nivelul individual de educaţie al unei persoane este cel mai important predictor al stării de sănătate şi, de asemenea , nivelul de educaţie al părinţilor, îndeosebi al mamei, este un factor măsurabil în sănătatea copilului.

Există cel puţin trei corelaţii posibile ce justifică legătura dintre sănătate şi educaţie. Sănătatea precară conduce la un nivel scăzut de educaţie. De exemplu un copil născut prematur sau cu un scor mic la naştere poate avea rezultate mai putin vizibile, chiar slabe decat cei născuti la termen. Dar şi aceştia născuţi normal pot avea neşansa unui parcurs educaţional incomplet şi în timp pot deveni chiar cu probleme de sănătate. O altă caracteristică este aceea ca un nivel crescut de educaţie, pornind chiar din cei şapte ani de acasă, îmbunătăţeşte starea de sănătate Sunt copii care cu un nivel crescut de educaţie sunt mai preocupaţi de starea lor de sănătate. Părinţii bogaţi vor investi mai mult în educaţia şi sănătatea propriilor copii decât părinţii cu un nivel scăzut al veniturilor. În al treilea rând sunt şi alţi factori care fac corelaţia dintre educaţie şi sănătate: de exemplu. anumite trăsături genetice sau diferenţe individuale, istoricul familiei, contextul socio-economic al comunităţii.

Există mai multe tipuri de sănătate: somatică, fiziologică, mintală, intelectuală, afectivă, comportamentală, psihică, de personalitate. Aproape că nu se pot trage graniţe între acestea chiar de la naşterea copilului. În cei şapte ani de acasă se dezvoltă mai mult sănătatea somatică, fiziologică, mintală, comportamentală psihică şi prioritar cea afectivă. Sănătatea fiziologică vizează buna funcţionare a organismului în întregime; sănătatea mintală face trimitere la dezvoltarea neurologicală a sistemului nervos;sănătatea afectivă se referă la dezvoltarea sistemului afectiv al personalităţii, emoţii, sentimente, pasiuni şi alte trăsături; sănătatea comportamentală vizează în primul rând comportamentul normal; sănătatea intelectuală se referă la nivelul de dezvoltare normal a intelectului.

Autocontrolul la care trebuie să ajungă treptat copilul îl va ajuta să-si dezvolte spiritul de observaţie şi simţul de răspundere personală. La vârsta peşcolară se stabilesc în sala de grupă 3-5 elevi care răspund de controlul sanitar al copiilor. Aceste deprinderi de curăţenie şi comportare se dezvoltă la cei mici foarte uşor prin joc. Jocul poate fi liber, cu lideri alesi la întâmplare sau jocul organizat, cel didactic. Prin jocul didactic se dezvoltă capacităţi de a aprecia în situaţii imaginare sau situaţii concrete unele comportamente şi atitudini în raport cu norme prestabilite şi cunoscute. La vârsta preşcolară se consolidează şi capacitatea de a intra în relaţie cu cei din jur respectând normele de comportare civilizată.

În cei şapte ani de acasă copilul este învăţat regulile de bază ale comportamentului astfel să folosescă ustensilele de igienă gen perie de dinţi, şerveţelul, pieptene pentru păr, unghiera, igiena îmbrăcămintei şi încălţămintei. Pentru a creşte şi a te dezvolta armonios este necesară şi o alimentaţie sănătoasă.Copilul încă de mic trebuie să aibă o alimentaţie variată. Copiii sunt îndrumaţi către consumul cu cereale, lapte, legume şi fructe, carne, ouă şi dulciuri în cantităţi rezonabile. Copilul nu trăieşte singur în familie şi societate. Viaţa acestuia îi afectează şi pe ceilalţi din jur, membrii familiei tale. Dacă laşi lucrurile în dezordine, arunci hârtii pe jos, nu respecţi regulile comune ale casei, atunci părinţii trebuie să intervină cu explicaţii, exemple şi la nevoie ajutor psihologic de specialitate.

O educaţie modernă , adaptată realităţii sociale, nu poate face abstracţie de noile caracteristici ale vieţii socio-culturale. Mediul în care creşte şi se dezvoltă copilul este, într-o mare măsură , determinat de influenţele pe care le exercită mass-media. Ponderea crescândă a mijloacelor de comunicare în masă în viaţa culturală actuală, frecvenţa cu care intervin în ritmul vieţii cotidiene, participarea lor efectivă la procesul general de formare a personalităţii individului au cauzat importante mutaţii în structura mediului educaţional, începând de la cel nivelul preşcolar şi continuând în treptele de învăţământ. Curiozitatea şi dorinţa de cunoaştere a copilului nu mai sunt satisfăcute doar de familie în cerc restrâns, de şcoală sau de experienţele cotidiene extrafamiliale sau extraşcolare. Mass-media este o fereastră deschisă către lume. Comunicarea în masă a devenit benefică, fiind si un mod de educare şi a părinţilor. Aceştia trebuie să devină buni psihologi pentru copiii lor, să sorteze ceea ce trebuie să cunoască copilul la o anumită vârstă, să colaboreze strâns cu şcoala şi cu alti factori educaţionali care i-ar putea ajuta la nevoie. Mass-media educă transmiţând informaţii, impunând valori, atitudini, modele comportamentale şi, în acest fel , contribuind la constituirea codului socio-cultural al individului.

Bibliografie: **1.** Manualul sanitarii pricepuţi-Educaţie pentru sănătate-autor SNCRR, 2013, Bucureşti.

Cei şapte ani de acasă!

Prof. înv. primar –Căzăceanu Anca Violeta
Şcoala Gimnazială Comişani- Dâmboviţa

Când vorbim despre cei şapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei şapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei şapte ani de acasă. "Dar educaţia primită în cei şapte de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Dragostea părinţilor

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Deci, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon.

Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

MODELE. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ŞI PEDEAPSA. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Deci, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Rolul educației din primii șapte ani de viață

Autor: prof. Cazacu Monica
Colegiul Tehnic ”Dierna” Orșova, Mehedinți

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte,
precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist” (Mihail Levine)

Expresia ”cei șapte ani de acasă” este una dintre cele mai cunoscute în rândul nostru și este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume. Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale.

În dezvoltarea personalității copilului există mulți factori, iar o parte dintre aceștia țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur, factori precum: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Când spunem că un copil are ”cei șapte ani de-acasă” ne referim la un copil educat, care se comportă cuvinciios, știe să vorbească frumos, să salute și să mulțumească. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. Copiii sunt imaginea vie a educației primite acasă.

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii. În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului. Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect. *“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine).* Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei şapte ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, sã le transmitem micuților învãțãmintele pe care le considerãm noi necesare și care îl vor ajuta sã fie un om respectuos și demn de respect la rândul sãu.

Dezvoltarea afectivă şi socială a antepreşcolarului

Prof. Cerbu Alina
Liceul Tehnologic “Mihai Novac” Oraviţa

Antepreşcolarul este copilul mic, cu vârsta cuprinsă între 1şi 3 ani. Conform lui P. Osterrieth, antepreşcolarul este “...acela care pleacă şi vine după placul impulsurilor sale, care circulă, care are posibilitatea de a se apropia când îl cheamă sau, dimpotrivă, de a se îndepărta, acela nu mai este sugar” (1976, p.57).

Profilul psihologic al copilului mic este dominat de apariţia reprezentărilor şi a activităţilor mentale, însuşirea limbajului, apariţia conştiinţei de sine (Tinca Creţu, 2009, p.105).

Dezvoltarea sănătoasă este asigurată de un regim alimentar bogat în proteine uşoare, produse lactate, fructe şi legume proaspete şi de un stil de viaţă adecvat ce presupune un somn de noapte de 10-12 ore şi aproximativ două ore de somn după-amiază. De asemenea, sunt foarte importante plimbările, explorarea spaţiului, joaca.

Cel mai important factor care influenţează dezvoltrea copilului este cadrul familial, care trebuie să-i ofere securitate afectivă, stimulări variate şi continue.

Creşterea şi dezvoltarea antepreşcolarului presupune:

-creştere în înălţime până la 94-95 cm;
-creştere în greutate până la 14 kg;
-dezvoltarea dentiţiei provizorii, astfel că la 2 ani are 20 de dinţi;
-obişnuinţa folosirii oliţei ziua, iar la 3 ani devine curat şi noapte;
-creşterea în greutate a creierului până la 1.100 g la 3 ani;
-dezvoltarea limbajului, la 3 ani deţine 1000-1100 cuvinte;;
-dezvoltarea atenţiei, la 3 ani ajunge la 15 minute;
-dezvoltarea motricităţii;
-dezvoltarea conştiinţei asupra lumii şi a conştiinţei de sine;

Printre neajunsurile vârstei pot fi amintite, conform T. Creţu: “...copilul oboseşte repede, manifestă instabilitate şi nervozitate dacă rămâne mai mult timp într-un spaţiu închis sau când plimbarea se prelungeşte. El are puţină rezistenţă la îmbolnărivi.” (2009, p. 107).

În ceea ce priveşte viaţa afectivă a antepreşcolarului, ea tinde să condiţioneze desfăşurarea celorlalte laturi ale psihicului infantil. Mişcările, căutările, percepţiile, comunicările sunt influenţate de dorinţele, satisfacţiile şi bucuriile copilului.

O caracteristică a afectivităţii este pozitivarea ei pe întinderi mai lungi de timp, adică trăirile afective pozitive durează mai mult. Părinţii pot influneţa pozitiv această trăsătură dacă nu se grăbesc să-i ofere imediat copilului jucăria sau obiectul dorit, ci îl lasă pe el să-l obţină fără să se simtă frustrat sau să plângă. Copiii au dese schimbări de dispoziţie, de la râs la plâns şi invers. Pot plânge cu disperare pentru o jucărie luată de alt copil, pentru ca mai apoi să râdă sau să se joace împreună.

Relaţiile afective la această vârstă au o relativă superficialitate, mai exact, copilul se sperie repede şi poate manifesta reacţii de vomă sau pierderea controlului sfincterian. Rolul părinţilor într-o asemenea situaţie este imporant deoarece copilul trebuie înţeles, nu trebuie certat, agresat fizic sau jignit.

Trăirile afective la această vârstă încep să fie influenţate de amintiri sau de un început de anticipare, de stăpânire a emoţiilor. Aceasta se poate produce prin descărcarea tensiunii în joc sau prin gesturi cum ar fi să bată anumite obiecte (păpuşa, maşinuţa, altă jucărie). Emoţiile sunt exprimate şi prin imitarea adulţilor.

Cea mai importantă relaţie a antepreşcolarului este cea cu mama, care îi oferă bucurii, satisfacţii, siguranţă. Se ascunde după mamă dacă simte un pericol, cere să fie ridicat în braţe când este obosit sau speriat. De la înălţime, lumea este mai puţin ameninţătoare, mai interesantă. Dragostea pentru mama sa este puternică şi exclusivistă. Devine gelos dacă se apropie cineva de mamă, se teme că nu mai este la fel de iubit dacă face o greşeală, poate deveni anxios. Mama este sursa bucuriilor, dar şi a interdicţiilor şi certurilor.

Tot la această vârstă se consolidează ataşamentul faţă de tată şi empatizează cu personajele din basme sau din teatrul pentru copii.

Antepreşcolarul are nevoie constantă de dragostea celor din jur, pe care o caută, o cere prin gesturi şi comportamente specifice: întinde capul să fie mângâiat, îşi lipeşte obrazul de al unui adult ca să fie sărutat, se lipeşte de adult ca să fie luat în braţe etc.

Relaţia cu familia este esenţială la această vârstă deoarece contribuie la dezvoltarea afectivă şi socială corespunzătoare necesare pentru viitoarele etape ale vieţii.

Bibliografie:

1. Creţu, Tinca, *Psihologia vârstelor,* Editura Polirom, Iaşi, 2009;
2. Osterrieth, P., *Introducere în psihologia copilului*, E.D.P., Bucureşti, 1976;

Rolul familiei în educaţia copilului

CERBU GABRIELA

Nu naşterea ca atare te face tată, nu purtarea în pântece te face mamă, ci buna creştere pe care o dai copiilor. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Familia are un rol esenţial în educaţia copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce priveşte viitorul social şi spiritual al copilului pentru că ştim că „există evenimente care-şi pun pecetea asupra mentalităţii individului"[1], respectiv a copilului.

Felul în care părinţii se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinţii severi vor forma un tânăr fără personalitate, voinţă, iniţiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie şi societate); părinţii care-l vor răsfăţa vor avea un tânăr care nu învaţă, nu munceşte, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenţi); părinţii care denotă inconsecvenţă educativă, care oscilează între răsfăţ şi severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpăţânat, capricios şi dificil în raporturile sociale.

„Educaţia copiilor presupune întâi de toate desăvârşirea propriei noastre educaţii, a sentimentelor noastre"[2]. Părinţii trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproşabilă, de integritate şi educaţie aleasă, fiind formatorii unei generaţii, ca astfel copiii să-i poată urma având-u-i ca model. „În educaţia copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înşine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, şi, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinţilor obţin exact efectul contrar."[3]

Apoi, educaţia începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântece mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de linişte şi afecţiune, dar şi o alimentaţie sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. „Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă şi chiar spirituală".[4] Comportamentul plin de afecţiune al mamei este foarte important pentru formarea sentimentul comuniunii sociale. El favorizează comunicarea, colaborarea şi actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relaţiile cu mama, afecţiunea reciprocă dintre mamă şi copil.

Comportamentele copiilor se învaţă prin observarea unor modele în familie sau societate: „într-o grădiniţă o parte din preşcolari au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comportă violent, agresând o păpuşă mare din plastic. Observându-se copiii în zilele următoare s-a constatat că aceştia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile şi păpuşile lor, în comparaţie cu ceilalţi care nu asistaseră la spectacolul respectiv. După opt luni, 40% din lotul experimental imitau acte agresive din categoria celor văzute în spectacol. Rezultă rolul important jucat de exemplul celor din jur."[5] Toate acesta îl pot marca profund, însă copilul va suferi mult mai puţin dacă simte în el siguranţă şi dacă are încredere în părinţi.

Direcţia spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adoleşcenţă. Astfel, când relaţiile dintre părinţi au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Un copil care nu a primit o educaţie corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viaţa în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaţionale, complexele, fluctuaţiile sentimentale şi toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecinţă a unei educaţii familiale defectuoase. Greu va înţelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate şi altele asemenea, cineva crescut de nişte părinţi care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecţiune. Se va adapta greu.

---

[1] *Psihologie generală*, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iaşi, 1996, p. 36

[2] *Părinţi şi copii. O abordare teologică, duhovnicească şi psihologică*, Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005, p. 62

[3] Protoiereul Vladislav Sveşnikov în *Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înţelepte pentru părinţi de la sfinţi şi mari duhovnici*, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2011, p. 74.

[4] *Sfaturi pentru o educaţie ortodoxă a copiilor de azi*, Maica Magdalena, Ed. Deisis, 2006, p. 20.

[5] Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iaşi, 1996, p. 208.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce priveşte educaţia copilului său este una uriaşă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependenţă, delicvenţă, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (şi nu numai), au ca substrat lipsa educaţiei familiale corecte, sănătoase.

După cum am demonstrat până acum într-o manieră succintă, rolul familiei în educaţia copiilor este esenţial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omeneşti. […] Aici se trezesc şi încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine şi cum?), să creadă (în ce?) şi să sacrifice (cui şi ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaş mărunt."[6]

Totul se începe şi se învaţă mai întâi în familie. „Dacă copilul nu învaţă să iubească în familie, de la părinţii săi, unde va învăţa să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele şi vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturităţii? Copiii preiau totul şi imită totul…"[7]

Principala condiţie ca un copil să primească o educaţie corectă o reprezintă capacitatea părinţilor de a o face, şi în acelaşi timp, intensitatea şi sinceritatea iubirii părinţilor. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educaţie aleasă este condamnat la un eşec social şi spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar şi de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educaţie în copilărie, tind să-i judece, dar soluţia este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare şi altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

BIBLIOGRAFIE

1. *Psihologie generală*, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iaşi, 1996;
2. *Părinţi şi copii. O abordare teologică, duhovnicească şi psihologică,* Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;
3. *Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înţelepte pentru părinţi de la sfinţi şi mari duhovnici*, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2011;
4. *Sfaturi pentru o educaţie ortodoxă a copiilor de azi,* Maica Magdalena, Ed. Deisis, 2006;
5. *Viaţa de familie,* Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2009.

---

[6] *Viaţa de familie,* Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2009, p. 9

[7] Idem, p. 15

THE PERFECT NUMBER

by Laura Cernica Nistor
English teacher at “Gh. M. Murgoci” National College, Braila

Quasi-impossible to translate into English, the expression “sapte ani de acasa” (possibly “one’s first seven years at home”) signifies the good-breeding any family ought to offer their offspring in the home environment, before formal education begins. Apart from its architectural significance, the term “home” or “house” should, in truth, be seen as a micro cradle of civilization.

The expression “a face casa buna” (approximately “to live in harmony and mutual understanding”) might have a partial correspondent in “get on like a house on fire”; either way, the underlying idea is that common sense and understanding are a prerequisite for any young individual to be ready for academic pursuits.

While it might appear unusual, the question that arises is: “When do these seven years begin?”; according to the latest in psychology and psychiatry, the new born’s personality traits will have started taking shape the very moment of the baby being conceived; i.e. the quality of the relationship between the two parents, as well as the reason behind its conception, leaves its life-long imprint on the personality traits the adult-to-be will assume. Thus, the new-born’s personality derives from its parents’, long before it is born. The extent to which they get on - or not - like the house on fire is paramount.

Therefore, the discussion should revolve around the seven years described above, rather than what happens in between the moment a baby is born and their turning seven years of age. Ideally, neither parent should leave home during this time, as, if this should happen, the home is little more than a dwelling.

Undoubtedly, the impact on the offspring of either parent leaving, be it for a limited interval (for instance, for work pursuits, as is more often than not the case) – takes its toll on the offspring’s development in all respects: temperament, sociability, humanity. The absence of both parents is inconceivable; in this case, the child is more or less left to his/her own devices, vulnerable to virtually any type of peer pressure, while “blessed with” the innumerable gifts by means of which the two absentees bestow their love on a confused individual, at the same time fueling the insecurities and uninspired decisions of the young social being, in the absence of corrective feedback.

Unrestricted access to the Internet and other media also affects the way such youngsters’ personality is shaped. The tiny, ever more state-of-the-art gadgets turn into an extension of the frail but avid young individual, with whom they cement irreversible links.

This is precisely where parents’ intervention is vital, not by the repressive measures, but by the power of personal example to begin with, by persuasive arguments on what needs doing and what is inadvisable. Under no circumstances is a child to be cut off from what is harmful, but rather be made aware of what is harmful and helped in talking correct decisions and making informed choices.

I would like to end with a very meaningful joke (?) which, unfortunately, seems to reflect perfectly the condition of the individual in this day and age:

‘One guy was sitting at a table, in a pub: no laptop, no phone, no tablet. He was having a drink. Sitting there, like a “psychopath”.’

De unde?... învață copilul tău?... ingrediente tradiționale

Cheia Florin
Şcoala Gimnazială „Cristofor Simionescu-Plopeni”

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulilele de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Fiecare părinte are o serie de reguli și încearcă să le aplice când e vorba despre educația copilului.

Importanța educației informale și nonformale a copiilor și întrebarea de unde învață copilul tău?

Răspunsul la această întrebare diferă în funcție de o serie de factori, majoritatea depinzând de concepțiile părinților despre educație, formare și parenting.Indiferent de convingeri, experiențe sau atitudini, scopurile tuturor părinților converg înspre același rezultat:

-cu toții ne dorim copii bine pregătiți, care să-și găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitiva în care orice cunoştintă în plus poate face diferența.Unul dintre răspunsurile tradiționale cu privire la întrebarea de început este, evident, școala.

Cu toate punctele sale slabe și cu toate acuzațiile care i se aduc, pe bună dreptate sau părtinitor uneori, școala rămâne principalul mijloc de educație formală a copilului.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul

Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public

Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă faptul că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale

Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă

O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor

„Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă

Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni.Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative.

Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa și exemplul personal.

Cei 7 ani

Autor prof. Chelaru Andreea Adina
Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi" Botoșani

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să:

1. salute,
2. spună mulţumesc, te rog,
3. se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.
4. asculte pe cineva când îi vorbește
5. nu vorbească cu gura plina
6. spună adevărul
7. nu fie agresiv
8. își asume responsabilitatea pentru ce face
9. nu scuipi pe strada
10. nu vorbești urât
11. respecți proprietatea personala si a celorlalți
12. spui mulțumesc

Prin lipsa celor șapte ani de acasă, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viață.

De cele mai multe ori, buna sau reaua creștere este meritul părinților. Ei sunt cei care ar trebui să cultive, din primii ani de viață, politețea, bunele maniere, grija și considerația pentru cei din jur.

La şcoala

"Respecta rânduielile și regulile clasei, învață cu plăcere și folosește bunele maniere"

Școala este primul loc în care bunele maniere îl ajuta pe copil să se integreze, să-și facă noi prieteni și să se descurce în situații dificile. La școală, el petrece cea mai mare parte a zilei în clasă. O modalitate de a-i face pe ceilalți săîl respecte este de a-i respecta el însuși.

Exista opt reguli principale de conduita in clasa, care îl vor ajuta sa transforme clasa intr-un mediu plăcut.

1. Fa un efort și salută-i pe toți cu, cel puțin, un "bună dimineața" și un zâmbet.
2. Adresează-te respectuos profesorilor sau celorlalți adulți
3. Adresează-te prietenilor cu numele pe care le prefera.
4. Supune-te regulilor clasei în ceea ce privește îmbrăcămintea
5. Păstrează curate pupitrul si imediata apropiere a acestuia.
6. Nu uita de aportul tău în păstrarea curățeniei în spațiile comune: clasa, laboratoarele, toaleta etc.
7. Saluta-i pe cei care intra în încăperea în care te afli.

Bibliografie

1. **https://www.google.ro/webhp?sourceid=chrome-instant&ion=1&espv=2&ie=UTF-8#q=cei%207ani%20de%20acasa**
2. **http://eirblog.weebly.com/blog/codul-bunelor-maniere-pentru-adolescenti**
3. **Cei șapte ani de acasă – MichielaGîgă**

Cei șapte ani de acasă-cheia unui viitor fericit

Școala Gimnazială „ Alexandru cel Bun” Berzunți
Școala Primară Buda
Prof. Înv. Primar, Chelaru Georgiana

Educarea unui copil poate fi asemănată cu o frumoasă călătorie care, în același timp, prezintă și unele dificultăți. Această călătorie figurativă pe care un părinte o parcurge alături de copilul său, trebuie să fie o călătorie în care părintele îi oferă încurajare în orice pas, îndrumare, dar, cel mai important, acesta trebuie să-i ofere toată iubirea de care dispune.

Pentru a reuși cu adevărat în viață și a fi fericiți, copiii trebuie să-și formeze un sistem de valori morale și etice învățând, astfel, să discearnă între bine și rău. Părintele este singurul care poate să facă acest lucru real în primii ani de viață al acestuia.

Un alt lucru care contribuie la buna-creștere și buna-funcționare a unui copil o reprezintă exemplul pe care un părinte i-l oferă acestuia. Nu poţi pretinde bunătate de la un copil dacă tu, ca și părinte, nu dovedești că bunătatea te caracterizează. Acest lucru e foarte important deoarece nimic nu influențează mai mult viața unui copil decât exemplul părinților lor.

Valorile, interesele, idealurile sau aspirațiile tale se reflectă nu numai în cuvinte, ci și în fapte. Încă de când sunt foarte mici, copiii învață observându-și cu atenție părinții. Ei văd care sunt lucrurile importante pentru părinții lor și, de cele mai multe ori, aceste lucruri devin importante și pentru ei. De pildă, dacă un copil observă că părintele său este dispus să ofere ajutor unei persoane, este dispus să facă sacrificii pentru binele altora, vorbește pozitiv și cu blândețe despre cei din jur, cu siguranță acest comportament îl va caracteriza pe viitor și pe el, fiind dispus să-și ajute colegii, vecinii și oamenii care il înconjoară.

Însă, în prezent, din cauza locului de muncă, a sarcinilor solicitante sau a altor activități care le consumă timpul și energia, părinții sunt tentați să lase educația și instruirea copiilor lor pe seama altora, de obicei, a profesorilor, a educatorilor și a bunicilor. Totuși, un părinte nu trebuie să uite niciodată că iubirea și grija pe care o arătă față de copiii lor nu o arată nici o altă persoană în aceeași măsură și, chiar dacă primesc toate aceste lucruri, dragostea părinților nu se aseamănă cu nimic.

Dacă, uneori, vedem în jurul nostru sau în clasa noastră un copil care nu reușește să se integreze în colectiv din cauza unui comportamente neadecvat spunem, pe bună dreptate, că îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Experiențele de mai târziu și influența anturajului completează ceea ce a învățat copilul acasă în primii lui ani de viață. Este foarte important ca, încă din fragedă copilărie, să i se arate compasiune și înțelegere în sânul familiei. Totodată, este important ca un copil să fie învățat să facă față sentimentelor sale cu maturitate. Această maturitate o dobândește atunci când și el a primit iubire, atât prin gesturi, cât și prin cuvinte și, astfel, se va dezvolta armonios pe plan mintal și emoțional.

Nu putem spune ca oferim suficientă iubire copilului nostru dacă nu petrecem timp cu acesta. Așadar, trebuie să ne programăm activitățile pentru a petrece cât mai mult timp cu copilul nostru, citindu-i povești, jucându-ne cu el, învățându-i lucruri utile pentru vârsta lor, deoarece numai așa putem forma un viitor adult echilibrat din toate punctele de vedere.

Deci, dragi părinți, dacă ne dorim un viitor fericit, un viitor în care copilul nostru să fie integrat în societate, să fie acceptat de cei din jurul lui, trebuie să gestionăm foarte bine această perioadă de șapte ani, perioadă definitorie pentru un viitor adult fericit.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof CHERESCU CARMEN
Gradinita nr.1 cu P.P. Orsova

Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu". De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?", răspunsul copilului să fie „Bine!", după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preşcolar sunt şi activităţile pe care le vor face în afara celor de la grădiniţă, mai exact în familie, cu membriii familiei şi în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să- i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activităţi pe care părinţii le pot propune copiilor şi care nu necesită o pregătire minuţioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-aşi ascunselea", „De-a BabaOarba" etc. - să-i lase să se plimbe desculţi (în condiţii de siguranţă pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foşnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, şuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ş.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activităţi gospodăreşti, să-şi atribuie diferite roluri şi să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor" pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur" a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea. La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: "Eu semăn cu mama, am ochii ca ea şi sunt frumoasă, aşa mi-a spus bunica" ori "Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami." Astfel va exista o încercare de concordanţă între imaginea impusă de ceilalţi si cea a cunoaşterii de sine. Nu este de-ajuns doar sî ne controlăm limbajul şi comportamentul în faţa copilului, ci şi exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristeţe, etc), precum şi a dorinţelor şi nevoilor. Bineînţeles că asta nu înseamnă că permanent von fi stresaţi de cum vorbim, ne purtăm ori reacţionăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu şi chiar ne vom simţi obosiţi la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricţii, conduite şi chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învăţăminte atât din situaţiile şi întâmplările frumoase din viaţa voastră, cât şi din cele negative. Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinţi, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situaţii şi va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative - bune maniere şi comportament - limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire) - modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvenţă în realizarea unei sarcini - concentrare a atenţiei - perseverenţă în realizarea unei sarcini -

alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc.., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii. Înainte de a judeca o persoană şi de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalţi. Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie: 1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002 4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998 5. www.copii.ro 6. www.scribd.com 7. www.didactic.ro

Rolul celor şapte ani de acasa in dezvoltarea socializării copilului

Prof.înv.preşc. Cheşa Oana Cristina
Grădiniţa cu P.P.nr 27, structură a Şcolii Gimnaziale „Alecu Russo”, Bacău

Socializarea începe din primele zile de viaţă şi continuă de-a lungul întregii vieţi. Ca proces stadial şi continuu, niciodată total sau încheiat, socializarea presupune două etape(stadii) principale: etapa socializării primare(de bază) şi etapa socializării secundare (continue). Socializarea primară este procesul prin care se formează primul univers social al individului. Individul devine capabil să facă faţă vieţii sociale prin includerea lui în elementele sociale de bază: norme, valori, credinţe, reguli de comportare, etc. Socializarea primară debutează o dată cu naşterea şi are funcţiade a transforma fiinţa biologică în fiinţă socială prin apropierea lumii-viaţă a primelor grupuri de contact, printre care familia deţine locul principal. Fiecare individ este plasat prin naştere în interiorul unor structure sociale obiective. Contactul său cu aceste structuri nu este însă direct, ci mijlocit.

Agenţi ai socializării primare sunt aşa-numiţii alţi semnificativi (părinţi, membri ai familiei, rude, alte persoane), care au rolul de a media pentru el realitatea obiectivă. Prin urmare, realitatea cu care copilul vine în contact din primele clipe ale vieţiişi pe care ointeriorizează, făcând-o a sa, este lumea-viaţă a celuilalt semnificativ. Conţinuturile specifice apropiate în cursul socializării primare variază de la o societate la alta în funcţie de definiţiile date copilului şi copilăriei. Ele variază chiar şi în cadrul aceleiaşi colectivităţi, fiind transmise în mod diferit, atât în funcţie de definiţiile socialeale unor particularităţi biologice (vârstă, sex), cât şi de distribuţia socială a cunoaşterii. Instrumentul principal şi privilegiat al socializării primare este limbajul. Prin intermediul limbajului copilului îi sunt transmise modele de conduită, care pot fi aplicate imediat sauulterior în viaţacotidianăşi care permit identificarea sau diferenţierea sa în raport cu alte persoane.

Pe lângă dimensiunea cognitivă, socializarea primară implică şi o importantă dimensiuneafectivă, destul de importantă pentru perioada copilăriei. Aprecierea lumii-viaţă estecondiţionată de identificarea emoţională a copilului cu altul semnificativ. Preluând rolurile şi atitudinile acestuia, copilul le transformă în roluri şi atitudini proprii, adoptând tot-odată şi imaginea pe care o are altul semnificativ cu privire la persoana sa(a copilului). Astfel, copilul devine capabil de autoidentificare, dobândind o identitate subiectiv coerentă, ordonată şi admisibilă. În cursul diverselor experienţe cu diferiţi alţi semnificativi, rolurileşi atitudinile apropiate parcurg un proces de abstractizare progresiv, de la cele asociate unei persoane concrete la cele generale şi impersonale. Această abstractizare este numită altul generalizat. Din momentul încarealtul generalizat s-a constituit în conştiinţa copilului, acesta dobândeşte o identitate în raport cu societatea, iar autoidentificarea sa capătă stabilitate şi continuitate. Aici socializarea primară se încheie.

Aflată, în mod firesc, în continuarea şi completarea socializării primare a copilului realizată în mediul familial, socializarea în şcoală urmăreşte, în primul rând, adaptarea copilului la mediul de viată şcolar. Asumarea de către copil a unui nou rol – cel de şcolar sau preşcolar – caracterizat prin noi responsabilităti, noi drepturi şi îndatoriri, nu se realizează de la sine, ci printr-un ansamblu de actiuni educative, atent organizate şi desfăşurate de către un personal didactic specializat. În grădiniţă sau şcoală, procesul de socializare se desfăşoară într-un cadru formal, depersonalizat, mult diferit de cadrul familial. Aici regulile impuse sunt mult mai stricte, mai precise, iar nerespectarea lor aduce cu sine sancţiuni diferite. Nu numai noile reguli şi coercitii sunt diferite de normele impuse în mediul familial, ci şi modelul cultural (cultura şcolară) în care se integrează este mult diferit. Atunci când diferenţele dintre cele două modele culturale (al familiei şi al şcolii) sunt foarte mari, educatia primită în şcoală de către copil poate deveni alienantă în sensul că poate conduce la o derută normativă şi valorică a acestuia, iar aceasta, la rândul ei, poate genera un comportament deviant.

Socializarea primară - sau socializarea propriu-zisă - are loc în copilărie şi prin care individul, născut doar cu potenţialităţi pentru viaţa socială, devine un membru efectiv al ei, achiziţionând cunoştinţe, deprinderi, atitudini şi comportamente umane. Se interiorizează lumea socială, se cristalizează versiunea subiectivă a realităţii (socioumane) obiective. Agenţii ce mediază această interiorizare (internalizare) sunt în primul rând persoanele semnificative (G. H., Mead, 1934, îi denumeşte “ significant others”, apud. Iluţ, 2004) şi, întrucât copilul se naşte într-o structură socială dată, persoanele semnificative (dintre care părinţii ocupă locul central) îi sunt oarecum impuse. Aceşti *“alţii” relevanţi, apropiaţi cu care copilul se identifică, îi mediază relitatea modificând-o* în raport cu *propria lor experienţă de viaţă şi cu propria lor poziţie în spaţiul social. Lumea socială apare, astfel, personalităţii în dezvoltare, filtrată prin acestă dublă selectivitate (statutul economic şi profilul axiologic* al persoanelor semnificative). Astfel, *un copil din păturile sărace nu numai că absoarbe perspectiva respectivelor pături asupra lumii sociale, ci o absoarbe colorată de particularităţile ataşate ei de părinţii lui.*

În procesul interacţiunii dintre individul în creştere şi ceilalţi, are loc formarea eului şi a identităţii de sine. Treptat, prin socializarea primară, copilul ajunge la transgresarea situaţiilor şi persoanelor *specifice, învaţă roluri şi atitudini generale. Dacă mama arată întotdeauna o atitudine negativă faţă de el când se murdăreşte în timpul mesei şi dacă această atitudine va fi manifestată de alte persoane semnificative (tatăl, sora mai mare, etc.),* generalitatea normei se va extinde în subiectivitatea copilului. *Pasul decisiv urmează când el realizează că toată lumea înconjurătoare este împotriva practicii vizate. Trecerea de la rolurile şi atitudinile unor persoane semnificative concrete la* un “altul generalizat” *reprezintă recunoaşterea societăţii ca atare şi atingerea stabilităţii, a consistenţei şi continuităţii propriei autoidentificări. Copilul îşi reprezintă acum nu numai o identitate personală faţă de cutare sau cutare persoană, ci şi o identitate în general, care, subiectiv, este resimţită ca aceeaşi, indiferent de indivizii pe care îi întâlneşte.*

Prin socializarea primară se stabileşte o simetrie, bineînţeles nu totală, între realitatea obiectivă şi cea subiectivă. Conţinutul specific, ordinea şi programul a ceea ce se interiorizează variază de la o cultură la alta, de la unele grupuri sociale la alte grupuri. Copilul nu alege persoanele semnificative, identificarea cu ele este cvasiautonomă. Lumea apare copilului ca o lume socială, reală, aşa cum o definesc ceilalţi (semnificativi). La această vârstă J. Piaget vorbeşte de realismul moral, adică tendinţa copilului de a considera datoriile şi valorile care se referă la ele ca subzistând în sine şi ca impunându-se în mod obligatoriu, *oricare ar fi împrejurările în care este angajat individul.*

Învăţarea socială reprezintă unul din mecanismele de bază ale socializării. Copilăria ca primă etapă a vieţii, se întinde pe o perioadă de aproximativ zece ani şi constituie etapa de maximă importanţă pentru întreaga dezvoltare ulterioară. Traseul inserţiei individului în viaţa socială plenară, care incumbă şi dezvoltarea personalităţii sale axiologice, nu este unul liniar şi uniform. Se pot desprinde două mari faze: socializarea primară şi socializarea secundară.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile *pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului"*

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele *maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu* bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – *copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.*

Socializarea, asumarea responsabilităţilor şi exprimarea emoţiilor sunt o parte dintre abilităţile pe care un copil trebuie să şi le însuşească în cei 7 ani de acasă. Părinţii sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuţii sunt crescuţi şi de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinţilor, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversaţi şi să testeze diverse atitudini în funcţie de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preţ pe regulile de politeţe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilenţa şi iniţiativele. Valorile s-au schimbat si educaţia primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susţin că este o evoluţie firească şi o adaptare la contextul sociocultural. Înainte se punea preţ pe comportamentul de politeţe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilenţa, asumarea responsabilităţilor şi iniţiativele. Aceste diferenţe se văd şi în autobuz, unde generaţiile trecute de prima tinereţe se simt ofensate de comportamentul adolescenţilor.,,Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate", explică psihologul Bogdana Bursuc. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. „Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informaţie, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecinţă a fricii, nu unul autentic. Respectul se câştigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziţie de egalitate, balanţa se echilibrează sau chiar se răstoarnă. Este un lanţal agresivităţii", adaugă psihopedagogul Sorina Constandache.

În primii 7 ani de viaţă, copilul ar trebui să-şi însuşească o serie de abilităţi sociale şi emoţionale. ,,Abilităţile sociale presupun ca micuţii să înveţe să-i ajute pe ceilalţi fără să aştepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenţie şi să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune. Rolul familiei este foarte important in dezvoltarea copilului, atât din punct de vedere fizic, cât şi intelectual, moral si estetic.

Familia se preocupa de dezvoltarea fizica a copiilor. Ea asigura hrana si imbracamintea copiilor, ii fereste de pericole, le lasa timp de joaca, le creaza conditii cat mai bune de odihna si se ingrijeste de sanatatea lor. Un regim rational de viata nu poate avea decat urmari pozitive asupra dezvoltarii sale fizice. Familia ii formeaza copilului primele deprinderi de igiena personala si sociala si il obisnuieste sa utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunastarea organismului. In perioada pubertatii, schimbarile fiziologice produse in organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizica a copilului; prin indrumari perseverente si afectuoase, prin modificarea regimului de odihna, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

În cadrul familiei copilul isi insuseste limbajul. Volumul, precizia vocabularului si corectitudinea exprimarii copilului depind de munca depusa de parinti in aceasta directie. Ca prim factor de educatie, familia ofera copilului aproximativ 90% din cunostintele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupatiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupa si de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvolta spiritul de observatie, memoria si gandirea. Părintii încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene si obiecte pentru a le putea intelege. Copiii pun cele mai multe intrebari in jurul varstei de 3-6 ani, iar parintii ii ajuta sa-si insuseasca un numar mare de cunostinte, raspunzand cat se poate de corect si exact.

În familie se formeaza cele mai importante deprinderi de comportamant: respectul, politetea, cinstea, sinceritatea, decenta in vorbire si atitudini, ordinea, cumpatarea, grija fata de lucrurile incredintate. In realizarea acestor sarcini, modelul parental ajuta cel mai mult; parintele este un exemplu pentru copil. Parintii le spun copiilor ce e bine si ce e rau, ce e drept si ce e nedrept, ce e frumos si ce e urat in comportamente. Aceste notiuni il ajuta pe copil sa se orienteze in evaluarea comportamentului sau si a celor din jur. Tot in sens moral, familia il indruma sa fie sociabil, sa fie un bun coleg si prieten.

Familia contribuie si la educatia estetica a copilului. Parintii sunt cei care realizeaza contactul copilului cu frumusetile naturii (culorile si mirosul florilor, cantecul pasarilor, verdele campului etc.), cu viata sociala (traditii, obiceiuri stravechi etc.). Mijloacele mass-media si in mod special televiziunea, exercita o influenta puternica asupra educatiei estetice. Nu se poate vorbi despre o influenta strict pozitiva sau strict negativa; pe de o parte exista numeroase emisiuni culturale, de imbogatire a cunostintelor, dar pe de alta parte sunt difuzate numeroase programe care pot deforma imaginatia inocenta a copiilor intr-un sens negativ. Parintii trebuie sa controleze atat timpul pe care copilul il petrece in fata televizorului, cat si emisiunile pe care le urmareste. In unele familii preocuparea pentru cultura estetica a copilului lipseste cu desavarsire, iar in altele aceasta este exagerata. Daca copilul nu are aptitudini si nici placere pentru diferite arte (balet, muzica, teatru etc.), parintii trebuie sa respecte *optiunea copilului. Familia care reprezinta un bun mediu educative. Familia trebuie sa fie un colectiv sanatos, adica in componenta sa sa existe toti membrii care alcatuiesc in mod normal un asemenea colectiv (doi parinti), intre acestia sa fie relatii de intelegere, respect, intrajutorare, sa traiasca in deplina armonie, sa duca o viata cinstita, onesta. Opiniile celor doi parinti referitoare la copil trebuie sa fie convergente iar parintii trebuie sa fie un bun exemplu, avand in vedere cat de puternic este spiritul de imitatie la copii. In comparatie cu familia cu un singur copil, familia cu mai multi copii reprezinta, astfel, un mediu educativ mai bun.*

În concluzie, se poate afirma că familia joaca un rol covârşitor in educaţia timpurie a copilului, punând bazele formării sănătoase a personalităţii acestuia.

Rolul celor „7 ani de acasă”

Prof. Chibea Camelia
Şcoala Gimnazială „Nicolae Buleu”Mărgineni
Jud. Neamț

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață dăruiți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i”. Aristotel

Adeseori am auzit vorbindu-se de educație și de „cei șapte ani de acasă”, cele două noțiuni confundându-se în limbajul comun. Și totuși, dacă, aceste două noțiuni sunt complementare, dar distincte. Conform definiției din Dicționarul Explicativ al Limbii Române educația este „ansamblul de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușiriilor intelectuale, morale și sau fizice ale copiilor, tineretului sau oamenilor.”. În privința „celor șapte ani de acasă” putem spune că reprezintă setul de însușiri morale pe care un copil le primește în primii ani de viață, primii săi educatori fiind părinții.

În timpul „celor șapte ani de acasă” copilul va învăța ce înseamnă bunele maniere (să salute, să mulțumească, să își ceară scuze în cazul unei greșeli), dar și primele noțiuni despre mediul înconjurător. În privința acumulării primelor noțiuni ce țin de codul bunelor maniere, copilul va avea ca model părinții. Tot ceea ce aceștia fac, copilul va imita comportamental. De aceea nu este suficient ca unui copil să i se spună ce trebuie să facă, mai important este să i se arate transpunerea în practică a acestor noțiuni ce sunt până la urmă abstracte. Totuși, psihologii, atrag atenția că în prima etapă de dezvoltare emoțională a copiilor aceste noțiuni sunt însușite mecanic. Ei imită, nu conștientizează și importanța acțiunilor lor.

Un rol esential în dezvoltarea copilului, sub raport psiho-emotiv, îl are afecțiunea arătată de către părinți copilului. Dacă un copil este încurajat, i se explică calm cum trebuie să se comporte, simte mereu sprijinul părinților, atunci acel copil va crește cu sentimentul de încredere în sine. Un asemenea copil își va însuși mult mai ușor noțiunile elementare de bună creștere. În cazul în care unui copil nu i se explică aceste noțiuni, este lăsat liber sau i se fac toate mofturile atunci copilul nu va putea să își asume asemenea noțiuni. Mai grav este că în parentingul modern a apărut o modă a educației permisive. Aceasta presupune să lași copilul să facă tot ce dorește și în cazul unei greșeli el nu trebuie pedepsit. Acest model a fost glorificat în țările scandinave, mai ales Suedia, unde s-a considerat că în spiritul egalitarist al democrației copilul treduie tratat ca un adult. Așa cum reiese din studiile realizate în Suedia, acest tip de educație permisivă a dus la un eșec cu efecte nu doar în plan educational dar și social. Crescuți fără nicio restricție și fără a cunoaște vreo formă de autoritate acești copii au ajuns să fie inadaptați sistemului de educație (refuzul de a răspunde solicitărilor profesorilor în activitățile instructive-educative pe motivul încălcării unor drepturi) dar și în plan emotional (incapacitatea de a reacționa în cazul relațiilor interumane, mai ales când există opinii divergente) ori socio-profesional(sentimental neîmplinirii în viață).

Astfel se poate observa importanța modului în care un copil este educat în familie. Nu școala este cea care ar trebui să îl facă pe copil să își asume abecedarul bunelor maniere, ci familia. La școală copilul va învăța să scrie, să citească, va primi informații despre mediul înconjurător, cultura și civilizația țării sale ori primele noțiuni de știință. Dezvoltarea aptitudinilor moral-civice revine în primul rând părinților. Este evident că un copil va fi tentat să creadă că ceea ce este corect e lucrul spus de părinții săi și nu de către un străin, fie el chiar și un cadru didactic.

Importanța celor „șapte ani de acasă” se dovedește esențială în dezvoltarea ulterioară e copilului. Dacă ne dorim să avem un copil ce va deveni un bun elev, atunci educația sa de acasă este temelia peste care se poate clădi de către școală, dar și comunitate, comportamentul social-civic care să asigure integrarea copilului în viața comunității, cât și succesul său în viața școlară, și nu numai. Este important de precizat că educația de acasă nu se sfârșește odată ce copilul va devein școlar, lăsându-se toată responsabilitatea pe umerii școlii. Ea continua pe toată durata vieții copilului, rolul părinților fiind acela de a-i îndruma în permanență pe drumul cel bun. Nu degeaba se spune că pentru eșecul școlar al unui elev principala vină aparține părintelui, cel care ar trebui să îl supravegheze pe copil ca acasă să își desăvârșească educația începută în cadrul școlii.

Bibliografie:

1. Mircea Agabrian, Școala, familia, comunitatea, Ed. Institutul European, Iași, 2006
2. Gabriel Albu, În căutarea educației autentice, Ed. Polirom, Iași, 2002
3. Liliana Stan (coord.), Dezvoltarea copilului și educația timpurie, Ed. Polirom, Iași, 2016
4. Raluca Pantazi, Părinții permisivi au dat naștere unei generații de monștrii? Ce se întâmplă cu copii lăsați să facă tot ce vor, www.hotnews.ro
5. Mariana Păsărescu, Educația începe cu cei șapte ani de acasă, www.gds.ro

Importanța celor „Șapte ani de acasă...”

Realizat de către profesor pentru învățământ primar
Chindriş Măricuța, Şcoala Gimnazială Ieud

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruiți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i. ” (**Aristotel)**

„Cei şapte ani de acasă ”ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi și mai ales bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educaţia copiilor şi mă voi opri doar la câteva aspecte legate de educaţia creştină a copiilor.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze gesturi şi atitudini. Din nefericire, modelele pe care tinerii le imită în ziua de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa normală,oameni plini de patimi și de vicii. Tinerilor este necesar să li se prezinte şi altfel de modele de comportament uman. Pentru orice creştin modelul ar trebui să fie Hristos şi fiecare trebuie să fie conştient de acest adevăr. Totuşi este destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuşi Hristos Fiul lui Dumnezeu.

Ar fi bine ca tinerii să cunoască măcar câteva adevăruri din vieţile oamenilor aleşi de Dumnezeu şi pe care Biserica i-a avut încă din cele mai vechi timpuri şi până acum. Să conştientizeze cum alţii la vârsta lor în loc să aibă parte de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăţia cerurilor. Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai exact Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite cum ar fi: pictura, icoanele, cântările, toaca, veşmintele şi gesturile preoților până la cele de taină, cum ar fi liniştea sufletească şi pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna şi vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinţii sau bunicii, şi copiii sunt deprinşi de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanţă sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Tinerii pot afla în aceşti eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunţare la o viaţă egoistă, pentru o viaţă închinată semenilor. Eroii neamului pot fi cinstiţi, dar sfinţii, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezenţe reale în vieţile tinerilor. Deşi se prezintă în mod nevăzut, ajutorul lor este imens.În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune, căci acesta îi poartă de grijă şi îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaşte pe eroii neamului şi pe sfinţi, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe alte periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, copilul are mai întâi ca model două persoane care îl ajută să facă primiipaşi în viaţă şi anume ***părinţii.*** Ar fi bine dacă părinţii şi-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se ştie că orice copil are tendinţa să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinţii săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinţilor caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia atunci când copiii sunt adulţi.

Este o cruce destul de grea pentru părinţi să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani şi ani de zile în care trebuie să înfrunţi tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieţii şi la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape totul!

N-o poţi scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieţii părinţilor stă Dumnezeu, şi când părinţii trăiesc ştiind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire. Nu există handicap pe care părinţii să nu îl poată depăşi. Nu există cădere atât de mare din care părinţii să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor. Important este să aibă credinţă în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor şi să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască şi să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârşirea unor fapte importante, este de neînlocuit.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură („Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele sau legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși, clătite sau plăcinte!”), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viaţa duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea. Orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.preșcolar Chindris-Bocean Alexandra
Grad. Cu P.P. “Mamaruta”, Cluj-Napoca, jud.Cluj

Familia este prima şcoală care îl pregătește pe copil pentru viața socială. Derivând din latinescul "fomulus" - sclav domestic, termenul familie s-a schimbat în decursul vremurilor, căpătând conotații diferite. Familia a fost și este un mediu de generare și regenerare a resursei

umane, dar și al formării personalității viitorilor adulți. (Caluschi)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Dar educaţia primită în cei 7 ani de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba

chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea

în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini.

Construcţia celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, părinţi şi educatoare de ce anume ne leagă cine suntem „noi” şi cine suntem fiecare dintre noi. Ce ştim să facem şi ce putem face fiecare, pentru a reuşi împreună. A avea cei sapte ani de acasa înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună-cuviinţă tot timpul, în orice situaţie, cu toată lumea: cu parinţii, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care parinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Bibliografie:

Emilia Ioan, Cei șapte ani de-acasă, Editura Didactică și Pedagogică, 2002
Elena Bonchiș, Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, 2011

Triada reușitei în viață

Prof. înv. primar, Chiorean Carmen
Școala Gimnazială „Avram Iancu”, Târnăveni, Mureș

Într-o societate în care cuvântul „educație” a căpătat mai multe conotații, am putea spune că semnificația acestui cuvânt este „diluată”, se raportează la context și nu la anumite valori morale de înaltă clasă așa cum ar fi normal, a pierdut din consistența semnificației, deși structural nu a pierdut nimic. Astfel, oamni educați se găsesc mai rar, dar încă se mai găsesc, așa cum încă mai sunt și copii care dovedesc că „au cei șapte ani de-acasă”.

Așa cum fiecare om își trăiește viața după bunul plac, fiecare familie are propriul său sistem de valori ancorat la valorile societății în care trăiește, tot așa, fiecare copil are particularitățile proprii care-l deosebesc de ceilalți copii, pentru că fiecare individ este unic.

Sănătatea fizică și mentală nu depind în totalitate de persoană, însă toate celelalte aspecte care țin de om sunt rezultatele acțiunilor sale. Comportamentul omului se formează în timp, iar factorii care-și dau concursul în conturarea lui depind în mică măsură de copilul în formare. Copilul imită comportamentul părinților sau al persoanelor care-l cresc. În zadar i se explică unui copil mic ce e bine și ce e rău, dacă adulții care-i dau aceste explicații nu exemplifică prin coportament aceste sfaturi. Dacă adultul știe să mascheze în afara familie actele sale de comportament nonconformist, copilul nu poate face această selecție. El reacționează la fel atât în societate, cât și acasă, spre „surprinderea” părinților neputincioși, care-și doresc un copil educat, dar nu creează cadrul în care acesta crește și se dezvoltă. Părinții care înțeleg greșit rolul lor în educația copilului, vor continua să greșească, în detrimentul viitorului adult.

Triada reușitei în viață este alcătuită din copil, familie și școală/grădiniță. Responsabilitatea cade în egală măsură pe familie și pe școală/grădiniță, copilul fiind beneficiarul parteneriatului real dintre cei doi poli ai reușitei. Perioada pe care copilul o petrece la grădiniță este o tranziție între familie și școală, iar cea pe care o petrece în școală este o tranziție între familie și societate.

Colaborarea școală familie începe din primele zile de școlar ale micuțului cetățean. De o bună înțelegere a învățătorului și de stabilitatea unei relații pozitive de colaborare învățător-părinte depinde întreaga dezvoltare și educație ulterioară a copilului. Pe un teren sigur existent între școală și familie, se dezvoltă un comportament sănătos, capabil să înlăture cu succes barierele vieții, iar pe un teren defectuos se dezvoltă un comportament inadaptabil, care în timp va crea probleme.

Unde greșesc unii părinții care nu reușesc să stabilească legături solide cu școala? Această întrebare are mai multe răspunsuri, în funcție de particularitățile fiecărui caz analizat. Din dragoste excesivă, din dorința de a proteja copilul de tot ce înseamnă eșec, unii părinți ignoră sfaturile și recomandările profesorilor, devin chiar agresivi verbal, convinși fiind că dascălul greșește. Copilul care simte această atitudine, profită și se victimizează mereu. Pericolul major se va ivi atunci când va minți pentru că va ști că minciuna îl poate proteja. Pe măsură ce crește se va angaja în acțiuni greșite și coborând pe această pantă, cel mai probabil va deveni un inadaptat social.

Expuși pericolului de a minții sunt și copiii care au părinți prea exigenți, care refuză să accepte adevărul în legătură cu particularitățile individuale ale propriului copil, dar care nu a știut nici cum să valorifice avantajul oferit de cei 7 ani petrecuți de copil în sânul familiei.

Alți părinții nici nu doresc o colaborare cu școala, considerând că toată responsabilitatea educației îi revine acesteia. Aici se observă o discrepanță între interesele familiei și necesitățile copilului, o lipsă de interes care nu apare din senin, ci care a existat și pe pacursul primilor ani din viața micuțului. Cu toate acestea, unii copii care provin din astfel de familii își doresc autodepășirea și se aliniază la cerințele școlii, devenind oameni de încredere, însă procentul celor ce reușesc inserția socială în astfel de cazuri este prea mic în comparație cu numărul de copii „abandonați în școli”.

Oricare ar fi motivul pentru care nu se poate crea un cadru favorabil dezvoltării armonioase a copilului, rădăcinile acestuia se găsesc în familie, în rolul pe care aceasta îl joacă în viața copilului. Un copil bine ghidat în primii ani de viață, va găsi întotdeauna calea spre reușită, o cale sigură care-i va asigura un viitor strălucit. Beneficiarul unui astfel de educații va fi o persoană demnă de încredere, un om de cuvânt, un stâlp al societății, indiferent de domeniul în care va activa.

7 ANI DE ACASĂ SAU ROLUL FAMILIEI

ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. Mădălina-Miruna Chiosa
Colegiul Economic al Banatului Montan Reșița

Motto: *”Felul în care vorbesc părinții și profesorii îi arată copilului părerea lor despre el. Afirmațiile lor influențează încrederea și prețuirea pe care acesta o acordă propriei persoane. Într-o mare măsură, limbajul celor mari, determină destinul acelui copil.”* Haim Ginot

Pentru a avea o imagine cât mai completă asupra educaţiei unui copil, este necesar să privim atât la ceea ce se întâmplă în şcoală, cât şi dincolo de orele de clasă. Este important să acordăm o atenţie egală atât profesorului, cât şi părintelui, acesta din urmă fiind primul şi nelipsitul dascăl din viaţa unui copil. Comportamentul de la şcoală al copilului este profund influenţat de ceea ce se întâmplă acasă. Dacă părinţii nu formează o echipă în ceea ce priveşte educaţia unui copil, rezultatul nu va fi cel aşteptat.

Deseori auzim expresia „cei 7 ani de acasă”, mai ales în contextul actual, când foarte multe voci „apreciază” că tinerii din ziua de astăzi sunt din ce în ce mai lipsiți de educație. Este adevărat că astăzi copiii sunt incluși în diferite forme educaționale de la vârste foarte mici, iar termenul de 7 ani de acasă își pierde semnificația. În ciuda acestui fapt, există lucruri pe care copilul și le însușește în familie, iar școala nu va face decât să consolideze aceste comportamente dobândite. Dar ce se înțelege, de fapt, prin această expresie? În general, ne referim la educație, bune maniere, moralitate, ceea ce reprezintă cheia spre adaptarea unui copil în societate. Evident, un copil educat se va descurca mult mai bine în relațiile din societate decât unul care „nu are cei 7 ani de acasă”. La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă grija pe care i-o acordă părintele și relația pe care acesta reușește să o creeze cu propriul copil. Educarea copilului într-o atmosferă cât mai deschisă, bazată pe dragoste și încredere, este mult mai importantă și mai de succes decât o disciplină de fier, forțată, de frică.

Ce trebuie să ştie un copil de acasă? În opinia psihologilor, până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltat un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Pentru succesul educației de acasă, este foarte important ca părinții să înțeleagă anumite reguli, care pot părea simple, dar nu sunt deloc așa. Există situații în care, deși părinții acordă mult timp educației copilului, totuși acest timp nu se reflectă și în rezultatele obținute, în comportamentul zilnic al copilului. Și atunci, unde este greşeala? Este evident că un copil de a cărui educație nu s-a ocupat nimeni poate dezvolta probleme de comportament și adaptare, dar ce se întâmplă în cazul în care copilul provine dintr-o familie preocupată de acest aspect şi totuşi rezultatele nu sunt pe măsură? Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Degeaba îi atragem atenția să spună mulțumesc la magazin, dacă el nu a auzit acest cuvânt în familie în mod frecvent.

Un alt aspect este motivarea copilului, pedeapsa sau recompensa. Se dovedește că cea mai importantă recompensă pentru un copil nu este una materială (bani, telefoane, jucării), ci bucuria părintelui, mulțumirea direct exprimată față de copil pentru o reușită a acestuia, pentru gesturile frumoase și pentru faptele bune. La fel de importantă se dovedește exprimarea directă a sentimentelor și în cazul greșelilor. Este, cu siguranță, posibil ca părintele să obțină rezultate mai bune de la copil atunci când își exprimă dezamăgirea sau când ignoră decât atunci când ceartă sau lovește copilul.

Evident că fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Puţini copii se comportă ca şi cum tocmai ar fi ieşit de pe porţile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puţini sunt, probabil, şi cei care se comportă ca un veritabil domn Goe. În mediul de acasă copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă faptul aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. Pentru a folosi expresiile „îmi pare rău” şi „te rog”, un copil are nevoie să le audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa şi exemplul personal. Astfel, eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Bibliografie

1. Faber A., Mazlish E., *Comunicarea eficientă cu copiii*, ed. Curtea Veche, 2013.
2. www.desprecopii.com.

Cei şapte ani de acasă
-studiu de specialitate-

Prof.înv.primar,Chiosu Cornelia-Viorica
Şcoala Gimnazială Nr.1 Ţicleni, Gorj

„Nu trebuie să faceţi în faţa copilului nimic din ceea ce nu vreţi să imite. (John Locke)

În situaţiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ne gândim că nu a fost educat corect, nu este politicos, *nu are cei şapte ani de acasă.* Această expresie defineşte tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumulate în primii ani de viaţă. În această perioadă copilul este pregătit să primească informaţia de la familie pentru că îşi petrece foarte mult timp în compania ei, în special până la vârsta de trei ani, influenţând foarte mult comportamentul lor.

Bebeluşul este foarte ataşat de mamă, tată, bunici, iar comportamentele, limbajul sunt imitate de către copil în joaca lui şi în comunicarea cu ceilalţi. Ticurile verbale, reacţia adulţilor la stimuli, modul de a răspunde la mediu sunt observate de copil asemeni unei oglinzi.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificarea cu persoana apropiată.

Ca şi adulţi nu este de ajuns să ne controlăm limbajul şi comportamentul în faţa copiilor, ci şi exprimarea diverselor sentimente: furie, dezamăgire, tristeţe, precum şi a dorinţelor şi nevoilor. Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinte, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situaţii şi va fi judecat, acceptat ori nu de societate. Părinţii pot fi numiţi primii educatori ai copiilor deoarece ei sunt primii cu care interacţionează copilul constant încă din prima zi de viaţă; familia este modelul pe care copilul îl imită, modul de viaţă al familiei este principalul reper în viaţă al copilului; comunicarea intrafamilială influenţează decisiv dezvoltarea copilului, formarea personalităţii lui.

Să ne imaginăm două scenarii diamatral opuse în acelaşi decor. În primul dintre ele, copilul merge împreună cu părinţii la restaurant să servească masa. El stă la masă cuviincios, cu spatele drept, cu coatele pe lângă corp, mânuind cu dexteritate toate ustensilele de lângă farfurie, mulţumeşte politicos chelnerului atunci când este cazul şi participă manierat la discuţia părinţilor. Al doilea scenariu, copilul părăseşte masa părinţilor, se aşază la masa altor persoane, se bagă pe sub mese, aleargă prin restaurant izbindu-se de chelneri, strigă atât de tare încât întrece orchestra care cântă în surdină, varsă pe faţa de masă alimente.

Trebuie să recunoaştem că puţini sunt copiii care se comportă exemplar ca şi cum tocmai ar fi ieşit de pe porţile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puţini sunt copiii din a doua categorie, cel care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui ***D-l Goe*** sau ***În vizită.***

Analizând cele două exemple extreme, apare o provocare şi anume: care ar fi regulile pe care ar trebui fiecare părinte să le aplice astfel încât proprii copii să dea dovadă că au ***cei şapte ani de acasă.***

Cei şapte ani de acasă înseamnă o serie de reguli de bun simţ, igienă, respect pe care orice copil trebuie să le înveţe de la părinţi, şi anume:

- ✓ Să asculte pe cineva când îi vorbeşte;
- ✓ Să salute;
- ✓ Să nu vorbească cu gura plină;
- ✓ Să spună adevărul;
- ✓ Să nu fie agresiv;
- ✓ Să-i respecte pe cei din jur(prieteni, străini);
- ✓ Să înţeleagă şi să aplice normele sociale;
- ✓ Să aplice bunele maniere la masă;
- ✓ Să-şi recunoască greşelile;
- ✓ Să dea dovadă de tact şi toleranţă atunci când situaţia o cere;
- ✓ Să respecte proprietatea personală şi a celorlalţi;
- ✓ Să fie îngrijit, curat;
- ✓ Să nu se scobească între dinţi, ori în alte părţi când vorbeşte cu cineva sau este în public.

Consider că toate aceste reguli sunt rezultatul a mulţi ani de experienţă, cu încercări, eşecuri deoarece aceste lucruri se învaţă mai mult prin copierea părinţilor, decât prin predici şi povestiri.Şi este important, de asemenea ca independenţa copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să ia deciziile în locul lui, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul ca să-şi afirme independenţa, ori va evita totul dintr-un exces de prudenţă.Din contră, dacă e obişnuit de mic să înfrunte anumite situaţii şi să facă nişte alegeri pe măsura lui, dar controlate de adult îi va fi mult mai uşor să ia hotărâri în ceea ce-l priveşte.

Bibliografie:
Jinga, I., Istrate , E., *Manual de pedagogie*, Bucureşti, Editura All Educaţional, 1998
Stănciulescu, E., *Sociologia educaţiei familiale*, Collegium, Polirom, Iaşi, 1998

CEI 7 ANI DE ACASA

prof. Daniela Chiper

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii.

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Pe parcursul etapelor de dezvoltare din viaţa indivizilor descoperim că aceste reguli se îmbunătățesc pe parcursul vieții, dar definitoriu este modelul oferit de familie. Un copil are drept model părinţii în al căror mediu familial se dezvoltă până la vârsta de 3 ani , când intră în treapta preşcolarităţii. La această vârstă un copil ar trebui să ştie să salute, să respecte anumite reguli de igienă sau reguli de comportament la masă, în vizită, la locul de joacă, în magazin , etc. Timpul de calitate acordat copiilor în cadrul familiei duce la achiziţii majore în primii ani de viaţă ai copilului. Părinţii conştienţi de aceste lucruri încearcă să formeze copiilor o conduită civilizată şi ei înşişi se comportă ca atare pentru că modelul matern este primul imitat de copil.

Cei mai mulţi dintre părinţii zilelor noastre consideră că şcoala are rolul de a introduce reguli şi de a forma tipuri de comportamente, dar nu este oare mai simplu ca fiecare copil să vină deja cu un bagaj de cunoştinţe? Educarea tinerelor generații ar fi mai ușoară dacă respectul pentru cel de lângă noi ar veni de acasă și nu am încerca să spunem mereu că ni se cuvine totul. Suntem ființe unice , dar trăim într-o societate ce presupune a lucra sau a colabora cu alții de aceea părinții ar trebui să acorde atenție acestor aspecte și să nu considere că tot ce se făcea odată trebuie aruncat. O țară cu cetățeni educați este o țară prosperă și de aceea reguli simple și norme de bun simț ajută cetățenii să evolueze. Adaptarea la mediul școlar este mult mai ușoară atunci când copilul a parcurs etapa preșcolarității într-o instituție de învățământ, de aceea cei șapte ani de acasă fac parte dintr-o verigă de neînlocuit din dezvoltarea noastă.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanţele intelectuale, fizice sau de altă natură! „Cei sapte ani de acasa” vor constitui “fundația” pentru construcţia unei vieți inchinate binelui, frumosului și adevărului. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare.

Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie este stringentă.

Responsabilitatea celor 7 ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie

Popovici, D., Sociologia educaţiei, Iaşi, Institutul European, 2003.
Stănciulescu E., Sociologia educației familiale vol. I, Ed. Polirom Iași, 1998;

Ganduri despre mama.

inv. Chiper Ionica

Mama! Ce cuvant inaltator ! Primul nostru cuvant ! Ce sentiment de dragoste ne invaluie sufletul si un chip sfant ne apare in fata ochilor atunci cand il rostim ! O privire calda si ocrotitoare ne urmareste fiecare pas al vietii , facand-o astfel sigura pentru noi sa sorbim fara grija din pantecul ei fermecat, cu sufletul impacat si cu siguranta ca orice gresala va fi imediat indreptata.

Atunci cand ne simtim nesiguri, cand ne este frica si nu avem langa noi ajutor de nadejdie, cand ne este foame, cand ne este frig, cand simtim nevoia ca cineva sa ne ingrijeasca ranile sufletesti si trupesti, cand avem nevoie de ocrotire si de iubire, cand suntem singuri si ne este teama, vrem ca langa noi sa se afle mama sa ne ocroteasca si sa ne ofere ceea ce numai ea poate ,in modul cel mai sincer si cel mai curat: dragostea . Orice frunza se afla ocrotita in copacul ei , orice raza doreste sa stie ca soarele o are in grija, cum orice copil isi doreste mama alaturi.

Mama este fiinta careia ii suntem datori cu un respect profound, careia ii multumim pentru faptul ca ne-a adus pe lume si ca alaturi de Dumnezeu a contribuit la existenta noastra, daruindu-ne cel mai frumos cadou pe care il putem primi cu inima deschisa : viata. Tot ceea ce avem si tot ceea ce vom avea , viitorul, prezentul si trecutul il datoram mamei, celui mai bun prieten pe care il avem alaturi in clipe grele.

Cu ochi blanzi de caprioara, mama este bucuria ce te inconjoara si chiar uneori daca e suparata sau manioasa este frumoasa ca Maica Sfanta.

Primul zambet, primul pas, primul cuvant, o carte de povesti frumoase, copilaria cu toate tainele ei sunt strans legate de aceeasi persoana care, descrisa cu ajutorul cuvintelor, pare ireala. Ochii ca niste lumanari sclipitoare, gura ca un trandafir imbobocit, zambetul ca un curcubeu dupa o ploaie calda de vara alcatuiesc figura draguta a mamei.

Orice copil, orice fiu vede in mama lui o fiinta mareata, fara de pacat, puternica precum o stanca in marea involburata si totusi, in acelasi timp, o fire blanda, o zana ce a coborat din taramul basmelor pentru a fi alaturi de noi.

Ce copil orfan nu isi doreste ca in luna martie, luna femeilor, fetelor, dar in special al mamelor, sa aiba pe cine sa iubeasca, sa aiba cui sa-i spuna, „la multi ani !”, sa-I dea un martisor facut de manutele lui. Asa ca noi, in bucuria noastra, in luna martie trebuie sa ne amintim si de acei copii care nu pot spune mama nimanui si nu pot simti iubirea ce o poate oferi aceasta fiinta.

Nu avem motive sa credem ca iubirea nu exista,pentru ca o avem pe mama alaturi care in veci ne va iubi.

"Fii dar, copile, fericit!
Atata vreme cat traieste,
Tu ai un dar nepretuit:
O mama care te iubeste!"

Să construim împreună cei 7 ani…de-acasă!

Grădiniţa P.P. „PITICOT” Cîmpeni
Prof. Înv. Preşc. CHIRA MIHAELA IOANA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia îl vor ajuta pe copil să-şi autoevalueze munca şi să ştie care sunt direcţiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exerciţiu. Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. etc.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”).

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:
1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: CHIRAC STELIANA
Colegiul Naţional „*Ana Aslan*” Brăila

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

„Cei şapte ani de acasă“ reprezintă o expresie de valoare, cu vechime în societatea românească. *A avea cei şapte ani de acasă* reprezenta apanajul unei educaţii ce provenea din familie şi devenea condiţia esenţială pentru a pătrunde cu succes în şcoală şi a reuşi mai târziu în viaţă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Educaţia copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educaţional. Fie că este vorba despre viaţa de acasă, fie că vorbim despre educaţia de la grădiniţă sau şcoală, copilul trebuie învăţat să înţeleagă şi să respecte regulilele de comportament sau interdicţiile pe care i le stabilesc părinţii sau educatorii.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut şi în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Ce construieşte copilul în primii ani de viaţă şi de ce este important să fi parcurs această etapă a celor „şapte ani“? Trei aspecte sunt de menţionat aici, şi anume construcţia unui sentiment de apartenenţă familială, construcţia unui sentiment de identitate individuală şi construcţia unei structuri psihice interioare adaptate lumii exterioare şi capabile să răspundă exigenţelor acesteia.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

De unde învaţă copilul ? Răspunsul la această întrebare diferă în funcţie de o serie de factori, de concepţiile părinţilor despre educaţie, formare şi parenting. Indiferent de convingeri, experienţe sau atitudini, scopurile tuturor părinţilor converg înspre acelaşi rezultat: cu toţii ne dorim copii bine pregătiţi, care să-şi găsească un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă în care orice cunoştinţă în plus poate face diferenţa.Unul dintre răspunsurile tradiţionale cu privire la întrebarea **De unde învaţă copilul ?** este, evident, şcoala. Şcoala rămâne principalul mijloc de educaţie formală a copilului. Şi pentru mulţi copii ea este singura modalitate de a-şi depăşi, odată, condiţia mizeră şi singura speranţă la o viaţă decentă.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Expresia "Cei şapte ani de-acasă" defineşte întregul bagaj de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată "culmea achiziţiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

1. Sălăvăstru, D., *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi, 2004.
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Grădinița cu P.P. Nr. 29, Sibiu
Educ. Chirhoc Alexandra- Maria

”Educaţia este cea mai puternică armă
pe care voi o puteţi folosi
pentru a schimba lumea.”
– Nelson Mandela

Copilul, imediat după naştere, începe să crească și să progreseze. Modificările corporale cantitative realizate de creştere nu pot fi considerate ca un progres real decât în cazul în care această creştere se asociază cu transformarea treptată a calităților psihice ale copilului prin îmbunătățirea lor.

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilariei. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

În mod firesc, orice părinte se întreabă: ”Sunt un părinte bun pentru copilul meu?” sau ”Ce înseamnă să fii un părinte bun?”.

Pentru copii şi pentru viitorii cetăţeni ai societăţii, anii petrecuţi în sânul familiei sunt foarte importanţi. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinţii, să fie riguroşi cu ei înşişi, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinţilor, dar observă în primul rând gesturile părinţilor. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esenţial exemplul faptei.

Educația trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politicos. Manierele bune sunt obținute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd și aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinții lor.

Educaţia copiilor în primii ani de viaţă, pe care şi-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulţi dintre psihologi, pedagogi şi specialişti au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul in interacțiunile cu ceilați. Când copilul este pregătit să primească informații este foarte important modul în care vor fi transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), este de mare folos.

Ambianța familială influențează temperamentul copilului. Dacă în casă este bună înțelegere și veselie, temperamentul copilului ca lua un aspect de calm și bună dispoziție. Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai influențat de mamă. După 5 ani, tatăl trebuie prin autoritatea lui, să intervină mai activ, copilul înregistrând în mod subconștient toate stările lor sufletești.

Personalitatea copilului începe să se manifeste de la vârsta denumită preşcolară. Exemplele bune din viața familială vor influența în mare măsură comportarea lui psihică. Educația copilului trebuie să doe astfel orientată, încât el, însuşindu-și modurile de acțiune ale părinților, să se călăuzească după ele în practică. Un rol important în educarea copilului până la 10 ani o au jocurile și jucăriile.

Obligația bunelor maniere la copii nu trebuie să fie legată de observații aspre sau să fie o consecință a unor discuții sau rugăminți repetate. Copilul va mânca dacă va vedea și la părinți supunere față de aceste reguli. Va veni regulat la masă la ora fixă, dacă și părinții vor face la fel, respectând regulile.

Un om ”certat” cu bunele maniere, suportă consecințele neîndemânării sale în mișcare și cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezintă între oameni. Bunele maniere trebuie să fie compuse din atitudini care, se iau în mod automat şi nu prin rațiune. Ele trebuie să aibă ca bază politețea, delicatețea, tactul, bunătatea.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Şcoala Gimnazială ”Nicolae Iorga”, Sibiu
Înv. Chirhoc Mariana- Eugenia

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate,
şi de felul în care părinţii duc această cruce, depinde calitatea de creştin adevărat a viitorului adult!”
Danion Vasile

Așa cum procesul de învățământ începe cu prima zi de școală, educația începe din prima zi de viață a copilului.

Această formulă nu s-a referit niciodată la faptul că un copil și-a petrecut primii șapte ani din viață lângă familia lui, ci la educația pe care a primit-o copilul în cadrul ei.

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

Indiferent de locul în care ne aflăm: la şcoală, acasă sau în societate normele de comportare civilizată fac diferenţa între indivizi.

În acești șase- șapte ani de acasă, se formează deprinderile de comportament, stima de sine, atitudinea față de ceilalți și față de școală, de asemenea învățăm acasă, de la părinți, bunici frați mai mari și primele reguli de politețe.

În această perioadă, copilul învață să fie politicos, să știe când și pe cine să salute. Salutul fiind primul semn de politețe- se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“. De asemenea, în cei șase- șapte ani de acasă, copilul învață cum să se comporte in cămin, să asculte sfaturile celor mai mari, să facă ordine în cameră, să nu răspundă obraznic, să știe cum să se comporte în timpul mesei fie că sunt acasă sau în vizită, să știe că, curățenia corporală nu poate fi înlocuită cu nimic, să știe cum să se comporte pe stradă, să traverseze doar pe culoarea verde a semaforului sau prin locuri indicate special cu zebre, să știe cum să se comporte la școală fie că sunt în timpul orelor fie că sunt în recreație, să știe cum să se comporte în mijloacele de transport- copilul învață, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. „Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va înva̦ta că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm, să știe cum să se comporte când merg într-o vizită sau primesc o vizită, să știe să se comporte în magazin, într-o excursie, cum să vorbească.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Cred că cei şapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă. La fel e şi la oricare dintre noi. De asemenea sunt de părere că esenţial este să fim simpli cu copiii noştri, să îi învăţăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine şi rău, frumos şi urât. Trebuie să învăţăm să dăm şi să primim mai tarziu. Este nevoie să înţelegem că educaţia se face pentru copii şi nu pentru liniştea şi comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o şansă în plus, pentru a le face drumul în viaţă mai târziu.

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE-ACASĂ

Prof. pentru învățământul primar : Manuela Chiriac
Şcoala Gimnazială Nr. 1 Slobozia-Conachi
Com. Slobozia-Conachi, jud. Galaţi

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face faţă exigenţelor societăţii, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noştri nu numai achiziţia de cunoştinţe, priceperi, deprinderi, ci şi însușirea unui comportament adecvat, în aşa fel încât să facă faţă cerinţelor societăţii.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacităţi de comunicare, de relaţionare, de operare cu informaţii?

Cu siguranţă, nu trebuie să uităm în formarea generaţiilor viitoare şi de buna-cuviinţă şi de politeţea sufletului omenesc.

Modelarea şi stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări şi nu la gesturile "de faţadă" care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaştem? Ce înseamnă să spui adevărul? Ştii să fii recunoscător? Dar să porţi o conversaţie plăcută? Ştii să zâmbeşti? Ai înţeles vreodată cu adevărat tainele expresiei "vorba dulce mult aduce" ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine şi să reflecte asupra fondului moral al relaţiilor umane.

"Cei şapte ani de-acasă" care, în prezent , au devenit " cei şase ani de-acasă" sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiţi de sens, o expresie învechită şi demodată.

Părinţii, încărcaţi de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzeai spunându-se : "Ce copil politicos! Se vede că are **cei şapte ani** de-acasă!"

De câţiva ani se observă o nepăsare şi o lipsă de griji faţă de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuţi în familie.

Este nevoie să înţelegem că educaţia se face pentru copii şi nu pentru liniştea şi comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o şansă în plus, pentru a le face drumul în viaţă mai târziu.

Specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu isteţimea, iar răsfăţul cu dragostea.

Zece reguli esențiale în educația și creșterea copilului pâna la 7 ani ar fi următoarele:

1. Să fie învățat sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Să se stabilesască și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului!

3. Să se comunice cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii; să se limiteaze timpul petrecut la televizor sau calculator și să se concentreaze în educația lui pe arta conversației!

4. Să fie învățat să iubească lectura și cărțile - începând încă de când e bebeluș citindu-i-se povești, apoi, treptat, lasându-l pe el să le exploreze până când învață să citeasca și să se bucure singur de ele!

5.Să fie lăsat să se bucure de copilărie - nu să se încerce să se facă din el un geniu înainte de vreme; permițându-i copilului să socializeze, să se distreze și să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. Să nu se abuzeze în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; să se evite educația cu "palma la fund" și să se concentreaze pe disciplina pozitivă.

7. Să fie învațat să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

8. Să fie învățat să se spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinți! Copilul imită ceea ce vede și aude în jurul lui!

9. Să se petrecacă cât mai mult timp cu micuțul de către părinți! Să fie un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

10. Să fie iubit necondiționat și să i se arate zilnic asta! Iubit indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Să nu se glumească pe seama lui, să nu i se pună porecle și să i se spună zilnic că îl iubește. Să i se demonstreze acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puţini copii politicoşi şi bine crescuţi.

Disciplina bunei convieţuiri lipseşte sau mai bine zis a dispărut şi din ce în ce mai mulţi tineri au rămas corigenţi la această materie şi nu ştiu să trăiască decent, frumos şi demn printre oameni.

Acestea se învaţă pe parcursul întregii vieţi, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt **“cei şapte ani de-acasă”.**

Politeţea, buna-cuviinţă şi bunele maniere sunt “lucruri” care se învaţă. Primele reguli de politeţe le învăţăm de la părinţi şi bunici, apoi la grădiniţă şi abia apoi la şcoală.

Însă și Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe educaţia copiilor. În fiecare predică, slujbă şi sfat al preoţilor către credincioşi ar trebui să se sublinieze importanţa educaţiei, a atmosferei familiale şi, de asemenea, importanţa comunicări cu copiii. Educaţia sau, în sens contrar, lipsa de educaţie are implicaţii majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte uşor să identifici, dacă priveşti pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care a fost sau nu educat la timp, în familie.

Fiecare copil este bine să ştie că, dacă este politicos şi are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalţi vor fi, la rândul lor, politicoşi cu ei.

Este bine de ştiut că a avea **“cei şapte ani de-acasă”** înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună-cuviinţă pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situaţie, cu toată lumea: cu părinţii, fraţii, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinţii, bunicii, învăţătorii şi chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i înveţe pe copii (oriunde şi oricând) următoarele: Cum, când şi pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la şcoală, la cinematograf, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când şi de ce oferim cadouri?, Ce şi cât vorbim?, Cum şi când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine şi lăsând indolenţa de o parte, am deveni adevăraţi formatori de oameni, de caractere şi personalităţi.

Nu este corect să dăm vina pe alţii.

Să nu acuzăm părinţii care nu se ocupă de educaţia copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, şi noi suntem părinţi.

Să nu acuzăm nici dascălii care nu ştiu să-şi stăpânească elevii, pentru că şi noi poate ne-am numărat odată printre aceştia.

Să ne amintim în orice moment că nemulţumirile noastre pot fi schimbate prin contribuţia noastră, a tuturor: părinţi, bunici, învăţători, profesori.

Noi toţi, cu dragoste şi stăruinţă, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei şapte ani de acasă.** Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Înv.Preşcolar: CHIRIAC MARTA-ELENA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT
„GULLIVER” SUCEAVA

Cei şapte ani de acasă se referă în primul rând la comportamentul unui copil. Având cei şapte ani de acasă, probabil ştie să se comporte şi cu un om mai în vârstă, şi în societate, şi în viaţă. Am doi băieţi despre care spun că au cei şapte ani de acasă. Lipsa celor şapte ani de acasă depinde de caracterul copilului, depinde şi de părinţi, ce văd în casă, ce vâd în familie, ce îi învaţă în primul rând. Copilul trebuie educat şi învăţat de mic în aşa fel încât să fie mai bun pentru ceilalţi. Neştiind să-i educi de mici, copiii ajung să facă atâtea şi atâtea lucruri rele. Un rol important îl are şi credinţa în Dumnezeu. Părinţii trebuie să-i înveţe pe copii în primul rând să meargă la biserică, de mici.“

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Cei şapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinţi şi societate, în al doilea rând. Cred că esenţial este să fim simpli cu copiii noştri, să îi învăţăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine şi rău, frumos şi urât. Trebuie să învăţăm să dăm şi să primim mai tarziu. Este nevoie să înţelegem că educaţia se face pentru copii şi nu pentru liniştea şi comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o şansă în plus, pentru a le face drumul în viaţă mai târziu. Oamenii uită că nu suntem singuri în toată lupta noastră. Cineva de sus ne veghează şi ne povăţuieşte fără să ştim. Cred că tot ceea ce se numeste instinct matern sau patern este, de fapt, intervenţia divină.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă" îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAŢIA COPILULUI

Prof. Chirica Mihaela Colegiul Naţional Pedagogic „Ştefan cel Mare” Bacău

Familia, definită drept „comunitatea formată din părinţi şi copii“, sau „celula din care s-a născut şi se bazează societatea omenească”, are ca scop „lărgirea hotarelor împărăţiei lui Dumnezeu.” Întrucât fiecare familie face parte din Biserica lui Hristos, care este arhetipul familiei, prezenţa lui Hristos face din familie o Biserică, adică acea „Biserică mică“, după cum o numeşte Sfântul Ioan Gură de Aur, spre deosebire de Biserica Mare, “prag al împărăţiei Lui Dumnezeu.” Cât priveşte copiii sunt consideraţi o binecuvântare a lui Dumnezeu faţă de familie (Luca 1,25). Aceştia dau sens vieţii de familie. Cel de al „treilea element” al familiei îl constituie „copiii”

Dorinţa fiecărei familii trebuie să fie dobândirea mântuirii, “educând copiii în Legea Domnului Hristos, Legea iubirii.” Cum familia este „Biserica mică”, “părinţii au dreptul şi responsabilitatea educaţiei religioase.” Cea dintâi responsabilitate şi posibilitate a formării copiilor este a părinţilor, aceştia transmiţându-le patrimoniul valorilor spirituale” ce a fost asimilat de familia însăşi. Părinţii sunt primii educatori ai copiilor.

Sfântul Ioan Hrisostom face trimitere la imitarea modelului vieţii Sfintei Treimi, identificându-i pe cei doi sau trei adunaţi în numele Domnului cu “bărbatul, femeia şi copilul”. Pentru Clement Alexandrinul, educaţia urmăreşte realizarea unei vieţi de comuniune în familie şi în societate. Evident, marele alexandrin se înscrie perfect în tradiţia biblică a educaţiei, înţeleasă ca purtare de tip dumnezeiesc a părinţilor faţă de copii şi a creştinilor în marea comunitate umană.

Recuperarea familiei de astăzi se poate realiza numai prin intensificarea activităţii de catehizare creştină şi de consiliere spirituală a membrilor săi. Această activitate poate fi desfăşurată de către preoţii Bisericii şi în şcoli, de profesori. Porunca Decalogului - "cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ţi fie bine şi să trăieşti ani mulţi pe pământul pe care Domnul Dumnezeu ţi-l va da (Ieşire 20, 12)", se referă la faptul că părinţii nu trebuie cinstiţi doar pentru că sunt originea biologică a copiilor lor, ci şi pentru că sunt formatorii spirituali ai copiilor. “Este un mod foarte propriu Scripturii de a vorbi despre educaţia - ca mystagogie si pedagogie - din aproape în aproape, nu prin propunerea unor teorii despre buna-purtare, ci prin întruparea unui model de viaţă, prin constituirea unei maniere teologice (după criterii divine) de a fi şi prin participarea membrilor familiei la acest model.”

Copiii, dar şi părinţii primesc în egală măsură sfaturi apostolice, diferenţiate, în funcţie de vârsta fiecăruia (I Ioan 2, 12-14): copiii trebuie să înveţe ascultarea de părinţi pentru dobândirea celor făgăduite, iar părinţii trebuie să-şi privească fiii ca persoane ce trebuie educate, instruite, îndemnate la mântuire, şi nu ca obiecte “în învăţătura şi certarea Domnului” (Efeseni 6, 1-4; 1 Corinteni 3, 20-21). Dacă în familia creştină există pacea şi buna-înţelegere între şoti şi membrii familiei, cu siguranţă şi copiii lor vor fi virtuoşi.

Biserica lui Hristos, este cea care contribuie la reinstituirea familiei în drepturile şi funcţiile sale. Aceata e "marea familie", Biserica care este “laboratorul experienţei participării fiecaruia şi a tuturor la viaţa desăvarşită, în ambianţa dumnezeiască.” Principiile generale de care părinţii trebuie să ţină seamă în vederea educării religioase a copiilor sunt menţionate de Pr. Prof. Dr. Răducă Vasile în articolul cu titlul: ”Familia – factor de educaţie religios-morală”

- Primul factor se referă la faptul că părinţii trebuie să acorde o mare *importanţă valorilor religioase* pe care trebuie să le transmită. Părinţii în general, când se gândesc la evoluţia propriilor copii, se raportează doar la partea materială. Când ne referim la „părintele creştin” ne referim la metodele de pregătire a copilului pentru viaţa şi valorile creştine.
- Părinţii trebuie să adopte un *mod de viaţă adecvat idealului educaţiei*. Propice educaţiei religioase este viaţa de familie cumpătată şi echilibrul sufletesc prin trăire şi atitudine, indiferent de bucuriile sau încercările prin care părinţii experiază viaţa înduhovnicită.
- Copiilor trebuie *să li se indice calea mântuirii*, dar nu singuri, ci cu părinţii care trebuie să meargă împreună cu aceştia, având în vedere faptul că, pruncul este predispus să imite ceea ce vede la proprii părinţi. Nu pregătim copilul pentru conştientizarea idealului ei, ci pentru atingerea acestuia.
- Copiii trebuie să fie educaţi şi determinaţi *să respecte şi să asculte de „preceptele religioase”* care să conducă la libertate şi autodăruire. Noţiunea de libertate nu trebuie tradusă prin replica „ fac ce

vreau" , ci aici se referă la „ceea ce trebuie pentru a nu cădea din comuniunea cu Dumnezeu şi cu semenii"

- Copilul trebuie *introdus în viaţa de rugăciune şi în cultul Bisericii*. Astfel, educaţia religioasă nu poate exclude din cadrul ei, Biserica care nu este doar un lăcaş de cult, ci şi cea în care lucrează harul lui Dumnezeu în ea, prin sfintele slujbe. Subiectul de educat trebuie să conştientizeze importanţa şi efectele slujbelor.

Idealul educaţiei religioase nu poate fi decât un ideal integralist, el constă "în a cultiva toate forţele de care se dispune omul ca fiinţă psihofizică, precum şi valorile ideale menite să inspire pe cele dintâi şi să le dea direcţii , cu alte cuvinte, educaţia va tinde continuu la realizarea valorilor ideale şi la idealizarea forţelor reale, deci la idealismul activ. Educaţia creştină urmăreşte realizarea comunicării omului cu Dumnezeu, ceea ce presupune din partea omului o permanentă purificare de patimi şi o creştere în virtute.

Foarte important este modul cum părinţii îi pot educa pe copii din punct de vedere religios. O modalitate prin care aceştia ating acest aspect este cea didactică. Cea mai importantă este propriul exemplu pe care-l dau părinţii copiilor despre viaţa lor religioasă, fără ca să-şi propună acest lucru.

Înţelepciunea este o condiţie pentru cei ce vor să devină buni părinţi, capabili de educarea copiilor lor. Aceast lucru este amintit de Sfântul Ioan Gură de Aur prin sintagma "comuniune de viaţă". Cel mai important aspect, e faptul că femeia este cea care are datoria sacră de a educa copiii, "care sunt cea mai mare avere a familiei." Acelaşi lucru îl afirmă şi Sfântul Ioan Hrisostom, probabil fiind motivat de faptul că el a fost crescut şi educat de mama sa.

Educaţia nu constă, în luarea unor măsuri coercitive, ci într-o "iniţiere spre asceza minţii, care învaţă să urmarească neîncetat înţelepciunea." Sunt părinţi care plasează sarcina educaţiei religioase altora sau mai târziu pentru când copiii vor putea opta pentru o religie sau confesiune creştină. "Aceasta se face în numele libertăţii copilului, considerând toate confesiunile şi formele de manifestare religioasă drept căi egale în drumul omului spre Dumnezeu." Creşterea şi educarea copiilor este o continuare a procesului de naştere. Părinţii transmit în continuare viaţă copiilor şi după naştere, prin educarea şi formarea copilului. Pe întregul proces de creştere şi educare a copilului, părinţii transmit, informează şi formează (dau formă) copilului, imprimându-i un mod de gândire şi comportament. "Acest transfer (mai mult sau mai puţin conştient, mai mult sau mai puţin metodic) de viaţă, de găndire şi de comportament de la părinţi la copil constituie forţa care asigură (sau nu) copilului naşterea pentru lumea în care va trăi, forţa educaţiei, prin urmare, şi a educaţiei religioase." Părinţii, pentru a da o educaţie aleasă, creştină copiilor lor, trebuie să ştie că ei, prin această calitate sunt cunoscuţi de copii, chiar dacă acest fapt nu se face la modul direct şi deschis. Subiectul educat, copilul nu învaţă doar atunci când comunici cu acesta, când îi dai un sfat sau găseşti argumente pentru diferite situaţii de criză sau când îi porunceşti. El este zidit şi format în diferite situaţii şi împrejurări, dar mai ales prin propriul comportament al părinţilor („modul în care vorbeşte cu alţii, modul în care se bucură sau se întristează, din modul în care se comportă cu prietenii sau cu duşmanii, din modul în care se îmbracă, din modul în care se distrează, din întregul său mod de a fi.")

Foarte importantă este familia pentru societate, deoarece deteriorarea relaţiilor sociale este, din perspectivă creştină, o consecinţă imediată a dizolvării familiei, proces care se petrece atunci când familia nu mai este întreagă, de aceeaşi credinţă şi mai ales fără de iubire şi înţelegere (Matei 24, 7 si 12; Marcu 13, 8 si 12). Societatea umană este „familia cea mare" care nu poate fi o societate a comuniunii atăt timp cât familia, unitatea minimală e destrămată. Despre acest lucru ne incredintează Mântuitorul, îndemnandu-ne să ne rugam aceluiaşi Dumnezeu ca Tatăl al tuturor, pentru că "toţi suntem fraţi, fii ai aceluiaşi Părinte şi membri ai aceleiaşi familii (Matei 6, 9)." Cercetările psihosociologice au evidenţiat câteva direcţii ân care familia contribuie la formarea în sens religios a descendenţilor.

Rolul personalului de cult este important în îndrumarea atât a părinţilor, cât şi a copiilor. "Un computer i-ar putea preda unui copil înteg catehismul – scria Meredith B. Mc Guire – dar aceste cunoştinţe, în sine, ar avea probabil o semnificaţie foarte mică în viaţa şi comportamentul colectiv al copilului". Familia are o importanţă majoră, hotărâtoare în societatea modernă secularizată şi, din ce în ce mai mult, văzând că raţionalismul educaţional a eşuat sau, mai trist, are efecte nocive asupra societăţii (delicvenţa juvenilă este într-o continuă creştere), parinţii îşi îndreaptă din ce în ce mai mult atenţia asupra posibilităţii realizării educaţiei şi cu sprijinul principiilor catehetice ale Bisericii Creştine.

Individul zilelor noastre este dominat de "evoluţiile brutale ale societăţilor contemporane." Familia şi toate structurile sociale sunt afectate de secularizarea lumii contemporane. Rolul bisericii este diminuat în viaţa cotidiană. Acest lucru are loc ca urmare a răcirii relaţiilor dintre indivizi, nerespectarea principiilor morale, sporirea infracţionalităţii etc., *efecte colaterale secularizarii*.

BIBLIOGRAFIE:

Constantin Cucoş, *Educaţia religioasă- conţinut şi forme de realizare*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1996, p.111.

Dumitru Radu, Idealul educaţiei creştine, Editura I.M.B.O.R., Bucureşti, 1990. P.32.

Lauda lui Maxim şi despre ce fel de soţie să ne luăm,3,Meredith B. Mc Guire: *The social context*, Third Edition, Wodsworth, Publishing Company, Belmont, California, 1992.

Laurentiu D. Tanase, Secretar de Stat pentru Culte,Ministerul Culturii si Cultelor, Bucuresti, 25.09.2001. (Congresul international "Familia şi viaţa la începutul unui nou mileniu creştin", Bucuresti – Palatul Patriarhiei, 25-27 sept. 2001)

Mitropolitul Ardealului Dr.Mladin Nicolae, , *Studii de Teologie Morală*, Editura Arhiepiscopiei, Sibiu, 1969, p. 374.

Costache, Pr.asist.dr.Doru, *Rolul familiei şi educaţia copiilor*, în ,,Ortodoxia",anul LIII (2002),p.128

Sfântul Ioan Gură de Aur, *Homelies sur l'epître aux Ephesiens. Homelie XXI*, 1, in Oeuvres Completes de Saint Jean Chrysostome, trad.par l'Abbe J. Bareille, tom. XVIII, Paris, 1872, p. 401.

EDUCAȚIA PRIMITĂ ÎN FAMILIE

Prof. înv. primar CHIRILĂ RAMONA

Este adevarat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educaționale încă de la varste mult mai fragede, ramâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Şcoala şi alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru, în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în acelaşi decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinţi, cu spatele drept şi coatele pe lângă corp, mânuieşte cu dexteritate şi cunoaştere toate ustensilele de lângă farfurie, mulţumeşte politicos chelnerului pentru orice serviciu şi contribuie în mod adecvat la conversaţie. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală şi printre picioarele mesenilor, varsă pe faţa de masă supa şi paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaştem că ambele scenarii par exagerate. Puţini copii se comportă ca şi cum tocmai ar fi ieşit de pe porţile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puţini sunt, probabil, şi cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe". Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinţilor în dorinţa lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept **„cei şapte ani de-acasă**".

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere" – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, dascălii și părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor **„cei şapte ani de-acasă**".

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Lucrurile astea se învață mai mult prin copierea părinților și a altor educatori, mai degraba decât din predici și povești. Așa că e de maximă importanță ca părinții să fie un exemplu pentru cei mici.

Și e important, de asemenea ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilarie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, ca să-și afirme independența, ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obişnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai uşor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

Tot la capitolul părinți, felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Educația copilului are la baza o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fiecare parinte are o serie de reguli si incearca sa le aplice cand e vorba despre educatia copilului sau.

Fie că este vorba despre viața de acasă, fie ca vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulilele de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

ROLUL COMUNICĂRII ÎN EDUCAREA COPILULUI

Prof.înv.primar Chirilă Violeta
Colegiul Național de Informatică Carmen Sylva
Petroșani

Moto: A educa un copil înseamnă a-l învăţa să construiască o cunoaştere care nu va fi mâine nici cea a educatorului, nici cunoaşterea copilului, ci o alta, produs al competenţei şi libertăţii sale
(G. Deledalle).

Pentru a fi părinte nu trebuie să ai nicio calificare, însă este una dintre cele mai importante sarcini pe care o poate avea cineva. Felul în care este crescut un copil nu îl afectează doar pe individ, ci reprezintă un element important în modelarea societaţii ca întreg.

În întreaga societate au existat dintotdeauna legături strânse între părinţi şi copii. Relaţiile dintre părinţi şi copii presupun un mecanism deosebit, filtrate social, ele având la bază statuarea comunicării în care se realizează un model.

Un rol important îl are comunicarea deschisă, sinceră şi stabilirea unui contact vizual corespunzător cu copilul. Din păcate, tot mai mulţi părinţi alocă foarte puţin timp pentru prezenţa în familie, petrecerea timpului cu cei mici şi, prin urmare, comunicarea lasă foarte mult de dorit. Scuza lansată de părinţi este adesea criza de timp din cauza serviciului, a implicării în afaceri, a descompletării familiilor prin plecarea în străinătate a unuia sau chiar a ambilor părinţi pentru un câştig financiar mai bun.

Abandonarea copiilor în faţa televizorului şi în faţa computerului, substituirea funcţiilor de comunicare şi de petrecere a timpului liber în raporturile directe cu adulţii din familie, cu educatorii din şcoală sau cu copiii de aceeaşi vârstă reprezintă consecinţe pe care societatea, şcoala, familia mai cu seamă trebuie să le conştientizeze şi să le contracareze sau înlăture.

În lumea modernă, educaţia adecvată oferită copiilor este mai importantă şi în acelaşi timp, mai dificilă decât a fost vreodată. A fi un bun părinte presupune educarea copiilor în aşa fel încât aceştia să dobândească o siguranţă interioară pentru a fi capabili să facă faţă schimbărilor, greutăţilor, dificultăţilor de care se vor izbi fără îndoială în cursul vieţii. Mai mult, copiii crescuţi într-o atmosferă caracterizată prin relaţii amicale, plăcute, apropiate cu părinţii lor sunt mult mai bine pregătiţi pentru a interacţiona cu alte persoane în viaţă, în cercurile lor de cunoştinţe, în cadrul societăţii.

Şcoala behaviorismului susţine că condiţiile la care este supus un copil în primii ani de viaţă vor influenţa în întregime dezvoltarea sa ulterioară. Copilul nou născut este asemenea unei ,,tăbliţe curate'' pe care se poate scrie orice. Primii ani de copilărie şi felul în care se descurcă părinţii în aceşti ani sunt elemente esenţiale ale progresului copilului spre maturitate. Mulţi părinţi sunt derutaţi în ceea ce priveşte creşterea copiilor în faţa acestor sfaturi care uneori se contrazic.

Un rol important în adaptarea/inadaptarea şcolară a copiilor şi succesul sau eşecul lor şcolar, precum şi în apariţia sau prevenirea manifestărilor de violenţă, îl are statutul socioprofesional şi cultural al familiei, dependent, la rândul său, de nivelul de educaţie. Modul în care acesta intervine în adaptarea şcolară a copilului poate fi considerat dintr-o dublă perspectivă: una dinamică, care se referă la modalitatea în care nivelul de instruire al părinţilor promovează un anumit stil educativ al familiei, şi o perspectivă statică, care se referă la compatibilitatea dintre modelul cultural familial şi modelul cultural al şcolii.

Dezvoltarea copiilor într-un mediu familial în care relaţiile dintre părinţi sunt dominate de neînţelegeri frecvente, conflicte grave, în care sunt expuşi la acte de violenţă favorizează preluarea unor modele de conduită agresivă pe care le transpun în alte contexte, în alte sisteme de relaţii şi în primul rând în şcoală, în relaţiile cu colegii si profesorii. Socializarea primară a copiilor se realizează, de altfel, şi prin preluarea de către copil, prin imitaţie şi învăţare, prin observare a modelelor oferite de părinţi.

În creşterea, îngrijirea şi educarea copiilor ,familia cunoaşte multe provocări, având nevoie să primească sprijin emoţional, informaţii şi formarea de noi deprinderi care să o conecteze la cerinţele şi schimbările permanente ale lumii actuale.

Întregul viitor al unei comunităţi, al unei societăţi, al rasei umane însăşi depinde de copii. Modul în care sunt crescuţi şi modul în care aceştia interacţionează, vor determina forma, calitatea chiar existenţa comunităţii sau societăţii respective.

Părinţii pot influenţa reuşita şcolară a copiilor în mod direct prin cunoaşterea situaţiei şcolare, a preocupărilor de timp liber, precum şi a modalităţilor de relaţionare a acestora cu colegii de clasă. Implicarea părinţilor în viaţa copiilor, petrecerea timpului liber împreună cu aceştia sprijină dezvoltarea unui climat familial armonios bazat pe încredere, comunicare, cu influenţă asupra performanţelor şcolare .

În concluzie, trebuie să avem grijă la absolut tot ceea ce se întâmplă în jurul copiilor noştri, pentru că îi poate afecta, modelându-le personalitatea într-un mod bun sau rău.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

IULIA CHIRIȚOIU,
LICEUL TEORETIC FILIPEŞTII DE PĂDURE, jud. PRAHOVA

"Familia este prima școală a copilului".

Dacă fiecare dintre noi ar înțelege și ar aplica acest concept, lumea în care trăim ar fi cu siguranță mult mai bună. Mulți părinți au așteptări imense de la școală, dorind ca școala să facă într-un timp relativ scurt ceea ce ei nu au reușit în anii petrecuți de copil doar în sânul familiei.

Educația, însă, nu se face numai în școală. Este important ca părinții să își educe copiii de la vârste fragede, în primul rînd prin exemplul personal. La vârste mici, copiii au tendința să își imite părinții, să le împrumute gesturile, mimica, replicile. Orice bebeluș zîmbește atunci când mama îi zâmbește, sau dimpotrivă, plânge când simte că mama este agitată. Acest comportament reprezintă un început în relația părinte-copil, care stă la baza educației unui copil. După vârsta de 3 ani, modul de explorare, de cunoaștere de sine și de mediu înconjurător, are la bază tot imitația. Fetițele, spre exemplu, își doresc sa fie "ca mami", motiv pentru care aleg să se joace cu jucării care imită obiecte casnice, își îmbracă păpușile, probează rochiile și pantofii mamei.

Pe langă aceste obiceiuri pe care copiii le văd la părinții lor, aceștia au o DATORIE față de copii, aceea de a le fi alături cînd au nevoie, de a-i iubi necondiționat, și nu în ultimul rând, de a-i educa.

Voi aborda acest subiect dintr-un punct de vedere extrem de actual, reprezentat de absența conceptului de "cei 7 ani de acasă", prin neimplicarea parinților în procesul de educare. Acești copii abandonați vor reprezenta generația nimănui, o generație de adulți lipsiți de miez. Am întâlnit o mulțime de elevi cu unul sau ambii părinți plecați la muncă în străinătate, elevi lăsați în grija bunicilor împovărați de ani și de griji. Acel bunic care își lasă nepotul să facă ce vrea, pentru simplu motiv că nu poate găsi un numitor comun cu acesta, nu îi oferă o educație, ci doar găzduire.

În contextul actual, trist și dureros , "cei 7 ani de acasă" nu mai au nici rezonanța și nici însemnătatea de altădată. Nici pentru copilul care ar trebui să fie educat, nici pentru părinții care ar trebui sa îi ofere educația. Plicul cu bani trimis bunicilor și un telefon dat o dată pe săptămîna, toate astea par să țină loc de educație. Nu blamez cu îndârjire părinții plecați departe. Nici lor nu le este ușor, însă dragostea și îmrățișările mamei atunci când copilul are nevoie, nu pot fi înlocuite.

Copiii se nasc din dragoste, cu dragoste ar trebui să îi educăm și să ii privim devenind OAMENII pe care i-am crescut.

Şapte ani în familie

Prof. Chiru Argentina Gabi,
Colegiul Economic Ion Ghica, Brăila

Educatia şi regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil educat din punct de vedere al normativitătii sociale, al respectului fată de ceilalti se va adapta si va evolua pozitiv în anii scolaritătii.

Cea mai importantă educaţie de bună-creştere este dată de către părinţi în primii şapte ani. Aceşti ani sunt esenţiali pentru modul cum evoluează adultul de mai târziu. Copilul învaţă în casă , în familie şi aplică sau fixează cunostinţele în mediul extern. Primii şapte ani de viaţă sunt temelia, baza educaţiei fiecarui adult. Degeaba şcoala îl pregăteşte pentru concursuri, întreceri sau competiţii daca copilului îi lipsesc valorile morale.

Copilul "bine crescut " ştie să salute , să mulţumească, să-şi ceară iertare, să se comporte cuviincios cu toţi cei din jurul lui. Pot spune că dragostea cu care este înconjurat un copil contribuie enorm la formarea unei atitudini pozitive, bazată pe respect, cu un limbaj corect, reguli realiste si echilibrate şi nu în ultimul rând de credintă în Dumnezeu.

Totodată, educarea micuţului într-o atmosferă caldă şi deschisă , îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe.

Un mediu ostil , chiar şi acolo unde poate exista doar violenţă verbală, îl va impinge spre izolare şi chiar depresie, o tulburare ce poate avea consecinţe foarte grave. Va fi un adult cu grave probleme de adaptare socială, introvertit, timid şi nesigur, ce, foarte probabil, nu va excela în niciun domeniu.

"Adevărul este că, putem compara fiecare copil cu un burete, ce absoarbe informaţiile din jurul său, acestea jucând, la un moment dat, un rol important în viaţa sa". De aceea părinţii sunt modele pentru copil. Acesta va imita comportamentul părinţilor , va fi nervos şi necooperant dacă aude frecvent certuri în casă sau nu va folosi niciodată formulele de politeţe dacă în familie nu le aude.

În lipsa părinţilor , atunci când copilul este lăsat nesupravegheat poate fi influentat de alti factori, imită fară să-si dea seama ceea ce aude la televizor, ceea ce se promovează în mass-media, la radio etc. Este bine ca absenţa mamei să poată fi substituită de către o persoană apropiată familiei, să-i ofere copilului încredere şi echilibru.

Consider că micuţul ar trebui să fie supravegheat de către ambii părinţi, aceştia trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea celui mic. Dacă tatăl îl pedepseşte pe micuţ , mama nu are voie să intervină în favoarea acestuia. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Creativitatea, fundamentală în dezvoltarea personalității copilului

Prof. Georgiana Chițu

Societatea contemporană, în special cea românească, privită în anasmblul ei surprinde în primul rând prin faptul că expune ființa umană la o problematică existențială din ce în ce mai complexă și diversificată: din momentul în care se naște omul trebuie să facă față unei multitudini de situații din ce în ce mai intense, câteodata chiar conflictuale – copil fiind este nevoit să se raporteze la o familie copleșită de ritmul cotidian, apoi să învețe să se integreze unei colectivități în cadrul sistemului de învațământ, să facă față presiunilor impuse de mediul școlar pentru ca ulterior să devină un individ util societății. în această lume tumultoasă care evoluează sub principiile capitalismului, consider că fundamental este ca ființa umană să-și dezvolte creativitatea încă din primii ani de viață, aceasta fiind unica șansa de a face față diverselor probleme ce se vor ivi de-a lungul existenței sale.

Creativitatea nu are o definiție unică ea fiind în genere considerată ca acea capacitate a omului de a gasi soluții eficiente la diversele probleme întâmpinate, de a aduce un element de noutate, deci a inova, de a face față provocărilor, mediului în care trăiește, lumii prin metode inedite – produse artistice, teorii, concepte, invenții. Așadar, un copil trebuie susținut încă de la vârste fragede, din primii șapte ani de viața, să-și dezvolte creativitatea, adica acea latura a ființei lor care îi face unici, care le confera identitate si frumusețe. Pentru a deveni un adult echilibrat atât psihologic, cât și social, o minte liberă, susținută să găsească propriile-I soluții, îmbogățită prin cultură, cât mai puțin îngrădită de tipare reprezintă cheia succesului. Conform teoriei gestaltiste a creativității, “gândirea creativa începe cu o situație problematică *care este abordată ca un întreg și este rezolvată prin conștientizarea permanentă a întregului”*. Noul se produce deodată (prin insight, intuitie, iluminare) fiind un produs al imaginației, nu al rațiunii, al logicii. (art. Oana Rafa). Așadar, în acest context rolul părintelui devine acela de “mistagog”, îndrumator în tainele lumii, nu protecția excesivă va avea un efect pozitiv asupra evoluției copilului ci coordonarea lui, ghidarea sa în procesul dezvăluirii tuturor fațetelor astfel încât plasat într-o situație problematică să găsească soluții, să o analizeze ca pe un întreg, pentru ca în cele din urmă să o depășeasca într-un mod care să-i ofere satisfacție.

Într-o altă ordine de idei, trebuie amintit faptul că omul se naște cu dorința ce devine o constanta permanentă, de a crea, de a lăsa ceva în urma sa, de a contribui la evoluția lumii sau de a căpăta astfel condiția de nemuritor. În plan interior, psihologic, teoria umanistă a creativității susține că omul prin fenomenul creativ se echilibrează, are sentimental împlinirii, își găsește rostul, putând astfel să depașeasca “nevrozele” inerente unui ritm cotidian constant, copleșitor care ne creează deseori sentimental mediocritații.

Existențialiști cum sunt A. Maslow, C. Moustakas, C. Rogers, R. May, E. G. Schachtel considerau că ființa umană își poate valorifica unicitatea prin fenomenul creației. Creativitatea îi permite individului să–și satisfacă trebuința de autorealizare, prin confruntarea individului cu mediul înconjurator. Pentru R. May, *în procesul creației, nu este importantă rațiunea, ci angajarea autentică in acest proces prin care se realizeaza autoactualizarea.*

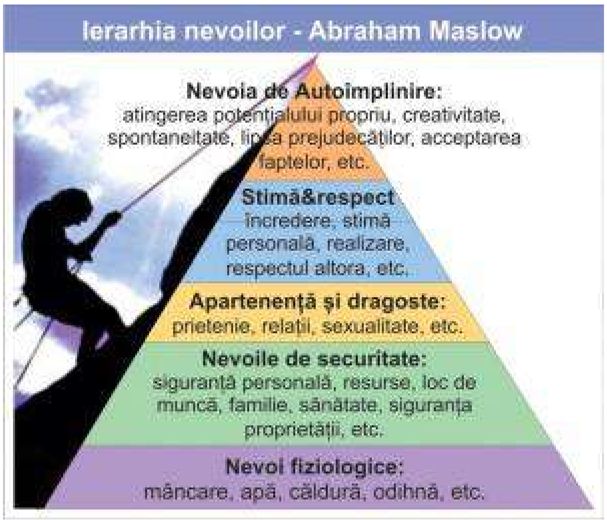
Ierarhia nevoilor - Abraham Maslow
Nevoia de Autoîmplinire:
atingerea potențialului propriu, creativitate, spontaneitate, lipsa prejudecăților, acceptarea faptelor, etc.
Stimă&respect
încredere, stimă personală, realizare, respectul altora, etc.
Apartenență și dragoste:
prietenie, relații, sexualitate, etc.
Nevoile de securitate:
siguranță personală, resurse, loc de muncă, familie, sănătate, siguranța proprietății, etc.
Nevoi fiziologice:
mâncare, apă, căldură, odihnă, etc.

In 1985, L.R. Buckmaster și G. Davis au obținut o confirmare experimentală a faptului că *actualizarea de sine si creativitatea sunt corelate pozitiv*, acesta fiind rezultatul unui experiment în care au fost folosite două teste ce măsoara cele doua variabile.

Bibliografie:
http://www.psiholistic.ro/blog-psiholog-galati/teorii-ale-creativitatii/

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

Prof.înv.primar, Chiva Alina Maria ,Şcoala Gimnazială Gura Ocniței, Județul Dâmbovița

Bazele educației se pun în mediul familial şi ,deci ,de părinţi depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinţii i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă**”.

Fiecare familie are propriile reguli ,dar și standard la care se raportează,însă regulile de bun simț ar trebui să le cunoască și să le utilizeze fiecare membru al acesteia. Printre principalele copmonente care ajută la formarea un copil „bine crescut” ar trebui să se regăsească:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care micuțul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”sau alte formule de salut.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rândul său, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte,deci îsi respectă partenerul de dialog.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă faptul că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe aceștia pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” sau „ai voie să faci,,şi ceea ce „nu se face”sau,, nu ai voie să faci,, în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

DIN SUFLET PENTRU
MAMA!

„Importanta celor șapte ani de acasă...”

Prof. înv. preșc.: Chivari Ramona Monica

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

CHIVER DELIA

În metrou, un tânăr i-a oferit locul său unei doamne în etate.De emoție, doamna a leșinat. Când s-a trezit din leșin, doamna i-a mulțumit tânărului. De emoție, tânărul a leșinat. Iată de ce tema acestui referat va fi întotdeauna de actualitate.

Niciodată nu e prea târziu să înveți ceva bun de la alții, însă cu cât vom învăța mai devreme ce se cuvine și ce nu, ce se cade și ce nu, cu atât viața noastră va fi mai bună. Buna creștere sau „cei șapte ani de acasă” se dobândește în mai multe feluri. Educația ocupă cel mai important loc.

„Omul este rodul educației pe care o primește.”(Helvetius) „Omul nu poate ajunge om decât prin educație. Trebuie să trezim de timpuriu la copii noțiuni drepte despre binele și răul moral.”(E.Kant) Copilul, preadolescentul, adolescentul și tânărul au avut și au nevoie, de când există lumea, de educație. Aceasta este o trebuință ce se impune a fi satisfăcută în raport cu vârsta și particularitățile fizice și psihice ale educatului. Răspunsurile sale față de familie, mediul educogen, cerințele părinților și ale fraților, față de societatea în care trăiește, cultură, în general, pot fi: emergente- în curs de formare și organizare și fixe- existente, organizate și automatizate.

Educatul își imită părinții și frații, educatoarea, învățătorul, profesorii, prietenii și cunoscuții, copiind comportamentul altora, indiferent cum a ajuns să-l cunoască, prin percepție directă sau prin oservare. Cel mai ineficient mod de a educa pe cineva este să-i ții discursuri moralizatoare, interminabile și plicticoase.

„Un copil educat doar la școală este un copil needucat.”(George Santayana) Acasă învață: comunicarea, bunele maniere, regulile de igienă, obiceiurile sănătoase, cinstea, loialitatea, generozitatea, curajul, toleranța, modestia, perseverența, civismul, bunătatea, respectul, cooperarea, pe care școala prin activitățile sale le dezvoltă. La școală învață gramatica, socotelile, elementele chimice, teoriile și teoremele, anii de domnie, formele de relief, informatica, liimbile străine, etc.. Bazele educației se pun acasă, școala putând doar să dezvolte ceea ce copiii deja au învățat.

„Tu poți dacă vrei!” iată regula supremă în morală. Responsabilizarea copiilor este o metodă eficientă de învățare. Ei pot participa, în funcție de vârstă la îndeplinirea sarcinilor casnice. Iată o listă cu treburile casnice la care pot participa sau pe care le pot îndeplini în funcție de vârstă:

2-3 ani	4-5 ani	6-7 ani
Strânsul jucăriilor Pusul cărților pe raft Pusul hainelor murdare la coș Pusul mesei Strânsul mesei Adusul scutecelor	Hrănirea cățelului Strânsul jucăriilor Strânsul patului Ștersul prafului Udatul plantelor Sortarea tacâmurilor Strânsul mesei Aranjarea veselei	Hrănirea cățelului Strânsul jucăriilor Datul cu mătura Sortarea veselei Sortarea șosetelor Grădinărit Curățat cartofii Spălatul legumelor și al fructelor Înlocuirea prosoapelor

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude. Normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut" îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face" şi ceea ce „nu se face" în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog", „mulţumesc" şi „cu plăcere", nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău" este, la fel ca şi „te rog", o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut" învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

BIBLIOGRAFIE:

„Codul bunelor maniere de astăzi" Aurelia Marinescu, editura Humanitas, București

„Educația noastră cea de toate zilele" Ion Drăgan, Pavel Petroman, Dorina Mărgineanțu, editura Eurobit, Timişoara

http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm

“Vina” celor şapte ani de acasă

Prof. Chivi Diana-Mirella
Şcoala Gimnazială, com. Bertea, jud.Prahova

Putem afirma că cei şapte ani de acasă sunt cei mai importanţi din viaţa unui om. Oare ce pretenţii avem de la cei şapte ani de acasă?

Copilul în primii şapte ani de viaţă învaţă să vorbească, să meargă, absorbind precum un burete toate informaţiile din jurul său. Imită tot ceea ce întâlneşte în cale: gesturile celor mari, atitudinea lor, cuvintele pe care aceştia le folosesc provocând uneori momente de ilaritate. De aceea adulţilor li se pretinde prudenţă în manifestări şi chiar în vorbire. Familia este sursa de inspiraţie a oricărui copil în primii şapte ani de dezvoltare fizică şi psihică. Deseori însă adulţii tratează cu superficialitate acest aspect, având un comportament neadecvat în faţa ochişorilor mici care-i privesc şi tind să-i imite. Oare de ce se supără părinţii când copilul lor este admonestat cu expresia: “N-ai cei şapte ani de acasă !” ?....

De multe ori ne întrebăm care sunt pretenţiile societăţii pentru cei şapte ani de acasă? Etichetăm prea uşor?

Începând cu clasa întâi , remarcăm copiii care se poartă cuviincios, vorbesc frumos, respectă normele de politeţe şi afirmăm pe bună dreptate : ”Acesta-i un copil educat. Are cei şapte ani de acasă !”.

În prezent, educaţia timpurie la noi în ţară începe de la vârsta de trei ani. La această vârstă se înscriu copiii la grupa mică de grădiniţă unde primesc o educaţie complementară celei din familie. Însă cu mult timp în urmă, această formă de educaţie era aproape inexistentă. Nu toţi copiii aveau şansa să frecventeze grădiniţa, mulţi dintre ei erau trimişi direct în clasa întâi. Evident erau doar “ cei şapte ani de acasă “.

În ce măsură cei şapte ani de acasă depind de familia în care copilul se naşte, ţinând cont că sunt şi familii monoparentale sau dezorganizate sau cu părinţi plecaţi la muncă în străinătate ? Mulţi copii sunt crescuţi de bunici care au în general o educaţie precară. Oare e drept să etichetăm?...

Exemplul părinţilor este primordial în primii şapte ani de dezvoltare. Dar ce putem spune de acele familii unde copiii văd violenţă, comportament necorespunzător sau diferite forme de agresivitate?...În ce mod educaţia şcolară poate remedia educaţia celor şapte ani de acasă?

În prezent, majoritatea şcolilor din România, apelează la consilierul şcolar pentru a rezolva cazurile de aşa zişi “copii problemă”, care au un comportament neadecvat sau chiar deviant de la normele şi regulile de bună purtare. Aceşti profesionişti au tactul şi răbdarea necesară pentru a remedia sau completa lipsa celor şapte ani de acasă. Însă, din păcate, copilul este nevoit să se întoarcă în mijlocul aceleiaşi familii care nu-i poate oferi nimic din punct de vedere educaţional.

Oare o bună dotare genetică şi ereditară poate învinge lipsa educaţiei ? Societatea a confirmat prin numeroase exemple că se poate! Copii cu o educaţie precară iniţial dar printr-o mare ambiţie personală şi o bună dotare intelectuală au progresat pe scara socială, în timp ce în alte cazuri lipsa de ambiţie sau comoditatea în ciuda confortului oferit de părinţi a condus la plafonare.

Oare ce poate stimula devoltarea primilor şapte ani din viaţă pentru a fructifica ulterior rezultatele?

Toţi copiii din lume răspund la stimulul numit “iubire”. Dacă familia îi oferă căldură sufletească iar copilul se simte ocrotit, foarte puţin probabil ca acesta să ajungă ulterior un delicvent. Chiar dacă părinţii nu se pricep să-şi educe copilul ca la carte, simţul dreptăţii, cinstei şi corectitudinii se poate transmite din generaţie în generaţie împreună cu gândirea sănătoasă specifică poporului nostru şi oamenilor simpli de la ţară.

Un copil iubit, un copil dorit, va remedia şi chiar completa educaţia celor şapte ani de acasă. Împreună cu o dotare intelectuală adecvată va depăşi orice barieră socială.

Nici un copil nu are vreo vină pentru mediul în care s-a născut sau a trăit. Şi de asemenea nu este corect a se lăuda faţă de ceilalţi pentru educaţia sa aleasă.

În concluzie nimeni nu trebuie să poarte stigmatul celor şapte ani de acasă! Oricare lipsuri educaţionale se pot îndrepta sau corecta cu înţelegere, cu bunăvoinţă şi nu în ultimul rând cu multă, multă, iubire.

Iubirea familiei dar şi bunăvoinţa şi înţelegerea celor din jur, a semenilor noştri, corectează educaţia celor şapte ani de acasă.

Poate nu s-a reuşit surprinderea tuturor aspectelor acestui subiect….Dar dacă cineva vreodată şi-ar pune întrebarea: “ Cine poartă vina lipsei celor şapte ani de acasă ?”....Cu siguranţă răspunsul ar fi: “ Vina…..nu există!”

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

Prof. Chivu Laura Claudia
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 CEFA, JUDEȚUL BIHOR

Copilul este o ființă cu însușiri calitativ diferite de cele ale adultului și are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un ”tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Familia rămâne grupul social vital în asigurarea îngrijirii, protecției și educației copilului. În contextul schimbărilor sociale se constată o diversificare a modelelor familiale: frecvența crescândă a coabitărilor (concubinajelor), creșterea numărului divorțurilor, a familiilor cu un singur părinte, opțiunea unor femei de a avea un copil în afara căsătoriei, noile forme coexistând cu modelul ”clasic” al familiei conjugale.

Într-o lume în care toate instituțiile și toate tipurile de raporturi sociale se schimbă în ritm accelerat, familia nu poate rămâne neschimbată și nu trebuie absolutizat un model sau altul de organizare familială. Toate aceste schimbări nu trebuie interpretate ca o criză familială, ci mai repede ca adaptări ale conduitei individuale la schimbările demografice, economice și materiale care afectează societățile în ansamblul lor.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate și importanță cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securizarea fizică, afectivă și materială a copilului.

Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume.

Familia este cea mai în măsură să răspundă nevoilor copilului, afectiv cea mai adecvată trebuințelor lui pentru că numai aceste relații afective și sentimente de dragoste îl fac pe părinte să înțeleagă și să intuiască copilul și starea lui de copilărie.În familie își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările inevitabile, temperate de dragostea părinților. În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze pentru că aici ar trebui să fie în mod sigur un mediu mai ales afectiv – garanție pentru o dezvoltare armonioasă.

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Educaţia trebuie să se manifeste în permanenţă ca o acţiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strânsă legătură dintre familie şi mediul educaţional. Acest lucru impune ca părinţii să fie parteneri egali în educaţia copilului.

Un bun dobândit şi mult apreciat, câştigat de către copil în primul rând în familie este comportamentul moral ca rezultat al unui sistem de cerinţe precise, categorice dublat de un permanent respect pentru copilul care trebuie să se simtă iubit şi ocrotit . În accepţiunea cea mai largă a termenului, "copil bun" reprezintă în fapt suma trăsăturilor pozitive structurate în dinamica comportamentului: sârguinţă, cinste, iniţiativă creatoare, sociabilitate, politeţe, dispoziţie de colaborare etc., după cum părinte bun înseamnă: răbdare, calm, înţelegere, un fond afectiv numit în termeni obişnuiţi, dragoste faţă de copil. Cultivarea la copil a dragostei de bine, de adevăr trebuie să se desfăşoare adaptat vârstei, ca un sistem referenţial. De asemenea, trebuie avute în vedere şi unele circumstanţe particulare, printre care cele mai de seamă sunt împrejurările concrete ale fiecărei măsuri sau acţiuni cu caracter educativ, considerarea educaţiei ca un proces neîntrerupt, continuitatea fiindu-i asigurată prin influenţele pe care le exercită coabitarea, deprinderile, obiceiurile şi întreaga comportare a tuturor membrilor grupului familial. Cultivarea dragostei de bine, de adevăr are nevoie, mai ales, de acţiune şi nu de verbalism, de activitate şi nu de dialog, de descoperirea virtuţilor de către copil şi nu de oferire a lor de către părinţi. Binele ajunge la copilul mic, de cele mai multe ori, sub formula "e bine să faci aşa !" şi mai ales - "nu e bine ce faci !". Dar, copilul se întreabă de fiecare dată "de ce nu este bine?" Curent, la această întrebare părinţii răspund : "nu am timp să discut, aşa am zis, aşa faci, dacă nu faci aşa ai s-o păţeşti ! ".

Pentru a putea descoperi "binele" care mai târziu va deveni ”principialitate, cinste, spirit de a-ţi ajuta aproapele, criterii de evaluare a comportării" este necesar ca în grupul familial să existe un cod de conduită bazat pe o egală respectare a normelor atât de către copii, cât şi de către părinţi. Respectiv, cerând copiilor să acţioneze într-un anumit mod, părinţii să constituie modelul şi imboldul în acea direcţie şi nu factor derutant.

Familia îşi aduce contribuţia în toate sectoarele educaţiei, aici copilul făcându-şi "ucenicia" care i-o imprimă familia. Atmosfera afectivă din familie are o influenţă hotărâtoare asupra dezvoltării psihice în mica copilărie. În primii ani de viaţă copilul răspunde la tot ce se întâmplă în jur prin reacţii emotive care vor determina direcţionarea activităţii şi aptitudinilor de mai târziu. Năzuinţele copilului se formează în mica copilărie prin exemplul celor din jur. În familie copilul învaţă limbajul şi comportamentul social, îşi formează aspiraţii şi idealuri, convingeri şi aptitudini, sentimente, trăsături de voinţă şi caracter. Întotdeauna ambianţa, climatul din familie influenţează, în raport cu natura sa, personalitatea copilului. Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma: "Nu trebuie să faceţi în faţa copilului nimic din ce nu vreţi să imite". Zestrea de echilibru relaţional şi adaptativ pe care copilul o moşteneşte din tiparul reprezentat de familia sa este cea mai sigură investiţie pe terenul viitoarei lui personalităţi asigurându-i detenta realizării de sine şi a succesului în general. Din contră, dacă este crescut într-un climat tensionat, conflictual, instabil, copilul se poate inhiba ba chiar se poate maturiza afectiv şi conjunctiv. Urmarea este, fie o puternică motivaţie prosocială de evitare a tot ce se aseamănă cu cele trăite acasă, fie într-o motivaţie antisocială ca expresie a nevoii de pedepsire a celor din jur, de răzbunare permanentă, de ură, rezultat al frustrărilor afective acumulate în primii ani de viaţă.

Prin investigaţia psihică a copilului său, părintele va descoperi imensul lor potenţial şi apoi îl va valorifica în opera de formare a unei personalităţi de succes.

"Căci ei vor fi în lume şi în viaţă,
Aşa cum noi le-am spus şi arătat,
Iar ei, la fel vor da povaţă
Şi-un lung popor e-acum de noi format."(Traian Dorz).

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

BIBLIOGRAFIE:

Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002

IMPORTANȚA CELOR
„ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

prof.înv. primar Chivu Marilena
Şcoala Gimnazială Răzvad-Valea Voievozilor

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educaţia copiilor şi nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educaţia creştină. Fiecare părinte poate descoperi noi şi noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoaşterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceştia să fie crescuţi într-un mediu de credinţă, în care să simtă cât de importantă este pentru părinţii lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune şi ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învăţat atât acasă, cât și la grădiniță/școală!Văzând că părinţii merg la biserică nu numai de Paşti şi de Crăciun, ci în fiecare Duminică şi sărbătoare, şi chiar şi când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului şi se vor simţi *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa cuviincioasă.

Unii părinţi le citesc copiilor din vieţile sfinţilor când sunt mici, şi uneori ei le confundă cu poveştile. Când cresc mai mari, şi vor să se rupă de lumea poveştilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în vieţile sfinţilor. Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost şi sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi şi urmaşii acestora au făcut o mulţime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului şi a Paştelui sunt cele mai importante momente din viaţa oricărui copil creştin. Atenţia părinţilor trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Naşterii şi Învierii Domnului. Mari greşeli fac părinţii care, creştini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepuraşului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paştelui. Cei mai mulţi copii sunt dornici să vină Moș Crăciun și „iepurașul“și mai puțin, Ziua de Crăciun și Ziua Învierii. Peste ani şi ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor şti să îl ceară; s-au obişnuit prea mult cu prezenţa „iepuraşilor“, cu cadouri şi daruri din ce în ce mai diversificate, în fucție de vârstă. Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupeşti, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din vieţile oamenilor aleşi pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinţi îmbunătăţiţi care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceţi, unii chiar făcători de minuni şi care au lăsat sfinte moaşte. Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoţi, sute de mii de credincioşi care au fost torturaţi în fel şi chip şi care au murit în închisori, şi nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alţii la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăţia cerurilor. Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veşmintele şi gesturile preoţilor/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniştea sufletească şi pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna şi vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinţii sau bunicii, şi copiii sunt deprinşi de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanţă sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmaşul porneşte atâta dezbinare între neamuri şi pe de altă parte este propovăduită renunţarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinţii sunt datori a le cultiva copiilor respectul faţă de eroii neamului. Eroi pe care Biserica îi pomeneşte cu mare cinste. Tinerii pot afla în aceşti eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunţare la o viaţă egoistă, pentru o viaţă închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiţi, dar sfinţii, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezenţe reale în vieţile tinerilor. Deşi nevăzuţi, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă şi îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaşte pe eroii neamului şi pe sfinţi, pe de o parte, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe şi mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii paşi în viaţă: *părinţii*. Ar fi bine dacă părinţii şi-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se ştie că orice copil are tendinţa să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinţii săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinţilor caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulţi.

Este o cruce destul de grea pentru părinţi să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani şi ani de zile în care trebuie să înfrunţi tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieţii și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poţi scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieţii părinţilor stă Dumnezeu, şi când părinţii trăiesc ştiind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinţii să nu îl poată depăşi. Nu există cădere oricât de mare din care părinţii să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor. Important este să aibă credinţă în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor şi să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască şi să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârşirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viaţa duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduinţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaşte bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu şi fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, Bucureşti, 2012

CEI SAPTE ANI DE ACASA

CHIVU RALUCA ANDREEA
Gradinita nr.2 Fundu Ocnei –Ocnita
Judetul Dambovita

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*).

Sunt 7 zile ale săptămânii ,iar modelarea copilului cu valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Aşa cum planetele se invart în jurul Soarelui ,tot aşa graviteaza în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI.Spre fiecare întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de ferestre deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte norii ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte arme cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Cei sapte ani se cladesc in famile,alaturi de cei dragi care ne sunt alaturi si la bine si la greu ,ne da exemple de comportamente si ne invata primele taine ale vietii in formarea noastra ca oameni.

Educatia incepa in familie si se continua in gradinita.In momentul în care un copil merge la gradinita şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc.

IMPORTANŢA CREŞTERII COPIILOR ÎN MEDIUL FAMILIAL

Prof. Ciachir Georgeta,
Şcoala Gimnazială Nr. 308, Bucureşti, sector 4

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaşte transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de catre școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunostințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, estetic ş.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectele casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele şcolare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale şi de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile şcolare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Dezvoltarea personalității copilului și a formării lui în conformitate cu idealul social și cel personal este influențată de diferențele de ordin economic, social, cultural care există între familii. Familia însă, în ciuda acestor diferențe, prezintă anumite însușiri comune. Condițiile de viață ale copilului sunt influențate de comportamentul părinților. Toate problemele se pot rezolva mai uşor într-un climat de prietenie și de înțelegere. Părinții trebuie să-și dezvolte și să-și asume în mod conştient o serie abilități și responsabilități. Există câteva abilități de care părintele are nevoie pentru a putea fi un părinte bun (Killen, 1998 p. 143-159).

- *Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului*

Această abilitate presupune, în primul rând, cunoașterea nevoilor de bază ale copilului și apoi disponibilitatea părinților de a le satisface.

- *Abilitatea de a oferi copilului experiențe noi, de a-l stimula cognitiv și afectiv*

Dezvoltarea cognitivă a copilului are nevoie de experienţe care să-l stimuleze în acțiunea sa de învățare.

- *Abilitatea de a avea o relație empatică cu copilul*

Fiecare părinte trebuie să-și cunoască copilul, dincolo de cuvinte. Empatia este cea care-l ajută pe părinte pentru a identifica nevoile nerostite ale copiilor.

- *Abilitatea de a avea așteptări realiste față de comportamentul copilului*

De modul în care părinții își percep copilul depind atitudinea și comportamentul față de el. Așteptările față de copil sunt determinate de imaginea pe care părintele o are despre acesta. Adesea părinții nu observă calitățile reale ale copilului sau dificultățile pe care le întâmpină acesta datorită nivelului său de dezvoltare sau a unor condiții speciale.

Părintele care nu își percepe copilul în mod realist și își proiectează asupra lui propriile dorințe neîmplinite, va avea față de copil așteptări prea mari, nerealiste sau negative.

- *Abilitatea de a pune limite copilului*

Aceasta este probabil cea mai provocatoare funcţie parentală şi reprezintă abilitatea prin care se construiește în mintea copilului autoritatea părintelui. Un copil care nu își poate construi respectul pentru autoritatea părintelui este un copil care nu trăiește sentimentul de a fi protejat de un părinte.

Din punctul de vedere al socializării copilului, putem spune că regulile și limitele îl ajută pe acesta să se adapteze mediului și grupului din care face parte.

- *Abilitatea de a răsplăti/valoriza copilul*

Copiii au nevoie de încurajări și aprecieri. Una din cele mai importante funcții parentale, este aceea de a răspunde pozitiv, valorizând copilul pentru lucrurile bune pe care le face. Copiii care sunt stimulați adecvat fac progrese uimitoare într-o perioadă scurtă de timp. Se observă mai ales la copii mici că, imediat ce realizează un lucru (de cele mai multe ori lipsit de importanță), caută aprecierea părintelui. Totodată, în momentul în care copilul este încurajat, acesta capătă și mai multă încredere în sine.

- *Abilitatea de a-și înfrâna propriile dureri și porniri agresive fără a le proiecta în relația cu copilul*

Pentru rolul de părinte, un anumit grad de toleranță la frustrare și conflict este foarte necesar. Părintele trebuie să-și mențină calmul în relația cu copilul, să-i explice de ce nu a făcut bine un lucru, ce i s-ar fi putut întâmpla, etc. În niciun acesta caz nu trebuie să reacționeze agresiv.

Totodată, de la începutul vieții, ființa umană are extrem de multe nevoi, care trebuie satisfăcute pentru o bună dezvoltare a sa. În ceea ce-l privește pe copil, acesta în prima parte a vieții are efectivă nevoie de familie, care să-i ofere dragoste, atenție, să-l îngrijească, etc.

Nevoile de bază ale copilului în familie sunt: dragoste şi securitate, de experienţe noi, de stimulare, nevoia copilului de a fi apreciat şi de a-i fi recunoscute capacităţile,nevoia de responsabilităţi, nevoile de bază fiziologice ale copilului.

În societatea actuală, aflată în modificări permanente de dinamică a relațiilor în familie, părinții se simt incompatibili cu modelele de identificare pentru copiii lor, motiv pentru care lasă în sarcina școlii întreaga responsabilitate.

BIBLIOGRAFIE

1. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie,* Editura Științifică, București, 1991
2. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

Rolul familiei în educaţia copilului

Prof. înv. primar CIBU EUGENIA
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Sebeş, Jud. Alba

Familia are un rol esenţial în educaţia copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce priveşte viitorul social şi spiritual al copilului pentru că ştim că „există evenimente care-şi pun pecetea asupra mentalităţii individului”, respectiv a copilului.

Felul în care părinţii se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinţii severi vor forma un tânăr fără personalitate, voinţă, iniţiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie şi societate); părinţii care-l vor răsfăţa vor avea un tânăr care nu învaţă, nu munceşte, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenţi); părinţii care denotă inconsecvenţă educativă, care oscilează între răsfăţ şi severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpăţânat, capricios şi dificil în raporturile sociale.

„Educaţia copiilor presupune întâi de toate desăvârşirea propriei noastre educaţii, a sentimentelor noastre”. Părinţii trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproşabilă, de integritate şi educaţie aleasă, fiind formatorii unei generaţii, ca astfel copiii să-i poată urma având-u-i ca model. „În educaţia copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înşine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, şi, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinţilor obţin exact efectul contrar.”

Apoi, educaţia începe din momentul conceperii copilului. Încă din pântece mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de linişte şi afecţiune, dar şi o alimentaţie sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă. „Impresiile primite de prunc în timpul sarcinii în pântecul mamei sale determină în mare măsură starea lui fizică, afectivă şi chiar spirituală”. „Trebuie să amintim că orice ţipete, orice cuvinte murdare îl spurcă deja pe copil, întipăresc deja în inima lui, încă din pântece, imaginile viciului şi a patimilor.” Comportamentul plin de afecţiune al mamei este foarte important pentru formarea „sentimentul comuniunii sociale. El favorizează comunicarea, colaborarea şi actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relaţiile cu mama, afecţiunea reciprocă dintre mamă şi copil.”

Atunci când cunun, le spun soţului şi soţiei: „relaţiile conjugale, respectul, dragostea, tandreţea şi căldura sufletească – sunt 90% din educaţia copiilor, restul trebuie doar subliniat şi nici nu trebuie să vorbiţi mult”. (Ptotoiereul Valerian Krecetov)

Comportamentele copiilor se învaţă prin observarea unor modele în familie sau societate: „într-o grădiniţă o parte din preşcolari au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comportă violent, agresând o păpuşă mare din plastic. Observându-se copiii în zilele următoare s-a constatat că aceştia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile şi păpuşile lor, în comparaţie cu ceilalţi care nu asistaseră la spectacolul respectiv. După opt luni, 40% din lotul experimental imitau acte agresive din categoria celor văzute în spectacol. Rezultă rolul important jucat de exemplul celor din jur.” Toate acesta îl pot marca profund, însă copilul va suferi mult mai puţin dacă „simte în el siguranţă şi dacă are încredere în părinţi.” Dar dacă vede atitudini nepotrivite „la un om în care are multă încredere, la părinţi, fraţi, rudenii, etc., atunci influenţa va fi mult mai mare asupra lui”

Direcţia spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adoleşcenţă. Astfel, „când relaţiile dintre părinţi au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.”

Un copil care nu a primit o educaţie corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viaţa în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaţionale, complexele, fluctuaţiile sentimentale şi toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecinţă a unei educaţii familiale defectuoase. Greu va înţelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate şi altele asemenea, cineva crescut de nişte părinţi care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecţiune. Se va adapta greu.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce priveşte educaţia copilului său este una uriaşă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependenţă, delicvenţă, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (şi nu numai), au ca substrat lipsa educaţiei familiale corecte, sănătoase.

Rolul celor şapte ani de acasă în acomodarea copilului cu şcoala

Prof. înv. primar CICEU BIANCA

Acomodarea unui copil cu şcoala, cu învăţătoarea, cu colegii depinde de unele variabile. Unii copii sunt extrovertiţi, alţii reticenţi, unii timizi, alţii deschişi, unii emotivi, alţii nerăbdatori.

O mică reţinere o simte fiecare, de aceea este important să existe o bună comunicare între dascăl şi familie, un parteneriat din care copilul să beneficieze de toate foloasele.

Fiecare copil e unic. Câţi copii sunt intr-o clasă, atâtea suflete, atâtea gânduri, atâtea personalităţi. Aici se reflectă cei şapte ani ani de acasă. Modul în care se comportă unii cu alţii, acceptarea colegilor (indiferent de înfăţişare, etnie, dificultăţile de învăţare).

Un alt lucru important este respectarea programului, a regulilor clasei. Dacă in familie copilul e învăţat că e bine să respecte anumite reguli, îi va fi uşor să le respecte şi pe cele ale clasei. Acelaşi lucru e valabil şi în cazul respectării programului, a punctualităţii. Regulile trebuie să fie clare, pe înţelesul lor, cu consecinţe bine stabilite. Comportamentul copilului va reflecta acest lucru, la fel şi consecvenţa părinţilor.

Salutul, folosirea unor cuvinte simple, dar importante ("mulţumesc", „te rog", „cu plăcere"), respectul pentru sine şi pentru cei din jur nu trebuie să lipsească din educaţia copilului.Aceste lucruri se învaţă de acasă, încă din primii ani de viaţă. Din păcate, unii copii iau contact cu aceste lucruri abia la şcoală, părinţii lor consideră că şcoala este locul în care copilul primeşte educaţie.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ciceu Doina
Şcoala Gimnazială nr.3 Suceava

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi şi bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate.

Fiecare părinte poate descoperi noi şi noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoaşterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceştia să fie crescuţi într-un mediu de credinţă, în care să simtă cât de importantă este pentru părinţii lor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune şi ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învăţat atât acasă, cât şi la şcoală!Văzând că părinţii merg la biserică nu numai de Paşti şi de Crăciun, ci în fiecare Duminică şi sărbătoare, şi chiar şi când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului şi se vor simţi *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreţ care duce o viaţă curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceştia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiţie sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte şi altfel de modele. Pentru orice creştin modelul este Hristos şi fiecare trebuie să fie conştient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai uşor se vor apropia tinerii de sfinţi, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoaşterea vieţilor sfinţilor are de aceea un rol foarte important în formarea personalităţii tinerilor.

Văzând cum sfinţii, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viaţă. Vor înţelege că ispitele care vin din toate părţile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinţi le citesc copiilor din vieţile sfinţilor când sunt mici, şi uneori ei le confundă cu poveştile. Când cresc mai mari, şi vor să se rupă de lumea poveştilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în vieţile sfinţilor.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost şi sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi şi urmaşii acestora au făcut o mulţime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Nu lipsite de importanţă sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmaşul porneşte atâta dezbinare între neamuri şi pe de altă parte este propovăduită renunţarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinţii sunt datori a le cultiva copiilor respectul faţă de eroii neamului. Eroi pe care Biserica îi pomeneşte cu mare cinste. Tinerii pot afla în aceşti eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunţare la o viaţă egoistă, pentru o viaţă închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiţi, dar sfinţii, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezenţe reale în vieţile tinerilor. Deşi nevăzuţi, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă şi îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaşte pe eroii neamului şi pe sfinţi, pe de o parte, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe şi mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii paşi în viaţă: *părinţii*. Ar fi bine dacă părinţii şi-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se ştie că orice copil are tendinţa să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinţii săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinţilor caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulţi.

Este o cruce destul de grea pentru părinţi să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani şi ani de zile în care trebuie să înfrunţi tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieţii şi la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poţi scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieţii părinţilor stă Dumnezeu, şi când părinţii trăiesc ştiind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinţii să nu îl poată depăşi. Nu există cădere oricât de mare din care părinţii să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor. Important este să aibă credinţă în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor şi să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască şi să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârşirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoşi/plăcinte!”), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viaţa duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduinţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaşte bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu şi fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu“ (Isaia 8, 18).

Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, şi de felul în care părinţii duc această cruce, depinde calitatea de creştin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

Importanţa celor şapte ani de acasă

Prof.Cilibia Valentina
Şcoala Gimnazială Prunişor
Jud.Mehedinţi

Cea mai importantă educaţie a unui copil are loc în interiorul familiei. Primele reguli de politeţe le învăţăm de la părinţi şi bunici. Apoi, învăţăm de la doamna educatoare, de la doamna învăţătoare şi de la toţi profesorii noştri. Toţi aceşti oameni din jurul nostru ne dau sfaturi. Şi noi le dăm mai departe copiilor noştri. Disciplina şi educaţia copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte. Vreţi să aveţi un copil care să se poarte civilizat, trebuie în primul rând să ţineţi cont de faptul că spontaneitatea, energia şi impulsivitatea le influenţează acţiunile şi cuvintele. De asemenea, mulţi copii preiau cuvinte sau acţiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordaţi o atenţie deosebită inclusiv manierelor dvs. şi anturajului.

Primii paşi în învăţarea codului bunelor maniere pentru copii:

Bunele maniere sunt mai puţin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să îşi imagineze că lumea nu se învârte în jurul lor. Însă educaţia în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înţelege şi face conexiuni între ceea ce se desfăşoară în jurul lui. Primele maniere se pot învăţa chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinţii lor, este bine să le mulţumiţi de fiecare dată când le luaţi. Aşa vor deprinde acest obicei de a mulţumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitaţi când vă învăţaţi micuţii codul bunelor maniere este acela de a împărţi jucăriile lui cu ceilalţi parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veţi obişnui copilul cu ideea că este în regulă să-şi împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primeşte nimic în schimb.

Mai jos aveţi câteva dintre cele mai importante reguli de comportament pentru copii.

Codul bunelor maniere pentru copii în societate:

1. Salutul şi mulţumirea: A saluta şi a mulţumi sunt elementele esenţiale ale bunelor maniere.

De aceea, puteţi începe cu ele atunci când vă propuneţi să îi învăţaţi pe cei mici regulile de comportament în societate.

2. Codul bunelor maniere pentru copii la masa: Nu de puţine ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puşi la masa. De aceea este indicat să le explicaţi câteva reguli de bună creştere atunci când se mănâncă în familie sau la altcineva.

3. Comportamentul în mijloacele de transport în comun: Şi în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politeţe şi de bună creştere.

4. Comportamentul în locurile publice: În locurile publice nu se vorbeşte tare şi nici nu este indicat să te manifeşti agresiv. Copiii preşcolari încalcă această regulă de cele mai multe ori, pentru că încă nu înţeleg constrângerile sociale şi nu şi-au dezvoltat capacitatea de autocontrol. Îi puteţi atrage atenţia discret atunci când vorbeşte mai tare decât trebuie şi să-i propuneţi să vorbiţi împreună pe un ton mai scăzut. Învăţaţi-l că şoptitul într-o sală cu alţi oameni, precum şi gestul de a spune ceva la urechea unei alte persoane, atunci când se află şi o a treia persoană în apropiere, nu este deloc politicos.

5. Codul bunelor maniere pentru copii atunci când se află pe stradă: Regula cea mai importantă este să fie învăţaţi să traverseze numai pe culoarea verde a semaforului şi numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să înveţe că nu au voie să arunce gunoaie pe trotuar, ci numai în coşurile special amenajate

6. Comportamentul faţă de adulţii implicaţi într-o conversaţie

Una dintre primele bune maniere pe care părinţii îi învaţă pe copii este să nu îi întrerupă pe ceilalţi atunci când vorbesc la telefon, sau poartă un dialog cu alte persoane. Este şi prima regulă de comportament pe care cei mici au tendinţa să o uite.

Trebuie învăţaţi că dialogurile dintre adulţi trebuie întrerupte doar pentru motive bine întemeiate.

7. Codul bunelor maniere pentru copii atunci când se află în vizită: Iată câteva reguli esenţiale pe care ar fi bine să le explicaţi copilul înainte de a primi vizita unor oaspeţi:

Să salute; să comunice cu invitaţii; să mulţumească dacă a primit ceva în dar.

Indiferent cine sunt persoanele care vin în vizită, limbajul folosit de copil trebuie să fie unul care arată foarte mult

8. Bunele maniere atunci când copilul este musafir:Explicaţi-i celui mic faptul că atunci când va merge în vizită, nu va avea voie să alerge prin casă, sa caute prin sertare, dulăpioare sau prin alte locuri, să ceară voie atunci când vrea să vadă sau să atingă un lucru aflat în casa în care se află.

10. Codul bunelor maniere pentru copii la şcoală

Mediile sociale în care copiii se integrează de la cele mai mici vârste sunt cele ale instituţiilor de învăţământ pe care le frecventează. Astfel, printre regulile şi tipurile de comportamente pe care îi ajutaţi să le adopte în diverse contexte, un rol special ar trebui să-l aibă regulile de comportament la gradiniţă sau la şcoală.

Rezultatele şcolare şi integrarea fericită în colectiv sunt două consecinţe sigure ale bunelor maniere la şcoală.

Bibliografie:

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, ,,Consilierea şi educaţia părinţilor”, Editura Aramis, Bucureşti, 2002;
2. 2.http://www.utilecopii.ro/articole/divertisment/citate-despre-copii-si-parinti

Cei șapte ani de acasă de-alungul istoriei

Prof. Cilibiu Maria
Școala Gimnazială ”Ion Grigoroiu” Lelești, jud. Gorj

Perpetuarea speciei și asigurarea continuității sale a fost un dat natural și un interes manifestat în toate civilizațiile, fără să mai punem la socoteală însuși motivul creării Omului și apoi porunca divină ”creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți Pământul”.

Copiii sunt viitorul – de la mare (societate) la mic (familie)- și de aceea trebuie să li se acorde ce-i mai bun, ce-i mai frumos, ce-i mai util ș.a.m.d. Specia umană oferă cel mai mult timp creșterii urmașilor din simplul fapt al rațiunii, ceea ce ne deosebește de specia animalieră, având diferențe de timp de îngrijire în funcție de civilizație și epoca ce o caracterizează. Astfel, în antichitate maturitatea are o vârstă, o alta în epocile următoare și cu totul foarte special stăm azi.

Primii ani de viață ai copilului sunt esențiali nu numai pentru sănătate și o dezvoltare armonioasă, dar și pentru evoluția lui educațională, de aici și expresia ”ai/nu ai cei șapte ani de acasă!”, arătând o aplecare mai mare sau mai mică a părinților asupra comportamentului copilului în relație cu ceilalți.

Întorcându-ne în timp, vom observa că fiecare epocă istorică se caracterizează diferit în privința creșterii copiilor și a raporturilor părinți-copii sau chiar stat-copii, cum vom vedea în regimurile totalitare din secolul al XX-lea.

Cele mai cunoscute modele de educație a copiilor din epoca veche sunt cea spartană și cea ateniană.

Modelul spartan rămâne în continuare cel mai dur și greu de apreciat. La vremea sa, Sparta- puternic militarizată și având ca ideal soldatul atlet, bine antrenat- cerea același lucru și copiilor, viitori soldați. În acest sens mamele se antrenau foarte mult pentru a da naștere de prunci puternici și vânjoși, iar dacă ei nu îndeplineau aceste condiții erau aruncați în prăpăstiile Munților Taiget, un gest de neimaginat în zilele noastre. În Sparta și fetele erau antrenate pentru a fi capabile de luptă, dar nu plecau la război, ele rămânând acasă să apere zidurile cetății, dar luau totodată și lecții de dans și muzică pe lângă gimnastică. La vârsta de șapte ani, fiecare băiat spartan își părăsea mama și era înrolat în cazărmi, unde învăța să lupte și să cunoască legile statului. În cazărmi erau supuși la antrenamente dure și slab hrăniți, ceea ce-i determina să fure mâncare și să fie șireți și inventivi.

Mult mai blând și mai atent cu copiii a fost statul atenian, care le cerea să fie bine educați, să-și însușească noțiuni din toate domeniile cunoscute și să devină buni oratori, filosofi, politicieni, activi în viața publică, fără a fi dat la o parte și aspectul militar.

Civilizația romană este la rândul ei cea mai importantă în istoria europeană, dar și universală. În ce privește creșterea copiiilor, romanii îi vedeau o binecuvântare și-și doreau o familie numeroasă, dacă ne referim la cei înstăriți. Totuși multe mame și bebeluși mureau la naștere din lipsă de cunoștințe de igienă și boli ale copilăriei. Din păcate și aici erau abandonați în afara zidurilor cetății copiii bolnăvicioși. Ca la atenieni, educației și școlarizării li se dădea o mare importanță, fiind plătiți preceptori anume sau pedagogi să-i însoțească pe copii la școală. Bineînțeles că de acest regim se bucurau doar copiii de părinți bogați, cei săraci fiind nevoiți să muncescă de mici și să contribuie la sporirea financiară a familiei prin muncă fizică nu ușoară de cele mai multe ori.

Evul Mediu are un specific aparte raportat la capitolul copii și educație. Fiind denumit și epoca întunecată, el nu și-a ”permis” să acorde o mai mare atenție acestui aspect comparativ cu toate celelalte: economie, civilizație, politică, cultură. Una dintre marile cauze rămâne frica anului 1000 (văzut în epocă sfârșitul lumii), la care se adaugă mizeria, rata extrem de crescută a mortalității infantile, a mamelor la naștere, migrațiile etc. Fiind o societate tânără, puțini trăiau peste 30 de ani, copiii intrau în rândul adulților foarte devreme și nu aveau timp pentru bucuriile copilăriei, așa cum le cunoaștem noi azi. La 14 ani erau deja adulți, aceasta fiind vârsta majoratului și pentru regi. La vârsta la care acum se merge la școală, copilul medieval era deja tratat ca om în toată firea, despărțit de familie, iar afecțiunea o găsea în afara locuinței părintești.

În epoca modernă asistăm la o revenire la educația copiilor, care începea în jurul vârstei de 7 ani, datorită Renașterii, apoi Reformei religioase. La această vârstă apar preceptorii în viața lor sau merg la orfelinate, apar și școlile de fete, pe lângă cele de băieți, inițial în jurul mânăstirilor, ulterior școlile laice în Epoca Luminilor și cea napoleoniană. Crește afecțiunea părintească, întrucât familia se retrage în casă, de particularizează în raport cu societatea, se caută în continuare doici pentru alăptare, prea puține mame fiind dispuse să alăpteze, scopul lor fiind să se mențină fizic și să revină rapid la capacitatea de procreere.

Cumpăna de la începutul secolului al XX-lea a dat mulți copii orfani de un părinte, cel mai mult de tați deveniți eroi ai Primului Război Mondial, iar grija lor revenea mamelor văduve, ce au fost nevoite să pună pe umerii băieților sarcina de capi de familie. A urmat perioada interbelică, cu regimurile sale totalitare (comunism, fascism, nazism), care se implică în mod direct în creșterea natalității și educarea copiilor în devenirea Omului Nou, iubitor și adulator de Conducătorul protector și Părintele națiunii. Dacă cele două regimuri din urmă și-au găsit sfârșitul după al Doilea Război Mondial, comunismul a continuat încă o jumătate de secol și mai mult, timp în care s-a accentuat sporul natalității cu reversul mortalității mamelor la naștere, afecțiunea și dragostea fiind ”oferite” prin creșterea la stat, întrucât mamele se întorceau în câmpul muncii la 3 sau 6 luni, acolo unde nu exista cazul fericit al bunicilor.

Revenirea la democrație în Estul Europei s-a resimțit și în domeniul creșterii copiilor, mamele având bucuria de a-și vedea pruncii crescând, de a fi alături de ei până la doi ani, de a se implica mult mai mult în educația și pregătirea lor pentru viață. Dar ca în toate epocile istorice, avem și aspecte negative când luăm în discuție cazurile triste în care părinții, mai ales mamele, pleacă peste hotare la muncă, lăsând în urmă copii ce au nevoie de cei ”șapte ani de acasă” petrecuți cu părinții pentru a se dezvolta armonios și a putea face față vulnerabilității ce li se pregătește în viață.

Așadar cei șapte ani de acasă sunt esențiali în viața unui om, iar acest fapt ni-l arată însăși istoria de-alungul evoluției sale.

Bibliografie:

Liuba, Gh., Oane, Sorin, *Istorie. Manual pentru clasa a V-a*, Editura Teora.

Oane, Sorin, Ochescu, Maria, *Istorie. Manual pentru clasa a VII*, Editura Humanitas, București, 1999.

Pippidi, Andrei, coord., *Istorie. Manual pentru clasa a VI-a*, Editura Corint, București, 2007.

Cei şapte ani de acasă

Prof.ptr.inv.primar Cilniceanu Daniela Liliana

Stiluri parentale

Interacţiunea dintre părinţi şi copiii este una naturală.Calitatea de părinte se compune din îngrijire,educaţie şi învăţare.Adultul tinde spre impunerea formelor de activitate dorite de el în comportamentul copilului,indiferent de costurile personale suportate.De fapt,părintele are rolul unui executant,deoarece de la el se aşteaptă însuşiri adecvate,priceperi,precum şi cunoştinţe de specialitate aprofundate.Pentru a obţine rezultate bune părintele ar trebui să adapteze sarcinile la posibilităţile copilului,să-l motiveze pentru efort.

Părinţii trebuie să-i înveţe pe copii consecinţele comportamentelor lor,nimic nu-i învaţă mai bine să conştientizeze responsabilitatea necesară pentru propriile lor acţiuni.De asemenea,un copil trebuie să cunoască ireversibilitatea anumitor procese şi să suporte consecinţele.Astfel,copilul învaţă mult mai eficient din experienţa nemijlocită,decât ascultând recomandările noastre.Deşi rolul părinţilor este acela de a influenţa,învăţa şi supraveghea copiii,oamenii aleg maniere diferite pentru a face aceste lucruri.La o extremă se află cei care doresc să exercite un control absolut asupra copiilor,punând o mare presiune pe umerii lor,iar la celălalt pol sunt acei părinţi care se limitează la a îndeplini doar sarcinile statutului de părinte.Observând aceste diferenţe,specialiştii au propus conceptul de stil parental pentru a se referi la variaţiile normale în încercările de control şi socializare a copiilor de către părinţi

Părintele autoritar este orientat spre supunere şi se aşteaptă ca regulile şi ordinele lui să fie respectate cu stricteţe chiar dacă nu explică raţiunile pe care acestea se întemeiază.Dominat de aşteptări mari şi de dorinţa de perfecţiune îl presează pe copil să studieze în permanenţă.Copiii nu au opinii şi nu au voie să pună întrebări,ca urmare nu învaţă să gândească pentru ei înşişi şi nici să ia decizii.

Părinţii permisivi au puţine reguli şi nu au limite clare.Aceşti părinţi cedează în faţa copiilor,dacă impun o regulă copiii o încalcă.Copiii cu astfel de părinţi sunt obişnuiţi să facă numai ce doresc şi nu vor respecta regulile.Sunt foarte egoişti şi răsfăţaţi.Copiii ai căror părinţi adoptă stilul permisiv prezintă o mare probabilitate de a manifesta probleme comportamentale sau performanţe şcolare scăzute,dar au o stimă de sine ridicată,bune abilitaţi sociale şi sunt puţini predispuşi depresiei.

Stilul parental democratic se bazează pe principiul de a acorda şanse copiilor.Părinţii realizează o echivalenţă între obligaţii şi libertăţi.Au reguli simple şi concise,pedepse rezonabile în cazul încălcării acestora.Petrec mult timp discutând împreună cu copiii motivele pentru care au stabilit regulile.Copiii care cresc în astfel de familii învaţă că opţiunile lor sunt importante,învaţă cum să ia decizii.Aceşti copii vor fi independenţi şi responsabili.

Cadrele didactice trebuie să fie conştiente de importanţa cunoaşterii stilului parental adoptat de părinţii elevilor şi împreună să aleagă modalităţi şi stiluri parentale mixte eficiente în creşterea şi educarea copilului.

COOPERAREA DINTRE GRĂDINIŢĂ ŞI ŞCOALĂ ŞI FAMILIE FACTOR IMPORETANT IN DEFINIREA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof.inv.primar CIMPAN FLORICA
Scoala Gimnaziala „Dimitrie Cantemir „Oradea

Reforma învăţământului , definită ca „ o schimbare amplă în orientare , structură şi conţinut „ (Dicţionar de pedagogie 1979 , pag. 388) determină schimbarea finalităţilor sistemului de educaţie prin îmbunătăţirea tuturor activităţilor organizate în cadrul procesului de învăţământ , începând cu învăţământul preprimar şi continuând cu cel primar.

Aceasta , deoarece , politicile educaţionale promovate de ţările Comunităţii Europene concep „ preşcolaritatea copiilor ca mijloc de promovare a reuşitei şcolare.

Conform Programei activităţii instructiv-educative din grădiniţă finalităţile învăţământului preşcolar sunt : dezvoltarea fizică şi psihică normală a copiilor , socializarea copilului şi pregătirea acestuia pentru debutul şcolarităţii prin educarea limbajului , educaţia pentru ştiinţa , educaţia pentru societate , educaţia estetică şi educaţia psihomotorie. Am studiat şi finalitatea învăţământului primar – unul dintre acestea este însuşirea limbii române ca limbaj de comunicare.

Toate acestea se constituie în puncte de întâlnire între învăţământul preşcolar şi învăţământul primar, cu trăsăturile care presupun şi demonstrează continuitatea în pregătirea copilului pentru viaţă.

Rolul continuităţii dintre învăţamântul preşcolar şi învătamântul şcolar în procesul didactic.

Vârsta preşcolară şi vârsta şcolară mică au multe caracteristici comune , dar prezintă şi diferenţe.

Dintre caracteristicile comune ale vârstei preşcolare si şcolare mici amintesc :

- dezvoltarea memoriei prin reţinerea unor poezii , reguli de joc , ea trecând de la etapa involuntară la cea voluntară;
- dezvoltarea limbajului care priveşte atât îmbogăţirea vocabularului , cât şi însuşirea structurii gramaticale ;
- manifestarea curiozităţii prin mulţimea întrebărilor puse , cât şi prin interesele faţă de realitatea înconjurătoare.

Aceste caracteristici comune celor două vârste obligă ca în procesul de învăţământ să existe o continuitate logică şi firească între grupa pregătitoare şi clasa I , continuitate facilitată de o colaborare constantă dintre învăţătoare şi educatoare.

Între caracteristicile celor două vârste există şi diferenţe. La vârsta şcolară mică se observă , spre deosebire de vârsta preşcolară , următoarele :

- dezvoltarea pronunţată a muşchilor ; creierul se dezvoltă mult , atât ca volum cât şi ca structură ;
- trecerea de la o atenţie spontană , la una voluntară ;
- transformarea treptată a memoriei în una voluntară logică şi intenţionată ;
- trecerea gandirii de la cea concretă la cea abstractă.

Aceste diferenţe între caracteristicile celor două vârste cer activităţi diferite în gradiniţă faţă de cele din şcoală.

Copilul de 5-6 ani manifestă o mare forţă , agilitate , inteligenţă , traversând programe educative care-i măresc sensibilitatea intelectual – observativă , îl abilitează cu manualităţi artistice , îi dezvoltă curiozitatea şi comportamentul explorator , de protejare şi îngrijire a mediului înconjurător.

Cu multă măiestrie pedagogică , noi , educatoarele realizăm demersuri didactice în două forme : activităţi comune cu întreaga grupă şi jocuri şi activităţi la libera alegere , în funcţie de interesele comune pentru un anumit domeniu.

Stimularea dezvoltării copilului de grupă pregătitoare , în funcţie de capacităţile şi interesele sale , presupune elaborarea unor noi strategii ale învăţării pe care să le folosească atât educatoarea cât şi învăţătoarea , prin cooperare permanentă , pentru selectarea cunoştinţelor în funcţie de particularităţile de vârstă şi cele individuale şi în funcţie de valoarea formativă a acestora.

Atât în grădiniţă cât şi şcoală se desfăşoară activităţi cu caracter inter şi transdisciplinar. Acestea oferă vaste posibilităţi de a dezvolta gândirea , de a forma sentimente morale , de a fortifica voinţa copiilor. Pentru învăţătoare ele sunt rezultante ale cunoaşterii „ zestrei ” intelectuale acumulată de copil înainte de intrarea în şcoală , cunoaştere care se preia „ din mers „ de la educatoare sau prin activităţi comune. Preluarea datelor este consemnată cantitativ , dar şi nominal pentru a asigura un „debut „ favorabil pentru fiecare copil , pentru a-i asigura libertate psihică deplină ; un comportament creativ , o siguranţă care să-l dispună la dezvăluirea Eului său real.

La sfarşitul vârstei preşcolare dezvoltarea limbajului copilului mai prezintă câteva particularităţi cum ar fi : dislalie cu forme de rotacism (r) fitacism (f,v) , nutacism (n, m) , etc , tulburări de vorbire care se referă la ritm (tahilalia , bradilalia , bâlbâiala , logofobia).

Toate se pot elimina cu răbdare şi perseverenţă prin diferite modalităţi de lucru : jocuri , dicuţii , dialoguri , frământări de limbă , dramatizări. Vital este ca toate acţiunile întreprinse pe linia dezvoltării vorbirii copiilor să aibe un caracter convergent , urmărind progresul realizat de fiecare.

Nu putem neglija nici continuitatea în activitatea educaţională , avâ nd în vedere particularităţile trecerii de la un stadiu la altul în dezvoltarea copiilor.

Jocul din grădiniţă „ fereastră deshisă „ activităţii de învăţare din şcolaritatea mică.

Încă de la vârsta preşcolară , în condiţiile jocului ca activitate dominantă , educatoarea mizează pe elemente ale muncii de învăţare. Prin urmare , învăţătura , dominantă a vârstei şcolare , este prezentă în diferite forme şi la vârsta preşcolară. Ea izvorăşte din necesitatea de a satisface interesul , curiozitatea copilului pentru cunoaştere.

Astfel că preşcolaritatea înregistrează ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualităţii umane şi unele din cele mai semnificative achiziţii cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale în ciclul primar şi chiar mai departe.

De aceea , ca dascăl , imi propun să menţin dinamismul , impetuozitatea şi expresivitatea vârtei şcolarilor , acel freamăt lăuntric permanent ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ.

Noi , dascălii, formăm la copii caracteristici şi trăsături noi , interese , abilităţi , îndemânări , aptitudini , trăsături de caracter şi comportament creativ. Toate acestea se realizează cu ajutorul trăirilor prin jocul didactic , atât de îndrăgit de fiecare copil.

Jocul , acţiune „ distractivă „ petrecută între copii este magnific , pentru că promovează manifestarea liberă a acestora în învăţare , recurgând de cele mai multe ori la activitatea în grup. Jocul , practicat zilnic de preşcolari , reprezintă cel mai eficient mijloc de formare a noţiunilor de care au nevoie copiii mai târziu , în ciclul primar.

Jocurile de creaţie învaţă preşcolarii să se identifice cu diverse roluri socio-profesionale ale adulţilor , ceea ce reprezintă o foarte mare importanţă pentru formarea Eului , a imaginii de sine prezente şi viitoare. Chiar dacă în realitate rolurile copilului nu depăşesc stadiul fanteziei îl apropie pe copil de viitoarele roluri profesionale pentru care va trebui să opteze şi să ia decizii în viitor.

Jocul cu multiplele lui valenţe reprezintă cel mai eficient mijloc de transmitere a cuvintelor şi de formare a noţiunilor de care copiii au nevoie în clasa I . Jocurile colective , cu dialoguri între copii , îmbogăţesc lexicul , educă răbdarea , perseverenţa , perspicacitatea , atenţia , memoria.

Socotesc că cele mai sus enumerate reprezintă suficiente argumente pentru care considerăm că activităţile de joc din grădiniţă reprezintă „ ferestre deschise „ spre activitatea de învăţare din şcoală – asigurând procesul continuu în educaţia permanentă.

Odată cu intrarea copilului în şcoală se menţine şi jocul ca activitate ce asigură un echilibru necesar , o continuitate firească între învăţământul preşcolar şi primar şi în acelaşi timp o adaptare treptată la activitatea şcolară. Începutul şcolarizării va însemna , însă , deplasarea treptată a poderii spre învăţătură. La începutul clasei I , jocul constituie o formă de învăţare , dar şi un mijloc de relaxare , stimulând interesul şi curiozitatea şcolarilor.

Jocul didactic este inclus în sistemul de metode de învăţământ cu rezultate deosebite în captarea atenţiei elevilor şi pentru înlăturarea plictiselii , a dezinteresului facându-i pe cei timizi să devină activi , curajoşi , să capete încredere în capacităţile lor.

BIBLIOGRAFIE :

1. M.E.C.T ,Ghidul programului de informare/ formare a institutorilor/invatatorilor Bucuresti ,2003
2. Mirela Mihaescu, Anita Dulman ,Claudia Mihai,Activitati transdisciplinare ,Ed. Radical ,2004
3. Constanta Cuciinic ,Activitati de invatare ,Aramis ,2003
4. Gabriela Vasiloanca ,Sorina Cuzun ,Gina Velcu ,Exercitii-joc pentru activitati transdiciplinare ,Ed. Erc Press ,2003
5. Constantin Cucos , Psihopedagogie ,Ed. Polirom ,1998

Cinteză Nicoleta-Daniela

DEZVOLTAREA ȘI ELEMENTELE COMPORTAMENTALE ALE COPILULUI

Copilul până la 2 ani merge fără dificultate, și poate ridica între două degete un obiect mic aflat pe podea. Etapa se caracterizează și prin îmbogățirea limbajului. Copilul reușește să compună propoziții scurte formate din două cuvinte, de aceea vorbirea lui ăn această perioadă este etichetată ca telegrafică.

Este perioada în care se cere anturajului să ajute copilul pentru dobândirea controlului sfincterian, la început diurn și apoi nocturn. Copilu învață mult prin imitare, imită infexiuni vocale și expresia feței, modelele gramaticale ale adulților din preajmă, astfel că nivelul cultural al acestora influențează calitatea limbajului copilului.

Copilul în vârstă de 3 ani poate manifesta oarecare independență la îmbrăcat, dezbrăcat, spălat, dar nu se poate autoîngriji, necesitând supervizare. Se remarcă socializarea copilului care începe să aibă relații sociale mai largi și cu ceilalți membrii ai familiei, în special cu frații lui. Se remarcă folosirea creativă a vorbirii, preferințe pentru anumite jucării și jocuri. Începe perioada întrebărilor.

Copilul în vârstă de 4 ani are vorbirea bogată și „curată”, fără substituție fonetică. Este capabil să exagereze sau să introducă fantezie în relatarea unor fapte. În relațiile sociale poate fi un partener agreabil atât pentru un adult, cât și pentru un grup de copii de aceeași vârstă, cu aceștia putând fi cooperant sau certăreț. Este perioada cand apar primele conflicte cu părinții, existând diferențe între ceea ce este capabil să înțeleagă sau să execute copilul și ceea ce părintele expectează de la el. Se pot remarca unele talente ”speciale” ale copilului, cum sunt desenul, dansul, acrobațiile, interes deosebit pentru partea mecanică a jucăriilor, datorită acestora copilul poate fi disciplinat, se încadrează bine în colectivitățile de copii care au program educativ. Grădinița reprezintă pentru copii prima experiență de separare de mamă, care poate fi dramatică pentru copilul anxios și hiperdependent.

Copilul în vârstă de 5 ani. Performanțele motorii la această vârstă sunt aproape desăvârșite, el aleargă, sare, dansează ritmic după muzică, înoată etc. Aceste calități ale lui sunt exploatate la lecțiile de balet, la organizarea festivităților din grădinițe sau la petrecerile cu copii. Limbajul folosit este bogat și expresiv.

Etapa de dezvoltarea ontogenetică, după vârsta de 6 ani a copilului este considerată o ”perioadă liniștită”, fiind situată între creșterea și dezvoltarea vertiginoasă din primii ani de viață și tulburența adolescenței.

Copilul de această vârstă dispune de performanțe motorii și lingvistice, un grad considerabil de independență în activitatea și identitatea persoanei proprii. La această vârstă are o mare abilitate de a absorbi informațiile receptate auditiv și vizual. O problemă importantă în această etapă este creșterea capacității de concepție și a posibilității de a formula întrebări și iopteze. Aceste performanțe sunt consecința directă a dezvoltării limbajului și a calităților lui.

Școala îi crește considerabil experiența de viață și depășește disciplinarea lui începută de familie. La sfârșitul perioadei el este o persoană care comunică social și devine o companie plăcută pentru un adult.

Bibliografie:
Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1989.

CEI 7 ANI DE ACASA

PROF.INV.PRESCOLAR CINU MIHAELA

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasa: norme si valori esentiale pentru succesul viitorului copilului.

Eu cred ca se acorda mult prea multa importanta unui concept ce dateaza din strabuni. In primul rand, termenul e expirat...se considera ca pana la 7 ani copilul statea acasa, eventual cu mama, iar la 7 ani pleca la scoala, se desprindea de familie. Ceea ce acum nu mai este cazul. De la 3 ani e la gradinita si de la 6 la scoala.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa ,,gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, rude, educatori….OAMENI.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:
1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Fericirea are chipul copilăriei

Prof. în înv. primar: Cioacă Dumitra
Şcoala Gimnazială „Alexandru Vechiu” – Zăvoaia,
Comuna: Zăvoaia; Judeţul: Brăila

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori : familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt cei mai importanți în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securitatea fizică, afectivă și materială a copilului. Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa si favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine si despre lume.

Familia este cea mai în măsura să răspundă nevoilor copilului, afectiv cea mai adecvată trebuințelor lui pentru că numai aceste relații afective si sentimente de dragoste îl fac pe părinte să înțeleagă și să intuiască copilul si starea lui de copilarie. În familie își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifesta frustrările inevitabile, temperate de dragostea parintilor. În familie copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze pentru că aici ar trebui să fie în mod sigur un mediu mai ales afectiv – garanţie pentru o dezvoltare armonioasă.

Pentru efectul său inviorător, bucuria copilului trebuie să constituie pentru părinți o preocupare neîncetată. Ea trebuie declanșată și folosită ca mijloc de educație, știind că un copil vesel este mai uşor de educat. Copilul are nevoie de bucurii ca de hrană și somn. Uneori singur caută să și le procure prin jocuri, activități variate.

Bucuria este o emoție complexă și superioară, fiind opusă tristeții. Ca și plăcerea, bucuria copilului este urmarea satisfacerii nevoilor și dorințelor sale, fiind de intensitate mult mai mare decât plăcerea și cu efect mai înviorător. Pe fondul mulțumiriii și plăcerii obișnuite, de fiecare zi, copilul are nevoie și de bucurii care să-l stimuleze mai puternic.

Bucuria copilului poate fi uşor declanșată prin nenumărete mijloace. Trăirea bucuriilor diferă de la un copil la altul, după temperamentul fiecăruia; astfel ceea ce îi produce bucurie unuia, pe altul îl poate lăsa indiferent, și invers.

Dintre factorii care pot produce bucurie unui copil putem aminti:

- Revederea părinților după o despărțire mai lungă sau mai scurtă, ca durata unei zile de lucru. Aceste bucurii sunt mai puternice la vârsta când copiii au mare nevoie de părinți(8 luni-5 ani). Acestea sunt mai intense când aceștia sunt în relații bune cu părinții și când sunt atenți cu copii lor: îi mângâie, se joacă, vorbesc cu ei.

Masa luată cu părinţii într-o atmosferă de voie bună și înțelegere sporește bucuria revederii.

-Jocul cu părinții, deosebit de la o vârstă la alta a copilului, îi produce acestuia o mare bucurie, chiar de la vârste foarte mici(2-3 luni).

-Jocul cu alți copii mai ales în aer liber, unde copilul nu întâmpină restricții la tot pasul, este sursă de bucurie, cu atât ma mult, cu cât copilul este bine integrat în grup și are success la joc.

-Sărbătorile cu diferite ocazii desfăşurate în familie îl bucură prin entuziasmul general, frumusețea și vraja sărbătorească a pregătirilor unde copilul trebuie să aibă un anumit rol pentru a se simți util și important.

-Darurile primite cu diferite ocazii, care trebuie să coincidă nevoilor dar și plăcerilor lui. Este bine ca acestea să nu fie făcute prea des și cu orice ocazie sau mai ales ca răsplată pentru că a îndeplinit ceva ceea ce de fapt trebuia să facă(a dormit, a mâncat, a făcut teme, etc.)

Progresele pe care le face copilul în toate domeniile: mersul, câștigarea îndemânării, învățarea unei poezii, îndeplinirea cu succes a unor activități, dacă sunt subliniate prin laude, aprecieri și încurajări din partea părinților.

Manifestările bucuriei sunt multe și variate. Un copil bucuros râde cu poftă, gesticulează, povestește, aleargă, veselia și râsul fiind manifestările cele mai reprezentative.

Râsul este întotdeauna expresia deschisă a plăcerii, mulțumirii și bucuriei. Râsul adultului este, de multe ori, convențional, pe când râsul copilului este totdeauna sincer și nimic nu este mai plăcut și mai înviorător decât să privești un copil care râde cu poftă.

Bucuria, râsul și veselia au multe efecte binefăcătoare asupra organismului copilului. Copilul învață mai ușor, respectă mai mult, tolerează mai mult.

Opusul bucurie este tristețea care este o trăire afectivă negativă. Copilul trist are o înfățișare ușor de recunoscut. Privirea sa este lipsită de strălucire, fața este palidă, nu râde, privește în gol, nu se concentrează, nu-i captezi atenția cu nimic. Tristețea uni copil se poate datora unei suferințe fizice sau unei boli, lipsei de atenţie din partea părinților, care-l neglijează sau a unei atmosfere încordate din familie.

Pot fi și alte cauze, cum sunt: nu se joacă destul în aer liber, n-are ocupații corespunzătoare vârstei, n-are tovarăși de joc, nu-i primit în jocul altor copii, este tratat cu prea multă asprime de părinți, nu se ocupă nimeni de el, lipsesc părinții de lângă el. Toate aceste cauze sunt importante de știut de cei apropiați pentru a reuși să le îndepărteze din viața copilului, de a nu repeta greșeli care-l afectează.

Trebuie știut că tristețea apare la orice vârstă și că trebuie să se facă tot posibilul pentru a fi înlăturată.

Copilul are nevoie de ajutorul părinților pentru a putea păstra bucuria, râsul și veselia iar tristețea lui trebuie considerată ca un clopoțel de alarmă care anunță o stare proastă.

Dragostea dintre copil și părinți reprezintă pentru el cea mai puternică legătură cu lumea înconjurătoare și cel dintâi suport în formarea calităților sale omenești.

În prezent, familia, ca unitate socială s-a modificat foarte mult atât la nivel structural, cât și la nivel atitudinal în sensul creșterii tensiunilor si conflictelor intrafamiliale. Situația existentă pe plan familial se poate rasfrânge negativ asupra maturizării fizio-psihice, fiziologice si sociale a copiilor lăsând sechele în structura psihică și de personalitate a acestora. În familiile de astăzi, legăturile sunt mai puțin durabile, pe considerentul că oamenii nu mai accepta să conviețuiască împreună dacă nu se înțeleg bine, nici măcar de dragul unui copil, față de care au anumite responsabilități.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioada a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influiență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia.

În sânul familiei copilul ar trebui să învețe cum să se bucure de lucruri mărunte, cum să creeze veselie și bună dispoziție, cum să alunge tristețea și frica și cum să decopere fericirea.

Pentru că da, fericirea are chipul copilăriei!

Importanţa celor şapte ani de acasă

Cioara Brînduşa Daniela

„ Copilul nu datorează părinţilor viaţa, ci creşterea.”
Nicolae Iorga

Când vorbim despre cei şapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care un copil o primeşte de la părinţii săi, de asemenea, la comportamenrul copilului până merge la şcoală, şi nu numai, ci şi pe mai departe, şi la formarea personalităţii. Când spunem că un copil are cei şapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să spună „mulţumesc”, care ştie să salute şi să spună „te rog”.

Bineînţeles că educaţia primită în cei şapte ani de acasă depinde de relaţia afectivă dintre copil şi părinţi(bunici), principiile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Copilul care este înconjurat de dragostea părinţilor se va dezvolta armonios şi va avea încredere în forţele proprii. În cadrul familiei, un copil trebuie să se simtă protejat, îngrijit, familia să-i acorde stabilitate emoţională necondiţionată, iar acesta va simţi siguranţă.

Părinţii trebuie să-i acorde atenţie copilului, să fie interesaţi şi preocupaţi de ceea ce face şi ce îi place, să-l susţină şi să-l încurajeze.

După părerea mea, având şi eu un copil (o fetiţă de 12 ani), este necesar ca părinţii să stabilească anumite reguli, anumite limite, întrucât copilul trebuie să înveţe şi să conştientizeze ce înseamnă aşteptarea, îngăduinţa, amânarea dorinţelor, iertarea, bunătatea, etc.

De asemenea, un aspect important este faptul că unui copil i se acordă libertate treptat. Părinţii trebuie să-i explice copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească nişte reguli.

Cei şapte ani de acasă sunt anii în care copilul îşi capătă deprinderile. Numai atunci când părinţii îşi cresc copilul aşa cum trebuie, cu atenţie şi cu responsabilitate, acesta va avea valori morale, caracter şi îşi va forma personalitatea.

Aceşti şapte ani de acasă reprezintă educaţia pe care părinţii o dau copiilor lor.

EDUCAŢIA ÎN FAMILIE

COLEGIUL „ANDRONIC MOTRESCU” RADAUTI – JUD. SUCEAVA
PROF. ING. CIOATĂ ANGELICA

Familia are un rol esenţial în educaţia copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce priveşte viitorul social şi spiritual al copilului pentru că ştim că „există evenimente care-şi pun pecetea asupra mentalităţii individului”[1], respectiv a copilului.

Felul în care părinţii se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinţii severi vor forma un tânăr fără personalitate, voinţă, iniţiativă; părinţii care-l vor răsfăţa vor avea un tânăr care nu învaţă, nu munceşte, dar pretinde mereu; părinţii care denotă inconsecvenţă educativă, care oscilează între răsfăţ şi severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpăţânat, capricios şi dificil în raporturile sociale.[2]„

Educaţia copiilor presupune întâi de toate desăvârşirea propriei noastre educaţii, a sentimentelor noastre”.[3] Părinţii trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproşabilă, de integritate şi educaţie aleasă, fiind formatorii unei generaţii, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „În educaţia copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înşine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, şi, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinţilor obţin exact efectul contrar.”[4]

Direcţia spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adoleşcenţă. Astfel, „când relaţiile dintre părinţi au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.”[5]

Un copil care nu a primit o educaţie corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viaţa în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaţionale, complexele, fluctuaţiile sentimentale şi toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecinţă a unei educaţii familiale defectuoase. Greu va înţelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate şi altele asemenea, cineva crescut de nişte părinţi care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecţiune. Se va adapta greu.

Principala condiţie ca un copil să primească o educaţie corectă o reprezintă capacitatea părinţilor de a o face, şi în acelaşi timp, intensitatea şi sinceritatea iubirii părinţilor. Dar asta înseamnă că orice copil care nu a primit o educaţie aleasă este condamnat la un eşec social şi spiritual? Se pare că aceasta depinde de puterea de autoeducare a copilului dar şi de persoanele cu care intră în contact. Persoanele care intră în contact cu tineri care au avut o astfel de educaţie în copilărie, tind să-i judece, dar soluţia este să-i ajute să se integreze, dovedind răbdare şi altruism. Vor primi în schimb fericirea celuilalt ca stimulent asupra propriei fericiri. Adică cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos.

BIBLIOGRAFIE

- *Psihologie generală,* Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iaşi, 1996;
- *Părinţi şi copii. O abordare teologică, duhovnicească şi psihologică,* Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;
- *Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înţelepte pentru părinţi de la sfinţi şi mari duhovnici,* Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2011;
- https://putereortodoxa.wordpress.com/2013/04/03/rolul-familiei-in-educatia-copilului-2/

---

[1] *Psihologie generală,* Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iaşi, 1996, p. 36.

[2] *Idem*, p. 36.

[3] *Părinţi şi copii. O abordare teologică, duhovnicească şi psihologică,* Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005, p. 62.

[4] Protoiereul Vladislav Sveşnikov în *Cum să educăm ortodox copilul. 300 de sfaturi înţelepte pentru părinţi de la sfinţi şi mari duhovnici,* Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2011, p. 74.

[5] *Psihologie generală,* Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iaşi, 1996, p. 212.

Copil educat- adult responsabil

Profesor-educator Cioban Iulia-Mihaela

În întreaga sa istorie, societatea a resimțit nevoia stabilirii unor norme şi reguli de comportament a membrilor săi, a reglementării relațiilor dintre aceştia. Am putea spune că există o unitate indisolubilă între individ şi societate. Ca indivizi, oamenii se deosebesc unii de alții, constituind fiecare un mic „univers”, cu alcătuirea lui fizică specifică, cu lumea lui de gânduri, sentimente, deprinderi şi mentalități, cu plusurile şi cu minusurile lui. Aceasta ne dovedeşte că omul este o ființă reală, având anumite trebuințe, interese, aspirații, o ființă care este într-un permanent proces de perfecționare.

În acest context, copilul trebuie considerat un „cetățean” în devenire asupra căruia acționează familia, şcoala, societatea. Evoluția lui depinde într-o mare măsură de educația din cadrul familiei. Așadar, familia este definitorie în formarea personalității copilului.

Familia este instituția fundamentală a societății omeneşti, este nucleul societății. Ea are un rol decisiv în dezvoltarea emoțională şi cognitivă a unui copil.

Copilul reprezintă cea mai valoroasă resursă a unei societăți. Un copil născut într-o familie care îi acordă iubire, îngrijire, educație de calitate, în care nu există abuzuri sau prejudecăți, se va dezvolta armonios şi va fi o mândrie şi o bucurie pentru familia sa, iar mai târziu, la maturitate, va deveni o persoană valoroasă pentru națiunea din care face parte.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază şi competențe sociale.

Pentru a-şi îndeplini rolul în societate, familia trebuie să țină cont de nevoile fundamentale ale unui copil, nevoi care pot fi structurate pe trei paliere:

- nevoi fizice
- nevoi sociale
- nevoi psihologice sau mentale

Satisfacerea acestor nevoi este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. De multe ori, părinții acordă o importanță mai mare nevoilor fizice pe care le are copilul şi anume, hrană, locuință, sănătate, punând pe primul loc asigurarea unor condiții materiale, a unui confort uneori exagerat, oferindu-i copilului lucruri de care nu are neapărat nevoie şi pe care nu le apreciază.

Pe lângă nevoile fizice, copilul are nevoie să interacționeze cu cei din jur, să stabilească relații. Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influență îi marchează evoluția ca individ. El trebuie încurajat să se joace cu cei de vârsta lui. Mintea unui copil este ca cimentul umed. De aceea, primele contacte, relațiile pe care le stabileşte cu cei din jur, atmosfera din familie, toate întâmplările petrecute în primii ani de viață, dar şi persoanele semnificative din viața lui îşi pun amprenta asupra dezvoltării sale ulterioare.

Nevoile psihologice şi emoționale ale copilului pot fi atinse doar într-un climat de afecțiune, de linişte, de stabilitate, de înțelegere şi căldură din partea familiei. Atmosfera afectivă din familie are o influență hotărâtoare asupra dezvoltării psihice a copilului. Prin exemplul pe care îl oferă, prin comportamentul lor, părinții au datoria să le insufle copiilor încă de la o vârstă fragedă un set de valori morale, cinstea, bunătatea, respectul, toleranța, încrederea, grija față de cei din jur, sensibilitatea. Personalitatea copilului este influențată de climatul din familie, astfel că marele pedagog John Lock afirma următoarele: „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite.”, convins fiind de puterea exemplului.

Cercetările au demonstrat că un climat familial tensionat, dominat de conflicte între părinți va avea o influență negativă în dezvoltarea personalității unui copil. În cazul copiilor proveniți din familii dezorganizate sau în care nu există afectivitate, cu părinți severi sau acolo unde relațiile sunt tensionate, există riscul ca aceştia să dezvolte stări de anxietate, depresii, dependențe, dezvoltarea lor fiind marcată de evenimentele care se petrec în familie.

Părinții au datoria să comunice cu copilul lor, să fie atenți la nevoile acestuia, să își facă timp să-l asculte. De asemenea, ei trebuie să-l învețe să-şi asume responsabilitatea, să-i dezvolte inițiativa, implicarea personală în activitate, autonomia personală şi socială, să îl direcționeze pe copil în formarea unor trăsături frumoase de caracter.

Sănătatea unei națiuni depinde de felul în care statul se implică în educația copiilor, deoarece copilul de azi va fi adultul de mâine. O națiune puternică şi prosperă este înainte de toate o națiune educată, iar orice problemă a societății de azi poate fi rezolvată printr-o educație de calitate, începută în familie şi continuată într-un sistem organizat.

Minighid pentru dezvoltarea relațiilor sănătoase între părinți și elevi

Prof. Ciobanu Gabriela
Şcoala Gimnazială nr. 10 Bacău

A fi părinte este una dintre cele mai minunate experienţe pe care viaţa le oferă. Aduce fericire, iubire, mândrie, veselie în viaţa noastră şi scoate la iveală tot ce este mai bun în noi. În acelaşi timp însă, ne poate pune la încercare răbdarea şi capacitatea de a face faţă frustrării. Uneori scoate la iveală emoții de furie și comportamente agresive. Acest ghid îi conduce pe cititori către ințelegerea treptată a felului în care părinții işi pot educa sănătos copiii şi pot construi relaţii puternice şi armonioase cu aceștia.

DEZVOLTAREA RELAŢIILOR SĂNĂTOASE ÎNTRE PĂRINŢI ŞI COPII

Unii părinţi cred că dacă nu lovesc sau dacă nu ţipă, îşi vor pierde autoritatea sau vor deveni permisivi. Alţi părinţi doresc să se oprească din lovit şi din ţipat dar nu ştiu ce să facă când sunt frustraţi şi stresaţi. Câteodată provocările educaţiei parentale par să îi copleşească şi pare că nimic din ce fac nu este bine/potrivit.

Cum ar putea părinţii să construiască o relaţie sănătoasă cu copiii lor şi să îi înveţe tot ce aceştia au nevoie, fără să folosească pedepse fizice şi umilitoare? Prin aplicarea a patru principii în toate interacţiunile cu copiii, nu doar în situaţiile provocatoare.

Cele patru principii sunt:

1. Indentificarea obiectivelor parentale pe termen lung.
2. Oferirea de căldură şi structură/organizare în toate interacţiunile cu copilul.
3. Înţelegerea gândurilor şi sentimentelor copilului în diferite situaţii.
4. Căutarea unei soluţii pentru rezolvarea problemei, mai degrabă decât abordarea punitivă a conflictului.

Cele patru principii sunt cărămizile care stau la baza unei relaţii sănătoase părinte-copil şi a unei educații pozitive.

CONSOLIDAREA RELAŢIEI DINTRE PĂRINŢI ŞI COPII

Legătura părinţilor cu proprii copii începe înainte ca aceştia să se nască. Prin construirea încredererii şi consolidarea ataşamentului la vârste mici, aţi modelat relaţia care îi va ajuta să devină adulţi. Copiii sunt mult mai predispuşi să treacă cu bine prin adolescenţă dacă relaţia cu părinţii lor este caldă, prietenoasă şi bazată pe iubire, stabilă, consecventă şi predictibilă.

Adolescenţii care au o relaţie stransă cu părinţii, sunt mult mai predispuşi să:

☐ aibă relaţii pozitive cu alţi adolescenţi şi adulţi
☐ aibă incredere in părinţi şi să dorească să menţină acest sentiment;
☐ răspundă celorlalţi cu respect şi empatie;
☐ aibă incredere in sine şi stimă de sine crescută;
☐ fie mai cooperanți cu ceilalţi;
☐ fie sănătoşi mental;
☐ asculte şi să ţină cont de sfaturile părinţilor.

Părinţii pot construi o relaţie stransă cu copiii lor adolescenţi, interacţionand cu aceştia în moduri pozitive şi distractive. Când tinerii se simt bine petrecând timp cu părinţii lor, sunt relaxaţi să discute cu aceştia sunt dornici să le asculte sfaturile, doresc să menţină o relaţie pozitivă cu ei, interpretează intenţiile părinţilor ca fiind de protecție şi nu de control şi petrec mai mult timp cu ei.

Încercările de a controla sau de a pedepsi adolescenţii contribuie la dezvoltarea de resentimente, furie, lipsă de onestitate şi rezistenţă. Adolescenţii care văd că părinţii îi controlează sau intervin în viaţa lor, vor adopta un comportament de evitare şi sunt mult mai predispuşi să devină anxioşi şi depresivi. Ei se vor teme să discute cu părinţii lor despre ceea ce îi preocupă, vor petrece mai puţin timp cu ei şi vor respinge toate sfaturile primite de la aceştia.

Această etapă oferă părinţilor o ultimă oportunitate de a-şi ajuta copiii să devină independenţi, să-şi dezvolte abilitățile de a lua decizii singuri, într-un mediu sigur şi suportiv. Părinţii îşi pot ajuta adolescenţii să devină independenţi prin:

☐ Respectarea ideilor copiilor, chiar şi atunci când sunt diferite de ale lor;
☐ Încurajarea copiilor să descopere ce calităţi au;

- Oferirea de iubire necondiţionată;
- Purtarea de discuţii de la egal la egal;
- Manifestarea de încredere în abilităţile copiilor de a lua decizii şi de a face faţă consecinţelor deciziilor luate;
- Respectarea sentimentelor copiilor;
- Spijinirea copiilor atunci cand greşesc;
- Incurajarea copiilor să nu se descurajeze după ce au avut un eşec.

Ghidul a descris principiile construirii unei relaţii puternice şi sănătoase între părinte şi copil, concentrându-se pe obiective pe termen lung, promovând căldura şi structura, înţelegând felul în care copii gândesc, se simt şi rezolvă problemele. Desigur, poate fi greu să gândeşti limpede atunci când eşti pus într-o situaţie stresantă şi frustrantă.

Este nevoie de o planificare riguroasă înainte şi foarte mult exerciţiu pentru a dobândi abilităţile necesare pentru a rămâne calmi, focusați și eficienți.

Niciun părinte nu este perfect. Cu toţii facem greşeli. În familie însă, copilul are drepturi fundamentale – de a se dezvolta ca individ, de a fi ascultat, de a fi protejat de violenţă în orice situaţie. Iar noi toţi putem învăţa din greşelile noastre, la fel cum fac şi copiii noştri.

Cei şapte ani de acasă!

Prof. Ciobanu Mihaela
Şc.Gimn. Corbasca-Bacău

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasa”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul iși petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mamă şi de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverşi stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o incercare de concordanță între imaginea impusa de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlam limbajul și comportamentul in fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînteles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtam ori reacționam la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simti obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situatiile si întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot invăța copiii în cei șapte ani?

-deprinderi de autoservire;
-ordine, igienă;
-curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
-exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atăt pozitive, cât si negative;
-bune maniere și comportament;
-limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părțile de vorbire);
-modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurator (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
-consecvența în realizarea unei sarcini;
-concentrare a atenției;
-perseverența în realizarea uneri sarcini;
-alegerea motivelor și motivațiilor atunci cănd vrea sa facă ceva.

Unele din insușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

-spiritul de competiție;

-altruismul,cooperarea;

-atitudinea pozitivă fată de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențeaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezator în forțele proprii.Înainte de a judeca o persoana și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalți.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

-părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

-părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

-părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

-părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

-părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

-părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

-părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii. Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte astfel tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ciobanu Nicoleta
Liceul Teoretic Murfatlar, jud. Constanța

Când vorbim despre “cei 7 ani de acasă” ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până a merge la şcoală.

Când spunem că un copil are “cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu”.

Aici intervine rolul educațional al familiei în primii ani ai copilului, care este și trebuie privit cu multă responsabilitate.

Familia reprezintă cel dintâi și cel mai important context din viață, cu un rol deosebit în socializarea copilului. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe, să se simtă protejat.

“Copilul are dreptul să fie protejat”, prevede “Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la Drepturile copilului”.

Sentimentul de siguranță permite copilului să se emancipeze, să-și dobândească personalitatea și îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Toate acestea se realizează într-un mediu familial și cald, educarea copilului realizându-se într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere. Atunci acesta realizează că părinții îi acordă atenție și sunt preocupați de ceea ce face.

Statutul familiei în angrenajul social actual, comportă semnale îngrijorătoare de degradare calitativă, de diminuare a rolului educativ, ca urmare a instabilității crescânde a cuplului, a scăderii interesului și controlului părinților față de preocupările copiilor, datorită grijilor materiale cotidiene.

Situația economico socială precară a multor familii poate predispune copii la un comportament deviant. Este vorba de familii cu venituri mici, cu părinți în somaj, cu spațiu locativ restrâns sau inadecvat, de familii inadaptate, etc.

Carențele de structură familială cel mai frecvent întâlnite în perioada pe care o traversăm sunt disocierile (prin decesul unui părinte, divorț sau abandon familial), abandonarea copiilor de către părinți, adopțiile și refacerea ulterioară a căminului și alte situații care lezează structura familiei.

Cu toate acestea “ambii părinți au responsabilități comune în creşterea şi dezvoltarea copilului”.

Părinţii sunt primii educatori. Le reamintim părinților că acasă copilul lor trebuie să învețe cuvintele magice: Bună ziua, Bună seara, Vă rog, Pot să….?, Mă scuzați……, Mulțumesc.

Acasă, deasemenea trebuie să învețe să fie onești, punctuali și muncitori, să fie solidari cu prietenii și să-i respecte pe cei în vârstă și pe profesori. Deasemenea, acasă copii învață să trăiască într-un mediu curat, să nu mănânce cu gura plină, să arunce deșeurile la gunoi, să nu se bată.

La școală copii învață limbi străine, matematică, istorie, geografie, științe și sport. La școală ei completează ceea ce au dobândit acasă de la părinți.

În concluzie responsabilitatea celor 7 ani de acasă este responsabilitatea tuturor, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie:

1. *Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la Drepturile copilului* - text prescurtat
2. Emilia Albu - *Manifestări tipice ale devierilor de comportament la elevii preadolescenți*, Editura Aramis, București, 2002.

CE SUNT CEI 7 ANI DE ACASĂ ?

Adriana Ciobotar, Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi“

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor.

La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preşcolar sunt şi activităţile pe care le vor face în afara celor de la grădiniţă, mai exact în familie, cu membriii familiei şi în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative
- bune maniere şi comportament
- limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire)
- modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvenţă în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenţiei
- perseverenţă în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii. Înainte de a judeca o persoană şi de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalţi.

Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. pt. înv.preşcolar Ciochină Andrada Victoria

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil bine educat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din. “Cei 7 ani de acasă” se referă la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Familia este prima care oferă copilului informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Modelele de comportament oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societății, constituind bagajul educativ al „celor 7 ani de acasă”. Aici se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. Viaţa copilului alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. Copilul începe să se descopere pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Probabil a-l obișnui cu bunele maniere pe copil, părinții trebuie să fie un bun model pentru el, acesta trebuie să învețe lucrurile simple dar importante încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog”, „mulțumesc” și să-și ceară iertare. Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îl modelează în societate și îl învață ce înseamnă respectul.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi cadrele didactice, cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la acea vârstă şi să-l în înţelegerea şi lămurirea unor probleme sau lucruri necunoscute.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult pe ceea ce devine copilul mai târziu şi anume – formarea lui ca adult. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind fundația sau temelia pe care se clădeşte o persoană cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau cu mici lipsuri, reprezintă reflexia educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei şapte ani de acasă

Prof. înv.primar CIOCHINARU ELA-DANIELA
Liceul Pedagogic „Matei Basarab'' Slobozia, jud.Ialomiţa

Auzim frecvent expresia "**Cei şapte ani de acasă**" și cât de importanți sunt acești șapte ani pentru viitorul unui copil. Ajungem părinți și o auzim și mai frecvent. De data asta și în preajma micutilor noștri, dar şi legat de noi. Dacă avem acești ani, e foarte bine, dacă nu, suntem puşi la zid de parcă nimic din ceea ce am făcut sau vom face cu micuţii nu mai contează.

Este oare posibil ca educația să fie "împărțită clar" în doar șapte ani? Îmi și imaginez cum în primul an, în fiecare lună, ar trebui să învățăm câte ceva. Apoi, în al doilea an de viață, deja suntem considerați ca fiind copii sau părinți cu experiență, deci lucrurile se complică puțin. Şi tot aşa, până terminăm cei șapte ani. La final, e clar, avem de dat examen! Și asta nu în fața oricui, ci în fața învățătoarei, că doar cel mic, abia așezat pe băncile școlii, trebuie să dea dovadă că, timp de șapte ani, a învățat multe. Cum despre ce? Despre cum ar trebui să se comporte cu oamenii mai în vârstă, despre cum trebuie să își salute profesorii și mai ales despre ce înseamnă "A fi copil cuminte".

De când mă ştiu sunt convinsă că educația nu se face în șapte ani, nici în zece și nici măcar în 20. Cât trăim învăţăm. Învăţăm cum să ne creştem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri şi, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de şapte, 10 sau 20 de ani.

Cei şapte ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuțul de mână la şcoală pentru prima lui zi? Sau cei şapte ani de acasă se finalizează odată ce un copil devine părinte şi începe să își facă și el griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său? Ori nu se termină niciodată?

Cei mici sunt permanent tentați spre a copia comportamentul tău decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce să facă şi ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu lovească animalele, trebuie să-i arăţi cum poate avea grijă de ele, dacă îți dorești ca cel mic să procedeze la fel.

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă un lucru, nu faci altceva decât să îi strârneşti curiozitatea cu privire la ce se întâmplă. De aceea este indicat să-i explici pe înţelesul lui.

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele şi urletele lui nu vor face altceva decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să îi explici celui mic că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă de exemplu. Spune-i că dacă îl nemulţumeşte ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic, din contră. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Bibliografie

Echipa parinti.com
http://www.atelierulcudetoate.ro/cei-sapte-ani-de-acasa-4412/

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Profesor inv. prescolar,
Cioloca Liliana-Gabriela
Scoala Gimnaziala Strugari

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, şi de felul în care părinţii duc această cruce, depinde calitatea de creştin adevărat a viitorului adult!” Danion Vasile

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia ecesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educaţia copiilor şi nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educaţia creştină.

Fiecare părinte poate descoperi noi şi noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoaşterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceştia să fie crescuţi într-un mediu de credinţă, în care să simtă cât de importantă este pentru părinţii lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune şi ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învăţat atât acasă, cât și la grădiniță/școală!Văzând că părinţii merg la biserică nu numai de Paşti şi de Crăciun, ci în fiecare Duminică şi sărbătoare, şi chiar şi când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului şi se vor simţi *acasă* în ea.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreţ care duce o viaţă curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Chiar dacă o bună parte dintre aceştia nu ezită să pomenească Numele lui Dumnezeu în interviuri sau cu alte prilejuri asemănătoare, nu o fac decât din superstiţie sau pentru a fi pe placul admiratorilor. Tinerilor trebuie să li se prezinte şi altfel de modele. Pentru orice creştin modelul este Hristos şi fiecare trebuie să fie conştient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Mult mai uşor se vor apropia tinerii de sfinţi, care sunt prietenii lui Dumnezeu, care Îl oglindesc pe Dumnezeu. Cunoaşterea vieţilor sfinţilor are de aceea un rol foarte important în formarea personalităţii tinerilor.

Văzând cum sfinţii, oameni ca ei fiind, au ales lupta cu ispitele acestei lumi, netemându-se de nici un fel de chinuri, tinerii vor vedea un cu totul alt model de viaţă. Vor înţelege că ispitele care vin din toate părţile se pot respinge cu ajutorul lui Dumnezeu.

Unii părinţi le citesc copiilor din vieţile sfinţilor când sunt mici, şi uneori ei le confundă cu poveştile. Când cresc mai mari, şi vor să se rupă de lumea poveştilor, ei încep să nu mai creadă nici faptele descrise în vieţile sfinţilor.

Dar copiilor trebuie să li se explice că minunile au fost şi sunt reale, că Hristos Fiul lui Dumnezeu a făcut toate cele descrise de Evanghelie. Că ucenicii Săi şi urmaşii acestora au făcut o mulţime de minuni pentru ca oamenii să creadă în Dumnezeu. Minuni care nu sunt altceva decât *semne ale dragostei lui Dumnezeu*.

Sărbătoarea Crăciunului şi a Paştelui sunt cele mai importante momente din viaţa oricărui copil creştin. Atenţia părinţilor trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Naşterii şi Învierii Domnului. Mari greşeli fac părinţii care, creştini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepuraşului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paştelui. Cei mai mulţi copii sunt dornici să vină Moş Crăciun şi „iepuraşul“şi mai puțin, Ziua de Crăciun şi Ziua Învierii. Peste ani şi ani, când vor avea nevoie de

ajutorul Celui Înviat, nu vor şti să îl ceară; s-au obişnuit prea mult cu prezenţa „iepuraşilor“, cu cadouri și daruri din ce în ce mai diversificate, în fucție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupeşti, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Un alt prilej de poticnire pentru tineri este părerea că, deşi sfinţii au dus cu secole în urmă o viaţă curată, că I-au slujit lui Dumnezeu cu toată fiinţa lor, în zilele noastre nimeni nu mai duce o viaţă de sfinţenie; dar această părere nu corespunde realităţii! În clipa în care lumea va fi lipsită de sfinţi, va veni sfârşitul, însă până la acest sfârşit, Duhul Sfânt are şi va avea în fiecare vreme oameni care Îl cheamă şi la care vine.

E bine ca tinerii să cunoască măcar câteva din vieţile oamenilor aleşi pe care i-a avut Biserica în vremea noastră. Părinţi îmbunătăţiţi care au dobândit rugăciunea neîncetată, mari duhovnici, mari asceţi, unii chiar făcători de minuni şi care au lăsat sfinte moaşte.

Să cunoască tinerii marea jertfă pe care a dat-o Biserica Ortodoxă în prigoana comunistă din: România, Rusia, Serbia, Bulgaria. Zeci de mii de preoţi, sute de mii de credincioşi care au fost torturaţi în fel şi chip şi care au murit în închisori, şi nu numai acolo, pentru că nu au vrut să se lepede de Dumnezeu. Să cunoască tinerii cum alţii la vârsta lor în loc de desfătări au avut parte numai de cruce pentru a dobândi Împărăţia cerurilor.

Biserica are modele pe care să le ofere tinerilor; mai precis, Biserica este singura care poate oferi adevăratele modele, chiar de la cele văzute sau auzite, pictura, icoanele, cântările, toaca, veşmintele şi gesturile preoților/monahilor, până la cele de taină, cum ar fi liniştea sufletească şi pacea sfântă, toate acestea rămân în inimile lor pentru totdeauna şi vor lucra în taină. Dacă primii îndrumători în ale rugăciunii sunt părinţii sau bunicii, şi copiii sunt deprinşi de mici cu rugăciunea, aceasta devine în timp din ce în ce mai profundă.

Nu lipsite de importanţă sunt chipurile de eroi pe care le arată istoria. Astăzi, când vrăjmaşul porneşte atâta dezbinare între neamuri şi pe de altă parte este propovăduită renunţarea la dragostea de neam în numele unui universalism îndoielnic, părinţii sunt datori a le cultiva copiilor respectul faţă de eroii neamului. Eroi pe care Biserica îi pomeneşte cu mare cinste. Tinerii pot afla în aceşti eroi, modele de sacrificiu pentru binele oamenilor, de renunţare la o viaţă egoistă, pentru o viaţă închinată semenilor.

Eroii neamului pot fi cinstiţi, dar sfinţii, prin puterea lor duhovnicească, pot fi prezenţe reale în vieţile tinerilor. Deşi nevăzuţi, ajutorul lor este mare. În special sfântul al cărui nume copilul l-a primit la Botez, trebuie să fie chemat în rugăciune de către acesta, căci îi poartă de grijă şi îl ajută atunci când nici un ajutor pământesc nu îi poate fi de folos!

Înainte însă de a-i cunoaşte pe eroii neamului şi pe sfinţi, pe de o parte, sau pe idolii muzicii, filmului, modei, sau pe şi mai periculoasele „staruri“ ale culturii fără Dumnezeu, pe de altă parte, copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii paşi în viaţă: *părinţii*. Ar fi bine dacă părinţii şi-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se ştie că orice copil are tendinţa să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinţii săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinţilor caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulţi.

Este o cruce destul de grea pentru părinţi să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani şi ani de zile în care trebuie să înfrunţi tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieţii și la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

N-o poţi scoate la capăt încercând să ascunzi de copil ce ai în suflet. Doar atunci când în centrul vieţii părinţilor stă Dumnezeu, şi când părinţii trăiesc ştiind că Dumnezeu îi vede în tot ceea ce fac, inimile copiilor nu au de ce să se smintească. Numai atunci crucea de a fi model devine prilej de bucurie, prilej de împlinire.

Nu există handicap pe care părinţii să nu îl poată depăşi. Nu există cădere oricât de mare din care părinţii să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor. Important este să aibă credinţă în Dumnezeu, să se căiască pentru păcatele lor şi să alerge să ia dezlegare de păcate prin Taina Spovedaniei. Rolul unui duhovnic bun, care să sfătuiască şi să mustre, care să dea binecuvântare pentru săvârşirea unor fapte importante, este *de neînlocuit*.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca

făcută cu măsură ("Să pregătim masa"; „Să măturăm și să ștergem praful împreună"; „Să sortăm fructele/legumele"; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele" „Să facem împreună gogoși/plăcinte!"), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale. Putem spune că există un demon al muncii exagerate care îl împinge pe om la eforturi fără rost (dorind să își agonisească cât mai multe) pentru a-l îndepărta de viaţa duhovnicească. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia.

Numai cu multă străduinţă şi cu ajutorul lui Dumnezeu putem fi bune modele, putem cunoaşte bucuria mărturisită de Proroc: „Iată, eu şi fiii pe care mi i-a dat Dumnezeu" (Isaia 8, 18).

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Prof. CIONCA OANA
Gradinita nr.1 cu P.P. Orsova

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroş a explicat, pentru „Adevărul“, cum influenţează primii ani din viaţă comportamentul viitor al copilului şi, nu în puţine cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi. Nevoile bebeluşului şi felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologul spune că acea dorinţă permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroş, cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluţia nu este să legi uşile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanenţă tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl laşi să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie şi banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenţei obiectului (conştientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie. Referitor la obiceiul adulţilor de a vorbi „pe limba bebeluşilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroş spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat şi «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor. „Să zicem că trage de faţa de masă. El nu face asta pentru a trage acea faţă de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă şi la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-şi rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002 4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998 5. www.copii.ro 6. www.scribd.com 7. www.didactic.ro

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ!
(Încă e valabilă expresia!)

Prof. înv.presc.CIOROGARIU CAMELIA
GRAD.P.P.nr.5 LUGOJ

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa „gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

Rolul familiei în dezvoltarea personalităţii copilului

Prof. înv. primar Ciorogariu Ileana Maria
Şcoala Gimnazială Racoviţa, structura Sebeşu de Sus, jud. Sibiu

Ceea ce văd în casă – la părinţi, bunici, fraţi mai mari - acel lucru sau comportament, bun sau rău, îl „copiază” şi cel mic; de aceea „primii 7 ani de acasă“ îşi pun amprenta supra formării personalităţii copilului. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie determină în mare măsură atât dezvoltarea personalităţii elevului, cât şi rezultatele la învăţătură şi comportametul lui social.

În familie se formează primele deprinderi de comportare morală. Părinţii, în primul rând, sunt modele pentru copil .

Raporturile dintre părinţi şi copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui sa fie conştienţi toţi părinţii. Atitudinile, comportamentul, vorbele părinţilor influentează atitudinile, comportamentul şi modul de a fi al copiilor.

Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin clasă dacă el aude frecvent certuri între părinţi sau să nu mai vorbească utât cu ceilalţi colegi, dacă acasă părinţii sau bunicii folosesc cuvinte jignitoare unii faţă de ceilalţi . Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus unul dintre „cuvintele magice: **te rog, mulţumesc**” colegului de bancă, dacă în familie nu aude niciodată aceste cuvinte.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine.

Părinţii sunt cei care trebui să îi înveţe pe copii respectul, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, grija faţă de lucrurile personale. Părinţii le spun copiilor ce e bine şi ce e rău, ce e drept şi ce e nedrept, tot de la ei învaţă ce înseamnă un comportament frumos sau urât.

Personalitatea copilului se dezvoltă şi în funcţie de familia din care provine. Dacă copilul provine dintr-o „***familie severă***”, îi vor fi imprimate ordinea, disciplina, seriozitatea, şi echilibrul familiei. Severitatea este bună, dar cu măsură .

Dacă elevul provine dintr-o „***familie permisivă***”, care stă la polul opus familiei severe şi îi este permis orice, învăţat că are numai drepturi atunci acela va fi un copil neajutorat, egoist , cu mari dificultăţi în a se integra în colectivitate la şcoală şi mai tărziu la locul de muncă.

„Familia rigidă” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereuşită şi sancţiune. Învăţătorul trebuie să intervină, după ce cunoaşte situaţia reală, prin vizite la domiciliu, discuţii cu părinţii (in particular, nu în şedinţe) sugerându-le cu discrete, tact şi calm în ce mod şi sub ce formă se poate atenua şi echilibra severitatea. Învăţătorul trebuie să fie postura sfătuitorului şi nu a judecătorului.

„Familia libertină” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor datorita preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înşişi. Învăţătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranţa de sine în sensul obţinerii unor rezultate bune la învăţătură, capacitatea de decizie, spiritul de independenţă.

BIBLIOGRAFIE: Revista,,Tribuna Invatamantului, anii 2001, 2004-2005

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: CIOROSLAN ELENA ,Specialitatea :matematică
Liceul de Arte Vizuale “Romulus Ladea”, Cluj-Napoca

Omul este o fiinţă extrem de complexă, atât biologic cât şi din punct de vedere psihologic. Dezvoltarea celor două laturi se face în concomitent, deşi aceasta din urmă este adesea ignorată în favoarea celeilalte. Primii 7 ani din viaţa copilului vor determina modul în care acesta se raportează la sine şi la societate şi îi vor influenţa deciziv comportamentul şi percepţiile. Cel mai bine se poate observa acest aspect la catedră.

Ana şi Matei sunt colegi de bancă, amândoi elevi în clasa a 5-a. Ana este o elevă silitoare, mereu atentă la ore, cu temele întotdeauna făcute. Nu deranjează niciodată actul didactic, nu face gălăgie, nu jigneşte. Se înţelege bine cu toţi colegii, are un grup de prietene cu care vorbeşte în pauze. Îi plac matematica şi desenul. Salută politicos, ridică mâna la ore, nu vorbeşte neîntrebată. Ana are, ceea ce s-ar putea numi în termeni populari “cei 7 ani de-acasă”.

Matei este un elev problemă. Nu îşi face temele aproape niciodată, de multe ori în ghiozdan poartă un singur caiet în care notează informaţii de la toate materiile. Uneori nu îl are nici pe acela. Este retras, nu interacţionează cu colegii iar atunci când o face este violent. Vorbeşte neîntrebat, de multe ori pentru a face remarci nepotrivite. Atunci când este întrebat însă ceva, la oră, tace, se închide în sine sau bravează. Nu pare să ia nimic în serios. Matei nu are “cei 7 ani de-acasă”.

Dar oare la ce se referă cu adevărat această expresie? Majoritatea înţelegem prin asta prezenţa unui set de reguli de conduită aprobate de societate şi care ar trebui invăţate în copilărie: salutul, răspunsul cuviincios, limbajul adecvat. Însă aceşti 7 ani de-acasă au un sens mult mai adânc, cu implicaţii în dezvoltarea psihologică a copilului.

Astfel, dr E. Ericksson a identificat mai multe stadii de dezvoltare psihosocială ale individului de la primii ani şi până la bătrâneţe. Stadiile prin care copilul trece până la 7 ani ar putea să explice comportamentul individului la vârsta adolescenţei şi mai târziu şi să influenţeze celelalte stadii de dezvoltare din perioada adultă.

Primul stadiu care coincide cu primul an de viaţă, este cel în care copilul începe să dezvolte încredere sau neîncredere în adulţii din jur, în mediul înconjurător şi în propria fiinţă. Ana a fost îngrijită de părinţi, aceştia au fost aproape de ea, au tratat-o când a fost bolnavă, i-au oferit cuvinte de încurajare. Ana a învăţat să aibă încredere în adulţi, să se bazeze pe ei. De asemenea, Ana a învăţat că este o persoană valoroasă, apreciată.

Matei a fost ignorat, părinţii munceau prea mult, erau obosiţi, fraţi mulţi, familie numeroasă, lipsuri materiale. Matei a plâns fără să fie ţinut în braţe, sau poate i-a fost foame. Matei nu s-a simţit mereu apreciat, încurajat. Ba dimpotrivă, poate au fost conflicte în preajma lui. Matei a învăţat să fie sceptic când vine vorba de adulţi, a învăţat că nu se poate baza mereu pe ei. Şi a mai invăţat că nu valorează prea mult din moment ce nu a meritat atenţie. Astfel el se va revolta, va pune sub semnul întrebării autoritatea profesorului şi va nega totul.

În timpul copilăriei mici, cum este numit cel de-al doilea stadiu (1-3 ani), copilul încearcă să îşi dezvolte autonomia. Astfel încurajarea părinţilor devine esenţială. Lipsa acesteia duce la instalarea ruşinii şi a hipertimidităţii.

Ana a fost mereu încurajată de părinţi, încă de la primii paşi. A învăţat de mică să înnoate şi chiar dacă la început nu se descurca deloc, ba chiar era mai slabă decât ceilalţi copii, aceştia au sprijinit-o şi au convins-o că poate. Astăzi, Ana este determinată să înţeleagă până şi cele mai complicate noţiuni matematice deoarece ştie că, dacă munceşte suficient, va reuşi să le dea de capăt. Ana se implică în jocuri cu colegii, chiar în cele la care nu se pricepe aşa bine deoarece îi place colectivitatea şi are încredere în ea.

Matei a fost certat încă de mic. Când a scăpat păhărelul din mână i s-a spus că nu este bun de nimic, că este neatent şi neîndemanatic. Matei a învăţat că nu este în stare să facă multe lucruri aşa că s-a obişnuit să renunţe de la început. Nici măcar nu încearcă să înţeleagă noţiunile acelea complexe de matematică deoarece este convins că îl depăşesc şi nu le va face faţă, doar el nu este bun de nimic. Matei va renunţa să îşi facă temele, să se pregătească pentru test. Nu va răspunde la întrebările care i se pun nici măcar atunci când ştie răspunsul de frică să nu greşească. Nu interacţionează cu colegii pentru că îi este ruşine.

Copilăria mijlocie, al treilea stadiu de dezvoltare (3-6 ani), este perioada în care copilul începe să dea dovadă de iniţiativă descoperindu-şi abilităţile motorii, acesta va interacţiona mai mult cu cei din jur, imitând ce fac adulţii. De multe ori va încălca regulile impuse de părinţi. Modul în care aceştia reacţionează va influenţa modul în care copilul se dezvoltă psihologic.

Ana a încălcat de mai multe ori regulile stabilite de părinţi. Când a vrut să iasă pe stradă singură i s-a explicat că nu are voie deoarece ar putea-o lovi o maşină sau s-ar putea rătăci. I s-a mai spus şi că, dacă mai face asta va fi pedepsită. Cand a repetat greşeala, mama i-a interzis Anei să se joace 2 zile cu prietena ei Irina. Când Ana a mers la tatăl ei ca să îşi ceară voie, nici acesta nu a lăsat-o. Ana a învăţat că ceea ce ea a făcut e greşit, a înţeles de ce este greşit şi faptul că ambii adulţi din viaţa ei i-au dat acelaşi răspuns a facut-o să înţeleagă că nu are dreptate.

Astăzi Ana respectă disciplina, acceptă atunci când nu are dreptate, nu are conflicte cu colegii şi profesorii.Este în continuare curioasă şi încearcă lucruri noi, dar nu are probleme să respecte regulile.

Matei a avut o educaţie rigidă. Când a încălcat regulile părinţilor a fost aspru certat şi admonestat. I s-a spus "nu ai voie" fără să i se explice de ce nu are voie. Aşa că el a repetat greşeala. A doua oară a fost bătut crunt de tată, în vreme ce mama îl liniştea şi plângea. Matei a învăţat să îi fie frică, să se ferească, să se ascundă. A învăţat să se simtă vinovat pentru lacrimile mamei, pentru orice greşeală pe care o face şi să îi fie frică să iniţieze orice acţiune deoarece ar putea greşi. Iar greşelile, a învăţat Matei se plătesc scump. De ce sunt greşeli? Sau de ce se plătesc aşa de scump? Matei nu ştie. Totul ţine de atitudinea şi percepţia adulţilor. Aşa că el a învăţat să se teamă de ei.

Astăzi Matei nu dovedeşte initiaţivă de teamă să nu greşească. Nu şterge tabla, nu se implică în activităţi la clasă, nu îi place nimic. Iar atunci când este apostrofat Matei se închide şi refuză să înţeleagă ce a greşit. De ce? Deoarece nu a învăţat niciodată cum să o facă.

După 6 ani începe copilăria mare,care ţine până la 12 ani. E perioada în care copilul va deveni fie mai harnic, mai motivat, fie va dezvolta un complex de inferioritate. Cel mai simplu exemplu începe cu primul an de şcoală.

Când Ana a venit acasă cu prima notă mică, părinţii i-au spus: "Nu face nimic, o să mai ai astfel de note în viaţă. Asta nu înseamnă că eşti un copil incapabil ci doar că trebuie să munceşti mai mult ca să îţi consolidezi cunoştinţele. O să învăţăm împreună şi la următorul test vei lua o notă mai mare". Ana a învăţat că se poate baza pe adulţi, că nu e nici o ruşine să ceri ajutorul, că eşecul e parte din viaţă şi că dacă munceşte suficient, poate să devină mai bună. Ana va munci pentru a deveni mai bună.

Când Matei a venit acasă cu prima notă mică, reacţia părinţilor a fost să îl întrebe ce notă a luat Ana. Cum aceasta luase o nota mai mare, părinţii au început să îl critice: "Vezi, Ana a învăţat, nu ca tine. Ea de ce a putut lua notă mare şi tu nu? Noi ne străduim să îţi creem toate condiţiile, nu are ea condiţii mai bune". Matei se simte vinovat şi ruşinat. Şi-a dezamăgit părinţii. Nu ştie cum să îşi crească nota, nu are capacitâţile Anei deşi i se oferă aceleaşi condiţii. Astfel că Matei va dezvolta ura pentru Ana. O va jigni, îi va rupe caietele, va face gălăgie. Matei va deveni frustrat şi dificil, cu un etern complex de inferioritate.

Dacă vom fi atenţi la elevii pe care îi avem la ore, vom putea identifica o Ana sau un Matei cu cea mai mare uşurinţă. Înţelegerea contextului care i-a determinat pe aceştia să abordeze un astfel de comportament ne va ajuta să învăţăm cum să îl gestionăm la oră, cum să răspundem reacţiilor lor şi cum să îi ajutăm să îşi depăşească fricile şi complexele.

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Educatoare Ciovică Maria Casiana
ŞCOALA GIMNAZIALĂ ILOVĂŢ, ILOVĂŢ
JUD. MEHEDINŢI

Educaţia copilului reprezintă un demers care presupune un schimb de experienţă între toţi adulţii şi factorii care îl susţin în dezvoltare sa. Sfera relaţionară, care se formează în jurul copilului, se bazează pe încredere.

Competenţele parentale sunt extrem de importante pentru fiecare dintre noi. Prin intermediul acestora vom putea observa progresele copilului, reacţiile la stimulii pe care îi oferim, dar şi deschiderea spre cunoaştere.

Familia reprezintă primul factor, dar și spațiu formativ pentru un copil. Acesta reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut și în care crește, se formează și se dezvoltă uniform. Prin educaţie parentală părinţii se descoperă ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul sau fiica să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală. Rolul părinţilor este axat în principal pe dezvoltarea personalității, dezvoltarea socială și dezvoltarea emoţională care are un impact asupra familiei şi societăţii în care se formează copilul.

Copiii cresc şi se dezvoltă alături de familia sa, de-a lungul celor șapte ani, iar acesta este capabil să inregistreze diferite roluri, comportamente, valori şi norme ale membrilor din familie. Cu ajutorul acestora, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, în care să se simtă în siguranță, care să le ofere sentimentul de stabilitate emoțională, căldură, protecţie din partea părinţilor şi afecţiune.

Părinţii trebuie să fie întotdeauna un bun exemplu pentru copil, mai ales în timpul desfăşurării unui joc sau unor diferite activități. În realizarea unui joc copilului pune temelia unei legături solide între noi şi el. Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înțelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare contact al unui copil cu adulţii, reprezintă un aspect esenţial în formarea acestuia. Copilul capată obişnuinţe de îngrijire, de ordine, de alimentare şi este bine să fie considerate intervenţii educative. Scopul acestora constă în faptul că un copilul poate să asimileze, să se integreze într-un grup, să relaţioneze, astfel structurându-se personalitatea.

Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun, precum jucării, haine, plimbări, televizor şi calculator. Intenţia este excelentă, dar părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria. Ei au nevoie de activități în care să își pună bazeze pentru a învăța să socializeze, să se integreze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să accepte, să învețe să aibă răbdare.

Alţi părinţi au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică, desen, activităţi sportive.

Un aspect important în viaţa de părinte este inteligenţa. Cercetătorii au descoperit că există şapte deprinderi ale părinţilor. Acestea au un rol în formarea şi dezvoltarea copilului, precum: dăruirea propriei lor fiinţe, alimenterea personalităţii, învăţarea copiilor cum să gândească, pregătirea lor pentru eşecuri, povestirea unor istorioare, din care au cunoștințe de asimilat.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului.

Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

Expresia "Cei şapte ani de-acasă" se poate defini ca un bagaj de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii ani de viaţă.

În concluzie, această perioadă de timp este considerată o perioadă importantă în achiziţiile copilului. Perioada se mai poate considera o perioadă de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Copilul este pregătit să primească informaţii, dar să le şi utilizeze. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Cipcă Ramona-Mihaela,
ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 PÎNCEŞTI,
JUDEŢUL BACĂU

Pornind de la premisa că a avea „cei 7 ani de acasă" înseamnă tocmai a respecta normele de conduită transmise în cadrul familiei, este foarte important ca părinţii să se ocupe foarte serios de educaţia oferită copiilor lor, atât până la această vârstă cât şi mai târziu. De-a lungul timpului, existenţa celor „7 ani de-acasă" şi-a pus tot mai mult amprenta, atât asupra comportamentului nostru în sfera societăţii cât şi asupra drumului pe care am ales să-l urmăm în viaţă.

Probabil tuturor ne-au rămas întipărite în minte sfaturile părinţilor atunci când ne pregăteam, dimineaţa, să plecăm spre şcoală: „Nu uita să saluţi persoanele cunoscute!"; „Vorbeşte frumos cu colegii!"; „Aminteşte-ţi să spui **Te rog**! şi **Mulţumesc**!"; „Nu vorbi cu gura plină!" şi exemplele ar putea continua.

Respectarea acestor reguli de conduită depinde foarte mult de modul în care părinţii au ales să-şi îndrume copiii, de metodele utilizate în vederea deprinderii lor, ei reprezentând calea de început în transmiterea valorilor esenţiale pentru viitorul de succes al propriului copil, dar şi de relaţia pe care părinţii o au cu copiii. Şcoala şi celelalte medii educaţionale au datoria doar de a confirma şi de a consolida comportamentul micuţului şi a adolescentului de mai târziu, comportament deprins deja în cadrul familiei.

Influenţele, atât cele pozitive cât şi cele negative, pe care familia le-a exercitat asupra copilului, atât pe parcursul primilor 7 ani de viaţă ai acestuia, dar şi mai târziu, pot ieşi la iveală prin intermediul unor acţiuni care ar putea pecetlui viitorul micilor descendenţi. Exemplul de conduită pe care familia îl oferă copilului de-a lungul timpului va fi primul model pe care el se va grăbi să-l urmeze, atât involuntar, prin imitaţie, cât şi ca urmare a certitudinii specifice purităţii copilăreşti, conform căreia „părinţii au mereu dreptate". Din acest motiv, datoria părinţilor este de a oferi copiilor exemple sănătoase, atât în ceea ce priveşte modul de a aborda şi de a rezolva problemele inevitabile cu care viaţa te poate pune la încercare, dar şi a căilor de ascensiune pe scara socială. Aceste măsuri de a oferi copiilor exemple optime ar trebui luate încă de la o vârstă fragedă a acestora, prin intermediul jocului desprins din realitate, care să le permită micuţilor să observe, după puterea lor de înţelegere, crâmpeie ale realităţii.

Educaţia copilului trebuie să se realizeze cu grijă şi afecţiune, în raport cu vârsta biologică pe care acesta o traversează, fără a-l suprasolicita prea de timpuriu cu sarcini care nu sunt pe măsura forţelor lui, dar nici protejându-l în mod excesiv.

Familia trebuie să ţină cont de faptul că ea constituie primul sprijin în formarea idealurilor de viaţă a copilului, deoarece aici se formează primele deprinderi de viaţă ale copilului, care vor constitui bagajul „celor 7 ani de acasă". Intervenţia familiei prin intermediul sfaturilor şi a îndrumărilor benefice şi sincere poate asigura un viitor strălucit tânărului de mai târziu.

Dincolo de exprimarea clişeică „ai sau nu ai cei 7 ani de acasă", existenţa acestora este foarte importantă, constituind temelia OMULUI care va deveni mâine,copilul de astăzi.

L’univers éducationnel – les premières années…

Prof. Cîrîc Gena – Monica Liceul
cu Program Sportiv, Brăila

Les premières années de la vie des enfants influencent leur vie, leur éducation jusqu’à l’âge adulte. Parmi tous les facteurs qui ont de l’impact sur l’environnement éducatif, la famille et l’école jouent un rôle primordial.

Le terme ”parent” désigne la personne qui élève et protège l’enfant. Les parents deviennent donc les premiers éducateurs, ayant le droit et le devoir de mettre en place les bases intellectuelles et émotionnelles de l’enfant, de développer son système de valeurs et d’attitudes.

En ce qui concerne les valeurs morales, elles ne peuvent pas se transmettre comme un savoir intellectuel car l’enfant apprend par l’expérience. C’est ça la raison pour laquelle les parents ont valeur d’exemple, ils sont le miroir dans lequel nous aimons nous regarder.

Parmi la multitude de valeurs à transmettre, on identifie les plus importantes: le partage, le respect, le pardon et l’honnêteté.

Généralement, jusqu’à 4 ans, les enfants ont des difficultés à partager (les jouets, par exemple). Puis, en grandissant, ils apprennent à prêter pour maintenir des liens positifs avec leurs amis et deviennent plus aptes à échanger des idées. En ce qui concerne le respect, c’est un sentiment qui se développe en traitant les objets et les personnes avec soin. Un enfant qui soigne ses jouets ou ses livres apprend à respecter. Vers 5 ou 6 ans, l’enfant devient capable de pardonner un ami. Grâce au concept du ”droit à l’erreur”, il commence à comprendre que les autres aussi peuvent faire des erreurs, mais qu’il est important de dire pardon.

Jusqu’à 4 ans, le mensonge est un jeu. Les enfants racontent des histoires à l’aide de l’imaginaire, en distorsionnant la vérité. Les parents ont le devoir d’essayer de comprendre les circonstances qui ont entraîné le mensonge et de les apprendre à dire les vraies choses.

En conclusion, le rôle de la famille est d’assurer aux enfants le sentiment d’appartenance, de les guider et de leur montrer le chemin, de communiquer avec eux et de respecter leur potentiel.

Cei șapte ani de casă

Prof. învățământ primar Cîrpaci Carmen
Colegiul Național „Diaconovici-Tietz” Reșița, Caraș – Severin

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învața să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual – cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Se consideră că până la vârsta școlară mică, copilul se formează sub influența mediului familial. În ultima perioadă, familia ca mediu educativ este completată de grădiniță și de educația din clasa pregătitoare. „Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația și socializarea primară pe care copilul o primește în familie. În acești ani copilul se formează cognitiv și afectiv, înțelege lumea prin ochii și comportamentul membrilor familiei, își constituie prima imagine despre sine prin identificare cu grupul familiei.

Școala și familia sunt cei care ghidează primii pași de viață ai copiilor cu mult tact și blândețe, cu o vorbă bună și o mână de fier asumându-și responsabilitatea de a forma adevărați „Oameni”.

Educația primită în „cei șapte ani de casă” depinde de mai mulți factori: relația afectivă dintre copil și părinte, valorile pe care se bazează familia și pe care aceasta i le transmite copilului și de specificul de dezvoltare al fiecărui copil.

Mediul școlar intervine spre a continua și a consolida normele inițiate de familie, formând o persoană respectuoasă și demnă de a fi respectată. De maximă importanță rămâne exemplul venit din partea adulților (părinți, bunici, cadre didactice etc.) aflați în imediată interacțiune cu copilul.

Cea mai mare problemă în educația copiilor o reprezintă lipsa părinților, fizică sau nu, din viața copiilor.Tot mai mulți părinții pleacă în străinătate la muncă, iar copilu l rămâne în grija unuia dintre părinți sau în grija bunicilor.Pe de altă parte unii dintre părinți sunt tot mai ocupați, deși oferă atenție copilului, nu ajung acolo unde și-ar dori. Din păcate, în zilele noastre, mulți părinți se ocupă foarte puțin de educația copiilor, invocând lipsa timpului, oboseala. Mulți părinți preferă să le cumpere copiilor diferite obiecte, decât să comunice cu aceștia.

Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului.

O bună educație cere ca educatorul să inspire elevului stimă și respect și nu se poate ajunge la aceasta prin nimicirea individualității copilului și prin asuprirea stimei de sine spunea Samuel Smiles.

Trebuie să le oferim copiilor însă și libertate suficientă pentru a crește echilibrat, a avea încredere în sine și în reușită, civilizați, purtându-se frumos în societate, pentru a lega prietenii și a sădi sămânța cunoașterii pentru ca mai apoi să culeagă rodul propriei munci.

Responsabilitatea celor șapte ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie:

Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000;

Ciofu Carmen, Interactiunea parinti-copii. Editura medicala Amaltea, 1998 .

Cei șapte ani de casă

Prof. învățământ primar Cîrpaci Carmen
Colegiul Național „Diaconovici-Tietz” Reșița, Caraș – Severin

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglinda a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin ca regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învața să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual – cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Se consideră că până la vârsta școlară mică, copilul se formează sub influența mediului familial. În ultima perioadă, familia ca mediu educativ este completată de grădiniță și de educația din clasa pregătitoare. „Cei șapte ani de acasă” reprezintă educația și socializarea primară pe care copilul o primește în familie. În acești ani copilul se formează cognitiv și afectiv, înțelege lumea prin ochii și comportamentul membrilor familiei, își constituie prima imagine despre sine prin identificare cu grupul familiei.

Școala și familia sunt cei care ghidează primii pași de viață ai copiilor cu mult tact și blândețe, cu o vorbă bună și o mână de fier asumându-și responsabilitatea de a forma adevărați „Oameni”.

Educația primită în „cei șapte ani de casă” depinde de mai mulți factori: relația afectivă dintre copil și părinte, valorile pe care se bazează familia și pe care aceasta i le transmite copilului și de specificul de dezvoltare al fiecărui copil.

Mediul școlar intervine spre a continua și a consolida normele inițiate de familie, formând o persoană respectuoasă și demnă de a fi respectată. De maximă importanță rămâne exemplul venit din partea adulților (părinți, bunici, cadre didactice etc.) aflați în imediată interacțiune cu copilul.

Cea mai mare problemă în educația copiilor o reprezintă lipsa părinților, fizică sau nu, din viața copiilor.Tot mai mulți părinții pleacă în străinătate la muncă, iar copilul rămâne în grija unuia dintre părinți sau în grija bunicilor.Pe de altă parte unii dintre părinți sunt tot mai ocupați, deși oferă atenție copilului, nu ajung acolo unde și-ar dori. Din păcate, în zilele noastre, mulți părinți se ocupă foarte puțin de educația copiilor, invocând lipsa timpului, oboseala. Mulți părinți preferă să le cumpere copiilor diferite obiecte, decât să comunice cu aceștia.

Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului.

O bună educație cere ca educatorul să inspire elevului stimă și respect și nu se poate ajunge la aceasta prin nimicirea individualității copilului și prin asuprirea stimei de sine spunea Samuel Smiles.

Trebuie să le oferim copiilor însă și libertate suficientă pentru a crește echilibrat, a avea încredere în sine și în reușită, civilizați, purtându-se frumos în societate, pentru a lega prietenii și a sădi sămânța cunoașterii pentru ca mai apoi să culeagă rodul propriei munci.

Responsabilitatea celor șapte ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Bibliografie:

1. Bodo, Victor; Bodo, Sorina- Ghid practic de educație a copilului, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2000;

CEI SAPTE ANI DE ACASA!

PROF.INV.PRESC. CIRSTOC MARIA
GRADINITA CU P.P. NR. 8, TG-JIU

Sintagma ,,cei sapte ani de acasa” se refera la educatia pe care copilul o primeste de la parinti, la un copil bine-crescut, mai precis la dobandirea unor bune deprinderi:

-deprinderi igienico-sanitare;
-deprinderi de comportare civilizata si de politete;
-deprinderi de ordine si curatenie.

Vorbim de cei sapte ani de acasa deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Regula celor sapte ani de acasa se invata fara constrangere,prin comunicare, indrumare si foarte multa rabdare. Progresele copilului sunt lente,insa trebuie sa stim ca acestea se inradacineaza pe masura ce creste si se sedimenteaza bine in caracterul copilului pe termen lung.

Trebuie sa existe o concordanta deplina intre ceea ce i se cere copilului in familie si ceea ce se realizeaza la gradinita.

Familia are rolul cel mai important in formarea deprinderilor. Oglinda educatiei pe care o ofera parintii copiilor o reprezinta comportamentul copiilor in public.

Pentru formarea deprinderilor,este nevoie de vointa si de timp, de concentrare mai mare din partea copilului la ceea ce are de facut, ca, apoi,printr-un exercitiu sustinut, sa se ajunga la automatizarea miscarilor si la exercitarea lor intr-o anumita succesiune.

In procesul educativ de formare a deprinderilor se contureaza mai multe etape de care parintii, ca si ceilalti factori educativi,trebuie sa tina seama.

Prima etapa consta in familiarizarea copilului cu obiectele necesare si cu denumirea lor. Acum se formeaza o imagine globala asupra actiunii si a obiectelor.

In etapa a doua, se explica si se demonstreaza operatiile in ordinea lor fireasca, se demonstreaza fiecare miscare in parte, iar copiii o imita.

Cea de a treia etapa o constituie formarea si consolidarea propriu-zisa a deprinderii. Copiilor le este cerut sa execute operatiile in succesiunea lor, dar sub supravegherea adultului. Acum ,copiii pot sesiza singuri greselile, retin detaliile in mod concret, elimina miscarile de prisos.

In cea de a patra etapa, deprinderile se automatizeaza;aceasta este posibil dupa varsta de 5-6 ani. In aceasta etapa,copilul executa operatiile corect, cu minimum de energie.

Etapa a cincea a formarii oricarei deprinderi o constituie perfectionarea ei. Este de fapt,faza formarii stereotipului dinamic,adica automatizarea actiunii.

In aceasta perioada este nevoie de prezenta si supravegherea adultului,deoarece deprinderile nu se pot realiza de la sine ,ci este necesara perfectionarea lor continua, pana se ajunge la obisnuinta.

Fiecare parinte sau educatoare trebuie sa cunoasca bine etapele de formare a deprinderilor,acestea corespunzand stadiilor dezvoltarii psihoindividuale a copiilor. In acest scop, de fiecare data, este bine sa se faca aprecieri pozitive si sa se incurajeze copiii care executa corect operatiile respective. In felul acesta,se creeaza o motivatie adecvata fata de actiune,iar copiilor li se cultiva increderea in fortele proprii.

Educatia ,bunele maniere,regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate. Un copil bine educat,manierat se va descurca mult mai bine in relatiile cu cei din jur,va fi sociabil,se va integra cu usurinta intr-un colectiv de copii,dar si de adulti. Educatia primita in cei sapte ani de acasa depinde de relatia afectiva dintre parinti si copil, de valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului.

Educaţia începe cu cei şapte ani de acasă

prof. Ciubotariu Gabriela
Liceul tehnologic „Arhimandrit Chiriac Nicolau”
Vînători-Neamţ

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politeţe şi de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are cei şapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil,educat,politicos,care ştie să spună „mulţumesc“ şi care are o conduită bună în orice situaţie,atât în societate,cât şi în viaţa particulară. Copilul îşi însuşeşte acest set de reguli încă din fragedă pruncie,prin exemple şi argumente clare. Nu uita însă că purtarea copilului tău,definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă,nu este întotdeauna un lucru intenţionat. Uneori,cei mici pur şi simplu nu îşi dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută,că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la şcoală sau că nu e un semn de bună creştere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viaţă,cel mic poate învăţa cu ajutorul tău ce înseamnă noţiunea de respect,mai ales dacă îl înveţi să folosească des cuvinte precum „te rog“,„mulţumesc“,„bună ziua“,„mă scuzaţi“. Nu uita că tu îi dai prima exemplul. Învăţându-l bunele maniere,când va creşte,toate aceste lucruri de bun-simţ i se vor părea normale şi îi vor completa personalitatea. Ştii şi tu deja că politeţea se învaţă treptat,tocmai de aceea e important să îi explici copilului tău de ce trebuie să fie respectuos:respectându-i pe alții va fi,la rândul său,respectat. Tot în primii şapte ani de viaţă,îi poţi oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoştinţa,începând cu un simplu „mulţumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naştere şi până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniţă sau copiii cu care se joacă în parc. Învaţă-l să fie deschis,să aibă o atitudine plăcută şi să îşi exprime recunoştinţa faţă persoanele care l-au ajutat într-o anumită situaţie. Chiar dacă nu înţelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulţumesc“,ori să salute şi să răspundă la salut,pe măsură ce va creşte,odorul tău îşi va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaţioneze şi să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admiraţia celorlalţi dacă ştie cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau te însoţeşte la un eveniment important. Spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari,ci sunt importante în viața de zi cu zi,în orice situație.Un copil care este educat frumos şi cu grijă va şti cum să se poarte la şcoală,cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă,cum să-şi facă prieteni şi cum să şi-i menţină. Aşadar,cei şapte ani de-acasă reprezintă şi abilitățile minime de socializare,care ajută un adult să se integreze şi să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor,e foarte important ca micuţul să ştie cum să vorbească şi să fie capabil să înţeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînţeles,în cei şapte ani de-acasă intră şi o componentă de altruism,adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalţi,că ştie să asculte ce spune cineva,că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă,de cum să se îmbrace,să mănânce şi să se poarte în anumite situaţii. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el,că are valoare ca om.

Chiar dacă unii consideră că în prezent societatea nu mai acordă suficientă atenţie regulilor de bună purtare pe care trebuie să le transmită copiilor, unii analişti susţin că nimic nu s-a schimbat în societatea modernă. Mai mult sau mai puţin explicit, în orice colţ de lume, regulile par să fie aceleaşi, permiţând individului să fie recunoscut de societatea în care trăieşte, să fie apreciat prin cei „şapte ani de-acasă”, atunci când sunt număraţi cum se cuvine! Conştientizăm pe deplin că singura diferenţă faţă de trecut este aceea că în prezent s-a ajuns de la un model familial foarte ierarhizat la unul mult mai democratic şi mai permisiv, bazat pe un gen de complicitate cu capriciile celor mici, dar aceasta nu înseamnă că nu mai trebuie să îi învăţăm să ţină cont de vârsta interlocutorului, pentru a-şi adapta discursul şi comportamentul faţă de cel de alături într-un mod civilizat şi decent, mai ales că a te adapta în funcţie de nevoile celuilalt înseamnă, de fapt, să ştii să trăieşti frumos şi ordonat. Abecedarul bunelor maniere trebuie aplicat încă de la vârsta la care copilul începe să vorbească, pentru că la această vârstă, copilul caută să le arate celorlalţi copii cu care intră în contact, „regulile jocului” său, ale unui joc „învăţat” în familie. Un copil prea agresiv, neatent cu ceilalţi, impulsiv şi nerăbdător, cred că va fi, în cele din urmă, indezirabil în mijlocul unui grup de copii, tocmai pentru că nu respectă „regulile jocului” pe care el însuşi le invocă.

În linii mari, părinţii încep să-şi dea seama de rolul lor de "educatori" abia când copilul are doi ani, când cel mic începe să vorbească şi să se hrănească singur, deoarece se constată că de cele mai multe ori, masa este terenul confruntării dintre dorinţa de explorare a copilului, care începe să-şi descopere autonomia, şi regulile pe care i le impun treptat adulţii.

Pe de altă parte, copiii au, începând de la patru-cinci ani, o mare dorinţă de a-i imita pe cei din jur, de a prelua reacţii comportamentale, pentru că sunt deprinse regulile de bază ale comportamentului la masă, abia atunci când va începe să folosească tacâmurile, şerveţelul să se şteargă la gură, să întrebe dacă poate să se ridice de la masă, iar în momentul în care i se va spune „nu face asta!" sau „să faci aşa!", copilul se va revolta şi va încerca să facă exact opusul, tocmai pentru a testa limitele permisivităţii părinţilor sau ale anturajului. Credem că din această cauză, pedopsihologii recomandă părinţilor să fie mai degrabă un exemplu tăcut pentru cei mici, decât să le impună un anumit model. Chiar deprinderea formulelor de politeţe trebuie începută de la o vârstă fragedă, atunci când copilul este foarte receptiv la încurajările venite din partea celor mari, deoarece, pentru a-i adapta pe cei mici la algoritmul politeţei în cadrul familiei, psihologii le recomandă părinţilor să impună un anumit „ritm al familiei", pe care toată lumea, inclusiv părinţii, trebuie să îl respecte. Să reţinem faptul că o masă cu întreaga familie pe săptămână, de la care niciun membru să nu lipsească, poate constitui o excelentă şcoală de bune maniere pentru cei mai mici membri ai familiei, pentru că atunci se învaţă, practic, cum trebuie să stea la masă, cum să mănânce, cum să se comporte în situaţia respectivă, când poate să vorbească, să înveţe să-i asculte pe ceilalţi, cum să se folosească de tacâmuri, să utilizeze formule de politeţe. Inca mai credem ca "cei sapte ani de acasa" vor constitui "fundatia" pentru constructia unei vieti inchinate binelui, frumosului si adevarului pentru noile generatii care vor veni, pentru ca Pamantul, nu-i asa, are nevoie sa fie locuit de catre oameni impaciuitori, care gandesc si actioneaza frumos.

Bibliografie:
1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CEI SAPTE ANI DE ACASA

CIUCA LILIA CARMEN

Copilul,imediat dupa nastere,incepe sa creasca si sa progreseze.Modificarile corporale cantitative realizate de crestere nu pot fi considerate ca un progres real decat in cazul in care aceasta crestere se asociaza cu transformarea treptata a ca-litatilor psihice ale copilului prin imbunatatirea lor. Intre cresterea corporala si dezvoltarea psihica trebuie sa existe o armonie per-fecta.Perturbarile in evolutie conduc la situatii deficitare dintre cele mai variate, unele din ele lasand amprente pe toata viata.**Nu se poate vorbi de un copil in perioada prescolara ca nu are bune maniere.**Se spune de unii oameni ca sunt lip-siti de ,,cei sapte ani de acasa”. In cazurile acestea este vorba de o lipsa a modificarilor calitative psihice care trebuiau sa urmeze armonios modificarile cantitative ale cresterii.

Dar forma si fondul calitativ nu se stabilesc definitiv si irevocabil doar in primii sapte ani de viata. In tot timpul copilariei si adolescentei educatia poate modifica trasaturile negative ale copilului. Prin lipsa celor sapte ani de acasa,oamenii eticheteaza pe aceia care se prezinta intr-o forma nemodelata,aprecierile facandu-se asupra formei si asupra fondului omenesc. In aceasta categorie sunt introdusi cei neglijenti in imbracaminte,cei lipsiti de atitudini politicoase, cei ce nu stiu sa se comporte adecvat la masa,adica cei stan-gaci sau dezordonati in obiceiuri.In cazurile acestea aprecierea este oarecum gre-sita si pur formala.**In realitate trebuie considerati ca ,, lipsiti de cei sapte ani de acasa”cei care in copilarie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportarii normale in viata,fara a constitui totusi cazuri patologice**

Educatia trebuie sa urmareasca,pe langa obiective,sa faca din fiecare copil un adolescent politicos.Manierele bune sunt obtinute de copii in contactul zilnic cu membrii familiei.Ei imita ceea ce vad si aud.Nu se poate cere copiilor alta compor-tare decat cea observata la parintii lor.

Straduinta de a face din copii niste animale bine dresate nu este prea ferici-ta. Utilizarea formelor de politete este strans legata de obiceiurile parintilor.Este o greseala ca un tata sa oblige copiii sa spuna dupa masa ,,Multumesc!” fara ca el la randul lui sa constituie un exemplu in acest sens.

Obligatia bunelor maniere la copii nu trebuie sa fie legata de observatii aspre sau sa fie o consecinta a unor discutii sau rugaminti repetate.Copilul va manca co-rect daca va vedea si la parinti supunere fata de aceste reguli.Va veni regulat la masa la ora fixa,daca va vedea si la parinti supunere fata de semenea reguli.Copilul nu trebuie bruscat,caci fortarea aduce dupa ea incapatanarea negativis-ta.Daca un copil nu vine la masa sau nu mananca la fel cu toata lumea,pedeapsa psihica da rezultate mai bune ca cea brutala.,,*Nu vrei sa mananci cu toata lumea! … Maine vei manca singur!”*.Si dispozitia nu trebuie modificata.Exista in multe familii obiceiul ca un copil sa fie indepartat de contactul cu oa-menii straini.Daca sosesc musafiri copiii sunt invitati sa treaca in alta camera.A lua regulat a-ceasta masura este o greseala.Un copil,prin contactul cu lumea exterioara consta-ta ca exista si alte firi si diverse obiceiuri.

Parintele poate sa aprobe sau sa dezaprobe,dupa plecarea musafirilor,in fata copiilor gesturile sau cele spuse de invitati,dar acest obicei nu este prea politicos. Copilul va lua nota de spusele celor mari si va completa interesul lui pentru cu-noasterea lumii.Trebuie sa existe un acord intre desfasurarea armonioasa a vietii de familie si obiectivele trairii sociale.Un om certat cu bunele maniere suporta consecintele neindemanarii sale in miscari si cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezinta intre oameni.Bunele maniere trebuie sa fie compuse din atitudini care se iau in mod automat si nu prin ratiune.Ele trebuie sa aiba ca baza politetea,delicatetea,tactul,bunatatea.

Desigur ca se vor intreba multi:,,*Cum trebuie sa se comporte parintii ca un copil sa capete cei sapte ani de acasa?”*.In mod normal,psihicul unui copil este influen-tat de conditiile lui de viata si de educatia primita in casa parinteasca.Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central.Educatia trebuie sa duca la obtinerea treptata a dezvoltarii inhibitiei corticale, adica la retinerea unor manifestari negative. Dupa varsta de 3 ani copiii incep sa aiba o activitate nervoasa mai activa si pot fi influentati de procesul educatiei si al instruirii primite de la parinti in casa.Nu orice cunostinta sau sfat primit devine pentru copil convingatoare si indemn la o comportare pozitiva.Personalitatea lui incepe sa se manifeste de la varsta denumita prescolara. E-xemplele bune din viata familiala vor influenta in mare masura comportarea lui psihica.Educatia copilului trebuie sa fie astfel orientata,incat el,insusindu-si modu-rile de actiune ale parintilor,sa se calauzeasca dupa ele in practica.Un loc impor-tant in educarea copilului pana la 10 ani il au jocurile si jucariile.O fetita are o papusa.Parintii trebuie sa vegheze ca fata sa o intretina in conditii bune,sa o ingrijeasca.

Nu trebuie sa se admita stricarea jucariilor.Ruperea si murdarirea lor sunt ati-tudini care pot obisnui copilul cu dezordinea si lipsa de igiena.

In jocurile colective,parintii nu trebuie sa admita certurile,purtarea nediscipli-nata si expresiile urate intre copii.Trebuie sa se favorizeze jocurile in care copilul poate avea un rol civilizat.Copiii se pot juca de-a spitalul,in care medicul da *,,Buna ziua!”*, spune vorbe blande si incurajeaza pe bolnavi.

Se pot juca de-a scoala,in care profesorul saluta copiii si spune *,,Multumesc!”* dupa fiecare raspuns.In jocurile cu obiecte din viata reala,copiii trebuie sa joace roluri de oameni ale caror purtari sunt demne de imitat.

In scop educativ,parintii pot da copiilor diverse insarcinari casnice.Ei pot fi in-sarcinati cu procurarea de alimente casnice,in care caz nu se vor permite nereguli sau minciuni in manuirea ba-nilor.O sarcina precisa si bine organizata place copiilor si are valoare educativa.

Se va dezvolta la ei sentimentul datoriei,grija pentru inlaturarea greutatilor cas-nice,obligatia de a vorbi frumos cu alti oamenei.Daca dirijarile bune sunt fructuoa-se, din pacate exista si exemple proaste de care tebuie feriti copiii.Ambianta familiala influenteaza comportamentul copilului.Daca in casa este buna intelegere si veselie,temperamentul copilului va lua un aspect calm si de bu-na dispozitie.Cu cat copilul este mai mic,cu atat este influentat de mama. Dupa 5 ani,tatal trebuie prin autoritatea lui,sa intervina mai activ,copilul inre-gistrand in mod subcostient toate starile lor sufletesti.Parintii nu trebuie sa se lamenteze si sa prezinte in culori negre greutati-le vie-tii.Daca un copil aude pe unul din parinte cantand,prin imitare va incerca si el sa fredoneze.Pentru formarea ,,celor sapte ani de acasa” exemplele sunt mai folosi-toare decat discursurile sterpe.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.pt inv.preșcolar:Ciucă Niculina
Grădinița cu program prelungit Traian –Rm Vâlcea

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Un copil bine crescut se va descurca bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia primită în cei 7 de acasă este influențată de o serie de dactori cum ar fi: factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Vârsta cuprinsă între 3-6/7 ani, reprezintă o perioadă caracterizată prin înalte ritmuri de dezvoltare, în care se pun bazele formării viitoarei personalităţi. Este o perioadă în care universul cunoaşterii este în continuă expansiune, stimulând capacităţile şi mijloacele de comunicare ale copilului aflat într-o intensă relaţionare cu cei din jur, ceea ce duce la evoluţia personalităţii sale într-un efort continuu de cucerire a realului, de integrare în viaţa grupărilor de referinţă caracteristice momentului.

În această perioadă copilul începe să împartă jucăriile cu colegi de la grădiniță ,cu prietenii de joacă sau cu frațiori și surorile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor față de comportamentul său ,apreciază recompensele și execute sarcini pentru a le primi, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu se cuvine ,la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniță ,în mijloacele de transport etc.. îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici și la prieteni sunt momente în care copilul este învățat și obişnuit cu bunele maniere și buna creștere.

După șapte ani, copilul devine tot mai independent. El merge la școală,stă cu bona sau bunica cu alți membri din familie şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii ,cu cei diun jur, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime liber, să termine ce are de spus şi nu trebuie “dojenit “sau să i se facă observație în punblic. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu sti ce să vorbeşti" sau atenționările ţinute în public nu fac altceva decât să-l umilească şi să-l inhibe pe copil.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petrece copilul alături de părinții săi , sunt ani în care părintele trebuie să -l învețe, și să-i acorde atenție. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În „cei șapte ani de acasă” este bine să fie susţinute micile interese ale copiilor şi să le fie încurajate aptitudinile şi deprinderile: de cântat, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport .Este bine să li se ceată ajutorul în treburile de acasă . Activitățile făcute împreună să pregătim masa, să ştergem praful împreună, să sortăm fructele/legumele, să adunăm jucăriile, cărțile, hăinuțele„să facem împreunăun desen.

Exemplele bune din viața de familie îi formează copilului deprinderi de autoservire, de a fi ordonat, de igienă și curățenie și de exprimare a propriilor nevoi ,exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât a celor pozitive, cât și a celor negative,bune maniere și comportament,limbaj corect ,va relaționa cu cei din jur și poate să raspundă diverselor provocări ale mediului înconjurator ,realizează diverse sarcini,concentrarea atenției și perseverență în realizarea uneri sarcini,

Unele din însusirile dobandite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vietii: spiritul de competitive,altruismul,cooperarea,atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Altele influentează dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinte de a încalca normele ori nu va fi încrezator in fortele proprii.

Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ciuciu Adrian-Călin
Colegiul Național “Octavian Goga” Marghita

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglindă a educației pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de acasa”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însusit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasă” deoarece copilul işi petrece cel mai mult timp cu familia, în special pâna la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atațat de mamă și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverşi stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu semăn cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, așa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi ca mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simti obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încat copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinti, de a fi permanent conștienți că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Ciuciu Laura-Mihaela
Colegiul Național “Mihai Eminescu” Oradea

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia, ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologilor, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său, apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

FAMILIA- Şcoala de acasă

p.i.p. CIUCU LUCIA
Şcoala Gimnazială „Gheorghe Bibescu”
Craiova

Realitatea e că nu prea mai există „cei 6-7 ani de-acasă”, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme de învăţământ încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este locul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, adesea prin imitare dar şi printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala, şi alte medii educaţionale, nu poate ulterior decât să confirme şi să consolideze normele de bună purtare deja deprinse din familie.

Cei 6 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 6-7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil începe de la naştere. Ea nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul in interacţiunile cu ceilalţi.

10 reguli esenţiale în educaţia şi creşterea copilului până la 6-7 ani

1. Învaţă-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabileşte reguli şi limite în comportamentul copilului!

3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relaţii solide între părinţi şi copii; concentrează-te în educaţia lui pe arta conversaţiei!

4. Învaţă-l să iubească lectura şi cărţile - începe citindu-i poveşti, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învaţă să citească şi să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze şi să se relaxeze, dar mai ales să se joace .

6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoţional, verbal etc.; evită educaţia cu "palma la fund"; concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. Învaţă-l să îşi exprime emoţii şi sentimente; numai aşa va reuşi să rezolve conflicte pe cale paşnică şi să-şi controleze impulsurile sau să renunţe la agresivitate.

8. Învaţă-l să spună mereu adevărul! Aceasta este o lecţie pe care o învaţă cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede şi aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu copilul tău! Iar cei 6-7 ani de acasă vor oglindi efortul şi calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeşte-l necondiţionat şi arată-i zilnic asta!Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle şi spune-i zilnic că îl iubeşti. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrăţişări etc.

De altfel, printre principalele „ingrediente” care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul**. Este prima normă de conduită învăţată în familie.
- **Comportamentul în public**. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- **Comportamentul cu prietenii**. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- **Înţelegerea normelor sociale**. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile

celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

- **Manierele la masă**. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.
- **Recunoaşterea greşelilor**. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.
- **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Nimeni nu te învaţă să fii părinte Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa,şi exemplul personal. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

ROLUL FAMILIEI IN EDUCAȚIA COPIILOR

Prof. Ciucu Mirela
Liceul cu Program Sportiv ”Iolanda Balaş Soter”

Apariţia copilului pe lume este o minune. Familia în care se naşte un copil devine cu adevărat fericită. Viaţa de familie este corelată cu acest fenomen frumos, mult aşteptat de ambii soţi, care le pune la încercare maturitatea, dragostea, responsabilitatea, competenţa, disponibilitatea pentru dăruire, altruism, stăpînire de sine, tact şi compasiune.

Din clipa în care vede lumina zilei copilul are nevoie de aer, hrană, somn, căldură, apă. Treptat apare şi se manifestă trebuinţa de apărare, orientare, investigare, mişcare, relaxare, vocalizare, comunicare şi relaţionare, precum şi de semnale informaţionale care vor fi recepţionate şi prelucrate de copil, contribuind la dezvoltarea personalităţii lui. Toate acestea reprezintă trebuinţele copilului, stările de necesitate şi de sensibilizare a organismului la condiţiile mediului extern. Trebuinţele sînt impulsurile ce provoacă crearea condiţiilor esenţiale pentru supravieţuiera nou-născutului, fenomene biopsihologice fundamentale ce pun în mişcare întreaga lui viaţă psihică şi socială, deter minînd începuturile organizării ei şi, mai tîrziu, apariţia şi dezvoltarea unor noi structuri sociopsihocomportamentale. Trebuinţele şi satisfacerea lor asigură formarea complexelor polisenzoriale ce vor sta la baza apariţiei percepţiilor şi reprezentărilor, memoriei, gîndirii, limbajului şi imaginaţiei. Crescînd şi dezvoltîndu-se, copilul reclamă o anumită educaţie şi multă atenţie din partea adulţilor. Părinţii trebuie să cunoască particularităţile evoluţiei copilului, caracteristicile de vîrstă, crizele, dificultăţile posibile.

„Cei şapte ani de acasă” – acestă frază ne vorbeşte foarte multe de familia, credinţa, concepţiile oricărei persoane, de mediul în care s-a format individul.

Familia este rădăcina educaţiei. Aşa cum cît de corect ai sădit un pom, şi pe cît de adînc a fost sădit, adică este rezistent, aşa rol îl are şi familia în educarea tinerii generaţii. Cum natura a plămădit în pîntece individul, aşa şi familia plămădeşte, numai că la nivel spiritual.

Familia este un factor primordial de informare şi de creare a copiilor şi tineretului. Ea are rolul de al introduce pe copil în societate, de a implementa practici educative, construcţii cognitive. De observat faptul că, familia implementează mai mult valori practice, decît teoretice.

Familia este mediul cel mai sănătos şi are o influenţă mare asupra individului. Individul, în cadrul familiei se dezvoltă multilateral, cuprizînd mai multe ramuri de activitate. Un mediu tonifiant, va ajuta la o înţelegere mai adecvată a societăţii, omenirii, o educaţie bună va ajuta la crearea unui individ util societăţii. O societate prosperă va favoriza îmbogăţirea individului cu valori şi concepţii noi.

Familia are rol mai mult să formeze decît să aducă la cunoştinţă. Este foarte importantă educaţia din copilărie, deoarece individul, ia primele impresii din mediul înconjurător, care, la vîrsta fragedă a copilului, este familia. Tot din mediul familial, copilul, ca un burete, mai ia conduitele şi obiceiurile celor din jur. Individul va repeta şi va imita oamenii din jur, va avea aceleaşi păreri, idei, concepţii. Copilul va mima, gesticula exact ca persoanele din jur.

Alături de școală și organizațiile de tineret, familia este unul din factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decît cele care provin din familie, școală și organizațiile de tineret. Familia exercită o influență deosebit de adîncă asupra copiilor.

O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (Utilizarea în limbajul comun a expresiei: "A avea cei șapte ani de acasă"). Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un "grup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, căsătorie sau adopțiune". În societatea romînească, suntem familiarizati cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă. Mai există și un al treilea tip de familie, familia poligamă.

Familia nucleu (nucleară) - "constă în doi adulți de sex opus care întrețin o relație sexuală aprobată de societate, împreună cu proprii lor copii sau adoptați". Familia nucleu poate fi de două feluri: de orientare și de procreare. Familia nucleară de orientare este familia în care ne naștem și în care ocupăm statutul de copil. Familia nucleară de procreare este familia pe care o cream prin căsătorie și obținem statutul de adult.

Familia extinsă (cosangvină) - "constă din două sau mai multe familii nucleare unite prin legătura părinte-copil, care include legăturile între frați și surori".

Menirea educaţiei este aceea " de a înălţa pe culmi mai nobile de viaţă – omul".(Gentil, G.The Reform of Education).

Problema educaţiei este abordată astăzi în strânsă legătură cu problematica lumii contemporane, lume caracterizată prin importante transformări, prin cerinţe şi aspiraţii specifice, prin schimbări în toate domeniile.

Educaţia trebuie să se manifeste în permanenţă ca o acţiune unitară, coerentă, iar implicarea acestui deziderat rezidă în strînsă legătură dintre familie şi mediul educaţional. Acest lucru impune ca părinţii să fie parteneri egali în educaţia copilului.

" Meseria" de părinte este grea. În condiţiile unei atmosfere familiale echilibrate şi prielnice dezvoltării copilului de vîrstă preşcolară, familia este în primul rînd cadrul existenţei biofizice, al acestei dezvoltări. Un anumit regim igienico-sanitar necesar dezvoltării fizice sănătoase şi armonioase înseamnă asigurarea unui program al zilei care să respecte ore de somn, alimentare, activităţi, joc, plimbări.

Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere :

1Fizic

2.Intelectual

3.Moral

4.Estetic

1.Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi fereste de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiții cît mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decît urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Familia îi formează copilului primele deprinderi de igienă personală și socială și îl obișnuiește să utilizeze factorii naturali (apa, aerul, soarele) pentru bunăstarea organismului. În perioada pubertății, schimbările fiziologice produse în organism pun probleme noi pentru dezvoltarea fizică a copilului; prin îndrumări perseverente și afectuoase, prin modificarea regimului de odihnă, prin crearea unor noi deprinderi igienice, familia le va putea rezolva la timpul potrivit.

2. Dezvoltarea intelectuală. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în aceasta direcție. Ca prim factor de educație, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gîndirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copiii pun cele mai multe întrebări în jurul varstei de 3-6 ani, iar părinții îi ajută să-și însușească un numar mare de cunoștințe, răspunzînd cît se poate de corect și exact.

Cînd sunt în școala primară, familia vine în sprijinul ei, susținînd "gustul de citit" al elevilor. Cel mai important este stimularea curiozității copilului de a citi, prin cumpărarea unor cărți care să pună bazele unei mici biblioteci. În preadolescență este posibilă o deviere de la subiectele strict legate de școală sau indicate vîrstei fragede; astfel, datoria părinților este de a îndruma copilul să citească ceea ce corespunde vîrstei sale. Dorința de lectură poate deveni excesivă, copilul sacrificînd astfel orele de somn. Copilul obține rezultatele la școală în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite scolare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cît și niște condiții bune de muncă: un birou, un computer și nu în ultimul rînd liniste pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

3. Educația morală a copiilor. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajuta cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urît în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten.

4. Familia contribuie și la educația estetică a copilului. Părinții sunt cei care realizează contactul copilului cu frumusețile naturii (culorile și mirosul florilor, cîntecul păsărilor, verdele cîmpului etc.), cu viața socială (tradiții, obiceiuri străvechi etc.).

Concluzie: Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între instituţiile de educaţie timpurie şi familie. Eforturile depuse de părinţi şi educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informaţii, de experienţe şi pe colaborare in asigurarea celor mai bune condiţii de creştere şi dezvoltare ale copiilor.

BIBLIOGRAFIE

- Norman, Goodman *“Introducere în sociologie”*, Bucureşti, Editura Lider, 1992;
- Victor, Tarcovnicu *“Pedagogie generală”,* Bucureşti, Editura Facla, 1975;
- Nicolae, Margineanu *“Condiţia umană”,* Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1973;
- Anthony, Giddens *“Sociologie”*, Bucureşti, Editura Bic All, 1997;

Educația religioasă

Prof. Ciudin Lucian
Școala Gimnazială „Geo Bogza”
Bălan, jud. Harghita

În cei șapte ani de acasă, educația religioasă urmărește afirmația înțeleptului Solomon: „Deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie să o aibă; chiar când va îmbătrâni, el nu se va abate de la ea” (Pildele lui Solomon, 22,6). Mai târziu și filozoful Robert Hutchins era de părere că „obiectivul educației este să pregătești un tânăr să se educe pe sine însuși pe tot parcursul vieții”.

Dacă acasă copiii nu sunt educați ca atare, profesorii şi învăţătorii au datoria de a le fi călăuze spre a dobândi echilibrul lăuntric și comoara virtuților. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: „Care artă poate fi egală cu arta de a educa sufletul copilului, de a-i forma mintea tânărului? Cel care practică această artă trebuie să fie mai priceput și mai talentat decât un pictor și decât un sculptor”. Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Modelul nostru suprem a oferit oamenilor legea cea nouă a desăvârșirii pe care a pecetluit-o pentru totdeauna în ființa Sfintei Biserici, care a dobândit un rol educațional determinant pentru întreaga omenire, născându-se o strânsă legătură între creștinism și educație care îl pregătește pe om atât pentru viața de aici, cât și pentru cea veșnică.

Ținta educației religioase este formarea caracterului și a personalității desăvârșite în Hristos Domnul, aşa cum spunea Fericitul Augustin: „Fericit este cel ce Te cunoaşte pe Tine, Doamne, chiar dacă altceva nu mai cunoaşte”. Educația religioasă este posibilă la toate vârstele deoarece omul a fost creat după chipul Lui Dumnezeu și a primit porunca desăvârșirii, dar este condiționată de acceptarea acestui demers, de conlucrarea dintre harul divin și efortul omului în propria devenire spirituală. Această educație religioasă este importantă și din punct de vedere moral, deoarece în lumea modernă există tendința de a considera viața morală independentă de religia creştină. Dacă ne uităm în Biblie vom vedea că în Vechiul Testament rolul de educatori l-au avut patriarhii și profeții iar în Noul Testament, Iisus Hristos S-a descoperit ca Învăţător suprem.

Însăşi cultura a apărut ca urmare a acestei educații și ea susține zestrea spirituală a omului care, marcat de nostalgia după fericire și desăvârșire, zămislește opere ce îl înalță și îl înnobilează. În mediul social educația religioasă este importantă deoarece susține formarea omului în comunitate, prin comunitate și pentru comunitate pentru a se evita individualismul egoist, care își găsește locul în societate. Din punct de vedere istoric, trebuie să luăm în calcul argumentele pe care le găsim în tradiția școlii românești și că încă din secolul al XVIII-lea, religiei îi era alocat un statut explicit în cadrul școlilor înființate de stat.

Familia este mediul în care copilul începe să descopere lumea, unde învață ce înseamnă să fii iubit și să iubești. Viața religioasă din familie constituie un real suport pentru depășirea provocărilor actuale. Până la intrarea în școală, copiii mici pot dobândi și cunoştințe religioase în urma curiozităților și imaginației, simțind prezența lui Dumnezeu. În concluzie, putem spune că educația religioasă și morală constituie hrana sufletului și a spiritului care ne ajută să creștem Oameni, pentru prezent și viitor.

Spațiul real versus spațiul virtual în educație

Ciudin Victorița Ionela
Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”
Miercurea Ciuc, Harghita

Rolul celor „șapte ani de acasă” în educarea timpurie a copiilor, a rămas elementul cheie în formarea viitorilor adulți. Cu toate acestea constatăm tot mai des lipsa acestor șapte ani de acasă din diferite motive: părinții, fie sunt prinși în cursa zilnică a dobândirii resurselor materiale pentru a asigura copilului „*ceea ce eu nu am avut*”, fie consideră că rolul lor, în secolul al XXI-lea, diferă față de secolele trecute și îi lasă pe copii să fie *educați de tehnologia modernă*, sursă inepuizabilă de cunoaștere (de bune, dar mai ales de rele).

Astfel, copiii sunt lăsați de la vârste foarte mici în fața *bonelor–ecrane* (smart-phone-uri, tablete, calculatoare, televizoare), părinții invocând cele mai diverse motive: așa pot face curat, așa pot să pregătesc mâncarea, așa pot să am liniște pentru a pregăti sarcinile de muncă, etc, fără a se gândi la impactul utilizării îndelungate a acestora asupra sănătății psihice și fizice a propriilor copii. Pe termen scurt, avantajele, fals-pozitive sunt atractive pentru cei mari și mai ales pentru cei mici, dar cu adevărat efectele negative se văd în timp. Bona ecran nu oferă dragoste părintească, o vorbă bună, o mângâiere, o îmbrățișare, un sfat, o mustrare bine venită, nu îi învață relaționarea directă și pozitivă cu sine și cu ceilalți, nu îi învață să fie toleranți, empatici, atenți la nevoile celorlalți. Treptat, copii nu vor mai căuta prezența părinților în efectuarea diverselor și simplelor activități, nu vor mai căuta compania colegilor, a prietenilor și nu se vor mai implica activ în viața socială, cel puțin la adevăratul nivel.

În prezent, majoritatea preşcolarilor și elevilor își petrec timpul liber în mediul virtual, lăsând celelalte ocupații specifice vârstei pe planul secundar. Numeroase organizații și instituții au realizat studii științifice prin care trag semnale de alarmă asupra efectelor nocive ale excesului de tehnologie în viața copiilor și adulților. Sarcina care ne revine este de a fi sinceri cu noi înșine și să ne întrebăm: de ce au cu adevărat nevoie copii și elevii noștri, de oameni (omul este o ființă socială!) sau de ecrane?

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor învăţământ preşcolar: *Ciupic Maria*
Grădiniţa cu P.N. Gura Teghii
Județul Buzău

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă”**.

Educația primită în familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre cele care se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă, firesc, cu „bună ziua”.
- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină la rându-i, conversaţia. Îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- **Comportamentul cu prietenii.** Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.
- **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.
- **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

- **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni și îl va evita pe cel din urmă.

Toate generalizările de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa şi exemplul personal, asta în primul rând, iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Bibliografie:

- Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
- P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
- Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
- www.copii.ro
- www.didactic.ro

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor învăţământ primar: *Ciupic Miruna*
Școala Gimnazială Bodești/ Borosești, Scînteia
Județul Iaşi

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca aceste reguli să fie acceptate de copii.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Copiii învaţă ceea ce trăiesc , de Dorothy Law Nolte

- Dacă trăiesc în critică şi cicăleală, copiii învaţă să condamne;
- Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învaţă să fie agresivi;
- Dacă trăiesc în teamă, copiii învaţă să fie anxioşi;
- Dacă trăiesc înconjuraţi de milă, copiii învaţă autocompătimirea;
- Dacă trăiesc înconjuraţi de ridicol, copiii învaţă să fie timizi;
- Dacă trăiesc în gelozie, copiii învaţă să simtă invidia;
- Dacă trăiesc în ruşine, copiii învaţă să se simtă vinovaţi;
- Dacă trăiesc în încurajare, copiii învaţă să fie încrezători;
- Dacă trăiesc în toleranţă, copiii învaţă răbdarea;
- Dacă trăiesc în laudă, copiii învaţă preţuirea;
- Dacă trăiesc în acceptare, copiii învaţă să iubească;
- Dacă trăiesc în aprobare, copiii învaţă să se placă pe sine;
- Dacă trăiesc înconjuraţi de recunoaştere, copiii învaţă că este bine să ai un ţel;
- Dacă trăiesc împărţind cu ceilalţi, copiii învaţă să fie generoşi;
- Dacă trăiesc în onestitate, copiii învaţă respectul pentru adevăr;
- Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învaţă să fie drepţi;
- Dacă trăiesc în bunăvoinţă şi consideraţie, copiii învaţă respectul;
- Dacă trăiesc în siguranţă, copiii învaţă să aibă încredere în ei şi în ceilalţi;
- Dacă trăiesc în prietenie, copiii învaţă că e plăcut să trăieşti pe lume.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

BIBLIOGRAFIE

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
- Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.
- www.copii.ro
- www.didactic.ro

Cei ŞAPTE ani iniţiatici...

Prof. Claudia Stan,
Şcoala Gimnazială „Ion Creangă”, Bacău

Cifra **şapte**, identificată adesea cu Arborele Cosmic sau curcubeul – elemente şamanice recurente – este, după cum consideră Mircea Eliade[1], de origine mesopotamiană şi defineşte superlativul divin în toată splendoarea şi desăvârşirea, asociat cel mai des cu cele şapte culori ale curcubeului (ROGVAIV), cu zilele săptămânii, cu organele de simţ (pielea, doi ochi, două urechi, nasul şi limba), cu păcatele capitale sau, dimpotrivă, cu cele şapte virtuţi.

Acest număr apare cu recurenţă în textele sumeriene, care vorbesc despre cele şapte porţi pe care trebuie să le depăşească sufletul în drumul lui spre infern; *Oracolele chaldeene* descriu o trecere peste un prag cu şapte căi, identificat cu o scară cu şapte trepte, „adică şapte sfere planetare pe care trebuie să urce sufletul iniţiatului la jumătatea drumului în «elevaţia» sa spre Empireu“[2]. Vămile cereşti prin care trece sufletul sunt tot în număr de şapte, ca şi crengile Arborelui Cosmic şamanic („Şamanul urcă într-un copac pe un stâlp în care sunt săpate nouă *taptî*, reprezentând cele **şapte** sau nouă niveluri cereşti“[3]).

Fiind un număr caracteristic spaţiului mesopotamian, şapte marchează şi destinul eroului din Uruk, întregul traseu iniţiatic, atât în cazul lui Ghilgameş, cât şi în cel al lui Enkidu, stând sub atenta supraveghere a celor şapte înţelepţi, iniţierea lui realizându-se pe parcursul a şapte zile. Urukul, cetatea lui Ghilgameş, are la intrare o poartă *„cu* ***înşeptit*** *zăvor“*, semn al protecţiei divine, ca şi în cazul armurii pe care o îmbracă regele: *„îşi va pune* ***şapte*** (s.n.) *rânduri de zale“*[4].

Şapte zile a durat şi construirea corabiei care l-a salvat pe Uta-napiştim de potopul de o săptămână; tot atâtea nopţi doarme şi Ghilgameş pe tărâmul locuit de singurul om nemuritor, timp în care soţia acestuia din urmă coace pentru cel adormit câte o pâine pe zi; eroul ratează şansa la nemurire, deoarece adoarme, iar cele şapte pâini devin simbolul celor şapte vârste ale vieţii, somnul semnificând imposibilitatea de a atinge viaţa veşnică.

Acelaşi număr îşi pune pecetea şi pe destinul lui Ulise, care petrece şapte ani încheiaţi în Ogigia, unde locuieşte *„vajnica zeiţă / Calipso cea cu plete mândre“*[5], şederea fiind una din etapele iniţiatice ale eroului troian. Semn al divinului sunt şi cele şapte turme de oi şi tot atâtea cirezi de boi din insula Trinacria, aparţinând Soarelui şi pe care însoţitorii lui Ulise le sacrifică, atrăgând mânia zeului; furtuna de o săptămână, din care scapă teafăr doar Ulise, este pedeapsa pentru cutezanţa lor.

Pentru Dante, numărul şapte reprezintă cele şapte virtuţi (justiţia, ştiinţa, tăria, inteligenţa, cumpătarea, prudenţa şi înţelepciunea), pe care le află prin trecerea prin cele şapte porţi ale Palatului marilor spirite: *„Şi-ajunşi apoi la poala-unui palat/ de* ***şapte*** (s. n.) *ziduri strâns cuprins în braţă,şi primprejur de-o apă ferecat,/trecurăm apa cum păşeşti pe gheaţă/şi pătrunzând prin* ***şapte*** **(**s. n.) *porţi jilave/ ajuns-am loc de umbră şi verdeaţă“*[6], dar şi cunoaşterea celor şapte păcate capitale pe care i le marchează pe frunte un înger:*„Cu vârful spatei* ***şapte*** (s. n.) *«P» îmi scrise /pe frunte şi: «Când va să treci de poartă,/să lepezi urma-acestor răni», îmi zise“*[7].

Desigur, exemplele pot continua la nesfârşit, dar scopul nostru este de a sublinia faptul că o iniţiere, în textele literare consacrate, durează ***şapte*** ani. Extrapolând, aducând semnificaţiile acestei cifre în sfera educaţiei, considerăm că sintagma „cei şapte ani de-acasă” nu este întâmplătoare. Deşi sistemul de învăţământ a suferit modificări în ultimii ani iar elevii nu mai încep şcoala la 7 ani, sintagma referitoare la educaţia primită în familie a rămas neschimbată; poate şi pentru că, negreşit, iniţierea copiilor este călăuzită de părinţi, în primii ani de viaţă, aceasta reprezentând cea mai de preţ moştenire, după cum afirma şi Epiclet: „Mai bine să laşi copiilor creştere bună decât aur”.

Revenind la ideea celor şapte virtuţi enumerate de Dante în *Divina Commedia*, acestea nu pot fi promovate decât sub puterea exemplului personal, copiilor nefiindu-le suficient să cunoască ceea ce se cuvine, ci şi să urmeze un model pozitiv oferit, în primă fază, de părinţi. Astfel, încă de mici, copiilor trebuie să li se explice şi să li se ofere modele de *justiţie*, în scopul nedreptăţirii celorlalţi, să se urmărească insuflarea unui comportament empatic, a unei conduite corecte. De asemenea, părinţii îşi învaţă copiii să aibă *tărie*, puterea de a crede într-un ideal şi de a-l face să se întâmple, sub atenta supraveghere şi susţinere a adulţilor. Considerată nativă, *inteligenţa* (o altă virtute dantescă) poate fi educată, important fiind ca părinţii, în primii ani de viaţă ai copilului, să identifice tipul de inteligenţă caracteristic (matematic, muzical, verbal/lingvistic, vizual, naturalist, kinestezic, existenţial sau interpersonal). Cunoscându-i-se tipul de inteligenţă specific, copilul poate fi ghidat mult mai uşor spre activităţi care să-l atragă cu adevărat, pe care să le realizeze cu uşurinţă şi plăcere. În aceeaşi categorie se încadrează şi o a patre virtute, *ştiinţa*, părinţii fiind primii responsabili pentru transmiterea cunoştinţelor primare (lingvistice, matematice, de orientare etc.). Dacă unui copil i se va răspunde cu calm, de fiecare dată când vrea să afle informaţii despre un anumit aspect al realităţii, el va căpăta încredere în sine, va fi tot mai curios să afle, să cunoască taine şi va ajunge la studiu individual mult mai uşor decât un copil care a fost lăsat ore în şir în faţa unui ecran, fără să i se explice, să i se dea detalii, să i se comunice aspecte diverse. De mic, copilul trebuie să fie învăţat să fie *cumpătat* deoarece echilibrul îi asigură siguranţa, liniştea necesară unei dezvoltări pozitive; excesele, de orice tip, îi influenţează negativ creşterea, atât fizică dar şi spirituală, mentală. *Prudenţa*, o altă virtute care ar trebui urmărită de fiecare părinte, fiind „mama siguranţei” (*la mère de la sûrete*), îi dezvoltă copilului analizarea situaţiei înainte de a acţiona, îl învaţă să fie stăpân pe sine pentru a preveni aspectele negative, urmările nefaste ale propriilor fapte. Ultima din cele şapte virtuţi, *înţelegerea*, implică, pe de o parte, tăcere, ascultare, dar şi acţionare şi studiu individual, pe de altă parte. Dacă un copil nu vede în jurul său oameni preocupaţi pentru studiu, pentru înţelegeri personale, nu va fi niciodată interesat de o lectură individuală, de exemplu, în scopul descifrării unor mistere, neclarităţi personale.

---

[1] Mircea Eliade, *Şamanismul şi tehnicile arhaice ale extazului*, Bucureşti, Editura „Humanitas”, 1997, p. 256.
[2] I. P. Culianu, *Psihanodia*, Iaşi, Editura „POLIROM”, 2006, p. 134.
[3] M. Eliade, *Şamanismul*..., p. 256.
[4] ****Epopeea lui Ghilgameş*, Bucureşti, Editura pentru Literatură Universală, 1996, p. 51
[5] Homer, *Odiseea*, Bucureşti, Editura „Univers”, 1971, VII, 326 - 327.
[6] Dante, *Divina Comedie*, *Infernul*, Bucureşti, Editura pentru Literatură Universală,1965, IV, 106 - 111.
[7] *Idem*, *Purgatoriul*, IX, 112 - 114.

Modelul personal este cheia spre modelarea unui Om de succes; nicio teorie nu este mai convingătoare şi mai reuşită decât exemplul oferit de părinţi copiilor. Insistăm asupra acestui aspect, întrucât noi, educatorii, profesori care lucrăm zi de zi cu aceşti copii, putem vedea caracterul părinţilor reproducându-se în copiii lor; exemplele lor de dragoste, de disciplină, de muncă, de stăpânire de sine oferite pe parcursul primilor ani de viaţă se reflectă în ceea ce au devenit copiilor lor încă de dinainte de a fi înscrişi la şcoală. ***Şapte ani de-acasă*** devine, aşadar, sintagma unei responsabilităţi enorme a părintelui faţă de copilul său, iniţiatul care pătrunde într-o lume nouă cu un bagaj care îi asigură o cale negreşită spre succes.

SA CONSTRUIM IMPREUNA CEI 7 ANI DE ACASA

Profesor inv.prescolar CLEMENT STELA
Scoala Gimnaziala nr.1 Dingeni - Botosani

“Educatia este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ce ai invatat in scoala” Albert Einstein

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei.Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie.sa citeasca,sa devina un bun exemplu la scoala.Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare:sociala,psihologica,intelectual-cognitiva.Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.Normele de conduita se invata mai intai in familie.Aici copilul deprinde principalele reguli de buna purtare,cel mai adesea prin imitare decat printr-un comportament constient,iar varsta primei copilarii este esentiala in conturarea si achizitia normelor unui comportament social corect.Gradinita si mai apoi scoala nu pot decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astazi este diferita de cea a generatiilor anterioare.Parintii isi petrec din ce in ce mai putin timp alaturi de copii lor.In momentul in care un copil depaseste sfera familiei si intra intr-o colectivitate,incepe o noua etapa a vietii lui dar si a parintilor.La inceperea gradinitei are loc o restructurare a programului zilnic,cara cuprinde programe bine delimitate,nu numai din punct de vedere al continutului activitatilor si reperelor orare,ci si privind mediul in care isi desfasoara aceste activitati.

Este important ca parintii sa cunoasca programul copiilor de la gradinita pentru a putea adapta activitatile de acasa astfel incat ,sa se asigure ca exista coerenta si unitate intre demersul educativ al gradinitei si cel al familiei.

Lipsa de informative,de comunicare intre educatoare si parinti poate conduce la situatii in care copilul este supus in familie unui regim de suprasolicitare,sau dimpotriva poate genera cazuri in care copilul nu mai este stimulat in dezvoltarea sa de catre parinti,considerandu-se ca aceasta sarcina este exclusiv a gradinitei.

Comunicarea dintre parinti si copii este foarte importanta pentru ca ajuta la formarea imaginii de sine.Copilul trebuie sa fie intrebat ca a facut la gradinita, ce i-a placut,ce nu i-a placut, ce ar fi vrut sa faca. Este bine ca parintii sa stimuleze copilul sa vorbeasca despre ce il intereseaza fara a recurge la un “interogatoriu”.

Foarte importante pentru copilul prescolar sunt si activitatile pe care le vor face in afara celor de la gradinita,mai exact in familie,cu membrii familiei si in contexte diferite de viata.Pentru a la fi mai usor,parintii pot cere sfatul educatoarelor,sa-I ajute in conceperea si alegera unor activitati care sa fie potrivite varstei copilului si care sa fie o continuare fireasca a ceea ce s-a invatat in gradinita.

In cei 7 ani de acasa copii pot invata:deprinderi de autoservire,sa faca ordine in dulap,norme de igiena personala,sa-si exprime propriile nevoi,sa transmita un limbaj corect,sa relationeze cu alti copii,insusirea unor bune maniere,sa raspunda la diverse provocari ale mediului inconjurator,sa fie consecvent in realizarea unei sarcini,sa se concentreze cu atentie etc.

Bibliografie:

1. P.Emil,R.Iucu,”Educatia prescolara in Romania”,Editura Polirom,2002
2. Ciofu Carmen,”Interactiunea parintii-copii” Editura Medicala Amaltea,1998

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Prof. înv. primar Cleşcu Valeria
Școala Gimnazială Vădăstrița

Cei 7 ani de acasă reprezintă oglinda educației pe care părinții o oferă copiilor, suportul pentru formarea personalităţii şi a comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună „Mulţumesc!”, „Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Permanent familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să-l ajute să distingă binele de rău.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate, cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi de relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta şcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Familia, prima școală a copilului

CLESIU TATIANA

În zilele noastre, învățătorii și profesorii au o misiune pe care puțini o apreciază, fiind blamați și școala acuzată pentru comportamentul necorespunzător al copiilor și tinerilor noştri. Însă, în multe cazuri, blamul se cuvine chiar părinților, celor care au avut prima și cea mai favorabilă ocazie de a-i îndruma și educa pe copiii lor, atunci când mintea lor era uşor de impresionat, în primii ani de viață, în „cei șapte ani de acasă”. Nicio școală din lume nu poate asigura condițiile pentru formarea personalității și a caracterului copilului, așa cum o poate face familia.

Familia este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale, locul în care trebuie să înceapă educația, prima școală a copilului. Având-u-i pe părinți ca educatori, copilul va învăța primele lecții despre ascultare, autocontrol, respect. Înainte de a ajunge destul de mare pentru a raționa, copilul trebuie învățat să asculte. Acest obicei va fi format printr-un efort blând și persistent. Astfel, pot fi, într-o mare măsură, prevenite acele conflicte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie atât de substanțial la apariția în mintea copiilor a înstrăinării și supărării lor față de părinți și educatori și, mai târziu, a împotrivirii lor față de orice autoritate omenească. Puțini părinți încep suficient de timpuriu să-și învețe copiii să asculte. De obicei, își lasă copilul în voia lui în primii ani ai copilăriei, amânându-i disciplinarea, în ideea că este prea mic pentru a învăța să asculte. De la o vârstă foarte mică copiii pot înțelege ceea ce le este spus simplu, clar, ferm, dar cu blândețe și înțelepciune.

Copiii au o natură sensibilă, iubitoare, ei sunt uşor de fericit sau de nefericit. Printr-o disciplină blândă, prin cuvinte de apreciere și încurajare, prin fapte de iubire, părinții își pot lega afectiv copiii de inimile lor. În loc să-i alunge pe copii din preajma lor, ca să nu îi mai deranjeze cu gălăgia și măruntele lor cereri, părinții trebuie să organizeze jocuri sau activități ușoare, care să solicite mâinile și mintea lor. Organizându-le distracția și ocupațiile, aceștia vor câștiga încrederea copiilor lor, putând astfel mult mai eficient să le corecteze obiceiurile rele sau să le împiedice manifestările egoiste sau necontrolate. Există însă o dragoste „oarbă”, care lasă copiilor „avantajul” de a face ce vor ei. Este imposibil de descris răul din lăsarea copilului în voia lui. Copilul educat astfel porneşte cu un greu handicap în viață, el va avea un caracter slab, dar impulsiv, va căuta să își impună propria voință nesupusă și prost-orientată, nu-și poate corecta obiceiurile proaste și dorințele necontrolate.

Dacă unii părinți sunt prea indulgenți, alții merg în extrema opusă, manifestând o severitate excesivă, disciplinându-și copiii cu „nuiaua”. Aceştia se pot lăuda că dețin un control absolut asupra minții și voinței copiilor, prin aplicarea forței și inducerii temerii față de autoritatea părintească, dar prin astfel de „corecții” mai mult îi provocăm decât să îi câștigăm pe copii. Pedepsele „dureroase” lasă în frageda minte o impresie greu de șters, producând resentimente ce vor reapărea și se vor consolida cu orice ocazie asemănătoare. Copiii astfel crescuți se tem de părinții lor, dar nu îi iubesc. Ei vor răspunde cu ascultare doar la disciplina dragostei. Mai târziu, nemaiaflându-se sub controlul părinților sau al educatorilor și fiind nevoiți să gândească și să acționeze singuri, ei nu vor reuși în viața de zi cu zi, fiind total nepregătiți pentru întâlnirea cu responsabilitățile dure ale vieții.

Dacă, venind la școală, copiii nu dau rezultate bune, și nu au un comportament corespunzător, părinții au tendința să îi acuze pe nedrept pe învățători și pe profesori. În multe cazuri însă, copiii sunt mai neglijați și mai discreditați în familie decât la școală. De asemenea, mulți părinți nu cooperează cu profesorii. Ei nu întrețin în familie buna influență exercitată în școală. În loc să adopte în propria familie regulile și principiile învățate la școală, ei își lasă copiii să facă ce vor, fără nicio restricție, aceștia petrecând ore în șir în fața televizorului sau a calculatorului. Dacă profesorul își exercită autoritatea, impunând ascultare, copiii vin la părinți cu o relatare exagerată, deformată, a felului în care au fost tratați. Profesorul se poate să nu fi făcut decât ceea ce era de datoria lui, dar părinții dau dreptate copiilor, chiar dacă aceștia sunt vinovați. De multe ori, acei părinți critică activitatea cadrului didactic în prezența copiilor, în loc să sprijine eforturile acestuia pentru educarea elevilor. Este mult mai bine pentru copii, ca în loc de critică, să audă de pe buzele mamei cuvinte de apreciere la adresa profesorilor. Astfel de cuvinte formează impresii durabile în mintea copiilor și îi influenţează pentru respectul față de profesori, același respect pe care îl vor manifesta mai târziu și pentru părinți. Părinți nu ar trebui să se limiteze în a vâna greşelile profesorilor, ci ar trebui să aibă o atitudine de înțelegere, plină de simpatie, pentru munca acestora. Educatorii de acasă și educatorii din școală trebuie să conlucreze armonios, străduindu-se împreună pentru binele fizic, intelectual şi moral al copiilor, pentru formarea unor caractere echilibrate şi puternice.

Începând din familie, şi mai târziu la şcoală, copiilor ar trebui să li se dezvolte sensibilitatea morală pentru a şti ce aşteaptă societatea de la ei, fiind astfel pregătiţi pentru a intra în şcolile mai înalte, în care educaţia va continua de-a lungul întregii vieţi.

CEI 7 ANI DE ACASĂ, OGLINDĂ A EDUCAȚIEI

Prof.Clicinschi Camelia-Șc.Gimn.„Iancu Munteanu”
Tătărășeni-Havîrna, jud.Botoșani

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivaă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă educaţia din primii ani de-acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prin imitaţie, reguli de politeţe. Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit”, Tot în această perioadă se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate, intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele I se înşiruie fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură.

Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii.

Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

ROLUL EDUCAŢIEI PRIVIND CEI ŞAPTE ANI DE-ACASĂ

prof. Manuela Climpe
Colegiul Tehnic TRANSILVANIA, Oradea
an şcolar 2017-2018, Nivel liceal
Disciplina: Lb. şi Lit. Română

Să fie bunele maniere doar o problem de bun simţ?
Sau numai de cultură şi instruire?
Sau numai de mediu ?

Secretul unui comportament agreabil în societate se poate obţine din decantarea obiceiurilor filtrate şi adaptate de la o generaţie la alta. Bunicii, părinţii, şcoala şi, nu în ultimul rând, Biserica sunt de neînlocuit într-o existenţă normală a oamenilor în societate. Un adevăr cunoscut, dar neasimilat suficient, spune ca drumul libertăţii trece prin cultură. Însă există o cultură de tip rural cu obiceiuri,datini, ritualuri ce conduc la un **comportament civilizat** dar şi o cultură livrescă, din care omul şcolit poate învăţa multe, dar, nu în mod obligatoriu, şi bunele maniere.

Problemele de educaţie şi comportare civilizată există în întreaga lume şi nu vor fi niciodată pe deplin soluţionate. Este firesc să fie aşa, deoarece rezolvarea lor depinde şi de importanţa problemei respective, şi de schimbările care se produc de la o epocă la alta. Dar situaţia de la noi din ţară este totuşi deosebită de cea din alte părţi. După ani de imixtiune brutală în existenţa socială şi chiar în cea familială, care, în numele fericirii umane a încercat să creeze *oameni noi*, asemenea unor marionete stângace sau supuse, este greu să mai revenim la *normal*.

În multe ţări, situaţia economică îi permite mamei, dacă doreşte să nu lucreze pentru a se putea ocupa personal de educaţia copiilor. Trebuie să recunoaştem că la noi această posibilitate a fost practic înlăturată, deoarece nu se putea trăi dintr-un salariu. Au apărut generaţiile pe care le-am numit *copii crescuţi cu cheia de gât*. De pe stradă nu prea aveau nici *de la cine* dar nici *ce* să înveţe. Cum răul, cu uşurinţă, contaminează, din nefericire, puteau învăţa cel mult de la copiii mai mari, dar nu întotdeauna lucruri bune. Însă, timpul a trecut, iar acum fetiţele şi băieţii, *cu cheia de gât*, (cum e şi cazul meu…) au ajuns părinţi şi cresc, educă generaţii de *copii cu cheia de gât*.

Ştim din propria experienţă că nimic nu poate înlocui sfatul unui om înţelept, cumpătat şi liniştit atunci când dorim să devenim oameni adevăraţi, întrucât, cu toţii simţim că avem nevoie de modele.

În societatea românească de după al doilea război mondial, cel mai dramatic eveniment a fost tocmai distrugerea acelora ce ar fi trebuit să devină modele morale. În cele din urmă e vorba de o imagine trunchiată şi de o viziune catastrofică a societăţii în care trăim, în care începem să ne întrebăm dacă mai merită să ne preocupăm de bunele maniere? Poate ar fi mai bine să ne-ntrebăm dacă ele nu cumva au devenit inutile?! Răspunsul, cred, că e unul singur : buna creştere, CEI ŞAPTE ANI DE-ACASĂ, nu este şi nu va deveni niciodată inutilă, pentru că ea îl face pe om să se respecte în primul rând pe sine.

În toate timpurile, oamenii au avut tendinţa de a se opune legilor impuse de politeţe deoarece, la prima vedere, ele par restrictive şi de prisos, fiind interpretate în a îngrădi libertatea individului. Dar, după o oarecare experienţă de viaţă, fiecare om este nevoit să accepte faptul că bunele maniere nu sunt deloc inutile, ba, mai mult, ele contribuie la formarea noastră ca **oameni**, la bucuria de a trăi printre semeni civilizaţi. ***Cei şapte ani de-acasă*** au rădăcini într-un sentiment uman profund, care tinde spre o armonie între comportament şi etică, între frumuseţea caracterului uman şi moralitatea sa. Omul va învăţa să aibă un comportament natural şi agreabil numai respectând nişte reguli care s-au impus şi s-au codificat de-a lungul timpului.

Pornind de la adevărul că fiecare dintre noi este unic şi de neînlocuit, pot afirma că orice om are dreptul de a fi respectat. Dar de acelaşi respect trebuie să se bucure şi cei din jur. Nu vreau să pară doar nişte vorbe goale…ci am încercat să formulez principiul pe care ar trebui să se bazeze, ***cei şapte ani de-acasă***…ani care sunt, de fapt, nişte convenţii ce au un numitor comun : a nu-l deranja pe semenul tău, ci a-l face să se simtă bine în preajma ta.

Niciodată nu e târziu să învăţăm ceva bun de la alţii, însă, cu cât vom învăţa mai devreme ceea ce se cuvine şi ce nu, ce se cade şi ce nu, ce se face şi ce nu, cu atât viaţa noastră va fi mai ferită de surprize dezagreabile. Buna creştere se dobândeşte în mai multe feluri, educaţia ocupând de departe cel mai important rol, fiind dublată de simţul măsurii, toleranţa, îngăduinţa. Toate acestea se învaţă cu răbdare, ajungând să înţelegem că o taină a vieţii este **echilibrul**, pe care ni-l dorim cu toţii dar pe care îl avem atât de puţini…

Să nu înţelegem că bunele maniere sunt un pat al lui Procust, inventat de pisălogii apăruţi pe lume ca să ne facă viaţa amară, însă blândeţea, toleranţa, bunătatea sunt indispensabile unui om bine crescut, care ar trebui să lase în urma lui ceva deosebit pentru a nu fi uitat.

BIBLIOGRAFIE :
1. Armaş Nicolae, *ABC-ul comportării civilizate*, Ed. Ceres, bucureşti, 1990 ;
2. Aurelia, Marinescu, *Codul bunelor manière astăzi,* Ed. Humanitas, Bucureşti, 2005 ;
3. Colonaş, Constantin, *Cartea bunei cuviinţi*, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1943 ;

Munteanu Delia, Politeţe şi bună cuviinţă, Ed. Ramida, Bucureşti, 1992 .

Importanța celor șapte ani de-acasă

Liceul Teoretic „ Tudor Vianu ” Giurgiu
Prof. Coadă Lucica –Monica

„Eu sunt copilul! Tu ţii în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi eşua în viaţă! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării sale în viața socială. Urmărind integrarea omului în societate, educația se preocupă, în aceeaşi măsură, de formarea personalității care va permite fiecărui om să asimileze în mod creator realizările sociale.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.Asadar prima şcoală a copilului este familia. Ea este cea mai importantă dintre toate instituțiile educaționale. Căminul este locul în care trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Avându-i pe părinți drept învățători, aici copilul va învăța lecțiile care-i vor fi călăuză în viață – lecții despre respect, cinste, ascultare, autocontrol. Influențele educaționale ale familiei constituie o putere hotărâtoare spre bine sau spre rău.

Toți părinții au obligația instruirii copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Educația primită de copil în această perioadă a vieții lui se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Va fi ineficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o o faptă bună. Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deşi s-a ştiut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te așteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii. Este bine de știut ca și părintele să știe să-și asculte copilul și se explice de fiecare dată hotărârile pe care le ia și care îl privesc pe copil. Aplicând aceste lecții pot fi prevenite acele confícte de mai târziu dintre voință și autoritate, care contribuie la apariția în mintea tinerilor a înstrăinării și supărării față de părinți și a împotrivirii lor față de orice autoritate. În primii ani de viață, este important ca părinții să dedice copiilor cât mai mult din timpul lor, să vorbească cu ei, să se joace, să „lucreze” împreună. Așa copilul va fi permanent supravegheat și nu va fi lăsat în voia lui.

Ce ar trebuie să știe un copil :

Până la 3 ani

- să salute și să răspundă la salut ("bună ziua", "bună seara", "la revedere")
- să spună "mulțumesc", "te rog”, "cu plăcere"
- să dea mâna cu cineva

Intre 3 și 5 ani

- să spună "Pardon"
- să bată la ușă când intră într-o încăpere
- să ceară permisiunea ("Mami, îmi dai voie să..." sau "Pot să...")
- să folosească batista

Intre 5 şi 7 ani

- să răspundă cuviincios la telefon - să se prezinte, să nu țipe în receptor și să nu lase interlocutorul să aștepte la telefon
- să își ceară scuze atunci când greșește
- să știe să ofere şi să primească un dar
- să nu întrerupă conversația adulților
- să întrebuințeze corect tacâmurile

Bibliografie :

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002

2. P. Emil, R.Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002

IMPORTANȚA CELOR
„ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Înv.prof.primar Coarnă Amalia Iuliaana
Şcolaa Gimnazială “Radu Tudoran” Comuna Blejoi

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. „

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia ecesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Sărbătoarea Crăciunului şi a Paştelui sunt cele mai importante momente din viaţa oricărui copil creştin. Atenţia părinţilor trebuie să fie îndreptată în a-i ajuta pe copii să trăiască bucuria Naşterii şi Învierii Domnului. Mari greşeli fac părinţii care, creştini cu numele, dar păgâni cu faptele, transformă cele două sărbători religioase în simple momente de oferire a darurilor. Venirea „iepuraşului“, de exemplu, care nu are nimic în comun cu sărbătoarea Paştelui. Cei mai mulţi copii sunt dornici să vină Moş Crăciun şi „iepuraşul“şi mai puțin, Ziua de Crăciun şi Ziua Învierii. Peste ani şi ani, când vor avea nevoie de ajutorul Celui Înviat, nu vor şti să îl ceară; s-au obişnuit prea mult cu prezenţa „iepuraşilor“, cu cadouri şi daruri din ce în ce mai diversificate, în fucție de vârstă.

Sigur că nu trebuie să ne lipsim copiii de asocierea bucuriilor materiale, trupeşti, cu marile bucurii spirituale, dar nu trebuie răsturnată cu nici un chip ierarhia valorilor!

Copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii paşi în viaţă: *părinţii*. Ar fi bine dacă părinţii şi-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se ştie că orice copil are tendinţa să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinţii săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinţilor caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulţi.

Este o cruce destul de grea pentru părinţi să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani şi ani de zile în care trebuie să înfrunţi tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieţii şi la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoşi/plăcinte!”), însoţită de rugăciune, este de mare folos, în timp ce munca fără rugăciune, poate duce la idolatrizarea bunurilor materiale.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR COCA ECATERINA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ GRUMĂZEŞTI

Educaţia este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învăţat în şcoală". Albert Einstein

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumulate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine).

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu".

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial", în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

"Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emoţiilor atât pozitive, cât şi negative - bune maniere şi comportament - limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părţile de vorbire) - modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvenţă în realizarea unei sarcini - concentrare a atenţiei - perseverenţă în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc.., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii. Înainte de a judeca o persoană şi de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalţi. Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie." (Eugen Heroveanu).

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

CODUL BUNELOR MANIERE PENTRU COPII

Prof. Înv. Preşcolar .Coca Georgeta,
Grăd. C.N. “Mircea Eliade” Reşiţa

Chiar dacă regulile următoare nu sunt concepute de către mine, le îmbăţişez în totalitate. Datorită acestui fapt, chiar dacă unora le sună plictisitor , ţin să le reamintesc că......

Cea mai importantă educaţie a unui copil are loc în interiorul familiei, de aceea este important să îi învăţăm pe cei mici, încă de la cele mai fragede vârste, reguli de comportament în societate, precum şi cu ceilalţi membri ai familiei.

1. Codul bunelor maniere pentru copii: salutul

Un părinte ar trebui să îşi înveţe copilul că este deosebit de important să salute orice persoană cunoscută pe care o întâlneşte. De asemenea, băieţii trebuie să ştie că ei sunt cei care acordă salutul fetelor, la fel cum şi bărbaţii salută primii femeile.

2. Codul bunelor maniere pentru copii: punctualitatea

O altă regulă importantă pe care cei mici ar trebui să o deprindă este şi punctualitatea, deoarece prin acest mod ne respectăm pe noi, dar şi pe ceilalţi. Pregătirea pentru şcoală de exemplu ar trebui să se desfăşoare într-un interval de timp suficient încât să ajungem înainte de începerea orelor cu circa 5-10 minute. Când vine vorba de vizite, lucrurile se schimbă puţin. Nu este politicos să mergem în vizită înainte de ora fixată, nici măcar cu 5 minute.

3. Codul bunelor maniere pentru copii: la masă

Nu de puţine ori, copiii mai mici devin năzdrăvani tocmai când ajung să fie puşi la masă. De aceea este indicat să le explicăm câteva reguli de bună creştere atunci când mâncăm în familie sau la altcineva. În primul rând orice joacă trebuie să înceteze atunci când mâncăm. De asemenea, coatele nu se aşază pe masă, ci eventual doar antebraţele pe marginea mesei. Folosirea tacâmurilor este obligatorie. De asemenea, din felia de pâine nu muşcăm, ci rupem cu amândouă mâinile bucaţi potrivite. La masă nu vorbim cu gura plină.

4. Codul bunelor maniere pentru copii: pe stradă

O primă regulă foarte importantă este să traversăm numai pe culoarea verde a semaforului şi numai prin locurile marcate corespunzător. De asemenea, pe stradă copiii trebuie să înveţe că nu au voie să arunce gunoaie pe trotuar, ci numai în coşurile special amenajate. La fel ca un adult, nici copilul nu ar trebui să mănânce pe stradă, însă dacă situaţia o impune atunci este permis.

5. Codul bunelor maniere pentru copii: mijloacele de transport în comun

Şi în mijloacele de transport în comun, un copil trebuie să dea dovadă de politeţe şi de bună creştere atunci când oferă locul său unui bătrân sau unei persoane infirme. O altă regulă de bună creştere spune să nu aruncăm nimic pe jos şi să ţinem asupra noastră gunoiul până când coborâm din mijlocul de transport în comun pentru a-l arunca la cel mai apropiat coş de gunoi. De asemenea, într-un autobuz sau tramvai este politicos să nu vorbim tare.

6. Codul bunelor maniere pentru copii: la şcoală

În aceeaşi manieră politicoasă ar trebui să se comporte un copil şi atunci când se află la şcoală. Chiar dacă este înconjurat de elevi de vârsta lui şi se poate simţi mai liber, un copil cu bune maniere ar trebui să fie învăţat să evite să vorbească urât sau să necăjească alţi elevi. O atenţie deosebită trebuie acordată comportamentului copilului faţă de învăţător sau profesor, precum şi faţă de celelalte persoane care lucrează în şcoală.

7. Codul bunelor maniere pentru copii: "vă rog" şi "mulţumesc"

Dacă dorim să avem cu adevărat nişte copii educaţi, trebuie să ne asigurăm de fiecare dată că cei mici spun "vă rog" şi "mulţumesc". Odată ce deprind încă de la vârste fragede aceste formule de politeţe, există mari şanse să se comporte în aceeaşi manieră şi atunci când vor deveni adulţi.

Deci, nu uitaţi de CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ !!!

Bibliografie :

Regulile de bune maniere pentru copii din acest articol au fost inspirate din cartea "Cei şapte ani de acasă", scrisă de Michiela Poenaru.

EDUCAȚIA FAMILIALĂ ȘI IMPORTANȚA ”CELOR 7 ANI DE ACASĂ”

Profesor Logoped: COCALEA-DRĂGHICI ANA-MARIA

Înainte de a fi o noțiune ***educația*** desemnează o experiență, o provocare, o miză deci o experiență intersubiectivă, o provocare morală și o miză în concurența dintre științele umaniste. Sigmund Freud consideră *educația*, ca fiind una dintre cele trei lucruri imposibile, alături de psihanaliză șim politică deoarece este majoritar constituită din contradicții și urmărește scopuri inseparabile și ireconciliabile. Astfel *educația* se mai definește ca fiind *acțiunea ce vizează dezvoltarea potențialelor unui individ, valorizate de grupul social la care el participă.* De asemenea orice educator este mai întâi subiectul propriei sale educații, a cărei experiență fericită sau nefericită urmărește maniera sa de a înțelege educația altora. Educația este deci obiectul unui concurs de definiții antagonice: psihologia, psihanaliza, sociologia, psihologia socială. Accepțiile termenului de educație are anumite specificări prin câmp și avem *educație școlară*, ***educație familială***, *educație specială*; prin obiect: *educație a voinței*; prin vârstă avem *primă educație, educația adoleșcenților, educația adulților*, ceea ce îi conferă o plasticitate termenului care apare clar în noțiunea de *educație permanentă.*

Familia constituie elementul natural și fundamental al societății, ***nucleul fundamental al societății*** care *îndeplinește un sistem de funcții* dintre care cele mai importante sunt:

- *funcția naturală, biologică*, prin care se asigură perpetuarea speței ființei umane
- *funcția economică* prin care trebuie să asigure baza materială necesară satisfacerii trebuințelor de alimentație, îmbrăcăminte etc. a tuturor membrilor familiei
- *funcția de socializare* în care se acționează relațiile interumane, sociale și civice la nivel de microgrup social prin dezvoltarea relațiilor de înțelegere, de cooperare, respect și ajutor reciproc, de rezolvare în comun a unor trebuințe spirituale, sociale etc.
- ***funcția educativă*** prin care indiferent de dificultățile economice sau de altă natură, unde creșterea și educarea copiilor reprezintă îndatoriri și responsabilități foarte importante ale familiei, mediul educogen familial având influențe deosebit de puternice asupra formării copilului, a personalității acestuia, a comportamentului, care duc la menținerea forței educative uneori pe tot parcursul vieții. Poporul român acordă o importanță deosebită acestei *educații în cadrul familiei* care mai poartă denumirea și de ***”educația celor 7 ani de acasă”.***

Odată cu intrarea copiilor la grădiniță (în zilele noastre acest lucru se întâmplă mult mai devreme, existând diferite programe de intrare în colectivitate de timpuriu – crearea de grupe antepreșcolare) sau la școală (de asemenea prin trecerea grupei pregătitoare de la grădiniță-devenind clasa pregătitoare), ***funcția educativă a familiei*** se prelungește și continuă într-o nouă formă de interacțiune a familiei cu instituțiile de învățământ. De fapt funcțiile socială și educativă a familiei nu încetează, întru-cât copii deveniți adulți cu propria familie sunt considerați tot copii de părinții lor și pot oricând sprijini noua familie. O consecință a diminuării sau abandonării funcției educative o constituie apariția sau amplificarea delincvenței juvenile, toate deviațiile, infracțiunile săvârșite de copii și tineri, neîmplinirea în plan personal a copiilor și adolescenților.

În vederea îndeplinirii corespunzătoare a funcțiilor sale, a familiei este necesar realizarea unui statut de parteneri egali atât în drepturi cât și în obligații a soțului și a soției, a părinților, deveniți manageri ai familiei care înlătură orice fel de discriminări care dăunează vieții de familie, educației, socializării corecte și potrivite ale copiilor.

Părinții sunt primii educatori ai copiilor, care au o mare responsabilitate socio-umană și a căror educație lasă amprente, uneori pentru toată viața iar pentru a reuși mai bine în educația copiilor, părinții trebuie să se pregătească, să știe care sunt fundamentele concepțiilor și strategiilor educative, trebuie să colaboreze cu școala având în vedere faptul că aceștia au îndatorirea de creștere și educare a copiilor lor, de a-i susține în devenirea lor, de a le fi alături necondiționat, de a le recunoaște și satisface nevoile, în a-și alege calea, meseria sau a-și descoperi talentele, fără a-i trnasorma în supuși sau a se gândi la binele personal. De altfel și copiii au la rândul lor obligația sacră de a-și iubi și respecta părinții și de a-i ajuta fără rezerve.

”Educația celor 7 ani de acasă” reprezintă normele de conduită care se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea *prin imitare* decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Generalizând aceste norme avem:

-Salutul **-** prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

-Comportamentul în public -un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

-Comportamentul cu prietenii **-** manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

-Înţelegerea normelor sociale **-** prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

-Manierele la masă **–** o bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

-Recunoaşterea greşelilor **-** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

-Toleranţă - un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Pe viitor implicarea părinților în educația copiilor aduce beneficii tuturor factorilor implicați.

Bibliografie:

1. Constantin Cucoş- **”Psihopedagogie”**, editura Polirom, ediția a III-a, Iași, 2009;
2. Ioan Bontaș - **”Tratat de Pedagogie”**, editura BIC ALL, ediția a V-a, București, 2001.;
3. LAROUSSE – **”Marele dicționar al Psihologiei”**, editura Trei, București, 2006.
4. Roland Doron/Francois Parot **–”Dictionar de psihologie”**, editura Humanitas, București, 2006;
5. **www.desprecopii.com.**

“Cei șapte ani de acasă”, baza unei societăți civilizate
- studiu de specialitate –

Prof.Codeci Alina Georgiana
Şcoala Gimnazială Băiculeşti

În ceea ce privește rolul familiei în educarea copilului e potrivit să încep cu un citat din Dostoievski, care spune că : “Suprema pedagogie este casa părintească”. Mediul și ereditatea au o influență foarte mare asupra formării unei persoane pentru că în familie se cultivă pentru prima dată dragostea nefățarnică, autentică, care este condiția principală în educație. Noi, părinții, trebuie să le spunem și să le arătăm copiilor cât de mult îi iubim, astfel vor câștiga încrederea în ei, se vor simți protejați și iubiți, învățând să ofere la rândul lor dragoste și afecțiune, sentimente esențiale în relațiile dintre oameni.

Familia este “cuibul ” unde copiii se nasc, cresc, și prind aripile maturizării caracterului , iar de aici ei își iau zborul în lume, neuitând însă ce au învățat acasă. Cei șapte ani de acasă constituie “fundația” pentru construcția vieții, piatra de temelie a unei societăți civilizate. Nu este vorba doar de o simplă sintagmă, ci primii ani din viață sunt, negreşit, cei mai importanți în formarea viitorului adult, vorbim de perioada când trebuie insuflate copilului principii morale solide, deoarece o educație riguroasă își va lăsa amprenta pe întreaga sa viață. Alături de şcoală, **familia** este unul dintre factorii care se preocupă de educația omului. De educația oamenilor se ocupă și alte persoane, instituții și organizații sociale, dar influențele educative exercitate de acestea sunt mai puțin organizate decât cele care provin din familie și școală. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obisnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. (de aici utilizarea în limbajul comun a expresiei: "*A avea cei șapte ani de acasă*").

In creşterea şi educarea copiilor nu trebuie respectat un ghid, ci fiecare părinte trebuie să găsească mijloacele potrivite pentru a avea un copil bine-crescut. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primeste din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Noi, părinții, vom fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vom corecta vorbirea, le vom îmbogăți vocabularul, îi vom învăța să se exprime corect si coerent. In familie copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine" și ce este "rău", ce este "permis" și ce este "interzis". Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și lăudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți. Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportament civilizat, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnurile pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-am dat prin atitudinile si faptele noastre de conduită.

Ceea ce trebuie sa caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulăm noi, părinții, și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educația copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională instituționalizată.

In concluzie, încă din primii ani de viață, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților fizice, mintale și afective ale copilului, trebuie să-i canalizeze interesul și înclinațiile și să-l ajute să-și formeze încetul cu încetul adevarata lui personalitate.

Bibliografie

Ionescu M., Negreanu E., *Educația în familie.Repere și practice actuale,* Editura Cartea Universitară, București, 2006

Mărgineanu, Nicolae, *Condiția umană,* Editura Științifică, București, 1973

Tarcovnicu, Victor, *Pedagogie generală,* Editura Facla, București, 1975

CHESTIONARUL-METODĂ DE CUNOAŞTERE A ELEVILOR
STUDIU DE SPECIALITATE

CODECI ROXANA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ BĂICULEŞTI

Cunoaşterea şi acceptarea de sine sunt variabile esenţiale în funcţionarea şi adaptarea optimă la mediul social, în menţinerea sănătăţii mentale şi emoţionale. Cunoaşterea de sine se dezvoltă odată cu vârsta şi cu experienţele prin care trecem. Pe măsura ce persoana avansează în etate, dobândeşte o capacitate mai mare şi acurată de autoreflexie. Cu toate acestea nu putem spune că ajungem vreodată să ne cunoaştem deplin.

Imaginea de sine presupune conştientizarea a „cine sunt eu" şi a „ceea ce pot să fac eu".

Ea influenţează atât percepţia lumii, dar şi a propriilor comportamente. Spre exemplu, un elev care se percepe pe sine ca o persoană interesantă, va percepe lumea din jur şi va acţiona diferit faţă de un alt elev care se vede pe sine drept o persoană anostă.

Cunoaşterea de sine şi formarea imaginii de sine sunt procese complexe ce implică mai multe dimensiuni:

- eul fizic: structurează dezvoltarea, încorporarea şi acceptarea propriei corporalităţi
- eul cognitiv: se referă la modul în care sinele receptează şi structurează conţinuturile informaţionale şi la modul cum operează cu ele
- eul emoţional: include totalitatea sentimentelor şi emoţiilor faţă de sine, lume şi viitor
- eul social: acea dimensiune a personalităţii pe care o expunem lumii; „vitrina persoanei"
- eul spiritual: reflectă valorile şi jaloanele existenţiale ale unei persoane
- eul ideal: este ceea ce ne-am dori să fim

Cunoașterea psihopedagogică a elevilor constituie factorul esențial al reușitei școlare, această cunoaștere fiind posibilă prin intermediul mai multor metode, dintre care ne vom opri în mod special asupra chestionarului.

Cercetările în domeniu au demonstrat că fără o cunoaștere a particularităților psihopedagogice ale fiecărui elev, fără observarea sistematică a comportamentului, fără dăruirea și implicarea totală a mentorului, văzut ca un sfătuitor, îndrumător, model, nu se pot înregistra succese reale.

Tradiția a impus imaginea profesorului care evaluează performanțele elevului pe baza unor metode care asigură doar o latură a personalității sale, respectiv cea care vizează cunoștințele științifice predate.

Există însă cazuri în care uităm că elevul are o structură globală, care include și comportamentul în relație cu ceilalți elevi, cu prietenii, cu părinții, cu un anumit trecut care poate fi semnificativ pentru evoluția școlară actuală. Luând în discuție toate aceste aspecte, se poate vorbi de cunoașterea psihologică a elevului, factor decisiv al progresului școlar.

Privite din punct de vedere psihopedagogic, cunoașterea și evaluarea personalității copilului, precum și a progresului educativ realizat de acesta, constituie demersuri științifice în activitatea cadrului didactic, preocupat de aplicarea principiului tratării diferențiate a elevilor în procesul instructiv-educativ.

Ca metodă de cercetare, ancheta pe bază de chestionar presupune recoltarea sistematică a unor informații despre viața psihică a unui individ sau a unui grup social, ca și interpretarea acestora în vederea desprinderii semnificației lor psihocomportanentale. Chestionarul este „un set de întrebări, bine organizat și structurat pentru a obține date cât mai exacte cu privire la o persoană sau la un grupde persoane, și ale căror răspunsuri sunt consemnate în scris". (Havârneanu, C., 1999, p.95)Chelcea, S., (1975), definește chestionarul ca fiind „o tehnică și, corespunzător, un instrument de investigare constând dintr-un ansamblu de întrebări scrise și, eventual, imagini grafice, ordonate logic și psihologic, care, prin administrarea de către operatorii de anchetă sau prin autoadministrare, determină din partea persoanelor anchetate răspunsuri ce urmează a fi înregistrate în scris."

Folosirea științifică a acestei metode presupune parcurgerea mai multor etape:

- stabilirea obiectivului anchetei
- documentarea
- formularea ipotezei
- determinarea eșantioanelor
- alegerea tehnicilor și redactarea chestionarului

- pretestul (pentru a vedea dacă chestionarul a fost bine elaborat)
- alegerea metodelor de administrare a chestionarului (prin persoane special destinate acestei operații sau prin autoadministrare)
- defalcarea rezultatelor
- analiza rezultatelor obținute în raport cu obiectivele formulate
- redactarea raportului final de anchetă

Construcţia chestionarului ridică probleme tehnice specifice, din care cauză trebuie creditate centrele specializate în elaborarea lor. Criteriile de ordonare a problemelor ar fi cel temporal (dinspre trecut spre prezent, apoi spre viitor) şi după gradul de abstractizare (întâi întrebările concrete şi ulterior cele abstracte). În funcţie de vârstă şi grad de cultură poate prevala ordinea raţională (persoane adulte, cu nivel de instrucţie ridicat), sau cea psihologică (tineri sau persoane mai puţin pregătite). „În afara precizării ipotezelor, chestionarul nu are nici o valoare (…). Explicit sau implicit, nu există chestionar care să nu pornească de la ipoteze mai mult sau mai puţin conturate” afirmă Chelcea, S., (1975, p. 141).

Stimulii, care sunt întrebările sau imaginile din chestionar, vor genera comportamentele verbale sau nonverbale ce vor fi înregistrate pentru a fi analizate ulterior, acestea depinzând de mai multe variabile: personalitatea anchetatului şi a anchetatorului, situaţia de desfăşurare a anchetei, tema ei, timpul anchetei, structura chestionarului.

Folosirea chestionarului ca metodă de cunoaștere a elevilor este utilă deoarece, pe baza rezultatelor obținute se constată realitatea din școală, care poate confirma sau infirma ipoteza și poate oferi sugestii pentru îmbunătățirea activității didactice.

Chestionar aplicat părinților la sfârsitul CLASEI PREGĂTITOARE
Întrebări:

1. Care sunt calităţile copilului dvs. în ordinea în care le consideraţi importante? Scrieţi-le pe primele 3.

____

2. Care este cel mai mare defect al copilului dvs. la momentul actual?

____

3. Ce progrese consideraţi că a făcut copilul dumneavoastră în acest an şcolar ?

____

4. Consideraţi că frecventarea clasei pregătitoare a schimbat copilul în privinţa:

a) cunoştinţelor şi deprinderilor
foarte mult ☐ mult ☐ probabil ☐ deloc ☐

b) problemelor de comportament morale, sociale, civice

foarte mult ☐ mult ☐ probabil ☐ deloc ☐

c) comportamentului în familie
foarte mult ☐ mult ☐ probabil ☐ deloc ☐

d) dezvoltării psihice (emoţii, sentimente, voinţă, caracter, mod de gândire, limbaj-comunicare etc.)
foarte mul☐ mult ☐ probabil ☐ deloc ☐

5. Principala dvs. nemulţumire în relaţia cu şcoala se referă la :

____
____
____

6. Întrebări/comentarii

____
____

Părintele intreabă:

_ "Este pregătit copilul meu pentru clasa I?"

Învăţătorii răspund:

_ NU VÂRSTA este cea care decide, ci toate aceste cunoştinţe, priceperi şi deprinderi care se regăsesc mai jos.

Copilul meu ştie/nu ştie să:

1. E pregătit să rămână singur acasă.
2. Ştie să desfacă , să mănânce, să strângă după el, singur, un pacheţel.
3. Ştie să decupeze corect o formă geometrică, mânuind bine foarfeca.
4. Ţine mereu, în aceeaşi mână , orice instrument de scris.
5. Deschide o carte, un caiet, aşezând corect (fără "cu susul in jos").
6. Ascultă o poveste scurtă până la capăt, fără întreruperi.
7. Redă conţinutul poveştii spunând personajele şi măcar un episod important.
8. Intră în vorbă cu alţi copii cu uşurinţă.
9. Ştie numărul de telefon mobil al mamei sau al tatălui.
10. Ştie când trebuie să sune la 112 şi e capabil să o facă dacă e cazul.
11. Este capabil să mânuiască cheia şi încuietoarea uşii de la intrare în prezenţa unui adult sau singur.
12. Deosebeşte cu uşurintă cele 3 momente ale zilei: dimineţa, după-amiaza, seara.
13. Identifică 4-5 poziţii spaţiale (sus, jos, faţă, spate, alături).
14. Desenează un pătrat şi un triunghi după model.
15. Redă în desen profilul uman ("omuleţul") cu picioare, nas, ochi, gură, braţe, trunchi.
16. Indică şi denumeşte 4 - 5 culori sau nuanţe.
17. Reproduce poezii scurte cu intonaţie.
18. Evocă o întâmplare sau o acţiune care l-a impresionat.
19. Grupează imagini pe categorii: fructe, legume, păsări, mobilă, îmbrăcăminte.
20. Explică utilitatea a 4-5 obiecte: furculiţă, ghete, umbrelă, masă, scaun.
21. Cunoaşte semnele grafice :puncte, linii orizontale, verticale, înclinate, cercuri, forme ovale, bastonase, zale, bucle, noduri .
22. Poate spune măcar 3 elemente specifice fiecărui anotimp.
23. Ştie să se prezinte cu nume şi prenume.
24. Ştie să se dezbrace şi îmbrace singur, să folosească singur toaleta.
25. Ştie să lege şi dezlege singur şireturile de la încălţări.
26. Recunoaşte literele de tipar .
27. Numără de la 0 la 31.
28. Socoteşte cu uşurinţă şi rapiditate cu suport intuitiv / fără în 0-10 şi cu trecere peste ordin.
29. Ştie să răspundă în propoziţii evitând răspunsurile prin "da" sau "nu".

Să vedem dacă este pregătit pentru toamna clasei I sau nu!

- Bifăm doar parametrii pe care îi stăpâneşte copilul nostru.
- Stabilim numărul lor.
- În funcţie de rezultat din total, stabilim după cum urmează:

- între 1 şi 8 ….**NU ESTE PREGĂTIT PENTRU CLASA I**!!!
- între 8 şi 15…mai aveţi ceva de corectat şi o vară întreagă la dispoziţie să faceţi acest lucru!
- peste 15……..S-A FORMAT CORESPUNZĂTOR, e pregătit pentru clasa I!!!

Bibliografie:

Iucu, B.Romita(2006): *Managemetul clasei – aplicatii pentru gestionarea sitatiilor de criză*, Ed. Polirom, Iasi

Dragomir, Mariana(2001): *Managementul educational pentru institutiile de invatamant*, Bucuresti

Stan, Emil( ): *Managementul clasei*, Ed. Aramis,

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

CODREA ADELA OCTAVIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate și modul de a avea o societate civilizată în care indivizii respectă regulile societății, dar și drepturile lor sunt respectate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, de specificul de dezvoltare a copilului, de valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceşti, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său, apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Reguli de aur pentru a educa un copil

Autor: Codrea Ioana Lucica

Educarea este una dintre cele mai dificile sarcini pe care le întâmpină părinții. Deși nu există formule magice, există câteva probleme-cheie pe care trebuie să le rezolvăm cu ușurință. Niciodată nu este prea repede pentru a incepe să-l educați. Acestea sunt câteva reguli de bază pentru a vă face copilul să crească fericit:

1.Un exemplu valorează mai mult de o mie de predici

De când sunt foarte mici tind să imite toate comportamentele noastre, bune și rele. Putem profita de obiceiurile obișnuite - cum ar fi salutul, comportamentul la masă, respectarea regulilor de conducere - pentru a obține obiceiuri corecte și încet încet să-și asume responsabilități. Este inutil să i se ceară aceleași lucruri dacă părinții lui nu fac ceea ce cer de la el.

2. Comunicare, dialog, înțelegere și iubire

Cuvintele, gesturile, aspectul și expresiile pe care le folosim ne ajută să ne cunoaștem mai bine și să exprimăm tot ceea ce simțim. Trebuie să continuăm întotdeauna cu comunicarea. Vorbește foarte mult cu el, fără să te grăbești, spune povești și, de asemenea, lasă-l și pe el să îți spună. Puneți întrebări care începe cu "Ce părere ai despre ..."? În acest fel îi arătăm că suntem interesați de părerea lui și atunci se va simți iubit și ascultat.

Stimulează-i aprobarea internă. Fă-ți fiul să nu depindă de aprobarea ta, ci de recunoașterea lui. Pentru a face acest lucru, schimbați pronumele "eu" cu "tu". Nu-i spuneți: Sunt foarte mândru că l-ai ajutat pe fratele tău. În schimb, spuneți-i: Trebuie să fii foarte mândru că azi l-ai ajutat pe fratelui tău. Acționând astfel, îl vei face să fie preocupat de propriile sale scopuri și opinii, nu de ceea ce cred alții despre el.

Arată-i că il iubești, cu timpul, cu prezența cu spiritul și cuvintele tale, dar nu-l împiedică să-și obțină lucruri prin el însuși, luptând și exceland. Dă-i spațiu și timp să învețe să-și depășească propriile probleme.

3. Limite și disciplină, fără amenințări

Trebuie să-l înveți să separe sentimentele de acțiune. Regulile trebuie să fie clare și coerente și să fie însoțite de explicații logice.

Trebuie să știe ce se întâmplă dacă nu face ce îi cerem să facă. De exemplu, trebuie să clarificăm că după ce v-ați jucat trebuie să vă adunați jucăriile.

Este important ca copilul - și noi - să înțelegem că sentimentele lui nu sunt o problemă, ci comportamentele necorespunzătoare. Înainte de acestea, întotdeauna trebuie să stabiliți limite, deoarece există lucruri negociabile și altele care nu pot fi negociate. Dacă refuză să meargă la școală, trebuie să recunoaștem cât de enervant e uneori să ne trezim devreme dar trebuie să o facem.

4. Nu comparați sau descalificați

Trebuie să eliminăm fraze de genul „să înveți de la fratele tău«»Când ai de gând să devi la fel de responsabil ca varul tău?“ Sau «Ești așa de plângăcios ca și copilul acesta din parc.»

Nu ar trebui să generalizăm și ar trebui să evităm fraze de genul: „Niciodată nu asculți ce îți zic“ .Expresii precum "poți înota la fel ca și fratele tăi, încearcă " va transforma disconfortul într-un zâmbet și va încuraja copilul să își atingă obiectivele.

5. Întăriți lucrurile bune

S-a dovedit că lucrurile pozitive ca gesturile de afecțiune, sau recompensele sunt mai eficiente decât pedepsele atunci când vine vorba de educație. De aceea trebuie să îi oferim întotdeauna suport emoțional și să-l lăsăm să fie cel care, în funcție de capacitatea sa, rezolvă problemele.

Copiii sunt foarte sensibili și etichetele precum "prost" sau "rău" îi fac foarte mult rău și îi pot afecta negativ evoluția.

Trebuie să fim generoși cu tot ceea ce îl face să se simtă valoros și iubit. Dacă îl răsplătim cu mângâieri, îmbrățișări sau cuvinte precum "chipeș" sau "inteligent", construim o bună stima de sine. La fel de important ca rectificarea comportamentului rău este recunoașterea și consolidarea comportamentului bun.

Pentru a avea putere, trebuie să fie sigur de sine. Baza securității fiecărei persoane se află în respectul și iubirea pe care o primește de la oamenii pe care îi iubește. Prin urmare, tratați copilul dvs. ca cea mai importantă persoană din lume…

6. Învățați-l autocontrolul

Învățați-l să termine ceea ce începe, să aibă răbdare, să-și controleze impulsurile. Pentru a face acest lucru, el dezvoltă un vocabular de sentimente. Scrieți pe o tablă toate adjectivele care arată furie sau tristețe: furios, iritat, înfuriat etc. Când copilul este supărat, folosiți-le pentru a-și identifica sentimentele: "Se pare că ești furios cu adevărat; Astăzi temele sunt mai dificile decât alte zile, nu-i așa? Sentimentul de înțelegere este primul pas în rezolvarea problemelor.

Fii un model de autocontrol pentru copilul tău. Dacă sunteți într-o coadă și cineva se furișează în față, dacă sunteți pe șosea într-o aglomerație sau în cazul în care copilul dumneavoastră vă provoacă la o luptă pentru putere amintiți-vă că sunteți modelul de auto-control. Țineți minte și profitați de circumstanțele de zi cu zi pentru a-i învăța pe copiii dumneavoastră de auto-control. Discutați cu copilul despre ceea ce este auto-controlul. Explicați că, atunci când „își stăpânește dorința“ de a lua desertul înainte de cină, de a insulta un coleg care la jignit sau de a se juca pe calculator atunci deține auto-control. Identificați diferitele situații ale zilei în care copilul își depășește ispita și îi spui: Matei ți-au spus colegii să faci ceva ce nu ar trebui să faci și tu nu ai făcut. Aceasta este auto-controlul. Trebuie să fi foarte fericit că ai reușit. Obișnuiți-vă să utilizați cuvântul "auto-control" în casa dvs., astfel încât să învețe să recunoască această calitate în el.

Formulați și împărtășiți o declarație de familie care vă ghidează comportamentul: această familie face ceea ce ar trebui, nu doar ceea ce ar dori.

7.Acordă copilului responsabilități

Pe lângă studierea și obținerea notelor bune distribuiți proporțional treburile casnice. Nu reduceți cerința doar pentru că copilul dvs. este mic sau pentru că are multe de studiat. Dacă are capacitatea de a le îndeplini sarcina, trebuie să o îndeplinească cu responsabilitate.

8. Stabilește reguli clare și consecințele acestora.

Asigurați-vă că toată lumea le cunoaște și încearcă să le îndeplinească, tu primul. Un sfat: să fiți consecvent cu ele.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, CODREA SIMONA-CARMEN
Şcoala Gimnazială nr. 169

Copilul se naşte şi învaţă de la părinţi să se adapteze social înţelegând regulile, aşteptarea, amânarea dorinţelor şi vorbirea politicoasă. Tot aici intră şi înfrânarea impulsurilor şi acceptarea micilor frustrări gradual.

Fixarea limitelor prin argumentarea lor într-un limbaj accesibil copilului, învăţarea prin imitaţie şi mult bagaj de răbdare sunt chei ale succesului.

Apelând la literatura pentru copii pot descrie chiar ei, copiii, aceste reguli analizând faptele şi consecinţele personajelor după o frumoasă lectură primită de la părinţi.

Poveştile cu tâlc („Şoimii", „Îngerul", „Obstacolul din drum" , „Adevărata bogăţie" etc.), vorbele înţelepte, fabulele („Câinele şi căţelul", „Boul şi viţelul" etc ale lui Grigore Alexandrescu sau „Greierele şi furnica" de Alexandru Donici), poveştile „Pinocchio" de Carlo Golodi, „Puf Alb şi Puf Gri" (poveste populară), poeziile („Tanu" de Elena Farago, „Gospodina" de Otilia Cazimir), ghicitorile sunt câteva exemple pe care le pot folosi părinţii/educatorii pentru o bună educaţie în această perioadă minunată a copilului. Copiii absorb mai uşor informaţiile din acestea, atraşi fiind de mister şi fantastic. Un impact major şi benefic asupra copiilor, oferă învăţămintele necesare pentru o educaţie corectă şi un caracter puternic, dar le dezvoltă şi creativitatea. Copiii vor primi răspunsuri la multe întrebări ascultând acele „scripturi".

Sunt momente unice pentru copil când părintele îi oferă atenţie, îi citeşte, îi explică şi îl ajută să „redescopere" tainele lumii.

Acasă nu e necesară disciplina de fier şi nici laissez faire. E foarte dificil pentru un părinte obosit şi ajuns acasă cu grija unor termene limită de servici sau a unei competiţii acerbe la locul de muncă, ori cu un salariu nemotivant la efortul depus să mai poată menţine un echilibru în autoritatea de părinte...

E greu, dar îi e dator copilului său pe care îl iubeşte atât de mult!

Cei şapte ani de acasă reprezintă şi dragostea, protecţia şi confortul de trai şi educaţie primite de la familia sa. Sunt importante pentru dezvoltarea sa armonioasă. Un copil fericit care cunoaşt regulile sociale se adaptează uşor şi imediat, devine independent şi puternic.

Le suntem datori copiilor noştri iubire, încredere şi răbdare. Multă răbdare! Astfel va evolua mai mult decât va crede părintele său, astfel se poate autodepăşi şi va putea avea grijă mai târziu şi de părinţii lui. Startul din familie în primii şapte ani de viaţă este foarte important pentru dezvoltarea ta psihică, relaţională, fizică, deci implicit şi a intelectului, şi a emoţionalului.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROF.INV.PRIMAR:CODREAN DANIELA
LIC. TEH.Nr1 DOBRESTI ,jud BIHOR

Cei șapte ani de acasă sunt esențiali pentru orice om. Acesta se confruntă în copilarie cu situații potrivite vârstei care să-i clădească pe deplin caracterul și personalitatea . Hotărârile pe care le ia el sau parinții se vor vedea mai târziu ca soluții pentru experiențele viitoare, pentru împlinirile pe care le vor avea.

E necesar ca un copil să fie ocrotit dar nu ferit de situații în care i se cere să se comporte corect și adecvat situașiilor vietii, cerându-i-se să se implice în orice problemă. Educația și bunele maniere pe care le învață acasă sunt reguli de moralitate care îl formeaza pe copil.

Manierat, acesta se va adapta în societate iar relațiile efective cu familia vor fi bune , în societate fiind format pentru a dovedi adaptabilitate și naturalețe dar nu în ultimul rând personalitate și buna cuviință. Nu se împrieteneşte cu minciuna dacă nu este minţit. Iubeşte familia pentru că familia este cea care îl sprijină și îi oferă cadrul de dezvoltare nemijlocită, învațând respectul pentru a-l oferi mai departe necondiționat.

Considerand ca “familia constituie un soi de personalitate colectiva, a carei armonie generala influenteaza armonia fiecareia dintre parti” (A. Berger) vom incerca sa extragem cateva dintre caracteristicile relatiilor de filiatiune care au importanta majora in definirea personalitatii copilului. Relatiile de filiatiune, avand o determinare genetica, se desfasoara in trei niveluri: primar(parinti – copii), secundar(relatii intre frati) si tertiar (bunici -nepoti). Pe langa componenta genetica, prin care sunt preluatre de la antecesori o serie de trasaturi si predispozitii psihice, si-a dovedit importanta cu totul exceptionala, interactiunea si comunicarea membrilor familiei pentru dezvoltarea generala a personalitatii copilului. Familia ofera copilului primele informatii despre lumea ce-l inconjoara, primele norme si reguli de conduita, dar si climatul socioafectiv necesar satisfacerii trebuintelor si dorintelor sale. “Pecetea pe care parintii o lasa asupra structurii si profilului spiritual-moral al personalitatii propriilor copii se mentine toata viata ” (M. Golu). Acest tip de relatie este hotaratoare in devenirea personalitatii nu numai prin faptul ca ea este primordiala si se mentine pe toata durata vietii (cu intensitati diferite), dar si prin faptul ca familia mediaza si conditioneaza comunicarea si interactiunea cu celelalte componente sociale, in special cu scoala.

Influentele educative pe care familia le exercita asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin actiuni mai mult sau mai putin dirijate, fie indirect, prin modele de conduita oferite de catre membrii familiei, precum si prin climatul psihosocial existent in familie. Modelele de conduita oferite de parintipe care copiii le preiau prin imitatie si invatare-precum si climatul socioafectiv in care se exercita influentele educationale (“cei sapte ani de acasa”)constituie primul model social cu o influenta hotaratoare asupra copiilor privind formarea conceptiei lor despre viata, a modului de comportare si relationare in raport cu diferite norme si valori sociale. Este unanim recunoscut faptul ca strategiile educative la care se face apel in familie, mai mult sau mai putin constientizate, determina in mare masura dezvoltarea personalitatii, precum si rezultatele scolare a le copiilor, comportamentul lor sociomoral.

Comportamentele educationale ale parintilor, chiar daca sunt bine intentionate, pot avea efecte negative asupra copiilor, din cauza neadecvarii lor, a particularitatilor de varsta si individuale, la situatii concrete de actiune, la sistemul de cerinte adresate copiilor, etc. Severitatea exagerata – manifestata prin interdictii, prin brutalitate si prin privatiuni de tot felul – isi va lasa amprenta asupra personalitatii in formare a copilului. Astfel de parinti impun un regim de viata si, in special de invatatura, peste limitele de toleranta psihologica si psihofiziologica specifica varstei. Ei impun copiilor lor un volum mare de sarcini, interzic participarea la activitati recreative, la jocurile specifice varstei si utilizeaza frecvent pedepse care lezeaza demnitatea copiilor, chiar pedepse corporale. In afara programului scolar, copiii sunt pusi adeseori sa invete mai multe limbi straine, sa desfasoare activitati artistico-plastice, sportive, etc, chiar daca nu au aptitudini in acest domeniu.

Așadar, cei șapte ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde în mare măsură de cum va fi integrat copilul în societate, de cum va fi agreat de cei din jur și bineînțeles, de cum își va putea ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

ACTIVITATE APLICATIVA

PROF.INV.PRIMAR:CODREAN DANIELA
LIC. TEH.Nr 1 DOBRESTI ,jud BIHOR

Cei șapte ani de acasă !
Rolul familiei în educație

Profesor Codreanu Daniela
Școala Gimnazială „General Nicolae Șova,, Poduri

În patrimoniul cultural al fiecărei civilizații, s-au acumulat nenumărate norme de viață, nenumarate valori culturale, care se transmit de la o generație la alta prin intermediul familiei. Acumulările și schimburile rapide care se produc în actuala societate nu mai pot fi transmise familiei fără ajutorul instituțiilor specializate, mai ales dacă ținem seama de faptul că, în urma solicitărilor multiple la care sunt supuși părinții, căminul rămâne foarte mult timp fără prezența lor. Cu toate acestea, până la vârsta de șase-șapte ani, familia realizează destul de mult în domeniul educației. Chiar și după începerea școlarizării, nu se renunță la aportul ei, deoarece are o influență covârșitoare asupra formării copilului. Astăzi, mai mult ca oricând, familia este conștientă de posibilitățile imense ale școlii de a oferi copilului o gamă largă de roluri sociale, o experiență mult mai competentă de viață. Dezvăluirea lumii în fața minții și ochilor copilului este mai ales atribuția școlii; dar să nu uităm că primele roluri sociale copilul le învață în familie .

Familia, școala și alte microgrupuri sociale (strada, cartierul, grupul de prieteni), constituie medii de viață cu ponderi diferite de influențare asupra copilului. Comportamentul acestuia nu poate fi înțeles, decât totalizând ansamblul acestor influențe. Privită ca nucleu social, familia este prima care influențează dezvoltarea omului, punându-și amprenta pe întreaga sa personalitate. Cea dintâi școală a omului a fost și rămâne familia. Familia este considerată colectivitatea socială cea mai potrivită pentru formarea omului, deoarece îi oferă modelele rolurilor sociale pe care le are de îndeplinit în funcție de sex, vârstă și pregătire.

În prima copilărie, semnalăm ca fiind mai importantă relația dintre mediul familial și dezvoltarea limbajului. Calitatea modelului lingvistic pe care îl oferă copilului membrii familiei, în special mama, influențează dezvoltarea gândirii acestuia.

În perioada școlarizării, randamentul la învățătură va depinde în mare măsură de posibilitatea oferită copilului de a învăța anumite lucruri din ambianța familială și din diferitele împrejurări de viață din afara acestuia, în care va fi pus în mod conștient de părinți (petrecerea vacanțelor în medii natu-rale diferite, vizite la muzee, expoziții, vizionarea unor spectacole, lecturi, etc.).

Foarte importantă în formarea atitudinii față de muncă este puterea modelului pe care părintele îl oferă în această direcție. Motivația învățării depinde de atitudinea părintelui față de viitorul copilului, de pregatirea lui pentru profesiune, de orientarea lui justă în alegerea acesteia.

Actul educațional, la nivelul familiei, trebuie să-și asume răspunderea de a îmbina permanent sfera de viață socială cu procesul intenționat pedagogic. Secretul eficienței educației familiale constă tocmai în modul în care părinții realizează aceasta, adică dacă o fac conștient sau spontan. Actul educativ la nivelul familiei are marea calitate de a izvorî din contextul vieții și a se efectua în acțiunile de viață ale membrelor ei. Socializarea copilului în familie, pregătirea lui pentru integrarea în viața socială se desfăşoară corelat cu procesul formării personalităţii. Condiţionarea socială a personalităţii este o teză care se impune cu rigoare axiomatică, de aceea nu insistăm asupra ei, chiar dacă nu subapreciem rolul echipamentului ereditar.

Formarea personalităţii este un proces care se continuă pe toată durata vieții, dar bazele se pun înainte ca școala și alte instituții educative să intervină în mod intenţionat în această direcție. La vârsta când copilul începe școala, el a învățat deja din cadrul familiei, din inter-relațiile membrilor ei, cum să reacționeze la unele cerințe inevitabile ale vieții în colectivitate, cum să controleze, să pună frână anumitor dorințe. Așadar, prima formă de socializare, cea mai simplă, se referă la totalitatea normelor de conduită pe care societatea le transmite noilor generații prin intermediul familiei.

Punerea bazelor personalității în cadrul familiei este determinată de necesitatea psihologică fundamentală a acestei vârste de a se atașa afectiv de persoana adultă. Adultul iubit devine un model pe care copilul îl imită docil în toate manifestările lui. El va imita în acest fel toate rolurile sociale care le joacă adultul. Se știe, însă, că aceste roluri sunt structurate diferit de la individ la individ. Personalitatea se creează diferit, pe baza a ceea ce moștenește și a ceea ce experimentează din chiar primii ani de viață. Dar faptele de viață nu sunt comune tuturor membrilor societății. Trăsăturile caracteristice persoanelor dintr-o anumită comunitate socială, dintr-o anumită țară își au originea în familie; așa se explică diferențele culturale ale personalității la nivelul națiunilor.

În procesul de formare a personalității, școala continuă ceea ce a început familia, dar se poate să și răstoarne ceea ce aceasta a pus la temelie prin înlocuirea modelelor oferite de familie cu altele noi, uneori total opuse. Aceasta se întamplă atunci când, din diferite motive, familia nu constituie un mediu educativ, când anumite carențe în structura interrelațiilor ei, dar, mai ales, metodele ei de educație, o transformă într-o comunitate generatoare de climat favorabil deviațiilor comportamentale. Din fericire, sistemul educațional democratic poate corecta multe lacune ale personalității create de familie.

Pe măsură ce crește, copilul simte nevoia să iasă din cercul restrâns al familiei pentru a învăța și alte deprinderi sociale de care va avea nevoie ca adult, și, mai ales, pentru a-și satisface anumite nevoi psihologice care apar odată cu vârsta. Dintre acestea, cea mai importantă este cea de experimentare a rolurilor în raport cu sexul, în cadrul unor comunități de aceași vârstă.

Din clipa în care copilul se atașează unui grup din afara familiei, controlul conduitei lui devine o problemă. Grupurile de adolescenți își creează în cadrul lor coduri de valori și norme de conduită proprii, în majoritatea cazurilor diferite de cele ale familiilor din care provin, ceea ce duce la conflictul dintre familie și adolescent. În societatea contemporană, acest conflict este agravat de faptul că, datorită transformărilor rapide prin care societatea trece, se creează o mare deosebire între codul moral al părinților, format la vârsta când aceștia au fost și ei adolescenți, și cel al actualei generații. În plus, adolescentul are în societatea de astăzi foarte multe și foarte variate posibilități de a-și petrece timpul liber și, mai ales, de a se informa. Cantitatea de informație acumulată poate fi, de asemenea, o cauză a discrepanțelor dintre generații.

Dar cea mai importantă problemă de educație care se pune în procesul formării personalității la această vârstă este cea a autorității. O personalitate bine orientată, normal educată, este capabilă să-i asculte pe cei cu autoritate, este capabilă să colaboreze ușor cu cei din colectivitatea socială din care fac parte, să-și asume responsabilități și să poată avea, la rândul său, autoritate. Toate aceste aspecte se învață în familie, care pentru a le obține, acționează gradat, în funcție de vârsta copilului (de exemplu, supunerea imediată pe care o pretindem unui copil de cinci ani nu o putem impune unuia de 14 ani). Dacă în perioada de cristalizare a personalității, nu există o unitate de vederi și de măsuri între familie, școală și celelalte micromedii educative; apar fisuri în sistemul educațional, care pot duce tânărul pe drumul inadaptării sociale. Concordanța și continuitatea influențelor socializatoare impun familiilor necesitatea cunoașterii științifice a specificului fiecărei perioade de vârstă și a rolului educatorului în fiecare din aceste perioade.

Reamintind că prima școală în care începe formarea copilului (adultul de mai târziu) este școala familiei, tatăl și mama sunt primii educatori pentru

trebuințelor și dorințelor sale.

Nu degeaba se spune că „ cei șapte ani de acasă” sunt cei mai impornați în dezvoltarea copilului, acesta își formează personalitatea și modul de comporta-re pe care îl va avea în viitor.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI „ŞAPTE ANI DE ACASĂ’’!

Prof. înv. primar CODREANU MAGDALENA
Colegiul Naţional “Ana Aslan” Brăila
Jud. Brăila

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, că nu este politicos, că “nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme sau reguli de politețe, în special. Această expresie definește însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente și atitudini acumultate în primii șapte ani de viață. Aceasta perioada de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj etc.

Când vorbim despre cei “şapte ani de acasă” ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei “şapte ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există “cei şapte ani de-acasă”, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

“Cei şapte ani de acasă” reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, să citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei “şapte ani de acasă” sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Zece reguli esenţiale în educaţia şi creşterea copilului până la şapte ani

1. Învaţă-l să se poarte frumos pentru că bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabileşte şi impune reguli şi limite în comportamentul copilului!

3. Comunică cât mai mult cu el, deoarece comunicarea este secretul unei relaţii solide între părinţi şi copii!

4. Învaţă-l să iubească lectura şi cărţile, citindu-i poveşti încă de când e bebeluş, apoi treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învaţă să citească şi să se bucure singur de ele!

5. Lasă-l să se bucure de copilărie, dându-i voie copilului să socializeze, să se distreze, să se relaxeze, dar mai ales să se joace din plin!

6. Nu abuza în niciun fel de copil (fizic, emoţional, verbal), evită educaţia cu „palma la fund’’ şi concentrează-te pe disciplina pozitivă!

7. Învaţă-l să-şi exprime emoţii şi sentimente pentru că numai aşa va reuşi să rezolve conflictele pe cale paşnică şi să-şi controleze impulsurile sau să renunţe la agresivitate!

8. Învaţă-l să spună mereu adevărul, aceasta fiind o lecţie pe care o învaţă cel mai bine de la părinţi!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuţul tău, fii un părinte implicat şi devotat, iar cei „7 ani de acasă” vor oglindi efortul şi calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeşte-l necondiţionat şi arată-i zilnic asta! Iubeşte-l indiferent de calificative, de cum arată, de performanţele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu-i pune porecle şi spune-i zilnic că îl iubeşti!

„Cei şapte ani de acasă” se termină odată ce mergem cu micuţul de mână la şcoală? Sau cei „şapte ani de acasă” se finalizează odată ce copilul devine părinte şi începe să-şi facă griji cu privire la cei „şapte ani de acasă” ai copilului său? Eu cred că nu se termină niciodată! Aceşti ani sunt cheia către succesul lui social. Consider că cei “şapte ani de acasă” sunt ca o temelie la o casă; cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă.

“Copiii – mândria părinţilor şi părinţii – mândria copiilor!” este în mesaj care ne va călăuzi de-a lungul întregii vieţi.

Bibliografie:

1. „Educaţia timpurie în România”, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, „Consilierea şi educaţia părinţilor”, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. Ciofu Carmen, “Interacţiunea părinţi-copii”, Editura Medicală Amaltea, 1998

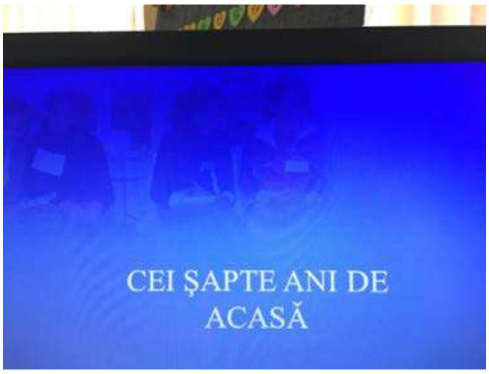
CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

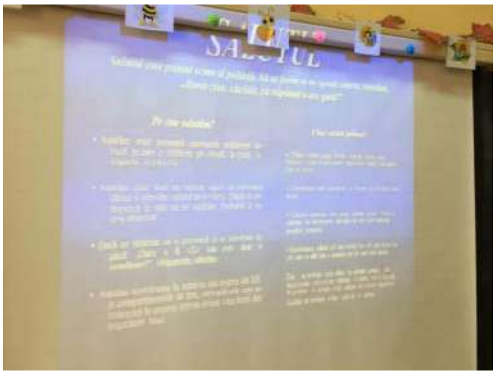

Activitatea “Din suflet, pentru mama!”

a) în clasă

b) la Sala de festivităţi

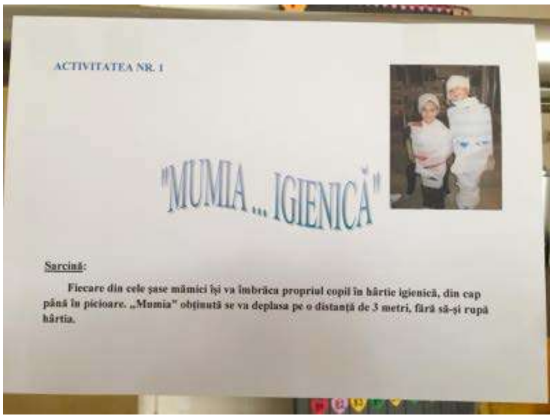

ACTIVITATEA NR. 1

"MUMIA ... IGIENICĂ"

Sarcină:

Fiecare din cele şase mămici îşi va îmbrăca propriul copil în hârtie igienică, din cap până în picioare. „Mumia" obţinută se va deplasa pe o distanţă de 3 metri, fără să-şi rupă hârtia.

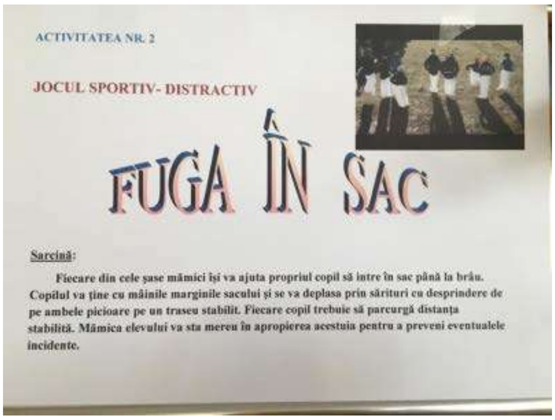

ACTIVITATEA NR. 2

JOCUL SPORTIV- DISTRACTIV

FUGA ÎN SAC

Sarcină:

Fiecare din cele şase mămici îşi va ajuta propriul copil să intre în sac până la brâu. Copilul va ţine cu mâinile marginile sacului şi se va deplasa prin sărituri cu desprindere de pe ambele picioare pe un traseu stabilit. Fiecare copil trebuie să parcurgă distanţa stabilită. Mămica elevului va sta mereu în apropierea acestuia pentru a preveni eventualele incidente.

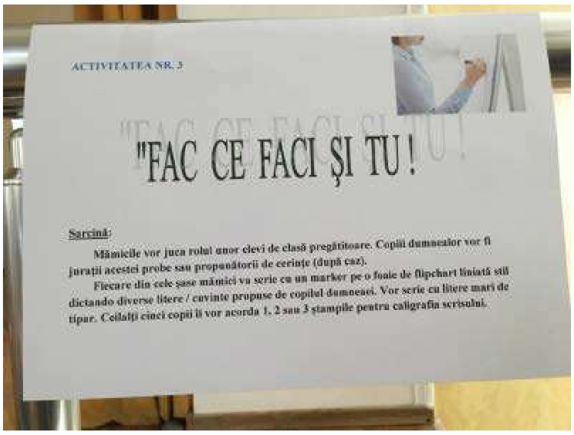

ACTIVITATEA NR. 3

"FAC CE FACI ŞI TU !

Sarcină:

Mămicile vor juca rolul unor elevi de clasă pregătitoare. Copiii dumnealor vor fi juraţii acestei probe sau propunătorii de cerinţe (după caz).

Fiecare din cele şase mămici va scrie cu un marker pe o foaie de flipchart liniată stil dictando diverse litere / cuvinte propuse de copilul dumneaei. Vor scrie cu litere mari de tipar. Ceilalţi cinci copii îi vor acorda 1, 2 sau 3 ştampile pentru caligrafia scrisului.

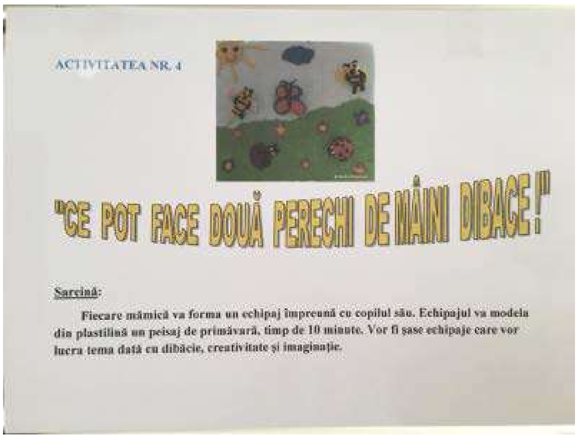

ACTIVITATEA NR. 4

"CE POT FACE DOUĂ PERECHI DE MÂINI DIBACE !"

Sarcină:

Fiecare mămică va forma un echipaj împreună cu copilul său. Echipajul va modela din plastilină un peisaj de primăvară, timp de 10 minute. Vor fi şase echipaje care vor lucra tema dată cu dibăcie, creativitate şi imaginaţie.

DIPLOMĂ
DE MERIT
Pentru cea mai bună
MAMĂ

CEI 7 ANI DE ACASĂ – OGLINDA FIECĂREI FAMILII

Prof.Înv.Preșc. Cojocariu Gabriela

”Copiii sunt ca și oglinda; tot ce văd și aud, ei fac.
Fii o reflexie bună pentru ei”. – K. Heath –

Am ales citatul de mai sus pentru a sublinia cât de importanți suntem noi adulții in dezvoltarea fizică și psihică a copilului.

În cea mai mare parte copiii vin pe lume în cadrul unei familii. Natural, biologic, copilul are întotdeauna doi părinți. Atunci când unul dintre părinți lipsește sau comportamentul său este necorespunzător, primul lovit va fi copilul .

În cadrul familiei, relațiile trebuie să fie cele care să ajute copilul, adică să-i creeze sentimentul de siguranță , să-i asigure modele pe care să le urmeze, să fie ajutat să se adapteze în societate prin însușirea limbajului, mersului, conduitelor morale.

Reușita în educația copilului depinde de armonia cuplului, de atmosfera din familie generate de părinți și copii, de înțelepciunea părinților și de dorința lor de cooperare cu factorii sociali (grădiniță, școală).

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Pregătirea pentru viaţă a omului de mâine începe din primele luni de existenţă şi primii chemaţi să pună bazele educaţiei sale sunt părinţii, familia.

Cristalizarea principalelor trăsături ale viitorului matur începe în primi ani de viaţă. După această vârstă şcoala şi societatea intervin, contribuie, dar factorul hotărâtor îl constituie bazele educaţiei primilor ani,în familie.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 2-3 ani, la 3-5 sau la 5-7 ani. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Tot în această perioadă îi arătăm cum şi când se folosesc formulele de politețe(bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere) iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă lucrurile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său , apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, cu familia. Copilul trebuie încurajat să se exprime, să termine ce are de spus. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În concluzie , părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Profesor Cojocaru Claudiu
Specialitatea religie ortodoxă
Şcoala Gimnazială nr.1 Avrămeni

Un copil poate fi asemănat cu o scândură pregătită pentru zugrăvirea unui tablou; ce va zugrăvi pe ea pictorul, ceva bun sau rău, ceva sfânt sau păcătos, aceea va şi rămâne. Tot aşa şi copilul: ce fel de educaţie îi vor da părinţii la început, cu ce fel de obiceiuri îl vor deprinde, plăcute sau urâte lui Dumnezeu, îngereşti sau drăceşti, cu acelea va şi trăi.

SFÂNTUL DIMITRIE AL ROSTOVULUI

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant - Dicţionar de simboluri). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei - cuibul cald şi ocrotitor al copilului.

Modelarea copilului, învelirea lui într-un ,,veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta. Copilul are mai întâi ca modele două persoane care îl ajută să facă primii paşi în viaţă: părinţii. Ar fi bine dacă părinţii şi-ar da seama cât de mult înseamnă pilda proprie pentru copiii lor. Se ştie că orice copil are tendinţa să copieze anumite manifestări pe care le vede la părinţii săi. S-a observat cât de mult modelează exemplul părinţilor caracterul copiilor, chiar dacă lucrul acesta devine evident abia când copiii sunt adulţi.

Este o cruce destul de grea pentru părinţi să fie modele pentru copii, pentru că aceasta nu durează doar o zi, o săptămână sau un an. Sunt ani şi ani de zile în care trebuie să înfrunţi tot felul de probleme, de necazuri, de provocări ale vieţii şi la multe dintre ele copilul se află în preajmă, înregistrând aproape tot (cu lux de amănunte)!

Nu există handicap pe care părinţii să nu îl poată depăşi. Nu există cădere oricât de mare din care părinţii să nu se poată ridica, devenind modele bune pentru copiii lor.

În „cei şapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici). Munca făcută cu măsură (“Să așezăm masa”; „Să măturăm, să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele, legumele”; „Să adunăm jucăriile”; ,,Să împăturim hăinuțele” „Să gătim împreună), însoţită de rugăciune, este de mare folos. Munca echilibrată, în familie sau în colectivitate, dă sănătate fizică şi psihică, vindecând lenea, egoismul şi cultivând jertfelnicia. Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa cuviincioasă.

Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreţ care duce o viaţă curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezvoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

"Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?" Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare. Nu e bine ca părinţii să-şi idolatrizeze copiii. Orice depăşire a măsurii în dragostea arătată copiilor va trezi în ei orgoliul, iubirea de sine, şi îi va însingura. Când nu se păstrează un anumit echilibru în relaţia părinţi-copii, şi părinţii muncesc ca nişte robi pentru a satisface toate dorinţele răsfăţate ale copiilor, aceasta nu numai că va denatura relaţia afectivă dintre ei, transformând-o din dragoste binecuvântată de Dumnezeu în patimă, ci îi va şi transforma pe copii în robi ai acestei lumi materiale. Urmările unei prea mari îngăduinţe faţă de greşelile copiilor, sub pretextul că sunt necopţi la minte, vor putea fi greu de contracarat în timp.

Este greşit să se considere obrăznicia şi neascultarea forme de manifestare a personalităţii. Pentru că dintr-un copil obraznic foarte greu va ieşi un om cuviincios. Părinţii ideali sunt părinţii care ştiu să pătrundă în lumea copiilor lor, înţelegându-le năzuinţele, frământările, bucuriile, aspiraţiile şi ajutându-i să deosebească binele de rău, dându-le toate lămuririle necesare. Este nevoie de foarte mult discernământ pentru a înţelege universul în care trăiesc copiii de azi: gălăgie, agitaţie, muzică, petreceri. E uşor să contestăm tot. Să spunem un „Nu" hotărât fiecărei pagini din sufletul lor. Dar aşa îi pierdem. Nu cu sabie, ci cu mângâiere să ne apropiem de ei. Cu gingăşie să le modelăm sufletele. Şi cu multă dragoste. Vorbindu-le pe limba lor, ei vor înţelege cuvintele noastre. Şi ne vor răspunde. Şi dacă ne-au înţeles cuvintele, ne vor răspunde aşa cum trebuie.

Foarte important este ca părintele să îşi ajute copiii să înveţe cum să îşi ferească mintea şi inima de gândurile murdare. Mai ales acum, când vedem şi auzim atâtea şi atâtea lucruri urâte, când păcatul cucereşte din ce în ce mai mult teren, copiii trebuie ajutaţi să-şi păzească minţile curate. Pare aproape imposibil, căci nu-i putem izola de tot ceea ce îi contaminează, de la mass media la stradă, la şcoală. Şi totuşi vedem şi tineri care caută cu nesaţ sfinţenia, găsesc calea cea strâmtă şi nu se abat de la ea.

Pentru orice tânăr prietenii reprezintă, după cum nu este greu de observat, o a doua familie. Dacă un copil nu are cum să îşi aleagă părinţii, în schimb prietenii şi-i alege. De aceea încrederea pe care le-o acordă este mare, iar afecţiunea pe care le-o poartă este profundă. Prietenii sunt cei cu care îşi împarte viaţa, sunt punctele lui de sprijin, sunt cei alături de care creşte. Din păcate, pe cât de strânsă poate fi o prietenie, pe atât de mult rău poate face copiilor noştri una nepotrivită

Este adevărat că există şi prietenii folositoare, în care comuniunea a rodit aşa cum trebuie, dar ele sunt din ce în ce mai rare în zilele noastre. Ziarele sunt pline de ştiri, care de care mai dureroase, despre ce urmări triste au unele „prietenii". Părinţii trebuie să fie conştienţi că dacă nu se interesează de anturajul copiilor lor, o educaţie îndelungată se poate transforma în amintire în numai câteva zile. Pentru că puţini tineri au curajul de a fi altfel decât prietenii lor. Avem datoria de a-i ajuta pe copii să îşi aleagă prietenii.

Cum o picătură de apă ce se află pe o suprafaţă netedă merge într-acolo unde o conducem cu degetul, tot aşa şi un copil tânăr, gingaş, poate fi îndreptat într-o parte sau în alta, în cea bună sau în cea rea, şi să îl duci unde vrei. FERICITUL IERONIM

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preşcolar: COJOCARU ELENA
G.P.N. “Licurici”, Ovidiu, jud. Constanța

Una dintre coordonatele spiritualității româneşti cu loc de cinste în familia tradițională românească și unitate de bază a structurii sociale a tuturor timpurilor, „cei șapte ani de acasă” reprezintă o expresie ce nu și-a modificat conținutul în condițiile modernizării învățământului românesc. Gradul de socializare a copilului constituie o preocupare a tuturor factorilor educativi întrucât reflectă, indiferent de vârstă, gradul de pregătire, cultură, statut social și reprezintă unitatea de măsură în aprecierea calității muncii celor care l-au educat. Părinții ar rolul de a-i învăța pe copii, în mod direct, prin însăși relațiile dintre ei și cu ceilalți, cum să își modeleze conduita. Poporul nostru are o adevărată tradiție în sensul acesta, evidențiindu-se că buna creştere a copiilor se asigură în raport cu un ansamblu de valori naționale, etice și culturale în care famila crede și pe care le afirmă în activitatea sa.

Asistăm cu tristețe în zilele noastre la o atitudine de indiferență sau de superficialitate din partea unor părinți față de evoluția copiilor lor. Ioan şi Dacian Dorin Dolean (2001) argumentează că meseria de părinte „este cea mai dificilă şi cea mai uşoară meserie din lume. Este deosebit de greu să rezişti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău, de a avea răbdare să răspunzi adecvat la întrebări „puerile”, de a reuşi să vezi lumea prin ochii lui. Pe de altă parte, este foarte uşor când vii acasă de la serviciu, să ordoni câteva sarcini copilului, să-l pedepseşti cu abnegaţie la cea mai mică greşeală, iar după câţiva ani să exclami cu mândrie: Vezi, acela este copilul meu! Datorită mie a ajuns aşa!”. Nu poți lăsa la voia întâmplării copilul pe care l-ai dorit, care te va continua în viață. Școala nu poate prelua sarcinile familiei. Responsabilitatea școlii este una, a familiei, alta, chiar dacă au amândouă sarcina de suflet, de conștiință, de a forma copilul. Motivele situației consemnate sunt uneori plauzibile: spectrul șomajului, pregătirea insuficientă a unor tineri pentru a deveni părinți, problemele sociale pe care le ridică o societate în tranziție, greutăți materiale dar și de integrare socială a unora dintre tinerii părinți, toate acestea îndepărtează centrul de atenție a familiei de la pregătirea copilului. Educatorii luptă strâns în calitatea lor de dascăli, dar și de oameni, pentru a realiza o orientare pozitivă a acțiunilor educative ale părinților.

Am trăit ca educatoare mulțumirea de a colabora eficient cu părinții preşcolarilor, determinându-i să aprecieze real grădinița ca un factor decisiv în formarea copilului. Activități deschise cu părinții, antrenarea altor factori educativi sunt câteva dintre modalitățile de a aduce familia alături de noi într-o unitate de cerințe educative. Sfaturi practice oferite de psihologi, prezentarea de carte dedicată părinților de către biblioteca orașului, au venit în sprijinul nostru pentru a îmbunătăți legătura cu familia. Nu există o școală a părinților sau cursuri de perfecționare a părinților accesibile, dar prin legătura permanentă și directă a grădiniței cu familia, realizăm perfecționarea calității de părinte în sprijinul școlii moderne și a cerințelor actuale ale societății.

Nu întâmplător printre valorile morale ale poporului nostru se numără omenia, inteligența populară născocind formule ca „om de omenie”, „un om și jumătate”, ci pentru că există în preocuparea familiei tradiționale și a școlii românești ideea că omul este om prin sine, alături și pentru ceilalți. Scopul nostru, al grădiniței, și al familei este același: să educăm copiii în sensul omeniei, generozității, receptivității pentru durerile și bucuriile celor din jur. Am încercat să cultiv părinților ideea că prin respectul infuzat copilului față de ființa omnească, de lumea înconjurătoare, de natură, din conştiința aparteneței lor la colectivul și societatea căreia îi aparținem, se formează o societate care poate fi mai bună dacă noi, fiecare în parte, vom fi mai buni, așa cum atrage atenția Zoe Dumitrescu Bușulenga : „ Să-i învățăm meseria de om”.

Este estențial ca părinții să cunoască programul copiilor, astfel încât să existe o corență între demersul grădiniței și cel al familei. Părinții trebuie să se informeze de la educatoare ce activități au fost desfășurate la grădiniță și ce progres a făcut copilul lor. Așa cum afirmă Petru Vintilă, „Rolul familiei în educația copiilor nu se oprește nici la 7 ani, nici la vârsta adolescenței și nici la maturitate. În familiile în care s-a statornicit un climat sănătos, de respect reciproc, părinții constituie un izvor inepuizabil de învățătură, chiar și atunci când odraslele lor au devenit mature în adevăratul sens al cuvântului, având la rândul lor copii.” (Vintilă, P., 2004). Un sistem educational poate deveni performant doar dacă părinții prezintă un model de urmat și își conștientizează rolul primordial în promovarea importanței educației în societate. Educatorii își doresc să formeze generații cu suflet frumos și să le cultive părinților ideea că singura investiție de valoare, niciodată falimentară, pe care o familie o poate face pentru copil, este investiția pentru mintea și sufletul copilului.

BIBLIOGRAFIE

Dolean I.,Dolean D. (2001). Meseria de părinte. Editura Motiv, Cluj-Napoca.
Vintilă, P.,(2004). Mic îndreptar de comportare civilizată, EDP București.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar COJOCARU FLOAREA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

ATITUDINEA FAŢĂ DE ŞCOALĂ A FAMILIE

Prof. înv. primar COLŢ RODICA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ “MIHAI EMINESCU”
BRĂILA

Familia reprezintă principalul factor al parteneriatului şcoală – comunitate locală. Pe de o parte familia este un factor de educaţie informală, pe de altă parte aceasta are obligaţii şi drepturi care decurg din statutul de elevi al copiilor ei în sistemul formal de educaţie. Cu cât şcoala reprezintă o valoare a familiei, cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniţi de părinţi, care au în familie atitudini pro- şcoală adecvate obţin performanţe şcolare ridicate şi au un grad de aspiraţie ridicat faţă de nivelul de şcolarizare pe care doresc să-l atingă.

Mediul familial îi oferă copilului modele de comportamente, pe care, de regulă,acesta le imită cu fidelitate. În familie se pun bazele unor deprinderi şi obişnuinţe elementare de comportare morală, dar se face si trecerea spre înfiriparea unor reprezentări, noţiuni,valori morale,convingeri prin care se exprimă atitudinea copilului faţă de el însuşi, faţă de ceilalţi şi faţă de societatea în care se afirmă.

Ca factor al educaţiei formale, instituţionalizate, scoala este organizaţia socială special creată pentru educarea tinerei generaţii. În cadrul mediului şcolar, educaţia şi instrucţia se împletesc armonios, în mod gradat, conform unor standarde şi finalităţi propuse.

Numai printr-o colaborare strânsă, susţinută şi fluentă, familia şi şoala pot pune în aplicare acest proces de educare a fiinţei umane în devenire. Esenţial este ca cei doi factori să-si dirijeze acţiunile spre un scop comun, să-si concentreze şi să-şi focalizeze influenţele spre acelaşi deziderat: formarea tipului de personalitate solicitat de imperativele lumii moderne.

Şcoala nu-şi poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învăţătură, dacă nu cunoaşte condiţiile familiale de muncă şi de viaţă ale copilului. Apoi, o serie de aspecte ale comportamentelor elevului, absenţe, disciplină, mod de reuşită la învăţătură etc. Nu se pot cunoaşte şi rezolvă în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Parinţii nu pot cunoaşte pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află şi modul lui de comportare în condiţiile şcolare.

Activitatea de acasă este o continuare a activităţii pedagogice de la şcoală şi invers. Întregul proces de educaţie se realizează atât la şcoală cât şi acasă. De aceea părinţii trebuie să cunoască cum se controlează şi cum pot fi ajutaţi copiii în cazul în care întâmpină greutăţi în realizarea activităţilor şcolare.Totodată ,părinţii trebuie să cunoască dacă copilul lor are o comportare corecta faţă de descali şi colegii de clasă, dacă purtarea lui de pe stradă şi în alte locuri este corespunzătoare.

Rolul familiei nu încetează la vârsta şcolarizării ,fac referire la rolul în educaţie. Este greşită concepţia unor părinţi ,de felul:„L-am dat la şcoală, să-l înveţe dascălul!” Şcoala şi dascălul nu pot suplini lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ îşi găseşte eficienţa dorită, atunci când între cei doi factori, şcoală şi familie, există o corelare în interesul comun al educării copilului.

Legat de această colaborare se poate spune că mereu solicităm de la parinţi informaţii despre comportamentul de acasă, unde îşi petrece majoritatea timpului, tocmai pentru a completa cunoaşterea elevilor.

Astfel organizăm întâlniri lunare cu părinţii şi consultaţii personale de durată mai scurtă ori de cate ori părinţii ne solicită. Nu sunt puţine cazurile când ne confruntăm cu comportamente ce necesită o soluţionare cât mai rapidă cerând intervenţia familiei pentru remedierea situatiei.

În clasele mici este absolut necesară implicarea familiei în activităţile formativ-educative. Numai prin informările reciproce despre elevi şi atitudinea acestora faţă de scoală reuşim să formulăm o strategie educativă adecvată.

Mediul familial este esenţial pentru comportamentul elevului. Există factori de risc în adaptarea şcolară a micului copil şi anume:

- climatul educativ necorespunzător;
- stiluri neadecvate de educaţie:autoritar, hiperprotector, inconsecvent, indiferent;
- divergenta metodelor educative între părinţi;
- lipsa unităţii de opinie între părinţi;
- aşteptările părinţilor nu sunt în concordantă cu posibilităţile reale ale copilului;

- slaba autoritate a părinţilor;
- controlul redus al părinţilor asupra activităţilor zilnice ale copilului, asupra modului de petrecere a timpului liber, asupra grupului de prieteni;
- tensiuni, neinţelegeri,conflicte între părinţi şi copii şi invers;
- lipsa comunicării şi ignorarea participării copiilor la viaţa de familie;

În funcţie de cunoaşterea profilului psiho-comportamental al partenerului de activitate şi în funcţie de particularitatea acestuia ne organizăm în continuare procesul instructiv-educativ, orientându-l într-o direcţie corectiv-constructivă pe parcursul anilor de şcoala.

Felul în care părintele alege să-şi educe copilul este unic şi reflectă nivelul propriu de cunoştinţe, atitudinile sale dar şi concepţia despre educaţie pe care o posedă. Deşi este greu de conturat profilul familiei ideale sau a stilului parental câştigător, este o certitudine faptul că familia nucleu deţine mai mult potenţial educativ decât familia monoparentală care se confruntă cu multe segmente vulnerabile la nivel economic, afectiv, social, generând nesiguranţă, tensiuni şi în acelaşi timp o educaţie pusă ades sub semnul întrebării.

Astăzi, a fi părinte într-o societate complexă şi nesigură *presupune să devii conştient că delegarea educaţiei copiilor nu înseamnă renunţarea la educaţia lor ci dimpotrivă, completarea unui proiect educativ. (Telleri, 2003, p.10).*

Bibliografie:

- Ciofu,C.,(1998). *Interacţiunea părinţi-copii*.Bucureşti:Editura Medicală Amaltea
- Revista,, Invatamantul Primar' ed. Discipol
- Andrei Cosmovici , Luminita Iacob Psihologie scolara ,ed Polirom, Iasi, 1999
- Constantin Cucos, Pedagogie, ed. Polirom, Iasi, 2006
- Telleri, F,(2003), *Pedagogia familiei*. Bucureşti:Editura Didactică şi Pedagogică, R.A.

Importanţa celor “7ani de acasă” în evoluţia adolescenţilor

Prof. Ec. Coman Anca Claudia
Colegiul Economic Mangalia

“Cei 7 ani de acasă” reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament şi educaţia oferită in primii 7 ani de viaţă sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Adolescenţii trec prin schimbări fizice, sociale, emoţionale şi cognitive cu o viteză ameninţatoare. Comunicarea cu ei este foarte importantă, deşi angajarea lor în anumite conversaţii cere multă răbdare. Un copil, spe exemplu cunoaşte lumea prin ochii oamenilor din jurul lui, mai ales prin comportamentul părinţilor. Bunele maniere îi ajută pe adolescenţi să-şi dezvolte simţul respectului de sine şi încrederea în propria persoană.

Şcoala ocupă o mare parte din timp din viaţa adolescentului. Între şcoală şi viaţă, copiii resimt la vârsta adolescenţei numeroase presiuni. Ei trebuie să-şi contureze o opţiune cu privire la meseria pe care să o urmeze, trăiesc prima iubire, întâmpină diverse situaţii în relaţia cu familia, prietenii.

Cei 7 ani de acasă au un impact deosebit de important asupra evoluţiei adolescenţilor. Educaţia şi disciplina adolescenţilor asigură un echilibru între severitate şi blândeţe. Disciplina nu înseamnă aplicarea pedepselor pentru un anumit comportament nedorit, ci reprezintă măsurile luate pentru a dirija comportamentul şi a-l învăţa pe tânăr cum să-şi îmbunătăţească atitudinea.

Un rol important în educaţia fiecărui elev se referă la pregătirea acestuia pentru viaţă. Educaţia înseamnă atât însuşirea unor cunoştinţe teoretice cât şi formarea unui comportament etic acceptat de societate. Educaţia are la bază respectul, bunul simţ şi bunele maniere.

În concluzie, consider că cea mai impotantă educaţie o primim in primii ani de viaţă, aşa spuşii „ cei 7 ani de acasă” când părinţii încearcă să ne înveţe bunele maniere (să salutăm, să fim respectuoşi, să ne cerem scuze, să ne comportăm cuviincios).

Copilul, oglinda familiei

Prof. Coman Claudia-Daniela
Şcoala Gimnazială Gura Ocniţei

”Eu sunt copilul. Tu ţii în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi eşua în viaţă! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvantare pentru lume!” *(The Child’s Appeal, de Mamie Gene Cole)*

Copilul este marele dar al vieţii omului. El este răsplata vieţii şi singura formă de nemurire , de care omul poate fi sigur.

Copilul este oglinda familiei. El face tot ce vede şi aude , astfel că familia căreia îi aparţine trebuie să îi fie o reflexie bună.

Rolul cel mai important al familiei, nu este doar să îi asigure cele necesare dezvoltării fizice, ci să îi asigure şi contextul necesar dezvoltării personalităţii şi intelectualităţii acestuia.

Părintele îi asigură copilului, la naştere, nişte rădăcini, adică un bagaj, o moştenire genetică, iar prin educaţie îi oferă aripile cu care acesta poate zbura prin univers.

Însă, totul nu înseamnă nimic, dacă acest copil nu este născut din iubire şi crescut în şi prin iubire. Iubirea este totul, ea este magia, cheia unei educaţii reuşite. Iubirea înseamnă să îl înveţi pe copil cum să gândească, nu ce să gândească, să îl înveţi pe copil cum să se descurce atunci când este singur, să îi dai libertate în decizii, chiar dacă riscă să greşească- din greşeli va învăţa; înseamnă să îl iubeşti şi să îl accepţi aşa cum este el, nu să încerci tot timpul să îl corectezi şi să îl critici, pentru că părintele este dator să îl ajute pe copil să se descopere, să tolereze şi să aibă încredere în propriile forţe.

Educarea inteligenţei emotionale este, de asemenea, foarte importantă în educaţia copilului. Acesta trebuie să fie capail să îşi gestioneze emoţiile, să fie optimist şi să poată lua cele mai bune decizii atunci când este singur.

Pentru a-şi putea dezvolta inteligenţa emoţională, copilul are nevoie de timp petrecut cu familia sa , are nevoie să plângă atunci când este trist sau fericit, să îşi exprime emoţiile; are nevoie să fie ţinut în braţe, să fie atins, sărutat, dezmierdat. El are nevoie să ştie că cineva îl iueşte şi este lângă el, la bine şi la rău, pentru că el are nevoie de îndrumare şi de iertare, nu de critică sau de conflicte.

Părintele trebuie să acorde timp copilului, pentru a afla cine este el, pentru a-l descoperi şi pentru a se bucura de aceste momente ale copilăriei care sunt unice şi magice.

Copilul trebuie educat, de mic, să trăiască frumos, pentru că felul în care ne tratăm copilul, este felul în care copilul va trata lumea.

Respectul este foarte important în educaţia copilului: respectul de sine, respectul pentru alţii, responsabilitatea pentru toate acţiunile sale sau asumarea faptelor .

De asemenea, este necesar să insuflăm copilului aşteptări realiste, să impunem limite şi reguli, să vorbim despre consecinţele comportamentului său şi, în final, să trăim conştient momentul alături de el, dedicându-i timp, văzându-l, ascultându-l, fiind la propriu, şi fizic şi moral, lângă el.

Astfel, un copil este un dar al Lui Dumnezeu, o binecuvântare, este deci o minune, o formă nouă de conştiinţă care tinde să cunoască şi să depăşească limitele necunoscutului, iar părintele este obligat să îl iubescă şi să îl educe, pentru că acesta va fi oglinda familiei sale.

ROLUL MEDIULUI FAMILIAL ÎN CONSTRUIREA CALITĂŢII VIEŢII ÎN COPILĂRIE

Prof.înv.preşc.Cristina Coman
Școala Gimnazială Crăciunești-Grădinița Tisa

În formarea personalităţii umane participă o multitudine de factori: familia, şcoala, biserica, arta, ştiinţa, filmul, mass-media etc. Familia şi şcoala sunt cei doi stâlpi de rezistenţă a educatiei, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerei generaţii.

Familia este prima şcoală a copilului. Ea reprezintă nucleul social şi răspunde de satisfacerea nevoilor elementare şi de protecţia copilului, exercitând o influenţă atât de adâncă asupra lui, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Începând din primii ani de viaţă, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul , exemple de comportament. Prima relaţie a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informaţii despre lumea cel înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv. Acest tip de relaţie este hotărâtoare în devenirea personalităţii nu numai prin faptul că ea este primordială şi se menţine pe toată durata vieţii, dar şi prin faptul că familia mediază şi condiţionează comunicarea şi interacţiunea cu celelalte componente sociale, în special cu şcoala .

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum şi prin climatul psihosocial existent în familie.

Familia oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Familia este primul mediu de viaţă a copilului. Prin influenţele pe care le exercită asupra copilului, familia constituie sinteza unei triple dependente a acestuia faţă de părinţii săi:

-*dependenţa biologică,* incluzând încărcătura genetică;

-*dependenţa socială* întrucât familia reprezintă primul mediu social de dezvoltare şi ca atare favorizează stabilirea contactelor copilului cu societatea şi cunoaşterea propriei sale fiinţe;

-*dependenţa educaţională* exprimată prin aceea că din primele luni de viaţă şi până la vârsta şcolară, copilul învaţă în familie mersul, vorbirea, contactul intuitiv cu mediul natural ambiant, primind în esenţă primele elemente de educaţie.

Familia este mediul de inserţie a copilului în societate şi cultură; ea constituie poarta prin care acesta este introdus în viaţa umană şi în cadrul căreia îşi va forma personalitatea. Familia înseamnă prima şcoală a sensibilităţi, a primelor afecte; ea îl învaţă pe copil să fie o fiinţă sensibilă, capabilă să înţeleagă, să aprecieze şi să-şi însuşească valorile morale, estetice, intelectuale.. Copiii îşi formează deprinderi de comportament civilizat tot în familie: respect, politeţe, cinste, decenţă. Părinţii reprezintă un exemplu pentru copil, tot ei trebuie să-l îndrume să fie sociabil, bun coleg şi prieten.

Familiile sunt „fabricile” care produc personalităţi umane. Familia îşi propune şi îi impune copilului căile de realizare a naturii sale umane. Ea nu este numai un adăpost, ci este o bază de plecare. Pentru a-şi îndeplini acest rol familia trebuie să fie deschisă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în această lume.Ea este responsabilă de întreţinerea vieţii, de creşterea şi educarea copiilor, dar ea este un mediu apt pentru acestea doar parţial, în lumea de azi. Activitatea ei este conjugată cu activitatea altor instituţii: medicale, de educaţie, culturale, de asistenţă socială.. Copilului i se deschid, pe rând, căile dezvoltării, care se ramifică şi se specializează continuu. Buna orientare formativă la vârstele mici scuteşte pe copil de eforturile unei adaptări dificile sau de eşecul în integrarea socială. Imaginea de sine este preluată de copil de la cei apropiaţi. Atitudinile sale se construiesc după tiparele celor din familie. Relaţiile sale sociale pe verticală şi pe orizontală sunt modelate după tiparele de relaţii pe care le întâlneşte la cei din jur. Relaţiile afective adaptate, echilibrul afectiv, încrederea în oameni, în primul rând în sine, constituie zestrea cea mai preţioasă care îi poate fi oferită unui copil din familia sa. Intrarea copilului în societatea largă este mai mult sau mai puţin reuşită şi plăcută după cum experienţa sa culturală şi socială dirijată de familie în primii ani petrecuţi acasă a fost sau nu de bună calitate.

. Ştiinţele despre copil cuprind multe date foarte importante despre condiţiile care favorizează dezvoltarea normală a copilului. Sunt la fel de importante: creşterea armonioasă, dobândirea posibilităţilor de mişcare specifice fiecărei vârste, dezvoltarea pshică, afectivă şi intelectuală, socializarea, activitatea lui comună cu părinţii, cu alţi adulţi şi copii din afara familiei.

Între factorii educaţiei, familia a fost şi este considerată ca factor prioritar şi primordial deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educaţia începe din familie unde se formează caracterul copilului.A creşte şi educa un copil este o operă care cere, înainte de toate, multă dragoste: aceasta nu înseamnă că ea nu impune raţiune, bazată pe cunoştinţe precise. Copilul pe care noi îl creştem şi educăm nu este la fel ca toţi ceilalţi, el este unic pentru noi, şi de aceea educaţia pe care noi o dăm trebuie adaptată la personalitatea sa. Ca şi o plantă, copilul creşte diferit în funcţie de ambianţa favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Această ambianţă, acest climat poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal şi răspunderea o purtam noi, educatorii şi părinţii lui. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei din jurul său. Să conduci către maturitate o fiinţă umană nu este deloc simplu: eforturile, descurajările, slăbiciunile fac drumul greu, dar nu imposibil.

BIBLIOGRAFIE:

1. Agrabian, M., 2006, *Şcoala, familia, comunitatea*, manual, Institutul European, Iaşi.
2. Baran, P.A., 2004, *Parteneriat în educaţie*, Editura Aramis, Bucureşti.
3. Dottrens, D., 1970, *A educa şi a instrui*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.
4. Mateiaş, A., 2003, *Copiii, preşcolari, educatoarele şi părinţii – Ghid de parteneriat şi consiliere*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.
5. Popescu, I., 1988, *Relaţia şcoală familie*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.

MPORTANŢA COMUNICĂRII

Prof. Coman Diana – Viorica
Gradinita " Licurici", Sector 2, Bucuresti

„ Fiecare copil pe care îl instruim este un OM dăruit societă?ii " (N. Iorga)

Mediul în care copilul se na?te, traie?te în primii ani ai vie?ii, se dezvoltă ?i se formează este familia. Învă?area primelor comportamente sociale, prin imita?ie ?i prin interac?iune, se produce în mica copilărie ?i e dependentă de tipul rela?iilor din familie. Familia îi oferă copilului atmosfera necesară echilibrului personalită?ii sale; valoarea acestuia este recunoscută ?i apărată îndeosebi în familie. Pãrinþii sunt primii care trebuie sã stabileascã o bunã comunicare cu copilul.

Comunicarea umană – constituie esenţa legăturii interumane, exprimată prin capacitatea de a descifra permanent sensul contactelor sociale realizate cu ajutorul simbolurilor şi al semnificaţiilor social – generalizate în vederea obţinerii stabilităţii ori a unor modificări de comportament individual sau la nivel de grup. ("Comportament şi civilizaţie – mică enciclopedie pentru tineret" – Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică – Bucureşti – 1987).

Încă din copilărie descoperim forţa magică a cuvintelor fermecate: ***"te rog frumos"***, **"mulţumesc"**, etc. Crescând şi învăţând, descoperim noi tehnici în relaţiile interumane şi, aplicându-le, totul pare a fi efectul unei vrăji. Considerăm că relaţiile interumane mai pot fi numite şi "complicata, dar fascinanta artă a manipulării oamenilor" (în sensul bun). Este necesar ca fiecare om să fie mereu într-o continuă învăţare a înţelegerii celui de lângă el; trebuie să învăţăm să ne autoeducăm, căci, cum spunea prof. William James de la Harvard,: "Faţă de cum ar trebui să fim, suntem treji doar pe jumătate. Nu folosim decât o mică parte din resursele noastre fizice şi intelectuale. În linii mari, omul nu îşi atinge niciodată limitele. El posedă diferite forţe de care, de obicei, nu este capabil să se servească." (Dale Carnegie – Secretele succesului). Deci EDUCAŢIA este soluţia pentru a face faţă oricărei situaţii de viaţă. ***Creşterea şi educarea copiilor*** şi ceea ce înseamnă ***"bun"*** pentru copii se schimbă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. S-au schimbat şi în cultura noastră odată cu o înţelegere mai exactă a procesului de dezvoltare a copilului şi cu îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă în societate. Considerăm că este posibil ca, în baza cunoştinţelor pe care le avem astăzi, să formulăm funcţii ale părinţilor care sunt de o extremă importanţă şi decisive pentru dezvoltarea copilului, indiferent de contextul cultural sau istoric. Unele calităţi ale părinţilor par a fi de o mai mare importanţă decât altele pentru perceperea copilului şi a dezvoltării sale. Pe baza literaturii de specialitate, a experienţei şi a cercetării, Kari Killen a definit şapte funcţii de bază ale părinţilor. Ele sunt strâns legate una de cealaltă şi se pot întrepătrunde până la un anumit grad. Iată prezentarea lor:

1.Abilitatea de percepere a copilului în mod realist;

2.Abilitatea de a accepta că este responsabilitatea adulţilor să satisfacă nevoile copilului şi nu invers;

3.Abilitatea aşteptărilor realiste privind colaborarea copilului;

4.Abilitatea de a se angaja pozitiv în interacţiunea cu copilul;

5.Abilitatea de a avea o relaţie empatică cu copilul; (empatie – proces cognitiv şi emoţional, o deprindere complexă care constă din trei elemente: a. abilitatea de a diferenţia şi a da un nume gândurilor şi sentimentelor celeilalte persoane; b. abilitatea de a prelua rolul altuia, din punct de vedere mintal, de a se pune în locul celeilalte persoane; c. abilitatea de a răspunde în funcţie de sentimentele celeilalte persoane);

6.Abilitatea de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului;

7.Abilitatea de a-şi stăpâni propria durere şi frustrare fără a o răsfrânge asupra copilului.

În evoluţia copilului apar perioade de criză în care conflictele dintre părinţi şi copii se acutizează.

Copilul se confruntă adesea cu atitudini parentale contradictorii. Multe lucruri pe care el le doreşte îi sunt interzise pentru că "este prea mic", iar altele trebuie să le facă singur pentru că "este deja mare".

Primul pas în rezolvarea conflictelor care apar este *definirea clară a problemei.* Problemele cele mai frecvent menţionate de părinţi sunt: dificultatea de a-l determine pe copil să execute sarcini gospodăreşti, conflictele dintre acesta şi fraţi, refuzul în acceptarea disciplinei şi sfaturilor părinteşti şi acţionarea ca şi cum "el ştie totul", inconsecvenţa în îndeplinirea obligaţiilor, imaturitate afectivă şi închidere în sine.Următorul pas este de *a decide asupra caracteristicilor personale, dezirabile ale* *copilului şi asupra scopurilor părinţilor.* Majoritatea părinţilor îşi doresc să crească copii stabili emoţionali, maturi, demni de încredere, capabili să ia decizii şi să-şi asume responsabilitatea. În îndeplinirea acestor scopuri este nevoie ca părinţii să COMUNICE cu copilul lor, să poată să îl facă să îi înţeleagă şi să îl înţeleagă şi ei pe el. Adesea părinţii întâmpină dificultăţi în cunoaşterea opiniilor, atitudinilor, proiectelor, semtimentelor şi motivelor propriilor lor copii.

Abilitatea de a comunica eficient trebuie să fie învăţată. Comunicarea poate fi definită simplu ca fiind procesul de a transmite şi de a primi informaţii. De cele mai multe ori că acest lucru poate fi uşor de realizat de către persoane care trăiesc în aceeaşi casă şi vorbesc aceeaşi limbă. În realitate, a comunica înseamnă mult mai mult decât a vorbi şi există puţini oameni care să nu aibă nevoie de îmbunătăţirea abilităţilor de comunicare.

Psihologii şi sociologii care au studiat relaţiile din cadrul grupului familial au constatat că anumiţi părinţi tind să folosească un stil relativ constant de comunicare cu copiii lor, în timp ce alţii folosesc o combinaţie de stiluri în funcţie de scopurile pe care doresc să le îndeplinească. Socializarea copiilor, integrarea lor socială reprezintă un proces complex, dinamic ?i continuu la a cărui realizare sunt angaja?i o mul?ime de factori ?i condi?ii. Dependen?a individului fa?ă de contactele sociale, trebui?a interac?iunii cu semenii săi, precum ?i dorin?a de a învă?a, caracteristică speciei umane, se constituie ca premise ale procesuluide socializare.

Fiecare copil trebuie să înve?e via?a în comun, „egalitatea modului în care este tratat de către adult, să înve?e să coopereze, să dobândească autonomie ?i să se rapoteze la altul” (U. ?chiopu 1997).Primul nucleu în care se educă socializarea copilului îl constiutie familia.În familie se dobândesc primele acte de socializare, care capătă trăsături specifice, în func?ie de starea material-economică ?i culturală a acesteia. Cercetările de psihologie socială au ajuns la concluzia că o socializare masivă se produce în jurul vârstei de cinci ani, când se pun bazele personalită?ii. Copilul este parte integrantă a acestui sistem informaţional, de aceea el caută să se adapteze schimbărilor şi solicitărilor care-i sunt adresate. Pentru a rezista acestei etape dinamice, procesul de pregătire începe din grădiniţă, prima instituţie în care copilul primeşte cunoştinţele sistematizate pe diferite arii de cunoaştere.Pregătirea treptată a copilului preşcolar pentru intrarea în şcoală, antrenarea proceselor memoriei, stimularea limbajului său exterior şi mai ales al celui interior, ca şi activizarea diferitelor procese, sunt obiective deosebit de importante în pregătirea preşcolarului pentru regimul de viaţă şcolară.La nivelul preşcolarităţii şi a şcolii primare, esenţial este ca educatorul să pună bazele, să cultive dragostea pentru limba şi literatura română şi respectul pentru expresia artistică. Capacitatea de comunicare a elevilor se poate educa şi forma, încă din perioada preşcolară, prin încurajarea copilului de a se exprima şi de a ”citi” imagini din poveştile şi poeziile învăţate. Prin dezvoltarea abilităţilor de comunicare şi relaţionare putem preveni stările de afectivitate negativă, care îi marchează pe adolescenţi şi care au consecinţe negative multiple.

Modelele de conduită oferite de părin?i - pe care copiii le preiau prin imita?ie ?i învă?are - precum ?i climatul socioafectiv în care se exercită influen?ele educa?ionale („cei ?apte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influen?ă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concep?iei lor despre via?ă, a modului de comportare ?i rela?ionare în raport cu diferite norme ?i valori sociale.

Bibliografie:

Dima, S.Modalitãþi de imbogãþire a vocabularului copiilor pre°colari, in vederea pregãtirii pentru °coalã. În: Revista de pedagogie, Bucure°ti, 1987.

Dobo°, G.Prevenirea °i corectarea defectelor de vorbire la copiii pre°colari. În:Revista de pedagogie, Bucure°ti, 1970.

Schiopu, Ursula, 1997, Psihologia varstelor. Ciclurile vietii, E.D.P., Bucuresti.

Cei 7 ani de acasă

Profesor învățământ primar Coman Elena Marina
Școala Gimnazială Măgureni,Structura Lunca Prahovei

Cei șapte ani de-acasă reprezintă o perioadă foarte importantă din viața copilului și se referă la prima parte a copilăriei.Este denumită așa pentru că în urmă cu câțiva ani la vârsta de șapte ani copilul începea școala, iar comportamentul pe care îl manifesta arăta dacă are cei șapte ani de-acasă sau nu.

Cei șapte ani de-acasă era o sintagmă care se referea la conduita copilului primită în familie pe care o manifesta după vârsta de șapte ani.Însă astăzi copiii sunt introduși în sistemul de învățământ mult mai devreme, iar accentul nu mai cade doar asupra părinților, ci și asupra educatorilor și profesorilor.Chiar și așa, această expresie și-a păstrat semnificația într-o mare măsură.Dacă au fost învățați bunele maniere ,copiii vor dovedi aceasta în comportamentul lor .

În această perioadă au loc cele mai mari transformări din viața copilului și tot acum se pun bazele personalității sale. De aceea orice adult cu care copilul

interacționează are o influență pozitivă sau negativă asupra celui mic. Este adevărat că părinții au rolul cel mai important în viața copiilor până la vârsta de 7 ani.Părinții sunt responsabili de educația pe care le-o oferă copiilor acasă, tot ei aleg și grădinița unde își lasă copilul,vârsta la care va începe să socializeze cu alți copii.

Înainte de a merge la școală ,copiii deprind un mod de a acționa conform cu educația primită în familie, la grădiniță.Copiii învața mult mai ușor ceea ce văd,iar dacă ceea ce li s-a transmis acasă este în concordanță cu ceea ce văd la părinți,mai târziu la grădiniță, ei vor adopta acele comportamente și le vor manifesta .

Astazi societatea se confruntă cu o nouă problemă și anume că se observă cum tot mai mulți părinți își lasă copiii să fie educați de mass-media și internet.Copiii care petrec tot mai mult timp la televizor cu desene animate sau cu jocurile de pe internet, nu mai pot fi educați de părinții lor , decât într-o mică măsură pentru că aceștia au primit și din desene și jocuri anumite informații care le determină comportametul și nu mai luăm în calcul că și părinților li se transmite un anumit mod de gândire despre educație prin aceleași mijloace.

Educația primită în familie în primii ani din viață rămâne foarte importantă în continuare pentru că influențează covârșitor viața copilului și a adultului de mai târziu.

Cei 7 ani de acasă

Prof. inv.primar Coman Ileana Mariana
Şcoala Gimnazială „Petre Dulfu,,
Baia Mare, Jud:Maramureş

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a edcației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și a devein un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: social, psihologică, etc. cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa „gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...într-un cuvânt „oameni,,. Spre fiecare, „boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

În formarea și dezvoltarea celor șapte ani de acasă sunt foarte importate anumite reguli. Zece dintre cele mai importante reguli ar fi:

- **Învățarea copilului să se poarte frumos** (prin puterea exemplului);
- **Stabilirea şi impunerea unor reguli (**în comportament);
- **Comunicarea permanentă cu acesta;**
- **Familiarizarea copilului cu cărțile** (citindu-i zilnic câte ceva);
- **Liberatatea de a se bucura de copilărie;**
- **Învățarea acestuia să își exprime cu încredere ideile și sentimentele;**
- **Învățarea copilului să spună mereu adevărul, indifferent de consecințe;**
- **Disciplinarea copilului să fie pozitivă (**fără abuzuri verbale sau „palma la fund,,);
- **Petrecerea a cât mai mult timp împreună ;**
- **Iubirea necondiționată și arătată zilnic copilului .**

Respectând aceste regului necesare în educația permanent a copilului siguranța că acel copil va avea „cei șapte ani de acasă,, este garantată.

Bibliografie

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002 ;
2. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

ÎNVĂȚAREA TRANSDISCIPLINARĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR COMAN MALVINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION POP RETEGANUL” SÎNCEL

În contextul în care politicile curriculare sunt centrate pe o perfecționare continuă a procesului instructiv-educativ, profesorului îi revine sarcina ca prin activitățile propuse la clasă să-i antreneze pe elevi în condiții practice de analiză, interpretare, creare, asigurându-le rolul de investigator, explorator, cercetător și, bineînțeles, creator de noi soluții și idei.

Având în vedere că transdisciplinaritatea este înțeleasă ca o formă superioară a interdisciplinarității, în cele ce urmează propunem câteva activități de receptare a textului literar ce presupun şi unele tehnici venind din alte discipline decât Limba şi literatura română:

Lecția unui vers – un exercițiu care dezvoltă creativitatea elevului, generează noi viziuni și interpretări deosebite. Completarea spațiilor libere din propoziție cu anumite cuvinte se va efectua prin respectarea relevanței cuvântului inserat pentru un context care trebuie valorificat. Timpul acordat realizării sarcinii date se stabilește în funcție de tema propusă și de complexitatea acesteia, după care elevii își expun, argumentat, variantele proprii, care, ulterior, se analizează de către toată clasa, pentru ca, în cele din urmă, să se întocmească o listă a celor mai deosebite răspunsuri. La etapa finală, profesorul prezintă, pentru confruntare, varianta originală.

De exemplu, etapele unui astfel de exercițiu pot fi:
1. Completează spațiile libere cu un substantiv:
Eu cred că ....
E mai puternic decât.............
2. Completează spațiile libere cu un adjectiv:
Eu cred că un copil ....
E mai puternic decât un copil.............
3. Confruntă varianta proprie cu cea originală:
Eu cred că un copil politicos,
E mai puternic decât un copil răsfățat!

De asemenea, raportat la specificul disciplinei, mesajul versurilor poate fi decodificat, printr-un brainstorming, pornind de la cuvintele-cheie: copil, politicos, răsfățat, elevii fiind invitați să: construiască câmpul semantic al cuvântului, politicos; să alcătuiască expresii cu cuvântul răsfățat*;* expresii cu substantivul copil .

În cheia abordării transdisciplinare, ca extensie, elevilor li se propune să formuleze întrebăripentru a intervieva un coleg / părinte / profesor / oricare altă persoană, prin prisma afirmației proverbului de mai sus. Întrebările adresate trebuie să lase frâu liber imaginației celui intervievat : – Politețea este o păcăleală sau binecuvântare?; – A te considera cel mai isteț înseamnă oare a fi politicos?; – Ce îl face fericit pe un copil politicos?; – Există reguli în viața unui copil politicos?, etc.

Elevii pot să întocmească un text-rețetă, cu recomandări care trebuie urmate riguros de oricine, pentru dezvoltarea umanității în condițiile actualei societăți.

Totodată ei sunt invitați să- și motiveze trăirile în baza altor texte studiate la alte discipline care abordează aceeași temă politețea și din care au desprins norme și valori morale care le vor ghida pașii în viață .

Picturile discursive- reprezintă o altă tehnică prin care elevii își expun, în desen, asociațiile „născute” dintr-o simplă receptare auditivă\ scrisă a unui cuvânt (politețe) sau expresie, comentând, ulterior, imaginea conturată.

Această tehnică servește la orientarea către subiectul lecției, elevii prezentându-și, argumentativ, desenele. Iată unele dintre acestea: Ca extensie, elevilor li se poate propune să redea, în desen, la alegere, mesajul global al unui text literar (Povestea cărții).

Binevenite pentru dezvoltarea competenței de elaborare a compunerilor-caracterizare în vederea participării la un concurs este Autoportretul . Elevii sunt rugați, de exemplu, să se autocaracterizeze, pe foi separate, fără a le semna, apoi foile se amestecă. Un elev citește caracterizarea, iar ceilalți, sunt invitați să identifice colegul. Îmbucurător este faptul că autoportretele multor elevi sunt realizate prin reactualizarea experienței de lectură, făcând trimiteri la personaje întâlnite în textele citite.

Experimentul literar este o altă tehnică prin care demersul transdisciplinar și-a dovedit eficiența. Prin intermediul acesteia, se urmărește aplicarea creativă a conținuturilor teoretice în experimente literare. Această tehnică poate avea ca punct de plecare tematici legate de Sistemul solar, Mişcare şi repaus, Surse de lumină, etc. Motivați și interesați de subiectul propus spre explorare, elevii vor veni la următoarea lecție cu informații captivante pentru întreaga clasă. Judecăm repaosul sau mişcarea unui corp, comparând poziţia sa cu aceea a obiectelor care-l înconjoară, despre care admitem că sunt în repaos... Unde-i mişcarea când tu ești în..........?". Bineînțeles că astfel de întrebări stimulează gândirea, imaginația, resursele intelectuale ale fiecărui elev în parte, procesul instructiv-educativ devenine interesant, motivațional și important în formarea şi dezvoltarea personalității elevului.

Fotolimbajul este o altă tehnică interactivă, flexibilă corespunzătoare intereselor elevilor pasionați de arta fotografică, prin care se exersează creativitatea şi sensibilitatea faţă de realităţile vizuale, ce au impact cognitiv şi estetic puternic asupra elevilor. La cei mai puţini sensibili, prin tehnica dată, se dezvoltă această latură a personalităţii, elevii fiind motivați să exploreze, să analizeze și să selecteze cele mai sugestive imagini pe tema dată manifestând interes și emoție în timpul prezentărilor. Această tehnică valorifică fiecare dintre cele trei niveluri de receptare: receptarea sentimentală care rezidă în interesul provocat de o imagine sau alta; receptarea intelectual/ productivă, ; receptarea creativă, susținută de un șir de întrebări ca act de interpretare (realizarea unui feed-back). Este adevărat că fotolimbajul provoacă interesul elevilor, un argument solid în acest sens îl constituie și dezvoltarea competenței digitale în domeniul tehnologiilor informaționale și comunicaționale.

Observând comportamentul elevilor în astfel de activități, identificăm transformări şi manifestări pozitive, care ne întăresc convingerea că tehnicile aplicate, în combinaţie cu altele, conduc la eficienţa învăţării şi formării personalităţii.

Libertatea oferită elevului în exprimarea propriilor idei și atitudini, printr-o abordare transdisciplinară a conținuturilor curriculare, contribuie esențial la dezvoltarea unui interes durabil pentru învățare.

Bibliografie

1. - Bocoş, M., Chiş, V., Abordarea integrată a conţinuturilor curriculare, particularizări pentru învăţământul primar, Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca, 2014;

1. Basarab Nicolescu, *Transdisciplinaritatea, Manifest*, Editura Junimea, Iași, 2007.

3. Ana Petean, Mircea Petean, Ocolul lumii în 50 de jocuri creative, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2010.

Cei 7 ani de acasă

realizat de prof. Octavia Andreea Coman
Colegiul Tehnic Gh.Lazar Plopeni, Prahova

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părintii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și și să socotească pentru a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

"Cei şapte ani de-acasă" este o expresie pentru educaţia pe care părinţii o dau copiilor lor. Socializarea, asumarea responsabilităţilor şi exprimarea emoţiilor sunt o parte dintre abilităţile pe care un copil trebuie să şi le însuşească în cei 7 ani de acasă. Părinţii sunt principalele modele pe care copiii le urmează. Dacă micuţii sunt crescuţi şi de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinţilor, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversaţi şi să testeze diverse atitudini în funcţie de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preţ pe regulile de politeţe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilenţa şi iniţiativele. Valorile s-au schimbat, educaţia primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susţin că este o evoluţie firească şi o adaptare la contextul sociocultural.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Încă din primii ani de viaţă, cel mic poate învăţa cu ajutorul părintelui ce înseamnă noţiunea de respect, mai ales dacă este învăţat să folosească des cuvinte precum „te rog“,„mulţumesc“,„bună ziua“,„mă scuzaţi“. Nu uita că părintele îi dă primul exemplul. Învăţându-l bunele maniere, când va creşte, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale şi îi vor completa personalitatea. Se ştie deja că politeţea se învaţă treptat, tocmai de aceea e important să îi fie explicat copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său, respectat.

Un copil care este educat frumos şi cu grijă va şti cum să se poarte la şcoală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-şi facă prieteni şi cum să şi-i menţină. Aşadar, cei şapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze şi să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuţul să ştie cum să vorbească şi să fie capabil să înţeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînţeles, în cei şapte ani de-acasă intră şi o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalţi, că ştie să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce şi să se poarte în anumite situaţii. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Părinții trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă și ce nu. Regulile trebuie să fie clare, echilibrate, iar copilul are nevoie să fie informat dinainte care sunt consecințele nerespectării lor. Orice comportament pozitiv trebuie întărit nu prin recompense materiale (jucării, dulciuri), ci prin exprimarea bucuriei și mulțumirii. În același timp, părinții trebuie să fie flexibili și să ierte micile greșeli ale copilului, deoarece și ei mai greșesc uneori.

Părintii sunt modele pentru copiii lor. Atât timp cât aceştia respectă regulile de comportament civilizat, şi copilului îi va fi mai uşor să le adopte. Nu are nicio relevanță să obligăm copilul să spună „mulțumesc” dacă nu aude în casă acest cuvânt.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani, învăluit în dragostea familiei. Ar fi fost de ajuns să spunem că lecţia esenţială a celor şapte ani de-acasă este să îi învăţăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta e nevoie de o viaţă întreagă. Familia rămâne, deci, cuibul unde fiii cresc și prind aripile maturizării caracterului, zburând apoi în cele patru colțuri ale lumii, dar nicicând uitând acest cuib, și când au prilejul să se întoarcă acasă se odihnesc cu drag în el.

Încurajarea sincerității pentru construirea stimei de sine

Prof. înv. primar. Comăneci Titina
Liceul Sanitar „Antim Ivireanul'' Rm. Vâlcea

Una dintre cele mai mari probleme în viața oamenilor este minciuna. Este imposibil să verificăm și să reverificăm tot ceea ce ni se spune și este complicat, chiar ciudat, să nu putem avea încredere în faptul că oamenii spun adevărul. Descoperirea minciunii ne învață să nu avem încredere în oameni, iar cunoașterea acestui fapt poate avea un rol devastator în relațiile interumane.

Minciunile trădează și corodează apropierea. Ele dau naștere neîncrederii și pot afecta sau distruge orice relație. Părinții și educatorii nu-și pot îndeplini cum trebuuie rolul de protejarea , sfătuirea și ghidarea copiilor dacă au informații incorecte sau false. Și totuși, cu toții știm că uneori, copiii noștri ne mint. În definitiv, mulți dintre noi își pot aduce aminte că i-am mințit pe părinții noștri când eram copii.

Ce trebuie să facem ca părinți? Ce trebuie să facem ca educatori? Cum putem păstra încrederea și să încurajăm sinceritatea, fără să fim invazivi, și să permitem copiilor intimitate și autonomie pe măsură ce cresc? Nu vrem să transformăm fiecare minciună într-un caz, dar nici nu vrem să încurajăm minciuna prin a o ignora. Nu vrem să fim o pradă ușoară, astfel încât să-i provocăm pe copii să mintă, dar nu vrem să fim atât de neîncrezători încât să suspectăm copiii atunci când ar trebui să avem încredere în ei.

Unii părinți își pot încuraja fără să vrea copiii să mintă prin exemplul oferit. Unii copii sunt ca bureții, absorbind orice văd sau aud. Dar modelul oferit de părinți este doar unul dintre factorii care ar trebui luați în considerație pentru a înțelege de ce unii copii mint mai mult decât alții.Inteligența, personalitatea, adaptarea și prieteniile unui copil au toate un rol.

Există multe tipuri de minciună așa cum există multe variații ale adevărului. Motivul pentru care oamenii mint poate varia de la dorința de a evita pedeapsa până la dorința de a-și proteja intimitatea. Este nevoie de o analiză a întâmplărilor. Putem privi tehnica pe care copilul a folosit-o pentru a duce la îndeplinire minciuna; putem analiza motivul pentru care copilul a ales să mintă; putem adopta perspectiva țintei minciunii, examinând dacă ținta a fost încrezătoare sau suspicioasă; putem lua în considerare impactul minciunii și răul pe care minciuna l-a provocat țintei, mincinosului sau altcuiva.

Motivul (de ce copilul a ales să mintă) și consecințele minciunii (pe cine și cum afectează minciuna) contează de obicei cel mai mult. Părinții se simt mai bine când înțeleg de ce copiii lor mint. Înțelegerea a ceea ce motivează minciuna poate ajuta părinții cum să răspundă într-un mod care să-l descurajeze pe copil să mai mintă. Nu există un motiv pentru care copiii mint; există multe. La fiecare grupă de vârstă par să predomine motive variate.

Evitarea pedepsei este un motiv comun chiar și pentru minciunile adulților. Când un copil minte pentru a evita pedepsa părinții trebuie să ia ăn considerare dacă este cel mic responsabil pentru ceea ce a făcut, dacă a făcut alegerea deliberat, știind că părinții vor considera că a greșit sau dacă răul facut a încălcat un principiu de viață foarte important?

Alteori minciuna este generată de dorința *evitării rușinii* privită ca un prim pas în căutarea intimității, așa cum se poate întâlnii la copiii care încearcă să ascundă că au făcut pe ei.

Minciuna pentru *protejarea prietenilor/colegilor* apare când copiii pun în balanță cerințe morale conflictuale, când încearcă să-și dea seama de motivația celui ce a greșit, de importanța pagubei, reciprocitatea și loialitatea saudacă o parte inocentă ar avea de suferit.

Fanfaronada sau *exagerarea* este o altă minciună foarte comună la copii. Motivul este dorința de a părea mai important, mai strălucitor, mai interesant în fața celorlalți. Copiii ar putea să-și inventeze o poveste mult mai captivantă decât le oferă viața. Acestea sunt considerate, de către mai toată lumea, drept minciuni nevinovate.

Un alt motiv pentru minciună este acela de a pune la încercare autoritatea, așa zisele *minciuni pentru putere*. O minciună de succes stabilește puterea copilului, deopotrivă copilului și părintelui care suspectează că acesta a mințit, dar nu o poate dovedi. La copiii mai mici aceasta ar putea apărea mai întâi în tachinări și păcăleli. Acestea oferă copiilor o plăcere foarte mare prin faptul că sunt capabili să inducă adulții în eroare, demonstrând astfel puterea lor asupra părinților.

Sintetizând oarecum situațiile ce pot exista, fără a considera însă că sunt doar acestea, putem crea o listă a motivelor care generează minciuna copiilor:

- Pentru a evita pedeapsa;

- Pentru a obține ceva ce nu poate fi obținut;
- Pentru a proteja prietenii cu probleme;
- Pentru a proteja propria persoană sau pe altcineva de rău,
- Pentru a câștiga admirația sau interesul celorlalți;
- Pentru a evita crea rea unei situații sociale dificile;
- Pentru a evita stânjeneala;
- Pentru a menține intimitatea;
- Pentru a demonstra puterea asupra unei autorități.

În timp ce există variate motive, există o diversitate la fel de mare în ceea ce privește motivele pentru care unii copii dezvoltă.Unele dintre ele depind de personalitatea copilului, altele de mediul în care crește copilul sau de vârsta acestuia.

Unii oameni consideră că copiii mici sunt prea inocenți pentru a minți. Alții consideră că ar face-o dacă ar putea, dar le lipsește capacitatea. Dovezile sugerează faptul că sunt copii capabili de minciună la o vârstă mai mică decât cred adulții. Pe la 4 ani, poate chiar mai devreme, unii copii pot și vor minți. Nu fac pur și simplu greșeli sau confuzii între realitate și fantezii, ci încearcă deliberat să inducă în eroare.

Totuși, este important de precizat că, la vârsta de 4 ani sau chiar mai mici, copiii știu că intenția de a duce în eroare pe cineva este mai mult decît greșită. Astfel copiii mici condamnă minciuna mai mult decât copiii mai mari sau decât adulții.

Poate că cea mai importantă contribuție pentru a crește un copil sincer, este să dezvoltăm o relație bazată pe încredere. Acest tip de legătură nu apare dacă i se țin copilului predici referitoare la un singur incident legat de minciună, el este ocrotit de la începuturile comunicării dintre părinte și copil. Pentru a dezvolta încrederea în copil trebuie să demonstrăm în mod regulat copilului că avem încredere în el, părinții în familie și educatorii în instituțiile educaționale.Dar adultul trebuie să merite încrederea. Un părinte care își minte frecvent copilul sau un adult care în mod regulat nu își ține promisiunile făcute nu poate aștepta de la copil să se comporte altfel. Un părinte care se bazează pe pedepse dure sau amenință nemotivat copilul ar putea descoperi că acesta se supune de frică și nu din respect.

Copiii mici cred, cel mai adesea, că pedeapsa reprezintă consecința minciunii și spun, fără echivoc, că minciuna este greșită. Cu timpul, când mai cresc, ei încep să sesizeze diferențe între minciuni și încep să spună „minciuni sociale'' pentru a manipula relațiile lor cu ceilalți. Între 4 și 8 ani copiii adoptă un anumit comportament numai pentru a evita pedeapsa când sunt puși în fața unei alegeri legate de etică.

Copiii care nu sunt crescuți într-o atmosferă de încredere ar putea avea probleme întotdeauna în a vedea consecințele minciunii a pe o înșelare a încrederii. Mai ales dacă sunt crescuți cu pedepse dure, ei ar putea continua să vadă minciuna ca pe nivelul moral cel mai scăzut de acțiune pentrun a evita pedeapsa. Nu se vor apropia niciodată de niveluri mai ridicate de a-și vedea acțiunile ca o consecință socială, ca pe un efect asupra celorlalți.

Decât să se concentreze pe prinderea copilului în capcana minciunilor, adultul are mai degrabă o șansă mai mare de a dezvolta o relație bazată pe încredere, dacă se concentrează pe motivul minciunii. Oricare ar fi motivul, copilul caută atenția și depinde de adulți să afle ceea ce nu este în regulă în viața lui.

Ce trebuie să facem atunci când bănuim copilul de minciună? Cel mai important lucru este să încercăm să nu răspundem cu furie, furia născută dun sentimentul de rănire, trădare sau punere la încercare. Să încercăm să înțelegem de ce se produce minciuna, motivul ei. Deseori această înțelegere va permite abordarea unei discuții cu copilul într-un mod care să fie sincer și să elimine motivul minciunii.

Educatia pårinţilor versus educaţia şcolii

Comănescu Cristina - Maria
profesor de matematică, Colegiul Naţional de Arte"Regina Maria", Constanţa

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Şcoala incearcă să se pună de acord cu noi părinţii;noi familia incercăm să ne punem de acord cu şcoala.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut" regăsim:

Salutul, prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua".

Comportamentul în public , ptin care un copil „bine crescut" ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii - un copil „bine crescut" îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale - copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face" şi ceea ce „nu se face" în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul spunem „te rog", „mulţumesc" şi „cu plăcere", nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masa - o bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor - „Îmi pare rău" este, la fel ca şi „te rog", o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă - un copil „bine crescut" învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Indeplinirea cu profesionalism a meseriei de parinte presupune cunoasterea de catre acesta a rolului si importantei pe care le are scoala in viata copilului.

Scoala informeaza si formeaza elevii tinand cont de anumite principii, avand grija sa evalueze modul in care obiectivele au fost atinse.

Prin urmare, scoala nu este singurul laborator in care copilul invata ci doar unul dintre ele, mai specializat si competent in domeniul educatiei decat altele.

E bine ca parintele sa aiba incredere in scoala, dar pentru ca educatia copilului sa se ridice la nivelul asteptat, el trebuie sa se implice, sa colaboreze cu personalul didactic pentru ca metodele si obiectivele propuse sa fie convergente.

Bibliografie:

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
2. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
3. www.copii.ro
4. www.scribd.com
5. www.didactic.ro

IMPORTANŢA CELOR

„ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. inv. primar : Comănoaia Eugenia

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative,* ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii

le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă*, *socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. COMORASU AURA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ SASCUT,SASCUT,BACĂU

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ!
(Încă e valabilă expresia!)

Prof. Condruţ Valentina Robertina
Liceul Teoretic ,,Constantin Angelescu ,,Ianca

‚Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un ,,veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa ,,gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, ,,boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de ,,ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte ,,norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se ,,scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. itinerant: Constantin Cristina
Şcoala Gimnazială Petreşti

Denumirea omului ca fiinţă socială este posibilă ca urmare a procesului de socializare prin care individual uman odată cu primele contacte cu celelalte fiinţe umane identifică, cunoaște, învaţă diferite norme, obiceiuri, modele comportamentale. Pornind de la aceată idee putem spune că socializarea copilului începe în familie, familia fiind primul grup social în care îşi începe viaţa. Omul devine fiinţă umană în procesul creşterii şi educaţiei.

Copilul în primii ani de viaţă învaţă în cadrul familiei anumite roluri specifice familiei dar şi a unora care în perioade ulterioare vor fi exteriorizate în societate. Un copil care provine dintr-o familie care manifestă tipuri de activitate, norme, principii contrar aşteptărilor sociale care nu sunt acceptate de către comunitate, va învăţa să-şi rezolve problemele prin acţiuni deviante, începând prin limbajul utilizat. Aceşti copii nu pot învăţa din modelele din societate, performanţele lor măsurându-se prin numărul şi gravitatea actelor antisociale. Copilul care provine dintr-o familie cu norme şi principii specifice societăţii, vor avea un comportament conformist, normativ, vor respecta modelele propuse de şcoală. Funcţia educaţională a familiei își pune amprenta asupra dezvoltării copilului în continuare. Mediul de dezvoltare al copilului, poate fi un mediu favorabil, conducând spre o dezvoltare favorabilă, sau poate fi un mediu nefavorabil, conducând spre o dezvoltare nefavorabilă.

Un copil care vine la şcoală şi provine dintr-un mediu nefavorabil: agresivitate fizică, norme antisociale, limbaj agresiv, în şcoală va manifesta acest comportament antisocial. El nu învaţă în familie respectarea unor reguli, nu învaţă să fie tolerant, iar în şcoală îi va fi foarte greu să se supună regulilor sau să manifeste o atitudine de toleranţă. El va fi într-o permanentă stare de confuzie, nefiind în stare să adopte comportamentul social promovat de şcoală, aceste norme fiind contradictorii cu cele din mediul lui familial.

Un alt factor important este relaţia afectivă ce se stabileşte între copil şi părinţii săi. Lipsa de afectivitate duce la lipsa de umanism, de încredere în forţele proprii. Familia este cea cu care copilul interacţionează din prima zi de viaţă şi cel mai mult. Cei șapte ani de acasă ar trebui să înveţe copilul bunele maniere, pe care grădiniţa şi şcoala mai apoi să le dezvolte.

Mediul şi educaţia sunt două concepte ce nu pot fi separate, un mediu favorabil fără educaţie nu conduce la o dezvoltare armonioasă, şi nici o educaţie adecvată nu face minuni într-un mediu defavorabil. Prima responsabilitate a educaţiei revine familiei şi apoi a instituţiilor cu care copilul vine în contact.

Familia şi şcoala sunt factori esenţiali în educarea copilului

Prof.Constantin Cornelia
Liceul Tehnologic Fierbinti- Targ, Ialomita

,,Dacă toate-acestea fi-vor învăţate,
Restul o să vină de la sine-apoi
Şi-au să se-mplinească visurile toate
Ce le-aţi pus într-înşii, mame scumpe, voi.”   *NICOLAE LABIŞ*

Minunat îndemn adresează poetul mamelor şi pe bună dreptate, căci mamele sunt acelea asupra cărora se deschid ochii micuţilor, acelea care le transformă sunetele în cuvinte frumoase şi obiceiurile în comportamente alese.

Mai târziu merg la grădiniţă,scoală şi îşi însuşesc regulile unei atitudini civilizate, iar când ajung la şcoală putem spune despre ei că au ,,cei şapte ani de-acasă. Dacă au mai scăpat câţiva prin filtrul grădiniţei, ne revine nouă, învăţătorilor, misiunea de a-i învăţa bunele maniere. Sarcina nu este uşoară, dar e tare plăcută. E minunat când descoperi că în fiecare zi elevii devin mai atenţi cu cei din jur, mai respectuoşi, mai prietenoşi şi mai toleranţi. E plăcut să-ţi spună un părinte că l-a uimit comportamentul copilului său care, cu puţin timp în urmă, îl făcuse pe acesta să se simtă stânjenit. Se bucură când fiii şi fiicele lor adoptă o atitudine de respect faţă de dânşii, de bunici, de vecini şi de prieteni.

,, Respectându-i pe ceilalţi, te respecţi pe tine însuţi” este un proverb care nu se va demoda niciodată. Alături de tainele cititului, scrisului şi socotitului este necesar a se dezvolta şi comportamente adecvate statutului de elev, pentru ca aceştia să fie mândria părinţilor, dar şi a noastră, a învăţătorilor.In educatia copiilor intervin o sumedenie de aspecte pe care incercam sa le gestionam. Intre acestea, se ivesc si intrebarile: Cum ii invatam pe cei mici regulile de politete? Dar respectul? Iata cateva repere.In educatie, cel mai mare impact il are puterea exemplului. Pentru cei mici, noi, ca parinti,cadre didactice suntem principalele modele de urmat. In consecinta, ceea ce noi suntem, vom transmite copilului, mai mult decat ceea ce pretindem sau cerem ca el sa fie.Suntem contemporani cu schimbãrile profunde care s-au derulat în þara noastră în ultima vreme ºi totul confirmã cã acestea vor continua într-un ritm tot mai accelerat.

Unitatile de invatamant, ca instituþii de educaþie, formare ºi orientare trebuie sã reacþioneze, în concordanþã cu tendinþele evoluþiei societãþii, prin adaptarea conþinuturilor, structurii ºi funcþiilor sale, în vederea pregãtirii copiilor pentru ºcoală ºi integrãrii sociale rapide a acestora. De aceea, scoala trebuie să facã tot ce-i stã în putinþã pentru valorificarea maximã a fiecãrui copil, prin stimularea intelectuală, a aptitudinilor ºi atitudinilor, a trãsãturilor de personalitate.

Unul dintre cele mai actuale concepte ale societăţii de astăzi este **educaţia diferenţiată şi personalizată** a copiilor, ca un răspuns al şcolii la problematica complexă anterior schiţată. Dacă mult timp copilul a trebuit să se adapteze la cerinţele grădiniţei şi şcolii, astăzi este din ce în ce mai evident că şcoala este cea care trebuie să se plieze, să se adapteze nevoilor copilului. Educaţia centrată pe copil – iată unul dintre răspunsurile la întrebarea ,,Ce facem pentru copilul nostru?”.Pentru a centra conþinuturile învãþãrii pe copil, trebuie, în primul rând, sã-i cunoºtem particularitãþile psihofiziologice, ceea ce înseamnã cunoaºterea temperamentului, nivelul de priceperi ºi deprinderi, interesele, potenþialul intelectual, trãsãturile de personalitate etc. Foarte importantã este ºi cunoaºterea ereditãþii socio-culturale cu care copilul vine din familie.

Respectarea diferenţelor individuale trebuie să ducă la tratarea diferenţiată a copiilor, la crearea unor situaţii de învăţare care să permită progresul copilului, pe diferite căi, prin realizarea aceloraşi obiective. Practic, trebuie create situaţii de învăţare care să determine o participare activă a copilului în procesul de învăţare prin interacţiuni directe.

Când spunem că un copil are cei ,,7 ani de acasă ,, ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comporta cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.*Educaţia, bunele maniere, regulile morale* sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc “cei 7 ani de acasă. "Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia si pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă,scoală. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spatial familial.Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii şapte ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educaţia nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoal. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei şapte ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiune cu ceilalţi. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului.

Familia este un fenomen social, parghia fundamentala a continuitatii natura-societate. Ea se supune istoricitatii fenomenului social. Familia reprezintă primul loc unde începe educaţia. În familie, copilul începe să-şi formeze vocabularul şi modul de a se comporta cu cei din apropierea sa, aici învaţă acele expresii şi moduri de manifestare care îi vor servi în educaţia ulterioară sau dimpotrivă, acelea de care va putea scăpa cu greu sau deloc. Copiii fiind foarte receptivi la tot ce văd şi ce aud, familia trebuie să fie foarte atentă cum se manifestă în prezenţa lor. Calitatea educaţiei primite în familie - acei" şapte ani de casă"- depinde îndeosebi de nivelul educaţiei al părinţilor şi al celorlalţi membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental

Familia şi şcoala sunt factori esenţiali în educarea copilului. *"Cei şapte ani de acasă"*ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume

Pentru asigurarea succesului şcolar elevul trebuie pus în centrul activităţii, fiindu-i conectate simţirea, gândirea şi voinţa. În cadrul activităţii şcolare, lecţia rămâne forma de bază a muncii didactice, principala formă de organizare a activităţilor desfăşurate cu elevii, a anumitor sarcini didactice.

Predarea este o acţiune specială în care profesorul trebuie să fie model căci activitatea sa la catedră nu se mărgineşte doar la "a informa" ci rolul lui principal este acela de a forma, a forma conştiinţe, a forma valori, a forma "oameni" in colaborare cu familia. Spre acest ideal se ajunge prin scopuri care urmăresc cunoaşterea şi interiorizarea unor valori morale, estetice, intelectuale, care, îngemănate, pot garanta atingerea finalităţii propuse.

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie." (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

Cucos Constantin - Pedagogie, Iasi, Editura Polirom, 1996;
Ionescu, M. 2003, *Instrucţie şi educaţie*, Garamond S.R.L., Cluj-Napoca
Maria Voinea - "Psihologia familiei", Bucuresti, 1993
Petru Ilut - "Sociopsihologia si antropologia familiei", Ed.Polirom, 20

Cei șapte ani de acasă, decisivi pentru formarea omului de caracter

Constantin Dumitra, prof. înv. preşcolar şi primar, G.P.P. nr . 8 Buzău
Poterașu Loredana, prof. înv. preşcolar şi primar, G.P.P. nr. 8 Buzău

Între factorii educaţiei, familia a fost şi este considerată ca factor prioritar deoarece, în ordinea firească a lucrurilor, educaţia începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familie şi pe genunchii mamei se formeaza ceea ce este mai valoros pe lume - omul de caracter”. Citatul pune în evidenţă dimensiunea morală a educaţiei în familie, şi anume că pregătirea pentru viaţă a omului de mâine începe din primele luni de existenţă, iar primii chemaţi să pună bazele educaţiei copiilor sunt părinţii. Într-un anumit fel şi într-o anumită măsură, familia îşi aduce contribuţia în toate sectoarele educaţiei, aici copilul făcându-şi ucenicia pentru viaţă.

Studiile în domeniul educației demonstrează că lipsa stimulării intelectuale în aceasta perioada duce la dizabilităţi de învăţare majore. Cu alte cuvinte, mediul în care copiii trăiesc în primii cinci ani determină viitorul lor, deoarece 50% dintre celulele creierului se dezvoltă în primii 5 ani de viaţă.

Educația timpurie inseamna, asadar, mai mult decat dobandirea unor cunoştinţe, ci un mozaic cerebral, o platforma flexibilă, care va influența capacitatea ulterioară a copilului de a învăța și a se dezvolta.

Ancorarea familiei în viaţa societăţii este determinată de dezvoltarea şi complexitatea vieţii sociale şi de funcţiile conferite familiei de societate.Viaţa din familie sintetizează într-o manieră particulară aspectele vieţii sociale. Relaţiile, climatul şi viaţa din familie se răsfrâng pozitiv sau negativ asupra educaţiei copiilor. Relaţiile de egalitate şi respect reciproc, de înţelegere şi armonie, creează climatul familial cu puternice valenţe educative.

Teoretic, familia oferă copilului un mediu afectiv, social, cultural; mediul familial, mai ales sub aspect afectiv-motivaţional, este o şcoală a sentimentelor în care se modelează sub acest aspect personalitatea copilului. Părinţii trebuie să conştientizeze faptul că în familia sa, copilul trăieşte o gamă variată de relaţii interpersonale, copiindu-le în propria conduită, şi că o educaţie adevărată, reală se fundamentează în familie, se continuă în grădiniţă şi mai departe în şcoală.

De-a lungul anilor, ne-am dat seama cât de important este să cunoşti într-adevăr copilul, pentru a putea şti cum să te porţi cu el, cum să-l dirijezi fără ca el să-şi dea seama, având impresia că tot timpul el alege, cum să reacţionezi în anumite situaţii dificile pentru copil, reuşind astfel să-l ajuţi să depăşească momentele grele, cum să-l pregăteşti şi să-l ajuţi pentru a se putea integra în societate.

Permanent ne-a preocupat ideea de a-i face pe părinţi să înţeleagă cât de importantă este pentru fiecare copil familia sa, să ştie că nicio altă instituţie, oricât de calificată ar fi, nu este atât de sensibilă la exprimarea trebuinţelor, la manifestarea slăbiciunilor sau a potenţialului dezvoltării copilului. Astfel, am considerat că ar fi bine ca părinţii copiilor cu care noi lucrăm, să cunoască şi să accepte trebuinţele fizice, sociale, emoţionale şi psihologice ale copiilor lor, pentru a putea şti cum le pot satisface aceste trebuinţe. Am dorit să construim punţi de legătură între părinţi şi copiii lor, considerând că familia este o instituţie social-fundamentală, este „o celulă a societăţii’’, că educaţia părinţilor este o forţă de intervenţie în favoarea educaţiei copiilor lor în scopul socializării, independent de forma sa. În familie, membrii săi sunt legaţi prin relaţii natural biologice, psiho-morale şi juridice şi răspund unul pentru altul în faţa societăţii. Normele morale şi apoi cele juridice fundamentează relaţiile familiale şi prin aceste norme legislative familia a devenit o instituţie socială.

O problemă unanim recunoscută de specialişti este decalajul educațional al copiilor din familii sarace si ceilalti copii din familii care nu se confruntă cu sărăcia.

Pentru copiii saraci gradinita este singura sansa pentru a reduce decalajul cu care pornesc in viata si pentru a putea sa isi atinga potentialul ca adulti. Cu toate acestea, chiar dacă oficial sunt înscriși, mulți copii saraci din România nu merg la gradinita.

Parinții uneori nu isi pot permite, pur si simplu, "costurile ascunse" ale educatiei (rechizite, incaltaminte etc).

Aceşti copii, care astăzi se joacă pe străzi în loc să meargă la grădiniţă sau la şcoală, sunt până la urmă viitorul României. Vor forma fie o clasă de mijloc, fie o clasă socială problematică – depinde de noi ce vor deveni. Încă avem o alegere în faţă: îi putem ignora şi să ne confruntăm cu o creştere dramatică a şomajului şi a infractionalităţii sau putem investi în dezvoltarea lor socială şi intelectuală astfel încât să devină membri activi ai societăţii, pregătiţi să susţină economia statului în loc să depindă de ea.

Copiii care provin din familii dezavantajate au parte de mult mai putina stimulare intelectuala acasa. Li se citeste putin sau deloc, au parte de mai putina apreciere ,si nu sunt incurajati sa puna intrebari sau sa discute.

Caracteristicile familiei joacă un rol deosebit de important în stabilirea progresului pe care un copil îl poate atinge.

Un copil de 5 ani care începe grădiniţa după ce a răsfoit numeroase cărţi de poveşti şi are deja abilitatea de a recunoaşte anumite cuvinte va fi mult mai uşor de instruit decât un copil care a ţinut în mâini o carte foarte rar sau deloc. Nu e important doar ca părinţii să le citească copiilor; e important şi cum o fac. Numeroase studii confirmă ca părinţii cu un nivel mai scăzut de educaţie adesea le impun copiilor să asculte fără să întrerupă, iar uneori silabisesc cuvinte.

Rezultatele copiilor sunt influenţate nu numai de cititul de la o vârstă fragedă, ci şi de discuţiile zilnice. Prin aceste conversaţii, copiii îşi dezvoltă vocabularul şi se familiarizează cu contexte care le vor permite o mai bună înţelegere a textelor citite la şcoală.

Sintagma românească a celor „7 ani de acasă" vizează tocmai educaţia morală, adică expresia exterioară a acesteia: comportamentul-cetăţenesc, civilizat, moral, care nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinţii se preocupă de formarea lui.

Tocmai de aceea, este imperios necesar ca părinţii să conştientizeze rolul deosebit al familiei în domeniul educaţiei morale.

După ce copilul vine la grădiniţă, sarcinile educaţiei se împart între familie şi grădiniţă, grădiniţa fiind o comunitate în adevăratul sens al cuvântului, deoarece aici se experimentează viaţa în societate. De vreme ce este necesar ca un copil să se dezvolte în interiorul comunităţii ca un individ constructiv şi eficient, trebuie aplicat un sistem educaţional care să le permită acestor factori să-şi asume roluri şi îndatoriri.

Unitatea de acţiune a celor doi factori (grădiniţă–familie) în formarea copilului este condiţionată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru şi de intercunoaştere, interesul comun al celor două instituţii determinând o mişcare de apropiere cu dublu sens, familie–grădiniţă, grădiniţă-familie, în vederea unei colaborări eficiente între ambele părţi.

În ideea optimizării rolului familiei în socializarea propriilor copii şi dorind în acelaşi timp să pun în aplicare toate ideile legate de această problemă, am propus părinţilor să încheiem un parteneriat de colaborare. Aceştia au fost de acord, înţelegând că programul parteneriatului educaţional: „Meseria de părinte" le este necesar şi util, venindu-le în ajutor în ceea ce priveşte cunoaşterea mai bună a copiilor, a modului de comportare faţă de propriii copii, în ceea ce priveşte modul de acţiune al lor în legătură cu integrarea în familie şi în grădiniţă.

În urma derulării acțiunilor în cadrul acestui parteneriat, părinții copiilor au înțeles că familia rămâne o formă permanentă de convieţuire umană, de viaţă socială, au înțeles ce influenţă poate avea acest mediu asupra procesului de socializare, cum poate fi abordată educaţia în familie ca proces de socializare și eficientizarea acestui proces prin colaborarea grădiniţei cu familia. În cartea sa, „Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi", tradusă şi în română, Dr. Augusto Cury atrage atenţia asupra necesităţii schimbării felului în care se face educaţia contemporană:

CELE 7 PĂCATE CAPITALE ALE EDUCAŢIEI

1. A corecta în public
2. A exprima autoritatea cu agresivitate
3. A fi excesiv de critic: a obstrucţiona copilăria celui educat
4. A pedepsi la furie şi a pune limite, fără a da explicaţii
5. A fi nerăbdător şi a renunţa să mai faci educaţie
6. A nu te ţine de cuvânt
7. A distruge speranţa şi visele

BIBLIOGRAFIE

- Revista Învățământul preşcolar în mileniul III, 2008, M.E.C.I;
- Augusto Cury- "Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi", Editura For You 2005;
- "Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6/7 ani", M.E.C.T, 2008

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. Înv. Preșc. Constantin Ionela
Grădinița P.P.Nr.2/ Structură Grăd. P.P.Nr.7, Lugoj, Jud. Timiș

„Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu vă face pianist”(Mihail Levine).

„Cei 7 ani de acasă” este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Anii pe care îi petrec copiii alături de părinții lor sunt cei mai importanți, mai ales primii, când învață ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

În educarea ,,puiului de om”, familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilităţi clare şi diverse. Ea este prima instituţie de educaţie morală şi pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelenţă. Familia este „cea mai necesară şcoală de omenie”.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Copilul se poate spune că este oglinda familiei. Când în viața cuplului apare un copil, acesta îi transformă. Atenția părinților este îndreptată mai întâi spre copil și apoi către pereche. Imaginea de sine a copilului se dezvoltă chiar din prima zi de viaţă. Copiii devin conştienţi de emoţiile şi comportamentul părinţilor. Percep atât cuvintele pe care aceştia le spun cât şi tonul vocii. Observă şi recunosc limbajul trupului. Privesc de aproape expresia facială. Copilul se modelează pe baza lucrurilor pe care părinţii le spun şi fac. De aceea, felul în care părintele se comportă şi vorbeşte cu copiii are o influenţă enormă asupra dezvoltării lor. Şi mai important poate afecta încrederea în sine a copilului. Dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de dragoste, apreciere, răbdare, înțelegere, copilul vede acest model între cei doi părinți și încearcă să imite acest lucru. În acest caz copilul va fi un şcolar echilibrat emoţional. El se va putea adapta uşor în orice grup social. În schimb, dacă mediul de viață al primilor șapte ani e caracterizat de agresivitate, impulsivitate, egoism, copilul va deveni un indezirabil. Încercarea părintelui de a-şi învăţa copilul să vorbească frumos este în zadar, dacă el însuşi spune cuvinte urâte la nervi. În mintea copilului cel mai bine se va întipări imaginea mamei nervoase, tatălui nervos.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitarea adulților prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament.

Primele deprinderi de formare a personalității copilului în familie constituie suportul dezvoltării ulterioare. Totodată, în familie se dobândesc primele experiențe de cunoaștere și experiențe de viață. Familia este prima care contribuie la însușirea limbajului, la formarea deprinderilor de comportament, elemente esențiale pentru parcursul educativ al copilului din grădiniță. Climatul psihosocial, relațiile intrafamiliale, nivelul cultural al familiei sau nivelul socioeconomic reprezintă factori determinanți în dezvoltarea psihofizică a copilului. La grădiniță, copilul vine cu un bagaj bine definit pe care va construi mai departe și va adăuga alte și alte lucruri. Astfel, familia este un real suport al grădiniței.

Pentru a se dezvolta armonios și a deveni un „copil de succes”, orice copil are nevoie să primească de la părinții săi rădăcini și aripi. Prin „rădăcini” înțelegând iubire necondiționată și încrederea în sine și prin „aripi” curajul, libertatea de a fi el însuși. Copilul are nevoie de sprijin pentru a creşte şi pentru a se dezvolta, pentru a-şi repera abilităţile şi pentru a-şi dezvolta competenţele. Pe măsură ce un copil dobândeşte abilităţi, părintele trebuie să poată şi să ştie să se retragă din demersul său protectiv şi să-l ajute pe copil să şi le consolideze.

Educația nu presupune o cursă în a vedea cât de repede scrie, citește sau socotește copilul. Primii șapte ani nu ar trebui dedicați scrisului și socotitului, cum pentru mulți părinți aceste lucruri par obligatorii. Mai degrabă, acești șapte ani ar trebui dedicați însușirii unor norme, reguli de comportament, formării unor deprinderi esențiale în demersul viitor al copilului.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră, de care depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei **șapte ani**.

Bibliografie:

1. Dolean I., „Meseria de părinte”, ed. Aramis, București, 2009;
2. Gîgă M., „Cei şapte ani de acasă”-Codul bunelor maniere pentru copii, ed. Coresi, Bucureşti, 1999;
3. Barbacariu M., Dumitrescu M., „Consiliere parentală în grădiniță”, ed. Diana, Pitești.

Ce înseamnă cei șapte ani de acasă pentru un copil ”special”(copil cu dizabilități)

Profesor psihopedagog educaţie specială Constantin Lenuţa,
Centrul pentru Educaţie Incluzivă “Maria Montessori“, Constanţa

Cei șapte ani de acasă pentru un copil special sunt total şi profund diferiți față de cei ai unui copil tipic. Dacă pentru un copil tipic cei șapte ani de acasă înseamnă formarea personalității și a comportamentului său, timp de calitate petrecut în familie, înseamnă oglinda educației pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei, pentru copilul special acești sapte ani înseamnă ani mulți de terapie, internări lungi şi dese în clinici, mulți oameni necunoscuți care încearcă să ajute, dar care, pe tine, copil special te sperie.

Pentru tine, copil special, cei șapte ani de acasă înseamnă zâmbetul mamei tale, pe care uneori numai pe ei îl identifici dintr-un număr mare de alte zâmbete, înseamnă chipul mamei cu lacrimi pe obraz și cu buzele ce tremură într- un zâmbet abia schițat, înseamnă frica de sunetele puternice, de muzica dată prea tare, de țipătul unui copil, înseamnă bucuria de a mânca numai alimente de culoare verde sau portocalie, bucuria de a simți mirosul persoanei cu care ai crescut, de a mângâia calul, câinele, delfinul cu care ai făcut terapie.

Cei șapte ani de acasă *înseamnă pentru tine, copil special*, mânuirea simplă a unor obiecte, o mînă caldă pe care o simți peste mâna ta în încercarea de a aşeza la locul potrivit un obiect, îndemnul ” mâini cuminți!”, înseamnă îmbrățișarea de dimineață cu o doamnă,pe mâna căreia îți plimbi ușor năsucul pentru ai simți mirosul, înseamnă un salut şoptit, acceptarea, întâi cu dificultate apoi căutarea ta, a mâinii unui copil ca și tine- special, tipic, special, aşa într-un cerc în care toți ne acceptăm , ne întelegem și suntem prieteni.

Ce înseamnă pentru tine, mamă de copil special, cei șapte ani de acasă?

Înseamnă bucuria de a auzi primul plânset, nedumeriri nemărturisite de a vedea că copilul tău parcă nu este la fel ca ceilalți copii, neacceptarea unui diagnostic, disperarea de a găsi un alt medic, cel mai bun, apoi cel mai bun terapeut, cei mai înțelegători educatori. Înseamnă pentru tine, mamă specială, aparentul ocean de singurătate în care te simți naufragiată pe o plută, tu și copilul tău,fără a vedea nici cel mai mic ajutor din nici o zare.

Și, deodată simți că ești pregătită de luptă. Lupta... cu cine? Ești derutată pentru că nici nu știi cine este inamicul: boala (sau ce o fi ea), sistemul, oamenii? Dar, tu , mamă de copil special te lupți cu oricine și orice pentru puiul tău, pentru ca cei șapte ani de acasă să treacă frumos, cu folos pentru puiul tau.

Familia şi rolul acesteia în educarea copilului în primii ani de viața

CONSTANTIN SANDICA

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității . Cele trei grupe mari de factori sunt: ereditatea, mediul, educația. Copilul moşteneşte particularități fizico-psihice și fiziologice de mare importanță; părinții prezintă o serie de particularități care își vor pune amprenta asupra trăsăturilor copilului, de aceea, se poate spune că zestrea genetică se pregătește anterior vieții intrauterine. Sănătatea fizică și psihică a părinților are o mare însemnatate pentru copiii lor, constituind baza zestrei biologice care se transmite .

Educația copilului suferă în mică măsură influențele ereditare dar , are antene funcționale în comportamentul părinților .

Educația copilului este o provocare pentru orice părinte! Prin înțelegerea exactă a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil , părintele poate să controleze modul în care acesta își formează personalitatea .

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copiilor , în special celor emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați . În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia , atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare .

Este important să învățăm copiii valoarea relațiilor interumane , importanța interacționarii cu ceilalți, respectarea anumitor norme sociale , aprecierea mediului înconjurător și nu în ultimul rănd să îi încurajăm să își exprime părerile într-o manieră liberă și lipsită de presiune .

Este bine ca cei mici sa fie încurajați și susținuți cu dragoste în activitățile educative. La vârste fragede aceștia au nevoie mai mult ca oricând de siguranța iubirii necondiționate din partea părinților. Un copil care este “învățat” să i se ofere sprijin și afecțiune va propaga la rândul lui aceleași sentimente .

Părinții care se implică activ în educaţia copiilor lor au un impact semnificativ asupra succesului copilului şi a vieţii sale, în general . Conform cercetărilor, copiii unor părinţi implicaţi se pot diferenția in anumite aspecte față de ceilalți :

– absentează mai rar;

– se comportă adecvat varstei;

– au performanţe şcolare mai bune;

– acced la nivele mai înalte de educaţie .

Psihologul Diana Tudose afirma că : “dilema cu privire la cât de corect este realizată educația unui copil a fost dezbătută de foarte mulți psihologi. Părerea comună este aceea că fiecare cuplu trebuie să aplice metodele care se potrivesc personalității copilului. Nu există o lege strictă, ci doar sfaturi care trebuie mai intâi analizate și apoi aplicate.”

Copilul trăiește în primii 18 ani în sânul familiei . Educația acestuia în acești ani este extrem de importantă , deoarece modul prin care copilul este ghidat în această perioadă are efecte în comportamentul său pe tot parcursul vieții.

”Cei 7 ani de acasă” sunt definitorii în creionarea hărții sale psiho-energo-sociale . Părinții sunt primii care încep a desena această hartă , punând bazele personalității copilului . Dacă știm cu precizie cum să ne folosim deprinderile din propria viață în folosul educării copilului , atunci putem spune că lansăm în jocul vieții un caracter puternic , ce va face față tuturor provocărilor și intemperiilor sociale.

Fiecare om are anumite veleități și haruri , care dezvoltate și cultivate pot aduce fericirea și echilibrul în viață. Mama este cea care dezvoltă caracterul afectiv-emoțional al copilului . Emoția este unul dintre componentele deciziei și acțiunii . Dacă este modelată armonios , copilul va deveni un adult ce se va descurca foarte lejer în viață .

Aflând ce trebuie să facem în primii ani de viață , mai ales primii 7, putem să educăm un copil fericit , ce va vedea viața în sens pozitiv și care se va descurca în orice situație .

În cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații . De aici putem concluziona că bunicii participă din ce în ce mai puțin la educația nepoților .

Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraș și urbanizarea satelor . Astfel, cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei.

Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. În asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: cresă, grădiniță, etc) .

Un caz aparte îl constituie familiile în care unul dintre părinți este șomer. Implicit, celălalt părinte se ocupă mai puțin de copii, dar problema majoră a acestei familii este asigurarea celor necesare pentru un trai modest.

Situația familiilor în care ambii părinți sunt fără loc de muncă este critică, deoarece cu două ajutoare de șomaj de abia se poate asigura hrana, neputându-se vorbi nici măcar despre un trai modest.

Odată cu nașterea, copilul intră în contact cu prima formă socială și anume *familia,* care are un reprezentant în mama pe care o va avea alături multă vreme și care poate fi considerată omul de contact prin intermediul căruia copilul va cunoaște lumea în primele luni și în primii ani de viață . Mama este reprezentant al socialului , dar și al familiei, care este primul mediu cu care copilul ia contact și din care se va desprinde cu greu în drumul său către socializare . Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament , de comunicare , contribuind pregnant la socializarea copilului , contribuind la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale . Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și înțelegerea.

Familiile dezorganizate au o influență haotică , fluctuantă . Familia are datoria de a facilita socializarea copilului și adaptarea acestuia la condițiile impuse de societate, fiind prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară devenirii umane .

Ca mediu social , familia reprezintă locul în care are loc atât îngrijirea cât , mai ales , educarea copilului, educația în familie precedând-o pe cea instituțională . Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți , iar acestia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui ci , să aibă în vedere educația psiho-socială , corelând posibilitățile fizice cu cele psihice . Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului , iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică , având concomitant în vedere educația intelectuală , morală , în scopul formării caracterului . Deși există tentații , mai ales în primii ani de viață , educarea copilului în familie trebuie să fie preocuparea cea mai importantă a părinților sau a celor care se ocupă de copil . Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie deoarece , la această vârstă , rolul exemplului este foarte important . De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

În cadrul familiei, copilul își însușește normele și valorile sociale devenind apt să relaționeze cu ceilalți membrii ai societății **.** În cadrul familiei, socializarea are patru componente: (1) *normativă* - prin care se transmit copilului principalele reguli și norme sociale; (2) *cognitivă* - copilul dobândește deprinderile și cunoștințele necesare formării ca adult; (3) *creativă* - copilul învață să gândească creativ pentru a se putea adapta noilor situații; (4) *psihologică* - pentru a relaționa cu persoanele foarte apropiate cât și cu alte persoane, este nevoie de dezvoltarea afectivității.

„Cunoașterea nu trebuie să-i neliniștească pe părinți și educatori , ci să le permită să depășească teama inerentă fiecărei situații și să găsească astfel , intuitiv , o atitudine convenabilă pentru fiecare împrejurare” (R. Diatkine)

BIBLIOGRAFIE :

1. http://fatitimp.blogspot.ro/2013/01/dezvoltarea-copilului-rolul-familiei.html

2.Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991

3.Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998

Imortanta celor 7 ani…de-acasă!

Prof.Constantin Sorina Carmen
Grăd.CASTEL,Sector 2

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă.

În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt şi activităţile complementare celor de la grădiniţă, desfăşurate cu copilul în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activităţi pe care părinţii le pot propune copiilor şi care nu necesită o pregătire minuţioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-aşi ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc.
- să-i lase să se plimbe desculţi (în condiţii de siguranţă pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foşnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, şuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ş.a.
- să-i incite la desfăşurarea de acţiuni care dezvoltă abilităţile matematice (numărare, împărţire echitabilă, realizarea de grupe cu acelaşi număr de elemente)
- să le stimuleze imaginaţia, antrenându-i să confecţioneze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgele din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din seminţe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte şi încălţăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect
- să se joace în funcţie de activitatea pe care o desfăşoară: „De-a bucătarul”, „De-a vânzătorul”, „De-a petrecerea”, „De-a musafirii” etc.

c) În drum spre grădiniţă:

- să numere maşinile de o anumită culoare
- să privească atent maşinile şi să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe tăbliţele maşinilor”)
- să se joace, atribuindu-şi diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta şi ne întâlneam pe drum…”)

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. *Educaţia timpurie în România,* Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii,* Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Povestirile istorice – o sursă de educaţie pentru copii

Prof, Constantinescu Mihaela, Colegiul Naţional „Cantemir-Vodă”, Bucureşti

De multe ori auzim expresia *Poveştile copilăriei* care ne- au îcântat atunci când eram foarte mici şi din care am învăţat foarte mult: diferenţa dintre bine şi rău, noţiunea de erou, cine este eroul, fericirea unei victorii, munca din spatele unui război, diferenţa dintre o bătalie şi un război; cu siguranţă atunci când copiii merg la şcoală cei mai mulţi vin de acasă cu poveştile citite de părinţi si de bunici, poveşti ancorate în realitatea istorică.

Nu este greu la nici un nivel de învăţământ să duci o discuţie despre domnitorii românilor, despre Unirea Moldovei cu Muntenia, despre Marea Unire sau , de ce nu, despre istoria mărţişorului - un eveniment prezent în viaţa noastră în fiecare an. Toate aceste lucruri copiii le învaţă foarte relaxat fără stresul unei acumulări de cunoştinţe în mod obligatoriu, din *Povestile copilăriei.*

Marele istoric Nicolae Iorga afirma că istoria este „ o necesitate pentru conştiinţa umană şi pentru chibzuirea împrejurărilor şi pentru tragerea concluziilor şi pentru îndemnuri şi pentru mângâieri”. Da , într-adevăr, istoria este foarte importantă în formarea noastră ca oameni şi de aceea istoria adaptată pentru copiii are un rol important.

Ideea acestui tip de istorie vine şi din partea unui fost student al lui Nicolae Iorga şi anume, Dumitru Almaş. *Povestirile istorice* scrise de Dumitru Almaş atrăgeau atenţia şi acum 40 de ani, dar şi astăzi când sunt editate în continuare şi citite copiilor încă de la grădiniţă. Istoria este o poveste adevărată, dar modul în care este spusă sau scrisă o poate face şi foarte frumoasă. Marele talent al lui Dumitru Almaş a fost tocmai de a scrie istoria adevărată într-o poveste frumoasă şi accesibilă copiilor. Dumitru Almaş era nu numai un scriitor excelent, dar şi un povestitor desăvârşit; putea să povestească istorie adevărată unor copii de 4 - 5 ani, iar copiii ştiau că spre deosebire de poveştile cu Ilene Cosânzene, aceste poveşti sunt chiar adevărate şi sunt poveştile noastre ale românilor.

Povestim tot timpul şi povestim orice, dar cea mai frumoasă poveste este cea despre o realitate care va deveni curând istorie şi din care avem de în învăţat: lucrurile care au fost bune , dar şi lucrurile rele pe care trebuie să le evităm în viitor.

Istoria ne învaţă şi poveştile tradiţiilor şi sărbătorilor noastre ale românilor; de exemplu istoria mărţişorului. Legenda spune că Soarele a coborât pe pământ sub forma unui tânăr care întâlneşte un balaur cu şapte capete cu care se luptă şi pe care îl înfrânge, dar tânarul a murit în urma acestei lupte şi sângele lui a căzut pe zăpada albă. Astfel, oamenii împlestesc două fire: unul alb care înseamnă puritatea şi ghiocelul care protejează primăvara şi roşul care reprezintă dragostea şi jertfa pentru frumos.Aşa spune legenda, variante ale legendei pot să fie mai multe, dar care este istoria? Istoria spune că Soarele este Binele că Balaurul este Răul că prin jertfă Binele învinge.

Istoria ne demonstrează că geto-dacii sărbătoreau Mărţişorul şi ofereau pietre albe şi roşii înşirate pe o aţă. Mărţişorul simbolizează viaţa, frumosul, natura care renaşte şi este dăruit din cele mai vechi timpuri femeilor, cele care dăruiesc viată.

Îndemnul unui profesor de istorie nu poate să fie altul decât: povestiţi, povestiţi cât mai mult copiilor şi poveştile vor deveni istorie.

ŞCOALA DIN ZILELE NOASTRE

Întocmit, Învățător Constantinovici Ana -Școala Gimnazială Cornu Luncii(Structura -Școala Primară Păiseni)
Profesor, Ciobîcă Alina- Scoala Gimnazială Cornu Luncii

„Toată viaţă este o şcoală."- Comenius

Noțiunea de succes s-a transformat, s-a schimbat de la o generație la alta, în pași rapizi, chiar amețitori. Şcolile ţin pasul tot mai greu, iar toate schimbările au făcut din şcoală un „poligon de tragere" în care se experimentează an de an diferite metode, manuale, moduri de abordare şi doar o mică parte se dovedesc a fi utile.

Ce putem face noi, părinții şi cadrele didactice ca să atenuăm decalajul acesta între inerția şcolii şi presiunea amețitoare a lumii de azi şi de mâine? Ce contează cu adevărat, chiar acum, în formarea unui copil? Contează foarte mult parteneriatul dintre şcoalăşi familie, dar un parteneriat deschis, cu „cărţile pe masă" nu doar fictiv, pe foaie.

Un parteneriat înseamnă că eu să pot să îmi spun părerea clară asupra unui aspect şi să contribui la îmbunătăţirea actului educaţional atât ca părinte, cât şi cadru didactic. Cadrele didactice (educatoare, învăţătoari, profesori pe diferite specialităţi, psiholog şcolar- acolo unde există, directorul unităţii şi chiar personalul auxiliar) să se implice în cunoaşterea copilului şi a familiei din care provine, iar familia ar fi foarte bine să treacă „destul de frecvent" pe la şcoală pentru a cunoaşte cât mai bine cadrele didactice cu care copiii intră în contact, să cunoască toţi colegii pentru a vedea ce influenţă exercită asupra copilului. În acelaşi timp activităţile curriculare şi extracurriculare trebuie făcute cunoscute/popularizate şi familia să fie implicată. Poate fi vorba de o lecţie demonstrativă, o excursie, drumeţie, o serbare, un eveniment, ajutorarea unor familii nevoiaşe etc.

Dacă partenerii în educaţie ar ajunge să se cunoască mai bine, copilul ar fi cel care ar avea de câştigat din toate punctele de vedere: al socializării, potenţialului cognitiv, în formarea armonioasă a caracterului şi nu în cele din urmă în dezvoltarea fizică şi mentală . Toate acestea contribuie la adaptarea într-o continuă lume a schimbării şi la formarea lui ca viitor om integru al societăţii de mâine.

Dacă privim în timp, pe vremea când de abia se introdusese cartea şi şcoala , activităţiile ce ţineau de şcoală erau mult mai puţine şi mai neatractive faţă de cele din ziua de astăzi.

Partea grea în aducerea copiilor spre educaţie era chiar lipsa educaţiei în familie, majoritatea proveneau din familii de ţărani, iar aceştia erau obişnuiţi numai cu activităţile agricole alături de părinţi. Aducerea lor spre educaţie era mai greu de făcut, fiind ceva neobişnuit, ceva nou.Unul câte unul, părinţii au fost convinşi că numai cu educaţie copiii pot evolua atât ei cât şi urmaşii lor. Copiii nu erau obişnuiţi cu această activitate nu tocmai plăcută la început, dar totuşi, an după an, şcoala a devenit din ce în ce mai importantă.

Lucrurile s-au schimbat , iar educaţia înainte de a o face cadrul didactic, vine de la părinţi şi din mediile în care trăiesc şi pe care le frecventează copiii, de pe canalele media şi mai nou de pe internet unde mai toţi copiii „sunt clienţi fideli".

În prezent însă, elevii nu mai sunt interesați de școală cum erau generațiile anterioare. Interesul pentru învățătură scade odată cu apariția mai multor tentații, ceea ce îi distrage pe elevi de la activitățile școlare. Totodată, unii părinți au așteptări mult mai mari decât capacitățile copilului de a învăța și dau vina pe profesori că nu reușesc să atragă copiii către învățătură. Numărul elevilor ce lecturează din plăcere a scăzut odată cu evoluția tehnologiei și continuă să scadă pe zi ce trece.

Activitățile preferate ale adolescenților din ziua de azi sunt să iasă cu prietenii, să folosească excesiv telefonul mobil, să se joace la calculator/tabletă și să utilizeze site-urile de socializare, folosindu-și tot timpul lor liber, dar și cel în care ar trebui să se pregătească pentru școală, pentru tot felul de preocupări. Deşi şcoala nu este privită cu ochi buni de toţi elevii, ea este necesară pentru a le dezvolta capacităţile mentale, pentru a le putea forma o gândire practică şi logică şi pentru a le permite găsirea unui loc cât mai bun de muncă conform dictonului „Cine are carte, are parte!".

Este adevărat că dăm olimpici de mare valoare. Este adevărat ca româna (datorită angajaţilor români) este a doua limbă vorbită la Microsoft, corporaţia spre care tot mai mulţi it-işti tind. Ce înseamnă asta? Că avem un potenţial bun, dar că îl exploatăm foarte prost, iar câteva din cauze, în opinia noastră, trebuie căutate mai adânc atât în sistemul de învăţământ cât şi în implicarea familiei în şcoală.

În contextul unor decalaje clare între modernizarea societăţii şi sistemul tradiţional românesc, cu toții avem nevoie de repere la care să ne raportăm, de informaţii actualizate şi de o socializare pe măsură. De asemenea avem nevoie de specialişti în educaţie, care să ne deschidă ochii spre lumea de mâine, să ne ajute să conştientizăm nevoile reale ale copiilor noştri, să creăm parteneriate viabile între profesor-părinte-elev pentru binele comun al tuturor părţilor implicate în educaţie.

Maturitatea, înţelepciunea şi experienţa noastră, a tuturor celor responsabili de evoluția personalităţii copiilor, împreună cu un sistem educaţional competent pot contribui cu succes la evoluţia pozitivă a noilor generaţii, a oamenilor „de mâine”, iar dragostea îmbinată cu raţiunea şi bazate pe cunoştinţe, abilități, competențe reprezintă o garanţie a succesului în educaţie.

Căsătoria- baza familiei în educarea copiilor

Profesor Conț Laura
Școala Gimnazială „Vasile Alecsandri„Baia Mare

Marii bărbați ai omenirii și mai ales marii sfinți ai Bisericii s-au format în familie. E destul să ne gândim la cei trei Sfinți Ierarhi și la familiile lor. Faptul se repetă și în cazul lui Andrei Șaguna și a mamei sale Anastasia. Pe drept cuvânt, având în vedere rolul mamei în educația copiilor, un teolog ortodox Paul Evdokimov, a scris o carte "Femeia și mântuirea lumii".

Pentru ca legătura ce unește pe femeie de bărbat să fie trainică și durabilă, Mântuitorul Hristos a binecuvântat-o și a sfințit-o prin Sfânta Taină a Nuntii, prin care bărbatul și femeia, convin în chip liber să trăiască împreună toată viața, spre a-și creste copii în spiritul religiei creţtine și pentru a se ajuta reciproc în toate împrejurările, dobândind harul dumnezeiesc pentru atingerea acestui scop. Chiar, de la creație, Dumnezeu a facut pe om în așa fel încât să crească și să se înmulțeasca numai prin căsătorie. În Sfânta Evanghelie nu se găsește un loc expres din care să se vadă limpede că Mântuitorul a instituit taina căsătoriei, dar EL a sfințit căsătoria prin participarea la nunta din Cana Galileei, când a facut și cea dintâi minune, prefacănd apa în vin.

Sfântul Apostol Pavel îndeamnă pe bărbat să iubească femeia, precum a iubit Hristos Biserica și femeia să fie supusă bărbatului ca Domnului.

Protestanții nu recunosc căsătoriei caracterul de taină, ci zic că e o simplă instituție naturală și socială. Forma văzută a Sfintei Taine este rostirea de către preot a cuvintelor: "Se cununa robul lui Dumnezeu (numele) cu roaba lui Dumnezeu (numele), în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh" și rugăciunea "Doamne Dumnezeul nostru cu mărire și cu cinstire, încununează-i pe dânșii".

Unirea dintre un bărbat și o femeie, sfințită și binecuvântată astfel de Biserică, este indisolubilă, adică nu se poate dezlega decât prin moarte, căci așa spune însuși Mântuitorul Hristos: "Ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă" (Matei 19,6) cei căsătoriți intemeiază astfel o familie. Prin forma ei, familia este temelia societății omenești.

Căsătoria creştină este diferit de oricare alta "este o taina mare" (Efeseni 5, 32). Creştinismul nu admite poligamia, respectiv căsătoria cu mai mult de o persoană. Monogamia sau legea unei singure soţii este definită în creştinism şi fundamentat în Sfânta Scriptură. În acest context, cuvintele Sfântului Apostol Pavel sunt edificatoare: "Fiecare bărbat să aibă soţia sa şi fiecare femeie să aibă bărbatul ei" (Corinteni 7, 2). Căsătoria creştină nu este numai un contract între două părţi, în care fiecare persoană continuă să-şi urmeze propriul „eu„. Creştinismul unifică cele două părţi sau, mai degraba, cei doi parteneri, într-un trup, pentru că "Cei doi vor deveni un singur trup" (Matei 19,5). Căsătoria a fost fundamentată la început pe continuitate, ceea ce înseamnă că ideea de despărţire era respinsă cu desăvaâşire - Moise a dat voie evreilor să treacă peste aceste rânduieli cu voia lui Dumnezeu datorită împietririi inimilor lor. Hristos însă care a rânduit un nou legământ al mântuirii şi ne-a restaurat după „chipul dintru început şi după natura iniţială„ a readus şi căsătoria la starea ei original, caracterizată prin continuitate şi interzicerea divorţului.

Familia este așadar o formă de organizare în comun a oamenilor, începând cu cea mai simplă formă realizată prin căsătorie. La realizarea acestei uniri, bărbatul și femeia se simt îndemnați de simțirile omenesti firești, dar și de o afecțiune spirituală care va constitui cea mai puternică legatură a lor pentru tot restul vieții. Sentimentele de iubire, de respect și de întrajutorare ce se stabilesc între membrii unei familii sunt atât de puternice, încât nici o altfel de legatură nu le poate înlocui sau depăși, pentru că ele se formează în atmosfera caldă a legăturii dintre părinți și copii și a celor care descind din ei, vorbind aceeași limbă, împărtășindu-se și bucurându-se împreună de aceeași credință, de aceleași obiceiuri, de aceleași tradiții, care toate îi vor și deosebi ca neam, de celelalte neamuri. Cel ce a sădit în firea omului tendința de unire a bărbatului cu femeia, pentru a naste și crește copii, a ținut seama de greutățile cu care cresc copiii până ce ajung să-și câştige existența prin munca lor; de aceea a și pus o limită în firea femeii, pentru naștere de copii la o vârstă care îi va îngădui, să poaăa crește în aceleași bune condițiuni ți pe ultimul copil ca și pe cei născuți mai înainte.

Influența Bisericii asupra căsătoriei și a familiei a săzut mult după adoptarea în Romania a codului civil francez, la sfârșitul anului 1864, cod prin care s-a impus caracterul civil al căsătoriei.

Pentru ca familia să-și poată îndeplini rolul important ce-i revine ca celulă a societății, cu membrii sănătoși, atât din punct de vedere fizic, cât și din punct de vedere moral, în Codul Familiei au fost prevăzute toate condițiile corespunzătoare acestui scop, cu privire la cei care se căsătoresc. Liberul consimșământ și egalitatea deplină dintre bărbat și femeie la incheierea căsătoriei constituie și garanția că ambii soți și-au asumat de bună voie sș îndatoririle legate de actul căsătoriei. Consimțirea liberă presupune însă afecțiunea reciprocă dintre viitorii soți, afecțiune care va trebui cultivată și manifestată permanent, pentru că ea se va răsfrânge cu consecințe dintre cele mai binefăcătoare asupra creșterii și educării copiilor.

Încă mai credem că “cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinate binelui, frumosului și adevărului pentru noile generații care vor veni, pentru că Pământul, nu-i așa, are nevoie să fie locuit de către oameni împăciuitori, care gândesc și acționează frumos.

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv.primar: Copil Cristina-Florica
Şcoala Gimnazială Drăgeşti
Structura Dicăneşti/Comuna Drăgeşti/Judeţul Bihor

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea .

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mânuță și să ne spună "atunci când tu faci asta, faci o prostie care nu este permisă".

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. Părinții sunt cei care au un rol foarte important în toți acești ani. Este momentul în care copilul își ia drept model de viață comportamentul adultului de zi cu zi. Părintele reprezinta modelul pozitiv sau negativ în viața copilului, iar copilul reprezinta de cele mai multe ori oglinda parinților. Cu ce reușește copilul să preia folositor de la părinții săi cu aceea și rămâne pe tot restul vieții. Cei 7 ani de acasă reprezinta o oglinda a educației pe care parinții o ofera copiilor în prima parte a copilariei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.Educația unui copil nu constă numai în a-l invata să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Meseria de mamă

prof. Zenovia-Mirela CORAȘ
Colegiul Național ”Octavian Goga” Marghita, Bihor

“*Mama este începutul tuturor începuturilor.*” spunea Grigore Vieru.

A fi mamă e o meserie, cu deosebirea că în acest caz trebuie să muncim cu normă întreagă, zi şi noapte, fără să beneficiem de concedii anuale plătite sau de pauzele determinate de reviziile tehnice. E o meserie din care nu se pune problema să ne dăm demisia, o meserie care se învaţă din mers, pe tot parcursul vieţii pentru care nu se organizează cursuri de specializare.

Rolul educativ al mamei a constituit multă vreme tema privilegiată a studiilor privind dezvoltarea copilului și integrarea sa socială și relația mamă-copil a fost transformată în ”cheie” a înțelegerii procesului de umanizare și socializare a copilului. Mama devine, dacă nu al doilea Dumnezeu, măcar instrumentul prin care acesta trasează destinul copilului: întreaga sa dezvoltare intelectuală și emoțională a acestuia, reușita sa școlară, integrarea sa socială.

Din prima copilărie o mare importanță o au relațiile copilului cu mama. Lipsit de îngrijirile ei, chiar dacă continuă să fie normal alimentat, copilul pierde în greutate, stagnează în creștere. Relațiile mama-copil sunt decisive în dezvoltarea normală a ființei umane și aceste relații rămân de neînlocuit.

Dragostea maternă este prima formă de afectivitate pe care o percepe copilul. De ea depinde întreaga influență nedefinită, subtilă, pe care mama o are asupra copilului și prin care ea îl modelează, îl educă. Din dorința de a nu-și supăra mama, de a nu pierde dragostea ei, copilul este gata să se supună, să accepte anumite reguli de comportare. De aceea, de modul cum mama știe să folosească frânele dragostei, depinde și influența lui educativă.

„Meseria” de mamă este, în acelaşi timp, cea mai dificilă şi cea mai uşoară meserie din lume. Responsabilitatea care cade pe umerii mamei este una imensă. Ea este modelul pe care copilul îl urmează, ea îi oferă acestuia condiţii de viaţă, securitate afectivă, educaţia de bază, etc. Practic, de modul în care mama îşi îndeplineşte rolul depinde viitorul copilului. Toată lumea ştie că a fi mamă nu este un lucru uşor, iar pentru a stabili o relaţie optimă mamă-copil este nevoie de mai multe lucruri decât de dragostea părintească. “*Când ești mamă, nu ești niciodată cu adevărat singură în gândurile tale. O mamă trebuie întotdeauna să se gândească de 2 ori: o dată pentru ea și o dată pentru copilul ei.*” Sophia Loren.

Ce presupune expresia ”*Cei șapte ani de acasă*”?

Formarea caracterului reprezintă cea mai nobilă meserie în care se pot angaja părinții. Caracterul apare ca un ansamblu al modurilor de a simți și de a acționa și se manifestă prin conduită, atitudine și comportament. Caracterul nu se naște odată cu persoana, el se formează prin dragostea și grija părinților. În primii ani de viață părinții formează caracterul copilului. A fi părinte e destul de greu, pentru că această profesie nu se predă în școli înalte, chiar dacă se mai fură din cărți și de pe la prieteni. A fi părinte nu se învață ci se simte. Mama își trăiește rolul de mamă, nu îl joacă, îl simte cu toată ființa ei.

”*Cea mai de preț moştenire pe care un om le-o poate lăsa copiilor săi este entuziasmul*” spunea Thomas Edison. Un aspect foarte important în formarea caracterului unui copil este mediul în care trăieşte cât şi educaţia primită în familie şi în afara ei. Caracterul se formează. Comenius spunea: ”*Omul trebuie format ca să devină om*”. În creşterea şi educarea copilului este important să se ţină cont de temperamentul fiecăruia pentru că nu sunt doi copii la fel. Ca mamă, eşti cu siguranţă datoare să-i corectezi greşelile de comportament şi să îl îndrumi. Dar modul în care va recepţiona indicaţiile şi sfaturile tale depinde exclusiv de maniera în care vei aborda tu problema. Dacă a greşit, evită să-l învinuieşti sau să-l critici şi adoptă un ton moderat, pentru a nu-l inhiba. Explică-i calm ce a greşit şi ce aştepţi tu de la el. Dacă îl pedepseşti, spune-i în acelaşi timp că asta nu înseamnă că nu îl mai iubeşti.

”*Spune-mi și o să uit,*
Arată-mi și poate o să-mi aduc aminte,
Implică-mă și sigur o să înțeleg!” Cam pe aceste cuvinte ar trebui să se bazeze o educație sănătoasă a copiilor. Rezonabil vorbind, nu te poţi aştepta de la cel mic să facă diverse lucruri doar pentru că tu eşti mama lui. Copiii îşi doresc, şi totodată merită, explicaţii în aceeaşi măsură ca adulţii. Dacă nu ai timp să-i explici, va începe să-și pună întrebări referitoare la sistemul tău de valori va ști pe ce baze se întemeiază acesta.

”Inima de mamă e singurul loc din lume unde vă puteți refugia, chiar când părul vă e cărunt. Ferice de aceia cărora le mai trăiește mama.” Ad. Stifter

Părinţii nu trebuie să uite că sunt un model pentru copiii lor, şi ca atare, comportamentul părintelui faţă de copil trebuie să fie corect şi exemplar. Primele modele în viața preşcolarilor o reprezintă părinții, apoi bunicii și cei apropiați familiei. Dar nu trebuie ignorat și rolul educatorului de la grădiniță care completează educația primilor șapte ani din viața copiilor. De asemenea și modelul fraților mai mari reprezintă un factor de bază în formarea caracterului celor mici.

Trebuie stabilite care sunt trăsăturile de caracter pe care dorim să le cultivăm la copilul nostru: respect față de ceilalți, prietenie, onestitate, toleranță, bunătate, altruism și așa mai departe. Copiii trebuie tratați exact așa cum dorim să fim tratați noi înșine de către cei din jur. Respectul față de semeni, față de persoanele mai în vârstă se formează tot în primii șapte ani de acasă.

Comunicarea trebuie să fie prioritară. Comunicarea dintre părinţi şi copil este o condiţie foarte importantă a relaţionării şi a formării personalităţii. O bună comunicare nu înseamnă ca doar copilul să-l asculte pe părinte fără a scoate un cuvânt, sau să se conformeze de fiecare dată doar ţinând cont de ierarhia rolurilor, ci a experimenta exprimarea liberă pentru a se face înţeles, a se descărca atunci când este trist, a învăţa din greşeli, a împărtăşi emoţii.

Mama care ştie să-i lase copilului o marjă de libertate, dar care îi arată şi anumite norme şi valori şi-i fixează anumite repere în ceea ce priveşte comportamentul, îşi va atrage respectul copilului său.

Importanţa comunicării în familie

Prof.Corcheş Violeta

Rolul comunicării dintre părinte şi copil este foarte important. Maturitatea în gândire a părintelui îl ajută pe copil să ia decizii bune în ceea ce priveşte comportamentul şi reacţiile lui în situaţii diverse precum greşelile pe care le înfăptuieşte minorul şi corectarea acestora. Comunicarea ajută la alegerea unui viitor benefic pentru copil. Un bun dialog îi redă copilului, încredere în el şi îl ajută la rezolvarea diferitelor probleme majore şi aşa se exclude riscul ca acesta să facă un lucru greşit sau regretabil. Important este ca preşcolarul să inţeleagă rolul acestei comunicări şi să simtă preocuparea părintelui în ceea ce priveşte problemele lui, să simtă iubirea şi atenţia adultului. Ignoranţa părinţilor duce la un haos total în educaţia copilului şi atrage de la sine incapacitatea ca acesta să fie un om integru în cadrul societăţii.

Influenţa părinţilor asupra formării copilului ca viitor om cu respect faţă de cei ce-l educă se simte încă din perioada grădiniţei.

Nu de puţine ori se întâlnesc copii care nu respectă cerinţele educatoarei sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa ei. De cele mai multe ori, aceşti copii vin din familii care au obiceiul de a ponegri autorităţile locale, şefii de la locul de muncă sau chiar educatoarea sau învăţătoarea copiilor mai mari. Copilul este obişnuit deci, cu lipsa de respect. Aceşti copii, de multe ori, refuză să vină la grădiniţă. Discutarea cadrului didactic în directe făcute de către părinţi sădesc în sufletele copiilor neîncrederea, frica.

Copilul nu se educă numai prin îndemnurile părinţilor, ci şi prin exemplele personale pe care părinţii le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinţii intră în grădiniţă fără să salute personalul care lucrează în incinta acesteia. Prin firea lucrurilor, copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere, realitatea corectă a persoanei de care sunt ataşaţi, realitate care să-i inspire conduita. Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogăţesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădiniţa, şcoala, societatea care contribuie la modelarea personalităţii copiilor. Prima etapă în acest proces de organizare şi formare a membrului societăţii este reprezentată, însă, de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei.

Copiii provin din familii care se deosebesc între ele prin condiţiile de trai, prin gradul de cultură al părinţilor, fapt care îşi imprimă pecetea asupra caracterului şi conduitei copilului.

Se mai produc încă abateri de la regulile morale şi civice în unele familii. Cel mai frecvent se înregistrează astfel de cazuri acolo unde părinţii consumă alcool. Unii copii observă aceste fapte şi le sesizează părinţilor, în felul lor, dar, sincer.

Tensiunile şi confictele dintre părinţi şi copii, pot avea o intensitate diferită şi o durată variabilă, distingându-se forme simple, cum ar fi: cearta, neînţelegerea, contrazicerea, refuzul asumării unei obligaţii conjugale sau forme complexe, precum: agresivitatea fizică, violenţa, alungarea unui partener de la domiciliu. În condiţiile în care părinţii vor avantaja un copil în favoarea altuia, nerepectând raportul dintre merit şi recompense, pot apărea situaţii de rivalitate, gelozie fraternă. Copilul dezavantajat va utiliza mecanisme de apărare, cum ar fi: încordarea, izolarea sau prefăcătoria, minciuna.

Părinţii trebuie să acorde copilului atenţie totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesaţi să îl ascultăm. Retragerea cu el într-un loc liniştit şi evitarea prezenţei altor persoane la discuţie îi pot arăta copilului că părinţii sunt cu adevărat interesaţi de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că "problema" se va rezolva "între ei". Indiferenţa este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins şi neglijat dacă, atunci când îşi împărtăşeşte gândurile părinţilor, aceştia continuă să privească la televizor sau să îşi vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activităţi este necesară pentru a-şi demonstra disponibilitatea.

În cazul copiilor mici este importantă şi atitudinea pe care părinţii o au. Ei nu trebuie să se simtă dominaţi nici măcar fizic, din această cauză fiind bine ca părinţii să coboare la nivelul lor atunci când le vorbesc sau îi ascultă.

Grădiniţa, prin metodele şi procedeele pedagogice, are datoria de a interveni direct în cazurile de îndrumare greşită a copilului în familie. Toate îndrumările şi intervenţiile trebuie să aibă în vedere viitorul om ce ar putea altera atmosfera în propriul său cămin şi, chiar, la locul de muncă în care va ajunge.

„ O comunicare eficientă se poate realiza atunci când există iubire şi respect."(Samuel Smiles)

IMPORTANŢA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. preşc. Corcodel Maria
Grădiniţa „Constantin Lazăr” Negrea, comuna Schela

Se afirmă din ce în ce mai des că în vremurile pe care le trăim au început să se altereze tot mai mult valorile tradiţionale. Acest lucru este pus în evidenţă de „anarhia morală specifică tineretului cu „eterna” lui pornire spre atitudini nonconformiste.

Alterarea comportamentului – în acte şi atitudini – îşi află rădăcinile la etapa de vârstă preşcolară, când formarea copilului este fie defectuasă, fie carenţială sub aspect civic, moral. O tot mai mare libertate a copiilor, lipsa de supraveghere, de formare intenţionată şi conştientă din partea părinţilor (pusă de cele mai multe ori pe seama lipsei de timp) par să fie cauzele cele mai frecvente generatoare ale comportamentului nedorit la copil.

Bunul-simţ, buna cuviinţă şi comportamentul corect în societate nu pot fi separate de moralitate, căci o conduită frumoasă este morală, iar ceea ce este moral este frumos. Între ele, politeţea se constituie într-un imperativ al convieţuirii sociale, atitudinea pe care o presupune rămânând un îndemn pentru respectarea regulilor de convieţuire socială.

Bunele maniere se învaţă din copilărie, începând cu primul cuvânt rostit de prunc şi se constituie într-un imens „bagaj” incomensurabil, denumit „cei 7 ani de acasă”. Acestea contribuie la formarea noastră ca oameni, la bucuria de a trăi printre semeni civilizaţi. Omul va învăţa să aibă un comportament natural şi agreabil, adică o purtare civilizată, numai respectând nişte reguli care s-au impus şi modificat de-a lungul timpului.

Bunele maniere cuprind o mulţime de convenţii având toate un numitor comun: a nu-l deranja pe semenul tău, ci a-l face să se simtă bine în preajma ta. Nerespectarea acestora este sancţionată de fiecare om înzestrat cu o minimă doza de bun-simţ. Nu există legi care să pedepseascčă pe cei ce râd zgomotos, pe cei ce vorbesc continuu şi deranjant, pe cei ce strigă de la etaj copilul aflat în faţa blocului sau pe cei ce stau nepermis de mult într-o vizită. Vine o zi în care observă că vecinii îl salută cu răceală evitând să le vorbească şi chiar proprii copii par jenaşi de felul cum vorbesc. Niciodată nu e prea târziu să învăţăm ceva bun, însă cu cât se învaţă mai devreme ce se cuvine şi ce nu, ce se cade şi ce nu, ce se face şi ce nu, viaţa noastră va fi mai ferită de surprize dezagreabile.

Trăim într-o epocă în care nonconformismul este la modă, dar să nu sărim peste o etapă obligatorie, aceea a cunoaşterii normelor conformismului. Bunele maniere sunt apanajul omului care işi cunoaşte exact locul în care trăieşte.

Este necesar ca încă de la acestă vârstă să învăţăm omul-copil cum arată şi cum se poartă un om manierat, să-l învăţăm „bunele maniere”.

BIBLIOGRAFIE:

Grigore A., Crivac M., Haţegan M., (2010), *Să învăţăm bunele maniere!*, Editura Ars Libri, Argeş
Revista Învăţământul Preşcolar, nr. 2/2007

Cei şapte ani de acasã

Prof. Corduneanu Marius Lucian
Şcoala Gimnazialã “Hatmanul Şendrea”, Dolheştii Mari, Suceava

“De unde sunt eu? Sunt din copilãria mea.
Sunt din copilãria mea ca dintr-o ţarã.”(Antoine de Saint-Exupery)

Când spunem cã un copil are cei şapte ani de acasã ne gândim la un copil bine crescut, care ştie sã salute, sã spunã mulţumesc, te rog, care se comportã cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Copilãria reprezintã cea mai bunã perioadã a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care rãspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţã atdt de adâncã, încât urmele ei rãmân uneori întipãrite pentru toatã viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia cãtre adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul cãruia îi lipsesc cei şapte ani de acasã.

Cei şapte ani de acasã înseamnã:

- Sã-şi poatã evalua obiectiv poziţia în raport cu o situaţie (ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sã facã etc.)
- Sã ştie sã îşi susţinã pãrerile şi sã-şi apere interesele fãrã a deranja pe cei din jur
- Sã fie atent şi implicat în ceea ce se întâmplã în jur, ca sã poatã evita situaţiile cu potenţial periculos şi, ca revers al medaliei, sa poatã oferi un ajutor la timp cuiva
- Sã ştie sã piardã, dar şi sã câştige cu eleganţã

Toate aceste lucruri se învaţã prin copierea pãrinţilor şi educatorilor.

Existã 10 reguli esenţiale în educaţia şi creşterea copilului pânã la 7 ani:

1. Învaţã-l sã se poarte frumos
2. Stabileşte şi impune reguli şi limite în comportamentul copilului
3. Comunicã cât mai mult cu el
4. Învaţã-l sã iubeascã lectura şi cãrţile
5. Lasã-l sã se bucure de copilãrie
6. Nu abuza în nici un fel de copil (fizic, emoţional, verbal)
7. Învaţã-l sã îşi exprime emoţii şi sentimente
8. Învaţã-l sã spunã mereu adevãrul
9. Petrece cât mai mult timp cu micuţul tãu
10. Iubeşte-l necondiţionat şi aratã-i zilnic asta

CEI 7 ANI DE ACASA PENTRU COPII

Prof. CORINA MOSCAL
GRAD. P.P. PITICOT, ARAD

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

10 reguli esentiale in educatia si cresterea copilului pana la 7 ani

1. Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!

3. Comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!

4. Invata-l sa iubeasca lectura si cartile - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!

5. Lasa-l sa se bucure de copilarie - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.

6. Nu abuza in niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!

7. Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.

8. Invata-l sa spuna mereu adevarul! Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!

9. Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrajori, imbratisari etc.

De multe ori când întâlnim o persoanã cãreia bunele maniere îi lipsesc cu desãvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasã. Tu, ca pãrinte, cu siguranțã nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similarã și de aceea trebuie sã te implici în formarea caracterului sãu în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un pãrinte își poate educa copilul în aceastã perioadã a vieții sale?

Fii tu un exemplu. Simțim nevoia sã apelãm la o vorbã din popor relevantã la acest capitol ”nu fã ce face popa, fã ce zice popa”. Din pãcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tãu decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce sã facã și ce sã nu facã. Puterea exemplului este foarte importantã la aceastã vârstã. Dacã vrei ca cel mic sã nu arunce gunoaie pe stradã, fii tu primul care aruncã mereu ambalajele la coș. Cedeazã locul tãu în autobuz persoanelor mai în vârstã dacã îți dorești ca cel mic sã procedeze la fel.

Obișnuiește-l cu regulile subtil. Atunci când îi spui unui copil cã nu are voie sã facã un lucru, nu faci altceva decât sã îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplã dacã pune mâna acolo unde mami i-a spus sã nu o facã. Nu trebuie sã îi interzici celui mic sã exploreze mediul înconjurãtor, ci mai degrabã sã îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacã pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacã te sui acum în copac poți sã cazi și sã te julești și o sã îți curgã sânge” sunã mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi cã nu ai voie sã pui mâna acolo?!” Ai fi suprins cât de inteligent este copilul tãu la o vârstã fragedã.

Învațã-l despre egalitate. Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie sã îi explici celui mic cã un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curãțenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași mãsurã. Afirmațiile de genul ”dacã nu ești cuminte, te las în stradã sã te fure țiganii” nu fac altceva decât sã îi imprime în minte celui mic ideea cã rromi sunt o etnie rea și cã trebuie sã se poate cu ei în mod corespunzãtor.

Explicã-i despre bunele maniere în public. Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât sã atragã atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie sã îi explici celui mic cã nici lui nu i-ar plãcea sã fie deranjat atunci când vrea sã doarmã de exemplu. Spune-i cã dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta sã obținã nimic, din contrã. Descoperă ce îl supãrã și cãutați soluții împreunã. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie sã cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Pãrinții au o foarte mare influențã asupra copiilor în primii 7 ani de viațã, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează sã le respecte și ei o datã cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, sã le transmitem micuților învãțãmintele pe care le considerãm noi necesare și care îl vor ajuta sã fie un om respectuos și demn de respect la rândul sãu.

https://www.parinti.com/Importantacelor7anideacasa-articol-2894.html

Temelia bunei creșteri se pune în familie

Prof. Corina Szabo
Grădinița PP.Nr.14, Timișoara

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 ani de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului"

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament".

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău.

Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Bibliografie:

Ionescu, M., Negreanu, E., Educaţia în familie. Repere şi practici actuale, Ed. Cartea Universitară, Bucureşti, 2006

Colecţia revistelor,,Tribuna Învăţământului, 2009-2010

STUDIU DE SPECIALITATE
IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR CORMOŞ ENIKO
ŞCOALA GIMNAZIALĂ ”OVIDIU HULEA” AIUD

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate de către copii în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

În activitatea de educație în familie un rol important îl are **„climatul”** care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi şi carcaterul lor pot forma **„climatul pozitiv”** (*favorabil*) sau **„climatul negativ”** (*nefavorabil*) educației, adică formarea copilului ca cetățean, ca om.

Obiectul investigaţiei întreprinse l-a constituit identificarea raporturilor dintre părinți și copiii acestora, modul în care aceste raporturi influențează formarea și dezvoltarea personalității copilului.

Scopul principal pe care l-am urmărit a constat în determinarea particularităţilor formării şi dezvoltării personalităţii copiilor în funcție de atitudinea și comportamentul părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al acestiua.

Pentru realizarea acestui scop, am formulat **ipoteza,** conform căreia este posibilă dezvoltarea integrală a personalităţii fiecărui copil, dacă factorii implicaţi în educaţia timpurie sunt conştienţi de specificul, nevoile şi capacităţile dezvoltării copilului de vârstă antepreşcolară şi preşcolară.

Metodele utilizate în cercetare au fost:

- analiza documentară a studiilor teoretice privind personalitatea şi educaţia în familie, a documentelor de politică naţională şi internaţională, privind educaţia timpurie;
- metode de cunoaştere a tipului de familie în care se formează conduita morală a copilului;
- observaţia sistematică în cadrul activităţilor desfăşurate;
- integrală (surprinde personalitatea copilului în totalitatea manifestărilor sale pentru a profila o imagine completă şi multilaterală a acestuia) a copiilor, a părinţilor a cadrelor didactice;
- ancheta prin chestionar, focus-grup cu părinţii.

În urma derulării studiului am constatat următoarele:

Atitudinea și comportamentul părinților influențează în mod hotărâtor formarea profilului moral al copilului. Am identificat diversele tipuri de familii și modul în care acestea asigură și inflențează formarea personalității copiilor. Fiecare tip de familie își pune ireversibil amprenta asupra personalității copilului.

Familia severă în anumite limite imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitatea și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură. În cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale, copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc *„găştile “* și *„bandele”* de minori. Mai gravă este situția când părinții sunt împărtiți în *„tabere,* unul sever și unul indulgent. Astfel, se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personaliate pe care nu și le dorește nici un părinte pentru copilul său.

Familia permisivă stă la polul opus al familiei severe, are un climat de *„puf”*. Copilul format într-o asemenea familie este neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

Familia rigidă prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsă de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. În acest caz, învățătorul trebuie să intervină, după ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședinte) sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea. Învățătorul trebuie să fie în postura sfătuitorului și nu a judecătorului.

Familia libertină creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei inșiși. Învățătorul trebuie să ajute copilul pentru a-i dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățătură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copilului este posibilă și necesară.

Pe lângă aceste tipuri de familii am identificat mai multe cazuri în care părinții au înțeles foarte bine relația dintre fapta și măsura ei educațională, importanța unui climat educațional care presupune toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea si strictețea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane. Acești părinți pot fi numiți ”părinți inteligenți”. Ei reușesc să-și stimuleze copiii să-și învingă temerile și să aibă atitudini blânde.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă.

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea.

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească.

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri.

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni.

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare.

Bibliografie:

1. Bocoş, M., (2003), *Teoria şi practica cercetării pedagogice*, Editura Casa Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca.

2. Ionescu, M., Bocoş, M., (2001), *Cercetarea pedagogică şi inovaţia în învăţământ*, în "Pedagogie. Suporturi pentru formarea profesorilor", Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.

3. Radu, I., Ionescu, M., (1987), *Cercetarea pedagogică – moment al perfecţionării şi creativităţii*, în "Experienţă didactică şi creativitate", autori I. Radu, M. Ionescu, Editura Dacia, Cluj-Napoca.

Ce ne invata, cei sapte ani de acasa

Prof.inv.prescolar Cornaciu Bianca,G.P.N.Marcea

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi.

Intre 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor. „Să zicem că trage de faţa de masă. El nu face asta pentru a trage acea faţă de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă şi la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-şi rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar şi crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa. Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ţinem, pentru a preveni lovirea) şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenţia că, după ce trec de un an şi jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfăţat, pe termen lung. Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. „Şi aici, este mai bine să-i dai un colţ, în care poate să scrie pe pereţi liniştit, ba chiar să-l şi lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înţeleg regulile Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate. Politeţea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. „Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială - sintetizează psihologul.

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Să ne imaginăm două scenarii diametral opuse în acelaşi decor: la restaurant. În primul dintre ele, copilul stă la masă, lângă părinţi, cu spatele drept şi coatele pe lângă corp, mânuieşte cu dexteritate şi cunoaştere toate ustensilele de lângă farfurie, mulţumeşte politicos chelnerului pentru orice serviciu şi contribuie în mod adecvat la conversaţie. În al doilea scenariu, copilul strigă pînă acoperă muzica ambientală a restaurantului, aleargă prin sală şi printre picioarele mesenilor, varsă pe faţa de masă supa şi paharul cu vin al mamei, îi pune piedică chelnerului în momentul când acesta aduce cafelele.

Trebuie să recunoaştem că ambele scenarii par exagerate. Puţini copii se comportă ca şi cum tocmai ar fi ieşit de pe porţile unui colegiu englezesc de bune maniere, cum la fel de puţini sunt, probabil, şi cei care l-ar fi inspirat pe Caragiale pentru reeditarea lui „Domnul Goe". Între aceste două improbabile extreme are loc o provocare – uneori dificilă – a părinţilor în dorinţa lor de a le oferi copilului ceea ce este cunoscut generic drept **„cei şapte ani de-acasă**".

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. logoped Cornea Elisabeta
Centrul Şcolar Pentru Educaţie Incluzivă Făgăraş

Cei șapte ani de acasă cuprind un set de priceperi şi deprinderi formate în cadrul familiei şi definesc modul în care îi respectăm sau nu cu ceilalţi. De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de acasă”, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

„Cei sapte ani de acasa” constituie “fundația” pentru construcția unei vieți inchinate binelui, frumosului şi adevărului. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Educația unui copil nu înseamnă doar a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci și învățarea modului de a se comporta cu ceilalți, aspect de urmărit de toți factorii implicați în evoluția copilului.

Psihologii susţin că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Părinţii trebuie să conştientizeze că prezenţa lor nu este necesară doar în primii doi ani de viaţă ai copilului. Primii şapte ani sunt esenţiali , iar regretele ulterioare ale părinţilor nu vor schimba cu nimic evoluţia adultului de mai târziu. Buna-creştere se învaţă în familie, în mediul extern doar se fixează. Şcoala ne poate pregăti pentru concursuri, competiţii, dar nu poate să substituie cei şapte ani de acasă. Pentru un adult de succes, cele două instituţii, familia şi şcoala, trebuie să coopereze. Şi nu sunt de subestimat primii şapte ani de viaţă doarece ei sunt temelia.

Bunul-simț, buna-cuviință și comportamentul corect în societate nu pot fi separate de moralitate, căci o conduită frumoasă este și morală și ceea ce este moral este și frumos. Profilul moral, cinstea, corectitudinea și celelalte componente ale sale fundamentează atitudinea omului în relațiile sociale și definesc demnitatea umană; politețea îi adaugă distincție și eleganță.

Responsabilitatea celor 7 ani de acasă este responsabilitatea noastră, educatori și părinți deopotrivă, bunele maniere fiind cheia către succes.

Educația primită în cei șapte ani depinde de câțiva factori importanți și anume: relația afectivă cu părinții, mediul, valorile promovate de familie- valori pe care aceasta le transmite copilul- deoarece copilul mic are tendința de a imita, de a împrumuta din comportamentul adulților. Afecțiunea părinților joacă un rol foarte important. Un copil iubit, căruia i se arată dragostea, afecțiunea, care se dezvoltă într-o familie unită, în care părinții se iubesc reciproc și se respectă, crește armonios. Acest lucru permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat puternic, sigur pe sine, dobândind astfel încredere, deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

Tot in familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de lucrurile încredinţate.Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii ,,a avea cei şapte ani de-acasă”. Un elev fără ,,cei şapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar şi ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul şcolii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influenţându-l în afara şcolii.

În concluzie , consider că a avea cei șape ani de acasă este un lucru de bun simț, dar și un lucru ce ne poate marca întreaga viață, de aceea sper ca familiile să conștientizeze acest lucru și să facă ceea ce este necesar în acest sens pentru copiii lor.

Ai nevoie de 1,2,3,…..,7 ani

Prof. Irina Corneanu
Colegiul Tehnic de Transporturi Piatra Neamț

Când pronunți cuvântul COPILARIE conexiunile pe care le faci te duc in trecutul TAU si tot ce încerci sa prezinți va fi influențat de cele trăite de tine. Copilăria e o lume aparte pentru fiecare dintre noi si daca vom căuta vom găsi primele trepte pe care le-am urcat pentru a deveni ceea ce suntem in prezent

Realitatea de zi cu zi a unei familii ce exista azi este diferită de cea a familiei ce a reprezentat generația anterioara. Părinții își petrec din ce în ce mai puțin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu probleme ce apar permanent din multitudinea factorilor cotidieni ce determina discrepante intre armonizarea relațiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportamentul si prin limbajul pe care-l utilizează cat si prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile ce duc la o conviețuire normala in societate. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situații, iar tatăl este prea dur, copilul nu știe cum este corect să procedeze pentru ca ființele cele mai apropiate lui nu sunt in rezonanta.

Există unele argumente pentru care părinții trebuie să se implice în educația în cadrul instituționalizat a copiilor lor. Încă de la vârsta preşcolară: părinţii primesc permanent feedback despre potențialul şi progresul copilului ,ei pot solicita informaţii, pot oferi sugestii şi îşi pot exprima nemulţumirile; părinţii implicaţi servesc drept model de comportament responsabil pentru propriul copil iar participarea părinţilor la activităţile şcolii reprezintă un factor generator de motivație pentru copil.

Construcția celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” și cine suntem fiecare dintre noi .

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale ,sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educația primită în cei 7 de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea cu care părinții își înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranță îi creează deschiderea spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinți percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceștia. Ba chiar el realizează că părinții îi acordă atenție, că sunt preocupați de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire și încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei șapte ani de acasă” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți închinate binelui, frumosului și adevărului.

Copiii învață ceea ce trăiesc , de Dorothy Law Nolte

Dacă trăiesc în critică și cicăleală, copiii învață să condamne;
Dacă trăiesc în ostilitate, copiii învață să fie agresivi;

Dacă trăiesc în teamă, copiii învață să fie anxioși;
Dacă trăiesc în rușine, copiii învață să se simtă vinovați;
Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători;
Dacă trăiesc în toleranță, copiii învață răbdarea;
Dacă trăiesc în laudă, copiii învață prețuirea;
Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească;
Dacă trăiesc în onestitate, copiii învață respectul pentru adevăr;
Dacă trăiesc în corectitudine, copiii învață să fie drepți;
Dacă trăiesc în bunăvoință și considerație, copiii învață respectul;
Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume.

Bibliografie:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăşmaş Ecaterina Adina, Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, București, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacțiunea părinți-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.scribd.com

GRĂDINIȚA ŞI FAMILIA – PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

Prof.Înv.Preşc.Coroabă Andreea Ioana
Grădiniţa „Castel”- Bucureşti

Funcţia centrală a educaţiei este aceea de formare şi dezvoltare permanentă a personalităţii individului cu scopul integrării sociale optime. Omul este în permanentă interacţiune cu factorii sociali ai existenţei sale.

În această interacţiune, el asimilează normele şi valorile societăţii, modelele sociale de comportament, mijloacele sociale de comunicare umană. Prin aceasta, el este pregătit pentru viaţa socială, pentru asumarea unor roluri şi responsabilităţi. Acest proces se realizează de-a lungul diferitelor etape de viaţă, în cadrul unor forme specifice de activitate socială şi în cadrul specific al unor instituţii sociale: familia, grădiniţa, şcoala, instituţiile culturale, dar şi împreună cu întregul sistem al mijloacelor moderne de informare şi influenţare.

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale şi experienţe de viaţă (socializarea primară sau socializare de bază), şi continuă de-a lungul vieţii omului, odată cu dobândirea unor statusuri şi roluri succesive (socializare continuă sau secundară).Primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentaţie sănătoasă), acestea constituie suportul dezvoltării ulterioare şi îşi pun amprenta asupra întregii personalităţi.

Tot în familie, copilul îşi însuşeşte limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinţi, de felul în care aceştia interacţionează şi îi solicită pe copii.În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinţii oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinţi, cei mici vor învăţa să aprecieze ce e bine şi ce e rău, ce e drept şi ce e nedrept, ce e frumos şi ce e urât în comportamente.

Activitatea educativă din grădiniţă nu poate fi izolată, separată de alte influenţe educative ce se exercită asupra copilului şi mai ales, de cea din familie. Educaţia trebuie să se manifeste permanent ca o acţiune coerentă, complexă şi unitară a grădiniţei şi familiei. **Copiii au mare nevoie de părinţi, fără să-și dea seama de acest lucru. Personalitatea lor fragedă poate fi modelată discret, cu mult tact și mai ales cu argumentele cele mai raţionale de care dispunem.** Construcţia celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie e parteneri. Părinții sunt modele pentru copil. Va fi ineficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună

La intrarea în grădiniţă, părinţii sunt cei care deţin toate informaţiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularităţi de învăţare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În acelaşi timp, grădiniţa, ca prima instituţie care se conduce după principii şi metode ştiinţifice, deţine mijloace specifice pentru valorificarea potenţialului fizic şi psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informaţiilor deţinute de părinţi cu cele ale grădiniţei trebuie să fie în beneficiul copilului.

Termenul de parteneriat presupune realizarea unei alianţe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcţioneze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acţiunii şi strategiilor de atingere a acestora şi de asumarea în comun a drepturilor şi responsabilităţilor.Parteneriatul dintre grădiniţă şi familie reprezintă o primă experienţă relaţională şi de colaborare a părinţilor cu persoanele profesioniste în domeniul educaţiei. Cei mai mulţi părinţi manifestă deschidere, dorinţă de a colabora cu personalul grădiniţei, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicaţi.

Există mai multe aspecte care definesc parteneriatul dintre grădiniţă şi familie:avantajele pe care le implică, motivele care stau la baza acestui parteneriat, rolurile cadrelor didactice şi ale reprezentanţilor conducerii din învăţământul preşcolar şi rolurile părinţilor, blocajele care pot interveni în relaţia de parteneriat.În crearea parteneriatului între grădiniţă şi familie este bine să ne amintim că în viaţa copilului şi a familiei lui orice angajat al instituţiei este important: portarul poate fi ca vecinul care-i salută cu un zâmbet în fiecare dimineaţă, bucătăreasa, bunica ce pregăteşte cele mai grozave mâncăruri, îngrijitoarea, ca sora mai mare care-i ajută pe cei mici să-şi îmbrace pijamaua, iar educatoarea poate fi persoana care le este întotdeauna un sprijin. Fiecare, prin specificul muncii sale, prin felul îşi îndeplineşte atribuţiile şi prin modul în care colaborează cu familia, influenţează dezvoltarea copilului.

Sunt multe modalităţi de colaborare între familie şi grădiniţă: discuţii zilnice, teme săptămânale de consiliere pentru părinţi, şedinţe şi lectorate cu părinţii, vizite la domiciliul copiilor, serbări, lecţii deschise,implicarea părinţilor în derularea proiectelor tematice,participarea părinţilor în organizarea şi desfăşurarea unor acţiuni de voluntariat.

Prin crearea parteneriatului grădiniţă–familie–comunitate copiii câştigă un mediu de dezvoltare mai bogat, între participanţi se creează relaţiile pozitive şi fiecare îşi va dezvolta sentimentul coeziunii sociale.

Bibliografie:„

Educatia timpurie si specificul dezvoltarii copilului prescolar”- 2008
„Metodica activităţilor instuctiv educative din grădiniţă” –Editura Didactică şi Pedagogică-2017

Rolul mamei in creșterea și educarea copilului

Prof. înv. primar Corodan Eleonora,
Liceul Teoretic „ Gheorghe Lazăr” Pecica, jud. Arad

Motto: „Mama este începutul tuturor începuturilor”(Grigore Vieru)

Din prima copilărie, o mare importanță o au relațiile copilului cu mama. Mama devine, dacă nu al doilea Dumnezeu, măcar instrumentul prin care acesta trasează destinul copilului: întreaga sa dezvoltare intelectuală și emoțională, reușita școlară și integrarea sa socială.

Dragostea maternă este prima formă de afectivitate pe care o percepe copilul. Cu ajutorul mamei, copilul descoperă lumea din imediata lui apropiere și sub protecția ei capătă înțeles fiecare lucru.

Părinții, și în mod special mama, trebuie să știe că manierele, exemplele și faptele din căminul conjugal sunt cele dintâi și cele mai puternice simțăminte ce se întipăresc în mintea și sufletul copiilor lor.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Educația pe care copilul o primește în familie este cunoscută și sub numele de „ cei șapte ani de acasă”. Această formă de educație pune bazele integrării sociale ulterioare a copilului. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur. Dar, educația primită în cei șapte ani de acasă, depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, în special dintre copil și mamă, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului. Copilul iubit de părinți se simte protejat, îngrijit, puternic și în siguranță.

Începând încă din primii ani de viață, principala formă de învățare a copilului este imitația, în acest context, membrii familiei reprezentând primele și cele mai importante exemple comportamentale. În societatea contemporană, în care omul modern este permanent antrenat în fluxul agitat al vieții cotidiene, asistăm la o deteriorare a educației în familie. Numărul copiilor abandonați în fața televizoarelor sau calculatoarelor crește în mod alarmant, timpul petrecut de părinți alături de copiii lor fiind din ce în ce mai scurt.În această situație, devine imperativă necesitatea conștientizării faptului că nimic nu poate suplini prezența părinților în viața copiilor lor. Timpul petrecut împreună poate fi extrem de prețios, pentru că neglijarea copilului conduce la dezastre afective, care au consecințe negative pentru integrarea socială a acestuia.

Relațiile afectuoase dintre mamă și copil, cât și relațiile dintre părinți conduc la structurarea pozitivă a personalității.Sociabilitatea copilului mic se dezvoltă prin joc. Joaca mamă-copil este o modalitate extrem de eficientă de responsabilizare a copilului și de învățare socială în familie. Cooperarea, prin schimb de idei și activitate, dezvoltă în mod armonios personalitatea copilului, mai ales atunci când adultul vine, prin intermediul jocului, în întâmpinarea nevoilor de socializare ale copilului. Este esențial contactul continuu între copil și mama sa în timpul primilor ani de viață, copilul dezvoltând un singur atașament profund orientat doar către mama sa, atașament complet diferit de celelalte relații ale sale și care, în cazul destrămării, i-ar cauza o mare suferință.

Rolul mamei este acela de a oferi afecţiune, blândeţe, gingăşie care tempereazǎ asprimea tatălui şi creează un climat de căldură sufletească atât de necesară copilului. Totodată, ea reprezintă prima autoritate cu care se confruntă copilul deoarece, în relaţiile cu ea, el cunoaşte primele reguli, primele obligaţii, primele forme ale moralei. Tot prin intermediul ei, care devine tipar şi model pentru el, descoperă lumea din imediata lui apropiere prin observarea şi imitarea fiecărui gest, fiecărei acţiuni a mamei lui. Astfel că, atitudinea mamei faţă de lucruri, de evenimente, de oameni, faţă de el însuşi determină şi atitudinea copilului faţă de aceleaşi lucruri, evenimente, oameni şi chiar faţă de el, motiv pentru care, de atitudinea mamei, care condiţionează atitudinea copilului, depinde încrederea sau neîncrederea sa, curajul sau teama, voiciunea sau moderaţia, optimismul sau pesimismul său.

Bibliografie :

1. Golu Pantelimon, Verza Emil, Zlate Mielu, **Psihologia copilului**, Editura Didactică și Pedagogică, Bucureși, 1998;
2. Cosmovici Andrei, **Psihologie generală**, Ed. Polirom, Iași, 1996;
3. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, **Psihologia copilului**, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2008.

CEI „7 ANI”… DE ACASĂ ASPECTE PRIVIND FORMAREA PERSONALITĂŢII ŞI A CARACTERULUI

Prof COROI MANUELA IRINA
SCOALA GIMNAZIALA 169 BUCURESTI

Copilul, imediat după naştere, începe să crească şi să progreseze. Modificările corporale cantitative realizate de creştere nu pot fi considerate ca un progres real decât în cazul în care această creştere se asociază cu transformarea treptată a calităţilor psihice ale copilului prin îmbunătăţirea lor. Între creşterea corporală şi dezvoltarea psihică trebuie să existe o armonie perfectă. Perturbările în evoluţie conduc la situaţii deficitare dintre cele mai variate, unele din ele lăsând amprente pe toată viaţa.

Nu se poate vorbi de un copil în perioada preşcolară că nu are bune maniere. Se spune de unii oameni că sunt lipsiţi de “cei şapte ani de acasă”. În cazurile acestea este vorba de o lipsă a modificărilor calitative psihice care trebuiau să urmeze armonios modificările cantitative ale creşterii. Dar forma şi fondul calitativ nu se stabilesc definitiv şi irevocabil doar în primii şapte ani de viaţă. În tot timpul copilăriei şi adolescenţei educaţia poate modifica trăsăturile negative ale copilului.

Prin lipsa celor şapte ani de acasă, oamenii etichetează pe aceia care se prezintă într-o formă nemodelată, aprecierile făcându-se asupra formei şi asupra fondului omenesc. În această categorie sunt introduşi cei neglijenţi în îmbrăcăminte, cei lipsiţi de atitudini politicoase, cei ce nu ştiu să se comporte adecvat la masă, adică cei stângaci sau dezordonaţi în obiceiuri. În cazurile acestea aprecierea este oarecum greşită şi pur formală. În realitate trebuie consideraţi ca “lipsiţi de cei şapte ani de acasă” cei care în copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale în viaţă, fără a constitui totuşi cazuri patologice. Educaţia trebuie să urmărească, pe lângă obiective, să facă din fiecare copil un adolescent politicos.

Manierele bune sunt obţinute de copii în contactul zilnic cu membrii familiei. Ei imită ceea ce văd şi aud. Nu se poate cere copiilor altă comportare decât cea observată la părinţii lor. Străduinţa de a face din copii nişte animale bine dresate nu este prea fericită. Utilizarea formelor de politeţe este strâns legată de obiceiurile părinţilor. Este o greşeală ca un tată să oblige copiii să spună după masă “Mulţumesc!” fără ca el la rândul lui să constituie un exemplu în acest sens.

Obligaţia bunelor maniere la copii nu trebuie să fie legată de observaţii aspre sau să fie o consecinţă a unor discuţii sau rugăminţi repetate. Copilul va mânca corect dacă va vedea şi la părinţi supunere faţă de aceste reguli. Va veni regulat la masă la ora fixă, dacă va vedea şi la părinţi supunere faţă de asemenea reguli. Copilul nu trebuie bruscat, căci forţarea aduce după ea încăpăţânarea negativistă. Dacă un copil nu vine la masă sau nu mănâncă la fel cu toată lumea, pedeapsa psihică dă rezultate mai bune ca cea brutală. “Nu vrei să mănânci cu toată lumea! ... Mâine vei mânca singur”. Şi dispoziţia nu trebuie modificată.

Există în multe familii obiceiul ca un copil să fie depărtat de contactul cu oameni străini. Dacă sosesc musafiri copiii sunt invitaţi să treacă în altă cameră. A lua regulat această măsură este o greşeală. Un copil, prin contactul cu lumea exterioară constată că există şi alte firi şi diverse obiceiuri. Părintele poate să aprobe sau să dezaprobe, după plecarea musafirilor, în faţa copiilor gesturile sau cele spuse de invitaţi, dar acest obicei nu este prea politicos. Copilul va lua notă de spusele celor mari şi va completa interesul lui pentru cunoaşterea lumii. Trebuie să exist un acord între desfăşurarea armonioasă a vieţii de familie şi obiectivele trăirii sociale.

Un om certat cu bunele maniere suportă consecinţele neîndemânării sale în mişcări şi cele ale aspectului dezagreabil cu care se prezintă între oameni. Bunele maniere trebuie să fie compuse din atitudini care se iau în mod automat şi nu prin raţiune. Ele trebuie să aibă ca bază politeţea, delicateţea, tactul, bunătatea. Bunele maniere transformate în legături sociale trebuie să fie adaptate la viaţa colectivă. Desigur că se vor întreba mulţi: “Cum trebuie să se comporte părinţii ca un copil să capete cei şapte ani de acasă?”. În mod normal, psihicul unui copil este influenţat de condiţiile lui de viaţă şi de educaţia primită în casa părintească. Acest psihic este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educaţia trebuie să ducă la obţinerea treptată a dezvoltării inhibiţiei corticale, adică la reţinerea unor manifestări negative.

După vârsta de 3 ani copiii încep să aibă o activitate nervoasă mai activă şi pot fi influenţaţi de procesul educaţiei şi al instruirii primite de la părinţi în casă. Nu orice cunoştinţă sau sfat primit devine pentru copil convingătoare şi îndemn la o comportare pozitivă. Personalitatea lui începe să se manifeste de la vârsta denumită preşcolară. Exemplele bune din viaţa familială vor influenţa în mare măsură comportarea lui psihică. Educaţia copilului trebuie să fie astfel orientată, încât el, însuşindu-şi modurile de acţiune ale părinţilor, să se călăuzească după ele în practică.

Au loc important în educarea copilului până la 10 ani au jocurile şi jucăriile. O fetiţă are o păpuşă. Părinţii trebuie să vegheze ca fata să o întreţină în condiţii bune, să o îngrijească. Nu trebuie să se admită stricarea jucăriilor. Ruperea şi murdărirea lor sunt atitudini care pot obişnui copilul cu dezordinea şi lipsa de igienă. În jocurile colective, părinţii nu trebuie să admită certurile, purtarea nedisciplinată şi expresiile urâte între copii. Trebuie să se favorizeze jocurile în care copilul poate avea un rol civilizat. Copiii se pot juca de-a spitalul, în care medicul dă “Bună ziua!”, spune vorbe blânde şi încurajează pe bolnavi. Se pot juca de-a şcoala , în care profesorul salută copii şi spune “Mulţumesc” după fiecare răspuns.

În jocuri cu obiecte din viaţă, copiii trebuie să joace roluri de oameni a căror purtări sunt demne de imitat. În scop educativ, părinţii pot da copiilor diverse însărcinări casnice. Ei pot fi însărcinaţi cu procurarea de alimente casnice, în care caz nu se vor permite nereguli sau minciuni în mânuirea banilor. O sarcină precisă şi bine organizată place copiilor şi are valoare educativă. Se va dezvolta la ei sentimentul datoriei, grija pentru înlăturarea greutăţilor casnice, obligaţia de a vorbi frumos cu alţi oameni. Dacă dirijările bune sunt fructuoase, din păcate există şi exemple proaste de care trebuie feriţi copiii. Ambianţa familială influenţează temperamentul copilului. Dacă în casă este bună înţelegere şi veselie, temperamentul copilului va lua un aspect calm şi de bună dispoziţie. Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai influenţat de mamă. După 5 ani, tatăl trebuie prin autoritatea lui, să intervină mai activ, copilul înregistrează în mod subconştient toate stările lor sufleteşti.

Părinţii nu trebuie să se lamenteze şi să prezinte în culori negre greutăţile vieţii. Dacă un copil aude pe unul din părinţi cântând, prin imitare va încerca şi el să fredoneze. Pentru formarea “celor şapte ani de acasă” exemplele sunt mai folositoare decât discursurile sterpe.

Părinţii trebuie să vegheze pentru ca copii lor să capete un ansamblu de trăsături morale şi intelectuale necesare formării unei personalităţi superioare. Educarea lor trebuie să fie dirijată spre obţinerea modificărilor de caracter favorabile unei comportări superioare individuale şi sociale. De aceea părinţii trebuie să lupte pentru ca orizontul moral şi intelectual al copilului să fie în continuă lărgire. Copilul nu trebuie considerat ca o statuie de bronz care are un loc fixat, din care nu mai poate fi schimbată. El trebuie să fie activ şi adaptabil, iar părinţii au datoria permanentă de a-l face să progreseze, să se perfecţioneze şi să-şi mărească mereu valoarea umană. Formarea personalităţii la copil este dependentă de inteligenţa lui, de gusturile şi elanurile lui, de instructajul primit anterior.

O componentă a personalităţii unde părinţii pot interveni şi este de dorit să o facă este caracterul. Caracterul reprezintă atitudinea omului faţă de realităţile întâlnite în viaţă, privind însuşirea permanentă şi persistentă a unui fel de a fi, caracterizat prin purtare cinstită, corectitudine psihică şi voinţă fermă. Acest fel de manifestare trebuie să fie însuşit de copil încă din perioada preşcolară, când trebuie să se înceapă pregătirea lui pentru a avea o comportare civilizată.

Nu trebuie să se confunde caracterul cu temperamentul, deşi între ele există legături şi ele se pot influenţa reciproc. Nici caracterul şi nici temperamentul unui copil nu se naşte vicios, sau demn, curajos, vanitos, ipocrit, dar poate deveni aşa pe parcursul vieţii. Mediul dă formare definitivă a omului, după cum şi el influenţează mediul. Educaţia influenţează în mod covârşitor formarea caracterului unui copil. Personalitatea copilului dă coloritul caracterului. Caracterul este multilateral. Pentru a aprecia la justa valoare caracterul unui copil, trebuie să-l apreciem după atitudinea lui faţă de munca şcolară, faţă de membrii familiei, faţă de persoana lui.

Copilul care este lipsit de caracter, are şi un dispreţ faţă de muncă, este leneş şi lipsit de spirit de iniţiativă, prezintă o înclinaţie spre o muncă de rutină, nu este loial faţă de prieteni. Copilul cu caracter bun este modest şi politicos cu oamenii cu care vine în contact, are o comportare prietenoasă cu cei din jurul său, este corect în relaţiile cu ceilalţi copii, nu se îmbracă extravagant, este manierat şi în vorbire nu foloseşte fraze răsunătoare. Modestia lui nu-l împiedică să fie autocritic şi foarte pretenţios faţă de sine însuşi. Are încredere în forţele lui proprii. Nu umileşte pe nimeni, totuşi trăieşte într-o independenţă raţională. Un copil cu un caracter frumos nu respinge contactul cu alţi oameni, judecă şi acceptă sfaturile şi îndrumările pe care le consideră folositoare.

Copilul cu un caracter defectuos este înfumurat, trufaş, arogant, dispreţuitor faţă de colegii săi, are o autoapreciere exagerată, nu suportă contraziceri, evită sarcinile obşteşti. Este un negativist. Este conştient când este mânat spre fapte ce nu concordă cu o comportare corectă şi totuşi nu are tărie de caracter să le poată evita. Primul obstacol în faţa unui copil cu deficit de caracter este încăpăţânarea lui într-o atitudine nedorită. De obicei, încăpăţânarea unui preşcolar este un capriciu al copilului alintat, crescut într-o atmosferă de adoraţie. Este adevărat că complimentarea copilului, fiind exagerată de unii părinţi, nu este totdeauna nocivă copilului. Uneori este necesară pentru că provoacă încrederea în forţele sale. Dirijarea lui trebuie raţionalizată, dar nici în cazul acestora nu trebuie utilizate exagerările. Educatorul din familie, care se preocupă de copil, trebuie să abandoneze prezenţa de spirit, trebuie să-şi păstreze sângele rece şi să continue dominarea asupra lui. În prealabil, părintele trebuie să inspire spiritul de disciplină.

Primele contururi ale curajului se desemnează la vârstă preşcolară. Lipsa de curaj o pot constata părinţii în jocurile colective de copii. Cercetarea trebuie făcută în observarea spiritului tovărăşesc de joc, perseverenţa actelor de curaj, în puterea de stăpânire de sine, în iniţiative, în comportare civilizată. La jocuri se pun bazele sentimentelor datoriei, disciplinei şi comportării în împrejurări diverse. Frecventarea şcolii începe să dezvolte controlul inhibitor la copiii de vârstă mai mare. Părintele educator trebuie să înveţe copilul nu numai ce trebuie să facă, ci şi de la ce trebuie să se abţină.

Munca şcolară trebuie organizată de părinţi pentru dezvoltarea voinţei copilului. În educarea şcolarului, părintele ar face greşeli, cu repercusiuni asupra caracterului, dacă ar sfătui pe copil să ocolească datoria pe care orice elev de a face diferite munci şi să se sustragă de la obligaţiile faţă de colectivul din care face parte. Educaţia sănătoasă poate corecta greşelile în formarea caracterului. Pentru formarea caracterului, părinţii trebuie să utilizeze o a anumită “gimnastică” a comportării. Ei trebuie să combată lenea, egoismul, comoditatea, laşitatea, îngâmfarea. De altfel, munca de formare a caracterului unui copil nu trebuie să se conducă după reguli şablon. Nu toţi copiii de aceeaşi vârstă se aseamănă din punct de vedere psihic. Nu puţini sunt aceia care au avut ocazia să cunoască gemeni care, deşi crescuţi în aceleaşi condiţii, au caractere diferite. Deducem că fiecare a venit pe lume cu alte însuşiri şi că fiecare a răspuns în felul său influenţelor lumii externe. Totuşi, caracterul se schimbă sub influenţa educaţiei, pe când temperamentul rămâne toată viaţa acelaşi.

Un colectiv familial bine închegat are în formarea caracterului o mare influenţă. Copilul nu este influenţat atât de sfaturile, cât de exemplele pe care le constată în familia sa. El este mai influenţat de ceea ce vede, decât de ceea ce i se spune. O morală plicticoasă mai mult dăunează decât foloseşte. Pentru a stimula la un copil o justă îndrumare în formarea caracterului, el trebuie ajutat să fie conştient de insuficienţele lui de caracter şi asigurat că orice defect poate fi lichidat, dacă vrea. Copilul trebuie să asculte de educatorii săi, iar aceştia trebuie să-l laude, desigur când este cazul, pentru a-i ridica moralul.

Se dau mereu sfaturi unui copil să fie cinstit şi să nu fure. Cinstea poate fi socotită ca un caracter etic, dar nu poate fi considerată o însuşire morală. Această premisă este utilă formării unui caracter bun. Dar, dacă un copil este cinstit de teama de a nu fi pedepsit, de teama notelor rele de la şcoală, din egoism, de teama de a nu atinge prestigiul familial, calitatea de a fi cinstit s-ar putea să nu fie durabilă şi să se modifice în goana vieţii. *Ca exemplu negativ se poate da evoluţia lui Jean Jacques Rousseau. În copilărie, J.J. Rousseau a avut greşeli grave de comportare, ceea ce a făcut ca acest om, de valoare genială, să facă greşeli care îi micşorează valoarea socială*. Se confundă de multe ori caracterul cu temperamentul, ceea ce nu este just. Unii psihologi vorbesc de un caracter tare, de unul slab, de un caracter emotiv, de unul agresiv, etc. În cazurile acestea nu poate fi vorba de caractere, ci de un temperament individual.

Copilul de caracter trebuie să fie simţitor, să voiască şi să gândească. Trebuie să fie prietenos cu colegii, trebuie să se conformeze formelor de viaţă corecte, adevărate, în măsura în care le cunoaşte şi le aprobă. Rolul părinţilor este să aprecieze justa valoare a caracterului copilului să ştie să se dăruiască lui prin iubire. Numai astfel se vor obţine consideraţia, iubirea şi supunerea la îndemnurile constructive pe care le dau copilului.

Cei 7 ani de acasă

Prof.inv.primar: Coroiu Elena Adriana
Liceul “Dr. Lazar Chirila” / Baia de Aries

Educaţia unui copil nu se limitează doar la a-l învăţa să scrie, să citească şi să calculeze. El trebuie să înveţe şi cum să se comporte cu ceilalţi, iar asta e răspunderea ta. Obişnuieşte-l de mic cu bunele maniere. Cei 7 ani de-acasă sunt cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relaţiile sociale şi se va simţi mai confortabil în prezenţa celorlalţi decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obişnui cu bunele maniere este să fiţi voi, părinţii, un bun model pentru el. Începe să îl înveţi lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună „te rog” şi „mulţumesc”. Dar buna creştere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să ştie ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere şi chiar într-o discuţie cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate şi îl învaţă ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoşi vor fi trataţi cu respect. Aşadar, cum îl înveţi bunele maniere?

A-l învăţa bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp şi vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcţia corectă. Ţine minte aceste sfaturi:

- Chiar dacă a greşit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aibă nevoie doar de una-două lecţii de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.
- Explică-i clar şi învaţă-l ce anume trebuie să facă sau nu. În loc să îi spui un scurt (şi pentru el greu de înţeles): „Nu mai fi atât de grosolan”, spune-i: „Nu este politicos să râgâi la masă, dar, dacă o faci, se cuvine să îţi ceri scuze”. Sau, dacă zbiară prin casa, nu-i spune: „Încetează cu ţipetele în casă”, ci fii mai blândă, ca să înţeleagă în fond ce aştepţi de la el: „Te rog, nu mai ridica vocea în casă”.
- Dacă cel mic îşi exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puţin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi. De exemplu, când el zice: „Iahh, îmi vine să vărs când văd chestia asta verde”, tu corectează-l spunând: „Frumos ar fi fost să spui că nu îţi place deloc spanacul”.
- Fii înţelegătoare şi acceptă-i greşelile. Aminteşte-ţi că nu este încă suficient de matur pentru a şti bine cum trebuie să se comporte în anumite situaţii. Şi noi, adulţii, greşim adeseori, darămite ei…
- Educaţia se face doar acasă, cu discreţie, în familie. Nu îi ţine prelegeri şi nu îl critica în public, nu îl umili şi nu îl jigni faţă de străini, chiar dacă greşeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de faţă cu alţii dovedeşte că nici tu nu ai prea fost atentă la lecţiile de bune maniere.
- Fii consecventă. L-ai învăţat de la 2 ani să spună „te rog” şi „mulţumesc”? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.
- Oricum, procesul de educaţie nu se opreşte la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea tarziu ca să înveţe ceva!

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

FAMILIA SI ROLUL SĂU ÎN EDUCAREA COPILULUI

prof.înv. primar Ramona Coroiu
Şcoala Primară nr.1 Gurani, jud. Bihor

Nimic din ceea ce făureşte omul in efemera sa existenta pe acest pământ nu se ridica atâta la sublim , lacreaţie la dăruire de sine, jertfa si îndeplinire, pe cat este creşterea, educarea si dezvoltarea copiilor cea mai deplina si sensibila bucurie a vieţii.

Între factorii educaţiei familia a fost şi este considerată ca factor prioritar şi primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educaţia începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel sa afirme că „ in familie si pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter"

În procesul educativ, părinţii trebuie să ţină seama de particularităţile de vârstă si individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferenţiază pe cea precedenta de cea următoare. După naştere in viaţa copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât şi psihic. Sub influenţa condiţiilor de viaţă ca şi a educaţiei el poate fi dirijat în direcţia dorită, întrucât organismul are o mare putere de creştere şi dezvoltare fiind şi foarte maleabil. Ca urmare, acţiunile educative exercitate de părinţi trebuie să fie raţionale şi continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsa legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Procesul de dezvoltare nu trebuie înţeles ca o adăugire la ceea ce a fost la naştere, ci ca o transformare calitativă ce se realizează pe măsură ce organismul copilului creşte. În funcţie de caracteristicile anatomo-fiziologice , părinţii pot folosi metode şi procedee educative adecvate fiecărui copil, ei pot contribui la dezvoltarea personalităţii acestuia. Până la vârsta de 3 ani părinţii constituie primul exemplu, unicul model de viaţa, de comportare, cu ce mai mare influenţă asupra copilului.

A.S Makarenko a acordat o importanţă deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educaţie. „ Bazele educaţiei se pun până la 5 ani - spunea el -ceea ce aţi făcut până la 5 ani reprezintă 90 % din întregul proces educativ; după aceea educaţia omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeţi sa gustaţi roadele căci florile pe care le-aţi îngrijit au fost pana la 5 ani".

Pe parcursul activităţii mele didactice am încercat să cunosc familiile copiilor condiţiile de viaţă, regimul de activitate şi odihna raportul dintre părinţi, părinţi-copii precum si climatul familial în general. Am încercat să conştientizez familiile de rolul şi importanţa care o au în formarea propriilor copii. Copiii nu au nevoie numai de mâncare şi îmbrăcăminte, ci şi de afecţiune din partea noastră ca părinţi. Trebuie sa le fim exemplu prin toata activităţile desfăşurate să fim înţelegători şi preocupaţi de ei, de ceea ce fac. Am întâlnit copii a căror părinţi erau inconsecvenţi în exercitarea influenţelor educative - uneori prea indulgenţi, alteori prea exigenţi, faţa de comportamentul copiilor – făcând să apară manifestări violente ale acestora, legate mai ales de satisfacerea unor trebuinţe organice. Prin frecventarea grădiniţei şi printr-o bună colaborare cu familia am reuşit sa înlăturăm aceste manifestări negative.

Chiar dacă locuim la ţară părinţii sunt foarte preocupaţi ca fiecare copil sa beneficieze de instrucţie conform posibilităţilor sale, antrenându-se şi ei în acest sens. Aceştia participă cu mult interes atât la realizarea obiectivului prioritar al grădiniţei adaptarea la regim,ul activităţii şcolare dar şi activităţilor extraşcolare.

Serbările pe care le-am organizat cu diferite ocazii au fost un bun prilej de cunoaştere si satisfacţie reciprocă. Chiar daca uneori am avut emoţii în procurarea costumaţiei copiilor la unele scenete acestea s-au rezolvat datorita interesului si preocupării părinţilor. Cu foarte multa bucurie şi satisfacţie şi-au scos din lada de zestre costumele populare pentru a participa la concursurile judeţene pentru preşcolari sau la realizarea proiectelor tematice.

Exemplele de dragoste de comportare delicată şi de respect ii fac pe copii să nutrească la rândul lor dragoste şi respect la rândul lor, faţă de fraţi şi mai târziu faţă de fraţi şi de colegi. În teoria pedagogică, precum şi în practica educaţională, noţiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noţiunea de exigenţă. Actul pedagogic fie în şcoală, fie în familie, evoluează pe cadranul dragoste – exigenţă, iubire – respect, autoritate – încredere. Nu teama de pedeapsă trebuie să îl determine pe copil la acţiune ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur şi de a se afirma ca personalitate.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Inv. Primar Cosac Carmen Maria
Liceul Sanitar „Antim Ivireanu”, Rm. Valcea

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ
O naţiune morală, o lume câştigată!

Prof. înv. preşc., Cosău Claudia
Şcoala Gimnazială Tulgheş
Jud. Harghita

Noi, cei mari, uităm adesea că am fost copii.
Şi lucrul acesta ar trebui să ni-l aducem aminte,
mai ales când ne găsim în faţa copiilor. (Alexandru Vlahuţă)

Familia constituie nucleul unei societăţi stabile în care avem datoria să ne creştem şi educăm copiii, conform unor principii şi valori morale. Copilăria timpurie ne oferă indicii asupra comportamentului copilului mare. Dacă în familie, copilul observă modele pozitive de urmat, acesta le va urma şi când devine adult. De aceea e bine să ne concentrăm atenţia asupra modelelor şi comportamentelor pozitive şi să le consolidăm. Sunt preluate mai uşor modelele negative, acestea având impact imediat emoţional, dar trebuie luat în considerare şi tipul de comportament pe care copilul mic l-a dobândit.

Părinţii care pot oferi stabilitate emoţională prin oferirea ajutorului lor imediat ce copilul îl solicită, vor avea parte de un copil care are încredere în ei, care are curajul de a explora mediul în care se dezvoltă; copilul care nu găseşte consecvenţă în modelul de urmat sau în cerinţele care i se impun va deveni anxios, timorat, nesigur în acţiunile sale; copilul care nu găseşte susţinere din partea părinţilor va învăţa să fie independent, matur precoce dar cu lacune emoţionale.

Un copil "bine crescut", cu cei şapte ani de acasă, e modelat după mediul în care creşte şi învaţă. *Salutul* pe care îl aude zilnic şi îl utilizează şi la grădiniţă e unul din ingredientele care conduc la formarea unei conduite morale. Ce ne facem, însă, dacă părintele copilului "uită" să-i salute pe cunoscuţi? Apoi, ne gândim că e normal ca *prezenţa* unei persoane cunoscute aflate în jurul nostru să nu treacă neobservată şi să nu ne fie greu să-i adresăm o întrebare, să-i apreciem un gest ori să ne interesăm de sănătatea acesteia. Ce ne facem, însă, dacă părintele, în graba sa, *nu-l observă* pe aproapele său? *Generozitatea* unora dintre noi lipseşte cu desăvârşire, deşi avem, de multe ori, lucruri inutile de care ne putem uşor lipsi dar care, unui om nevoiaş, i-ar fi de un real folos. Nu e simplu să le oferim preşcolarilor modele pozitive de urmat în ce priveşte protecţia mediului, ţinând cont că au modele diferite în familie: părinţii unora dintre ei aruncă menajul pe albia râului, defrişează ilegal păduri, îi mobilizează chiar şi pe copii în acţiunile lor. E uşor să fim *toleranţi* cu oamenii din jurul nostru dacă şi noi, la rândul nostru, am fost educaţi de către părinţii noştri, în acelaşi spirit. Săracul, bogatul, negrul, vietnamezul, vorbitorul de o altă limbă, aroganţa, opulenţa sunt elemente care pot constitui opusul elementelor toleranţei dar, cu *educaţie* din partea părinţilor şi a societăţii, acestea pot deveni o condiţie esenţială pentru comuniunea în alte medii, cu alte naţiuni. Ce ne facem dacă aceste "ingrediente" lipsesc părintelui în care noi, educatorii dar şi societatea, ne-am pus încrederea că ne vor da copii care au crescut cu bunul simţ, cu spirit civic şi dorinţa de a face bine? Ce ne facem dacă un copil vede greşeala părinţilor săi prin prisma obiectivităţii sale dar nu poate reacţiona? Ni se întâmplă des, în mediul educaţional să lucrăm cu astfel de copii care au simţul adevărului bine dezvoltat şi să cântărească lucrurile corect. Datoria noastră e să-i facem să înţeleagă că uneori şi părinţii pot greşi, deci, ideal ar fi ca şi ei să aibă capacitatea de *a-şi recunoaşte greşeala*. Iar datoria noastră supremă este să le asigurăm acestor copii o educaţie de calitate iar a societăţii e aceea de a le asigura un mediu natural şi educaţional optim. Şi ce e mai important: să nu uităm că am fost şi noi, copii.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASA ESENTIALI PENTRU UN VIITOR DE SUCCES?

PROF. COȘEREA NICOLETA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU’’
CORABIA, OLT

Când spunem „cei șapte ani de acasă’’ ne gândim la educația primită de un copil de la părinții săi de la naștere până în momentul în care el merge la școală.

Încă din fragedă pruncie părinții încearcă să formeze un copil cu o educație frumoasă, să-i arate și să știe să facă diferența între bine și rău, să știe să alegă calea cea bună și dreaptă în viață, să păstreze echilibrul și să fie cumpătat în tot ceea ce face, să aibă capacitatea de a spune adevărul indiferent de consecințe, pentru ca mai târziu părintele să poată spune cu mândrie: DA, ACESTA ESTE COPILUL MEU .

Climatul, mediul, familia, întreaga copilărie își pun amprenta asupra creșterii și formării unui copil care va deveni adolescentul de mâine și mai târziu un om de nădejde sau nu, al societății. Așadar, familia este cea care pune bazele unei creșteri sănătoase pentru individul de mai târziu.

Familia este cel dintâi factor de care fiecare om are nevoie ca să trăiască, omul fiind unul dintre cele mai vulnerabile și neputincioase ființe la naștere. Ea este mediul cel mai prielnic pentru nașterea și dezvoltarea normală a oricărui copil. În familie copilul își formează o educație religioasă care-l va ajuta mai târziu - învață primele rugăciuni, cum să-și facă semnul Sfintei Cruci, părinții fiind cei care pentru prima data vorbesc copiilor despre Dumnezeu și le insuflă dragostea față de El și față de Biserica, înainte de a veni la școală. În familie învață ce înseamnă un stil de viață sănătos. Aici își formează dorința de a participa la viața culturală și socială și învață ce înseamnă altruismul și puterea de a dărui.

Dacă familia nu-i oferă copilului confortul fizic și afectiv de care el are nevoie, atunci la acel copil ca apărea lipsa încrederii în forțele sale, neîncrederea și teama. Orice copil trebuie încurajat și îndrumat.

Pentru a forma un tânăr sănătos din punct de vedere moral părinții înșiși trebuie să fie un exemplu de urmat pentru copiii lor, căci „copiii sunt oglinda părinților’’.

Una din cele zece porunci dumnezeiești este „cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie ție bine și să trăiești ani mulți pe pământ’’. Însuși Dumnezeu ne arată încă de la începuturi ce înseamnă „cei șapte ani de acasă’’ prin această poruncă : a iubi aproapele, a face tot binele cu putință, a asculta, a respecta ideile celui de lângă tine, chiar dacă nu corespund cu alte tale, a ajuta la nevoie, a te ruga pentru cel aflat în suferință , a mulțumi, a arăta recunoștință și compasiune față de nevoințele oamenilor.

În zilele noastre tot mai rar întâlnim copii cu „cei șapte ani de acasă. Lipsa părinților plecați în lume pentru a le oferi un trai mai bun, a dragostei părintești, jocurile violente pe care le joacă pe calculator, vulgaritatea transmisă uneori la televizor fac din aceștia niște copii depresivi, închiși, violenți, care nu știu să se comporte și să se integreze mai târziu în societate.

Rar mai vedem astăzi cazuri în care un tânăr să ofere locul său unui bătrân într-un mijloc de transport sau să ajute un nevăzător să treacă strada, indiferentismul fiind o caracteristică a timpurilor pe care le trăim. Așadar, între Familie-Școală și Biserică trebuie să existe o strânsă legătură pentru a crește, cu adevărat , copii armonioși având „cei șapte ani’’.

PROIECT EDUCAȚIONAL NAȚIONAL
„Cei șapte ani de acasă!”
Puterea exemplului personal

prof. Coşereanu Mihaiela – Doina
Şcoala Gimnazială „Ioan Slavici”, Oradea

Aflată la baza formării ca adult, educația primită în copilărie este definitorie. „Cei şapte ani de acasă” sunt ca o temelie la o casă: cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă! Educația nu se oglindește doar în a învăța să citești, să scrii, să socotești, ci și în formarea unor deprinderi comportamentale de conduită civilizată.

Perpetuată de-a lungul vremii, expresia „cei șapte ani de acasă” reprezintă reflecția educației primite de copil în familie, în primii ani de viață. Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politeţe şi de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde de la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Deoarece, în prezent, copilul intră la școală la șase ani, se adaptează expresia la „cei șase ani de acasă”, dar sensul acesteia se păstrează. Când utilizăm această expresie, gândul ne duce la un copil bine-crescut, care salută respectuos, vorbește și se comportă cuviincios, face curățenie în urma lui, după ce a mâncat sau a lucrat ceva, etc.

Până la 6 – 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate – în principal prin educaţia primită acasă, un anumit grad de autonomie: deprinderi de autoservire, ordine, reguli de igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi, dar și exteriorizarea trăirilor, a sentimentelor și a emoțiilor, fie pozitive, fie negative, bune maniere și comportament civilizat, limbaj corect transmis, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător, consecvența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției, perseverența în realizarea uneri sarcini. Unele dintre însușirile dobândite în perioada copilăriei devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competitivitate, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc. Altele influențează dezvoltarea de mai târziu. Un copil criticat permanent și pedepsit destul de des, se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele, ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Școlarul mic intră într-un mediu nou pentru el, chiar dacă a frecventat grădinița. Școala, de la mediul înconjurător, la colegii de clasă și la cadrul didactic, stârnesc în copil sentimente și atitudini diferite. Încă din primele zile de şcoală se pot observa copiii care au „cei şapte ani de acasă” şi pe cei care, dimpotrivă, au mari carenţe de comportament civilizat. Rolul important este cel al părinților, cu precădere al mamei. Părinții sunt modelele pentru copii. Politețea este oglinda familiei. Copilul învață, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Un copil care este educat frumos şi cu grijă va şti cum să se poarte la şcoală, cum să se prezinte în viitor la interviul pentru un loc de muncă, cum să-şi facă prieteni şi cum să şi-i menţină. Aşadar, cei şapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze și să fie acceptat.

Bineînţeles, în cei şapte ani de-acasă intră şi o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalţi, că ştie să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om!

Un copil care are cei şapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care ştie să spună „mulţumesc“ şi care are o conduită bună în orice situaţie, atât în societate, cât şi în viaţa particulară. Copilul îşi însuşeşte acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple şi argumente clare. Puterea exemplului este uriaşă!

„O atitudine respectuoasă, și nu una constrângătoare, angajamentul de a lucra cu copiii pentru a le dezvolta capacitatea de a se comporta frumos, deschiderea de a afla ce a mers prost și de a rezolva acel lucru împreună – toate acestea conduc la o abordare care nu numai că e mai plăcută, dar are și șanse mai mari de a da rezultate de durată.”(Alfie Kohn).

Bibliografie:

Cury, Augusto: „Părinți străluciți, profesori fascinanți”, Ed. For You, 2005;

Kohn, Alfie: „Pedepsiți prin recompense - Cum să evităm bulinele roșii, bonusurile, lauda și alte feluri de mită”, Ed. Multi Media Est Publishing, 2014;

Kohn, Alfie: „Parenting necondiționat”, Ed. Multi Media Est Publishing, 2013.

CEI ŞAPTE ANI,

BUCUR COSMINA
GRĂDINIŢA „AŞCHIUŢĂ” CLUJ-NAPOCA

Dicţionarul praxiologic de pedagogie defineşte educaţia ca fiind „ proces psihosocial complex, teleologic şi axiologic, care vizează dezvoltarea liberă şi integrală a individualităţii umane, formarea şi dezvoltarea permanentă a personalităţii umane, capabile de integrare socială şi profesională, în raport cu cerinţele impuse de societate”

Cei şapte ani reprezintă educaţia primită de la părinţi în primii ani de viaţă.

O educaţie bună nu înseamnă a-l învăţa pe copil să scrie şi să citească (a-l învăţa cifrele şi literele, în cazul grădiniţei), ci constă în a-l învăţa bunele maniere, felul în care trebuie să se comporte cu cei din jurul său, de aceeaşi vârstă sau mai mari. Foarte mulţi copii din zilele noastre nu au, din păcate cei şapte ani de acasă. Acest lucru se datorează, in principiu răsfăţului excesiv din partea părinţilor şi a bunicilor. Nu trebuie să minimalizăm, influenţa bunicilor în educaţia nepoţilor.

Ioan Hrisostom defineşte educaţia prin prisma religiei - „A educa înseamnă…a-l creşte pe copil moral şi în evlavie, a-i modela inteligenţa, a forma un atlet pentru Cristos. Educaţia este asemenea unei arte însă artă mai mare decât educaţia nu există pentru că dacă toate artele aduc un folos pentru lumea de aici, arta educaţiei se săvârşeşte în vederea accelerării la lumea viitoare.”

La grădiniţă printre regulile grupei se numără şi: BUNĂ ZIUA, TE ROG FRUMOS ŞI MULŢUMESC! Aceste cuvinte magice folosite atât în grădiniţă, cât şi acasă contribuie la formarea şi educarea copiilor. Dacă de mici, copiii sunt educaţi de părinţi cu principalele norme, reguli şi valori morale, atunci acei copii vor avea respect faţă de tot ce îi înconjoară şi vor avea un comportament demn de nişte oameni educaţi. „Normele şi regulile morale, înţelese ca seturi de prescripţii privind comportamentul omului în relaţie cu semenii săi şi societatea în ansamblul său, sunt caracterizate printr-un nivel ridicat de interiorizare şi sunt impuse în acte de conduită, atât de către propria conştiinţă cât şi de către presiunea, implicită sau explicită a atitudinilor celorlalţi. ”Valorile morale reprezintă măsura în care un anumit comportament sau conduită este apreciată de către marea majoritate a societăţii în raport cu sistemul etic de referinţă” (pag. 270-271 M. Ionescu,V.Chiş coord. „Pedagogie-suporturi pentru formarea profesorilor”).

Familia exercită influenţele educative asupra copiilor, mai ales în primii ani de viaţă, contribuind la formarea caracterului. În cadrul familiei se disting relaţii: între copii-copii (fraţi), copii-părinţi şi părinte-părinte (mama-tata) sau unde sunt şi bunici:copii-bunici, părinţi-bunici. Părinţii oferă modele copiilor, prin comportamentul pe care îl au unul faţă de celălalt, faţă de copii, faţă de ceilalţi oameni cu care intră în contact în viaţa de zi cu zi. Familia este cea care îi oferă copilului primele deprinderi de politeţe. Noul Dicţionar Universal al Limbii Române defineşte politeţea ca fiind „ un ansamblu de reguli de comportament în spiritul bunei creşteri, al bunei-cuviinţe.” Deprinderile de politeţe se materializează în obişnuirea copilului de a folosi formulele de politeţe impuse de situaţie. Prima deprindere este salutul. Copilul va învăţa de moc să salute, işi aude părinţii şi apoi instinctiv, salută şi el. La început, copilul va saluta, îndemnat de părinţi, iar pe măsură ce va creşte va saluta din proprie iniţiativă. Această deprindere învăţată în familie se continuă la grădiniţă, prin salutul la venirea şi la plecarea copilului din grădiniţă. Copilul va fi învăţat să mulţumească atunci când primeşte ceva, la masă atunci când i se va spune: poftă bună, el va mulţumi, jucăriile nu se vor lua din mână, ci se va spune „te rog frumos” să-mi dai…

Pentru realizarea unei bune educaţii trebuie să existe o concordanţă între atitudinea părinţilor şi cerinţa impusă.

BIBLIOGRAFIE:

1. M. Bocoş coord. „Dicţionar praxiologic de pedagogie” editura. Paralela 45, Piteşti 2016.
2. Noul Dicţionar Universal al Limbii Române, editura Litera, Bucureşti 2017
3. M. Ionescu, V. Chiş. Coord. „Pedagogie- suporturi pentru formarea profesorilor”, editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
4. Silvia Dima „Cei şapte ani de acasă”, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1999.

Cosor Emilia

COPIL UNIC

Căutând să se mențină în linia generală a timpului, a regiunii și a mediului lor social, părinții nu trebuie să fie obsedați de principii prea absolute.

Totuși, pentru a da copiilor lor o creștere bună, părinții trebuie să încerce să le formeze imediat după naștere un număr de automatisme pe care le-au învățat și ei.

Deprinderile de politețe, de curățenie fizică și vestimentară, de punctualitate, au o mare importanță, la fel deprinderea de a asculta. Ele obligă la controlul de sine și duc la respectul celorlalți. Dobândite în timpul celei mai fragede vârste, ele par naturale, evidente; învățate în mod amabil obiceiurile acestea se păstrează toată viața.

Astfel, un copil trebuie întotdeauna să-și pună la loc jucăriile, ca și celelalte obiecte pe care le-a folosit. Trebuie să învețe să spună ”aș dori” și nu ”eu vreau”. Trebuie să salute persoanele mari, să stingă lumina când nu-i este necesară. Trebuie să închidă încet ușile, să-și aranjeze hainele, părul și să se spele pe mâini.

Când un copil trăiește singur cu tatăl și cu mama lui, există totuși primejdii reale. Primul pericol, aproape inevitabil într-un cămin unit și armonios este că băiatul sau fata este oarecum „prea iubită”. Afecțiunea părintească se fixează asupra unui singur obiect și de aceea, aceasta capătă o importanță mult mărită. În special mama riscă mult să se manifeste ”supraocrotitor”, ea proiectează teama ei de viitor asupra copilului. Copilul însuși va considera curând lumea ca fiind plină de primejdii. Prezentându-se într-un stadiu avansat în privința limbajului și părând degajat în exterior, el se va putea dovedi foarte înapoiat în plan afectiv și sentimental.

O altă primejdie care-i pândește pe părinți este dorința de a voi să modeleze copilul exclusiv după gustul lor, fără a ține seama de alegerea făcută de copil, mai ales pe planurile profesional și cultural. ”Vei fi medic!”, ”Vei cânta la pian!”etc.

Părinți cu copil unic, nu fiți prea dejamăgiți dacă în ciuda străduințelor pe care le depuneți, el nu se va conforma tuturor dorințelor dumneavoastră; el va fi mai fericit dacă se dezvoltă într-un sens care va fi al lui propriu. Dacă-l iubiți pentru el și nu pentru voi, să vă bucurați că și-a găsit drumul ”său”, chiar dacă acesta vă cam îngrijorează sau vă lasă în singuratate.

Bibliografie:

Joubrel H., Bertrand P., Dicționar al educației în familie, Editura Didactică și pedagogică, București, 1968.

„ CEI 7 ANI DE ACASA”

PROFESOR INV PRESCOLAR - COSTA SOFIA
UNITATEA DE INVATAMANT: SC GIM PETROS – GR PP BARU

„Cei 7 ani de acasă”, în opinia mea, sunt testul iniţial al vietii.

Primii paşi ai unui copil se fac în familie, apoi în alte instituţii cum ar fi grădiniţa, şcola.

La intrarea în gradiniţă fiecare copil este testat prin evaluarea iniţială, ce se desfăşoară într-un interval de două săptamani. Evaluatorul observă comportamentul copilului, bagajul cu care acesta intră în gradiniţă. Acest bagaj conţine informaţii foarte importante, este foarte vast şi depinde de mai mulţi factori : sociali, culturali şi, în mare masură, de mediul familial din care provine. Familia este cea care primeşte notă pentru ceea ce a acumulat copilul de la naştere până la intrarea în colectivitate.

Bagajul constă în lucruri care ni se par mărunte, însă pentru educaţia copilului şi formarea acestuia sunt vitale .

În sânul familiei începe formarea personalităţii şi coportamentul copilului. Coportamentul are la bază relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea şi afecţiunea părinţilor clădeşc un copil bine crescut, protejat şi încrezător în forţele proprii.

Copilul copiază comportamentul părinţilor cu uşurinţă. Ei trebuie să realizeze că şi un bebeluş, cât ar fi de mic, copiază ceea ce vede, aude sau simte, acestea fiind fundamentul viitoarei sale personalităţi.

Exemplu: Procesul de invăţare al bunelor maniere durează foarte mult. Copilul va lua cescuţa de pe masă cu usurinţă dacă părinţii ar face acelaşi lucru de fiecare dată . Acesta vede, iar în timp va adopta gestul, devenind apoi un obicei.

Copilul nu citeşte dacă în casă nu vede o carte sau dacă parinţii nu-i citesc niciodată. Cand un părinte citeşte, copilul se aşează singur şi cu curizitate, astptând să i se citescă şi lui.

Cea mai sănatoasă creştere e aceea unde părinţii respectă anumite reguli, principii, au un dialog plăcut, în casă e o atmosferă caldă şi prietenoasă, participă ambii părinţi la educatie: joacă, masă, citit, plimbări în parc etc.

Fiind profesor în învătământul preşcolar şi părinte al generaţiilor fără telefon mobil, tabletă, televizor, trag un mare semnal de alarmă către toţi părinţii din noua generaţie: să ofere mai mult timp şi mai multă afecţiune copiilor până nu e prea târziu. Copiii preferă telefonul şi să fie lăsaţi singuri, sunt foarte cuminţi, nu fac nimic rau, DAR, un mare DAR, în timp, aceştia devin vulnerabili, plictisiţi, lipsiţi de creativitate si poftă de joacă. Este grav să nu observăm copilăria copiilor nostri, să nu le oferim o copilarie, totul pleacând de la noi, părinţii. Tot ce aşternem în faţa lor sunt scările pe care vor urca alte si alte generaţii. Să nu uităm că prima treaptă este familia, adică „ Cei 7 ani de acasă”.

Adaptarea scolara

Prof.inv.primar Costache Carmen
Scoala Gimnaziala Nenciulesti ,jud Teleorman

În sistemul general al ştiinţelor, ***adaptarea*** este concepută *ca una dintre proprietăţile fundamentale ale organismelor vii de a-şi modifica structurile şi funcţiile, corespunzător schimbărilor cantitative şi calitative ale mediului înconjurător.* (N. Oprescu, 1998)

Vizând personalitatea umană, adaptarea reprezintă expresia ansamblului de activităţi prin care o persoană îşi modifică conduita pentru a se acomoda optim mediului în care îşi desfăşoară activitatea. Adaptarea apare, astfel, ca un proces de organizre şi reorganizare dintre subiect şi condiţiile ambientale.

În concepţia lui Jean Piaget, adaptarea desemnează *procesul de echilibrare între asimilare şi acomodare*.

Adaptarea şcolară exprimă *calitatea şi eficienţa concordanţei între personalitatea elevului şi cerinţele şcolare.*

Adaptarea şcolară exprimă calitatea şi eficienţa realizării concordanţei dintre cerinţele obiectivelor educaţionale şi răspunsul comportamentului elevului faţă de ele, *„procesul de realizare a echilibrului dintre personalitatea, în evoluţie şi exigenţele ascendente ale noilor condiţii de muncă şi de viaţă ale elevului”*. (A. Coaşan, 1991)

Personalitatea copilului se găseşte într-o continuă evoluţie, răspunzând exigenţelor şcolare care, şi ele, evoluează. De aceea adaptarea şcolară nu se referă numai la intrarea copilului în şcoală, ci este un proces care trebuie apreciat prin raportarea personalităţii mediului şcolar la o anumită etapă de dezvoltare a copilului. Ea începe încă din familie şi se continuă în instituţiile pe care le frecventează copilul (grădiniţă, şcoală), ridicând probleme la trecerea pragurilor de la familie la grădiniţă, de la grădiniţă la şcoală, de la ciclul primar la cel gimnazial ş.a.

Acum cativa ani , am primit in clasa un copil care nu frecventase gradinita .Diferenta intre el si ceilalti copii era foarte mare .Provenind dintr-o familie modesta ,parintii nu comunicau cu el ,era al doilea copil ,din patru copii , un frate mai mare ,altii doi mai mici .Dupa doi ani de munca ,la clase simultane,acest copil a reusit sa pronunte corect ,sa invete culorile ,sa recunoasca literele ,cifrele etc . Principala vina este a parintilor care refuza integrarea copiilor in gradinita .

Bibliografie:

- ***Bazele teoretice ale psihopedagogiei preşcolare*** – editura V & I Integral, Bucureşti 2007
- ***Laborator metodic*** – Supliment metodic al revistei „Invăţământul primar” – nr. 1 – 2 /2006
- ***Revista „Învăţământul preşcolar”*** – nr. 1- 2/ 2008
m.d.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Costache Cristina Narcisa
Liceul Sanitar ”Antim Ivireanu”, Rm. Vâlcea

Dacă ești ”politicos”, ”bine crescut” și ”manierat” înseamnă că respecți niște norme, te conformezi unor reguli și precepte pe care le consideri ”juste” sau ”adecvate”. Materia ”ghidurilor de maniere elegante” contemporane este alcătuită încă din astfel de norme, reguli și precepte.

Când le citim, universul pe care ni-l descriu ne este în același timp familir și străin. Familiar, pentru că ne recunoaștem în el viața de zi cu zi: mersul la serviciu, plecările în concediu, metroul, vizitele prietenilor, petrecerea de Revelion sau nunta unei prietene...Străin, deoarece toate acestea sunt ordonate, structurate și codificate. Este o lume previzibilă, care nu rezervă surprize. Orice întrebare am pune, găsim imediat și un răspuns.

Găsim imediat o mulțime de sfaturi, la prima vedere arbitrare și imposibil de reținut. Dar ne dăm repede seama că toate se organizează în ansambluri coerente și bine alaborate. Așadar, pentru că a trăi în societate înseamnă a trăi sub privirile celorlalți, o primă serie de precepte se referă la *felul în care ne prezentăm*.

Deoarece lumea seamănă cu o scenă, un alt ansamblu ar putea descrie *relațiile sociale* ca pe un fel de *com-media dell'arte.* Fiecare îşi joacă rolul şi se adaptează partenerului pentru ca spectacolul să poată continua nestingherit, orice s-ar întâmpla. În această optică, a trăi printre ceilalţi înseamnă a-ţi păstra locul într-o reprezentaţie a cărei intrigă se ţese cu ajutorul relaţiilor sociale.

Deoarece trebuie să te adaptezi neîncetat situaţiei, felul în care îţi joci rolul pe marea scenă a lumii depinde la fel de mult de *locul* şi *momentul acţiunii*, ca şi de persoana în faţa căreia te afli.

Prin urmare, deoarece societatea are întâietate asupra individului şi sociabilitatea asupra individualităţii, orice eveniment, cât de cât important, se celebrează în mod colectiv; astfel, viaţa socială este jalonată de *micile* şi *marile ceremonii* la care ia parte întreaga comunitate.

Se prea poate ce un om bine crescut să fie mai ales decât acela care ştie să lase această impresie. Nu mai este nevoie să subliniem importanţa a tot ceea ce ţine de propria noastră prestanţă: felul în care ne exprimăm sau ne îmbrăcăm, ţinuta corporală..Această preocupare pentru înfăţişare se întrevede în expresia”înaltă ţinută” care combină aspectele estetice şi cele morale.

Dar înfăţişarea nu înseamnă numai atât. Ea este emblema poziţiei sociale, a „identităţii”. Şi, a avea o prestanţă bună înseamnă a ne confirma locul pe care ni-l atribuie societatea.

Simțul estetic poate primi diverse nume – eleganță, distincție, farmec, stil, gust – care se regăsesc și se confundă în discursul manierelor elegante. Însă orice nume i-am da, el respectă mereu câteva principii fundamentale.

Primul este *îngrijirea:* ca să fii prezentabil trebuie să fii curat. Nimic nu scuză murdăria, neglijența sau delăsarea: unghii îndoielnice, dinți neîngrijiți, păr nepieptănat, haine pătate, nasturi care atârnă, pantofi plini de noroi...

Curățenia ”fizică” își găsește un echivalent în cea ”morală”. Ne vom feri de a ne ”murdări” prin cuvinte grosolane, cu aluzii scabroase – mai cu seamă sexuale, sau care țin pur și simplu se bârfă. Orice atitudine prea vădit seducătoare este exclusă: fără poziții provocatoare sau priviri languroase.

Al doilea principiu – *armonia* – constă în arta de a găsi și a combina lucruri care merg bine împreună. O persoană elegantă ştie nu numai să potrivească diferitele elemente vestimentare (culori și accesorii) între ele, dar și să-și armonizeze ținuta cu aspectul fizic, cu vârsta sau momentul zilei, cu locul unde se află și cu activitatea pe care o desfășoară. Aceleași condiții se impun limbajului, care trebuie și el să se potrivească cu vârsta și statutul. Dacă putem tolera câteva cuvinte de argou rostite de un artist boem sau de un adolescent acasă la el, aceleași cuvinte sunt mai puțin admisibile în cadrul unor relații mondene sau profesionale.

Armonia primează asupra oricărei alte considerații estetice. Nici măcar ”moda” nu i-o poate lua înainte: ea nu este decât un criteriu orientativ ce trebuie modulat în funcție de vârstă, aspect fizic și situație.

Discreția stă și ea la la baza distincţiei. Astfel, o persoană distinsă nu va abuza de culorile prea vii, va alege mai degrabă hainele cu croială simplă, machiajul și bijuteriile discrete, nu va fi artificială, nici afectată în gesturi sau vorbe... Pe scurt, în nici un caz nu va încerca să ”iasă în evidență”. De altfel, marele aliat al discreției este ”firescul”, auxiliarul simplității și, după cum se spune, secretul distincției.

În sfârșit, ultimul principiu se referă la *ținuta corpului*. A avea o ținută corectă înseamnă a da impresia unui permanent control asupra corpului, sentimentelor și exprimării. De exemplu, nu trebuie să te ”trântești” pe scaun, ci să te așezi ușor, cu spatele drept. Să te ferești de mișcări dezordonate, de râsete zgomotoase și de manifestări nestăpânite. Să mergi liniștit, cu pași ordonați, fară să-ți târăști picioarele sau să-ți legeni șoldurile. Să zâmbești și să nu-ți pierzi cumpătul în nicio împrejurare. Să-ți păstrezi lacrimile de bucurie sau de tristețe pentru un cadru intim. Să te exprimi corect: fără greșeli de sintaxă, barbarisme sau expresii populare sau regionale.

Ținuta corectă presupune se asemenea disimularea unor părți ale corpului: o femeie trebuie să evite decolteurile prea adânci și să stea pe scaun cu genunchii apropiați... Un bărbat nu trebuie să-și pună în valoare mușchii purtând pulovere strâmte, nici să umble neras sau descheiat la cămașă pentru a-și scoate în evidență masculinitatea...

Toate acestea alcătuiesc acea ”ținută corectă” prin care ne putem face plăcuți, nu din narcisism, ci pentru că, a le oferi celor din jur o imagine agreabilă, este o formă de ”politețe” pe care le-o datorăm.

Constatăm așadar că politețea nu poate fi redusă la un sistem formal și superficial de reguli convenționale, mai mult sau mai puțin arbitrare. Ea acționează la nivelul celei mai adânci afectivități, al respectului de sine, al relației cu ceilalți. Se bazează pe valori și principii care răspund celor mai fundamentale nevoi ale vieții sociale. Și, pentru că își asumă sarcina de de a facilita și de a regla interacțiunile sociale, are mare nevoie de adeziunea indivizilor și de dorința lor de a și-o integra în structura psihică.

Bibliografie:

1. Bourdieu, P., 1979, *La distinction. Critique sociale du jugement*, Paris, Minuit.
2. Picard, D., 2007, *Politesse, savoir-vivre et relations sociales*, Seuil.

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FAMILIE

**Prof.înv. preșc. Costache Cristina – Liceul Tehnologic Cioranii de Jos-
Gradinița cu P. N. Cioranii de Jos (structură)**

Scoala are un rol important in educatia copiilor, insa cel mai mult conteaza lectiile primite in familie. Dezvoltarea personalitatii copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, scolari, comunitari. Factorii familiali sunt ca proximitate si importanta cei mai importanti in dezvoltarea unei personalitati armonioase.

Rezultatele mai multor studii arata ca elevii care sunt inconjurati de dragostea si ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la scoala fata de copiii ai caror parinti lucreaza de dimineata pana seara si care nu petrec prea mult timp impreuna cu ei.

De ce este importanta familia in educatia copiilor? Pentru ca are o influenta deosebita asupra copiilor, care dobandesc mult mai repede si mai usor cunostinte despre obiceiuri comportamentale, stil de viata, societate si natura de la persoanele apropiate, cu autoritate in viata lor, decat de la profesori sau necunoscuti. De asemenea, familia are un rol foarte important in dezvoltarea copiilor atat din punct de vedere intelectual, cat si fizic, moral si estetic. Parintii sunt cei care de cele mai multe ori asigura hrana si celelalte elemente necesare copiilor: hainute, carti, rechizite, jucarii, ceea ce ii determina pe cei mici sa inteleaga ca au datoria sa implineasca asteptarile pe care le au adultii de la ei.

Mai mult decat atat, parintii au datoria de a le forma copiilor constiinta, caracterul, vointa, personalitatea si simtul responsabil, dinainte ca cei mici sa ajunga pe bancile scolilor.

Familia are un rol esenţial în educaţia copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce priveşte viitorul social şi spiritual al copilului.______Felul în care părinţii se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinţii severi vor forma un tânăr fără personalitate, voinţă, iniţiativă (doar în cazul unui sistem nervos foarte puternic asistăm la formarea unui spirit anarhic în familie şi societate); părinţii care-l vor răsfăţa vor avea un tânăr care nu învaţă, nu munceşte, dar pretinde mereu (unii ajung delicvenţi); părinţii care denotă inconsecvenţă educativă, care oscilează între răsfăţ şi severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpăţânat, capricios şi dificil în raporturile sociale.

Educaţia copiilor presupune întâi de toate desăvârşirea propriei noastre educaţii, a sentimentelor noastre. Părinţii trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproşabilă, de integritate şi educaţie aleasă, fiind formatorii unei generaţii, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. În educaţia copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înşine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, şi, dimpotrivă, cuvintele anoste ale părinţilor obţin exact efectul contrar.

Comportamentele copiilor se învaţă prin observarea unor modele în familie sau societate: într-o grădiniţă o parte din preşcolari au asistat la un spectacol dat de un actor care tot timpul se comportă violent, agresând o păpuşă mare din plastic. Observându-se copiii în zilele următoare s-a constatat că aceştia se comportau mult mai agresiv cu jucăriile şi păpuşile lor, în comparaţie cu ceilalţi care nu asistaseră la spectacolul respectiv. După opt luni, 40% din lotul experimental imitau acte agresive din categoria celor văzute în spectacol. Rezultă rolul important jucat de exemplul celor din jur. Toate acesta îl pot marca profund, însă copilul va suferi mult mai puţin dacă „simte în el siguranţă şi dacă are încredere în părinţi.Dar dacă vede atitudini nepotrivite la un om în care are multă încredere, la părinţi, fraţi, rudenii, etc., atunci influenţa va fi mult mai mare asupra lui.

Direcţia spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adoleşcenţă. Astfel, când relaţiile dintre părinţi au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Un copil care nu a primit o educaţie corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viaţa în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaţionale, complexele, fluctuaţiile sentimentale şi toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecinţă a unei educaţii familiale defectuoase. Greu va înţelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate şi altele asemenea, cineva crescut de nişte părinţi care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecţiune.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce priveşte educaţia copilului său este una uriaşă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependenţă, delicvenţă, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (şi nu numai), au ca substrat lipsa educaţiei familiale corecte, sănătoase.

După cum am demonstrat până acum într-o manieră succintă, rolul familiei în educaţia copiilor este esenţial. ‚Familia reprezintă matricea primordială a culturii omeneşti. […] Aici se trezesc şi încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine şi cum?), să creadă (în ce?) şi să sacrifice (cui şi ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaş mărunt.”

Cei șapte ani de acasa!

Prof. înv. preşcolar, Costache Elena
Grădinița cu Program Normal, Colceag

Familia este prima şcoală unde copiii primesc lecții de viață, indiferent de intențiile protagoniștilor. Expresia „Cei șapte ani de acasă!”definește tot bagajul de cunostințe, deprinderi, comportamente si atitudini acumultate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare si de insușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului. La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social. Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

La baza celor șapte ani de acasă stau cațiva factori esentiali: valorile pe care se bazează familia si care îi sunt transmise micuțului, dragostea părinților și specificul copilului de dezvoltare. Un copil iubit si apreciat de către familie se va simți protejat și va avea un sentiment de siguranță care îi va permite să aibă încredere în forțele proprii și să învețe să își asume regulile de comportament. Astfel că educarea copilului se va face într-un ambient deschis și relaxant, bazat pe iubire și încredere, atunci acesta nu va percepe regulile ca pe o disciplină de fier și îi va fi mult mai ușor să le asimileze.

Relațiile care se stabilesc între părinte și copil sunt hotărîtoare pentru calitatea relațiilor pe care le va stabili acesta din urmă,de-a lungul vieții, în diferite contexte. In familie copilul asimilează tot ce-i poate fi util, fără a fi obligat să o facă într-un context autoritar, formal. El are nevoie în primul rand de stimulare intelectuală, care i se oferă prin jucării, cărți, casete dar și prin intermediul părintelui, care participă la investigațiile copilului.

Pentru a fi un bun părinte, ce își înțelege copilul, adultul ar trebui să-și amintească de propria lui copilărie, să retrăiască sentimentele copilului de atunci, care se păstrează intacte și, în loc să îndepărteze acel copil, să-l scoată la iveală, să-l actualizeze și astfel, simțind ca un copil, să se întâlnească cu fiul sau fiica lui. Nu este o pledoarie pentru un adult care se „copilărește”, ci pentru un adult care privește vârsta copilăriei cu cea mai mare seriozitate, cu răspundere și afecțiune.

BIBLIOGRAFIE:

Dumitrana Magdalena, *„Copilul, familia și grădinița”*, Editura Compania, București, 2000
www.didactic.ro

Să nu uităm acasă cei 7 ani!

Costache Elena, Școala Gimnazială Morărești, jud. Argeș

Schimbul dintre om şi mediul înconjurător se schimbă şi se dezvoltă neîncetat păstrându-se un echilibru

Dobândirea cunoştinţelor necesare înţelegerii principalelor aspecte legate de traiul de zi cu zi duc la formarea modelelor şi a modului de gândire şi abordare a problemelor, în formarea caracterului şi a personalităţii. În plus, dezvoltă o manieră sistematică de abordare, provoacă o analiză progresivă a detaliilor, o rezolvare cu context general a problemelor particulare ca o gândire practică, diferită de gândirea teoretică şi abstractă, dar pentru aceasta e nevoie să ne concentrăm ca adulți asupra educării copilului.

Căpătarea unor deprinderi care ajută individul, va avea ca rezultat un om care devine utilizator ai termenilor adecvaţi situaţiilor şi contextelor, adică va dobândi cunoştinţele necesare exploatării informaţiilor puse la dispoziţie pe diverse căi: media, publicaţii etc. dar, pentru aceasta, cultura trebuie să fie formată pe diverse căi (formale, informale și nonformale), generală şi bogată, ceea ce presupune identificări şi înţelegeri ale noţiunilor, folosiri şi prelucrări de informaţiilor şi, în final, utilizarea produselor sale, ceea ce duce la formarea conduitei şi moralităţii cu respectarea eticilor impuse de norme scrise sau nescrise.

Prin conştientizarea impactului social al dezvoltării individuale se poate modifica societatea sub aspect intelectual, estetic și moral prin participarea cu mijloace proprii la modelarea personalității.

"Cei șapte ani de acasă", în principiu educația timpurie, de bază, este un fenomen complex format dintr-un ansamblu de măsuri, aplicate în mod sistematic în vederea formării şi dezvoltării însuşirilor intelectuale, morale sau fizice ale oamenilor. Pentru a fi realizabil acest aspect, trebuie întotdeauna precizate finalitățile. Accentul pe informarea continuă şi modelarea aptitudinii de comunicare pentru creşterea mobilităţii în spaţiul social și stimularea participării active, favorizează capacităţile şi pregătirea profesională, dezvoltă personalitatea umană, rafinând spiritul şi cultivând năzuinţa spre perfecţiune.

Evaluarea calităţii educaţiei o fac consumatorii, iar adevărata ei valoare se stabileşte la sfârşitul şcolarizării, în funcţie de performanţele de care este capabil omul.

Serviciile educaţionale pornesc de la un anumit nivel după parcurgerea unei educații timpurii primite acasă, în medul familial, şi sunt activităţi prestate în beneficiul consumatorilor de educaţie, cu sau fără participarea lor directă, cu scopul de a le împlini anumite nevoi şi a le produce satisfacţii intelectuale, materiale etc. În toate aceste cazuri există o relaţie de complementaritate între aceste servicii şi stimularea reciprocă. Toate oferă informaţii, cunoştinţe, valori, simboluri, modele şi idealuri menite să satisfacă o diversitate de nevoi umane ca: nevoia de cunoaştere şi informare, de acţiune şi participare, de relevare a propriei identităţi, de afirmare şi prestigiu în societate, nevoia de justiţie, nevoia de imaginar, de evaluare din mediul cotidian etc.

Cu alte cuvinte, educația timpurie implică o activitate umană sau un sistem de activităţi, orientate spre o viitoare satisfacere a cerinţelor consumatorilor actuali şi potenţiali de servicii educaționale, iar promovarea sinelui în activitățile umane impun dăruire, perseverenţă, consecvenţă, cinste, dragoste pentru copii din partea părinților și pentru elevi din partea cadrelor didactice.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Profesor pentru învățământ primar Costache Marcela Maria
Şcoala Gimnazială ”Prof. ILIE POPESCU”
Comuna Şotânga, judeţul Dâmboviţa

Când rostim *”cei șapte ani de acasă”* ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţii săi, la formarea personalităţii şi a comportamentului copilului până ajunge la şcoală. Când spunem că un copil are *”cei șapte ani de acasă”* ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Expresia *„cei şapte ani de-acasă“* este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

- *salutul* care este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care cel mic nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- *comportamentul în public* - un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- *comportamentul cu prietenii* - manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă faptul că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- *înţelegerea normelor sociale* - prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.
- *manierele la masă* - o bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.
- *recunoaşterea greşelilor* - „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.
- *tact şi toleranţă* - un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

După ce ajunge la vârsta şcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei şapte ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există *”cei șapte ani de-acasă”* deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri.

Expresia *“cei şapte ani de-acasă”* defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Bibliografie:

1. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Almatea, 1998
2. Vrăşmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3.www.didactic.ro

EDUCAŢIA ÎNCEPE ACASĂ…ŞI SE COMPLETEAZĂ LA ŞCOALĂ

PROFESOR ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR COSTEA NICOLETA
LICEUL TEHNOLOGIC JIDVEI-ŞCOALA GIMNAZIALĂ BĂLCACIU

„ Copiii nu sunt singurii care cresc. Si părintii cresc. Tot asa cum noi ne privim copiii, să vedem ce fac cu vieţile lor, tot asa ne privesc si ei pe noi, să vadă ce facem noi cu ale noastre. Nu le pot spune copiilor mei să ajungă până la stele. Tot ce pot face este ca eu să mă-ntind spre ele.” *(Joyce Maynard)*

„Cei şapte ani de acasă” reprezintă perioada din viaţa unui copil pe care şi-o petrece în cea mai mare parte în familie, adică alături de cei care i-au dat viaţă, alături de cei care îl înconjoară cu dragoste, cu răbdare, care-i oferă siguranţă şi protecţie în fiecare moment.Acum este perioada propice pentru copil să asimileze primele reguli de comportament civilizat, primele norme şi valori morale care-l vor ajuta să se integreze în colectivitate, în societate,va învăţa să comunice, îşi va însuşi bunele maniere, reguli de igienă, obiceiuri sănătoase.

Copilul nostru este asemeni unui pomişor.El va creşte drept, înalt, va rodi, doar dacă vom avea grijă de el, dacă vom pune la rădăcină ceea ce are nevoie, dacă vom avea grijă ca tulpina să nu se încovoaie. Este clar că atunci când aducem pe lume un copil avem o mare responsabilitate ca părinţi. Noi suntem primul model care i se oferă copilului şi pe care îl va urma. Din primele clipe din viaţa copilului nostru trebuie să ne întrebăm ce putem face pentru copilul nostru, ce datorie avem ca părinti faţă de el.

Educaţia de acasă reprezintă o abordare individuală a părintelui faţă de copilul său. Modul în care vom şti să abordăm fiecare problemă care se iveşte în viaţa nostră de familie va influenţa într-un fel sau altul psihicul copilului nostru. Copiii repetă tot ce fac părinţii, deci este important să fim un exemplu de urmat pentru copiii noştri.

Fiecare copil poate fi un invingător, totul este să fim alături de el atunci când porneşte pe lungul drum al vieţii. Un copil trebuie încurajat când aleargă, mângâiat atunci când cade şi aplaudat atunci când se ridică.

Intrarea în colectivitate a copilului aduce o altă serie de probleme pentru părinţi. Cum îl pregătesc pe copil pentru şcoală? Pe lângă sănătatea,creşterea şi dezvoltarea normală a copilului trebuie încurajată dezvoltarea emoţională a copilului, stimularea de a descoperi lucruri noi, încurajarea să termine ceea ce începe, să se joace şi să comunice cu alţi copii. Copilul trebuie incurajat şi susţinut să vorbească, să îşi exprime părerea în legătură cu evenimentele din viaţa lui.Dacă copilul nostru va învăţa să depăşească obstacolele ivite, el va deveni un copil determinat, hotărât şi încrezător în forţele lui, mai deschis.Ca părinţi, trebuie să câştigăm încrederea copilului nostru, pentru a putea să ni se adreseze în orice moment şi în orice situaţie pentru un sfat sau un ajutor fără a primi în schimb reproşuri. Pentru aceasta este necesar să ne cunoaştem copilul, să petrecem timp de calitate alături de el, să îl înţelegem.

Importanța celor ”7 ani de acasă”

Prof. COSTIN GEORGIANA ALEXANDRA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR.64, GALAȚI

Se spune că un copil trebuie să se adapteze grădiniţei, dar în zilele noastre este mai corect spus că grădiniţa trebuie să se adapteze generaţiilor de copii, a căror nevoi sunt din ce în ce mai greu de satisfăcut. Educaţia nu este exclusiv responsabilitatea şcolii, aşa cum nu este nici exclusiv responsabilitatea familiei. Educaţia depinde de colaborarea părţilor mai sus menţionate. Menirea educatoarelor este educarea copiilor, contribuind alături de părinţi la formarea celor „şapte ani de acasă”. Educaţia făcută de părinţi şi de grădiniţă, la începutul vieţii copilului, va avea în viitor un efect impresionant asupra tuturor laturilor personalităţii acestuia.

„Şcoala începe în familie. Este vorba de o şcoală în care copilul asimilează tot ceea ce îi poate fi util, fără a fi obligat să o facă într-un context autoritar, formal”(Magdalena Dumitrana, 2000, pg.124). Încă de la naştere, copilul primeşte din partea familiei cea mai mare atenţie şi deja se exercită o influenţă considerabilă asupra dezvoltării sale fizice, intelectuale, morale. Aducându-şi o parte din contribuţie zilnic, este firesc ca impresiile provocate de familie să se permanentizeze şi ajungem astfel la expresia consacrată „cei şapte ani de-acasă”, ce înseamnă a fi bine crescut, a avea o comportare civilizată. „Zicala subliniază faptul că cei «şapte ani de-acasă» sunt hotărâtori pentru dezvoltarea de mai târziu. Reuşita depinde în foarte mare măsură de istoria primilor şapte ani, de modul în care a fost îngrijit şi educat copilul, de deprinderile şi cunoştinţele acumulate în acest timp”(Magda Florescu, 1968, pg.5).

Conform aceleaşi autoare, condiţiile necesare unei bune creşteri sunt:

-stabilitatea familiei - ambii părinţi trebuie să aibă grijă de copil, deoarece despărţirea părinţilor este o mare lovitură pentru acesta;

-climatul afectiv din familie – să existe înţelegere, dragoste, respect;

-capacitatea educativă a părinţilor – existenţa unor calităţi ale părinţilor precum priceperea, simţul răspunderii, sănătatea fizică şi psihică;

-asigurarea factorilor materiali – anumite sacrificii pentru crearea unor condiţii materiale necesare.

În urma identificării şi stabilirii rolului şi responsabilităţii fiecărui factor implicat în domeniul educaţional vom putea atinge ţelul final, devenirea umană a copilului, formarea unui membru activ al societăţii, participant la viaţa socială.

Influienţat de educaţie, de societate, preşcolarul se dezvoltă, pe baza dispoziţiilor naturale. Analizând dezvoltarea copilului, procesul se desfăşoară prin modificarea relaţiilor sale cu cei din jur şi cu mediul înconjurător, relaţii care apar încă de la începutul vieţii sale. Copilul are relaţii şi experienţe cu alţi oameni, înainte de a învăţa să vorbească, sa meargă. Bineînţeles, aceste relaţii sunt pentru început mijlocite de acţiunile adultului. Pâna la vârsta intrării la grădiniţă, contactul şi relaţia copilului cu adultul este uşor organizată, devenind organizată şi sistematică prin procesul de educaţie adus de vârsta preşcolară, prin formele sale de activitate, jocul şi activităţile de învăţare.

Când intră la grădiniţă, copilul are deja un trecut educativ, un profil al personalităţii conturat”Cu timpul, influenţa exercitată de grădiniţă creşte în intensitate, până ce ocupă o poziţie domninantă”(Andreescu Florica, Margareta Berniţchi-Ţurcaş,1960, pg.401). Sunt de acord cu această afirmaţie, doar dacă influenţa grădiniţei este susţinută continuu de familie. Poate fi tulburătoare dezvoltarea preşcolarului care învaţă ceva la grădiniţă şi opusul acasă. O strânsă legătură, colaborare între grădiniţă şi familie rezultă într-o linie unitară în educarea preşcolarilor. Sprijinul trebuie să fie reciproc, educatorul să îndrume părinţii, „să-i familiarizeze cu cele mai bune metode şi procedee de educare şi să-i înarmeze cu anumite cunoştinţe pedagogice”(Andreescu Florica, Margareta Berniţchi-Ţurcaş, 1972, pg.402), iar părinţii să facă cunoscute condiţiile în care copilul trăieşte.

În concluzie, formarea psihologică a preşcolarului este un proces complex ce trebuie bine cunoscut de părinţi şi cadre didactice, pentru ca aceştia să poată valorifica împreună potenţialul fiecărui copil. Tot aceste particularităţi arată modul individual şi unic de dezvoltare a fiecărui preşcolar, iar cunoaşterea lor de către părinţi şi educatoare, care să colaboreze, să aibă atitudini şi obiective comune, ajută la creşterea optimă a copiilor, înţelegerea şi comunicarea cu aceştia.

Educaţia începe cu cei şapte ani de acasă

Prof: Cotca Alina
Colegiul Tehnic ”TRAIAN VUIA„ Oradea

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Adaptarea la viaţa de şcolar

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înşiruie fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Deprinderi elementare

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Inadaptabilii

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiţii trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică şi neuropsihică a copilului antepreşcolar şi preşcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

Pauzele

Ca şi adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veşnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-şi limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare şi o bună cunoaştere a posibilităţilor de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcţiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului şi transformându-l într-o fiinţă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. Chimie- Fizică : Cotescu Cristina - Rodica
Şcoala Gimnazială Nr. 1 Slănic Moldova, jud. Bacău, Romania

Copilul de la natură este supus unui proces de socializare în cadrul căruia acesta dobândește un comportament necesar adecvării lui la cultura din societatea din care face parte, dobândește reguli de conduită, sisteme de credințe și atitudini. Acest proces de socializare este influențat în copilărie, în cea mai mare parte de părinți care constituie primele modele cu care copilul va dori să se identifice, care îi asigură suportul material, dar și cel afectiv de care are atâta nevoie. Familia ocupă un loc central dovedindu-se că “diferitele însușiri morale ale copilului cum ar fi de exemplu inițiativa și fermitatea în acțiuni, curiozitatea și sociabilitatea, spiritual critic și autocritic, independența depind de o serie de trăsături pe care le are familia în care trăiește copilul” (Rudică 1977). Mediul familial este unul afectiv și protector în măsura în care răspunde trebuințelor copilului atât de natură fiziologică cât și de natură spirituală. Familia trebuie să găsească modalități adecvate de relaționare cu copiii.

- Părinții trebuie să le asigure copiilor satisfacerea nevoilor fizice și emoționale, îi protejează de pericol, permițându-le în același timp să-și dezvolte independența;
- Sunt îndrumători, asumându-și rolul de execuție a unor lucruri pe care încă copiii nu le pot face sau propune acestora activități pe care le pot îndeplini;
- Acționează ca modele, demonstrând deprinderi și atitudini;
- Încurajează conversația;
- Acționează ca bază de date pentru copil, fapt ce îi ușurează copilului munca de organizare a informațiilor.

Mama are un rol primordial în formarea personalității copilului întrucât primul mediu după naștere se limitează la mamă care este totul pentru el. Copilul depinde foarte mult de mamă în primii ani de viață astfel încât se diferențiază de ea cu greutate, iar mama ia treptat în ochii lui aspectul unui obiect precis și definit. Mama pentru copil îndeplinește o funcție primordială și fundamentală, întrucât declanșează mecanismul de cunoaștere și învățare. Pentru cei mai mulți copii tatăl este un personaj plin de prestigiu, de autoritate și de forță, inspirând teamă și atracție.

Bunicii prin experiența și înțelepciunea lor pot influența creșterea copiilor Eforturile reunite ale mamei, tatălui și bunicilor determină apariția stilurilor parentale. Fiecare copil este unic în modul în care crește, se dezvoltă și dobândește deprinderi și competențe. Copiii trec prin stadii similare de dezvoltare, dar în ritmuri diferite. Copiii învață prin joc, prin implicare activă, angajare, explorare și exploatarea simțurilor. Familia reprezintă un factor semnificativ prin contribuția ei asupra dezvoltării și învățării copilului de-a lungul întregii vieți a acestuia. Toți copiii se dezvoltă și învață în contextul interacțiunilor și relațiilor pe care copiii le stabilesc cu primele persoane care au grijă de ei, părinți, apoi cu comunitatea apropiată și mediul în care trăiesc. Familia reprezintă primul și cel mai important educator, decident și suport în viața copiilor. Implicarea familiei trebuie văzută ca un proces esențial în formarea educativă și instructivă a copilului, în dobândirea celor ”șapte ani de acasă”. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bibliografie:

Dr.Ionescu Mihaela, Costache Luminița, Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpuriea copilului de la naștere la 7 ani, Ed.Vanemonde, București, 2014

Bonchiș Elena, Psihologia copilului, Ed.Universității, Oradea,2007

Bucuriile copilului încep alături de o familie

Prof. Coțovanu Adriana
Școala Gimnazială nr. 1 Suceava , jud. Suceava

În familie copilul poate să-şi investească toate resursele emoţionale, să înveţe să şi le controleze pentru că asigurarea unui mediu afectiv va constitui garanţia pentru o dezvoltare armonioasă.

Familia este mediul esenţial care poate influenţa dezvoltarea şi destinul copilului prin securizare materială, dragoste şi educaţie.

Familia îndeplineşte două funcţii generale, ce variază sub aspectul practic de-a lungul istoriei, dar ele rămân majore în orice timp şi în orice loc: asigurarea confortului prin satisfacerea nevoilor tuturor membrilor familiei, şi creşterea noilor generaţii. Când funcţionarea sistemului este benefică şi membrii ei sunt fericiţi, prin intervenţia mecanismului de homeostazie (mecanism ce asigură supravieţuirea), se asigură funcţionarea în acelaşi mod, cu continuitate. Dacă, însă, familia a creat roluri nefericite, această homeostazie, cu scopul de a menţine sistemul familiei se destramă sau dispare.

De asemenea, familia îndeplineşte o serie de funcţii pe care alte grupuri nu pot să le satisfacă, departajându-se de acestea, asigurându-şi specificitate, durabilitatea şi universalitatea ca formă de comunitate.

Unele studii accentuează o anumită funcţie ca fiind fundamentală şi exclusivă a familiei - cea de socializare primară a descendenţilor, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, şi, la fel de fundamentală şi exclusivă, cea de asigurare a securităţii emoţionale a adulţilor.

H. H. Stahl, remarcabil sociolog, membru al şcolii sociologice de la Bucureşti, clasifică funcţiile familiei în două mari categorii: funcţii interne şi funcţii externe, primele contribuind la crearea unui unui regim de viaţă intimă menit să asigure tuturor membrilor un climat de securitate, protecţie şi afecţiune; al doilea grup de funcţii asigurând dezvoltarea firească a personalităţii fiecărui membru al grupului, socializarea şi integrarea sa corespunzătoare în viaţa socială. (Voinea, Maria, *Psihosociologia familiei,* Editura Universităţii, Bucureşti, 1996, p. 42)

Funcţia educativă a familiei. Familia este prima instanţă de socializare, atât ca etapă a acestui proces, cât şi ca amprentă fundamentală asupra personalităţii individului. În familie copilul deprinde prin intermediul socializării primele noţiuni cu privire la datorie, responsabilitate, interdicţie, marcând dezvoltarea unei structuri generalizate a cunoştinţei morale şi juridice.

În cadrul familiei are loc modelarea personalităţii copilului, trecerea de la un comportament normativ(reglat din exterior), la un comportament normal(bazat pe autoreglare şi autonomie morală). Fiind un mediu afectiv şi protector, familia asigură copiilor securitate, îngrijire, subzistenţă, sprijin material şi moral, toate acestea regăsindu-se în personalitatea şi conduita lor.

Valorile după care funcţionează o familie normală, matură, sănătoasă sunt capacitatea de a iubi şi de a munci cu scopul producerii bunurilor necesare convieţuirii. O funcţie definitorie a familiei este aceea de a *genera iubire faţă de toţi membrii săi.*

„Familia este prin definiţie cadrul de satisfacere al nevoilor membrilor ei. Nevoile de bază, fiziologice sunt la fel de importante ca şi nevoia de securitate, de dragoste şi apartenenţă, de recunoaştere. Toate aceste nevoi categorisite de Maslow ca fiind nevoi de tip D, care apar prin lipsă şi împing individul la a căuta satisfacţie , depind de ceilalţi, de cei din jurul individului, de ceilalţi membri ai familiei. Este evident faptul că o familie în care legăturile dintre membrii ei nu sunt de dragoste şi respect, nu poate constitui un cadru propice de satisfacere a nevoilor umane şi deci de dezvoltare normală.” (Muntean, Ana,; Popescu, M.; Popa, S., *Victimele violenţei domestice: copiii şi femeile,* Editura Eurostampa, Timişoara, 2001, p.143)

În funcţie de felul cum cei din jur, mai ales părinţii, ştiu să vină în întâmpinarea nevoilor lui şi să înţeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care ţin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o fiinţă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă evoluează la polul opus.

Există câteva abilităţi de care părintele are nevoie pentru a fi un părinte bun. Cele mai importante astfel de abilităţi şi de care depinde modul în care părintele îşi percepe copilul (nevoile şi dezvoltarea lui emoţională) sunt:

- *abilitatea părinţilor de a da prioritate satisfacerii nevoilor de bază ale copilului,* însemnând următoarele aspecte: importanţa de a vorbi cu copilul în timpul îngrijirii, de a lăsa timp pentru a răspunde în felul lui, de a-l stimula tactil, de a răspunde chemărilor copilului, de a reconforta copilul când plânge luându-l în braţe şi vorbindu-i cu blândeţe;
- *abilitatea de a oferi copilului experienţe noi, de a-l stimula cognitiv şi afectiv*: copilul trebuie ajutat să descopere lumea în care există, părintele trebuie să îngăduie acest lucru;
- *abilitatea de a avea o relaţie empatică cu copilul său*: de a diferenţia şi identifica, numi, gândurile şi sentimentele celeilalte persoane, de a prelua rolul altuia din punct de vedere mintal, de a se pune în locul celeilalte persoane, de a răspunde în funcţie de sentimentele celuilalt;
- *abilitatea de a-şi înfrâna propriile dureri şi porniri agresive* fără a le răsfrânge în relaţia cu copilul: o anumită toleranţă a părintelui. În special la părinţii imaturi s-au găsit cauzele tratamentului agresiv faţă de copii lor – problemele lor emoţionale, psihozele, retardul mintal, dependenţa de alcool şi droguri;
- *capacitatea de a avea aşteptări realiste faţă de copil*: aşteptările pot stimula copilul, provocându-l la dezvoltarea acelor trăsături pe care părintele le aşteaptă. Dacă părintele face greşeala de a repeta mereu că nu e bun de nimic, acest lucru va conduce la pierderea încrederii de sine şi în capacităţile lui, şi aşteptările prea mari şi cele prea mici conducând la frustrare sau lipsa de stimulare;
- *capacitatea de a percepe copilul în mod realist*: de modul în care îl percepe pe copil depinde atitudinea şi comportamentul faţă de el;
- *abilitatea de a răsplăti, valoriza copilul*: părintele trebuie să înţeleagă nevoia copilului de a fi încurajat şi apreciat, de a remarca şi comportamentele pozitive, cât şi pe cele negative.

Uneori părinţii deţin aceste abilităţi, dar în situaţii mai dificile, de criză, ajung să-şi neglijeze copilul, iar alteori aceştia îşi neglijează din start copilul şi îl expun constant la diferite tipuri de neglijări, mai ales neglijării fizice şi emoţionale. În general, neglijarea copilului apare pe un fundal al indiferenţei şi ignoranţei parentale vizavi de nevoile copilului.

Este foarte adevărat că, de multe ori, conflictele intrafamiliale constituie factorul favorizant apariţiei neglijării copilului de către părinţi. Funcţiile şi rolurile parentale sunt distorsionate, preocuparea pentru copil trece pe plan secundar, iar efectele caracteristice violenţei intrafamiliale sunt resimţite puternic de către copii, atât pe plan afectiv cât şi în planul dezvoltării fizice şi sociale.

„Familia rămâne grupul social vital în asigurarea îngrijirii, protecţiei şi educaţiei copilului. În contextul schimbărilor sociale, se constată o diversificare a modelelor familiale: frecvenţa crescută a coabităţilor (concubinaje), creşterea numărului divorţurilor, a familiilor monoparentale, opţiunea unor femei de a avea un copil în afara căsătoriei, noile forme coexistând cu modelul clasic al familiilor conjugale.” (*Ghid de bune practici pentru prevenirea abuzuluiasupra copilului,* Organizaţia salvaţi copiii/ Alternative Sociale, Bucureşti, 2002, p.23)

Bibliografie:

1. Voinea, Maria, *Psihosociologia familiei*, Editura Universităţii, Bucureşti, 1996, p. 42
2. Muntean, Ana,; Popescu, M.; Popa, S., *Victimele violenţei domestice: copiii şi femeile,* Editura Eurostampa, Timişoara, 2001, p.143
3. *Ghid de bune practici pentru prevenirea abuzului asupra copilului,* Organizaţia salvaţi copiii/ Alternative Sociale, Bucureşti, 2002, p.22)

SĂ CLĂDIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI...DE-ACASĂ

Prof. COTUȚIU MARIANA
Colegiul Tehnic „TRAIAN VUIA” Oradea

„Eu sunt copilul! Tu ţii în mâinile tale destinul meu.Tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi eşua în viaţă! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă , te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume". („Child's Appeal”, Mamie Gene Cole)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. Cu toate acestea, părintele trebuie să-și facă timp pentru copilul său, căci educația unui copil nu se limitează doar la a-l învăța să scrie, să citească și să calculeze, ci trebuie să învețe și cum să se comporte cu ceilalți, iar asta e răspunderea familiei.Copilul trebuie obișnuit de mic cu bunele maniere, cheia către succesul lui social.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Copilul trebuie să învețe lucrurile simple încă de la vârste fragede: să salute, să spună "te rog" și "mulțumesc". Dar buna creștere nu trebuie să se oprească aici.

Va trebui să știe ce se cuvine și ce nu la masă, într-o vizită, la o petrecere și chiar într-o discuție cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect. Așadar, cum îl înveți bunele maniere?

A-l învăța pe cel mic bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp. Iată câteva ,,sfaturi” în acest sens:

- Chiar dacă a greșit de câteva ori, nu te grăbi să tragi concluzia că este prost crescut sau că tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil să aiba nevoie doar de una doua lecții de bune maniere pentru ca problema să se rezolve.
- Explică-i clar și învață-l ce anume trebuie să facă sau nu.
- Dacă cel mic își exprimă sentimentele folosind expresii sau atitudini mai puțin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci încearcă să reformulezi.
- Fii înțelegător și acceptă-i greșelile. Amintește-ți că nu este încă suficient de matur pentru a ști bine cum trebuie să se comporte în anumite situații. Și noi, adulții, greșim adeseori...
- Educația se face doar acasă, cu discreție, în familie. Nu îi ține prelegeri și nu îl critica în public, nu îl umili și nu îl jigni față de străini, chiar dacă greșeala a fost destul de mare. A-i face lui o scenă de față cu alții dovedește că nici tu nu ai prea fost atent la lecțiile de bune maniere.
- Fii consecvent. L-ai învățat de la doi ani să spună "te rog" și "mulțumesc"? La 6 ani este evident că ar trebui să le folosească.
- Oricum, procesul de educație nu se oprește la o anumită vârstă. Nu e niciodată prea târziu ca să învețe ceva!

Pana la 3 ani, chiar dacă cel mic este năzuros, obraznic sau supărăcios, nu trebuie să confunzi comportamentul lui cu lipsa de maniere - este o etapă firească a dezvoltării sale. Pana la această vârstă nu te aștepta să cunoască și să respecte mai mult de una - două reguli de politețe. Desigur, nu este prea devreme să îl înveți să utilizeze formule ca "te rog", "mulțumesc", "bună ziua", "la revedere". Încurajează-l să le folosească nu doar cu străinii, ci și în familie.

Între 3 si 5 ani,cu puțină creativitate, îl poți ajuta pe micuțul tău de să înțeleagă de ce unele lucruri trebuie făcute într-un anume fel. Joaca este cel mai simplu mod. Inventează jocuri în care el să fie actorul principal. Propune-i să fie gazdă și tu musafir. Va învăța cum să își trateze invitații: să le servească prajiturele sau, pur și simplu, să poarte o conversație politicoasă. Găsește și alte situații în care el să aivă diverse roluri: poate fi vânzător sau cumpărător într-un magazin, poate fi patron sau angajat, șofer sau prietenul unei persoane importante pe care el o admiră.

El se va distra, iar tu îți vei atinge scopul: cu fiecare rol jucat, micuțul va deveni tot mai conştient de modul în care acțiunile și cuvintele sale afectează sentimentele celor din jur.

Între 5 si 7 ani, odată ce încep să meargă la grădiniță, cei mici devin tot mai independenți. Pentru că nu vei fi tot timpul alături de el, va trebui să îi dezvolți mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii și adulți. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de baza la masă, să poarte o conversație cu adulții, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

De acum înainte va participa mai activ la reuniunile de familie, la vizite, la aniversari. Poți începe să îi supraveghezi intervențiile în discuții și să îi explici că este politicos să îl lase pe celălalt să termine ce are de spus. Folosește-te de exemple din viața de zi cu zi, de la gradiniță, de pe stradă . Când greșește, atrage-i atenția și amintește-i ce are de facut.

Intre 8 si 10 ani, este vârsta la care cei "7 ani de acasă" trebuie să se fixeze definitiv în comportamentul copilului . Metoda pe care o poți folosi este cea clasică, adică a unei continue repetiții. Dacă până acum i-ai mai trecut, uneori, cu vederea lipsa de bună cuviință, acum a venit momentul când trebuie să fii mai categoric. În unele cazuri poți recurge chiar la mici pedepse (îi interzici, de exemplu, televizorul, nu îl mai lași să iasă afară la joacă cu prietenii, etc.).

De asemenea, dacă într-o anumită împrejurare s-a comportat ireproșabil, merită o recompensă cât de mică. Dacă a greșit, nu îl critica de față cu alte persoane străine. La această vârstă se simte foarte stanjenit dacă i se face morala în public și va avea tendința să procedeze exact pe dos. Continuă să îi cultivi respectul pentru cei din jur.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002

ACASĂ

Prof. înv. primar: Covăsneanu Mirela Adina

”Copacul crescut strâmb, anevoie se mai îndreaptă” spune un vechi proverb. De aceea este imperios necesar, părinții și chiar bunicii laolată să fie preocupați de educația micuțului lor, încă din primul an de viață. ACASĂ copilul trebuie sa invețe cuvintele magice: Bună ziua!, Vă rog!, Mă scuzați! Mulțumesc! ACASĂ copilul învață să fie cinstit, să nu mintă, să nu spună vorbe mari, să respecte ca să fie respectat, să fie solidar. Tot ACASĂ trebuie să învețe să fie curat, să nu vorbească cu gura plină, să nu arunce gunoaie, să fie ordonat, să aibă grijă de lucrurile sale și să nu pună mâna pe lucrurile altora.

Evoluția copilului ca viitor școlar, depinde foarte mult de nivelul socio-cultural al familiei. Educația secolului XXI nu mai permite improvizații. Copilul trebuie să plece din familie cu deprinderi și aptitudini solide, care să-i permită pe viitor să-și zidească o personalitate puternică care să facă față zilelor în care trăim, vieții vitrege de care avem parte.

Cei şapte ani de acasă ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumusețea și sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educatia copiilor, părinții sunt rânduițide Dumnezeu să dețină rolul principal. Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Normele de conduită se învață în familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot, ulterior, decât să confirmeşi să consolideze normele deja deprinse în familie. Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinții, depinde ca adolescentul, tânărul și adultul de mâine să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate compnentele unei bune creşteri. A fi bine crescut nu este un standard general, nu înseamnă peste tot acelaşi lucru. Atât contextul social, cultural-istoric al societății cât și stadardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor ”șapte ani de acasă”.

Se întâmplă uneori devieri de la tipul de comportament pe care vrem să-l insuflăm copilului, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca in cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

Când spun “primii pași în educație”, spun „mamă”

Ioana Maria Coza
Școala Gimnazilă Avram Iancu Baia Mare

Cum am putea mulțumi mamelor pentru tot ce ne oferă? Cuvintele sunt modalitatea de comunicare caracteristic umană. Așa că ne-an jucat cu cuvintele.

BRAINSTORMING

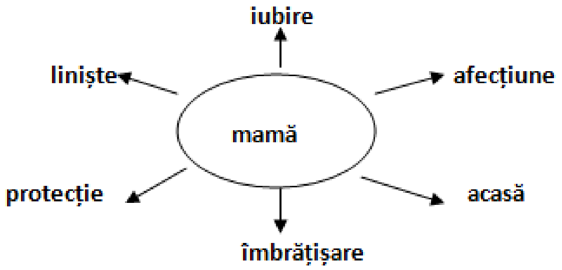

ASOCIEREA MAMĂ + CUVÂNT SUGESTIV. GENERAREA UNOR ENUNȚURI, SCURTE GÂNDURI.

Mama-unică.

Mama mea e unică. Pentru fiecare copil, mama sa e unică. E cea mai frumoasă ființă de pe pământ. Frumusetea ei e blândețea, dragostea și marea inimă. O inimă atât de mare, încât cuprinde atât faptele bune, cât și faptele mai puțin bune făcute de copil. Iubirea ei se măsoară în îmbrățișări, timp acordat, învățăminte și e nemărginită.

Mama –căldură.

Mama mea e caldă. Are inima plină de iubire. Si iubirea e fierbinte. Așa că în brațele ei îmi e cald și bine.

Mama-înger.

Mama- înger. E suficient să mă gândesc la ea când sunt departe și știu că sunt protejat.

Mama-casa.

Dacă mama e cu mine, nu duc dorul casei. Acasă e acolo unde se află mama mea.

Dacă ai o mamă, poți să n-ai o casă. Dacă ai o casă, fără mama e goală.

Mama mea e o adevărată gospodină. Casa noastră e frumoasă și primitoare. Mama ales și a decorat casa, așa că e frumoasă ca sufletul ei. Geamurile sunt luminoase precum ochii ei. Pereții au culori calde ca sufletul ei. Decorurile sunt alese cu pricepere, fiindcă mama mea e elegantă. Casa mea e caldă și primitoare precum mama.

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. înv. primar Cozma Ioana-Maria
Şcoala Gimnazială ”Sf. Andrei”-Bucureşti

„ Numărul unei totalităţi de pretutindeni este numarul 7, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

La fel cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa „gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

CEI 7 ANI DE ACASĂ

COZOS ELENA NICOLETA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Şapte ani de acasĂ

Prof. Cozuplean Elena Luminiţa
Liceul Tehnologic Forestier Sighetu Marmaţiei

„Educaţia este ceea ce supravieţuieşte după ce tot ce a fost învăţat a fost uitat” **Burrjus Frederic Skinner**

Cei şapte ani de acasă reprezintă oglinda educaţiei primită în prima parte a copilăriei, de la părinţi. Învăţarea copiilor nu constă în a-i învăţa să citească şi să scrie ci a le arăta deprinderi de autoservire, bune maniere şi comportament, igienă, ordine, exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, limbaj corect transmis, responsabilitate şi perseverenză în realizarea unei sarcini, concentrarea atenţiei şi alegerea motivelor şi motivaţiilor de a face ceva, dar şi modul de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător.

„Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viaţă; de aceea pe lângă viaţă, dăruiţi copiilor şi arta de a trăi bine, educându-i.” **Aristotel**

Părinţii trebuie să ofere copilului atenţie, în caz că nu o fac, el va înceta să mai comunice cu ei gândindu-se că ce are de spus nu este important. Realitatea de zi cu zi este că părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp cu copii lor, datorită dezechilibrului dintre atribuţiile din familie şi locul de muncă. De aceea un rol important în educaţia copilului îl joacă acum educatorii şi cadrele didactice. Dar părinţii trebuie să se informeze la începutul fiecărei săptămâni de activitățile ce se vor desfăşura la grădiniţă şi ce deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Comunicarea dintre părinţi şi copii fiind foarte importantă pentru formarea imaginii de sine. De aceea părinţi trebuie sa-şi întrebe tot timpul copiii ce au făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă, pentru a-i putea înţelege şi pentru a-i ajuta să-şi exprime emoţiile, dorinţele şi neplăcerile fără teamă.

De asemenea un lucru important pe care părinţii uită să-l mai facă cu copiii lor este sa se joace. Joaca cu copilul, indiferent de vârstă este foarte important, câteva dintre acestea ar putea fi „De-a v-aţi ascunselea, „De-a Baba-Oarba”, joaca cu mingea, citirea poveştilor împreună şi altele.

Educaţia este o cultură a caracterului, o obişnuinţă contra naturii, dar şi singura care-i distinge pe oameni. Este o artă, care face să treacă conştientul în subconştient, este un fapt al şcolii, şi al unei virtuţi, pe care o porţi cu tine.

„Rădăcinile educației sunt amare, dar fructul este dulce.” **Aristotel**

Cei şapte ani de acasă

PROF. COZUPLEAN LUCICA
LICEUL TEHNOLOGIC OCNA ŞUGATAG

Elevă: Petreuş Alina *((cls a X-a)*

„Cu haina celor şapte ani de acasă
Să-ţi faci prezenţa mai frumoasă
 Oriunde ai fi, te are-n seamă
Un crez şi-o inimă de mamă”
Constantin Iordache

Cei şapte ani de acasă sunt primele lecţii pe care un copil le învaţă pentru a fi plăcut în societate.

Când vorbim despre cei şapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur de cât unul căruia îi lipsesc cei şapte ani de acasă. Impactul părinţilor în primi ani ai copilului asupra acestuia este imens; copilul se va simţi în siguranţă făcând ceea ce trebuie, fiind politicos.

Politeţea este un atuu nu foarte des întâlnit şi nu se rezumă doar la copii.Un om politicos, un om care ştie să ofere respect înainte de a primi respect este un om apreciat, un om care îâi dă acea senzaţie de bine, de căldură, de eleganţă. Cei şapte ani de acasă se dezvoltă pe parcursul vieţii când învăţăm că „trebuie să spui mulţumesc”. Este important, dar mai important pare acum să oferi ajutor unei persoane sărmane, să dai locul tău unui bătrân. Stârneşte în noi nostalgia semtimentului de „fac ce trebuie”, „fac bine din copilărie”. Eu personal încerc, pe cât posibil, să arăt că am cei şapte ani de acasă şi să nu uit de vorbele mamei mele oriunde mergi să laşi loc de „Bună ziua!” Cred că toţi oamenii merită respect pentru că fiecare are povestea lui, fiecare a avut greutăşile lui de la viaţă şi fiecare a trecut prin ele cu speranţa că va fi bine. Şi au mers mai departe. Aleg să privesc partea frumoasă într-o persoană şi să acord mai puţină atenţie stereotipurilor societăţii.Nu contează cum arăţi, câte kilograme ai sau ce cont deţii în bancă, nu contează că eşti faimos şi lumea te iubeşte, dacă nu ai cei şapte ani de acasă nu eşti un model în societate, nu eşti bine crescut şi asta reflectă personalitatea ta.

Politeţea reflectă sufletul unei persoane, mediul în care a trăit şi caracterul acesteia. Un om politicos a fost crescut într-un mediu iubitor în care se pune preţ pe valorile morale şi pe respectul faţă de celelalte persoane. Un om needucat a crescut într-un mediu în care respectul nu era important, iar copilul, ca om în societate nu era prioritatea părinţilor.

Cei şapte ani de acasă sunt esenţiali în dezvoltarea unui copil şi cheia succesului pentru un om care vrea să se facă auzit.

Este adevarat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educationale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

PROFESOR INVATAMANTUL PRESCOLAR:
CRACIUN AURELIA CODRUTA
G.P.N NR.4 DUMBRAVA-HOLOD

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică,

muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

DEZVOLTAREA COPILULUI ÎN CEA DE-A DOUA COPILĂRIE (DE LA TREI LA ŞASE ANI)

(Studiu de specialitate)

Profesor CRĂCIUN DORIANA MIHAELA, Grădinița cu Program Prelungit Nr. 3 Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți

Această etapă a dezvoltării copilului se caracterizează printr-o dezvoltare complexă şi interesantă, cu influenţe majore asupra evoluţiei ulterioare a copilului.

Expresia celor 7 ani de acasă pe care persoana „îi are / nu îi are” reflectă tocmai importanţa constituirii bazelor activităţii psihice şi conturarea trăsăturilor de personalitate care îşi vor pune pecetea asupra comportamentelor viitoare. Treptat, interacţiunile copilului cu mediul social şi cultural încep să se diversifice. Trei ani este vârsta la care copilul începe grădiniţa. Aceasta înseamnă că el poate suporta despărţirea de mamă pentru a se integra vieţii în colectivitate, renunţând astfel la poziţia privilegiată din relaţia afectivă mamă-copil pentru a se integra vieţii în colectivitate.

El începe să asculte de o autoritate (educatoarea) să întârzie satisfacerea dorinţelor sale, să îşi controleze impulsivitatea. Nevoia de a se adapta la o situaţie relaţională nouă, deosebit de complexă, impune un efort considerabil pentru a depăşi dificultăţi care nu trebuie minimalizate. Odată cu dezvoltarea capacităţilor senzoriale şi perceptive, se structurează noi forme ale activităţii psihice, printre care reprezentările memoriei şi ale imaginaţiei dau dimensiuni complexe trăirilor anticipative şi fantastice.

Perceperea realităţii este încărcată emoţional şi alimentează imaginaţia, iar comportamentele şi strategiile mintale utilizează o simbolistică tor mai amplă, ancorată situaţional în realitatea înconjurătoare.

De asemenea, la sfârşitul celui de-al treilea an de viaţă, copilul este capabil să utilizeze aproximativ 1000 de cuvinte; la sfârşitul celui de-al patrulea an, utilizează 2000 de cuvinte. La sfârşitul celui de-al cincilea an copilul utilizează 2500 de cuvinte; la cinci ani, copilul utilizează propoziţii complete cu structuri gramaticale, de cele mai multe ori corecte. Extensia vocabularului pe care copilul îl înţelege continuă si în această perioadă.

Corectitudinea articulării cuvintelor se îmbunătăţeşte: de la 30 %, cuvinte articulate corect la 2 ani, către 89% - cuvinte articulate corect la 6 ani, progresele cele mai rapide din acest punct de vedere înregistrându-se în al treilea şi al patrulea an de viaţă.

În această perioadă jocul ocupă cea mai importantă parte a timpului copilului, permiţând stimularea capacităţilor intelectuale şi motrice; prin joc, copilul învaţă să se fixeze asupra unei activităţi şi să se concentreze asupra ei din ce în ce mai mult. Jocul facilitează exersarea unor diferite tipuri de relaţii, care se nuanţează şi se diversifică în contextul participării în colective de copii, permiţând o mai fină diferenţiere a conduitelor faţă de alte persoane.

Un aspect important acestei perioade şi care pregăteşte copilul pentru viaţa şcolară este *culturalizarea intensă a comportamentelor alimentare, a celor legate de îmbrăcare sau igienă*. Ca atare, comportamentul alimentar nu se mai reduce doar la satisfacerea unei trebuite vitale, ci este impregnat de o serie de ritualuri şi interese relativ precise: astfel, pe copil îl interesează aşezarea şi ţinuta la masă, utilizarea tacâmurilor, corelarea cu cei din jur si respectarea regulilor de igienă.

Pentru ca un copil să se poată dezvolta fizic, emoţional, intelectual şi social, trebuie satisfăcute nevoile acestuia. *De exemplu este nevoie de îngrijire consecventă, hrană adecvată, stimulare, securitate şi stabilitate. De la vârsta de 3-6 ani, trebuie satisfăcute nevoile copiilor dejoacă şi compania altor copii în acelaşi cadru sigur. Dacă părinţii pot satisface aceste nevoi ale copilului, pot spune că propriile nevoi nu sunt atât de imperative încât să nu le poată da la o parte.*

Un anumit grad de abilitate de a tolera conflictele şi frustrarea, este decisiv pentru rolul de părinte. Conflictele şi frustrarea între părinţi ca şi cele din afara familiei, de exemplu la locul de muncă, pot să se răsfrângă asupra copilului. Experienţa lipsurilor sau conflictele de muncă şi şomajul, pot să se răsfrângă asupra copilului, acesta fiind fără apărare, uneori chiar provocatori, făcuţi parcă pentru a fi în asemenea situaţii.

Legătura grădiniţei cu familia, la nivelul cunoaşterii umane, este o necesitate. Corelaţia dintre reuşită şi participarea părinţilor la diferite acţiuni organizate la nivelul grupei de copii sau la nivelul unităţii, este semnificativă. Aceste acţiuni, pot fi concretizate prin: întâlniri colective, reuniuni de informare a părinţilor cu privire la activitatea copiilor, la unele metode folosite în educaţia copiilor, participarea părinţilor la unele activităţi desfăşurate cu copiii, implicarea părinţilor în derularea unor proiecte educaţionale, vizite, excursii, serbări, aniversări, mese festive organizate cu părinţii. Acestea îmbracă uneori forma unor întâlniri interindividuale, de neglijat fiind comunicarea cotidiană inevitabilă. Aş putea spune că grădiniţa, face parte integrantă din viaţa socială a familiei, şi, reciproc, familia face parte integrantă din viaţa cotidiană a grădiniţei.

BIBLIOGRAFIE

1. *Noul Curriculum pentru învăţământ preşcolar 3-6/7 ani;*

2. E.Păun, R. Iucu, *Educaţia preşcolară în România*, Editura Polirom 2002;

3. V. Dutu, G. Şerban, M. Calin, V.Popa, D.Soare, G.Pletea, M. Drăghici, N. Constantin *Apicarea noului curriculum pentru educaţie timpurie – o provocare?*, Editura Diana 2008

Importanţa ceor 7 ani de-acasă

Prof. Crăciun Ileana
Colegiul Tehnic ” Ion Mincu” Tg Jiu

Când vorbim despre cel 7 ani de acasă ne gandim la educaţia pe care copilul o primeste de la părinţi. la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cel 7 ani de acasă ne gandim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui si cu adulţii.

Educaţia. bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copil…… în “data“? Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cel 7 ani de acasă. "Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copii şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului”.

Dragostea părinţilor

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe.

Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea si asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire si încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care _ mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos“ şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copii.

La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist (generos), pentru că el nu este încă pregătit pentru asta . Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună, dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, este nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm sa facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor.

La această vârstă il putem învăţa formulele de politete îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitatie.

Vârstele

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial.

Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpui alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur -copii şi adulţi.

Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere in discutiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon.

incuraiaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu ii faceţi observaţii în public. Replicile de genu! "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Modelele

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Recompensa şi pedeapsa

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Cei sapte ani de acasă
(studiu de specialitate)

Prof. Creţan Claudia Maria
Şcoala Gimnazială Săuleşti

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru .

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale. Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor" pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur" a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Golu, M., *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti, 2000
2. Negovan, V., *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti, 2003
3. Sălăvăstru, D., *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi, 2000

AM CEI SAPTE ANI DE ACASA

PROFESOR CRETAN SIMONA GABRIELA
PALATUL COPIILOR CRAIOVA

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului .

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii.

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc.

Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect.

În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.

In familie copilul deprinde principalele reguli de buna purtare precum si un comportament social corect. La scoala sau in alte medii educationale se consolideaza toate regulile si normele deprinse din familie.

Responsabilitatea parintilor pentru buna crestere si buna purtare a copiilor lor este imensa. Pentru a deveni un copil cu “ cei sapte ani de acasa ” trebuie sa stie sa salute respectos, sa raspunda la intrebari si sa nu-l intrerupa pe cel care vorbeste, sa-si respecte partenerii de joaca si sa se conformeze regulilor jocurilor, sa –si astepte randul la magazin, la medic, la locul de joaca, sa spuna mereu “te rog”, “multumesc”, “imi pare rau”, sa respecte persoanele in varsta, sa nu rada de slabiciunea, defectul fizic al cuiva, sa cunoasca regulile de igiena, si multe, multe altele.

Toate acestea sunt rezultatul a ani de experiente, cu incercari , esecuri si reusite. Doar perseverand vom obtine ce ne dorim –un copil educat .

Iar eforturile sustinute nu vor intarzia sa dea roadele mult asteptate!

Familia- temelie în formarea celor "şapte ani de acasă"

Prof. înv rimar. Crişcov Doina

În educarea copiilor, important este ca familia să aleagă acele strategii care să ajute la dezvoltarea și evoluția copilului în bune condiții. Copilul trebuie să perceapă dragostea părintească ca o nevoie cu o însemnătate valoroasă. Puterea exemplului oferit de familie îi transmite valorile și normele etice ale societății.

Ceea ce devine copilul este de fapt consecința exemplului oferit.

Creșterea și educarea sănătoasă a copiilor depinde atât de influențele materne cât și paterne. Nici o persoană din exteriorul familiei (educatori, profesori, rude etc.) nu îi poate ajuta pe copii să crească sănătos mai bine decât parinții lor, însă numai în măsura în care aceştia își asumă rolul de părinte.

O relație de bună înțelegere între părinți este vitală pentru buna creştere a copiilor. Atât mama cât și tatăl trebuie să joace rolul pentru ca cei mici să conștientizeze, să îi simtă lângă ei nu doar ca musafiri. Trebuie ca relația dintre părinți să constituie liantul de încredere şi dragoste reciprocă care să se răsfrângă frumos în creşterea şi educarea copiilor. Autoritatea îmbinată cu blândețe, fermitate din partea tatălui poate constitui limite pe care acesta le impune mai bine decât ar putea să o facă mama care este mai emoțională. Este absolut necesar să fie învățat de mic care sunt limitele dintre bine şi rău, dintre ordinea socială și dezordinea.

Voința copilului trebuie cultivată prin cuvinte, îndemnuri de la părinți. Buna creștere sau " cei șapte ani de acasă", poate creiona în mod evident norme de conduită învățate în familie.

Pentru mine, "cei șapte ani de acasă" sunt reguli pe care copilul le învață în familie până merge la grădiniță și pe care părinții le repetă mereu până copiii se fac mai mari. Un părinte bun trebuie să fie preocupat de a-i satisface copilului nevoile afective, de securitate, direcționare și control.

Consider că familia ca temelie, fundație în educarea copilului trebuie să arate acestuia:

-afecțiune și căldură;
-să îi respecte individualitatea;
-să îi stabilească limite;
-să îl accepte aşa cum este;
-să îi recunoască calitățile;

Nevoile comune ale familiei şi ale cadrelor didactice în ceea ce priveşte copilul, au ca scop percepţii sociale corecte faţă de problematica creşterii, dezvoltarea şi educarea copilului. Primele modele de viaţă le constituie părinţii, de aceea trebuie să îi ajute pe cei mici să facă alegeri, să îi sprijine în situaţii dificile.

Fie că e vorba de viaţa în familie, grădiniţă, şcoală, copiii trebuie să înţeleagă să respecte reguli de comportament pe care le stabilesc părinţii, educatorii, pentru ca aceştia să fie pregătiţi pentru societatea în care vor trăi.

COPILUL – DAR DUMNEZEIESC ŞI RESPONSABILITATE PENTRU PĂRINŢI

PROF. ADRIANA CRÎŞMARIU
ŞCOALA GIMNAZIALA NR.3 SUCEAVA

MOTO:
„Există un singur mod de a-ţi creşte copilul astfel încât să meargă pe calea pe care trebuie s-o urmeze: acela de a merge împreună cu el pe ea.” (Abraham Lincoln)

Din tot ceea ce făureşte un om de-a lungul existenţei sale pe pământ nimic nu poate fi mai sublim decât creşterea, educarea şi dezvoltarea copiilor, împlinirea şi bucuria vieţii. O lege nescrisă a eticii, vehiculată frecvent în toate mediile sociale şi având rezonanţă universală spune: „copiii înainte de toate!’’.

Familia, şcoala, instituţiile sociale, comunitatea umană au datoria de a asigura dezvoltarea normală şi armonioasă, împlinirea fiecărui copil din orice colţ al lumii. Copiii reprezintă şi formează viitorul omenirii şi tocmai de aceea acest viitor este condiţionat de pregătirea individuală a fiecăruia. Idealul suprem al omului şi al educaţiei îl reprezintă realizarea personalităţii. O societate fără personalităţi ar fi o societate mediocrăFormarea personalităţii nu poate fi posibilă în absenţa unui aspect care domină întreaga noastră viaţă sufletească : aspectul moral. În şcoala românească ponderea educaţiei morale a fost multă vreme subestimată, mult diminuată în raport cu o altă latură a educaţiei, plasată în prim plan, educaţia intelectuală.

Moralitatea reprezintă o trăsătură definitorie a omului şi umanităţii, iar moralizarea fiinţei umane a constituit dintotdeauna o sarcină a educaţiei. Omul este în acelaşi timp subiect, dar şi obiect al moralei. Este subiect al moralei prin faptul că emite judecăţi şi săvârşeşte fapte apreciate prin grila normelor şi valorilor morale; este obiect deoarece toate ideile, judecăţile şi faptele sale sunt reflectate generalizat în norme, principii, reguli, obiceiuri şi tradiţii morale .

Comportamentul moral se manifestă în viaţa cotidiană, personală şi civică, privată şi publică, în familie, şcoală, grup profesional, comunitate religioasă, grupare politică, organizaţie cultural sportivă.

Copilul este darul lui Dumnezeu încredinţat temporar omului spre creştere şi modelare. Procesul formării lui va constitui cea mai înaltă facultate în care intri acum, şi mai apoi, produsul finit va fi < lucrarea ta de licenţă>, <capodopera> vieţii tale în care îţi vei fi impregnat chipul şi caracterul tău.”

Copilul poate deveni bucuria părinţilor, împlinirea lor, dacă este călăuzit cu răbdare prin labirintul plin de capcane al contextului moral actual.

Părintele înţelept pregăteşte o temelie solidă pentru edificiul educaţiei morale a copilului său.

Iată câteva din componentele de bază ale acestei temelii, componente care-l vor însoţi pe copil pe tot parcursul vieţii şi care vor conduce , din când în când, la afirmaţii de genul : „Se vede că are cei şapte ani de acasă!”, ori „Bună creştere i-au dat părinţii!” :

1). Sădirea în inima copilului a credinţei în Dumnezeu, începând din primii ani de viaţă;

2). Dragoste necondiţionată faţă de copil, însoţită de o comunicare permanentă, de la inimă la inimă;

3). Părinţii să trăiască în armonie şi cinste pentru că faptele şi atitudinile lor vorbesc mai mult decât cuvintele. Părinţii pot fi pentru copiii lor „uşă” spre păcat sau spre binecuvântare. Viaţa demnă şi cinstită a părinţilor este un zid spiritual protector pentru copil.

4). Calitatea vieţii mamei este dascălul de căpătâi al copilului, mama fiind „cartea vie” din care acesta învaţă adevăratele valori, înainte de a merge la şcoală.

Copilul este asemenea unui aparat de filmat care aude, vede şi înregistrează totul, imitând atitudini, tipare de relaţionare şi de adresare verbală.

Factorii care contribuie la educarea unui copil sunt numeroşi, însă rolul de căpătâi, în ciuda tuturor influenţelor care acţionează asupra copiilor, îi revine familiei. Creşterea unui copil este responsabilitatea de frunte a părinţilor, mai presus de realizări materiale sau de altă natură. Educaţia parentală NU este o muncă uşoară. Ea poate fi extenuantă pentru că „a educa” înseamnă a te dărui şi chiar a arde ca o lumânare ce se consumă; eductia cere răbdare, iar răbdarea presupune frustrare sau suferinţă.

Copilul are nevoie de dragostea părinţilor, căci aceasta este „sămânţa din care răsar mai toate atributele personalităţii umane” (Ross Chambell). Deşi cei mai mulţi părinţi îşi iubesc în mod instinctiv copiii şi fac eforturi mari pentru a le creea condiţii bune de viaţă şi de a le procura cele necesare, cu toate acestea mulţi copii se simt neiubiţi. Specialiştii spun că nu toţi părinţii ştiu cum să-şi manifeste dragostea, pe lungimea de undă a inimii copilului. Tot Ross Chambell spune, într-un mod metaforic, că fiecare copil are în sine un imens „rezervor emoţional” care aşteaptă să fie umplut de cei din jurul său, dar în primul rând de părinţi. Dacă acest rezervor este umplut, copilul este relexat şi fericit, iar dacă nu, el poate avea probleme de comportament şi ,ulterior, chiar psihice.

Există câteva limbaje ale dragostei prin intermediul cărora părintele poate găsi cărarea spre inima copilului: **verbalizarea, privirea care transmite dragoste, atenţia acordată individual, comunicarea şi disciplinarea.**

Copilul, fiinţă vulnerabilă, aşteaptă să audă din gura părintelui că îl iubeşte, mai ales atunci când este trist, are probleme de sănătate, este respins sau are un eşec. El caută un adăpost sufletesc în părinţii lui. Este plăcut să i se spună cât mai des, într-un mod cald şi natural. Acest lucru face bine tuturor oamenilor şi nu costă nimic.

Privirile pot fi un izvor de hrană emoţională; ele pot zâmbi şi pot încuraja, pot transmite pace şi dragoste , dar pot şi îngheţa ori reduce la tăcere.

Chiar dacă într-o familie sunt mai mulţi copii, fiecare dintre ei are nevoie de un timp special, când să fie numai el în atenţia părintelui pentru a se simţi iubit, unic, special.Timpul petrecut de părinte cu el îi va transmite indirect mesajul că el este important pentru inima părintelui. Prin comunicare sufletul se deschide spre suflet, copilul simte că părintele este o persoană care cu siguranţă îl iubeşte, îl înţelege şi îl acceptă aşa cum este. El nu se teme că va fi ridiculizat, ironizat sau interpretat greşit. Chiar dacă e mustrat, ştie că are libertatea de a da explicaţii. Mânia, sarcasmul şi tensiunea blochează comunicarea.

Tot mai mulţi părinţi se plâng de lipsa timpului aflat la dispoziţie spre a fi petrcut cu copiii lor, de multitudinea treburilor care-i determină adesea să-şi bruscheze copiii cu răspunsuri de genul: „Lasă-mă acum, nu vezi că sunt ocupat/ocupată?” În astfel de situaţii copilul se va retrage în sine cu tristeţe, iar mai târziu, în adolescenţă, dacă va fi întrebat ceva despre viaţa, nevoile ori preocupările sale, va răspunde monosilabic şi nu-şi va putea deschide inima deoarece firul comunicării va fi rupt.

Mulţi copii spun: „Eu niciodată nu discut cu părinţii mei despre ceea ce simt!” Ce tristă este realitatea acestei „închisori lăuntrice” din care inima copilului tânjeşte să poată scăpa!

Comunicarea, privirea, atenţia acordată individual sunt unelte de mare preţ la îndemâna părinţilor, cu ajutorul cărora pot modela lăuntric copilul pentru ca acesta să devină un adult plăcut, echilibrat şi apreciat. Adevărata educaţie nu costă bani, dar cere suflet.

Un copil poate oricând să-l înveţe pe un adult 3 lucruri: cum să fie mulţumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată şi cum să ceară cu insistenţă ceea ce-şi doreşte”. Paulo Coelho

Activitatea noastră îndelungată la catedră ne-a dat ocazia să cunoaştem climatul familial al multor elevi care ne-au fost încredinţaţi spre educare. Am avut şi posibilitatea să urmărim traseul devenirii lor ca adolescenţi, tineri ori părinţi de copii . Adunând experienţe plăcute sau mai puţin plăcute, analizând reuşitele ori nereuşitele, am ajuns la concluzia că **dascălul trebuie să fie „învăţător” atât pentru elevi cât şi pentru o bună parte dintre părinţi**. Sunt mulţi ani de când avem obiceiul să sfătuim părinţii cum să-şi cunoască mai bine copii, cum să se apropie de ei şi să-i ajute să crească frumos. Facem acest lucru cu fiecare ocazie, iar la şedinţele cu părinţii le oferim materiale scrise, filmuleţe cu conţinut educativ, chestionare pe care le analizăm împreună, aşa încât la sfârşitul unui an şcolar sau a unui ciclu de învăţământ, părinţii au „portofolii” cu sfaturi de urmat. Rezultatele nu întârzie să apară concretizându-se printr-o relaţie mai bună între şcoală şi familie, din care au avut de câştigat toţi: copil, părinte, dascăl.

BIBLIOGRAFIE

1. Marcela Peneş - „ Ghid de comportare civilizată'', Editura ANA 2000

2. Nicolae Frâncu - „ Comportare civilizată în familie şi societate-Reguli de protocol'', Editura Garamond, Bucureşti, 2002

3.Aurelia Marinescu - „ Codul bunelor maniere astăzi'', Editura Humanitas, 2012

4. Michiela Gîgă - „Cei şapte ani de acasă'',Codul bunelor maniere, Editura Coresi, Bucureşti, 2003

FAMILIA ŞI IMPORTANŢA CELOR 7 ANI DE ACASA

PIP. CRISTEA IONICA ADRIANA
ŞCOALA PRIMARĂ NR.1 CIŞMELE, JUD. GALAŢI

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau compor-tamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos, “nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Aceasta perioada de timp este considerată *“culmea achizițiilor”*,este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii."Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. “Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
2. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
3.Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
4.Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. primar, CRISTEA CRINA
Şcoala Gimnazială Gălbinaşi, jud. Buzău

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situaţii, iar tatăl este prea dur, copilul nu ştie cum este corect să procedeze, dacă şi maturii au păreri împărţite.

Este important ca parinții să respecte regulile de bune maniere in familie, să folosească formulele de politeţe și, cu siguranță, copilul îi va imita. Dacă părinţii ar cunoaşte aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai uşor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuţul vă cere o jucărie, obişnuiţi-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politeţe: „te rog", „poftim", „mulţumesc". De asemenea, trebuie aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare şi aşa insistăm până acestea vor deveni o obişnuinţă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului, pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă, dacă el aude frecvent certuri între părinţi sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus ,,mulţumesc" la magazine, dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uităm că şi noi adulţii greșim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între parinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iși exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevarul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru**. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm**,** iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei sapte ani de acasa" vor constitui "fundația" pentru construcția unei vieți inchinate binelui, frumosului și adevărului.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.

Cei 7 ani de acasă - educaţia primită de copii în familie

Prof. înv. preşc. Cristea Liliana, Grădiniţa “Rază de Soare” Târgovişte

Un copil „bine crescut”, în general, înseamnă un copil care ştie următoarele lucruri:

- să salute. Este prima regulă pe care o învaţă copilul în familie, chiar dacă la început acesta doar ridică mâna şi mult mai târziu spune şi “Bună ziua!”.
- cum să se comporte în public. Un copil educat ştie să asculte pe cel care vorbeşte, să răspundă la întrebări, să poarte o conversaţie, să îşi aştepte rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- cum să se comporte cu prietenii. Comportamentul pozitiv nu trebuie să se întâmple doar în preajma adulţilor, ci în orice situaţie, chiar şi atunci când se joacă. Jocurile copiilor sunt experienţe care aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Jocurile oferă ocazia de a învăţa, de a exersa şi testa comportamente corecte. Un copil educat îşi respectă partenerii de joacă, înţelege, acceptă şi se supune regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- să înţeleagă normele sociale. Copilul deprinde, prin imitaţie şi practică, mai întâi cu ajutorul părinţilor, ceea ce „e bine să faci” şi ceea ce „nu e bine să faci”. O bună educaţie a celor mici înseamnă cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli: trebuie să aşteptăm rândul la magazin, la medicul de familie; copiilor din parc care au multe jucării le spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere” când intrăm în jocul lor, nu ne impunem doar dorinţele noastre, ci le respectăm şi pe ale celorlalţi, nu deranjăm pe ceilalţi, nu facem celorlalţi ceea ce nici nouă nu ne place.
- să fie manieraţi la masă. O bună creştere presupune folosirea tacâmurilor, respectul faţă de cei care stau la masă, faţă de persoana care serveşte masa. La masă nu vorbim cu gura plină, nu ne ridicăm, mai facem ceva şi apoi ne întoarcem să terminăm din farfurie.
- este foarte important să recunoască greşelile. “Scuză-mă”, „îmi pare rău” „te rog să mă ierţi”, sunt cuvinte magice şi pot face minuni. Pentru ca un copil să le folosească în mod curent, el are nevoie să le audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Va învăţa, astfel, că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea, recunoaşterea greşelilor nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.
- să aibă tact şi să fie tolerant. Un copil educat învaţă de la părinţi că nu trebuie să râdă de slăbiciunea, defectul fizic sau de orice tip de dizabilitate a cuiva, ci din contra, să înţeleagă şi să ajute dacă poate acea persoană, să nu o pună în dificultate, să nu o jignească.

Toate aceste comportamente reprezintă rezultatul a ani de încercări, cu eşecuri şi reuşite. Uneori există abateri de la tipul de comportament pe care dorim să-l transmitem copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el, fără să aibă vreun efect. Soluţia este perseverenţa şi exemplul personal.

Cei şapte ani de acasă însemnă mai mult reguli de bun simţ, igienă, respect, pe care un copil trebuie să le înveţe de la părinţi, până să meargă la şcoală.

În zilele de astăzi, de la 2-3 ani copilul merge la creşă, apoi la grădiniţă şi de la 6 ani abia la şcoală.

Mulţi părinţi s-au adaptat la specificul societăţii de astăzi, au renuntat la standardele de educaţie în familie din trecut. Copilul e lăsat să facă ce vrea şi cum vrea, să fie liber, nu îngrădit de norme exagerate şi abstracte. Aşa cred părinţii că va fi mai descurcăreţ copilul şi va reuşi să se impună în faţa celorlalţi, făcând ce vrea el şi cum vrea el.

Educaţia însă trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluţie, iar obligativitatea nu trebuie privită ca pe ceva rău, care costrânge în detrimentul dezvoltării tale libere şi creatoare. Dacă aceste norme sunt explicate, de ce trebuie respectate nişte principii şi ce se poate întâmpla dacă nu le respecţi, părinţii să le respecte şi ei, atunci copilul le va accepta mai uşor, le va respecta şi el. Trebuie să le spunem ce au greşit şi de ce, să numim comportamentele greşite şi să le argumentăm.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. CRISTEA LUCIA

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.

Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Educaţia începe cu cei şapte ani de acasă

Prof. Inv. Presc. Cristea Mihaela
G.P. P. Nr.3, Tg. Secuiesc

Disciplina şi educaţia copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

10 reguli esenţiale în educaţia şi creşterea copilului până la 7 ani:

1. Învaţă-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabileşte şi impune reguli şi limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relaţii solide intre părinţi şi copii; limitează timpul petrecut la televizor său calculator şi concentrează-te în educaţia lui pe artă conversaţiei!
4. Învaţă-l să iubească lectura şi cărţile - începe încă de când e bebeluş citindu-i povesti, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învaţa să citească şi să se bucure singur de ele!
5. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze şi relaxeze, dar mai ales să se joace din plin
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoţional, verbal, etc.; evită educaţia cu "palmă la fund" şi concentrează-te pe disciplina pozitivă!
7. Învaţă-l să îşi exprime emoţii şi sentimente; numai aşa va reuşi să rezolve conflicte pe cale paşnică şi să-şi controleze impulsurile sau să renunţe la agresivitate.
8. Învaţă-l să spună mereu adevărul! Şi aceasta este o lecţie pe care o învaţă cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede şi aude în jurul lui!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuţul tău! Fii un părinte implicat şi devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul şi calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubeşte-l necondiţionat şi arată-i zilnic asta! Iubeşte-l indiferent de note, de cum arată, de performanţele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle şi spune-i zilnic că îl iubeşti. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrăţişări, etc.

Părinţii au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învăţămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

“ CODUL BUNELOR MANIERE „
- Cei şapte ani de acasă-

CRISTEA PETRONELA – ELENA

MOTTO:

„Tu, în fiecare clipă trebuie să spui, să arăţi cine eşti, ce valori porţi în conştiinţa ta, ce bogăţii şi frumuseţi tăinuiesc în mintea ta, simţirea ta. Toate acestea le răspândeşti în preajma ta printr-o modalitate care te înfăţişează lumii şi care se numeşte comportarea ta de fiecare zi.”

Am ales acest opţional, „Codul bunelor maniere”, deoarece prin intermediul acestuia elevii se deprind cu anumite norme, reguli de viaţă şi de conduită, cât şi cu diferite reguli de acordare a primului ajutor în diferite situaţii. În toate timpurile, oamenii au avut tendinţa de a se impune legilor impuse de politeţe, deoarece, ele la prima vedere, par restrictive şi de prisos.

Dar, după o scurtă experienţă de viaţă, fiecare om este nevoit să accepte că bunele maniere, contribuie la formarea noastră ca „oameni”, la bucuria de a trăi printre semenii civilizaţi.

Omul va învăţa să aibă un comportament natural şi agreabil, adică o purtare civilizată, numai respectând nişte reguli care s–au impus şi s–au codificat de–a lungul timpului. Freud spunea, *„copilul este tatăl viitorului adult*”. Vorbind despre bune maniere, este necesar ca acestea să fie însuşite în primul rând de către copii, pentru că altfel nu vor mai învăţa, sau vor învăţa foarte greu mai târziu cum să se comporte. Bunele maniere se deprind din copilărie, sau nu se mai deprind deloc.

Politetea este *ceva* care se invata. Si se invata usor. Primele reguli de politete sunt invatate de la parinti si bunici. Apoi copiii le afla de la doamna educatoare, de la doamna învătătoarre şi de la toţi profesorii. Toti acesti oameni din jurul copiilor dau sfaturi zilnic. Copiii tin cont de aceste sfaturi de cele mai multe ori si mai ales la o varsta mica. Dar uneori se intampla sa mai si greseasca. Atunci ei primesc observatii si reprosuri. Si nu este deloc placut. Atunci problemele se solutioneaza prin POLITETE. Aici intervine optionalul *Codul bunelor maniere pentru copii* prin care doresc sa completez absenta parintilor în *cei sapte ani de acasa* la unii dintre copii, referitor la acest aspect.

De aceea, consider că unul dintre scopurile esenţiale ale familiei şi al şcolii este acela de a forma la copii deprinderi morale şi maniere frumoase.

Un proverb indian spune că ***„florii i se cere parfum, iar omului politeţe”.***

Tinerii părinţi ştiu că această formulă, des folosită în vremea copilăriei lor, nu s-a referit niciodată la faptul că un copil şi-a petrecut primii şapte ani din viaţă lângă părinţii lui, ci la învăţătura pe care a primit-o de la ei, ea fiind rezultatul conştiinţei că părinţii sunt primii şi cei mai importanţi educatori din viaţa unui copil. Deprinderile de comportament, atitudinile faţă de ei înşişi, faţă de ceilalţi şi faţă de muncă, formate în aceşti ani, vor sta la baza caracterului viitoarei personalităţi. Vor contribui sau nu, depinde de trăsăturile care au fost cultivate în copilărie, la reuşita în viaţă a omului în formare, care este copilul.

Atunci când un părinte doreşte să facă din copilul lui un om care să răzbească în viaţă, să poată lupta cu toate greutăţile vieţii şi să-şi păstreze sufletul curat şi mintea întreagă până la sfârşit, trebuie să pornească de la câteva principii.

Trebuie să-şi crească copilul ca pe un om liber, dar să-l facă să înţeleagă că libertatea lui încetează acolo unde este încălcată libertatea altora.

Prin felul de a se comporta şi vorbi despre oameni, să-i facă pe copiii lor să-i vadă pe ceilalţi asemeni lor, uniţi prin acelaşi destin şi legaţi între ei prin fire nevăzute.

Chiar dacă, în unele momente, devin adversari într-o competiţie, copiii trebuie să înţeleagă că un adversar nu este un duşman pe care trebuie să-l urăşti, ci un competitor care-ţi oferă şansa de a-ţi măsura forţele cu el şi de a te cunoaşte mai bine.

Prin influenţa pe care o are asupra copilului lui, părintele trebuie să-l facă să privească viaţa ca pe un lung şir de încercări, pe care nu trebuie să le evite, ci, din contră, trebuie să le treacă. Aceste obstacole ale vieţii au menirea de a-l căli, făcându-l mai puternic şi mai înţelept.

Atunci când îşi creşte copilul, părintele trebuie să aibă în vedere că acesta va ajunge într-o zi adultul care va trebui să lupte pentru existenţa lui. Ca să poată răzbi în viaţă, copilul are nevoie de încredere în propriile sale forţe, de responsabilitate. Trebuie să-şi cunoască posibilităţile şi să nu ceară mai mult decât poate oferi, pentru a fi ferit de eşecuri.

Tot pentru binele lui trebuie să-i învăţăm să-i respecte pe cei din jurul lui deoarece convieţuirea cu tot felul de oameni poate crea conflicte.

În vremurile noastre observăm că buna creştere(în sensul de a vorbi numai când eşti întrebat, a lăsa locul în autobuz unui om mai în vârstă, a lăsa să intre în faţa ta o persoană mai în vârstă, a-ţi lăuda adversarul într-o întrecere, etc) sunt considerate lucruri depăşite şi ceea ce contează cu adevărat este numai „tupeul", adică opusul celor spuse mai înainte. Dacă însă am înţelege prin acest „tupeu" o anumită îndrăzneală în a-ţi exprima opinia sau a-ţi afirma personalitatea fără a-i leza pe cei din jur, atunci aş fi de acord că acesta este, în zilele noastre, o condiţie a suscesului.

Cu siguranţă acele trăsături, care arată respect faţă de ceilalţi, nu sunt depăşite şi nu sunt fără rost, pentru că ele atrag simpatia celor din jur. Chiar dacă nu se fac remarcaţi, există mulţi oameni morali în jurul nostru. De aceea, a creşte copiii în baza unor principii morale este o datorie a părinţilor, în primul rând pentru că sufletul lor este pur şi depinde de noi dacă-i vom face buni sau răi.

Cred că dezorientarea părinţilor este datorată faptului că nu ştiu care ar fi tipul de om care s-ar descurca mai bine în această lume. De aceea mulţi iau ca modele ceea ce iese în evidenţă, ce se vede pe ecrane sau în viaţa de zi cu zi. Aceste modele, însă, apar şi dispar şi, după ce dispar, nu mai ştie nimeni ce se întâmplă cu ele. Suntem convinşi că fiecare părinte îşi doreşte pentru copilul lui să fie un om realizat, nu neapărat din punct de vedere financiar, ci sufleteşte.

De aceea, pe lângă a-l ajuta să-şi cunoască capacităţile trebuie să-l ajutăm să-şi dezvolte acele trăsături de caracter, care să-l facă să nu se ruşineze de el atunci când se priveşte în oglindă, sau să-şi poată cerceta senin conştiinţa şi să fie împăcat cu el însuşi.

Primul univers al copilului, contactul său cu lumea este familia. Familia trebuie să fie pământul ferm în care puiul de om îşi va fixa adânc rădăcinile pentru a creşte ca un copac puternic, capabil să înfrunte furtunile vieţii. Ce înţeleg prin pământul ferm? Doi părinţi hotărâţi să accepte, fără să se plângă, toate greutăţile şi sacrificiile pe care le presupune creşterea unui copil. Exista în multe familii, până acum câţiva ani, ideea că nu trebuie să le arăţi copiilor tăi că-i iubeşti (tradusă prin expresia „copii trebuie sărutaţi numai când dorm") ca să nu se răsfeţe şi să nu-i mai asculte pe părinţi. Eu cred că dragostea faţă de copii poate fi un ajutor în formarea lor, nu o piedică.

Dacă atunci când încercăm să-l învăţăm să facă un lucru, să-i formăm o deprindere de comportament, el nu răspunde cerinţei noastre, numai schimbarea tonului vocii, o atitudine mai rece şi mai distantă faţă de el, vor fi suficiente să-şi dea seama că a greşit şi teama de a pierde dragostea părinţilor săi îl va face să nu mai repete acea greşeală. Este mult mai uşor să influenţezi un copil care ştie că este iubit, decât un copil la care s-a strigat de când era mic, faţă de care părinţii nu au avut vorbe bune, deoarece primul are ce pierde pe când al doilea nu. Pericolul formării unui copil gen D-l Goe, răsfăţat şi needucat, nu vine de la manifestarea iubirii părinţilor faţă de el, ci de la faptul că părinţii l-au tratat ca pe o jucărie, s-au amuzat de el de când era mic, i-au făcut toate poftele, fără să-i ceară nimic, au uitat că ei sunt cei care trebuie să-l înveţe să se adapteze la lumea în care trăieşte, şi nu ei să se lase conduşi de capriciile copilului.

Dacă un părinte va şti să-şi laude copilul pentru orice lucru bun face (ex. Când vine şi spune „m-am spălat pe mâini, sau mi-am adunat jucăriile, sau am fost cuminte azi la grădiniţă şi am răspuns când doamna educatoare m-a întrebat" etc) el va şti că acestea sunt lucruri bune, deci părintele îi întăreşte acest lucru prin laudă. Dacă încearcă să facă un lucru şi nu reuşeşte de prima dată, îi arătăm cum trebuie făcut, de câte ori este nevoie, iar când reuşeşte îl lăudăm spunându-i „vezi că poţi". Acel copil, care la început nu a crezut că va reuşi, va prinde curaj şi va avea încredere în el.

Este mult mai eficient să înveţi un copil să facă diferite lucruri dacă scoţi în evidenţă reuşitele decât dacă îl critici pentru nereuşite.

Dacă îi spui unui copil că trebuie să treacă strada numai pe unde este marcată trecerea de pietoni şi să se uite în stânga şi în dreapta înainte de a o trece şi el vine şi îţi spune că a făcut întocmai cum l-ai învăţat, este bine să-l lauzi şi să-i întăreşti convingerea că, în acest fel se fereşte de accidente, iar când îţi spune că alţi copii au trecut în fugă, fără să se asigure, să-i spui că putea veni o maşină, pe care copilul, dacă a fugit, nu avea cum să o vadă, şi să-l lovească. Un părinte nu trebuie să obosească să explice copilului lui, să dezbată cu el toate problemele. Acest mod de a educa copilul, lăudându-l, este cel mai eficient pentru că se bazează pe o motivare pozitivă. Oricine este sincer cu el însuşi, chiar om mare fiind, trebuie să recunoască faptul că lucrează cu plăcere dacă munca lui este apreciată de cei din jur şi că nu se simte deloc bine dacă tot ceea ce face este criticat.

Există mulţi părinţi care, atunci când copilul povesteşte că a avut o realizare, găsesc imediat un motiv să-i taie elanul. De exemplu, un copil care spune că numai el a ştiut să răspundă la o întrebare pusă de educatoare, ar trebui să primească un „bravo" din partea mamei. Dacă mama, deşi se bucură în sinea ei pentru reuşita copilului, consideră că nu trebuie să-i arate copilului mulţumirea şi găseşte un motiv pentru care să-l critice(de exemplu „uite cum ţi-ai murdărit pantalonii") a ratat o ocazie de a întări un comportament pozitiv. Lauda este o metodă de impulsionare a copilului, care dezvoltă o motivaţie pozitivă, dă energie copilului, în timp ce critica, în prima fază poate impulsiona dar prin repetare demobilizează.

Nu uitaţi nicio clipă, într-o zi copilul va fi om mare

O greşeală tot mai frecventă pe care o fac părinţii zilelor noastre, este aceea că uită faptul că copiii lor vor creşte. Pentru aceşti părinţi copiii lor sunt nişte jucării, de care se amuză, şi le fac toate plăcerile fără să le ceară nimic în schimb. Aceasta este calea care duce la formarea copiilor răsfăţaţi, care consideră că li se cuvine totul fără să aibă nicio obligaţie şi în faţa cărora părinţii nu mai au nicio autoritate încă de la vârste mici. Prin această atitudine părinţii, în loc să-şi formeze copii şi să-i pregătească pentru viaţă, îi deformează creându-le o falsă imagine asupra lumii. Ei vor crede, pe bună dreptate, că nu au decât drepturi, că totul li se cuvine, că toţi ceilalţi oameni au menirea să-i servească pe ei deoarece în familia lor aşa s-a întâmplat. În momentul în care pătrund într-o colectivitate(grădiniţă, şcoală, colectiv de muncă) constată că lucrurile nu stau deloc aşa. Ceilalţi oameni nu sunt dispuşi să aibă aceeaşi atitudine ca şi familia lor, pretind respect, toleranţă, lucruri pe care ei nu le cunosc şi de aici apar problemele de adaptare. În general, acest tip de copii răsfăţaţi sunt egoişti şi nu sunt prea simpatizaţi de colectivele în care ajung. Pe lângă atitudinea greşită pe care o au faţă de ceilalţi oameni, ei au o atitudine greşită şi faţă de muncă. Ei se trezesc oameni mari, dar nepregătiţi să-şi asume un rol în societate deoarece nu au fost învăţaţi să facă nimic. Sunt părinţi care se laudă că nu îi pun pe copiii lor să facă nimic, că nu le cer decât să înveţe.

Primul lucru pe care un părinte trebuie să-l aibă în minte este acela că într-o zi copilul lui va fi om mare şi trebuie să fie capabil să-şi câştige singur existenţa. A nu-l pune să facă nimic, în ideea că îl vei face om învăţat, este o greşeală deoarece părintele nu are de unde şti care va fi drumul copilului în viaţă şi dacă va avea chemare pentru carte. De aceea, de la vârste foarte mici trebuie să-şi implice copilul în activitate, adică să-l înveţe să facă lucruri potrivite cu vârsta lui (de la a-şi aduna jucăriile, a se îmbrăca, a-şi aşeza hăinuţele la loc, a face cumpărături, până la a-şi ajuta părinţii în gospodărie). În acest fel, copilul va respecta munca iar, dacă va fi atras de învăţătură respectul faţă de munca fizică îl va ajuta şi în munca intelectuală. Dacă părinţii nu-i pun să facă nimic şi le dau de înţeles copiilor că fac acest lucru pentru că îi iubesc şi deci munca este un rău de care îi apără, aceşti copii vor ajunge să dispreţuiască munca fizică, cel puţin, dacă nu şi pe cea intelectuală. Omul prin însăşi natura sa are nevoie de activitate. Dacă vă iubiţi copiii, cultivaţi-le de mici dragostea şi respectul pentru muncă. Nu vor fi doar mai bine pregătiţi să desfăşoare o activitate, dar vor fi şi mai responsabili, mai încrezători în forţele proprii deoarece au constatat singuri că au putut duce la bun sfârşit o activitate.

Omul este o fiinţă socială care trebuie să înveţe să-şi respecte semenii.

În zilele noastre vedem, pe toate posturile de televiziune, aşa-zisele VIP-uri pline de aroganţă şi tupeu, cu puţină cultură şi talent în domeniul lor, dar cu multe pretenţii, ştiri şi talk-show-uri unde curg râuri de venin la adresa unora sau altora. Filmele pe care le vedem la posturile de televiziune au cu precădere eroi psihopaţi sau criminali, oamenii obişnuiţi, cu viaţa lor „banală" nemaifiind interesanţi pentru producătorii de filme. În concluzie, pentru mijloacele de comunicare în masă, care sunt cei mai puternici formatorii de opinie, oamenii care fac fapte bune nu sunt interesanţi, nu aduc audienţă, deci rar apar pe ecrane.în aceste condiţii, îi înţeleg pe părinţii care se îndoiesc că ar mai fi necesar sau util să formeze copiilor lor trăsături pozitive faţă de ceilalţi oameni, cum ar fi: respect, toleranţă, altruism, cinste, sinceritate...

Se zice că lumea este o oglindă. Dacă îi zâmbeşti, îţi zâmbeşte şi ea. Dacă vrei să fii respectat trebuie să respecţi.

Respectul faţă de altul trebuie să înceapă cu aparent banalul salut. A saluta o persoană pe care o cunoşti este un prim semn de respect dar şi o punte de comunicare între oameni. Deprinderea de a saluta se formează prin exerciţii repetate, pe care părinţii le fac cu copiii lor de câte ori întâlnesc o cunoştinţă. Dacă această deprindere nu este formată de mic, omul mare singur şi-o va forma mai greu, iar persoanele cunoscute nu-l vor privi cu prea multă simpatie dacă trece pe lângă ele fără să zică nimic şi îl vor considera mândru sau arogant. Deci dacă deprinderea de a saluta este o punte în comunicarea dintre oameni, lipsa acesteia este un blocaj.

Respectul faţă de ceilalţi reiese şi din modul în care ne adresăm şi ne comportăm cu ceilalţi. Câteva exemple de comportament respectuos ar fi: într-un autobuz o persoană mai tânără oferă locul unei persoane mai în vârstă, ajută pe altul să urce sau să coboare, lasă să treacă înaintea sa, răspunde politicos la o întrebare care îi este adresată, etc. Acest mod de comportare este plăcut oamenilor din jur şi cel care se comportă astfel va fi acceptat şi simpatizat de ceilalţi. Simpatia celor din jur crează o stare de bine oricărui om, deci este în folosul lui să se comporte ca atare.

Pentru ca un părinte să-şi poată influenţa copilul în sensul dorit de el, trebuie să-şi păstreze respectul acestuia. În acest caz, el este o autoritate pentru copilul lui şi tot ce vine de la el este sfânt, este adevărat, fără nicio urmă de îndoială.

Copilul nu ştie ce este binele şi ce este răul, el învaţă pe parcursul vieţii. Caracterul se construieşte aşa cum construieşti o casă, iar el va fi mai puternic dacă are o temelie solidă. Temelia caracterului unui om se construieşte în copilărie prin cultivarea acelor trăsături care îi vor permite, mai târziu, să se orienteze spre cele trei valori fundamentale: adevărul, binele şi frumosul.

Oricât de apropiaţi aţi fi de copiii voştri nu uitaţi că nu puteţi fi peste tot cu ei şi într-o zi nu veţi mai fi. Nu-i lăsaţi singuri pe lume! Daţi-le credinţa în Dumnezeu şi atunci nu vor fi niciodată singuri, înfricoşaţi, dezorientaţi sau speriaţi de cele ce li se întâmplă.

A încerca să te modelezi, să-ţi stăpâneşti egoismul, să-ţi înfrângi orgoliul pentru a reuşi să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi sau, şi mai mult, să-l iubeşti pe cel care te urăşte, deci să simţi şi să trăieşti ca un creştin, este un exerciţiu pe care trebuie să îl faci în sufletul tău.

Pe lângă echilibrul pe care ni-l dă credinţa, ea formează şi oameni morali. Dacă toată lumea ar respecta cele zece porunci, nu ar fi nevoie de tribunale şi închisori şi oamenii ar putea trăi în bună înţelegere. Cred că este bine ca părinţii să-i facă pe copii să se apropie de Dumnezeu, nu atât cu frică, cât cu dragoste. În acest sens, primul model sunt părinţii cu felul lor de a se purta, de a vorbi etc. O bună ocazie sunt cele două mari sărbători creştine: Crăciunul şi Paştele. Copiii să nu identifice aceste sărbători numai cu venirea lui Moş Crăciun şi respectiv a Iepuraşului, ci să cunoască şi semnificaţia lor religioasă. Cred că părinţilor le este adresat îndemnul lui Iisus: „Lăsaţi copiii să vină la mine!”.

Politeţea a fost şi este indispensabilă fiecărui om, în orice societate.

1. Marcela Peneş - „ Ghid de comportare civilizată’’, Editura ANA 2000

2. Nicolae Frâncu - „ Comportare civilizată în familie şi societate-Reguli de protocol’’, Editura Garamond, Bucureşti, 2002

3.Aurelia Marinescu - „ Codul bunelor maniere astăzi’’, Editura Humanitas, 2002

4. Michiela Poienaru - „Cei şapte ani de acasă’’,Codul bunelor maniere, Editura Coresi, Bucureşti, 2003

„Cei șapte ani de acasă”

Prof. Cristina Vlădescu
Școala Gimnazială „Nae A. Ghica”, Rucăr

Oare la ce ne gândim atunci când, dintr-un colț se aude expresia: *„Dar tu chiar nu ai cei șapte ani de acasă?”*. Gândurile vin de-a valma. Oare ne gândim la comportament, limbaj, gesturi, respect față de cel de lângă tine? Într-un cuvânt, cred că este vorba despre atitudinea noastră ca oameni, copii, adulți, nu neapărat la educația privită în sens restrâns.

„Cei șapte ani de acasă” ar trebui să fie presărați doar de momente plăcute petrecute în familie, care clădesc treptat interiorul viitorului adult. Copilul imită de cele mai multe ori comportamentele adulților, ei pășind grăbiți într-o lume necunoscută încă. Dacă se formează de mici să respecte anumite reguli, cu siguranță, când vor crește acestea vor deveni un fel de *Decalog.* Nu putem impune copiilor noștri lucruri pe care noi nu le facem. Ca să își poată forma o personalitate puternică, capabilă să facă față societății de astăzi, trebuie să aibă alături de ei modele bune pe care să le urmeze, nu doar să li se spună ceea ce trebuie să facă, în contradictoriu cu ceea ce observă.

Cu toții ne dorim copii educați, care să vorbească politicos, să folosească *magicele cuvinte,* care ne încântă auzul, să respecte codul bunelor maniere, dar trebuie să fim conștienți că vor fi exact așa cum suntem și noi, părinții și adulții din jurul lor. Nu uitați nicio clipă, atunci când îi cereți ceva copilului, adresați-i magicul *Te rog!* și, bineînțeles, *Mulțumesc!*, fără să îi spuneți de o mie de ori ”*Cum spui...ai uitat?”*. Efectul va fi mult mai rapid și de lungă durată. Ne dorim să avem copii darnici și generoși și, în locul îndemnului *Trebuie să fii darnic!,* îi putem oferi un model prin diverse acțiuni caritabile. Exemple pot fi nenumărate, important este să privim în adâncul sufletului și să construim personalitatea copilului nostru pe cărămizi rezistente, bazate pe comportamente non-violente, vorbe frumoase, bune maniere, altruism, toate acestea consolidate prin fapte, care să reziste oricăror elemente negative din exterior. Ca părinți, spunem de multe ori *nu am timp.* Trebuie să ne gândim că timpul petrecut alături de copiii noștri în primii ani de viață, în acești șapte ani, reprezintă centura casei, care va susține mai târziu personalitatea copilului, deci poate partea cea mai importantă din toată evoluția sa.

Chiar dacă *„Cei șapte ani de acasă”* nu ar fi construiți din aceste lucruri rezistente, ele pot fi reparate și consolidate și în timpul anilor de școală. Însă, aici trebuie să avem mai multă răbdare, mai ales că este greu de fiecare dată să repari un lucru, decât dacă l-ai face bine de la bun început. Aici, învățătorii și profesorii trebuie să se poată baza pe sprijinul părinților, să încerce împreună să observe părțile vulnerabile, să fie ei înșiși modele pentru elevii lor și prin comportamentul lor să reușească să schimbe lucrurile în bine.

Dacă vrem, cu răbdare, bunătate, muncă și perseverență, totul se poate realiza!

Familia şi grădiniţa – baza celor „ şapte ani de acasă”

Prof. Croitoru Georgiana Ernestina
Şcoala Gimnazială Ioneşti, Jud. Vâlcea

În primii ani de viaţă copilul beneficiază de experienţe individual realizate și social existente sau organizate, cu rolul de a proteja, creşte și dezvolta fiinţa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie, toate însumând baza educaţiei. Aceasta asigură fundamentele dezvoltării fizice şi psihice sănătoase, ale dezvoltătii sociale, spirituale şi culturale complexe. Ceea ce învaţă copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Perioada cuprinsă între 0 şi 6-7 ani este cea în care copiii se dezvoltă rapid, iar dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, mai târziu este mult mai dificilă şi mai costisitoare compensarea acestor pierderi. Această perioadă corespunde antepreşcolarităţii, când noţiunile accumulate sunt preluate din experienţa zilnică din sânul familiei şi din noţiunile învăţate la grădiniţă. Este cunoscut faptul că alegerile făcute în copilărie și acțiunile întreprinse de părinți și de societate au o influiență puternică și de durată asupra copilului.

Pentru că cei șapte ani de acasă încep de când se naște copilul, familia este primul mediu care îl formează și influiențează. Familia constituie sinteza unei triple dependenţe a acestuia faţă de părinţii săi: dependenţa socială, întrucât familia reprezintă primul mediu social de dezvoltare şi ca atare favorizează stabilirea contactelor copilului cu societatea şi cunoaşterea propriei sale fiinţe; dependenţa educațională, exprimată prin aceea că din primele luni de viață și până la vârsta școlarăcopilul învață în familie mersul, vorbirea, contactul intuitiv cu mediul natural ambiant, primind în esență primele elemente de educație.

Îmbogățirea socială și educativă a copilului continuă pe măsură ce el pătrunde în alte medii sociale, îndeosebi în grădiniță și mai apoi în școală, iar cu cât legătura dintre părinţi şi grădiniţă este mai strânsă, cu atât rezultatele aşteptate vor fi mai satisfăcătoare. Dezvoltarea copilului în familie se impune a fi apreciată prin atmosfera unică în felul ei, a climatului afectiv și educativ pe care acest mediu i-l creează fiind asfel „ fabricile ” care produc personalități umane.

Încorporând copilul într-un anumit cadru socio-cultural propriu, familia își propune și își impune copilului căile de realizare a naturii sale umane. Și aceasta o face prin introducerea sa în viața de zi cu zi, prin contactul cu obiectele și oamenii, prin inițierea în nenumărate activități și formarea unor deprinderi, ajutându-l să descopere noțiuni și să respecte norme, ca și prin oferirea unor modele umane pe care le va urma sau de care va încerca să se distanţeze, devenind personalitate autonomă. Familia nu este deci numai un adăpost, ci este, mai ales, o bază de plecare. Pentru a-și îndeplini acest rol familia trebuie să fie deschisă lumii, oferind copilului posibilitatea de a pătrunde în această lume. Trecând pesteoboseală și preocupările zilnice, adevărații părinți trebuie să iși găsească timp să comunice cu copiii. Să le asculte păsurile și să le răspundă la întrebări, să-i antrenezeîn lucrări utile, uneori mai dificile.

Familia este mediul de inserție a copilului în societate și cultură, ea constituie poarta prin care acesta este introdus în viața umană și în cadrul căreia își va forma personalitatea, iar grădiniţa finisează şi corectează, acolo unde este nevoie, comportamente şi abilităţile copilului.

Colaborarea gradiniţă-familie se concretizează prin parteneriate, şedinţe, vizite la domiciliul copilului, serbări şi diferite activităşi realizate cu parinţii şi copiii.

EDUCAȚIA ÎNCEPE ÎN CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. CROITORU ANAMARIA ANDRADA
COLEGIUL AUTO “TRAIAN VUIA” TG-JIU-GORJ

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii suţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie,să citească pentru a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Specialiştii susţin că următoarele 10 reguli sunt esenţiale în educaţia şi creşterea copilului până la 7 ani

1. Învață-l să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. **Stabileşte şi impune reguli** şi limite în comportamentul copilului!
3. **Comunică cât mai mult cu el** - comunicarea este secretul unei relaţii solide între părinţi şi copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator şi concentrează-te în educaţia lui pe arta conversaţiei!
4. **Învață-l să iubească lectura și cărțile** - începe încă de când e bebeluș citindu-i povești, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele!
5. **Lasă-l să se bucure de copilarie** - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze şi relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. **Nu abuza în niciun fel de copil** - fizic, emoţional, verbal etc.; evită educaţia cu "palma la fund" şi concentrează-te pe disciplina pozitiva!
7. **Învață-l să își exprime emoții și sentimente**; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale paşnică şi să-şi controleze impulsurile sau să renunţe la agresivitate.
8. **Învață-l să spună mereu adevărul!** Şi aceasta este o lecţie pe care o învaţă cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede şi aude în jurul lui!
9. **Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău!** Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. **Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta!** Iubeşte-l indiferent de note, de cum arată, de performanţele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof.CSABAI TÜNDE ,
LICEUL TEOLOGIC ROMANO-CATOLIC “SZENT LÁSZLÓ”, ORADEA

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel, considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor forme de comportament, maniere, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații de către cei responsabili de formarea copilului.Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obișnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model în acest sens.De aceea, părinții trebuie să îi învețe lucrurile simple, încă de la vârstă fragedă: să salute respectuos, să folosească “cuvintele magice”- “ te rog” și “mulțumesc”. Dar buna creștere, primită în primii șapte ani de viață, în familie, nu se va limita doar la atât. Copilul va trebui să învețe încă din familie cum să se comporte adecvat în diverse situații de viață: ce se cuvine și ce nu la masă, cu prilejul unei vizite, la o petrecere și chiar într-o discuție purtată cu un prieten apropiat. Bunele maniere îi modelează comportamentul, îl pregătesc pentru școală, viață și societate, în egală măsură, și îl învață ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoși vor fi tratați cu respect, la rândul lor.

În aceeași ordine de idei, se poate vorbi și de spre rolul decisiv, pe care mediul familial și educația timpurie, primită de copil în sânul familiei, îl au în ceea ce privește integrarea copilului în mediul școlar.

Începutul școlii reprezintă, în mod sigur, un eveniment care umple de emoții inimile multor copii. Acum copilul învață cum să relaționeze adecvat cu alții, cum să se organizeze eficient, ce înseamnă să respecte un program prestabilit, învață să ia decizii, să-și stăpânească anumite dorințe, să renunțe la o serie de lucrui, să socializeze, să se integreze în colectivitate, să se adapteze…într-un cuvânt. El trebuie să învețe, încă de la o vîrstă fragedă, din primii ani, petrecuți în familie, cum să respecte regulile, să își organizeze timpul, să fie punctual, să prețuiască timpul propriu și pe al altora, să fie serios, riguros și disciplinat, să aplaneze conflictele, să nu răspundă prin violență la violență, să se comporte civilizat și să respecte codul bunelor maniere, oriunde s-ar afla.

Lecţiile fundamentale în primii ani de viaţă vizează formarea următoarelor calităţi:

Răbdarea: învăţându-l pe copil să aştepte liniştit, să amâne satisfacerea unei plăceri, să îşi urmeze scopul cu perseverenţă, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului său.

Bunătatea: una din primele lecţii de viaţă este să nu ridiculizeze niciodată pe nimeni. Să se poarte frumos cu ceilalţi copii, să dea dovadă de altruism mai ales faţă de cei cu nevoi speciale, să nu râdă, ci să le poarte de grijă.

Să nu fie invidios: Ca părinţi, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiţie. Adesea, părinţii fac această greşeală, din orgoliu şi dorinţa lor de a se lăuda cu performanţele copilului. O astfel de atitudine nu este de dorit şi nu are efecte pozitive asupra copilului.

Politeţea: este una dintre lecţiile de la sine-înţelese pentru cei şapte ani de-acasă. Însă doar o mamă, sau un dascăl, vă pot spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvenţă îţi trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni şi bunurile lor şi o purtare frumoasă în public. Pilda comportamentului părinţilor va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte – copilul va prelua cu exactitate şi va urma, în egală măsură, tiparul comportamental al părinţilor.

Să nu îşi urmărească doar propriul interes: de obicei, ne învăţăm copiii să facă orice, ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învăţăm pe cel mic să vadă şi folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist şi empatic, i-am dat un dar nepreţuit pentru toată viaţa. L-am învăţat să semene sămânţa prieteniei și să aibă o viață fericită.

Autocontrolul: este una dintre cele mai preţioase lecţii. Dacă va visa la un corp mai suplu, îl vom ajuta să învețe să își controleze pofta de mâncare, dacă își va dori să fie o mamă blândă pentru viitorii săi copii, îl vom îndruma cum să își controleze tonul şi vocea, iar dacă va dori să devină o gospodină mai organizată, îi vom oferi exemple de bună practică, în ceea ce privește organizarea eficentă a timpului de care dispunem. Deci, și acestă „lecție" trebuie predată cu grijă copilului.

O gândire optimistă : iată încă o lecţie care se prinde din „zbor". Când în casă pluteşte optimismul, copilul va învăţa să gândească pozitiv, prin imitaţie. Dacă ne lăsăm măcinaţi de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijoraţi şi sumbri, la fel va deveni şi copilul nostru, în timp.

Prin urmare, cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe drumul vieții cu educația și cunoștințele primite în cei șapte ani, care stau la temeiul formării sale ca om.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

CSENDER EVA

Totul pleacă de la cei șapte ani de acasă-este părerea mai multora dintre noi.Primele 7 ani din viața unui copil contează enorm,pentru ca în acești ani se pun bazele formării unui individ educat,cu comportament corespunzător.

Când afirmăm că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut,care știe să salute,să spună mulțumesc,se comportă respectuos cu cei de vârsta lui și cu adulții.Dacă copilul cunoaște regulile morale se va descurca mai bine în relații cu cei din jurul său.

Factorii de care depinde educația în primele șapte ani de viață sunt următoarele:

*relația afectivă dintre copil și părinți

*specificul de dezvoltare a copilului

*valorile familiei transmise.

Copilul care se simte iubit de părinți se dezvoltă corespunzător,are încredere în sine,se simte în siguranță.Siguranța deschide drumul spre învățarea și asumarea regulilor de comportament.Este foarte importantă educarea copilului într-o atmosferă deschisă,bazată pe încredere.

Educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului.Copilul gândește și se comportă în mod diferit la 3 ani,la 5 ani sau la 7 ani.

Până la 3 ani vede numai nevoile lui.De exemplu:nu putem cere să împartă dulciurile primite sau să înțeleagă că suntem obosiți după muncă și n-avem chef de joacă.În schimb asta nu înseamnă că îl lăsăm să facă ce vrea.Trebuie să-l învățăm ce înseamnă așteptarea,amânarea dorințelor.

De la 3 ani la 5 copilul își dezvoltă simțul binelui și răului,observă reacția părinților față de faptele sale.

Între 5 și 7 ani devine tot mai independent.Învață să comunice cu cei din jur.Trebuie încurajat să vorbească,să se exprime.Părinții trebuie să aibă răbdare cu el.

”Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”-spune poeta Valeria Mahok.

Citatul ales este foarte adevărat pentru că părinții sunt modele pentru copil.Faptele părinților contează enorm în educație nu vorbele spuse numai ca să fie spuse.Copiii imită comportamentul celor mari.Degeaba le explică părinții cum trebuie să se comporte copilul dacă ei fac altfel în viața de zi cu zi.

Educația începe din prima zi de viață a copilului de aceea părinții au o mare responsabilitate,nu au voie să aștepte de la grădiniță sau de la școală să facă acesta în locul lor.

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ!

Prof. înv. primar CSOBI EVA
Şcoala Gimnazială ”Mihai Viteazul”, Moftinu Mic

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa „gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării. Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi verde şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii roşii din lanurile galbene şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării albastre şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după violetul şi indigo-ul nopţii vine oranjul strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă respectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu minciuna dacă nu este minţit. Iubeşte familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi solidaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că lacrimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alăturide alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

De noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă”.

În ziua de astăzi, părinţii le oferă copiilor tot ceea ce vor, confort, bani, dar le oferă mai puţină educaţie şi asta este foarte grav. Copiii de acum câteva zeci de ani erau mai educaţi, mai discreţi, părinţii se ocupau mai mult de ei. Mai sunt şi astăzi copii educaţi şi cu mult bun simţ, dar, din păcate, în zilele noastre, educaţia copiilor a ajuns o floare rară. Părinţii nu mai merg la plimbare cu copiii în locuri liniştite, nu merg la biserică, şi asta afectează şi comportamentul lor, acum şi chiar mai târziu.

CEI 7 ANI DE ACASA

Profesor consilier CUC ELENA-MIHAELA
CJRAE – Gradinita "Pinocchio", Campia Turzii

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău.

La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

MODELE. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ŞI PEDEAPSA. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut.

Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Importanța mediului familial în dezvoltarea copiilor

Profesor Înv. Primar Cucu Gabriela Andreea
Școala Gimnazială “Profesor Nicolae Simache”-Ploiești, Județul Prahova

“Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor”. – **A. S. Makarenko**

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți , care se află într-o relație de interdependență . Aceste trei mari grupe sunt: ereditatea, mediul și educația.

“Cei șapte ani de acasă” reprezintă o perioadă foarte importantă din viața copilului. Este perioada în care acesta primește educația de la părinți, în care copilul își formează personalitatea și comportamentul. Cei șapte ani de acasă desemnează copilul educat, bine crescut, manierat și nu în ultimul rând empatic. Copilul, petrecându-și timpul o perioadă destul de lungă în familie, alături de părinți, va ști să se poarte, să comunice, să salute, să mulțumească, să roage. Educația, bunele maniere, regulile morale, sunt principalele motoare care ajută la adaptarea lui în societate. Un copil bine crescut într-un mediu cald, liniștit, cu principii puternice, va deveni mai târziu un copil educat, descurcăreț, mai bine adaptabil în societate.

Folosim foarte des, în viața de zi cu zi, expresia „cei șapte ani de acasă”, atunci când vrem să evidențiem un comportament pozitiv sau negativ al unor persoane, în special copii, în diferite situații. Spunem acest lucru deoarece bazele educației copilului, adică al viitorului adult, se pun în familie, încă din primii ani de viață, când copilul este deprins cu principalele norme și reguli de conduită moral-civică.

Părinții, prin atitudinea pe care o au față de copil, influențează modul în care copilul se dezvoltă, are încredere în el, își asumă reguli de comportament. Copilului trebuie să i se impună anumite limite. Încă de mic el trebuie învățat să aștepte, să se adreseze politicos, să nu fie egoist, să se comporte civilizat în diferite situații (la masă, în vizită, în parc, la grădiniță sau la școală, la un spectacol, etc.). Părinții sunt pentru cei mici modele, deci, comportarea celor mici depinde de modelul care li se oferă acasă pentru comportamentul lor.

În familie, copilul își face pregatirea pentru viața. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, la dezvoltarea conştiinţei şi a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura căminului și întelegerea. Ca mediu social ,familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți, iar aceștia nu trebuie să fie preocupati doar de latura fizică a îngrijirii lui,ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice cu cele psihice.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume si despre viață, despre fenomene din natură și din societate, copilul le primeste de acasa, de la membrii familiei.

Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, ca semn al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaştere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoştinţe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Parinții îi învață de timpuriu pe copii să diferențieze ce este "bine" și ce este"rău", ce este "permis" și ce este "interzis".

Relațiile afective stabilite în interiorul familiei, între membrii familiei au un rol hotărâtor în formarea personalității copilului, viitor adult. Climatul educaţional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaţionare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ.Copilul are nevoie acasă de un mediu de viaţă în care să se simtă în siguranţă. Într-un climat educativ bun părinţii sunt calmi în raporturile cu copiii, fară a le satisface orice capriciu. Copilul simte că părinţii se ocupă de el, că sunt interesaţi de necazurile şi problemele lui. Un copil iubit, căruia i se arată dragostea, afecțiunea, care se dezvoltă într-o familie unită, în care părinții se iubesc reciproc și se respectă, crește armonios. Acest lucru permite copilului să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Copilul iubit de părinți se simte protejat puternic, sigur pe sine, dobândind astfel încredere, deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament. Copilul care simte iubirea părinților este puternic, încrezător, se simte apreciat și acceptă în mod pozitiv regulile. Acesta, la vârste fragede, împrumută comportamentul părinților. Un copil care crește, într-un mediu ostil, în care părinții nu comunică, sau comunică prost, ineficient, nu se respectă, nu se iubesc, împrumută mai târziu aceleași comportament, părându-i normal acest lucru, acest fel de comportament. De aceea trebuie, suntem obligați, să acordăm o atenție deosebită comportamentului nostru, mediului social și familial în care copilul nostru se dezvoltă și se formează.

Până la vârsta de 6-7 ani copilul trebuie: să aibă deja formate priceperi, deprinderi de a se hrăni, de a se îmbrăca, de a comunica, socializa, să cunoască și să aplice norme și reguli de conduită moral-civică (de politețe, respect), adică bunele maniere, un limbaj dezvoltat și un anumit grad de dezvoltare emoțională. Familia este un cadru ferm de disciplină, în care şi copiii şi părinţii împărtăşesc acelaşi nivel de exigenţă. Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, copilul le datorează educaţiei primite în familie. Când spunem că un copil are „cei șapte ani de-acasă”, ne referim la faptul că este bine crescut, adică știe să salute, să mulțumească, să se adreseze respectuos cu cei mai în vârstă și cuviincios cu cei de vârsta lui, adică are șansa de a se adapta mai uşor în societate. Calitatea educației primite în familie depinde de nivelul educației părinților și a celorlați membri ai familiei cu care vine în contact, din punct de vedere moral comportamental. Aici el învață la început prin imitație ce e bine și ce e rău, își însușește noțiuni despre adevăr, dreptate, dragoste, credință, încredere în sine, învață să fie uman. Ca o concluzie a celor prezentate mai sus, „cei șapte ani de acasă” înseamnă a ne comporta respectuos întotdeauna, a avea maniere frumoase în orice situație și cu toată lumea(colegi, frați, părinți, bunici, vecini, profesori, etc.), iar toate acestea se învață mai întâi în familie și mai apoi în grădiniță, școală. Bazele educației se pun acasă. Acasă, copiii învată comunicarea, bunele maniere, regulile de igienă, cinstea și loialitatea, generozitatea, toleranța, modestia, respectul, cooperarea. Rolul insituțiilor de învățamânt, indiferent de nivelul lor, este de a întări, de a consolida aceste deprinderi și comportamente cu care copiii vin de acasă.

Bibliografie:
1. E. A. Vrăşmaş - *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
2. www.didactic.ro

Familie – Grădiniță – Școală - Societate

PROF. ÎNV. PRIMAR CUCULEANU-MUNTEANU ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COM. MĂGURELE
JUD. PRAHOVA

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializarea de bază), și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară).

În **familie**, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte. De la părinți, cei mici vor învăța să aprecieze ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, tolerant, să colaboreze, să fie un bun coleg și prieten.

Educația din familie a copilului se va continua cu cea din **grădiniță**. Uneori, între cele două medii educative, există diferențe majore de reguli, valori, cultură etc. În această situație, copilul este supus adaptărilor și readaptărilor repetate, care îl marchează profund: se instalează o stare de confuzie internă, copilul neștiind ce reguli să-și asume, care valori sunt acceptate social. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Termenul de *parteneriat* presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților. Obiectivul comun este, în cazul parteneriatului familie–grădiniță, dezvoltarea globală a copilului în raport cu particularitățile sale individuale. El se poate realiza doar printr-o mișcare de apropiere în dublu sens, în vederea unei suficiente cunoașteri de ambele părți.

Colaborarea cu **școala** este foarte importantă întrucât în această instituție va continua educația copilului. Parteneriatul dintre cele două – școală și grădiniță – are ca scop primordial identificarea celor mai eficiente căi de adaptare a copiilor la noul mediu educativ. Parteneriatul se poate concretiza prin schimburi de experiență între învățători și educatori (lecții deschise, mese rotunde, ateliere de lucru etc.), activități comune la care să participe copiii și părinții (vizite la școală, proiecte educaționale).

Colaborarea cu **Biserica** înlesnește promovarea valorilor moral-religioase care sunt importante în educația morală și comunitară a copilului. Aceasta colaborare este foarte importantă în special în comunitățile multietnice, în care oamenii aparțin diferitelor culte religioase. Copiii trebuie să învețe că, indiferent de religie, toți suntem egali și avem aceleași drepturi. Colaborarea cu **Poliția** ajută în educația preventivă și cultivarea comportamentelor prosociale. Această colaborare se poate concretiza în activități de informarea a copiilor asupra unor reguli care trebuie respectate astfel încât viața și siguranța lor să nu fie pusă în pericol. Colaborarea cu **Primăria** este esențială întrucât această instituție se implică în dezvoltarea și întreținerea bazei materiale a grădiniței, dar și în derularea și sprijinirea unor acțiuni sau proiecte educative. Primăria, în colaborare cu Inspectoratele Școlare Județene și cu alte instituții, poate să inițieze programe care vin în sprijinul îmbunătățirii activității educative din grădiniță și școală.

O bună colaborare și comunicare între familie și grădiniță este necesară, dar nu este suficientă pentru buna dezvoltare a copilului în acest mediu. Este nevoie ca această colaborare să se poarte în jurul nevoii pe care o are copilul de a fi în societate.

BIBLIOGRAFIE

- Ecaterina Adina Vrasmas, Consilierea şi educaţia părinţilor, Bucureşti, Editura „Aramis”, 2002;
- Vasile Fetescu, Familia şi atitudinea copilului faţă de învăţătură în revista Învăţământul primar, nr.2, 1992;
- Ion Drăgan, Unde, cum şi de ce greşesc unii părinţi, în Almanahul părinţilor, Bucureşti, 1983;

Importanța celor 7 ani de acasă

Profesor pentru învățământul preşcolar Loredana Cuibari
G.P.P. „Sf. Sava'', Iași

„Şapte ani de acasă'' reprezintă o veche zicală românească utilizată chiar și astăzi în vorbirea curentă.

A avea „şapte ani de acasă'' înseamnă a fi bine crescut, a avea un comportamnet corespunzător, conform standardelor societății.

A spune despre cineva că îi lipsesc „cei şapte ani de acasă'' are însă înțeles peiorativ.

Sintagma aceasta are de fapt un înțeles mai profund. Deși înțelesul acesteia îl privește în general pe copil, ea reprezintă în aceeaşi manieră aprecierea asupra modalității în care părinții s-au ocupat de creșterea și dezvoltarea lui. Aşadar putem spune că este calificativul dat părinților, straduinței lor și a rezultatelor obținute (Coroi, Florescu, Ursache, 1968).

De asemenea, „cei şapte ani de acasă'' sunt hotarâtori pentru dezvoltarea de mai tarziu a individului. Într-adevăr, copilul trece prima probă a forțelor şi calităților sale, la vârsta de 7 ani, când ar trebui să intre la şcoală. Realitatea zilelor noastre este puțin schimbată, deoarece s-a modificat vârsta de intrare în mediul școlarității, aceasta fiind de 6 ani, la clasa pregătitoare.

Desigur, toți părinții doresc ca, atât în şcoală, cât şi în viața de zi cu zi, copiii lor să se afirme cât mai bine; ei trebuie să fie conştienți că această reușită depinde într-o mare măsura de istoria primilor 7 ani, de modul în care a fost îngrijit și educat copilul, de deprinderile și cunoştințele acumulate în acest timp (Coroi, Florescu, Ursache, 1968).

Aşadar putem afirma că reușita în viață de mai tarziu a copilului depinde de munca depusă de părinți în aceși 7 ani pentru îngrijirea și educarea sa, precum și de măsura în care el își însușește cele transmise de părinți.

Copiii sunt oglinda părinților şi în acelaşi timp continuatorii vieții omeneşi în general.

Ei au menirea de a spori neîncetat marile cuceriri ale tehnicii şi ale culturii omeneşi. La rândul ei, omenirea oferă fiecarei noi generații o zestre culturală un viitor din ce în ce mai divers.

Dragostea părinților pentru copii face ca această muncă uneori istovitoare, să fie îndeplinită cu dăruire. Bunăvoința, dragostea, perseverența și devotamentul părinților încă nu prezintă garanții suficiente pentru obținerea celor mai bune rezultate (Poenaru, 2013). Pe lângă aceste calități, este nevoie şi de cunoştințe temeinice cu privire la îngrijirea şi educarea copilului. În creşterea copilului, părinții trebuie să se sprijine pe principii ştiințifice, să urmărească scopri precise şi să asigure condițiile de mediu necesare bunei sale dezvoltări (Botiş, Mihalca, 2007).

Scopurile urmărite în creşterea copilului sunt:

- dezvoltarea fizică bună;
- dezvoltarea neuropsihică sub toate aspectele: senzorială, motorie, intelectuala, afectivă, socială şi morală (Coroi, Florescu, Ursache, 1968).

Numai dezvoltarea armonioasă pe toate planurile poate asigura copilului o personalitate cu adevărat valoroasă, utilă mai târziu societății, cât şi pentru sine.

Aceste scopuri nu pot fi atinse în întregime în cei 7 ani pe care copilul îi petrece în general în familie, însă ceea ce primeşte copilul în această perioadă ca îngrijire și educație formează temelia întregii sale vieți de mai târziu.

Sunt multe condiții necesare creşterii şi dezvoltării unui copil, dar dintre cele mai importante amintim:

- stabilitatea familiei;
- climatul afectiv din familie;
- capacitatea educativă a părinților;
- asigurarea factorilor materiali (Coroi, Florescu, Ursache, 1968).

Stabilitatea familiei

Copilul are nevoi de ambii părinți pentru a se dezvolta în mod echilibrat. Lipsa unuia dintre aceștia poate împiedica acest parcurs și îl poate dezechilbra. Integritatea familiei trebuie păstrată cu orice preț.

Climatul afectiv din familie

Acolo unde există dragoste, respect și înțelegere între părinți, dar și între părinți și copii, climatul afectiv este unul sănătos.

Capacitatea educativă a părinților

Capacitatea de a educa un copil presupune foarte multe calități, din care cele mai importante sunt: priceprera, simțul răspunderii, sănătatea fizică și psihică a părinților.

Asigurarea factorilor materiali

Legislația în vigoare asigură venituri familiilor cu copii, cât și o serie de înlesniri pentru ca procesul de creștere să se facă în bune condiții.

Bibliografie:

Botiş, A., Mihalca, L., (2007), *Dedpre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fete și băieți, cu vârsta până la 7 ani – Ghid pentru cadrele didactice din învățământul preșcolar.* Bucureşti UNICEF, Centrul Parteneriat pentru Egalitate;

Coroi, V., Florescu, A., Ursache, M., (1968), *7 ani de acasă.* București, Editura Medicală;

Poenaru, M., (2013), *Cei 7 ani de acasă – Codul bunelor maniere pentru copii.* București, Editura Coresi.

EARLY EDUCATION - THE ROLE OF PARENTS

Prof. CUIBUȘ MIHAELA LAURA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 CIUMEGHIU

Research into childhood development has established without any doubt that the basic architecture and function of the brain are established during an individual's early years. Although children continue to develop throughout childhood and into adulthood, their brains are particularly sensitive in this period. From birth to ages 6–8, how a child learns and progresses is critical and will affect subsequent stages of development in terms of physical and mental health, behaviour and later learning.

Although a parent's role in their children's learning evolves as kids grow, one thing remains constant: we are our children's learning models. Our attitudes about education can inspire theirs and show them how to take charge of their own educational journey. In the early years, parents are their children's first teachers — exploring nature, reading together, cooking together, and counting together. When a young child begins formal school, the parent's job is to show him how school can extend the learning you began together at home and how exciting and meaningful this learning can be.

Many children use a combination of modalities to study and learn. Some learn visually through making and seeing pictures, others through tactile experiences, like building block towers and working with clay. Still others are auditory learners who pay most attention to what they hear. So parents should pay attention to how their children learn and explain tough topics by drawing pictures together, creating charts, building models, singing songs,etc.

Another important aspect is to connect what a child learns to everyday life. Parents are advised to make learning part of a child's everyday experience, especially when it comes out of the child's natural questions. When you cook together, do measuring math. When you drive in the car, count license plates and talk about the states. When you turn on the blender, explore how it works together. When your child studies the weather, talk about why it was so hot at the beach. Have give-and-take conversations, listening to your child's ideas instead of pouring information into their heads.

Connecting what a child learns to the world is essential, too. Find age-appropriate ways to help your older child connect his school learning to world events. Start by asking questions. For example, ask a second-grader if she knows about a recent event, and what's she heard. Then ask what she could do to help (such as sending supplies to hurricane victims). You might ask a younger child if he's heard about anything the news, and find out what he knows. This will help your child become a caring learner.

I think it is important not to over-schedule children. While parents may want to supplement school with outside activities, they should be judicious about how much they let or urge a child to do. Kids need downtime as much as they may need to pursue extra-curricular activities.

Keeping TV to a minimum is esential, too. Watching lots of TV does not give children the chance to develop their own interests and explore on their own, because it controls the agenda.

Finally, learning something new yourself is a great way to model the learning process for your child. Take up a new language or craft, or read about an unfamiliar topic. Show your child what you are learning and how you may be struggling. You'll gain a better understanding of what your child is going through and your child may learn study skills by watching you study. You might even establish a joint study time.

In conclusion, through guidance and reminders, I think that parents can help their children organize their time and support their desires to learn new things in and out of school.

BIBLIOGRAPHY

- Eagleman, David -"*The Brain – The Story of You*", published by Canongate Books Ltd, Edinburg, 2015
- https://hernehillschool.co.uk/welcome/our-school/importance-of-early-years

IMPORTANŢA EDUCAŢIEI COPIILOR PREŞCOLARI

Prof. Înv. Preşcolar: Cumpănaşu Maria-Alina
Şc. Gim. Nr.10 / G.P.P. OSTROVENI 1, Rm. Vâlcea

Încă de la vârste fragede, copii sunt îndrumați de către părinți spre educație, pentru ca aceștia să poată să își formeze personalitatea. Educația are un rol deosebit pentru reușita fiecărui copil în viață reprezentând un fenomen social, la care populația participă în masă. Acest proces al educației imprimă copiilor încă de mici ideea de bune maniere și respect reciproc față de cdei din jur.

Rolul familiei în educarea copiilor: părinții nu trebuie să exagereze cu activităţile educaţionale, pentru că acestea îl poate plictisi pe copil; recompensele să fie stabilite în funcţie de anumite sarcini pe care copilul le duce la bun sfârșit; să ofere sprijin, afecţiune şi să comunice foarte mult cu copilul, fiind implicat și interesat de tot ceea ce face.

Este important ca părinții să aloce timp să se joace cu copilul, în fiecare zi, (să fie entuziaști, să își dea interesul, să nu fie distrați de alte activități) înseamnând mult pentru dezvoltarea copilului preşcolar, arătându-i că te interesează ce face și cum se joacă.Cel mai prețios lucru care poate fi oferit de către părinți copiilor este educația**,** care le deschide o multitudine de oportunități, pentru a-și desăvârși progresul profesional și personal.

Prin educaţie ca fenomen social înţelegem transmiterea experienţei de viaţă de la o generaţie la alta, cunoaşterea bunelor maniere şi comportarea în societate conform cu aceste deprinderi dobândite anterior. Educația reprezintă drumul pe care copiii îl urmează în atingerea scopurilor; fiind după cum se știe cea mai importantă componentă a unei societăți. În grădiniță educația se desfăşoară sub îndrumarea educatoarelor. Unii părinți consideră grădinița drept o instituție educativă, pur și simplu formală, fără a-i atribui un rol concret, iar pentru alți părinți aceasta este destul de prețuită, implicându-se în activitățile solicitate de către educatoare în interesul educației copilului.

În grădiniță copilul interacționează cu colegii de grupă, reușește să se integreze într-un mediu social nou, dobândind și anumite abilitățiі practice. Acesta va fi învățat și evaluat cu regularitate în așa fel încât educatoarele să se asigure că preșcolarul a acumulat cantitatea de cunoștințe necesare.

Cei şapte ani de acasă!

Prof. Cupşan Lăcrămioara

Cei 7 ani de acasa reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil, ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasă”. Replicam astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod. Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupră lui.

Bebeluşul este ataşat de mamă şi de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate şi exprimate de către copil în joaca lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata. Astfel va exista o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlam limbajul și comportamentul în fața copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent vom fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacționam la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viața noastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însușirea responsabilității de a fi părinți, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani?

– deprinderi de autoservire
– ordine
– igienă
– curățenie și exprimarea propriilor nevoi
– exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
– bune maniere și comportament
– limbaj corect transmis (făra greşeli de pronunție, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire)
– modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător
– consecvența în realizarea unei sarcini
– concentrare a atenției
– perseverența în realizarea unei sarcini
– alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții:

– spiritul de competitive

– altruismul
– cooperarea
– atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încălca normele ori nu va fi încrezator în forțele proprii.

Inainte de a judeca o persoană și de a-i pune o etichetă, gândiți-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalti.

Copilul şi dezvoltare acestuia în familie

Prof.înv.preşcolar: Curatu Annamaria

Pentru copil, nci o perioadă nu va conta mai mult în viaţă ca primii ani petrecuţi alături de familie.Părinţii trebuie să ofere copiilor toata dragostea,atenţia şi priceperea pentru a se dezvolta echilibrat şi fericit.

Oferndu-i copilului tandreţe,răbdare, şi echilibru în toate îi vom asigura o dezvoltare armonioasă atât din punct de vedere fizic cât şi emotional.

Este bine de ştiut că intre 1 şi 6 ani, copilul traversează o perioadă mai grea, deseori conflictuală.Crizele traversate care îl fac pe copil uneori agitat alteori adorabil sunt inerente în construirea personaltăţii sale.Într-un mediu familial adecvat copilul câştigă autonomia pe care o revednică adesea în mediul educaţional, învaţă sa îşi cunoască sa îşi îngrjească propriul corp (sa-şi spele singur dinţii, mâinile, apoi întregul corp).Se poate dezbrăca, apoi poate începe să se imbrace dacă i se pun hainele la îndemână.Ca să facă pe plac celor mari şi pentru că ii face plăcere, participă la activităţile casnice, gospodăreşti, aranjarea jucăriilor, mici îndeletniciri în curăţenie, dar numai împreună cu adultul care dă tonul.

Într-un mediu familial adecvat copilul are parte de o bună dezvolatere mentală, este stimulat să desfaşoare diferite activităţi.

O altă funcţie intelectuală de bază , care se dezvoltă în perioada celor 6 ani este limbajul.La începutul perioadei propoziţiile se compun din doua sau trei cuvinte şi adesea sunt de neânţeles pentru cei ce nu sunt obişnuiţi cu copilul.Progresele sunt evidente spre sfârşitul perioadei de trei, patru ani atât din punct de vedere al pronunţiei cât şi al preciziei termenilor folosiţi.Spre sfârşitul vârstei de trei ani începe lunga serie a „ de ce „ urilor .Copilul începe să observe lumea, vrea să înşeleagă tot ce se întmplă în jur.Este crucial să i se răspundă, căci curiozitatea sa este un mare atu. Răspunzându-i şi dându-i-se explicaţii corecte, în fraze bine construite atât logic cât şi gramatical, copilul nu numai că va afla ce îl interesează şi va avea un model pertinent de comunicare, dar aceasta va contribui şi la stabilitatea sa emoţională; părintele este lângă el, îl interesează curiozităţile copilului, părintele cunoaşte lumea şi o traduce pe înţelesul copilului.Trebuie îmbogăţit dialogul cu copilul folosind elemente noi de vocabular, cuvinte mai precise, noţiuni de timp şi loc etc.

La vârsta preşcolară copilul trebuie învăţat să îşi folosescă cele cinci simţuri (să asculte cântecul unei păsări, să observe trecerea unui avion,să asculte zgomotul picăturilor de ploaie pe geam etc.), să fie interesat de tot ceea ce este obişnuit sau neobişnuit în mediul înconjurător.Numai cresnd în relaţie cu natura va învăţa să o cunoască, să o respecte, să o preţuiască, alături de părinte,

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut" regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua".

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut" ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut" îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face" şi ceea ce „nu se face" în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog", „mulţumesc" şi „cu plăcere", nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite.

CEI SAPTE ANI DE ACASA-CALEA SPRE VIITOR

Profesor: Curculescu Marioara
Profesor: Mihai Monica
Liceul Tehnologic „Tiu Dumitrescu”,oras:Mihailesti, Judet Giurgiu

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susțin că regulile de comportament și educație oferite in primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai in a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la şcoală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul in interacțiunile cu ceilalți.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uităm că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă”. Educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educational. Fie ca este vorba despre viata de acasa, fie ca vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulilele de comportament sau de interdictiile pe care i le stabilesc parintii sau educatorii.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul, etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative
- bune maniere şi comportament
- limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie,topică ori dezacord dintre părtile de vorbire)
- modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvenţă în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenţiei
- perseverenţă în realizarea unei sarcini
- alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc.., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii. Înainte de a judeca o persoană şi de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalţi.

Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece:

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Cei şapte ani de acasă şi biserica

Pof. înv.peşcolar Curelariu Cristina
Grădiniţa cu Program Prelungit „Şotron” Botoşani

Adesea, când găsim un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem la expresia „îi lipsesc cei şapte ani de acasă“

Ce înţelegem, de fapt, prin această expresie? Care este rolul acestei perioade de formare, până la 7 ani, în viaţa noastră de mai târziu? Unui om care nu are cei şapte ani de acasă îi lipseşte, în primul rând, credinţa în familie.

Un rol important îl are şi credinţa în Dumnezeu. Părinţii trebuie să-i înveţe pe copii în primul rând să meargă la biserică, de mici. Educaţia copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează aşa cum trebuie. Grijile de zi cu zi îi copleşesc pe părinţi, aceştia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli şi cei mai mulţi nu fac dovada unei educaţii straşnice, în familie. Aceasta este cauzată şi de faptul că unii copii sunt făcuţi de părinţi mult prea tineri sau de nişte părinţi maturi, mult prea ocupaţi. Nu putem vorbi de educaţia copiilor dacă părinţii nu sunt educaţi.

Educaţia copiilor în primii ani de viaţă, pe care şi-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulţi dintre psihologi, pedagogi şi specialişti au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitaţi, nonconformişti. Cauza acestei stări de lucru este educaţia nepotrivită şi timpul insuficient pe care părinţii îl acordă copiilor. Părinţii angajează foarte repede bone pentru îngrijirea copiilor şi, astfel, educaţia îşi pierde adevăratul ei sens, adevăratul ei înţeles. Cred că soluţia poate veni şi din partea Şcolii şi a Bisericii, care pot atrage atenţia părinţilor privind importanţa prezenţei lor pentru copii. Părinţii trebuie să aibă mai clar trasate priorităţile şi atitudinile în cadrul familiei, ţinând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi.

Cei şapte ani de acasă se leagă în primul rând de educaţia pe care o primeşte fiecare acasă. Acum nu prea se mai poartă, pentru că foarte mulţi părinţi care pleacă îşi lasă copii de doi sau trei ani la bunici, la mătuşi. Or, cei şapte ani de acasă înseamnă ca o familie să fie întreagă, părinţii să-şi educe copiii, pentru a avea un simţ, respect, corectitudine: să nu furi, să nu jigneşti. Societatea noastră duce lipsă de aceşti şapte ani de acasă, iar urmările sunt negative. Cei şapte ani de acasă reprezintă o bază a educaţiei. Dacă lipseşte baza, asemenea unei clădiri, este grav. Pentru copii şi pentru viitorii cetăţeni ai societăţii, anii petrecuţi în sânul familiei sunt foarte importanţi. Este foarte important, de asemenea, ca cei care educă, părinţii, să fie riguroşi cu ei înseşi, pentru că fiecare copil ascultă sfaturile părinţilor, dar observă în primul rând gesturile acestora. O perioadă ascultă de cuvânt, dar pentru copii este esenţial exemplul faptei.

Biserica ar trebui să pună un accent deosebit pe educaţia copiilor. În fiecare predică, slujbă şi sfat al preoţilor către credincioşi ar trebui să se sublinieze importanţa educaţiei, a atmosferei familiale şi, de asemenea, importanţa comunicări cu copiii. Educaţia sau, în sens contrar, lipsa de educaţie are implicaţii majore, enorme în viitorul fiecărei persoane. E foarte uşor să identifici, dacă priveşti pe stradă, oameni la 20, 30, 40 de ani, care a fost sau nu educaţi la timp, în familie. Cei şapte ani de acasă sunt vitali pentru copil în primul rând, pentru părinţi şi societate în al doilea rând. Cred că esenţial este să fim simpli cu copiii noştri, să îi învăţăm lucrurile fundamentale. Să facă deosebirea între bine şi rău, frumos şi urât. Trebuie să învăţăm să dăm şi să primim mai tarziu. Este nevoie să înţelegem că educaţia se face pentru copii şi nu pentru liniştea şi comoditatea noastră de mai târziu. Ne educăm copiii în primul rând pentru binele lor, pentru a le da o şansă în plus, pentru a le face drumul în viaţă mai târziu. Am şi eu copii şi nu le-am oferit când erau mici totul pe tavă, dar mulţumesc lui Dumnezeu că au învăţat în casă ce înseamnă bun simţ şi respect faţă de cei de lângă ei. Copiii de acum câteva zeci de ani erau mai educaţi, mai discreţi, părinţii se ocupau mai mult de ei. Mai sunt şi astăzi copii educaţi şi cu mult bun simţ, dar, din păcate, în zilele noastre, educaţia copiilor a ajuns o floare rară.

Părinţii nu mai merg la plimbare cu copiii în locuri liniştite, nu merg la biserică, şi asta afectează şi comportamentul lor, acum şi chiar mai târziu.

Oamenii uită că nu suntem singuri în toată lupta noastră. Cineva de sus ne veghează şi ne povăţuieşte fără să ştim. Cred că tot ceea ce se numeşte instinct matern sau patern este, de fapt, intervenţia divină.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PREŞC. CURESCU CORINA CORNELIA
ŞC.GIM.”TRAIAN LALESCU”CORNEA

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care parinţii o oferă copiilor în prima parte a copilariei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Sunt copii bine crescuţi, care ştiu să se poarte şi să vorbească frumos, în preajma cărora este o plăcere să te afli.

Cei care nu şi-au însuşit de mici un comportament adecvat vârstei, vor fi respinşi de colegi, vor deveni răi şi se vor afla în permanent conflict cu cei din jurul lor.

Pentru a nu face parte dintre aceştia, învăţăm să ne purtăm civilizat, fapt ce reprezintă o carte de vizită cu care vom deschide mai uşor uşile bunăvoinţei celorlalţi.

Educatia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie,să citeasca şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizati prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Comunicarea dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Spre exemplu, mulți dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este pãrintele în spatele nostru să ne spună că nu este bine.

În al doilea rând, aceşti șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem uşa unei femei şi aşteptăm să intre. Aceşti ani i-am primit la vremea noastră, şi o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Cei șapte ani de acasă!

Prof. Dabija Carmen-Eugenia
Școala Gimnazială “Alexandru Piru”,
Mărgineni, jud. Bacău

Prin această formulare părinții noștri încercau să ne insufle atenția pe care trebuie să o acordăm regulilor de comportament civilizat în societate. Formularea „un copil cu cei 7 ani de acasă” reprezenta forma prin care se descria un copil bine crescut, cuviincios, care știe să salute, să fie respectuos, să spună „mulțumesc” după fiecare „te rog”.

Educația precară din familie, regulile morale în șubrede, prost interpretate sau promovate, continua asaltare mass-media cu informații despre comportamente necivilizate, fac ca această formulare să-și piardă din însemnătate și să fie privită ca fiind ceva „vechi”, lipsit de „modernism”, de factorul „cool”.

Analizând această formulare ajungem la următoarele concluzii: cei 7 ani de acasă se referă la educația primită în sânul familiei, de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul fiecărui copil, de valorile pe care le regăsește între membrii familiei, de valorile din anturajul său.

Potrivit psihologilor, educația trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înțelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine și ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci cești pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceașcă de pe masă și a aruncat-o pe jos" și îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe cești a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândește la cantitate, nu la ce e bine și ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, așa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Așa cum copilul de 2 ani nu poate înțelege că mama a avut o zi grea. El știe că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenție, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a ști ce e bine și ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să învețe ce înseamnă așteptarea, amânarea dorințelor. La această vârstă îl putem învăța formulele de politețe. Îi arătăm cum și când se spune bună ziua, te rog, mulțumesc, la revedere, iar copilul învață prin imitație. Deci noi trebuie sa fim principalul model din viața lor.

Între 5 și 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniță, stă cu bona sau cu bunica și, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinți, este necesar să îi dezvoltați mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii și adulți. Acum ar trebui să poată purta o conversație cu adulții, să își argumenteze punctul de vedere în discuțiile cu copiii de aceeași vârstă, să intervină în discuțiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajați-l să se exprime, lăsați-l să termine ce are de spus și nu îi faceți observații în public. Replicile de genul "taci din gură, că ești mic și nu ai dreptul să vorbești" sau prelegerile ținute în public nu fac decât să umilească și să inhibe copilul.

Părinții sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai țipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinți. Sau este ineficient să îi atragem atenția că nu a spus mulțumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
STUDIU DE SPECIALITATE

Autor: Prof. limba și literatura română-limba și literatura franceză,
DÂLCU-CIUPEANU RAMONA ANDREEA
Școala Gimnazială *Mihai Eminescu*, Lespezi, com.Gîrleni, județul Bacău

Este de la sine înțeles faptul că momentul procesului de învățământ începe încă din prima zi de școală. Cu toate astea trebuie să nu uităm un lucru: educația în adevăratul sens al cuvântului începe încă din prima zi de viață a unui copil. De multe ori întâlnim din păcate părinți care din prea multă iubire, afecțiune, dorința arzătoare de a-și proteja proprii copii, tind să mearga pe idei eronate precum: *E mult prea mic, ca să înțeleagă că nu are voie! Când va începe școala, cu siguranța se va cuminți, își va schimba comportamentul, se va liniști*...., toate aceste replici venind cu intenția de a găsi o *justificare* a comportamentului nu tocmai potrivit sau dezvoltarea neuropsihică neadecvată a propriului copil. Aceste *justificări* nu fac decât să amplifice greșelile de tip educativ pe care majoritatea părinților le face în ziua de azi în ceea ce privește comportamentul copiilor din primii lor ani de viață.

Pe lângă necesitățile materiale precum asigurarea hranei, a somnului, îmbrăcămintea, a condițiilor de locuit, etc., unui copil îi este într-un mod imperios necesar un mediu familial adecvat, în care iubirea și afecțiunea sunt cele mai importante aspecte. A avea grijă de copil fără a fi implicat sufletește, sau fără a-i arăta afecțiunea de care acesta are mare nevoie, nu va putea niciodată să dea randament în educația unui copil.

Este cât se poate de real și de evident faptul că educația reprezintă un proces în stare continuă, care nu se poate realiza decât treptat, parcurgând anumite etape survenite în dezvoltarea vieții unui copil și al comportamentului acestuia. Toate greșelile sau lucrurile care *se omit* în educație, se răsfrâng în mod direct asupra copilului și pot fi în detrimentul acestuia de cele mai multe ori. Un exemplu concret vine chiar din sistemul educativ școlar în care programul unui copil de clasa I este încărcat cu anumite noțiuni sau deprinderi inutile care puteau fi foarte bine însușite în cadrul celor așa ziși *cei șapte ani de acasă*. Aceste lucruri se pot fără îndoială întreprinde pe parcursul primilor ani din viața unui copil, în mediul familial și într-un mod evident ele se pot completa și retușa mai anevoios în anii de școală.

Un lucru dovedit științific și pe care specialiștii în domeniu îl susțin este indubitabil faptul că bazele educației se clădesc în cadrul *climatului familial*, ceea ce contribuie și definește în perspectivă viitorul adult. Primii șapte ani din viața unui copil și din viața tuturor sunt cei mai importanți, iar eșecurile părintești ulterioare nu pot influența sau schimba cu absolut nimic starea de evoluție a adolescentului și respectiv, a adultului în devenire.

În calitate de profesor de limba și literatura română și respectiv, de limba și literatura franceză, din experiența dobândită la catedră pot sa afirm fără dubii faptul că educația unui copil din cadrul celor *șapte ani de acasă* este cea menită să realizeze o educație de succes în mediul instituțional. Am întâlnit pe parcursul celor 10 ani de învățământ numeroase cazuri, de la copii proveniți din medii familiale cu o situație materială foarte bună, în care părinții nu erau suficient de interesați de educația propriilor copii; familii dezbinate, dezorganizate în care copii nu reușeau să facă față cerințelor sistemului de învățământ, dar care totuși frecventau cursurile; cazuri de copii care proveneau din familii monoparentale, cu situații materiale precare, aceștia fiind deosebit de inteligenți la toate materiile predate în școală....până la copii care lăsați de capul lor, deosebit de inteligenți, dar care nu mai aveau niciun interes să vină la școală, lucru care a contribuit într-un mod inevitabil la ceea ce sistemul numește *abandon* școlar. Așadar, am realizat și mi s-a confirmat din nou ceea ce deja știam, faptul că toți copiii sunt diferiți, ei nu pot fi identici în felul de a gândi, de a simți, sau exprima, cum nu pot fi nici identici în comportament. În fiecare dintre ei putem distinge imaginea reală a educației desprinse din climatul familial, educație în care în mod evident se răsfrânge în comportamentul copilului aflat într-un nou mediu, la început necunoscut și anvoios, cel școlar.

E adevărată zicala aceea care spune că *omul cât trăiește învață* și că niciodată oricât de multă experiență am acumula noi ca adulți, nu reușim să cuprindem totul, mereu existând mistere și anumite goluri pe care inevitabil nu le putem acoperi sau umple, dar este inadmisibil să nu ne putem *educa* copiii, în primii lor ani de viață, inițiindu-i măcar în aspecte elementare, inoculându-le ideea de RESPECT, IUBIRE FAȚĂ DE SEMENI, BUNĂTATE, OPTIMISM, ÎNCREDERE și PACIFISM.

BIBLIOGRAFIE:

1. Șerbănescu, Dumitru- *Cunoașterea de sine și comportarea etică a elevilor*, E.D.P., București, 1975
2. Vrăsmaş, Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Editura *Aramis*, Bucureşti, 2002;
3. Dima Silvia – „*Cei şapte ani de-acasă”*, E.D.P., ediţia a II-a, Bucureşti, 1999

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”, IMPORTANȚI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII

Prof. Damaschin Eustina Gianina
Școala Gimnazială „Spiru Haret” Bacău

Părinții sunt primii educatori pe care îi are un copil. Starea de fericire sau de nefericire a unui copil este de asemenea într-o mare măsură responsabilitatea părinților, deoarece copilul „învață” în familie să fie fericit, să se bucure de orice realizare a sa sau a celor din jur.

Copiii au nevoie de valori pe care să se poată bizui toată viața, începând încă din copilărie. De aceea este important ca de la vârsta copilăriei mici să se inducă copiilor anumite atitudini, anumite rutine sociale care să contribuie la formarea unor personalități cu un grad mare de autonomie.

Georgeta Pânișoară, în materialul „Dezvoltarea copiilor conform nevoilor specifice. Educația pozitivă pentru o personalitate armonioasă”afirmă că „Scopul educării copilului este ca acesta să devină o persoană independentă, autonomă, care să se descurce singură (fără a fi dependentă de cineva sau ceva)”

Câștigarea autonomiei copilului începe la vârsta copilăriei mici. Pentru aceasta însă este necesar ca părinții să se implice în mod deosebit în formarea rutinelor sociale și în câștigarea independenței copilului.

Părinții trebuie să împartă zâmbete și laude meritate copiilor, trebuie să îi corecteze atunci când este cazul, să îi ajute atunci când este necesar. Pentru un școlar, ajutorul trebuie să se manifeste numai după ce copilul nu reușește singur rezolvarea anumitor „teme” și, de preferat, atunci când copilul are conștiința unei „neputințe” și solicită ajutorul. Se cunosc situații în care părinții au tendința de a prelua sarcinile școlare ale copiilor dintr-o dorință oarecum firească de a-și proteja copilul. Cu toate acestea, cadrele didactice și psihologii recomandă o reținere a părinților în această manifestare a ajutorului mai degrabă „impus” copilului. O astfel de atitudine nu va ajuta deloc copilul care își va dezvolta, la modul parțial inconștient atitudinea: „dacă eu nu pot, pot părinții”. Și aceasta ar fi încă o atitudine relativ corectă pentru că ar presupune în primă fază că măcar încearcă să rezolve problema. Din păcate, uneori această atitudine se transformă în „de ce aș face eu asta, când îi am pe părinți / bunici / frați care să rezolve problemele în locul meu?”

Pentru ca un copil să se dezvolte armonios, psihologii consideră că un copil are nevoie să se simtă în siguranță, să fie apreciat de părinți, să simtă mulțumirea părinților, să fie admirat de aceștia dar și de a fi acceptat de părinți. Pentru aceasta, fiecare etapă de dezvoltare, este marcată de atitudini și manifestări specifie din partea copiilor și a părinților în aceeași măsură. Corectarea unor atitudii sociale greșite, realizată în mediul familial, pe un ton calm, creionând o situație cu impact pozitiv dă de fiecare dată un randament superior oricărei „apostrofări” publice, a oricărei corecții aplicate într-un mediu nefamiliar. Copilul trebuie să conștientizeze ce comportamente sunt dorite de la el, iar pentru ca el să dezvolte atitudini corecte față de cei din jur (comportamente sociale dezirabile), sau față de procesul de învățare, motivația intrinsecă a copilului este cu mult mai importantă decât motivațiile extrinseci (faci un anume lucru pentru a primi o recompensă sau pentru a evita o pedeapsă). Există și aprecieri conform cărora o motivație extrinsecă (o recompensă) care dublează motivația intrinsecă poate să aibă o influență chiar mai mare. Dacă recompensa vizează o competență sau obținerea unei performanțe remarcabilă, atunci ea poate produce un sentiment de mândrie care poate să sprijine persoana recompensată în dorința sa de a face tot posibilul ca și pe viitor să obțină performanțe la fel de bune.

Astfel, este important să se păstreze un echilibru între cele 2 tipuri de motivații deoarece uneori, recompensele externe diminuează plăcerea de a desfășura anumite activități.

Atunci când părinții dezvoltă copiilor motivații intrinsece încă de la vârste mici atunci este neapărat necesar să li se dezvolte și independența de acțiune. Ținând cont că oricât și-ar dori și adulții și copiii această independență de acțiune, copilul nu își poate avea grija de unul singur oricând, că de fapt există anumite etape de dezvoltare fizică și emoțională a copilului în care dependența de adult este maximă, ceea ce trebuie urmărit este ca fiecare să își păstreze rolurile corecte: copilul să rămână copil, cu o doză de dependență față de familie, adultul să rămână părintele responsabil care se preocupă atât de binele copilului cât și de binele lui ca persoană adultă. Oricât de implicați ar fi în viața propriilor copii, părinții trebuie să își rezerve timp și pentru ei înșiși.

Într-o familie fericită, în care adulții și copiii au relații corecte, mulțumirea se instalează cu mai mare ușurință, dezvoltarea diferitelor tipuri de inteligență a copiilor este mai ușoară iar dezvoltarea armonioasă a copiilor este vizibilă atât din interiorul familiei cât și din exterior (prieteni de familie, persoane străine cu care interacționăm în diverse contexte sociale, cadre didactice – în momentul în care începe perioada școlarității). Astfel, dacă sistemul de învățământ este cel care capătă responsabilitate majoră în dezvoltarea inteligenței lingvistice și a celei logico-matematice, familia poate interveni într-un ritm alert în dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului.

Când copilul începe perioada de școlaritate este important ca el să vină cu niște rutine sociale bine fixate: salutul, respectul pentru cel de alături, capacitatea de a asculta și de a exprima o părere proprie într-un mod în care să nu deranjeze / să nu ofenseze pe cel cu care interacționează. Aceasta pentru că o astfel de rutină bine fixată îl poate ajuta pe copil să se adapteze mai ușor la cerințele pe care sistemul de învățământ le are pentru copil.

Implicarea părinților în acțiunile școlii, în programul de învățare a copilului este de asemenea extrem de importantă. Receptivitatea părinților la constatările de natură socio-emoțională a cadrelor didactice este de asemenea extrem de importantă, întrucât se știe că adesea părinții au tendința de a considera că ei „știu cel mai bine” ce le trebuie copiilor lor deși nu totdeauna această atitudine este cea mai corectă. Trebuie să se țină cont de exemplu, și de faptul că la un copil aflat în perioada de școlaritate se pot manifesta uneori și două tipuri de fobii școlare: anxietatea de separare (care apare mai ales la copiii de vârstă școlară mică – până la 8 ani) și fobia socială (undeva pe la 11-12 ani, vârsta trecerii la sistemul gimnazial de învățământ, când această fobie socială este asociată și cu o nouă anxietate de separare, dar și la 14-16 ani când poate să se asocieze și cu depresia sau cu unele afecțiuni psihiatrice generate de diverși factori externi sau interni). Rolul familiei și al școlii, în această situație este de a căuta soluții pentru remedierea situației astfel încât ceea ce a început bine să continue bine și să se finalizeze în mod optim.

Dacă școala îi oferă copilului cunoștințe în diferite domenii ale științei, familia trebuie să îi ofere suportul economic și emoțional pentru o dezvoltare armonioasă. De aceea, familia și școala trebuie să se afle într-o permanentă colaborare. Numai în acest mod, personalitatea tânărului care se formează va fi o personalitate care să poată contribui la dezvoltarea societății în care evoluează ca adult.

Bibliografie:

1. Pânișoară, Georgeta – Psihologia copilului modern, Editura Polirom, 2011
2. Vrașmaș, Ecaterina Adina – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Damian Felicia Anişoara
Liceul Teoretic „Emil Racoviță” Galați

De multe ori auzim expresia ***”nu are cei şapte ani de acasă***”, dar totuşi ne-am întrebat vreodată ce ascunde defapt această zicală? Ce se întâmplă cu, copilul în primii şapte ani de viață?

Dezvoltarea psihologică din primii ani de copilărie este cea care arată ce fel de adult va fi. Siguranța sau nesiguranța lui vor veni din câtă dragoste au simțit în preajma lor atunci. Există persoane cu o inteligență mult peste medie, dar care nu reuşesc în viață din cauza lipsei stimei de sine sau a faptului că nu sunt organizate. Şi aceasta din urmă, tot în cei ”*7 **ani de acasă***” se însuşeşte cel mai bine.

Bunele maniere par pentru unii ceva desuet, dar pot deschide multe uşi în viață. De cele mai multe ori, ele sunt vitale la serviciu. Totodată, fac viața de familie mult mai frumoasă. Acestea nu se pot învăța la şcoală sau la grădiniță. Educatorii şi profesorii mai pot vorbi de ele, dar este nevoie de exemplul părinților pentru ca micuții să le învețe şi să le practice în viața de zi cu zi.

Încă din perioada antepreşcolară(1-3 ani) copilul începe să-şi dezvolte abilitățile, caracteristicile comportamentului, cât şi trăsăturile de personalitate. În aceşti ani, copilul va vedea în părinți un model pe care la început îl va imita fără să-şi dea seama, iar treptat va interioriza fiecare trăsătură şi comportament al părinților.

A doua copilărie, sau perioada preşcolară (până în şapte ani) este perioada în care copilul îşi dezvoltă cel mai bine identitate, trebuie lăsat să aibă un rol important în casă, să i se ofere atribuții, dar în continuare are nevoie să vadă în jur armonie şi ințelegere între părinți.

Am urmărit timp de şase luni, evoluția a doi copii provenți din medii sociale diferite, dar ambii cu vârsta de 7 ani.

Primul subiecte, să-i spunem Cristian, provenea dintr-o familie normal dezvoltată, în care ambii părinți îşi petreceau timp alături de fiul lor, seara se jucau împreună.

Al doilea subiect, să-i spunem Andrei, provenea dintr-o familie unde tatăl era alcoolic, mama lucra de dimineața până seara fiind singura care asigura venitul familiei.

După şase luni în care am analizat şi observat ambele familii, comportamentele lor, cei doi copii au fost aduşi în aceiaşi cameră şi rugați să se joace împreună de-a familia .

Prima dată Cristian era tatăl, iar Andrei fiul şi s-a observat cum tatăl Cristian îi vorbea frumos lui Andrei, se juca cu el, îi explica diferite noțiuni.

În momentul în care au făcut schimb de roluri, Andrei-tatăl era foarte dur, avea un comportament impulsiv, cerând mereu să se facă doar ca el.

Când a venit vorba de mama, Cristian a descris-o ca pe o ființa extrem de dragă, blândă, foarte importanta, pe când, Cristian a afirmat ca mama este doar cea care trebuie să-i facă de mâncare lui şi tatălui, să spele, să aducă bani în casă.

Prin analiza comparativă a celor două cazuri ne dăm seama cât de importantă este prezența părinților şi a armoniei familiale.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

În concluzie, cei şapte ani de acasă nu sunt doar o expresie derizorie, ci reprezintă fundația viitorului adult de mâine, sunt anii fără de care vom clădi un adult lipsit de încredere, curaj, dar mai ales plin de insecruitate emoțională. Alergăm să clădim ziduri, dar uităm să clădim suflete. Deci, cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Varsta copilăriei în literatura română și literatura universala de la Ion Creanga la Victor Hugo

Prof. Damian Lenuta

COPILĂRIA… vârsta celei mai pure sincerităţi, a celei mai depline libertăţi, vârsta fără graniţe, vârsta la care toţi suntem frumoşi şi puri ca o icoană, copilăria, ca stare sufletească, este o permanenţă a vieţii noastre. Acest adevăr psihologic fundamental este subliniat şi de George Călinescu *,,Copilăria nu dispare niciodată din noi, ea constituie izvorul permanent din care decurg toate meandrele vieţii noastre."*_ Evocarea copilăriei este o temă predilectă în scrierile pentru copii, aceasta dând naştere celor mai cunoscute capodopere din literatura română, dar şi din cea universală**.**

Copilăria este „vârsta de aur'' din periplul omului pe pământ şi privită ca etapă este o fază provizorie, de pregătire pentru lansarea în maturitate.

În lucrarea sa „Geneza metaforei şi sensul culturii'', Lucian Blaga observă vârstele omului urmărind „fazele sau etapele'' ca „structuri autonome'' sau ,,focare ale neatârnării''. Tot el vede în satul său natal, Lancrăm, „paradisul copilăriei'', pe care-l poartă cu sine toată viaţa şi la care se raportează mereu ca adult. În conştiinţa copilului, satul unde a copilărit reprezintă centrul lumii (axis mundi) cu topografia sa, cu mitologia sa plină de mister. Indiferent de locul şi forma de prezentare, copilăria îşi are structurile ei unice, fiind un tărâm independent, cu centru în sine însuşi, având deplină suveranitate în hotărârile ei.

Privită din perspectivă imaginativă copilăria e spontană, naivă, de o mare sensilitate, jocul fiind preocuparea primordială, un adevărat univers creat, fără simţul perenităţii. Copilul se comportă naiv şi îi place să fie în ipostaza de subiect şi obiect al jocului. Literatura este scena pe care acest tărâm minunat al copilăriei prinde mereu viaţă, în toată splendoarea farmecului său, cu toate minunile posibile şi imposibile, este modalitatea prin care sentimentele, gândurile şi trăirile maestrului scriitor ajung sub diverse forme la sufletul cititorului, pentru a-l sensibiliza, pentru a-l emoţiona. Este o sursă inepuizabilă de experimentare a realităţii, prin care te aventurezi în vremuri de mult apuse, te confunzi cu personajele îndrăgite, te visezi rege, aviator, explorator, muschetar sau vrăjitor, poţi să călătoreşti pe alte tărâmuri, pe alte planete sau să schimbi lumea în care trăieşti cu ajutorul unei baghete fermecate. Este o lume imaginară în care visul devine realitate, în care imposibilul devine posibil.

Vorbind despre literatura pentru copii, aceasta nu poate fi separată de literatura naţională şi universală. Apelând la transfigurarea artistică a realităţii, creaţiile pentru copii au în vedere faptul că, în primul rând, copilul e curios şi nerăbdător de a se orienta în lume, iar literatura este singura modalitate de a-i satisface această curiozitate. Pentru a fi o adevărată artă, literatura pentru copii trebuie să-i încânte în aceeaşi măsură şi pe adulţi. *,,Copilul se naşte curios de lume şi nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura care îi satisface această pornire, îl încântă."*

„Literatura pentru copii cuprinde totalitatea operelor accesibile micilor cititori, fie că ele au fost sau nu scrise pentru ei. Ea constituie un domeniu al creaţiei literare şi se supune normelor estetice ale acesteia. Trăsăturile ei specifice, simplitate, claritate, şi plasticitate determină o anumită construcţie a operei, mărindu-i astfel accesibilitatea şi puterea de influenţă asupra micilor cititori". Copilăria ca temă şi copilul ca personaj în literatura universală este oglindită de Victor Hugo – scriitor romantic francez, autorul romanului „Mizerabilii'', care a creionat primele figuri de copii. E vorba de Cosette, fetiţa orfană salvată de Jean Valjean de la familia Thenardier şi crescută de acesta până la căsătoria cu Marius. Copiii sunt mişcaţi sufleteşte de soarta tristă a fetiţei slujnice şi umilite, având sentimente de compasiune, dar şi bucuria schimbării soartei sale.

Celălalt copil, Gavroche, cutreieră Parisul, murind pe baricade în timpul revoluţiei franceze. Alţi copii sunt schilodiţi pentru a cerşi. În acest caz amintim pe Hector Henri Malot care a scris cartea „Singur pe lume'', pe Charles Dickens, romancierul englez, cu *„David Copperfield''*,pe A.P Cehov cu povestirea *„Vanika''*; Maxim Gorki cu trilogia sa autobiografică: *,,Copilăria mea''; „La stăpân'' ; ,,Universităţile mele''* , adăugând şi pe italianul Edmondo De Amicis, cu istorioarele moral-educative, reunite sub titlul: „Cuore''.

Copilăria rămâne totuşi în ficţiunea literară o oază a fericirii care nu se mai repetă, unde Măria-sa: **Copilul** se joacă şi visează într-un univers al său, inconfundabil. Aşa îi vom aminti pe Alain Fournier cu romanul:„Cărarea pierdută''având caracter autobiografic şi Mark Twain cu poemul copilăriei:

„Aventurile lui Tom Sawyer’’ . Tom este un copil nonconformist, deoarece nu se împacă nici cu disciplina şcolară şi nici cu atmosfera placidă şi lipsită de perspectivă din orăşelul St. Petersburg. Şi totuşi Tom este ca toţi copiii: vioi, zburdalnic, înclinat spre joacă, cu o imaginaţie bogată, specifică vârstei. De pildă, el îi covinge pe prietenii săi: Huckleberry Finn şi Joe Harper să se joace de-a piraţii. Fugiseră pe o insulă , familiile îi credeau înecaţi şi tot târgul asistă la slujba de „înmormântare’’. Tot ei îl descoperă pe Joe Indianul şi locul comoarei.

Mark Twain a dăruit literaturii o adevărată monografie a copilăriei, aşa cum sunt oglindite şi păţaniile lui Nică din „Amintiri din copilărie’’, zugrăvite cu un talentul povestitorului înnăscut, Ion Creangă.

Aşadar, copilăria a constituit o temă mereu reluată şi de marii noştri scriitori, de la cei din generaţia paşoptistă la marii clasici şi de la creatorii interbelici la cei contemporani.

‚Cel mai mare povestitor al românilor’’, cum îl numea Eminescu, Creangă, a înzestrat literatura română cu primul „roman’’ al copilăriei, în care autorul este în acelaşi timp şi povestitorul şi eroul –copil. „Amintiri din copilărie’’ este o carte de căpătâi pentru copiii de orice vârstă, ca şi pentru maturi. Ion Creangă înfăţişează copilăria veselă şi nevinovată, sub semnul neastâmpărului băieţesc şi al poznelor: *„Aşa eram eu la vârsta copilăriei, la vârsta cea fericită şi aşa cred că au fost toţi copiii de când lumea şi pământul.”*[4] [4]Autorul povesteşte istoria unei copilării în mediul ţărănesc(Humuleşti), la vârsta maturităţii. Îşi lărgeşte sfera de sensibilitate şi înţelegere, se complică sufleteşte şi se formează ca om.

Adevăratul univers al copilăriei, însă, este cel privit din interior, din perspectiva eroului narator aflat la vârsta copilăriei. El este creionat din întâmplările la care este martor sau pe care le iniţiază, trasmise cititorului prin monologul eroului-copil. Din acest unghi privind, Creangă este creatorul psihologiei copilului crescut la sat.

George Călinescu spune despre marele povestitor: „Forţa lui Ion Creangă stă în capacitatea de a sugera farmecul neegalat al vârstei. El nu are de spus despre copilărie mai mult decât alţii, o spune însă mai altfel. Chiotul lui este mai plin, sună ca o voce minunată, distinsă, într-o gloată’’.

De copilărie, ca de o vârstă a fericirii, îşi aminteşte şi Mihai Eminescu:

„Fiind băiet, păduri cutreieram
Şi mă culcam ades lângă izvor,
Iar braţul drept sub cap eu mi-l puneam
S-ascult cum apa sună-ncetişor,
Un freamăt lin trecea din ram în ram
Şi un miros venia adormitor;
Astfel ades eu nopţi întregi am mas,
Blând îngânat de-al valurilor glas.’’[5] [5]

În aceeaşi tonalitate Eminescu îşi pune întrebarea: „Unde eşti copilărie cu pădurea ta cu tot?’’

Poetul îşi aduce aminte şi de satul natal Ipoteşti, unde l-au încântat:

„Poveşti şi doine,ghicitori, eresuri
Ce fruntea-mi de copil o-nseninară
Abia-nţelese, pline de-nţelesuri.’’

Dacă Mihai Eminescu evocă duios propria copilărie în spaţiul său poetic de neegalat, dacă Ion Creangă ne zugrăveşte copilul săteanului obişnuit, în universul său asemeni unui „clopot vast, în care omul nu se poate sufoca, dar nici rătăci’’, după cum observa criticul Pompiliu Constantinescu, fiind în acelaşi timp povestitorul şi eroul-copil, I.L.Caragiale prezintă în cele două schiţe: *„Vizită’’ şi „Domnul Goe’’* portretul copilului aparţinând familiilor înstărite şi urmările unei educaţii greşite. Cei doi eroi sunt ridiculizaţi de marele dramaturg.

Prietenul lui Caragiale, Barbu Ştefănescu Delavrancea, evocă şi el în schiţele sale: „Bunicul’’ şi „Bunica’’ atmosfera de basm a copilăriei. Acest vis se destramă, însă, odată cu studiul la şcoala Domnului Vucea, unde bătăile şi umilinţele provoacă traumatisme sufletului de copil.

Dacă la Creangă şi Ionel Teodoreanu (în memorabilul roman *„La Medeleni’’*), copilăria fericită încântă pe micii cititori, înclinaţia spre joc şi asimilarea realului în basm şi a personajelor din basm în viaţa reală, fiind atribute ce caracterizează eroii, la Al.Brătescu-Voineşti ei cunosc şi copii văduviţi de o adevărată copilărie: Nicuşor; Niculăiţă Minciună; Gheorghiţă al Anghelinei, ş.a. Şi Mihail Sadoveanu evocă sensibil copilăria chinuită a unor fiinţe prematurizate ca Niculăieş(*„Un om năcăjit’’*) şi *„Tovarăşul Moise’’*, din povestirea cu acelaşi titlu. Drama copilului sărman, într-o societate nedreaptă, se ilustrează la fel de elocvent prin: *„Fetiţa cu chibriturile'',* de Hans Cristian Andersen şi tabloul prezentat, în care eroina fără nume este reprezentativă pentru toţi copiii sărmani care trăiesc într-o societate dominată de exploatare şi inechitate socială.

În schimb, în *„Dumbrava minunată''* se prezintă personajul-copil într-o împletire a realului cu fantasticul. Lizuca adoarme în dumbrava din pădure şi se visează în lumea basmelor. Ea îşi transferă necazurile ei din viaţa reală. Toate acestea îl farmecă pe micul cititor, îi dezvoltă imaginaţia şi gustul estetic.

Astfel, imaginea copilăriei în literatura română a fost prezentată nu numai sub aspect poematic, ci şi sub acela al dificultăţilor de creştere şi adaptare la mediul şcolar. În acest sens, Mircea Sântimbreanu este preocupat de felul cum copilul, ajuns şcolar, depune eforturi pentru a se adapta noului mediu social, care-i limitează libertatea absolută, cunoscută la vârsta şcolarităţii.

Volumele sale de schiţe: *„Cu şi fără ghiozdan''; „Sub lupă'';„Recreaţia mare''; Schiţe vesele'' ;„Caramele cu piper''*ş.a. conţin o bogată tipologie a elevului zilelor noastre şi dintotdeauna, într-un ton satiric de neconfundat. Schiţele lui Sântimbreanu contribuie la formarea unor trăsături pozitive de caracter. De cele mai multe ori îşi cenzurează duioşia, păstrând o atitudine de indiferenţă. De o cu totul altă factură este creaţia literară scrisă de Marin Sorescu. El a înzestrat literatura contemporană pentru cei mici cu o carte originală nu atât prin conţinut, cât prin forma artistică, pe cât de modern scrisă, pe atât de accesibilă copiilor. Cartea: *„Unde fugim de acasă?''*este intitulată: „Aproape teatru, aproape poeme, aproape poveşti''[6], fiind o antologie de mici proze ritmate ce înfăţişează, într-un dialog permanent al scriitorului cu micii ştrengari, tablouri feerice ale universului infantil, vizând direct educaţia estetică a cititorului copil.

Operele literare pentru copii nu au fost scrise în totalitate pentru aceştia, ele provenind pe două căi: unele scrise special pentru ei, cum ar fi *„Dumbrava minunată''* de Mihail Sadoveanu, *„Iedul cu trei capre''* de Octav Pancu- Iaşi, *„Cartea cu jucării''* de Tudor Arghezi, *„Cărţile lui Apollodor''*, de Gellu Naum, *„Unde fugim de acasă''*, de Marin Sorescu, iar altele, cele mai multe, au intrat în această sferă prin frumuseţea lor artistică, prin valoarea lor educativă, dar şi prin conţinutul atractiv: *„Călătoriile lui Gulliver''*, de Jonathan Swift.

Aşadar, evocarea copilăriei este o temă predilectă în scrierile pentru copii, aceasta dând naştere celor mai cunoscute capodopere din literatura română, dar şi din cea universală. Cine nu-l cunoaşte pe Nică din „ Amintirile din copilărie" ale lui Ion Creangă? Cine nu a suferit împreună cu băiatul genovez, de treisprezece ani, Marco, din Cuore. *„Inimă de copil''*, plecat în căutarea mamei lui? Cine nu s-a bucurat , ori s-a întristat de năzdrăvăniile Olguţei din *„La Medeleni''*, scris de Ionel Teodoreanu? Cine nu a călătorit împreună cu micul prinţ, lăsându- şi imginaţia să zboare? Sunt întrebări care, desigur, îşi găsesc răspunsul, pe buzele tuturor copiilor îndrăgostiţi de literatură. Micile vieţuitoare reprezintă o temă recurentă în multe dintre scrierile pentru copii şi nu numai. Căprioara lui Emil Gârleanu emoţionează, prin puterea sacrificiului, deopotrivă atât pe cei mici, cât şi pe adulţi. Este o naraţiune care are o valoare educativă, profund moralizatoare. Puiul lui I. Al. Brătescu Voineşti impresionează prin dragostea de mamă, sfâşiată de durere, fiind pusă în situaţia de a renunţa la puiul ei, pentru a salva viaţa celorlalţi.

Unele dintre cele mai îndrăgite specii din literatura pentu copii sunt basmele şi poveştile. Cu ele se poate afirma că începe literatura pentru copii. Acestea, alături de cântecele de leagăn, însoţesc copiii încă din primele zile de viaţă şi creează primul contact cu lumile imaginare. Continuă apoi cu legendele, snoavele, povestirile şi romanele.

Basmele şi poveştile au apărut din dorinţa de mai bine a oamenilor, din dorinţa de a învinge răul şi greutăţile vieţii, din dorinţa de liberate, de dreptate, de bine şi de frumos. Valoarea educativă a acestora este deosebită, ele aducând o contribuţie în formarea personalităţii copiilor, la dezvoltarea proceselor de cunoaştere, ajutându-i în mare măsură să înveţe a face distincţia între bine şi rău. Personajele din basme sunt modele demne de urmat, de la care copiii învaţă să fie curajoşi, cinstiţi, modeşti, harnici, corecţi, perseverenţi şi, nu în ultimul rând, prieteni adevăraţi. Chiar dacă în ultima vreme, copiii dovedesc un interes deosebit pentru literatura ştiinţifico-fantastică, această pornire a lor nu ştirbeşte cu nimic din calitatea speciilor literare amintite.

Poezia pentru copii este, de asemenea, pe placul lor, aceasta atrăgându-i prin muzicalitatea versurilor şi prin felul în care sunt redate anumite fapte, idei, tablouri sau sentimente. Trebuie să-l amintim pe Zdreanţă *„ cel cu ochii de faianţă"*, alături de Căţeluşul şchiop al Elenei Farago. Desigur nici motanul Arpagic nu trebuie uitat. Tablourile în care Octavian Goga, George Topârceanu sau Vasile

Alecsandri descriu, într-o manieră personală anotimpurile, impresionează în aceeaşi măsură sufletele micilor cititori.

Tema copilului este abordată şi de Marin Preda care prezintă copilăria lui Nicolae Moromete.

Zaharia Stancu în *„Desculţ''* prezintă viaţa satului prin ochii lui Darie. Dumitru Corbea, în *„Singura cale''*, zugrăveşte şi el aspecte ale unei copilării umbrite de mizerie, aşa cum Titina Nica Ţene oglindeşte propria sa copilărie într-o carte de excepţie *„Viaţa ca o punte''.* Aceasta din urmă, Titina Nica Ţene, o poetă talentată a zilelor noastre, pune în versuri cizelate, secvenţe din viaţa copilului, împletită cu mediul înconjurător.

Din toate exemplele date şi din multe altele care s-ar putea da, e bine să învăţăm să rămânem de-a pururi copii, socotind că acest minereu sufletesc e o fărâmă tainică de dragoste, un gând gata să zboare ca o buburuză ţinută în palmă, o năzuinţă, o sclipire de vis, ochi de copil ce se deschid şi privesc uimiţi viaţa – aceasta e cu adevărat **copilăria.**

Pentru ca literatura destinată copiilor să aibă succes, aceasta trebuie să fie corect aleasă, iar învăţătorii şi profesorii să fie ei înşuşi pasionaţi de lectură, pentru a putea să deschidă calea spre universul cunoaşterii. Omul zilelor noastre este tot mai puţin aplecat asupra lecturii, ceea ce nu face decât să-l sărăcească sufleteşte. Desigur, această sărăcie sufletească poate fi contracarată cu lecturi potrivite vârstei, recomandate de şcoală.

BIBLIOGRAFIE:

Goia, Vistian, *Literatura pentru copii şi tineret*, Editura Dacia, 2003
G. Călinescu, *Cronicile optimismului*, E.P.L.Buc. 1964, p. 274
Ilie Stanciu, *Literatura pentru copii*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1968, p. 19
I.Creangă, *Amintiri din Copilărie,* Ed. Minerva, Bucureşti, 1971, P.38
M.Sorescu, *Unde fugim de-acasa?*, Ed.Tineretului, Bucureşti, 1966, P.36
Raţiu, Iuliu, *O istorie a literaturii pentru copii*, Biblioteca Bucureştilor, 2003

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. DAMIAN MONICA

Familia în orice societate joacă rolul cel mai important în formarea şi socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamentul, în interiorul căruia, sunt satisfăcute nevoile fiziologice şi sociale, care împlineşte etapele întregului său ciclu de creştere.

În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă al copilului, de conduită individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii.

Când vorbim despre „Cei şapte ani de acasă!”, ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi şi duc la formarea personalităţii şi comportamentul copilului până la maturitate.

Părinţii sunt primii educatori din viaţa copilului, educaţia primită de la aceştia până la vârsta de şapte ani, fiind determinată pentru dezvoltarea sa ulterioară .

Principalul obiectiv al familiei trebuie să fie păstrarea sănătăţii, creşterea normală şi dezvoltarea fizică armonioasă, prin asigurarea unui program zilnic, în care trebuie să se respecte orele de odihnă, masă, activitatea de joc şi mişcare.

Când spunem că un copil are „cei şapte ani de acasă”, ne gândim la copilul bine crescut, care ştie „să salute”, să spună „mulţumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui, dar şi cu adulţii

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mai bine în relaţiile cu cei din jur, decât unul căruia îi lipsesc cei şapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, copilul fiind mai uşor de modelat (educat), pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social.

Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân întipărite pentru întreaga viaţă.

Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copii le preiau prin imitaţie şi învăţare şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea conceptului lor despre viaţă.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita cu lucruri, ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere şi pricepere.

„Cei şapte ani de acasă” este o expresie pentru educaţia pe care părinţii o dau copiilor lor. Primii ani pe care îi petreci cu părinţii tăi, sunt cei mai importanţi, când înveţi ce este viaţa şi cum trebuie să depăşim problemele şi necazurile vieţii.

În primul rând orice părinte trebuie să-i acorde copilului, încă din primele zile de viaţă, o atenţie sporită. Când acesta începe să priceapă şi să aibă raţiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri.

În al doilea rând aceşti şapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele sau pur şi simplu când suntem puşi într-o situaţie mai delicată.

În concluzie, educaţia este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina e cumpărată din banii strânşi în cei şapte ani.

Şcoala şi alte instituţii educaţionale nu pot decât să confirme şi să consolideze normele de conduită deja deprinse în familie. Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla lor să dea dovadă de proastă creştere acasă sau în societate.

Construim împreună cei 7 ani de acasă

Prof înv. preşc. DAN Alina
Grădiniţa cu Program Prelungit
„Perluţele Mării” Constanţa

Generaţia noastră a vrut să dea copiilor tot ceea ce e mai bun. Am avut vise mari pentru ei, am căutat să le dăm cele mai bune jucării, haine, plimbări şi şcoli. Nu vroiam ca ei să umble prin ploaie, să li se întâmple ceva pe strada, să se rănească cu jucăriile făcute în casă şi să treacă prin dificultăţile prin care am trecut noi.

Am pus un televizor în sufragerie, unii părinţi, cu mai multe posibilităţi, au luat câte un televizor şi un calculator în camera fiecărui copil. Alţii au umplut timpul copiilor lor cu multe activităţi, înscriindu-i la cursuri de limbi străine, informatică, muzică dansuri, balet etc.

Aţi avut o intenţie excelentă, doar că nu ştiaţi că aceşti copii aveau nevoie şi de copilărie, aveau nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă. Nu v-aţi imaginat ce mult depind creativitatea, fericirea, îndrăzneala şi siguranţa adultului de matricele memoriei şi de energia emoţională a copilului. N-aţi înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blocau copilăria copiilor voştri.

Şapte deprinderi ale părinţilor buni şi ale părinţilor inteligenţi:

- ❖ Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;
- ❖ Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;
- ❖ Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;
- ❖ Părinţii buni spun copiilor: „Greşeşti”, părinţii inteligenţi spun: „Ce părere ai despre comportamentul tău?”;
- ❖ Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;
- ❖ Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;
- ❖ Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare.

Copiii nu au nevoie de părinţi extraordinari, ci de fiinţe umane care să vorbească limba lor şi care să fie capabili să pătrundă în inima lor.

Individualitatea trebuie să existe, căci ea este baza identităţii personalităţii. Nu există omogenitate în procesul de învăţare şi în dezvoltarea copiilor (Vigotsky, 1987). Nu există doi oameni identici în Univers. Dar individualismul face rău. O persoană individualistă vrea ca lumea să se învârtească în jurul orbitei sale. Satisfacţia sa se află pe primul plan, chiar dacă asta înseamnă suferinţa celorlalţi.

Una dintre cauzele individualismului printre tineri este aceea că părinţii nu îşi încrucişează parcursul vieţii cu cel al copiilor lor. Chiar dacă munciţi mult, faceţi din puţinul timp disponibil mari momente de convieţuire cu copiii voştri. Rostogoliţi-vă cu ei pe podea. Faceţi poezii! Jucaţi-vă, zâmbiţi, faceţi ce vă vine în minte! Faceţi totul cu plăcere!

Odată, un băieţel de nouă ani l-a întrebat pe tatăl său, care era medic, cât primea pentru o consultaţie. Tatăl îi spuse valoarea iar după o lună, copilul se apropie de tatăl său, scoate câteva bancnote din buzunar, îşi goleşte puşculiţa şi-i spune cu ochii plini de lacrimi: „Tată, demult vreau să vorbesc cu tine, dar tu nu ai niciodată timp. Am reuşit să strâng contravaloarea unei consultaţii. Acum poţi să stai de vorbă şi cu mine?”

Dragi părinţi şi profesori, timpul trece şi e posibil să ne îndepărtăm unii de alţii, dar să nu uitaţi niciodată că nimeni nu moare, atunci când trăieşte în inima cuiva. Vom purta toată viaţa o frântură din fiinţa voastră, în propria noastră fiinţă.

Augusto Jorge Cury

Bibliografie:

PRET „Ghid de bune practici”, Ministerul Educaţiei, Cercetării, Tineretului şi Sportului, Unitatea de Management al Proiectelor Finanţare Externă, Bucureşti, 2012.

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar:Dan Ana Camelia
Şcoala Gimnazială Săpânţa

Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – **A. S. MAKARENKO**

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primii ani din viaţă influenţează comportamentul viitor al copilului şi, nu în puţine cazuri, chiar a viitorului adult. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate . Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi.

După vârsta de un an apar şi crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa. Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ţinem, pentru a preveni lovirea) şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza. Specialiştii atrag atenţia că, după ce trec de un an şi jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfăţat, pe termen lung. Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. Şi aici, este mai bine să-i dai un colţ, în care poate să scrie pe pereţi liniştit, ba chiar să-l şi lauzi pentru asta. După 5 ani înţeleg regulile. Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prin imitaţie, reguli de politeţe. Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învăţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu». Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială . Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Bibliografie:
1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Înv. Preșc. Dan Emilia
G.P.P. „Prichindelul” –Rădăuți

Cei șapte ani de acasă" este o expresie care exprimă educația unei persoane. Spunem despre cineva că are „cei șapte ani de acasă” atunci când îi apreciem manierele și modalitatea respectuoasă de a-i trata pe cei din jurul său. Cei șapte ani de acasă au ajuns să reprezinte un cod moral pe care ar trebui să îl respecte toți cei care trăiesc în societate.

În primul rând, „cei șapte ani de acasă” reprezintă educația pe care o acordă părinții copilului lor. Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se poarte în societate, să își respecte semenii, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs. Peste învățăturile primite de la părinți vor veni apoi cele de la educatori, învățători, profesori. Baza însă este făcută în sânul familiei.

În societatea actuală expresia „cei 7 ani de acasă” trebuie privită ca o consecinţă a normelor de conduită învăţate în familie pe parcursul acestui interval de timp, chiar dacă copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede. Ideea de la baza acestei expresii este faptul că normele de conduită se învaţă din familie. Şcoala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Orice părinte își dorește ca fiul sau fiica lui să dea dovadă de bună creștere oriunde s-ar afla, să fie un exemplu în toate contextele sociale: în mediul familial, în mediul școlar, pe terenul de sport, în vizită, în parc sau în călătorie. Nici un părinte nu își dorește un micuț domnul Goe, care să atragă atenția tuturor prin lipsa celor mai elementare norme de educație.

Sunt puține șanse ca un copil să se comporte ca și cum ar fi ieșit de pe porțile celui mai renumit colegiu de bune maniere, și nici nu e de dorit ca un copil să își controleze mereu fiecare gest, fiecare mișcare, fiecare vorbă. Copiii sunt mlădițe care cresc și se transformă la umbra marilor stejari și nu mici roboței care execută mecanic niște norme stabilite de adulți.

Mediul cel mai propice, unde orice copil poate deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare, este mediul familial. Vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Meseria de părinte presupune asumarea unei responsabilități uriașe, pentru că de tata și de mama depinde ca adultul de mâine să posede toate componentele unei bune creșteri. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„**şapte ani de-acasă**”.**

Copiii învață prin imitare. Îi observă pe adulții din jurul lor și le imită gesturile, atitudinile, comportamentele. Când ei vor vedea adulți nefericiți, vor deduce faptul că acesta este modul corect de a trăi, iar fericirea nu este un obiectiv în viață. Din nefericire, noi, adulții, îi învăţăm să spună, prin imitare, dar fără să simtă sau să dorească, să spună “Mulţumesc” sau “Bună ziua”. Conceptul de “Cei 7 ani de acasă” nu mai are același înțeles ca pe vremuri, deoarece în cei 7 ani de acasă, părinții îi educă în spiritul competiției cu orice preț, cu idei de genul “dacă pierzi, ești un ratat” sau “Băiatul vecinei a luat note mai mari ca tine”. Respectul față de oamenii din jur nu mai reprezintă o valoare atât de importantă pentru copiii noștri, deoarece noi, adulții, am încetat să le mai spunem asta. Astfel, toate sugestiile pe care cei mari le dau celor mici, nu fac decât să stopeze și să înlăture posibilitatea copilului să se implice emoțional într-un anumit aspect. Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, așa cum o făcea când era mic.

Cei șapte ani de acasă sunt mai importanți decât cei douăzeci de școală, deoarece un copil pășește pe un drum în viață cu cunoștințele și educația ce au primit-o în cei șapte ani, nu ce învață la școală. Vorbim despre drumul cunoașterii, studiilor cu ajutorul cărora poate deveni un om capabil și realizat în viață, dar după cum știți cea mai importană este baza, iar în cazul acesta după cum vedeți baza o reprezintă educația primită în familie.

Specialistul în psihologia copilului, Alexandru Pleșea, cunoscut opiniei publice drept Antrenorul Minții, afirmă că atât școala, cât și familia și societatea fac 3 greșeli majore, care dezechilibrează buna dezvoltare a copilului: neglijarea dezvoltării inteligenței emoționale încă din primii ani de școală, punerea accentului aproape în exclusivitate pe științele reale și neglijarea materiilor care au menirea de a le stimula creativitatea și emoțiile și, nu în ultimul rând, denaturarea conceptului de “Cei 7 ani de acasă”.

Înca din timpul grădiniței și al şcolii primare, copiii sunt ghidați de sistemul de învățământ exclusiv către partea informațională şi tehnică a lucrurilor. Aceasta metodă dezvoltă, într-adevăr, funcțiile psihice sau intelectuale și cele motorii sau instinctive, însă dacă aceste funcții nu sunt bine coordonate de emoții, există riscul major ca acești indicatori de performanță să acționeze în cel mai bun caz, deficitar, iar în cel mai rău caz, haotic, respectiv distructiv. „Astfel, crescând, adultul va avea rețineri să-și facă așa repede prieteni, să râdă, să se bucure ca un copil, să treacă peste probleme, să se bucure de orice moment, aşa cum o făcea când era mic”, conchide psihologul Alexandru Pleșea.

Concret, metodele prin care putem educa un copil în primii ani de viață ar putea fi:

-fii tu însuți un model –părinte sau educator;

-obişnuiește-l cu regulile, dar în mod subtil, explicându-i consecințele nerespectării lor;

-învață-l despre egalitate –toți oamenii au aceeași valoare și merită respectați, indiferent de funcții, ranguri sau poziții sociale;

-explică-i despre bunele maniere în public și despre faptul că trebuie să ne raportăm la ceilalți în același fel în care am dori să se raporteze și ei la noi.

Este important, așadar, sã le transmitem micuților învățămintele pe care le considerãm noi necesare și care îl vor ajuta sã fie un om respectuos și demn de respect la rândul sãu.

Bibliografie:
1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

Importanţa celor şapte ani de acasă

Prof. Dan Ingrid Arabella
Liceul.Teoretic ’’Mircea Eliade ’’Lupeni

MOTTO:

’’Tu, în fiecare clipă trebuie să spui, să arăţi cine eşti, ce valori porţi în conştiinţa ta, ce bogăţii şi frumuseţi tăinuiesc în mintea ta, simţirea ta.Toate acestea le răspândeşti în preajma ta printr-o modalitate care te înfăţişează lumii şi care se numeşte comportarea ta de fiecare zi.’’

Cei şapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii şapte ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Necesitatea educării tinerei generaţii pentru a face faţă exigenţelor societăţii, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noştri nu numai achiziţia de cunoştinţe, priceperi, deprinderi, ci şi însuşirea unui comportament adecvat, în aşa fel încât să facă faţă cerinţelor societăţii.

Politeţea a fost şi este indispensabilă fiecărui om, în orice societate. Din cele mai îndepărtate timpuri, omul a fost interesat să aibă legi care să interzică faptele rele şi să le pedepsească, îndemnând la fapte şi comportări bune.

Respectul şi grija faţă de alţii trebuie să domine întotdeauna relaţiile dintre oameni. Chiar dacă astăzi aceste reguli nu mai au caracter de lege şi încălcarea lor nu se mai pedepseşte aspru ca în trecut, ele au fost adunate în nişte „Coduri ale bunelor maniere”, care doar ne sfătuiesc cum să ne comportăm în diverse situaţii.

Legile esenţiale ale respectului faţă de alţii, faţă de sine, faţă de rude sau faţă de prieteni, faţă de oamenii mai în vârstă au rămas peste timpuri aceleaşi. Din acestea cele mai importante sunt normele de conduită ale copiilor, pentru că, aşa cum spunea Freud, *„copilul este tatăl viitorului adult*”. Vorbind despre bune maniere, este necesar ca acestea să fie însuşite în primul rând de către copii, pentru că altfel nu vor mai învăţa, sau vor învăţa foarte greu mai târziu cum să se comporte. Bunele maniere se deprind din copilărie, sau nu se mai deprind deloc.

Când vorbim despre cei şapte ani de acasă, ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei şapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei şapte ani de acasă.

Bibliografie:
Cei şapte ani de acasă, Silvia Dima
Cei şapte ani de acasă.Codul bunelor maniere pentru copii,MichielaPoenaru
www.referat.ro

Cei 7 ani de acasă – baza educației

Prof. înv. Primar. Dan Paula Mihaela
Colegiul Silvic Gurghiu

Educația, este comoara cea mai preț pe care o pot lăsa, părinții, copilului. Este piatra de temeliei a vieții lor. Aceasta își pune vizibil amprenta asupra formării omului de mâine.

Mulți dintre noi se întreabă :” De ce 7 ani de acasă, dacă de la vârsta de 2-3 ani intră în sistemul de învățământ?”. Pare a fi o întrebare retorică, însă în esența sa nu este așa. Este adevarat că cei mici sunt cuprinși în cadrul educațional de la cele mai mici vârste, dar copilul crește și se dezvoltă cel mai mult în sânul familiei. Familia este cea care insuflă copilului valorile morale – etice, de conduită și comportament. Școala este cea care continuă procesul de dezvoltare și educare a copilului.

Părinții sunt modelul principal de conduită al copilului. Tot ceea ce vine din familie are efecte directe asupra copilului, acestea fiind pozitive sau negative.

De exempul: “Dacă într-o familie, părinții obișnuiesc să se adreseze unui altuia cu un limbaj violent, vulgar, jignitor , repulsive , acest tip de limbaj se transmite cu preponderență copilului. – astfel întâlnim în școli elevul violent verbal, abuziv, recalcitrant etc.”

Însa la polul opus sunt familiile care au o comunicare armonioasă – aici apar elevii care sunt respectoşi, au un limbaj placut, nu deranjează etc.

Așadar, cei 7 ani de acasă se răsfrâng asupra comportamentului copilului. Copiii, în cadrul familiei, învață bunele maniere, bunul simț, reguli de comportament moral și civic, socializarea cu cei din jur, reguli de ordine, etc. și tot ceea ce ține de o dezvoltare armonioasă.

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!“, „Când va merge la şcoală, se va cuminţi“, pentru a „scuza“ purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze“ trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Îmi vin în minte două dintre frumoasele schițe a marelui autor I.L. Caragiale –“Vizită” și “Domnul Goe”, unde sunt conturate foarte bine lipsurile educației oferite de către familie copilului/ copiilor.

Ca părinte, este mult mai uşor să pui în spinarea școlii, toate lacunele din educația copilui tău. Mulți dintre aceștea având părerea că: “deaceea îl trimit la școală”.

Pe o parte, familia este cea care pune la dispoziția copilui exempele de bune comportamente, iar pe de altă parte, școala și cadrele didactice vin să consolideze și să definească toate aceste comportamente. Toate acestea fiind posibile prin colaborarea familiei cu școala.

Din punctul meu de vedere, a avea cei șapte ani de acasă, este vital pentru viitorul copiilor. Viitorul acestora depinde de cum pășesc prima dată în viață, de bagajul cu care sunt înzestrați; de valorile care le sunt transmise.

O educației bună, începe în familie și se șlefuiește în anii de școală. Odată dobândite bunele valori și povara vieții copiilor este mai uşoară. Cum s-ar zice “pășesc cu dreptul”.

Cum spun și versurile unei melodii “ Din acelaşi lemn poți face ş vioară și măciucă”. Copilul este precum lemnul, cum îl modelăm așa îl avem, dacă îl mânuim cu măiestriei atunci , acesta va prinde forme mărețe - definite, iar dacă îl mânuim cu stângâcie, atunci acesta va lua forme neclare, vagi, nedefinite.

Baza educației se află în familie, primii pași spre viață se fac tot în familie. Fără aceasta nucleul existențial ar fi degradat și totodată copilul a trăi un abis, care cu greu s-ar putea depăși.

Să le oferim copiilor antidotul de care au nevoie spre a se dezvolta ca oameni; să le oferim șansa unei bune creşteri și unei bune educații; să le oferim medii de viață sănătoase, pentru a se dezvolta frumos și armonios; să le oferim o bună eucație în cei mai frumoși ani – copilăria.

Cei 7 ani de acasă

Profesor învăţământ primar,
DĂNĂILĂ GEANINA- LUMINIŢA

„Diploma celor şapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinţilor.” Valeria Mahok

„Cei 7 ani de-acasă” e o sintagmă pe care o auzim foarte des ? Ce exprimă ea, de fapt? Acel sistem de valori pe care părinţii îl transmit copiilor până la intrarea în şcoală.

În societatea actuală, copiii iau contact mult mai devreme cu viaţa socială, fiind integraţi în diverse forme educaţionale, de la varste fragede (creşe, cămine, grădiniţe). Familia este mediul în care se formează normele de conduită, este locul în care se învaţă principalele reguli de bună purtare, prin imitarea acţiunilor adulţilor (părintilor, în acest caz), îşi însuşesc un comportament social corect. Şcoala, mediile educaţionale, în general, nu pot decat să confirme şi să consolideze nişte norme deprinse din familie.

Famila, prin confortul fizic, afectiv exercită o influenţă puternică asupra copilului. Educaţia primită de aceştia, regulile de bune maniere, valorile morale reprezintă „cheia” adaptării copilului la viaţa socială. Rolul familiei este acela de a conferi copilului informaţii primordiale despre lumea ce-l înconjoară, norme şi reguli de conduită morală , dar şi un climat socio-afectiv corespunzător dezvoltării sale , ca viitor membru al societăţii.

Influenţa pe care o exercită familia asupra copilului, se poate manifesta direct, prin indicaţii, sfaturi, observaţii, dar şi indirect, apelând la metoda exemplului personal sau alte exemple din poveşti, filme/ desene animate. Este cunoscut faptul că modelele de conduită oferite de părinţi, atmosfera din familie, atitudinea părinţilor faţă de copii sau faţă de cei din jur, au o influenţă majoră asupra percepţiei copilului în privinţa societăţii, a modului de comportare şi relaţionare în diferite situaţii concrete. Toate aceste valori se formează în timp, fără a-l solicita pe copil prea mult, fără a-i impune reguli, norme pe care sa nu i le fi explicat/ exemplificat în prealabil, dar în aşa fel încat să nu depăşească capacitatea lui de înţelegere.

„Bagajul” celor 7 ani de acasă se constituie în familie, aici îşi insuşeşte primele reguli de igienă personală, ce-i vor folosi în grădiniţă, deprinderi de viaţă sănătoasă, reguli şi norme de comportare civilizată. Aici copilul începe să se cunoască pe sine, cine este, care este locul şi rolul lui în societate, ce trebuie să facă pentru a se integra mai uşor în diferite grupuri, grupul colegilor, grupul de joacă, grupul celor pasionaţi de sport, etc.

Copiii intră în contact de la vârste fragede cu mediile educaţionale în care există reguli, norme ce trebuie respectate. De aceea , educatorii trebuie să descopere cu ce vin copiii din familie şi să şlefuiască, să completeze golurile pe care le au aceştia. Un copil devine OM pe baza celor 7 ani de acasă, de aceea se spune că el este „oglinda părinţilor”.

Putem enumera cateva calităţi pe care ar trebui să le aibă un copil educat:

- să salute;
- să se comporte politicos în public;
- să aibă un comportament adecvat în relaţiile cu ceilalţi copii;
- să înţeleagă şi să aplice normele sociale;
- să aibă maniere pe care să le aplice în orice situaţie;
- să-si recunoască greşelile;
- să dea dovadă de toleranţă şi înţelegere.

Acestea sunt doar nişte repere, părinţii sunt cei care îşi stabilesc valorile pe care le transmit copiilor, ceea ce consideră ei că este esenţial pentru un bun start în viaţă. Pentru a avea o temelie pe care să clădim şi pe care să o şlefuim, noi, dascălii, trebuie să avem o relaţie strânsă cu familia şi să ne comportăm aşa cum ne dorim să se comporte viitorii membrii ai societăţii- copiii de azi.

Ideea esenţială a celor 7 ani de acasă , este să-i învăţăm pe copii ce este dragostea faţă de aproapele nostru, toleranţa, răbdarea, buna cuviinţă şi autocontrolul, numai aşa putem să privim cu încredere la noua generaţie, dar pentru asta avem nevoie de o viaţă întreagă.

Bibliografie:

Golu, M.,(2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei Romania de Maine, Bucureşti;
Negovan, V.,(2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti;
Sălăvastru, D.,(2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei șapte ani de-acasă

Danciu Bianca-Roxana

"Am primit educație într-un sat românesc. Și sunt mândru de asta. Eu numesc educație cei șapte ani de acasă-vârsta la care în minte și în inima unui copil pătrund valorile și principiile de viață pe care, conștinent sau inconștient, le va urma tot restul existenței [...] **–Constantin Pavel**

Temelia bunei creșteri a copiilor o pun părinții prin sfaturile și pilda vieții lor, lăudând, mustrând și la nevoie chiar și pedepsind. Părinții trebuie să se îngrijească de buna creștere a copiilor și în cele religioase și morale. Învățătura și pilda bună a părinților se întipăresc adânc în inima copiilor și îi deprind la viața cinstită.

Familia, în orice societate, joacă rolul cel mai important în formarea și socializarea copilului, deoarece ea reprezintă cadrul fundamental în interiorul căruia sunt satisfăcute nevoile sale psihologice și sociale. Familia este cea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale. Când spunem că un copil are cei 7 ani de-acasa, ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, cu plăcere, te rog, care știe cum să se comporte potrivit, atât cu adulții, cât și cu ceilalți copii.

Părinții trebuie să ofere copiilor modele de conduită adecvată, deoarece calitățile și atitudinile lor au o influență formativă decisivă.

În primii ani de viață, copiii sunt foarte dependenți de părinții lor, fapt care reprezintă o etapă importantă în ciclul său de viață, deoarece acum sunt dobândite principalele motivații și deprinderi ale viitorului adult. Plecând de la această idee, este de reținut că orice experiență de viață, orice reacție afectivă sau comportamentală, vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. În familie copilul primește primele lecții de viață, părinții fiind primii care-i oferă acestuia un model de învățare.

Orice experiență de viață, orice reacție afectivă sau comportamentală vor fi resimțite în funcție de bazele oferite de familie. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia adaptării copilului la societate. Un copil cu 7 ani de-acasă va face față mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât un copil căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. La baza formării unui comportament corespunzător al copilului stă relația afectivă cu părinții. Părinții reprezinte modele pentru copii. Dezvoltarea copiilor reprezintă oglinda activității părinților în procesul de educare al acestora. Părinții trebuie să stabilească reguli realiste, echilibrate și să informeze copilul ce se va întâmpla daca nu vor fi respectate. Ambii părinți trebuie să fie consecvenți în educarea copiilor. Trebuie de asemenea să fie și înțelegători și să accepte greșelie involuntare.

Alături de părinții lor, copiii trebuie să știe să cinstească și pe învățători, care le luminează și le îmbogățesc mintea cu învățături folositoare pentru viață.

"Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților." – Valeria Mahok

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. Danciu Diana Maria, Școala Gimnazială Nr. 1 Gurbediu, jud. Bihor

Prima formă de educație pe care omul o cunoaște este cea de acasă. Copilul este asemenea unui lut pe care părintele-olar îl modelează după chipul și asemănarea sa în mod voluntar sau involuntar. Copilul preia modelul parental drept model suprem în sens pozitiv sau negativ. Cel mic va copia limbajul și obiceiurile de acasă, se va comporta asemenea părinților. Acesta găsește în părinții lor o sursă de iubire, înțelegere, sprijin.

Educația de acasă este o formă de educație informală bazată pe achiziții aleatorii, neselectate în funcţie de valoarea lor euristică, însușite în funcție de preferințe. Mai târziu, intervine spiritul autodidact, dar numai după ce educabilul ajunge un educat, capabil să discearnă ceea ce este benefic sau dăunător persoanei și personalității sale.

Părinții sunt datori să îi insufle copilului valori de viață pe care acesta le va dezvolta în propria sa conştiinţă, să îl învețe să se comporte în societate, dar și să facă față greutăților vieții.

Profesorul de la școală va încerca să îndrume educabilul spre poteca bătătorită de părinți încă din primii ani de viață ai copilului. Părintele și profesorul trebuie să conlucreze pentru binele viitorului adult, să formeze o echipă care modelează împreună un lut proaspăt și capabil de performanță. Cu cât părintele este mai implicat în modelarea copilului-lut, cu atât există mai multe șanse de reușită pentru educabil. Datoria de părinte nu se termină odată cu începerea școlii și profesorul nu este principalul și singurul răspunzător pentru educația viitorului adult.

Educația de la școală se bazează pe valorile primite de acasă. Un copil responsabilizat încă din primii ani de viață, va fi un elev responsabil, apt să își asume meritele, dar și eșecurile. Un copil responsabil, nu îl va culpabiliza pe profesor pentru nereușită, căci va fi conștient că el și-a făcut datoria de elev în mod superficial. Profesorul muncește la clasă, oferă explicații, dar munca cea mai grea revine copilului, care trebuie să depună efort, iar părintele îi verifică temele și persevența, continuitatea în învățare. Consider reușita procesului instructiv-educativ nu când elevul nu pune întrebări, ci atunci când întreabă. Întrebând, acesta se informează și asimilează, dovedește că e curios și vrea să evolueze. Un elev curios, va deveni un adult curios, care se va informa și va evolua pe tot parcursul vieții.

Cei sapte ani de acasă

Prof. Danciu Florentina Rodica
Scoala Gimnaziala Sarulesti, Buzau

Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie.

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Apoi, in cei 7 ani se "predau" lectii grele de educatie care pregateau copilul pentru acel prag de desprindere. Multe enrgii, timp, nervi si frustrari copilaresti se derulau...parintii tineau mult la acea educatie, copiii o inghiteau pe nemestecate. Astazi, 7 ani de acasa simbolizeaza un anumit standard, minim dar cumva obligatoriu, in care trebuie sa se incadreze odraslele noastre. Care se incapataneaza sa accepte incadrarea si au dureri dorsale privitor la dorintele noastre. E drept, si parintii s-au adaptat, multi au renuntat la standardele astea, de voie sau de nevoie, dar a ramas asa, o umbra de parfum de trecut, un fel de deziderat si, de ce sa nu recunoastem, un fel de termen de comparatie.

Educatia morala la elevii din ciclul primar

Prof. Danciu Ionel Ginel
Scoala Gimnaziala Sarulesti, Buzau

Importanta conceptelor de morala si educatie morala

Nu este posibila formarea personalitatii fara a tine seama de aspectul care ar trebui sa domine intreaga noastra viata sufleteasca: *aspectul moral*.

Specificul educatiei morale este determinat, pe de o parte, de particularitatile moralei, ca fenomen social, care-i confera continutul, iar pe de alta parte, de conditiile sociopsihice ce sunt implicate in realizarea lor.

Educatia morala este o componenta a educatiei prin care se realizeaza formarea si dezvoltarea constiintei si a conduitei morale, formarea profilului moral al personalitatii, elaborarea comportamentului social-moral.

Esenta educatiei morale consta in „crearea unui cadru adecvat interiorizarii componentelor moralei sociale in structura personalitatii morale a copilului, elaborarea si stabilizarea, pe aceasta baza, a profilului moral al acestuia in concordanta cu imperativele societatii noastre".

Obiectivele educatiei morale

Formarea morala a personalitalii trebuie privita din punctul de vedere al unitatii dintre constiinta si conduita elevului.

In esenta, educatia morala urmareste realizarea urmatoarelor obiective fundamentale:

1. formarea constiintei
2. formarea conduitei morale.

1.Formarea constiintei morale

Din punct de vedere psihologic, formarea constiintei morale include doua componente: cognitiva si afectiva.

Dimensiunea cognitiva a constiintei se refera la informarea elevului cu continutul si cerintele valorilor, normelor si regulilor morale.

Cunoasterea de catre elevi a sensului normelor si regulilor morale, a aspectelor concrete pe care le incumba acestea se concretizeaza in:

- formarea reprezentarilor morale;
- insusirea notiunilor morale;
- formarea convingerilor morale;
- structurarea judecatilor morale

2.Formarea conduitei morale

Personalitatea umana se exprima mai ales prin comportare. Conduita morala este obiectivarea constiintei morale in fapte si actiuni cu valoare de rasunsuri pentru situatiile concrete in care este pusa persoana umana si care imbraca , forma de *deprinderi si obisnuinte morale*.

Deprinderile sunt componente automatizate ale conduitei ce se formeaza ca raspuns la anumite cerinte care se repeta in conditii relativ identice.Scoala are obligatia de a forma la elevi un numar de deprinderi morale: venirea la timp la scoala, pregatirea constiincioasa a lectiilor. Tot atat de necesara este si formarea unor, obisnuinte morale. Obisnuintele se formeza ca si deprinderile, in urma repetarii unei dar ele implica trebuinta de a efectua acea actiune in anumite conditii.

Deprinderile si obisnuinlele se formeaza in cadrul activitatii. Primele deprinderi insusite de copil se datoresc imitarii persoanelor din jur; mai tarziu imitatiei se adauga treptat si stimuli verbali: ordine, interdictii, sfaturi, rugaminti in legatura cu efectuarea unei activitati si cu rezolvarea ei. Indrumarile date de parinti, cadrele didactice, asociate cu controlul si aprecierea, contribuie la consolidarea deprinderilor.

Formarea obisnuintelor morale conduce mai departe la formarea unor trasaturi de vointa si caracter. Trasaturile de vointa ca perseverenta, stapanirea de sine, rabdarea, spiritul de independenta nu se formeaza de la sine, in mod spontan, ci presupun o indelungata munca educativa.

Prin caracter, ca obiectiv al educatiei morale, se intelege consecventa vointei,perseverenta vointei, unitatea ei;

Metode de educatie morala

Succesul activitatii de educatie morala este conditionat si de alegerea si folosirea cu pricepere a metodelor si procedeelor de educatie morala. Prin metodele de educatie morala se intelege „,... calea urmata in mod constient si sistematic intr-o activitate indreptata spre realizarea profilului moral al personalitatii, in conformitate cu normele si idealul etic al societatii noastre". Metoda este deci calea formarii personalitatii morale.

Folosirea oricarei metode de invatamant poate avea si efecte morale. Povestirea, explicatia, prelegerea, observatia, conversatia sau dezbaterea, studiul de caz, problematizarea, indeplinesc si scopuri ale educatiei morale.

Educatia morala insa dispune de un set de metode si procedee cu eficienta deosebita in formarea trasaturilor morale ale personalitatii. Prezentam, pe scurt cateva dintre cele mai importante metode de educatie morala:

Exemplul are o mare eficienta in determinarea executarii faptei morale. Forta educationala a exemplului se explica prin faptul ca:

- da posibilitatea unei intuitii directe, vii a faptelor, iar intuitia vie a faptelor traite influenteaza mult mai puternic decat ideile abstracte pe care le dau normele morale sau decat reprezentarile pe care elevul le poate avea din povestirile morale.
- intuitia directa este insotita de o traire afectiv-emotionala mult mai accentuata decat imaginile reproduse de pe urma povestirilor.
- tendinta spre imitatie este foarte puternica la copil. Forma superioara de imitatie este imitatia modelului uman.

Exercitiul moral reprezinta o metoda cu mari resurse in formarea deprinderilor de comportare morala, in desavarsirea activitatilor practice de conformare cu modelul ales. El consta in executarea sistematica si organizata a unor fapte si actiuni, in conditii relativ identice, cu scopul formarii deprinderilor si obisnuintelor de comportare morala, al constituirii si fixarii trasaturilor volitionale si de caracter implicate in atitudinea si conduita morala a individului.

Aceasta metoda presupune doua momente principale: *formularea cerintelor si exersarea propriu-zisa.*

- *Formularea cerintelor*; profesorul utilizeaza in activitatea sa urmatoarele forme : ordinul, dispozitia, indemnul si sugestia, lamurirea, rugamintea.

-*Exersarea propriu-zisa*. Antrenarea elevilor in diverse activitati si actiuni face posibila interiorizarea exigentelor externe cuprinse in normele, principiile si regulile moralei si transformarea lor in mobiluri interne, concomitent cu formarea deprinderilor si obisnuintelor de comportare, a trasaturilor de vointa si caracter.

Supravegherea este metoda de observare atenta de catre educator a comportarii in devenire a copilului, a tanarului sau adultului. Ea consta in grija cotinua, din partea educatorului, pentru a opri, pe de o parte, pe elevi de la executarea repetata a unor acte daunatoare care duc la deprinderi rele, iar pe de alta parte, pentru a provoca pe elevi la executarea repetata a unor acte care, din contra, conduc, la formarea unor deprinderi bune.

Invatatorii, profesorii trebuie sa actioneze in asa fel incat sa provoace pt elevi sa repete acele actiuni care prin deprinderi sa prezinte mai tarziu un teren favorabil moralitatii.

Sanctiunea, ca metoda, imbraca doua forme: in cazul in care elevul nu respecta normele de conduita morala, disciplina scolara, indrumarile si ordinea fireasca pentru o viata corecta, intervine pedeapsa — sanctiunea punitiva, de regula, intr-o succesiune a gravitatii abaterilor prevazute de regulamentul scolar.

Cand elevul realizeaza succese in comportamentul sau il stimulam prin recompense sau sanctiuni premiale.

Pedeapsa este o sanctionare a nerespectarii regulilor de comportare, a indrumarilor si ordinelor date, a indatoririlor si obligatiilor scolare.

Recompensa este fata pozitiva a sanctiunii, in sensul ca prin ea incurajam anumite fapte care, prin repetare, duc la deprinderi si obisnuinte bune.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: Danciu Maria Larisa
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 8 TG-JIU

CELE PATRU PIETRE DE TEMELIE ALE UNEI EDUCAȚII EFICIENTE

„Omul poate deveni om numai prin educaţie. El nu e nimic decât ceea ce face educaţia din el." (Immanuel Kant)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei şapte ani de acasă. Vorbim de cei sapte ani de acasă deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de trei ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui . Formarea oricărei deprinderi necesită din partea părinților si a educatoarelor răbdare si, mai ales, un echilibru între severitate, toleranță și timp. Familia are rolul cel mai important în formarea deprinderilor. Oglinda educației pe care o oferă părinții copiilor o reprezintă comportamentul copiilor în public. Trebuie să i se repete copilului de mai multe orice are de făcut. Deprinderile, odată formate, îl scutesc pe copil de alte solicitări, care mai târziu ar necesita un consum mai mare de energie si timp.

Problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afișarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Cu privire la nevoile copiilor, ele pot fi grupate în patru categorii, fiecare reprezentând o soluție pentru o educație eficientă. Pe acestea eu le numesc și pietre de temelie ale educației eficiente.

Exprimarea consecventă a iubirii trebuie să capete o formă precisă, care să se adapteze vârstei și nivelului de dezvoltare a personalității copilului dumneavoastră. Această exprimare care stă la baza unei educații eficient constă în patru pietre de temelie:

- Satisfacerea nevoilor emoționale și de iubire ale copilului;
- Asigurarea unei pregătiri pline de iubire, dar și formarea unei discipline a copilului;
- Asigurarea unei protecții fizice și emoționale pentru copil;
- Explicarea și exemplificarea controlului mâniei pentru copil.

Pe măsură ce veți încerca să satisfaceți aceste nevoi ale copiilor încă de când sunt foarte mici-indiferent că au 3 sau 7, 12 ani – trebuie să fiți permanent cu ochii pe scopul final. Obiectivul absolut este educarea copiilor în așa fel încât să fie pregătiți pentru a duce o existență responsabilă, fericită și plină de reușite . Asta înseamnă ca veți anticipa niște situații precise pentru copiii dumneavoastră, având în vedere că ei nu pot face singuri. Dacă doar veți reacționa în raport cu anumite comportamente și veți încerca să-i îndrumați exclusiv când s-au întâmplat deja niște nenorociri, vă veți simți mereu frustrați în privința educației lor, pentru că nu veți mai reuși niciodată să îi ajungeți din urmă. În schimb asta îi va face pe copii să se simtă la rândul lor frustrați atât în ceea ce-i privește cât în ceea ce vă privește. Ei au nevoie să fie conduși, să li se explice dinainte niște lucruri și să fie formați în această direcție, nu doar să reacționați în raport cu comportamentul lor.

Dacă le veți furniza copiilor ceea ce au nevoie cu adevărat în cele patru direcții amintite, veți putea ca treptat să le dați mână liberă, bazându-vă pe o încredere justificată că pot lua singuri hotărârile cele mai înțelepte.

Părinții trebuie să satisfacă nevoile emoționale ale copiilor lor dacă-și doresc ca acești copii să urmeze exemplu părinților. Și totuși, copiii nu-și pot urma părinții în această călătorie a credinței și a integrității morale decât dacă se vor identifica personal cu părinții lor. Iar ei nu se pot identifica cu părinții dacă aceștia nu le satisfac aceste nevoi emoționale.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DANCU RALUCA SIMONA
G.P.P.”PINOCCHIO” CÂMPIA TURZII

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit unor psihologi, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său, apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere. Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologilor, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

IMPORTANŢA CELOR-„ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Înv. Dandu Melania Paraschiva
ŞCOALA GIMNAZIALĂ RĂSTOLIȚA,
JUD. MUREŞ, Loc. Răstolița

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele saleExpresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Bibliografie: Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.

Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educaţiei, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educaţiei, Editura Polirom, Iaşi.

Cei șapte ani de acasă

Prof. Daniilescu Gabriel
Colegiul Național “Nicolae Bălcescu”, Brăila

Cei șapte ani de-acasă înseamnă lungul drum pe care-l străbate orice copil din primele clipe de viață și până în jurul vârstei de șapte ani .Un drum parcurs cu pași mici, dar care-l ajută să devină om mare. Încă din primii ani începe educația în familie. Acasă, copilul deprinde primele reguli de bună purtare. De aceea familia are rolul dificil de a iniția și consolida regulile ce vor determina comportamentul social al viitorului adult. Școala are rolul de a–l face pe copil să conștientizeze importanța regulilor deprinse în familie, de a încuraja și valorifica folosirea lor în situații complexe de viață. De modelul pe care-l oferă familia depinde cât de ușor va reuși copilul și mai apoi adultul să se integreze în societate și să răspundă cu ușurință provocărilor vieții.

Copilul învață să vadă lumea prin ochii părinților. El observă, imită, învață. Iar primele achiziții sunt și cele mai durabile.

La început este important să ne învațăm copiii să mănânce singuri, să se îmbrace singuri, să se spele pe mâini și pe dinți, să-și facă ordine printre jucării. Să-i învățăm să salute politicos. Salutul este prima interacțiune între oameni. Un simplu “Bună ziua!” deschide poarta comunicării, este începutul firesc al oricărei conversații. Să-i învățăm să se poarte în public. Să vorbească, dar să și asculte. A-i asculta pe ceilalți este dovada respectului și prețuirii opiniei celuilalt. Să-i învățăm să-și facă și să-și păstreze prietenii. Pentru copii este esențial să se joace. Adeseori întrebarea ”Vrei să ne jucăm împreună?” este înlocuită de ”Vrei să fim prieteni?” Joaca aduce pe lângă bucurie și obișnuința de a se conforma unor reguli de comun stabilite. Să-i învățăm să folosească ”te rog”, ”mulțumesc” ,”cu plăcere”. Să-i învățăm că a greși este omenește, dar exprimarea părerii de rău reprezintă recunoașterea și asumarea.” Îmi pare rău!” ,”Regret!” sunt expresii ce trebuie dobândite de copii în primii ani. Să-i învățăm să fie toleranți. Fiecare om trebuie acceptat, apreciat pentru ceea ce este el.

Orice familie își dorește un copil care să reușească în viață. Bucuria, tristețea copilului sunt și emoțiile trăite de părinți. Ne dorim un copil bun la învățătură, care să practice sport, care să iubească muzica .Îi învățăm tot ce știm noi mai bine ,dar învățăm și noi de la ei. Petrecem timp împreună, încercăm să fim în fiecare zi mai buni.Învățăm să dăruim și să iubim necondiționat.

Cum suntem noi ca părinți, cum ne comportăm, ce credințe și aspirații avem, le transmitem prin puterea exemplului .În orice situație comportamentul civilizat atrage admirația și prețuirea celorlalți.

Anatole France spunea că ”Nouă zecimi din educație înseamnă încurajare.”

Părinții ar trebui să învețe și ei lecția celor șapte ani de-acasă: să-și susțină și să- și încurajeze mereu copiii.

Părinţii- primii educatori ai copilului

Prof. Dănilă Cornelia
Şcoala Gimnazială„George Călinescu” Oneşti

Motto: „Nu ne putem proteja copii de viață, de aceea este important să-i pregatim pentru ea!…” Rudolf Dreikurs

Educația începe de acasă, din familie, din primele zile de viață ale copilului și copilul nu este altceva decât oglinda, copia fidelă a părinților, primii lui educatori. De asta se și pomenește uneori, de cei "șapte ani de acasă". De multe ori, din prea multă iubire ori din neştiință, din lipsă de informare sunt și părinți care greșesc ori care nu știu ce să facă ori cum să procedeze în anumite situații. Trebuie însă ținut cont de faptul că autoritarismul părinților poate anihila acțiunile spontane ale copilului așa cum răsfățul exagerat sufocă personalitatea viitoare a copilului. Acasă, între părinți și imitându-i pe părinți, făcând ceea ce văd că fac și ei, copilul își formează anumite obiceiuri și deprinderi pe care le va respecta toată viața. Primele deprinderi igienice se învață de la părinți. Copilul trebuie să-i vadă pe părinți spălându-se pe dinți și părinții au datoria să le explice de ce o fac.

Dacă un copil, la masă, își vede părinții punând zarzavatul din ciorbă pe marginea farfuriei, ca pe un gunoi, așa va face și el deoarece el nu știe că, de fapt, renunță la vitaminele și mineralele sau fibrele a ceea ce inconștient îndepărtează din farfurie pentru că așa a văzut că fac cei din jurul lui. Copilul nu va bea ceai sau alte lichide dacă părinții nu beau și ei în față copilului, dacă nu lăuda și nu explică la ce este bun și de ce trebuie băut.Nu vă amăgiți spunându-vă că este prea mic și nu înțelege și nu pricepe. Înțelege și pricepe totul și speculează toate momentele de slăbiciune ale părinților.Nu vă lăsați păcăliți de crizele lui de încăpățânare și nu gândiți că asta este o dovadă de caracter puternic și că în viață va obține tot ce-și dorește pentru că știe să se impună. Raționamentul este total greșit și nu-i va ajuta cu nimic mai târziu, în viață. Întotdeauna va pierde când va încerca să obțină ceva pentru că așa crede el că i se cuvine și nu că merită.Nu-i promiteți copilului luna de pe cer ca să mănânce tot din farfurie, ca să învețe o poezie ori ca să fie cuminte pentru că s-ar putea ca într-o zi să vă trimită să i-o aduceți și atunci ce faceți? Explicați-i copilului, cu calm și multă răbdare, de ce trebuie să facă un anumit lucru, la ce-i folosește ori la ce-l ajută și el va înțelege. Răsplătiți-l numai când este cazul dar fără risipă și explicați-i de ce o faceți.

A fi părinte este de fapt un curs de învățare continuu, din care copilul începe să învețe încă din momentul în care se naște. Încrederea sau neîncrederea, sentimentele profunde de care se bucură, toate sunt determinate de mediul care îi este oferit. Acest mediu va constitui un element al sistemului de orientare al conştiintei de sine, prin care va vedea lumea. John Hattie, cercetător australian în domeniul educației, susține că invătătorii și profesorii au un impact de cam 30% în ceea ce privește dezvoltarea unui copil, apoi pană la 50%, școala și sistemul educațional, iar restul de 50% îl reprezintă familia și mediul social din care provine copilul.

Toți cunoaștem importanța perioadei de formare în famile: cei 7 ani de acasă ! Atunci se pun bazele convingerilor de bază, care, uneori, ajung să ne încurce, la varstă adultă, în stabilirea stilului vieții. Construcția celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim impreună trebuie să fim conștienți de importanța fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ și cine suntem fiecare dintre noi. Ce ştim să facem și ce putem face fiecare, pentru a reuși să facem impreună.

Rolul părintilor este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde și când se termină rolul de educator al părintilor? Când învăţăm, când relationăm, când iubim? Avem de învăţat de la copilul nostru? Când putem spune:“iartă-mă“!, „am greşit“? Ştim oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinţi?

A.S.Makarenko se adresează părinţilor astfel: „Să nu credeți că educați copilul numai atunci când vorbiţi cu el, când îl povăţuiţi sau îi porunciţi.”Primii educatori și formatori în viața copilului sunt proprii lui părinti, sub influența cărora se dezvoltă personalitatea copilului. La aceasta concură mobilitatea extrem de activă a copilului, limbajul care devine principală formă de comunicare, atenția vie, percepția extrem de acută, reacțiile spontane, neașteptate, undeva la limită între instinct și conștient și desigur manifestările emoționale de plăcere – neplăcere, acceptare – respingere, veselie exuberanță – supărare pană la lacrimi, totul pe principiul ”totul sau nimic”. Dominantă la această etapă este dorința nestăvilită de a se juca, jocul reprezentând pentru copil acea lume mirifică în care se regăseste şi la care trebuie să participi.

În primii ani, copilul vede lumea prin manifestările parentale, iar acesta învaţă totul prin imitare, învaţă privindu-i sau observându-i pe ceilalți. “Este necesar ca părintele să ştie că un copil primește informația din mesajul verbal și din cel nonverbal al părinţilor. Copilul preia un mesaj corect când există armonie între ce spunem, ce facem și ce gândim. Pană la vârsta de trei ani, creierul copilului este precum un calculator care asimilează informație. Nu are capacitatea de procesare. Testează exteriorul cu toate simțurile. Când părintele ţipă şi loveşte copilul că pune mâna la priză, dar nu-i explică ce este acolo, în realitatea lui se naşte vinovătia. Când strică sau sparge obiecte prin casă iar părintele râde, copilul crede că este apreciat. Înțelege că a făcut o faptă bună. „Va continua să atragă atenția în acest fel”, afirmă psihologul Verdi.

Părinţii trebuie să încerce să înțeleagă care sunt sursele de la care pornesc reacțiile copilului. Chiar și comportamentele considerate a avea conotații negative sunt uneori necesare în procesul cunoașterii. Copilul încearcă, perseverează și își consolidează voința explorând reacțiile celorlalți. Își afirmă astfel personalitatea, temerile, fricile sau interesul. Copiii sunt creativi prin însăşi structura lor, dar uneori creativitatea lor în descoperirea comportamentelor afective corespunzătoare poate fi inhibată prin răspunsuri prea autoritare sau din contră, hiper-protective ale adulților cu care intră în contact.

Bibliografie:

Revista de comunicări ştiinţifice Didactica, nr.3-ianuarie 2009, Ed. Didactica Publishing House.

VÂRSTA CEA FERICITĂ A COPILĂRIEI

Dănilă Luminiţa, Şcoala Gim. Traian Săvulescu, Izvoarele

Cei care educa copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viaţă; de aceea pe lângă viaţa, dăruiţi copiilor şi arta de a trăi bine, educându-i. N ***Aristotel***

Se întâmplă adesea, să nu ne alegem singuri lecţiile pe care să le învăţăm şi nici momentele când viaţa ni le scrie pe tabla existenţei noastre, de cele mai multe ori rămânem în urmă şi trebuie să le învăţăm mai târziu. Astfel se întâmplă şi cu cei şapte ani de acasă, dacă nu-i învăţăm la timp, pentru a-i recupera nu avem niciun fel de manual, deci va trebui să ne descurcăm singuri.

Familia este responsabilă de formarea copilului şi a principalelor reguli de comportament, atât în societate, cât şi în afara ei. Copilăria este asociată cu cei şapte ani de acasă, deoarece aici se pun bazele educaţiei ei, rezultatul fiind politeţea . Primele reguli le învăţăm de la părinţi, apoi de la doamna educatoare, învăţătoare şi mai târziu de la profesorii noştri. Toţi aceşti oamneni din jurul nostru ne dau sfaturi zilnic:

Spune*: Bună ziua*, când te întâlneşti cu cineva cunoscut, zice mama*. Nu vorbi cu gura plină*, spune bunica. *Pune-ţi batista la gură când strănuşi,* spune tata. Zii: *Te rog,* când ceri ceva, spune doamna învăţătoare.

A avea cei şapte ani de acasă, înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bunăcuviinţă, în tot cursul zilei în orice situaţie cu toată lumea, cu părinţii, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii sau cu orice necunoscut pe care îl întâlnim.

În cei şapte ani se învaţă reguli care ţin de salut, punctualitate, vestimentaţie, comportament la şcoală, pe stradă, în mijloacele de transport, în vizită, când avem musafiri sau mergem la cinematograf, la teatru, la spectacol, în excursie, în tren, în avion şi nu în ultimul rând acasă.

De multe ori când întâlnim o persoană, căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei şapte ani de acasă. Noi, ca părinţi, nu ne dorim un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să ne implicăm în formarea caracterului său în acești șapte ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții?

Simțim nevoia să apelăm la o vorbă din popor relevantă *"nu fă ce face popa, fă ce zice popa"*. Din păcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tău, decât spre a te asculta cu sfințenie, atunci când le spui ce să facă și ce să nu facă. Puterea exemplului este foarte importantă la această vârstă. Dacă vrei ca cel mic să nu arunce gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncă mereu ambalajele la coș. Cedează locul tău în autobuz persoanelor mai în vârstă, dacă îți dorești ca cel mic să procedeze lafel.

Atunci când îi spui unui copil că nu are voie să facă anumit lucru, nu faci altceva decât să-i strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplă. Nu trebuie să-i interzici celui mic să exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă să-i explici consecințele acțiunilor lui.

Când vorbim despre egalitate, trebuie să îi explici celui mic că un director nu este cu nimic mai bun decât femeia de serviciu. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași măsură..

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva, decât să atragă atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie să-i explici celui mic, că nici lui nu i-ar plăcea să fie deranjat atunci când vrea să doarmă. Spune-i că, dacă îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta să obțină nimic. Descoperă ce îl supără și căutați soluții împreună. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie să cedezi, când cel mic face crize de nervi în public.

Numeroşi scriitori au ilustrat în operele lor importanţa celor şapte ani de acasă. Ion Luca Caragiale a prezentat în operele sale cât de necesar este să ne educăm copiii încă de mici.

Ionel, din opera literară *Vizită,* este rodul unei educaţii defectuoase, deoarece familia Popescu nu este pe deplin interesată de ceea ce face acesta. Mama, deşi spune că educaţia copiluli îi ocupă forte mult timp, nu-i atrage atenţia în niciun fel băiatului, când face gălăgie în prezenţa musafirului, când o loveşte pe slujnica sau când fumează, nici măcar atunci, când varsă cafeaua pe pantalonii de *culoarea oului de raţă* ai musafirului.

Un alt copil, rod al unei educaţii deficitare este Goe din opera literară cu titlul omonim. Dragostea celor trei cucoane mam' mare, mamiţica şi tanti Miţa pentru nepot, respectiv fiu este prost înţeleasă de fiecare dintre cele trei. Goe le jigneşte făcându-le proaste, se strâmbă la urât, ţipă la acesta, iar în loc de pedepsă primeşte recompense *Cine mă pupă, uite ciucalată*!

Autorul utilizează o prescurtare a unui apelativ care transmite, în mod normal, respectul faţă de o anumită persoană, dar prin abrevierea substantivului comun *domnul*, este implicată ironia scriitorului, conducând în mod firesc la caricaturizarea celor vizaţi. Faptele, comportamentul, felul de a vorbi demonstrează lipsurile din educaţia unui astfel de copil, indiferent şi imun la binevoinţa adulţilor necunoscuţi, la respectful celorlalţi călători şi la dragosea oferită din plin de familie.

În opera literară *Amintiri din coplilărie*, Nică se autocaracterizează*,, Aşa eram eu la vârsta cea fericită şi aşa cred că au fost toţi copiii, de când îi lumea şi pământul.* Responsabilă de educarea copilului a fost mama scriitorului, Smardanda Creangă. Ea îşi dorea ca Nică să aibă parte de o educaţie aleasă şi să devină preot, un exemplu pentru cei din jur. Portetul ei este conturat cu duioşie şi dragoste, cu veneraţie şi recunoştinţă. Cel care le *ţinea isonul* copiilor era tatăl, Ştefan Apetrei, el se amuza şi trecea totul pe seama candorii specifice vârstei copilăriei.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

BIBIOGRAFIE
Michiela Poenaru, *Cei şapte ani de acasă*, Ed. Coresi, 2005
Raluca Scartat Iancău, *Literatura română,* analiza textelor, Ed. Aula, 2005

Importanța celor șapte ani de acasă!

Prof. înv.preșc. Dănilă Simona
Grădinița P.P.”Sf. Sava”, Iași

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Copilăria este acea vârstă fericită, a speranţei şi a visului, este cu siguranță cea mai prețioasă perioadă a vieții. . Aceasta se defineşte, sau ar trebui să fie, o mişcare spre înainte, ca o plecare spre orizonturi diverse, spre o multitudine de proiecte.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Copilul este o fiinţă care creşte şi se dezvoltă. Factorii fundamentali ai dezvoltării sunt ereditatea, mediul şi educaţia. Dacă asupra eredităţii nu putem interveni, în ceea ce priveşte mediul şi educaţia, părinţii au o influenţă majoră, mediul familial fiind primul care stimulează şi asigură dezvoltarea copilului între 0 şi 3 ani.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile.

Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe şi formulele de adresare. Spre exemplu, dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi iar dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm şi copilul va vorbi calm.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

1.Ciofu Carmen, (1998), *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea;
2.Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti;
3.Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti;
4.P., Emil, R., Iucu, (2002), *Educaţia preşcolară în România*, Editura Polirom, Iaşi;
5.Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi;
6.Vrăsmaş Ecaterina Adina, (2002), *Consilierea şi educaţi părinţilor*, Editura Aramis, Bucureşti;
7. www.copii.ro.

Familia și importanța celor 7 ani de acasă

prof.pt.înv.primar Dănilă Sorina- Maria
Școala Gimnazială „Andrei Șaguna” Deva

Se spune că anii care-ți dau cultură, rost în viață și măsură sunt cei care fac o bună casă cu cei șapte ani de acasă.

Chiar dacă în realitate nu prea mai există „cei 7 ani de acasă”, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale de la vârste mult mai fragede, rămâne totuși ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață în familie. Educația unui copil constă în ceea ce trăiește copilul în familie. Copilul trăiește faptele părinților (care-i vor servi un model) și mesajul din spatele frazelor care i se spun. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deprinse deja din familie.

Astfel că niciun părinte nu-și dorește ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul sport, la teatru, în vacanță sau în vizită la rude.

În vremea bunicii se punea mare preț pe politețe, iar astăzi părinții trebuie să-și învețe copiii să-și asume responsabilități. Socializarea, asumarea responsabilităților și exprimarea emoțiilor sunt o parte din abilitățile pe care un copil trebuie să și le însușească în cei 7 ani de acasă. Părinții sunt principalele modele pe care copiii le urmează atunci când aceștia își cresc micuții, ci nu atunci când sunt lăsați în grija bunicilor sau a bonelor. În cazul în care copilașii sunt crescuți și de bunici sau bone, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu cel al părinților, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversați și să testeze diverse atitudini în funcție de conjunctură. De, noi, părinții, depinde ca adolescentul să-și asume în acești primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creșteri. Iar această expresie „ bună creștere” nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinții, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru, atât contextul cultural- istoric obiectiv al societății cât și standardele fiecărui părinte determină definiția „celor 7 ani de acasă”.

Educația tradițională primită în familie cuprinde, în general, trăsături specifice unui copil „bine crescut”. Astfel că în familie se învață ce înseamnă:

- ✓ **Salutul**. Este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii și continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- ✓ **Comportamentul în public**. Un copil „bine crescut” știe să răspundă la întrebări și să susțină, la rându-i, conversația, își așteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbește.
- ✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulților. Jocurile copiilor sunt experiențe care, pe lângă că aduc destindere și voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăța, exersa și testa comportamente corecte. Un copil educat își respectă partenerii de joacă, înțelege și se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lor.
- ✓ **Înțelegerea normelor sociale.** Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinților, ceea ce „se face” și ceea ce „nu se face” în societate. O bună creștere implică și cunoașterea și aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne așteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem cuvintele magice „te rog”, „mulțumesc” și „ cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalți prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de liniște, respectăm credințele și valorile noastre și a celor de lângă noi.
- ✓ **Manierele la masă.** O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor și a celui/celei care servește masa.
- ✓ **Recunoașterea greșelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca și „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă și din partea adulților din jurul lui. Astfel, va învăța că recunoașterea greșelilor și sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect și demnitate.
- ✓ **Tact și toleranță.** Un copil „bine crescut” învață de la părinți că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferența-

în timp-între râsul sănătos și spiritul de glumă și râsul care jignește, care deschide răni. Și îl va evita pe cel din urmă.

De asemenea este important, ca independența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obișnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce îl privește. Felul în care i se vorbește și felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui, asta, de o manieră pe cât posibil politicoasă.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulile de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Consider că „temelia” bunei creșteri se pune în familie și casa părintească este locul unde se simte cel mai bine. Modelarea copilului se realizează continuu, așa că datoria noastră a părinților, este cea de a-i iubi și de a-i sfătui în permanență pentru a-și găsi calea în viață.

Importanța celor 7 ani de acasă

prof. Dănuț Codruța Cornelia
Colegiul Tehnic C.D.Nenițescu, Baia Mare

"Cei 7 ani de-acasă", în tradiția evreiască (de unde vine şi vorba aceasta) înseamnă că în acești ani, copilul ştie: care sunt talentele lui (abilitățile înnăscute), care sunt valorile și principiile după care să-și conducă viața și care îi vor ține calea dreaptă, cu cine să se însoțească, în așa fel încât valorile lui să-i fie sprijinite.

„Cei şapte ani de acasă“ se constituie într-o expresie de valoare, cu vechime şi în societatea românească. *A avea cei şapte ani de acasă* era apanajul unei educaţii ce provenea din familie şi devenea condiţia esenţială pentru a pătrunde cu succes în şcoală şi a reuşi mai târziu în viaţă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog frumos, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Specialiștii consideră că această perioadă este cea mai importantă în dezvoltarea spirituală, mentală și fizică a copilului și implicit a viitorului adult. Este impotant ca ambientul copilului să fie frumos, sublim. Contează mult comportamentul și educația părinților, pentru că în perioada 1-7 ani, copiii sunt oglinda părinților. Astfel, părinții trebuie să iubească necondiționat, să dăruiască necondiționat, să le dea o moștenire frumoasă copiilor. La această vârstă, subconștientul copilului e ca un burete. Absoarbe totul, orice informație, chiar și tonul pe care îl folosesc părinții. Părinții sunt modelul copiilor lor.

Părinții nu vor niciodată răul copiilor. Însă, programele după care au fost ei educați nu mai funcționează, nu mai sunt actuale. De aceea ele trebuie schimbate. Părinții ar fi bine să țină pasul cu dezvoltarea societății. Să sesizeze acele aspecte sociale care sunt depășite și nu mai sunt actuale. Să nu piardă din vedere orizontul pe care îl deschide definiția educației: *crearea unei personalități active și creatoare care să corespundă cerințelor actuale și de perspectivă ale societății.*

În altă ordine de idei, unii părinți se cramponează în preconcepții de genul: e prea mic, ce înțelege el acum, îi voi explica când va fi mai mare. Copilul în această perioadă însă, e foarte receptiv și sincer. Acum se vede puritatea, inocența, și noi putem învăța de la el multe lucruri. Copilul vine cu un bagaj genetic bogat. Pe baza acestuia se va clădi apoi întreaga lui personalitate. Părinții trebuie să nu pună pe umerii copiilor unele ambiții ale lor pe care nu și le-au realizat. De exemplu, voiau să fie voleibaliști și nu au putut, atunci, încearcă să-și împlinească visul prin propriul copil, fără a lua în seamă faptul că micuțul vrea să facă înot.

E important să nu se uite faptul că micuțul are un sufletel sensibil. Sufletul său e ca o tablă pe care se pot scrie o mulțime de lucruri. Educația spirituală e esențială la această vârstă. E important ca micuții să se roage alături de propriii părinți. Părinții sunt etalonul. Copilul devine oglinda familiei. Copiii trebuie să se simtă iubiți și respectați. Trebuie să învățăm să ne iubim și să ne bucurăm împreună. Ne scapă uneori esența vieții. E important ca părintele să-și ia copilul de mână și să alerge prin zăpadă, să se plimbe printre frunzele toamnei, astfel încât să învețe să simtă fericirea produsă de lucrurile mărunte.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de părinţi depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia *celor **şapte ani de-acasă***.

Până la 6-7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat, care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

Cei șapte ani de acasă sunt pământul roditor în care instituțiile educaționale vor semăna apoi semințele cunoașterii. Aceste instituții nu fac decât să întărească apoi educația copilului primită acasă.

Bibliografie:

Emil Verza , Florin Emil Verza, Psihlogia copilului, Editura Trei, 2017

http://www.desprecopii.com/info-id-16068-nm-Cei-7-ani-de-acasa-norme-si-valori-esentiale-pentru-succesul-viitorului-copilului.htm

http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.htm

Să construim împreună cei 7 ani…de-acasă!

Prof. Darastean Ionela
Gradinita cu PP NR.7

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Exemplu: În situaţia în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înţelege că în acea perioadă copiii vor învăţa cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi şi forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinţii pot organiza activităţi similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învăţat la grădiniţă, dar în contexte diferite ale vieţii cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Ce pot face părinţii? Ce învaţă/exersează copilul? -merg împreună cu cel mic să cumpere fructe -îi propun să ceară vânzătorului un anumit număr de fructe (3 mere, 4 pere, 2 gutui etc.) -recunoaşte fructele, exersează număratul, exersează comunicarea cu adultul, folosirea pronumelui personal de politeţe, a formulelor de solicitare etc. -pregătesc împreună compot sau salată de fructe -îi pot atribui sarcini copilului: să spele fructele, să scoată sâmburii prunelor, să taie fructele în bucăţele folosind n cuţit de plastic -în timpul acestei activităţi, părinţii îl pot ruga pe copil să îi înveţe cântecul pe care-l ştiu de la grădiniţă -exersează deprinderile igienico-sanitare, de receptare a mesajului oral -îşi îmbogăţesc vocabularul

Părinţii ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniţă şi pe care educatoarea le afişează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaşte ce activităţi a desfăşurat copilul şi vor ştii cum să-l susţină în ceea ce are de învăţat. Pe de altă parte, aceste discuţii îl vor ajuta pe copil să-şi autoevalueze munca şi să ştie care sunt direcţiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exerciţiu.

Exemplu: La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinţilor, mărul de pe fişa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său şi să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei sămi vorbeşti despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reuşit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) şi să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuţiile să fie destinse, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie şi mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu". De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?", răspunsul copilului să fie „Bine!", după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt şi activităţile complementare celor de la grădiniţă, desfăşurate cu copilul în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activităţi pe care părinţii le pot propune copiilor şi care nu necesită o pregătire minuţioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-aşi ascunselea", „De-a Baba-Oarba" etc
- să-i lase să se plimbe desculţi (în condiţii de siguranţă pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foşnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, şuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ş.a.
- să-i incite la desfăşurarea de acţiuni care dezvoltă abilităţile matematice (numărare, împărţire echitabilă, realizarea de grupe cu acelaşi număr de elemente)
- să le stimuleze imaginaţia, antrenându-i să confecţioneze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgele din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din seminţe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte şi încălţăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect
- să se joace în funcţie de activitatea pe care o desfăşoară: „De-a bucătarul", „De-a vânzătorul", „De-a petrecerea", „De-a musafirii" etc

c) În drum spre grădiniţă:

- să numere maşinile de o anumită culoare
- să privească atent maşinile şi să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem crocodil când vedem un C la numerele de pe tăbliţele maşinilor")
- să se joace, atribuindu-şi diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta şi ne întâlneam pe drum…")

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor" pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002 3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002 4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

STUDIU DE SPECIALITATE PRIVIND CEI 7 ANI DE ACASĂ

PROF. DAVID ALIDA-CLAUDIA,
ŞCOALA GIMNAZIALĂ „HOREA, CLOŞCA SI CRIŞAN” BRAD

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună “Mulţumesc!”, “Te rog!”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Între factorii educaţiei familia a fost şi este considerată ca factor prioritar şi primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educaţia începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel sa afirme că „în familie si pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter.”

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. În procesul educativ, părinţii trebuie să ţină seama de particularităţile de vârstă si individuale ale copilului, de faptul că fiecare etapă de vârstă se caracterizează prin trăsături definitorii care o diferenţiază pe cea precedentă de cea următoare. După naştere, in viaţa copilului intervin transformări atât din punct de vedere fizic cât şi psihic. Sub influenţa condiţiilor de viaţă ca şi a educaţiei, el poate fi dirijat în direcţia dorită, întrucât organismul are o mare putere de creştere şi dezvoltare fiind şi foarte maleabil. Ca urmare, acţiunile educative exercitate de părinţi trebuie să fie raţionale şi continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică a copilului se realizează în strânsa legătură cu dezvoltarea sa fizică.

Procesul de dezvoltare nu trebuie înţeles ca o adăugire la ceea ce a fost la naştere, ci ca o transformare calitativă ce se realizează pe măsură ce organismul copilului creşte. În funcţie de caracteristicile anatomo-fiziologice , părinţii pot folosi metode şi procedee educative adecvate fiecărui copil, ei pot contribui la dezvoltarea personalităţii acestuia. Până la vârsta de 3 ani părinţii constituie primul exemplu, unicul model de viaţa, de comportare, cu cea mai mare influenţă asupra copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere

Între 5 şi 7 ani copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Copiii nu au nevoie numai de mâncare şi îmbrăcăminte, ci şi de afecţiune din partea noastră ca părinţi. Trebuie sa le fim exemplu prin toata activităţile desfăşurate să fim înţelegători şi preocupaţi de ei, de ceea ce fac. A.S Makarenko a acordat o importanţă deosebită puterii exemplului pe care familia îl are în educaţie. „ Bazele educaţiei se pun până la 5 ani - spunea el -ceea ce aţi făcut până la 5 ani reprezintă 90 % din întregul proces educativ; după aceea educaţia omului continuă, prelucrarea omului continuă, dar în general, voi începeţi sa gustaţi roadele căci florile pe care le-aţi îngrijit au fost pana la 5 ani”.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Nimic din ceea ce făureşte omul in efemera sa existenţă pe acest pământ nu se ridică atâta la sublim , la creaţie la dăruire de sine, jertfa si îndeplinire, pe cât este creşterea, educarea si dezvoltarea copiilor cea mai deplină şi sensibilă bucurie a vieţii.

Exemplele de dragoste, de comportare delicată şi de respect îi fac pe copii să nutrească la rândul lor dragoste şi respect, faţă de fraţi şi mai târziu faţă de colegi. În teoria pedagogică, precum şi în practica educaţională, noţiunea de dragoste nu poate fi gândită decât împreună cu noţiunea de exigenţă. Actul pedagogic fie în şcoală, fie în familie, evoluează pe cadranul dragoste – exigenţă, iubire – respect, autoritate – încredere. Nu teama de pedeapsă trebuie să îl determine pe copil la acţiune, ci plăcerea de a îndeplini o sarcină, de a se bucura de aprecierea celor din jur şi de a se afirma ca personalitate.

Bibliografie:

1. *Educaţia timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ
Ocrotirea și educația copilului în familie

Întocmit de prof. DAVID IULIANA
Şcoala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”
Localiatea Tecuci, Județul Galați

Familia este considertă elementul natural și fundamental al societații, ea reprezentând una dintre verigile sociale cele mai vechi și specifice în asigurarea continuității și afirmării deplina e ființei umane. „Unitatea constituită din părinți și copii este clar delimitată simbolic din moment ce copilul are pentru părinții săi o semnificație expresivă, reprezentând o modalitate de prelungire a propriilor vieți și o expresie a dragostei dintre soți.”[1]

Prima şcoală în care se exercită educația este familia; aceasta pregăteşte pe copil pentru viaţa socială, deprinzându-l să-şi împlinească datoria, să-şi disciplineze voinţa, dându-i simţul ierarhiei şi ordinii, oferindu-i siguranţă, linişte, afecţiune, încredere. Educația în familie acționează de la naștere, pe tot parcursul vieții: în copilărie, în tinerețe și la vârsta adultă, conjugată la un moment dat cu acțiunea altor factori educaționali, în primul rând cu școala și comunitatea. Școala joaca un rol important la întărirea acestor interdependențe.

Printre funcțiile care le îndeplinește familia, se enumeră și funcția socializatoare. Socializarea este un proces de transmitere – asimilare a atitudinilor, valorilor, concepțiilor sau modelelor de comportare specifice unui grup, în vederea formării, adaptării și integrării sociale a unei persoane. Potrivit acestei definiții preluate din *Dicționarul de Sociologie* coordonat de Cătălin Zamfir și Lazăr Vlăsceanu, părinții au rolul de a oferi copilului șansa formării sale sociale, dobândirii echilibrului emoțional, integrării sale în viața socială. Trebuie specificat faptul că părinții exercită influențe educaționale asupra copiilor lor prin două modalități:

- *direct*, prin acțiuni mai mult sau mai puțin organizate și dirijate, utilizând o serie de metode și tehnici educative;
- *indirect*, prin metodele de conduită oferite, precum și prin climatul psihosocial existent în grupul familial.

O importață deosebită o au modelele de conduită oferite de părinți, modele pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, precum și climatul educativ în care se exercită influențele educaționale. Părinții care manifestă atitudini egoiste ori cei între care există frecvente relații conflictuale, oricât vor încerca să contureze la copiii lor modele comportamentale positive, nu vor putea obține rezultatele așteptate.

De educația din familie depinde și atitudinea fiecărui om față de sistemul comun de valori sociale, atitudine ce diferă, unii fiind mai atașați, alții sunt mai puțin sau destul de puțin atașați. Educația familială este cauza acestei diversități a opiniilor sau, mai exact, a pozițiilor indivizilor față de simțul comun de norme și de credințe morale, „ea direcționează eventuala evoluție a individului în spațiu normativ al societății.”[2]

BIBLIOGRAFIE:

Miftode, Vasile, *,,Protecția umană prin control social”*, în Sociologia populațiilor vulnerabile, Editura Universității „AL. I. Cuza”, Iași, 2004.

Stănciulescu, Elisabeta, *Sociologia educației familiale*, vol. II, Ed. Polirom , Iași, 2002.

---

[1] Elisabeta Stănciulescu, *Sociologia educației familiale*, vol. II, Ed. Polirom , Iași, 2002, p.51.

[2] Vasile Miftode, *„ Protecția umană prin control social”*, în *Sociologia populațiilor vulnerabile*, Editura Universității ,,AL. I. Cuza”, Iași, 2004, p. 11.

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. Primar DEAC IOANA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ BOGDAN VODĂ

„Bunul simţ e geniul umanităţii" - Goethe

Cu veacuri în urmă, în limba italiană, „ politezza" avea accepţiunea de curăţenie, care prin extindere, a cuprins aspectul sufletesc, moral. Conduita civilizată, politicoasă se învaţă mai întâi din familie, din frageda copilărie, începând cu „cei 7 ani de acasă". Ei sunt piatra de temelie educaţia comportamentului civilizat, un instrument important de orientare pe drumul vieţii. Formarea unei anumite concepţii despre politeţe şi comportare civilizată, cu tot ceea ce implică acestea, trebuie sprijinită pe exemple concrete, conbvingătoare şi accesibile, pe explicaţii, interpretări şi rezolvări ale unor situaţii reale.

Conduita și politeţea nu se pot învăţa ca o poezie sau numai după un anumit cod. Nici un cod din lume nu poate cuprinde complexitatea raporturilor dintre oameni, de fapt doar viaţa reală, de zi cu zi, fiind cea care scrie şi îmbogăţeşte mereu codul bunelor maniere.

Tocmai de aceea, trebuie să acceptăm că în primii ani de viaţă, petrecuţi în familie nu se poate însuși. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului.

Comunicarea este secretul unei relaţii solide între părinţi şi copii. De aceea e bine să limităm timpul petrecut la televizor sau calculator şi să ne concentrăm în educația lor pe arta conversaţiei! Trebuie să stăm de vorbă cu ei de câte ori avem ocazia, să le explicăm că de multe ori realitatea e dură, dar trebuie să fim întotdeauna corecţi, sinceri şi înţelegători. Copiii au tendinţa de a denatura realitatea, de a-i da o altă dimensiune ş i interpretare, în funcţie de trăirile lor. Nu spuneţi "copilul meu nu minte!"Sunt sigur că aşa s-a intamplat! "E adevărat,nu minte,dar își poate imagina lucruri. Uneori, copiii nu mint, ci creează "povești", își exersează fantezia, nu spun minciuni "adevărate". Părinţii nu trebuie să-l creadă şi să judece înainte de a cerceta situaţia respectivă.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut.

Cei șapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveţi ce este viața de fapt și cum trebuie să treci prin ea.

Faptul ca părinţii vin zilnic la portile şcolii nu înseamnă neapărat o implicare activă şi rodnică.

Una este să te interesezi despre copil şi să încerci să găseşti soluţii pentru el (consultându-te cu cei avizați: consilier școlar, învățătoare, directorul unității, etc) și alta e să vorbești cu oricine, oricând și oriunde despre educație. Temperamentul și caracterul formează personalitatea. Temperamentul este bagajul genetic moștenit de la părinți, relativ stabil, putând fi modificat mai mult sau mai puțin prin prisma caracterului. Caracterul reprezintă structura de norme, legi morale, credințe și convingeri pe care le achiziționăm prin educația primită de la părinții noștri și prin modelare socială.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă și să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute.

În al doilea rând, acești șapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur și simplu suntem puși într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem ușa unei femei și așteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, și o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani. **Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm**

zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei sapte ani de acasa” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți inchinate binelui, frumosului şi adevărului. .

„Dacă nu putem fi buni, să încercăm să fim măcar politicoși”- N. Steinhardt- „Jurnalul fericirii”

Bibliografie:

Sălăvăstru, D. - *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi, 2004
Silvia Marinescu, Rodica Dinescu- *Invitaţie la educaţie, Editura Carminis Pitești, 2007*
Vrăsmaş Ecaterina Adina - *Consilierea şi educaţia părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002

STUDIU DE SPECIALITATE
CEI SAPTE ANI DE ACASĂ

PROF.ÎNV.PRIMAR, DEACONU DANIELA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR.1, ŢICLENI

„Este de o mie de ori mai bine să ai bun simț fără educație decât să ai educație fără bun simț.” Robert G. Ingersall

Cei șapte ani de acasă înseamnă imitație și învățare după modelul dat de părinți. Tot mai des discutăm despre a avea sau a nu avea cei șapte ani de-acasă. A avea cei șapte ani de-acasă presupune ca acel copil să fie „bine crescut”, să fie politicos, cuviincios, adică ceea ce copilul a învățat de la părinți până a merge la școală.

Educația pe care o primește copilul acasă contribuie la formarea personalității și comportamentului său până la intrarea în școală. Regulile morale, bunele maniere sunt cheia către o bună adaptare a copilului în societate. Un copil cu „cei șapte ani de-acasă” se poate descurca mult mai bine atât la școală cât și în relațiile cu cei din jur, dar educația primită acasă depinde de câțiva factori: specificul de dezvoltare al copilului, relația afectivă dintre copii și părinți, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului.

În realizarea studiului am pornit de la ipoteza că familia este prima piatră de temelie în educația copilului, aici se pun bazele unei bune creșteri, baza celor șapte ani de acasă.

Părinții sunt modele pentru copii, de aceea ceea ce îi vom transmite copilului ca reguli de bună purtare trebuie să fie respectate în primul rând de către părinți. Copilul trebuie să simtă aprecierea părinților pentru comportamentul pozitiv pe care îl acasă, pe stradă, cu prietenii, etc. Este important ca recompensa să nu fie materială ci să exprime mulțumirea și bucuria părinților atunci când copilul a făcut o faptă bună. Este nevoie ca cel mic să fie lăudat ori de câte ori se dovedește bine crescut. În același mod se poate acționa și pentru aplicarea pedepsei, adică exprimând dezamăgirea, nemulțumirea părintelui pentru un comportament nepotrivit.

Din activitatea cu elevii, am constatat că făcând o comparație între doi elevi, de aceeași vârstă, având aceeași dezvoltare fizică și intelectuală, însă unul crescut de mic alături de părinți, celălalt crescut de bunici, părinții fiind plecați în străinătate, există diferențe de adaptare în colectiv și în îndeplinirea sarcinilor școlare.

Astfel, copilul care a beneficiat doar de educația bunicilor manifestă un comportament negativ față de colegi, este instabil emoțional, nu își are stabilite anumite reguli în ceea ce privește activitatea de învățare, nu are încredere în forțele proprii, reușește să comunice greu cu colegii și cu învățătoarea.

Celălalt elev se comportă după regulile stabilite în familie, dispune de un limbaj dezvoltat care îi permite să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care îi dă posibilitatea să-și controleze fricile și emoțiile, capacitatea de relaționare socială.

Pentru reușita în viață a copiilor noștri este important ceea ce facem în primii ani de viață până la intrarea în școală. Aici, în școală, se exersează și se pun în aplicare comportamentele de bună creștere învățate în familie. Școala oferă și îi învață pe copii despre diverse lucruri din domenii variate, pune la dispoziție exemple de activități și texte suport care să vină în sprijinul educației oferite de părinți acasă. Nu puține sunt textele unde sunt prezentate familii în care metodele nepotrivite folosite de părinți pentru educație, au condus la un comportament urât al copiilor, la o proastă creștere(D-l Goe, Ionel, etc.).

În concluzie, educația copilului revine atât școlii, dar și familiei în aceeași măsură. Școala nu poate obține rezultate bune de la un copil căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă, după cum nici părinții nu pot asigura nevoia de educație oferită de școală elevului. Cele două, familia și școala, se completează pentru a-l educa pe copil atingând toate laturile personalității sale. Familia este responsabilă pentru *cei șapte ani de acasă* ai acestuia!

Caracteristicile dezvoltării limbajului la vârsta şcolară mică
Studiu de specialitate

Prof. înv. preprimar Deaconu Elena
GPN Berislăveşti – Jud. Vâlcea

Limbajul scris comportă două componente de bază: recepţia şi producerea semnelor grafice. Elevul trebuie să-şi însuşească, pe de o parte, deprinderile de citire (lectura), iar pe de altă parte, cele de scriere, alături de un sistem de cunoştinte de gramatică, ortografie, ortoepie, stilistică. În mod firesc, dată fiind complexitatea mai redusă a procesului, dezvoltarea limbajului scris debutează cu însuşirea lecturii.

Lectura presupune o „*decodificare*”, adică trecerea de la codul grafic (alcătuit din litere sau grafeme) la codul sonor (alcătuit din sunete sau foneme). Lectura poate fi realizată fără voce (lectura tăcută, „în gând”), sau cu voce (lectura orală).

Lectura în gând favorizează înţelegerea ca element performanţional în sistemul gândirii (favorizează elementele de conţinut în limbaj, din punctul de vedere al corectitudinii).

Lectura orală favorizează corectitudinea exprimării (elementele de formă). În ambele sensuri însă, suportul imaginii grafice este imaginea acustică. Pentru a ajunge să citească, elevul trebuie să stabilească mai întâi legătura dintre foneme si grafeme.

Principalele dificultăţi în însuşirea cititului sunt legate de sinteza diferitelor elemente, adică de asocierea literelor în unităţi mai ample. Datorită faptului că ultima unitate articulatorie sonoră este silaba, consoanele nu pot fi pronunţate izolat. De acest lucru trebuie să se ţina seama neapărat în formarea deprinderilor şi priceperilor de citire. Astfel, în citirea silabelor sau a cuvintelor, pot să apară la elevul mic unele devieri tipice legate de introducerea unor sunete suplimentare (parazite).

În formarea deprinderilor de citire există trei stadii: *analitic*–copiii învaţă să denumească literele şi să citească silabele. Unificarea literelor în silabe şi a silabelor în cuvinte se desfăşoară lent şi cu anumite dificultăţi. Cauzele psihologice sunt: nediferenţierea conturului grafic al sunetului şi imprecizia raportului literă-sunet; *sintetic*–copiii sintetizează elementele în cuvinte fără dificultăţi deosebite şi destul de repede. Totuşi, mai apar uneori erori de sinteză datorită faptului că elevul nu realizează o suficientă analiză silabică şi se străduieşte să citească cuvintele întregi înainte de a identifica toate elementele lor componente (citirea „pe ghicite”). *Analitico-sintetic*–se caracterizează prin lectura cursivă şi corectă (de regulă, survine la 8-9 ani). Viteza lecturii creşte simţitor de la o clasă la alta. De exemplu, elevii clasei I, care au terminat abecedarul, citesc oral aproximativ de trei ori mai lent decât elevii clasei a IV-a. Există anumite diferenţe între lectura orală şi cea tăcută. În general, lectura tăcută este mai rapidă. Unele cercetări făcute de americani relevă că în perioada iniţială a învăţământului (primele clase), citirea orală este mai rapidă decât cea tăcută, lucru verificat de practica pedagogică.

În ceea ce priveşte citirea „în gând”, dificultăţile de înţelegere sunt determinate de mai mulţi factori: sărăcia vocabularului, nepriceperea de a găsi ideea fundamentală a textului. De aici reiese necesitatea de a se acţiona sistematic şi perseverent în direcţia înlăturării acestor neajunsuri.

Aproape simultan cu formarea deprinderilor de lectură se constituie şi deprinderile de scriere. Se constată că la acei copii la care nu s-a dezvoltat suficient auzul verbal, trecerea de la sunete la litere se face cu dificultate.

În formarea deprinderilor de scriere se disting patru stadii: *de orientare*–în care elevii primei clase sesizează diferenţele dintre elementele grafice, aspectul formei, poziţie şi învaţă să-şi subordoneze mişcările unor sarcini grafice; *analitic*–atenţia copilului este îndreptată prin excelenţă spre executarea unor sarcini grafice. Concomitent, elevul învaţă să aibă o ţinută corectă în bancă, să utilizeze caietul şi instrumentul de scris; *literal* – atenţia copilului este îndreptată spre redarea corectă a configuraţiei literelor; acţiunile legate de scrierea literelor şi de respectarea regulilor tehnice de scriere care se automatizează treptat; *sintetic*–atenţia copilului este concentrată asupra asocierii corecte a literelor în cuvinte şi asupra respectării cerinţelor de scriere a literelor în cadrul cuvintelor sub aspectul mărimii, înclinaţiei, poziţiei faţă de liniatură.

Constituirea cititului şi scrisului lărgeşte considerabil posibilităţile dezvoltării ulterioare a întregii activităţi verbale, a tuturor laturilor limbajului scris şi oral (lexicala, semantica, gramaticala, stilistica) a structurii şi funcţiilor limbajului intern. Dezvoltarea limbajului se realizează în strânsă unitate cu perfecţionarea capacităţilor cognitive ale copilului şi, mai ales, a gândirii logice. Prin intermediul limbajului, copilul nu asimilează numai un sistem de cunoştinţe din ce în ce mai bogate şi mai exacte, ci îşi însuşeşte forme logice şi operaţii de gândire din ce în ce mai complexe.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucoş, Constantin, *Pedagogie,* Ed. Polirom, Iaşi, 1996
2. Şchiopu, Ursula, *Psihologia generală*, E.D.P., Bucureşti, 1992

Familia și a cei șapte ani de acasă

Profesor istorie-geografie: Deaconu Monica- Nicoleta
Școala Gimnazială Răzvad, Județul Dâmbovița

Din perspectivă istorică, încă din perioada antică, atât în Grecia cât și în Roma antică, educația școlară începea la vârsta de 7 ani. Până la acestă vârsta copiii primeau educația în familie unde deprindeau principalele norme de comportament.

În prezent „cei 7 ani de acasă” reprezintă o expresie folosită pentru educația pe care părinții o dau copiilor în primii ani de viață, pentru normele de conduită care se deprind în familie. Realitatea este că nu prea mai există cei 7 ani pe care copilul îi petrece acasă, acest lucru datorită faptului că, în prezent, copii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai mici.

Specialiștii susțin că normele de educație și comportament primite de copii în primii 7 ani de viață sunt definitorii pentru evoluția ulterioară a personalității. La această vârstă copilul interacționează cu părinții și fratii în mediul de acasă, fiind influențat, în primul rând, de acest microsistem iar apoi ajunge să interacționeze cu altele (creșă, gradiniță, școală etc.)

În mediul familial copilul învață regulile principale de comportament, el adoptă standardele morale ale părinților. Copilul imită comportamentul părinților sau al fraților. Din aceasta cauză, părinții trebuie să fie conștienți de responsabilitatea pe care o au, doarece de ei depinde ca adolescentul, tânărul și mai târziu adultul de mâine să-și asume „ buna creștere”, deoarece ei reprezinta primii mentori reali în viața copilului, ei furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații si învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și din societate, primele sfaturi. Probabil ca nu există o alta relație interpersonală cu o încărcătura psihologica mai puternică și mai complexă decât relația dintre copii și parinți. Amprenta pe care părintii o lasă asupra structurii și profilului spiritual și moral al personalității copiilor se menține tot parcursul vieții.

Odată cu intrarea la gradiniță a copilului tipul de relații se nuanțează și se diversifică. Pâna la vârsta de 6-7 ani un copil trebuie sa aiba dezvoltat și un anumit grad de autonomie (în sensul că trebuie sa fie capabil să se spele singur, să se îmbrace etc.) , sa aiba un nivel rezonabil de politețe, un limbaj care să-i permită să comunice eficient. De fapt, cei 7 ani de acasă reprezinta un standard minim în care ar trebui să se încadreze copiii.

Gestionarea situaţiilor de criză în clasa de elevi

Prof. Deak Ştefan Tiberiu
Prof. Deak Alina
Şcoala Gimnazială Dumbrava, Timiş

Nu puţine sunt situaţiile în care cadrul didactic se confruntă cu unele situaţii aparent insolvabile care afectează prin obstaculare bunul mers al activităţilor din clasă. O privire ofensivă, o replică depreciativă sunt capabile să determine un conflict.

Situaţia de *criză educaţională* poate fi definită ca un eveniment sau complex de evenimente inopinante, neaşteptate, neplanificate, generatoare de periculozitate pentru climatul, sănătatea sau siguranţa clasei şi membrilor acesteia. Mecanismele de a prevedea, delimita, defini, controla şi soluţiona o situaţie de criză presupune efort, strategii de intervenţie ferme, consum de energie, cu şanse de a determina consecinţe greu de evaluat în planul echilibrului psihic al persoanelor implicate.

Deoarece oamenii trăiesc şi muncesc împreună este important că trebuie să se înţeleagă unii cu alţii. Chiar dacă s-au stabilit de la început reguli ale clasei, rutini, o relaţie foarte deschisă cu elevii, este normal să apară şi comportamente problematice. Chiar şi într-un mediu pozitiv de învăţare adulţii stabilesc limite care nu sunt pe placul elevilor.

Fiecare cadru didactic poate identifica cu uşurinţă probleme de disciplină, precum *agresivitate, refuz, sfidare, ignorare*, care împidică desfăşurarea optimă a activităţii şi eficienţa învăţării. De multe ori soluţionarea acestora este dificilă deoarece sub denumirea acestor probleme se „ascund” mai multe aspecte care trebuie gestionate.

Operaţia de gestionare a crizelor, este o *iniţiativă managerială prin excelenţă care se organizează, se conduce şi se desfăşoară după legităţi, principii şi funcţiuni cu o solidă specificitate managerială.*

Prima etapă a activităţii de gestiune a situaţiilor de criză o reprezintă:

1.Identificarea şi cunoaşterea situaţiilor de criză: Ce fenomene şcolare în interiorul clasei de elevi pot constitui adevărate crize: conflicte şi situaţii relaţionale greu controlabile intre:

- elevi: certuri injurioase, bătăi soldate cu traume fizice şi psihice (rănirea elevilor) care au implicat mai mulţi elevi ai clasei şi au condus la divizarea grupului;
- *profesori-părinţi:* conflicte care pot impieta incomensurabil coeziunea organizaţiei clasei şi a echilibrului atitudinal al cadrului didactic; denigrări; mituiri;
- inter-clase: prin exacerbarea stărilor de emulaţie în diverse împrejurări, prin conflicte deschise între membri marcanţi ai celor două colective.

2. Etiologia situaţiei de criză: necesitatea cunoaşterii profunde a situaţiei, dar şi a cauzelor acesteia constituie o a două etapa în procesele de gestionare a crizelor şcolare.

3. Decizia reprezintă *selectarea unui anumit curs al acţiunii dintr-un număr de alternative, hotărând astfel declanşarea anumitor acţiuni care conduc la realizarea obiectivelor stabilite.*

4. Program de intervenţie: înainte de a trece la măsurile imediate de soluţionare e necesar să se alcătuiască un set de *operaţii planificate* în funcţie de parametrii de definiţie ai crizei.

- Aplicarea măsurilor
- Controlul
- Evaluarea

Strategii de intervenţie

Un cadru didactic trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte:

- Să înţeleagă cum se explică apariţia şi menţinerea comportamentelor dezirabile sau cele problematice ale elevilor;
- Să dezvolte o atitudine profesională asupra problemelor de disciplină care să susţină aplicarea metodelor şi principiilor gestionării clasei de elevi;
- Să anticipeze răspunsurile comportamentale ale elevilor şi să şi să-şi adapteze propriul comportament acestora;
- Să adopte o poziţie strategică în situaţiile de disciplinare întâlnite la clasă astfel încât să promoveze succesul, dezvoltarea socială şi emoţională a elevilor;
- Să dobândească metode practice de acţiune pe care să le folosească imediat în situaţii concrete de management al comportamentului;

- Să identifice soluţii de rezolvare a unor probleme disciplinare întâlnite zi de zi.

Pe parcursul acestui demers vă vor susţine câteva principii de bază ale psihologiei copiilor:

- Copiii sunt diferiţi, de aceea e important să tratăm fiecare elev în mod diferit;
- Comportamentele copiilor se învaţă, adică îi putem învăţa pe elevi noi comportamente sau putem diminua frecvenţa comportamentelor negative;
- Comportamentele se pot explica(au o cauză) şi pe baza acesteia putem găsi metodele cele mai eficiente de a interveni;
- Un comportament problematic al copilului este un semnal pe care trebuie să-l analizăm şi să intervenim asupra lui.

Trebuie adoptate strategii diferite pentru rezolvarea unor asemenea situaţii. Fiecare strategie ocupă locul său şi nu trebuie să existe o singură metodă de rezolvare. Se poate alege o strategie sau alta în funcţie de situaţie

Fie că este vorba de agresivitate în familie, la şcoală, faţă de alţi copii, faţă de obiecte sau împotriva copilului însuşi, simptomul devine rapid un motiv de îngrijorare şi chiar de excludere a copilului uneori.

De-a lungul activităţii mele didactice, m-am confruntat cu numeroase manifestări de agresivitate în rândul copiilor. Am încercat intervenţia imediată în situaţiile de criză create, îndeosebi în timpul pauzelor, atunci când, predilecţia pentru acte reprobabile creşte.

Voi prezenta în continuare cazul unei fetiţe cu probleme de agresivitate şi modalităţile pe care le-am abordat în încercarea de a modifica comportamentele indezirabile.

Studiu de caz

Descrierea problemei

G.A., fetiţă în vârstă de 9 ani, care manifestă un comportament agresiv. Comportamentul a apărut din primul an de viaţă şi se manifestă în mod special la şcoală, dar şi în societate inclusive împotriva copiilor.

Părinţii sunt şocaţi fără să poată găsi o explicaţie, cu atât mai mult cu cât zilnic primesc reclamaţii de la ceilalţi părinţi, vecini şi chiar personae necunoscute. Furia şi agresivitatea fetiţei se îndreaptă în egală măsură către colegii de la clasă, către părinţi, copiii mai mici sau mai mari. Fetiţa nu este o fire sociabilă, distruge jucăriile şi lucurile celorlalţi colegi, este tot timpul negativistă, manifestă un limbaj vulgar, presărat cu injurii la adresa colegilor. Nu-i plac poveştile, desenele animate şi nici lecţiile, nu are răbdare, ocupându-se mai mult cu crearea în jurul ei a unei mari dezordini de lucruri amestecate şi aruncate de-a valma.

Cadrele didactice şi părinţii se găsesc momentan neputincioşi în faţa acestui copil . În ultimul timp, disputele cu părinţii copiilor agresaţi, m-au determinat să conştientizez faptul că această situaţie aduce mari prejudicii colectivului de copii.

BIBLIOGRAFIE

- PETREA, I, *Si tu poti fi supernanny – cum să iti cresti bine copilul*. Ed TREI, Bucuresti, 2007
- http://www.gradinite.com/site/Articole/detalii/1021-*Cum se naste gresivitatea la copii*-psihologie.html
- http://www.copilasul.com/copilul-1-3-ani/18-20-luni/Agresivitatea şi muşcăturile BM-COM.php
- http://www.elady.ro/articole/Psihologie/*Agresivitatea la copii*.html
- http://www.parinti.com/*Agresivitatea* copiilor-articol-176.html

Cei şapte ani de acasă !

DEÁK KATALIN
GPP Manócska /Târgu Secuiesc

Copilul se naşte cu capacitatea de a învăţa , dar şansa supravieţuirii , a umanizării şi socializării lui depinde de contactul cu adultul , de grija generaţiei adulte pe termenlung ,de mediul educogen.Tot ceea ce poate să realizeze o fiinţă umană depinde de învăţare,exerciţiu ,muncă.

Prin învăţare şi exerciţii omul ajunge la conoaştere şi la competenţă. Prin cunoaştere şi acţiune transformatoare , omul domină natura, domină societatea şi se domină pe sine. Prin cadrul genetic nu se transmite nimic din experienţa acumulată de omenire, nici un conţinut ideatic nu este ereditar.Nici un geniu nu s-a născut învăţat. Fiecare se naşte cu potenţialităţi latente ale viitoarei posibile dezvoltări. Important este de subliniat şi faptul că fiecare copil se naşte cu predispoziţii polivalente. Zestrea este uriaşă.Fiecare adult ajunge la o dezvoltare intelectuală reprezentând cam a zecea parte din ceea ce ar putea fi.Dezvoltarea psihică depinde şi de zestrea genetică ,de inteligenţa nativă ,dar dezvoltarea este mai ales rolul mediului social educogen şi al efortului personal de învăţare al exerciţiului, al solicitării intelectuale şi fizice.

Educaţia este un fenomen complex care este dominat de atributele : intenţionalităţii , al scopului şi al participării conştiente ,active.

Învăţarea presupune starea activă ,participarea conştientă ,urmărirea unui scop , solicitarea proceselor psihice cognitive , acţiune, acte de voinţă , dinamica proceselor nervoase , dezvoltarea afectivităţii epistemice etc. Iată, deci ,că posibilităţile letente native se transformă în realităţi evaluate prin dezvoltare şi competenţă efectorie şi prin impulsul dat de aspiraţie, motivaţie la învăţare şi exerciţiu.

Care este vârsta optimă a solicitărilor fizice şi psihice organizate de adult pentru dezvoltarea optimă a copilului?

Momentul optim al achiziţiilor biopsihice este de la naştere. Chiar şi perioada intrauterină imprimă în făt impulsuri favorabile sau nefavorabile viitoarei dezvoltări nu numai sub aspect somatic, al stării de sănătate ,ci şi psihic al dezvoltării neuropsihice. Un copil nu este niciodată prea tânăr ca să înveţe cu condiţia ca modul de solicitare intelectuală să fie pe măsura dezvoltării sale biopsihice şi să se potrivească cu lumea sa.

Rezultatul final al învăţării depinde şi de capacitatea solicitărilor ,al stocului de unităţi de informaţii învăţate,dar depinde mai ales de demersurile efectuate de adult pentru învăţare ,de felul organizării situaţiilor de învăţare.

Jocul care monopolizează aproximativ 90% din timpul de veghe al copilului tezaurizează virtuţi formative multiple , inclusiv cu rol de disciplinare. În organizarea activităţilor ludice,adultul nu trebuie să piardă din vedere că datorită insuficienţeimaturizării a unor capacităţi indispensabile jocului , până la 3 ani copilul este incapabil să se joace cu alţi copii ,motiv pentru care partenerul său preferat rămâne tot părintele.

Un alt imperativ educativ major al primei copilării, este rezolvarea cu succes a negativismului ,care apare după vârsta de 2 ani şi jumătate şi se traduce printr-un comportament fluctuant ,impulsiv şi recalcitrant.Pentru părinte constituie un bun prilej de a mobiliza toată diplomaţia şi tactul de care sunt capabili pentru depăşirea inspirată a fenomenului.

Dar cea mai importantă lucru în educaţia copiilor este CONSECVENŢA ÎN EDUCAŢIE .SĂ fim parteneri de joacă ,mamă sau tată ,profesori în acelaşi timp – să prezentăm personalul model demn de urmat.

REALIZAREA FUNCŢIILOR FAMILIALE PENTRU EDUCAREA COPILULUI

Profesor:Debre Beáta
Şcoala Gimnazială Nr 1 Pericei

Funcționalitatea normală a familiei este condiționată de realizarea armonioasă a tuturor funcțiilor biologice şi sociale, economice de solidaritate familială, educative, morale şi altele.

Funcția economică, are o influență deosebită asupra problemelor generale ale familiei. La baza modificărilor de funcționalitate şi structură a familiei stă de multe ori lipsa părinților pe fondul fenomenului migrației externe favorizat de şomaj şi sărăcie.

Funcția educativă continuă să aibă răspunderea în formarea aptitudinilor de bază ale copiilor, de a modela personalitatea lor.

Formele concrete prin care familia îşi exercită funcția educativă asupra copilului sunt:[3]

- În prima copilărie prin calitatea modelului lingvistic şi a mediului familial ce influențează dezvoltarea gândirii.
- În perioada şcolarizării puterea modelului pe care părintele îl oferă în direcția dezvoltării armonioase, normale a copilului.

În cadrul educației la nivelul familial, cel mai important rol îl au părinții amândoi şi anume:[4]

- Mama este pentru copil primul intermediar al său cu lumea.
- Mama este pentru copil un permanent exemplu de cum să trăiască şi cum să se poarte, copilul vede şi înțelege lumea, aşa cum o vede şi cum o exprimă şi mama.
- Absența sau insuficiența dragostei materne face copilul nefericit.
- În perioada pubertății când copilul trece prin schimbări fiziologice şi psihologice profunde, prezența mamei este absolut necesară.
- În adolescență când se produc numeroase modificări de valori morale, comportamentale, influența mamei este hotărâtoare.
- Primele convingeri ce stau la baza caracterului, comportamentului uman se formează sub influența mamei.
- Rolul tatălui, deşi redus la prima copilărie merge crescând în aceaşi măsură în care cel al mamei scade, începând de la 7 ani cele două roluri au o importanță egală, ele descrescând paralel până când copilul atinge acea autonomie care îi permite să înlocuiască relațiile copilăreşti cu părinții prin relații de la adult la adult.

Pentru o educație bună şi eficientă copilul trebuie să simtă iubirea părintească, acest lucru contează cel mai mult, părinții să satisfacă nevoile copilului să îl facă să se simtă iubit cu adevărat.

Campbell R. spune că la baza unei educații eficiente stau patru pietre ca temelie şi anume:

- satisfacerea nevoilor emoționale şi de iubire ale copilului;
- asigurarea unei pregătiri pline de iubire, dar şi formarea unei discipline a copilului;
- asigurarea unei protecții fizice emoționale pentu copil;
- explicarea şi exemplificarea controlului mâniei pentru copil.

Un rol important în modelarea armonioasă a personalității copilului îl are climatul familial în care acesta se dezvoltă şi trăieşte.

O atmosferă de familie veşnic frământată, veşnic în tensiune, uitată de ceea ce înseamnă lipsă de afecțiune reciprocă, plină doar de certuri şi acte violente, aceasta reprezintă pentru un copil un mediu traumatizat şi defavorizat pentru un copil în formare.

O familie în care predomină conflictele, continuate cu o agresivitate continuă şi foarte ridicată, devine un focar de producere şi răspândire socială a agresivității. Brutalitatea fizică este generatoare de agresivitate la copil deoarece prin durerea organică se pune în mişcare o reacție de apărare.

Cercetările realizate arată că în prima perioadă a vieții pentru a-şi satisface nevoile elementare copilul depinde în întregime de părinți cu care are şi primele relații sociale.

---

[3] Lou Harvey-Zahra, Educația copiilor în familie, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2016, p.129

[4] Sorin Cristea, Educația. Concept şi analiza. Volumul 2 din Concepte fundamentale în pedagogie, Editura: Didactica Publishing House, 2016, p.153

Dacă este privat de aceste relații el nu-şi formează nici o deprindere, nu învață să vorbească, nivelul său mental rămâne extrem de redus.

O foarte mare importanță o are relația copilului cu mama, dacă este lipsit de îngrijirea şi iubirea ei, chiar dacă continuu e alimentat normal, copilul pierde din greutate, stagnează în creştere, aşa că relațiile copil-mamă sunt decisive şi de neînlocuit în dezvoltarea normală a omului.

Afecțiunea de mamă este prima formă de afectivitate pe care o percepe copilul şi de care depinde întreaga influență nedefinită, subtilă pe care mama o are asupra copilului şi prin care îl modelează, îl educă. Deci familia devine astfel un spațiu de educare şi formare un loc al acceptării şi intimității.[5] Având exemplul părinților, copiii experimentează totodată ceea ce înseamnă concret iubire şi parteneriat.

După felul în care se regăsesc părinții reciproc, se formează şi atitudinea copiilor față de dragoste, fidelitate şi încredere față de viață.

Acolo unde copiii sunt părăsiți sau lipsiți o perioadă lungă de timp de părinți, când sunt dați în fel şi chip pe mâna mai multor persoane de legătură deja din fragedă copilărie, vor reuşi cu greu să spună da propriilor lor părinți.[6]

Iubirea care lipseşte nu poate fi înlocuită cu nimic, darurile de natură materială nu pot cumpăra dragostea, respectul şi cinstea.

---

[5] Elena Bonchis, Familia şi rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, 2011, p.168

[6] Ioan Mihailescu, Rolul familiei în dezvoltarea copilului, Editura Cartea Universitara,:2004, p.35

Cei șapte ani de acasă

Profesor Decă Gina
Şcoala Gimnazială Sadova
Localitatea Sadova ,județul Dolj

A avea cei șapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos, cu considerație și siceritate tot timpul, în orice situație, cu toată lumea: cu parinții, cu colegii, cu prietenii ,cu vecinii, cu profesorii. Cei șapte ani de acasă reprezintă " arta de a trăi frumos", dezvoltată și îmbogățită prin educație, învățătură și permanentă instruire . Politeţea, buna-cuviinţă şi bunele maniere sunt deprinderi care se învaţă. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult. După ce ajunge la scoală educaţia copilului se împarte între familie şi dascăli, cei din urmă vor trebui să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

De aceea, părinţii si profesorii nu trebuie să uite că este necesar să-i înveţe pe copii următoarele:

* Cum, când şi pe cine salutăm? Salutul este prima normă de conduită învațată în familie.

* Ştim să purtăm o conversație? Un copil „ bine crescut" știe să răspundă la întrebări și să susțină conversația fără a-l întrerepe pe cel care vorbește.

* Cum ne comportăm în societate? Prin imitație și suficientă practică, copilul deprinde cu ajutorul părinților ceea ce se face și ceea ce nu se face în societate.

* Cum ne comportăm la masă? O bună creștere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor .

* Ştim să ne recunoaştem greşelile? „ Îmi pare rău!" ,"Te rog!" , „Îmi cer scuze!" sunt expresii pe care un copil trebuie să le audă în jurul său pentru a le folosi ca semn de respect și demnitate.

* Ce înseamnă sa fii tolerant? Copiii învață de la părinți și de la profesori că a râde de slabiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate duce la situații neplăcute .

Educația copiilor este cea mai mare responsabilitate a noastră, responsabilitate ce trebuie să ne-o asumăm până la capăt, printr-un schimb bogat de informaţii între familie şi şcoală.Părinţii au nevoie să regăsească un sprijin în şcoală, să se simtă responsabili şi responsabilizaţi pentru a colabora cu profesorii şi a participa la orice activităţi realizate împreună cu şi pentru copii. Activităţile şcolare şi extraşcolare creează copilului condiţia unei inserări în evenimentele sociale curente. Participarea activă a şcolarului la aceste activităţi are influenţe formative privind dezvoltarea laturii sociale a personalităţii. Dobândirea statutului de şcolar alături de acela de membru al familiei creează copilului o deschidere largă spre viaţa socială. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de-acasă.

Bibliografie
1.Ciofu Carmen ,Interacțiunea parinți-copii, Editura Medicală Amaltea 1998
2.Uleanu Irina Victoria, Codul bunelor maniere, Editura Cellina Craiova 2009
3. Vrăşmaş Ecaterina Adina, Consilierea si educația părinților, Ed. Aramis, București 2002
4.www.didactic.ro
5.www.desprecopii.com

Biblia – un ajutor în educarea copiilor?

Prof. înv. primar Decean Livia
Liceul Tehnologic Jidvei

Creşterea copiilor e o sarcină dificilă şi complicată, necesitând multă atenţie. De aceea, deseori părinţii se simt incapabili să-şi crească copiii. Mulţi ar vrea să ceară ajutor unui specialist. Şi e firesc ca fiecare părinte să-şi dorească îndrumarea cea mai bună. Unde poate fi ea găsită?

Deşi Biblia nu e un manual de educare a copiilor, Creatorul nostru i-a inspirat pe scriitorii acestei cărţi să introducă în paginile ei multe sfaturi practice pe această temă. Biblia subliniază importanţa cultivării unor calităţi atrăgătoare, peste care mulţi cred că se trece prea uşor cu vederea. Sfaturile Bibliei oferă cheia pentru o educaţie echilibrată. Ele i-au ajutat pe mii de oameni din epoci şi culturi diferite. Puteţi fi sigur că sfaturile Bibliei vă pot fi şi dumneavoastră de mare ajutor în educarea copiilor.

Exemplul părinţilor — cea mai eficientă educaţie

„Tu însă, cel care îl înveţi pe altul, pe tine însuţi nu te înveţi? Tu, cel care predici: «Să nu furi», furi? Tu, cel care zici: «Să nu comiţi adulter», comiţi adulter?“ - Romani 2:21, 22.

Exemplul în cuvânt şi faptă este cea mai bună metodă de educare a copiilor. Dacă părinţii nu dau un bun exemplu, însă îi cer copilului să se comporte într-un anumit fel, acesta va trage imediat concluzia că părinţii lui sunt ipocriţi. Cuvintele părinţilor îşi vor pierde greutatea. De exemplu, dacă aceştia vor să-l înveţe pe copil să fie cinstit, ei înşişi trebuie să fie cinstiţi. Când nu vor să răspundă la telefon, unii părinţi obişnuiesc să-i pună pe copii să spună: „Îmi pare rău, dar tati (sau mami) nu-i acasă“. La început, copilul se va simţi jenat. Cu timpul însă, dacă va ajunge într-o situaţie neplăcută, va începe şi el să mintă fără nici o remuşcare. Aşadar, părinţii care vor cu sinceritate să-şi înveţe copiii să fie cinstiţi, trebuie să spună adevărul şi să acţioneze ca atare.

Vreţi să aveţi un copil respectuos? Atunci daţi-i un bun exemplu. Copiii imită ceea ce văd. Biblia spune: „Ce seamănă omul, aceea va şi secera“. Părinţii care vor să le insufle copiilor lor înalte valori morale trebuie ca mai întâi ei să demonstreze că trăiesc la înălţimea acestora.

O bună comunicare

„Să le întipăreşti [poruncile lui Dumnezeu] fiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula.“- Deuteronomul 6:7.

În ziua de azi, tot mai mulţi oameni rămân să lucreze peste program. Când şi soţul, şi soţia au un loc de muncă, copiii suferă mult. Părinţii petrec tot mai puţin timp alături de copiii lor. Când sunt acasă, părinţii sunt ocupaţi cu activităţile casnice şi cu alte treburi gospodăreşti, aşa că, deseori, sunt extenuaţi. Cum puteţi păstra deschise liniile de comunicare cu copiii? Puteţi discuta multe lucruri cu ei dacă faceţi împreună unele treburi casnice.

Pentru copii este important să-şi formeze încă de mici deprinderea de a comunica deschis cu părinţii. Altminteri, când ajung la vârsta adolescenţei şi, probabil, întâmpină probleme, nu pot discuta cu părinţii lor cum ar face-o cu nişte prieteni. Cum îi puteţi ajuta să-şi deschidă inima? În Proverbele 20:5 citim: „Sfatul în inima unui om este ca o apă adâncă şi omul priceput ştie să scoată din ea“. Cu ajutorul unor întrebări de felul „Ce părere ai?“, părinţii îşi pot încuraja copiii să-şi exprime gândurile şi sentimentele.

Cum veţi reacţiona când copilul face o greşeală destul de serioasă? E momentul să fiţi înţelegător cu el. Stăpâniţi-vă sentimentele în timp ce-l ascultaţi. Dacă nu vă enervaţi şi aveţi răbdare să-l ascultaţi, disciplinarea va fi acceptată mai uşor.

Este important ca disciplinarea să se bazeze pe iubire

„Iar voi, taţilor, nu-i iritaţi pe copiii voştri, ci continuaţi să-i creşteţi în disciplina şi normele de gândire ale lui Dumnezeu.“ - Efeseni 6:4.

Dacă vreţi să obţineţi rezultate bune, este important să fiţi motivat de iubire când vă disciplinaţi copiii. Cum ar putea părinţii să-şi ‘irite copiii’? Dacă disciplinarea nu e pe măsura greşelii sau e aplicată cu prea multă severitate, copiii vor refuza să se supună. Disciplinarea trebuie aplicată de fiecare dată cu iubire. Dacă le explicaţi ce au greşit, ei vor înţelege că-i disciplinaţi pentru că-i iubiţi.

Pe de altă parte, e bine când copilul simte consecinţele nedorite ale unui comportament greşit. De exemplu, dacă a supărat pe cineva, trebuie pus să-şi ceară scuze. Dacă a încălcat regulile familiei, aţi putea să-l opriţi de la unele activităţi care îi plac pentru a-l ajuta să înţeleagă că e important să respecte aceste reguli.

E bine ca disciplinarea să fie aplicată imediat. Mulţi copii încearcă să vadă dacă pot scăpa nepedepsiţi după ce au făcut ceva greşit. De aceea, odată ce i-aţi spus copilului ce-l aşteaptă dacă nu ascultă, nu întârziaţi să-l pedepsiţi.

Importanţa unei destinderi sănătoase

„Râsul [îşi are] timpul lui . . . şi jucatul timpul lui.“ - Eclesiastul 3:1, 4.

Timpul liber şi destinderea echilibrată şi sănătoasă sunt necesare pentru dezvoltarea intelectuală şi fizică a copilului. Când părinţii participă alături de copiii lor la activităţi recreative, legăturile de familie se întăresc, iar copiii dobândesc un sentiment de siguranţă. Ce fel de activităţi recreative puteţi alege? Veţi găsi multe de făcut dacă vă gândiţi dinainte. Iată câteva exemple: sporturile în aer liber, mersul cu bicicleta, jocurile cu mingea, precum tenisul, badmintonul şi voleiul. Şi imaginaţi-vă cât de frumos ar fi să cântaţi cu toată familia la instrumente muzicale! Iar dacă veţi face excursii în împrejurimi pentru a vă bucura de natură, veţi rămâne cu multe amintiri plăcute.

Cu aceste ocazii, părinţii îi pot ajuta pe copii să-şi formeze un punct de vedere echilibrat cu privire la destindere. Copiii mulţumiţi de activităţile recreative din familia lor vor fi mai puţin atraşi de programele TV, de filme şi de jocurile de pe Internet care prezintă scene de violenţă, imoralitate şi persoane care consumă droguri.

Ajutaţi-vă copiii să-şi facă prieteni buni

„Cine umblă cu înţelepţii se face înţelept, dar cine se însoţeşte cu nebunii va avea necaz.“ - Proverbele 13:20.

Contează foarte mult ce fel de prieteni îşi fac copiii noştri. Un singur prieten nepotrivit e de ajuns ca să strice tot ce ai clădit. Pentru a ajuta copiii să-şi facă prieteni buni, am putea să-i întrebăm: „Cine este prietenul tău cel mai apropiat? Ce-ţi place la el? Ce-ai vrea să imiţi de la el?“ Sau le putem spune copiilor să-şi invite acasă prietenii apropiaţi. Aşa avem ocazia să-i cunoaştem şi să le dăm copiilor o îndrumare potrivită.

O educaţie reuşită

Potrivit unui sondaj realizat în Statele Unite, mulţi părinţi care încearcă să sădească în copiii lor calităţi precum stăpânirea de sine, autodisciplina şi cinstea au puţine şanse de reuşită. În ce constă dificultatea? O mamă intervievată a spus: „Lucrul cel mai trist e că singurul mod de a ne ocroti copiii este să-i ţinem încuiaţi în casă şi să nu-i lăsăm deloc să iasă în lume“. Ea consideră că mediul în care cresc copiii n-a fost niciodată atât de degradat ca în prezent. Atunci, mai este posibil să creştem cu succes copii în ziua de azi?

Dumnezeu, cel mai bun Cunoscător al naturii umane, este în măsură să ne ofere cele mai bune sfaturi pentru educarea copiilor. El spune: *„Învaţă pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze şi, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea“ (*Proverbele 22:6). Când părinţii aplică sfaturile Bibliei la educarea copiilor lor, este foarte probabil că aceştia vor deveni adulţi responsabili, cu consideraţie faţă de alţii şi cu un înalt simţ moral. Când vor fi mari, vor fi iubiţi de semeni, dar, în primul rând, de Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc.

Cei 7 ani de acasă: norme și valori esențiale pentru succesul viitorului copilului

Prof. înv. preșc. Dedu Ilona
Grădinița cu P.P. „Sf. Mucenic Mina,, Ploiești

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de bază a acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Şcoala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Nici un părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă”**. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

✓ **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

✓ **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

✓ **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Comunicarea cu copiii cere anumite abilități. Părinții trebuie să țina minte că micuții încă învață și cresc. De aceea este imperativ să fiți capabili să comunicați cu ei la același nivel. În special, părinții trebuie să țină minte să folosească un vocabular ce poate fi înțeles de copil, un ton calm și limbaj corporal ce nu va trimite mesaje ambigue. Părinții ar trebui să își aloce de asemenea mult timp zilnic pentru a discuta cu copiii lor și să se implice în viata lor.

#. Folosiți un vocabular adecvat

Folosirea unui vocabular adecvat în comunicarea cu copiii are două semnificații și necesită atât folosirea unui vocabular pe care copiii îl pot înțelege dar și a unuia acceptabil din punct de vedere social. Cuvintele ce vor fi înțelese depind bineînțeles de copil, dar o foarte bună regulă generală este aceea că părinții ar trebui să utilizeze cuvinte pe care le folosesc copiii înșiși. Spre exemplu, este posibil ca un copil sa nu înțeleagă cuvântul “inconfortabil”, dar poate identifica acest concept prin expresia “mă simt ciudat”.

#. Folosiți un ton calm

Pentru a putea comunica eficient cu copiii, părinții trebuie să folosească un ton calm. Copiii sunt foarte sensibili în ce privește mânia, astfel încât, atunci când părinții ridică vocea, copiii neglijează adesea cele spuse, concentrându-se asupra modului în care sunt rostite. Când părinții țipă, copiii se concentrează doar asupra acestui fapt și se tem că pot fi la ananghie. Păstrați copilul atent prin folosirea permanentă a unui ton calm și controlat.

#. Folosiți un limbaj corporal potrivit

Copiii încă învață cutume și obiceiuri sociale astfel încât părinții nu ar trebui să le trimită mesaje ambigue pentru a nu-i induce în eroare. Limbajul corporal poate susține sau nega o afirmație, iar părinții trebuie să țină minte mereu asta. Spre exemplu, a spune unui copil că a fost iertat pentru o greșeală în timp ce vă încruntați și țineți mâinile încrucișate, nu va trimite un mesaj corect. În mod similar, a spune copiilor că au fost neobrăzați, îmbrățișându-i și râzând, trimite de asemenea un mesaj ambiguu. Părinții ar trebui să evite eventualele confuzii și să își comunice mesajele corect, atât prin cuvinte, cât și prin acțiuni.

#. Folosiți timpul cu înțelepciune

În fiecare zi părinții au multe oportunități pentru a vorbi cu copiii lor. Chiar dacă este vorba de câteva minute, părinții ar trebui să exploateze aceste minute prin adresarea de întrebări, permițând copiilor să vorbească fără a fi întrerupți și cerându-le opiniile. A vă crea timp pentru a vorbi cu fiecare copil în parte este ideal, dar o discuție de familie în timpul unei mici plimbări sau al mesei vă ajută de asemenea la păstrarea legăturilor.

Comunicarea cu copiii nu este în mod necesar dificilă, dar cere anumite abilități. Părinții trebuie să folosească un vocabular potrivit atunci când vorbesc cu copiii, un ton calm și un limbaj corporal potrivit și trebuie să își amintească să își folosească timpul cu înțelepciune astfel încât să poată vorbi cu micuții zilnic. Prin exercițiu, comunicarea în familie va fi mai eficienta și mai ușoară.

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. preşcolar Degău Gabriela
Sc. Gim. Nr. 1 Buntești- GPN Săud

Normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Disciplina şi educaţia copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă lucrurile par să decurgă „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primii ani din viaţă influenţează comportamentul viitor al copilului şi, nu în puţine cazuri, chiar a viitorului adult. Copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit.. Tot în această perioadă se învaţă şi formulele de adresare. Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“. Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de independență (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un anumit nivel de politeţe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaționare socială

Primele reguli de bună purtare se pot învăţa chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinţii lor, este bine să le mulţumiţi de fiecare dată când le luaţi. Aşa vor deprinde acest obicei de a mulţumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitaţi când vă învăţaţi micuţii codul bunelor maniere este acela de a împărţi jucăriile lui cu ceilalţi parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel copilul se va obișnui cu ideea că este în regulă să-şi împartă jucăriile.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur .

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, sã le transmitem micuților învățămintele pe care le considerãm noi necesare și care îl vor ajuta sã fie un om respectuos și demn de respect la rândul sãu.

„ Copiii văd în părinți trecutul, părinții văd în copii viitorul. Copilul e un om viu.
El nu este câtuși de puțin un ornament în viața noastră, ci e o viață individuală, complexă și bogată.” (Anton S. Makarenko, scriitor rus și învățător)

EFECTELE TEHNOLOGIEI ASUPRA DEZVOLTĂRII COPIILOR

Prof. Dejica Ramona Monica
Colegiul Național ”Coriolan Brediceanu” Lugoj

” Mi-e teamă de ziua în care tehnologia va fi mai importantă ca relațiile interumane. …”
Albert Einstein

Au existat dintotdeauna diferențe de la o generație la alta. Dar despre generația actuală de copii preşcolari putem spune că trăiește și se formează sub spectrul evoluției tehnologiei, fapt ce influențează, pe lângă altele, parcursul școlar.

Copiii învață să folosească dispozitivele electronice incredibil de repede, uneori mai repede decât învață să vorbească corect. Sunt foarte receptivi, au tendința să imite de la vârste fragede părinții, adulți presați de stresul carierei de cele mai multe ori, parinti care comunică cu copilul din ce in ce mai puțin în primii ani de viață. Realitatea de zi cu zi împiedică părinții să petreacă destul timp cu copiii lor, astfel încât o mare parte din timpul copiilor a ajuns să fie dedicat tehnologiei sub toate formele ei, televizor, calculator, smartphone, tabletă. Este foarte tentant să lași copilul în fața unui astfel de gadget pentru că vei avea liniște un timp îndelungat și te poți ocupa de alte lucruri presante. Uneori, educația este lăsată în grija bunicilor care sunt mult mai indulgenți cu nepoții lor, părinții având rol de musafir în viața copilului. Au existat cazuri în care părinții au început să se ocupe de copil doar în momentul în care acesta a mers la școală.

Este vehiculată ideea ca jocurile pe calculator ar dezvolta îndemânarea și viteza de reacție a copiilor, dar acest lucru depinde foarte mult de jocul sau aplicația pe care o folosesc. Unele jocuri dezvoltă doar îndemânarea copilului privind jocul respectiv, neaducând nici un plus în dezvoltarea lui. De aceea este foarte important să ne facem timp să evaluăm în mod cât mai detaliat jocurile sau aplicațiile pe care îi lăsăm să le folosească. Există jocuri și aplicații educative care accelerează procesul de învățare pe lângă satisfacția oferită de jocul în sine.

Copiii zilelor noastre, de la 3 ani în sus, uneori și mai devreme, au access nelimitat la calculator sau tabletă conectate la Internet, știu să acceseze canale cu desene animate și foarte puțini părinți știu să limiteze acest acces, folosind opțiunea Control Parental, așa că nu de puține ori copiii au vizualizat informații nepotrivite vârstei lor. Curiozitatea copiilor este specifică vârstelor mici, lumea înconjurătoare este fascinantă pentru ei și cred că este mai util să o privească prin proprii ochi, nu prin intermediul unor imagini virtuale care o distorsionează.

Riscul de a folosi intensiv tehnologia constă în neglijarea altor activități dintre care cea mai importantă pentru copiii este joaca. Aceasta este importantă pentru dezvoltarea creierului și a proceselor cognitive la vârste fragede. Copiii trebuie să fie încurajați să echilibreze jocul pe dispozitive electronice cu joaca în aer liber.

Utilizarea calculatorului sau tabletei, privitul la televizor, pentru o perioadă bine delimitată de timp, poate fi o recompensă pentru felul în care copilul își îndeplinește sarcinile zilnice, este ordonat, mănâncă frumos, este politicos, iar la copiii mai apropiați de vârsta școlară, realizarea unor teme, activități, etc. Reversul medaliei poate fi o pedeapsă aplicată prin interzicerea folosirii dispozitivului preferat.

Copiii care sunt lasați prea mult timp în compania dispozitivelor electronice riscă să devină retrași, necomunicativi, sau în cazul unor jocuri sau desene animate care promovează violența, agitați, hiperkinetici, lucru care se reflectă negativ în relațiile interpersonale din timpul grădiniței și mai apoi al școlii. Acești copii riscă să fie marginalizați de către colegii lor si să dezvolte comportamente deviante, dezvoltarea lor ca indivizi normali putând fi afectată.

Academia Americană a Pediatrilor susține că bebelușii între 0-2 ani nu ar trebui să fie expuși la tehnologie deloc, celor cu vârsta între 3-5 ani ar trebui să le fie restrânsă expunerea la o oră pe zi, iar pentru cei cu vârsta între 6-18 ani, la doar 2 ore pe zi.

Într-o declaraţie publică pe care a făcut-o în 2013 la conferinţa "Children, Adolescents and the Media", Asociaţa Pediatrilor Americani a citat statisticile şocante furnizate de un studiu realizat de Kaiser Family Foundation în 2010: "Copiii cu vârste medii cuprinse între 8 şi 10 ani petrec aproape 8 ore pe zi folosind o varietate de surse media, iar copiii mai mari şi adolescenţii petrec peste 11 ore pe zi folosind aceste surse media". Televiziunea, cel mai popular "babysitter" timp de multe decenii, a rămas elementul mass-media dominant, însă computerele, tabletele şi telefoanele mobile devin gradual tot mai importante.

Riscurile la care se supun copiii care exagerează cu folosirea dispozitivelor electronice pot fi: deficit de atenție, impulsivitate mărită, o rată mai mare de obezitate, oboseala creierului şi note mici la şcoală, demență digitală, depresii, anxietate, dereglări bipolare sau de ataşament, autism, psihoze, agresivitate. Aceste probleme, create de cele menționate mai sus, au efecte pe termen lung pe parcursul şcolarizării. Ca profesor de Informatica şi TIC, am identificat copii de 10 ani cu conturi pe retele de socializare sau canale multimedia, cu sau fără ştirea părinților, un alt pericol în acest caz fiind expunerea identității unor persoane necunoscute.

Concluzia este că trebuie să abordăm o cale de mijloc în ceea ce priveste folosirea tehnologiei de către copiii noştri, dar să supraveghem totuşi durata şi conținutul acesteia. Tehnologia va fi o parte importantă din viața viitoare a copilului nostru, fie că vrem acest lucru sau nu, şi va trebui să îl pregătim şi pentru ea, încercând în acelaşi timp să nu-l privăm de bogăția şi frumusețea experiențelor noi.

Bibliografie:

- *Cum afecteaza tehnologia dezvoltarea copilului tau?* - Psiholog Eva Pirosca - http://www.qbebe.ro

- *Cele mai GRAVE consecinţe ale expunerii copiilor la tehnologie* - Ioana Pavel - www.activenews.ro

- *http://adevarul.ro/educatie/scoala/studiu-dependenta-tehnologie-dauneaza-grav-copiilor*

Familia şi importanţa celor 7 ani de acasa

Prof. Înv. Preşcolar Despa Mirela
Grădiniţa PN Nr.1, Popeşti, Vrancea

Incă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este monentul să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere. Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Copilul trebuie să fie incurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus şi să nu i se facă observaţii în public.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

CEI SAPTE ANI

prof. înv. primar Diaconu Anamaria
Şcoala Gimnazială Nr. 1 Toflea, Galaţi

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie." (Eugen Heroveanu)

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!", „Când va merge la şcoală, se va cuminţi", pentru a „scuza" purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze" trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Educaţia unui copil nu constă numai in a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi. "Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

„Cei 7 ani de acasă" îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

”Cei 7 ani de-acasă” înseamnă IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE după modelul dat de părinți!

Bibliografie:
1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

OARE CE ÎNVAȚĂ ÎN CEI ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ?

PIP. Diaconu Elena Mirabela
Şcoala Gimnazială Hurezani, Gorj

”Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie.Copilul trăieşte faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conştient **decat** de copii foarte inteligenţi, ele sunt percepute mai totdeauna de incontşientul care le emite apoi conştientului în situaţii similare de viaţă cu cele în care au fost date. Felul în care un copil percepe şi stochează în inconştient mesajul ascuns al propoziţiilor care îi sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (şi numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

Cred că cei şapte ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât e mai solidă, cu atât e mai rezistentă. La fel e şi la oricare dintre noi. Unui om care nu are cei şapte ani de acasă îi lipseşte, în primul rând, credinţa în familie. Şi având în vedere că lipseşte credinţa, nici temelia nu este atât de rezistentă.

Răbdarea: când îl învăţăm pe copil să aştepte liniştit, să nu bată din picior pentru că „toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului sau.

Bunătatea: una din primele lecţii pe care le-am primit ca şi copil a prins rădăcini în inima mea pentru că am văzut exemplul în familie, datorită firii sensibile şi blânde a mamei, care m-a învăţat să nu râd niciodată de nimeni. Am învăţat să mă poart frumos cu copiii, să empatizez mai ales faţă de cei cu nevoi special, oferindu-le ajutorul.

Bună cuviinţă: doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvenţă îţi trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni şi bunurile lor şi o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinţilor va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu invidieze: cunoaşteţi adulţi care reuşesc să aibă o relaţie omenească cu cineva doar atunci când respectivul este… un pic mai prejos decât ei? Altfel, sunt roşi de invidie. Noi, ca părinţi, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiţie. Cel mic e bine să înveţe că îşi este suficient sieşi exact aşa cum este, iar darurile şi avantajele altora nu-i vor ştirbi din calităţile lui.

Să nu îşi urmărească doar propriul interes: de obicei ne învăţăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat. Atunci când îl învăţăm pe cel mic să vadă şi folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist şi empatic, i-am dat un dar nepreţuit pentru toată viaţa! L-am învăţat să semene sămânţă de prieten!

Autocontrolul: este una dintre cele mai preţioase lecţii. Ce bine-ar fi dacă toţi am reuşi să ne-o însuşim. Eu recunosc că îmi lipseşte: este unul din lucrurile pe care vreau să le consolidez în mine în următoarea perioadă. Visez la un corp mai suplu (dacă îmi voi controla pofta de mâncare), visez să fiu o mamă mai blândă pentru fetita mea (dacă îmi voi controla tonul şi vocea), o gospodină mai organizată (dacă îmi voi controla obiceiul de a pierde vremea pe Facebook).

O gândire optimistă : iată încă o lecţie care se prinde din „zbor”. Când în casă pluteşte optimismul, copilul va învăţa să gândească pozitiv prin imitaţie. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinaţi de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijoraţi şi sumbri, la fel va deveni şi puiul nostru în timp.

Ar fi fost de ajuns să spun că lecţia esenţială a celor şapte ani de-acasă este să îi învăţăm pe copii ce e dragostea, dar pentru asta, nu-i aşa, e nevoie de o viaţă întreagă.

Jocul didactic matematic - premisă a învățării la vârsta școlară mică

Prof. înv. primar Diaconu Luminița
Școala Sutești – Jud. Vâlcea

Procesul de instrucţie şi educaţie este o activitate conştientă, organizată şi întreprinsă sistematic, orientată în direcţia atingerii unor finalităţi şi presupune o temeinică organizare a activităţilor şi proceselor prin care se realizează.

În anticiparea şi programarea demersului didactic se ţine seama în primul rând de finalităţile generale ale conţinuturilor matematice.

Prin ceea ce întreprinde, prin exemplul personal, prin muncă, răbdare şi talent, cadrul didactic este un modelator al structurii personalităţii copilului, în stadiul cel mai hotărâtor al devenirii sale.

O activitate matematică în care ne propunem să folosim jocul didactic devine şi ca o situaţie problemă, iar rezolvarea ei se află în pregătirea minuţioasă a acestei activitati, în alegerea jocului matematic potrivit, în alegerea materialului corespunzator, în potrivirea momentului când trebuie folosit şi felul cum se vor fructifica rezultatele.

Prin intermediul jocurilor matematice se oferă copilului posibilitatea de a-şi pune în valoare și de a evidentia propriile capacităţi, favorizând astfel interacţiunea tuturor factorilor psihici ce contribuie la activitatea de cunoaştere şi o influenţează. Varietatea şi conţinutul jocurilor didactice oferă o arie largă de influenţe pozitive ce vor contribui la dezvoltarea intelectuală a copilului.

Activităţile matematice în general, jocurile didactice şi problemele distractive constituie un stimulent serios pentru dezvoltarea psihică a copiilor, având un rol deosebit de important în dezvoltarea lor ulterioară şi în integrarea lor socială.

În ierarhia metodelor activ-participative din învăţământul primar, jocul didactic îşi găseşte locul cu maximă eficienţă. La vârsta şcolară mică, jocul este de fapt un mijloc de învăţare. Datorită conţinutului şi modului de organizare, jocurile didactice sunt mijloace eficiente de activizare a întregii clase, contribuind la formarea şi dezvoltarea deprinderilor practice elementare. Scopul jocului este acela de a-l înarma pe elev cu un aparat de gândire logică, suplă, polivalentă, care să-i permită să se orienteze în problemele realităţii înconjurătoare, să exprime judecăţi şi raţionamente variate într-un limbaj simplu.

Matematica, pătrunzând în aproape toate domeniile de cercetare şi aducându-şi contribuţia la dezvoltarea tuturor ştiinţelor, este chemată să-şi îndeplinească rolul de factor esenţial la adaptarea rapidă a fiecărui cetăţean la cerinţele mereu crescânde ale societăţii în care trăim. Bazele unei bune pregătiri şi formări matematice se pun încă din clasele primare, cu accentul pe dezvoltarea capacităţii intelectuale ale elevilor şi a priceperii de a le utiliza în mod creator. O contribuţie esenţială la realizarea acestei sarcini o dă studiul matematicii în maniera modernă.

Matematica modernă urmareşte antrenarea sistemică şi gradată a gândirii elevilor în rezolvarea exerciţiilor şi problemelor, disciplinarea gândirii elevilor şi formarea capacităţii de a gândi condesat, în tensiune maximă, care solicită gândirea la un efort susţinut şi gradat.

Pentru a mări eficienţa formativă a învatamântului în clasele I-IV, se cere asigurarea în primul rând a calităţii cunoştinţelor pe care şi le însuşesc copiii. Metodele şi mijloacele de învăţare trebuie să pună accentul pe copil. Ele trebuie sa insiste pe motivaţie şi de aceea se axează pe activităţile ludice şi pe acelea care corespund intereselor elevilor. În scopul realizării acestui deziderat, trebuie găsite procedee care să solicite activitatea elevilor. Copilul trebuie îndrumat în permanenţă ca tot ceea ce scrie să treaca prin filtrul gândirii. Mijloacele de învăţământ rămân cel mai adesea manualele care se cer mereu îmbunătăţite, însă nu este obligatorie folosirea lor, importantă este respectarea programei, considerând că este necesar a fi folosite mai mult fişele de lucru şi alte materiale didactice adecvate.

Jocurile didactice sunt realizate pentru a deservi procesul instructiv-educativ, au un conţinut bine diferenţiat pe obiectele de studiu, au ca punct de plecare noţiunile dobândite de elevi la momentul respectiv, iar prin sarcina dată, aceştia sunt puşi în situaţia să elaboreze diverse soluţii de rezolvare, diferite de cele cunoscute, potrivit capacităţilor lor individuale, accentul căzând astfel nu pe rezultatul final cât pe modul de obţinere al lui, pe posibilităţile de stimulare a capacităţilor intelectuale şi afectiv motivaţionale implicate în desfăşurarea acestora.

Jocurile didactice cuprind sarcini didactice care contribuie la valorificarea creatoare a deprinderilor şi cunoştinţelor achiziţionate, la realizarea transferurilor între acestea, la dobândirea prin mijloace proprii de noi cunoştinţe. Ele angajează întreaga personalitate a copilului constituind adevărate mijloace de evidenţiere a capacităţilor creatoare, dar şi metode de stimulare a potenţialului creativ al copilului, ne referim la creativitatea de tip şcolar, manifestată de elev în procesul de învăţământ.

Jocurile didactice desfăşurate într-un climat educaţional cu deschideri largi noului, organizate pe grupe de elevi pot prefigura metode de stimulare a creativităţii de tipul brainstormingului. Creativitatea, ca formaţiune complexă de personalitate, se formează şi exersează cu metode cât mai adecvate structurii sale, metode care să acţioneze pe tot parcursul şcolarităţii elevului, iar din acest punct de vedere, jocurile didactice satisfac cerinţele la nivelul claselor primare.

BIBLIOGRAFIE:

- Dinescu, Rodica – *Matematică distractivă.* Ed. Carminis, Piteşti (2006)
- Dumitru, I. Al. – *Dezvoltarea gândirii critice şi învăţarea eficientă*, Ed. de Vest, Timişoara (2000)
- Simionică, Elena - *Matematica prin joc*, Ed. Polirom Iaşi (1998)

Importanța celor șapte ani de acasă

INV. DIACONU NICULINA
Școala Gimnazială”Iustin Pîrvu” –Poiana Teiului-JUD. NEAMŢ

Satisfacţie
Stă cu diploma pe masă,
Are-acum şi masterat,
Dar cei şapte ani de-acasă
Încă nu i-a terminat.
epigramă de **Aurel Buzgău**

De multe ori când întâlnim o persoanã cãreia bunele maniere îi lipsesc cu desãvârșire, spunem despre ea ca nu are cei 7 ani de acasă. Tu, ca pãrinte, cu siguranțã nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similarã și de aceea trebuie sã te implici în formarea caracterului sãu în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un pãrinte își poate educa copilul în această perioadã a vieții sale?

Fii tu un exemplu

Simțim nevoia sã apelãm la o vorbã din popor relevantã la acest capitol ”nu fã ce face popa, fã ce zice popa”. Din pãcate, cei mici vor fi mai tentați spre a copia comportamentul tãu decât spre a te asculta cu sfințenie atunci când le spui ce sã facã și ce sã nu facã. Puterea exemplului este foarte importantã la aceastã vârstã. Dacã vrei ca cel mic sã nu arunce gunoaie pe stradă, fii tu primul care aruncã mereu ambalajele la coş. Cedează locul tãu în autobuz persoanelor mai în vârstă dacă îți dorești ca cel mic sã procedeze la fel.

Obișnuiește-l cu regulile. subtil!

Atunci când îi spui unui copil cã nu are voie sã facã un lucru, nu faci altceva decât sã îi strârnești curiozitatea cu privire la ce se întâmplã dacã pune mâna acolo unde mami i-a spus sã nu o facã. Nu trebuie sã îi interzici celui mic sã exploreze mediul înconjurător, ci mai degrabă sã îi explici consecințele acțiunilor lui. ”Dacã pui mâna pe ușa de la cuptorul aragazului, te frigi și faci buba și vei avea nevoie de medicamente pentru a te face bine” sau ”dacă te sui acum în copac poți sã cazi și sã te julești și o sã îți curgã sânge” sunã mult mai bine decât ”Tu chiar nu înțelegi cã nu ai voie sã pui mâna acolo?!” Ai fi suprins cât de inteligent este copilul tãu la o vârstã fragedã.

Învață-l despre egalitate

Atunci când vorbim despre egalitate, trebuie sã îi explici celui mic cã un director nu este cu nimic mai bun decât doamna de la curățenie. Amândoi sunt adulți care muncesc pentru familiile lor și trebuie respectați în aceeași mãsurã. Afirmațiile de genul ”dacã nu ești cuminte, te las în stradã sã te fure țiganii” nu fac altceva decât sã îi imprime în minte celui mic ideea cã rromi sunt o etnie rea și cã trebuie sã se poate cu ei în mod corespunzător.

Explicã-i despre bunele maniere în public

Atunci când mergi cu cel mic în locuri publice, țipetele și urletele lui nu vor face altceva decât sã atragã atenția asupra ta într-un mod negativ. Trebuie sã îi explici celui mic cã nici lui nu i-ar plãcea sã fie deranjat atunci când vrea sã doarmã de exemplu. Spune-i cã dacã îl nemulțumește ceva țipetele și crizele de nervi nu îl vor ajuta sã obțină nimic, din contrã. Descoperã ce îl supãrã și cãutați soluții împreunã. Pentru a preveni astfel de comportamente pe viitor nu trebuie sã cedezi când cel mic face crize de nervi în public.

Pãrinții au o foarte mare influențã asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează sã le respecte și ei o datã cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, sã le transmitem micuților învățãmintele pe care le considerãm noi necesare și care îl vor ajuta sã fie un om respectuos și demn de respect la rândul sãu.

Haina celor şapte ani
de **Constantin Iordache**

În toată trecerea prin ani
Alături fii de cei sărmani,
Să nu te lăcomeşti la bani
De cinste sunt destui orfani.
Şi-n fiecare zi de săptămână
Să fii mereu cu voie bună,
Să împlineşti ce ai de împlinit,
Să mulţumeşti, să fii şi mulţumit.
Cu haina celor şapte ani de-acasă
Să-ţi faci prezenţa mai frumoasă
Oriunde ai fi, te are-n seamă
Un crez şi-o inimă de mamă!
Tu prin gândire şi prin faptă,
Ai grijă s-o păstrezi curată!
"Mamei copiilor mei
Mamei nepoţelului meu
Şi nu numai lor."

Cei şapte ani de acasă în Anglia

Profesor: Diana Andriesei

Majoritatea părinților își doresc să crească niște copii bine educați, manierați, ca în filmele pe care le putem vedea despre Anglia victoriană. Este important să devenim niște exemple pentru copiii noştri, prin comportamentul nostru.

Copiii sunt învățați să spună "please" și " thank you", dar trebuie și să răspundă complimentelor prin folosirea expresiei 'you're welcome' de câte ori este posibil.

Atunci când cineva greşeşte sau se întâmplă un mic accident, sau când nu se respectă eticheta la masă (prin ridicarea de la masă în timpul servirii prînzului / cinei), este important să nu se răspundă printr-un acces de râs, sau posibile reacții nepoliticoase, ci prin utilizarea expresiei "excuse me" arătând astfel un act de curtoazie.

Când ești așezat și faci cunoștință cu cineva necunoscut sau cineva sosește la masă într-un restaurant, în timp ce noi suntem aşezați, este o regulă a etichetei ca să te ridici, indiferent ce faci.

În cazul în care un copil este invitat la o petrecere, este întotdeauna politicos să i se explice că trebuie să răspundă cu un "yes" sau "no", iar nu printr-un "maybe". Astfel, printr-un răspuns clar, gazda poate întocmi o listă cu toți invitații și să își organizeze petrecerea în cel mai bun mod.

Bineînțeles că sunt foarte multe reguli care dovedesc dacă un copil sau adult are cei 7 ani de acasă. Iată o lista cu cele mai importante deprinderi de viață conform părinților britanici:

1. Întotdeauna spuneți vă rog și vă mulțumesc
2. Respectați bătrânii
3. Arată maniere bune la masă
4. Întotdeauna spuneți adevărul
5. Nu vorbiți cu străinii
6. Periați dinții corect de două ori pe zi
7. Bucurați-vă pe alții cu bunătate
8. Fiți încrezători
9. Fii util
10. Recunoaște când te înșeli
11. Muncește din greu la școală
12. Știți când să spuneți "Nu"
13. Economisiți bani și cheltuiți cu înțelepciune
14. Fii independent
15. Învață cum să înoate
16. Apreciați fauna sălbatică / animalele
17. Arătați compasiune
18. Acceptați înfrângerea cu fruntea sus
19. Faceți față respingerii și dezamăgirii
20. Confortul altora
21. Să aibă relații frumoase cu cei din jur
22. Nu umbla singur noaptea
23. Fii prieten cu oamenii pe care nu-i placi prea mult
24. Priviți întotdeauna partea luminată
25. Distinge nevoile de dorinte
26. Sprijină-te financiar
27. Cum se adaugă, se scade, se înmulțește și se împarte
28. Uitați-vă pe cineva în ochi când vorbiți cu ei
29. Cum să legați șireturi
30. Mănâncă-ți legumele
31. Cum să mergeți cu bicicleta
32. Cum să scrieți o scrisoare de mulțumire
33. Cum sa faci patul

34. Acceptați întotdeauna o provocare
35. Cum să tratezi tragedia
36. Cum să rezolvați o dilemă
37. Cum să negociem
38. Să șteargă întotdeauna farfuria după cină
39. Citește înainte de a merge la culcare deoarece este bine pentru tine
40. Cum să conduci o mașină
41. Cum să aruncați o minge
42. Nu vă implicați în drame inutile
43. Cum să citiți o hartă tradițională
44. Cum să te îmbraci pentru o ocazie
45. Cum să dați o strângere de mână fermă
46. Cum să legați o cravată
47. Cum să înfășurați un cadou
48. Cum să vă aruncați într-o piscină

Bibliografie:

https://www.standard.co.uk/lifestyle/london-life/7-oldfashioned-manners-todays-parents-should-still-teach-their-kids-a3611221.html

https://www.express.co.uk/news/uk/598190/Parents-believe-manners-important-children

Construcția celor 7 ani de-acasă sau nevoia copilului de educație în sânul familiei sale

Prof.dr. Diana Silaghi, Liceul de Arte Vizuale ”Romulus Ladea”, Cluj-Napoca

Construcţia celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ şi cine suntem fiecare dintre noi. Ce ştim să facem şi ce putem face fiecare, pentru a reuşi să facem împreună. Rolul părinţilor este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde şi când se termină rolul de educator al părinţilor? Când învăţăm, când relaţionăm, când iubim? Avem de învăţat de la copilul nostru? Când putem spune:“iartă-mă“!, „am greşit“? Ştim oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinţi? Răspunsurile la aceste întrebări pot fi găsite în cele ce urmează.

1) Nevoia de identitate a copilului

Identitatea deosebeşte o persoană de celelalte şi în acelaşi timp, înlesneşte dezvoltarea sentimentului de apartenenţă la o familie, la un grup social, la o comunitate. Pentru o dezvoltare armonioasă, copilul are nevoie să-şi dezvolte un sentiment pozitiv al identităţii. Primul element de identificare este corpul. În jurul vârstei de 12 luni copilul a învăţat să se recunoască în oglindă. A început să se perceapă ca individ şi a început să îşi cunoască schema corporală: aceasta este mâna lui, acesta este piciorul lui... De îndată ce şi-a integrat imaginea de sine, copilul a început să devină mai atent la cei din jurul său. Al doilea element de identificare este familia. Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri (copilul va descoperi care este locul şi rolul său în familie, va şti că este frate sau soră, va înţelege care este rolul mamei şi al tatălui, va fi nepot sau nepoată); comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri (va descoperi şi integra cum se manifestă fratele sau sora, mama sau tatăl, bunicul sau bunica); valori şi norme ale familiei. În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său (la grădiniţă, în jocul cu egalii de vârstă, la şcoală apoi la locul de muncă). Al treilea element este identificarea etnică şi culturală. Când ne-am referit la familia copilului ca element de identificare, am făcut referire şi la valori şi norme. În mod general, identitatea etnică şi culturală diferenţiază mai profund valorile şi normele. De data aceasta însă, diferenţele sunt marcate de relaţiile sociale în care se înscrie familia şi copilul, de modul în care normele şi valorile culturale şi etnice sunt acceptate sau nu de societate. Modalitatea în care percepe copilul reacţiile mediului social, normele şi valorile sale culturale sau etnice poate determina asumarea, respingerea sau negarea lor. Dificultatea copilului este de a alege între valorile culturale sau etnice pe care le are familia sa (deci şi el) şi valorile „acceptate” social, copilul trecând prin traume care pot determina perturbarea dezvoltării sale. Prejudecăţile şi discriminarea sunt dăunătoare pentru toţi copiii. Prejudecăţile adulţilor duc la deformarea imaginii copilului despre sine, la stima de sine scăzută şi la încrederea slabă în propriile valori, capacităţi şi aptitudini.

2) Nevoia de educaţie a copilului

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte de adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare intervenţie pentru copil (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenţii educative, ele devenind intervenţii împreună cu copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea. Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezolării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă. Pe măsură ce copilul creşte, nevoile sale de educaţie capătă alte valenţe. Copilul este tentat să îşi asume din ce în ce mai mult autonomia, are nevoie de separarea fizică de părinţii săi. El are nevoie de explorarea unor noi medii, în care actorii să fie atât adulţi, dar mai ales, copii de-o vârstă. Alăturarea egalilor de vârstă îl susţine pe copil în demersul său explorator, în dezvoltarea sa integrată, în exersarea rolurilor şi regulilor sociale (diferite de cele din familie). Copilul are nevoie să fie pus în situaţia experimentărilor „pe cont propriu“, alături de alţi copii, în grupuri mici sau mai mari. El are nevoie să înveţe să se sprijine pe propriile abilităţi şi aptitudini în situaţia rezolvării de probleme (să găsească soluţii atunci când îşi doreşte să ajungă la o jucărie), în situaţia de negociere cu un egal de vârstă (în jocuri în care îşi construiesc reguli şi pe care trebuie să le respecte), în situaţia în care trebuie să îndeplinească sarcini împreună cu alţii copii, deci să colaboreze. Mediul care poate satisface aceste nevoi educative structurate este grădiniţa/școala, prin valenţa formală a educaţiei. Educaţia formală are un caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv, este organizată, condusă şi supravegheată de către cadrul didactic. Educaţia formală completează educaţia informală, oferită la vârste mici în cadrul familiei şi educaţia non-formală care se realizează prin unele activităţi desfăşurate în afara grădiniţei/școlii şi familiei.

Fiecare copil trebuie să beneficieze de un program educativ structurat de recuperare, adecvat şi adaptat, care să-i dezvolte potenţialul fizic şi psihic, urmărindu-se valorificarea disponibilităţilor sale şi antrenarea în mod compensatoriu a palierelor psiho-fizice care nu sunt afectate.

Bibliografie:

D. McDermott,"Parenting education from k-12: Theoretical and empirical background and support.",2002

Montesori Maria, „L'esprit absorbant de l'enfant", l'Imprimerie Saint-Paul,1992

Montesori Maria, „Pedagogie scientifique–La maison des enfants", ateliers de Normandie Roto S.A,1992

Păun Emil, „Educaţia timpurie în grădiniţele de copii în România într-un deceniu de tranziţie", Vanemmonde, 2000

Păun Emil, Romiţă Iucu – Colectiv de autori, „Educaţia Preşcolară în România", Polirom, 2002

Patrick Daunt, „Integrarea în comunitate a copiilor cu cerinţe educative speciale", MinisterulÎnvăţământului ,1996, p.17).

DICA ELENA

Diploma celor șapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților

Valeria Mahok

Satisfacţie
Stă cu diploma pe masă,
Are-acum şi masterat,
Dar cei şapte ani de-acasă
Încă nu i-a terminat.
epigramă de Aurel Buzgău

Nedumerire

Doisprezece ani în clasă
Văd că n-ai recuperat,
Tot ce nu ai învăţat,
În cei şapte ani de-acasă.
epigramă de Valeria Moroşan

Cei șapte ani de acasă

DICKEMANN IONIȚĂ GEORGETA
Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr.1 ,Municipiul Ploiești

Ce reprezintă de fapt cei șapte ani de acasă? Această expresie se referă la regulile de comportament şi la deprinderile pe care un copil şi le formează în sânul familiei, în cei șapte ani petrecuți acasă, înainte de a trece pragul şcolii. Educația, reprezentată de bunele maniere și de conduita morală, reprezintă un factor important al adaptării copilului în societate.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului". Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care o primește copilul în cadrul familiei și la deprinderile pe care acesta și le formează înainte de a merge la școală. Atunci când unui copil i se spune că are cei șapte ani de acasă, înseamnă că este bine crescut și că știe să se comporte respectuos indiferent de situație și indiferent de persoana căreia i se adresează. Pe de altă parte, atunci când un copil este caracterizat ca nevând cei șapte ani de acasă, înseamnă că are un comportament social deficitar, dominat de lipsa respectului față de celelalte persoane, bunele maniere lipsindu-i cu desăvârșire. În preajma copiilor bine crescuți, care știu să se comporte, va fi întodeauna o plăcere să te afli, în timp ce copiii nemanierați vor fi respinși și se vor afla într-un continuu conflict cu cei din jurul lor.

A avea bune maniere înseamnă:
- a avea o ţinută şi un limbaj impecabile;
- a știi să te comporți cuviincios cu cei din jur;
- a fi politicos și agreabil;
- a te respecta pe tine însuți și pe cei din jurul tău;
- a fi conciliant, a şti să aplanezi conflictele și să le eviți;
- a deţine simţul responsabilităţii.

Fiecare copil trebuie învățat codul bunelor maniere încă de când este mic, pentru a-i fi mai ușor să se integreze în mediul școlar și în societate.

Cei șapte ani de acasă reprezintă, fără dar și poate, oglinda educației oferită de părinți copiilor, în primii ani de viață. Educația copiilor este, adesea, asemănată cu un grădinar care îngrijește un lăstar de floare. Dacă va fi îngrijit corespunzător, atunci lăstarul se va transforma într-o floare frumoasă. În caz contrar, va deveni o uscăciune. Teodor Cozma şi Stela Iancu afirmau că "sub influenţa familiei interesul copilului se orientează fie spre activităţi cultural-artistice, fie sportiv-turistice, manuale sau de creaţie, care contribuie la relaxarea, dar şi la promovarea dezvoltării lui intelectuale, morale şi fizice. Desfăşurându-le, i se formează interesul de cunoaştere, spiritul de independenţă şi iniţiativa, inventivitatea şi creativitatea, capacitatea de a învinge dificultăţile, optimismul, îşi însuşeşte priceperi şi deprinderi de muncă fizică, intelectuală, tehnică, artistică."

La vârsta de 3 – 4 ani copii își formeaza conduite precum modul în care:
- îşi sevesc masa şi atitudinea care o adoptă cu această ocazie;
- formulează unele solocitări;
- își exprimă recunoștința;
- socializează cu colegii .

Până la vârsta de 6-7 ani, copilul manifestă progres în ceea ce priveşte igiena şi modul de a se îmbrăca.

Chiar dacă acum, perioada celor șapte ani s-a scurtat, timpul pe care copilul și-l petrece acasă fiind mult mai scurt, este important de menționat că în această perioadă trebuie să se cunoască persoanele cu care cel mic intră în contact, deoarece el se află în perioada în care observă și imită. Specialiștii susțin că deprinderile pe care un copil și le formează în primii șapte ani sunt esențiale în procesul lui de formare ca adult. Copilul trebuie învățat de când este mic să spună cuvinte magice, precum *mulțumesc*, *te rog frumos* sau *îmi pare rău*. Însă, pentru a și le însuși, copilul trebuie să vadă că acestea sunt folosite în mediul familiar în care acesta se dezvoltă. Numai în acest fel, prin puterea exemplului, va învăța cum să se comporte în societate. Copilul se află la vârsta imitației, de aceea el este mai atent la ceea se face decât la ceea ce se spune. Școala și celelalte medii educaționale nu pot decât să consolideze educația primită în familie.

Pe de o parte, părinții sunt cei care le formează personalitatea copiilor, transmițându-le, în mod voluntar sau involuntar, propriile valori morale și credințe pe care aceștia și le vor însuși și le vor aplica în societate, ca aduți. Pe de altă parte, acum grădinița are un rol important în construirea educației primită în cei șapte ani de acasă. De aceea este important ca părinții să cunoască atât activitățile pe care copilul le desfăşoară la grădiniță, dar și deprinderile ce se doresc a fi formate prin intermediul acestora. Astfel, educația primită în cei *șapte ani de acasă* nu reprezintă doar responsabilitatea unei singure părți, ci trebuie să fie privită ca o colaborare între grădiniță și părinți, în scopul formării unor deprinderi sănătoase.

Cei șapte ani de acasă sunt imperativ și nu reprezintă doar o perioadă privită din perpectivă cronologică, ci se referă la educația pe care familia reușește să o imprime copilului, la bagajul de cunoștințe acumulat în această perioadă, la modul în care normele de conduită îi influențează viitorul.

BIBLIOGRAFIE:

1. Carnegie,Dale, Arta de a reuşi în viaţă, Editura Expres, Deva, 1991
2. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998;
3. Cozma T., Iancu S.(1995). Ora de dirigenţie între rutină şi profesionalism. Editura
4. Dolean I.,Dolean D. (2001). Meseria de părinte. Editura Motiv, Cluj-Napoca;Gama, Iaşi.
5. Poenaru, Michaela, Cei șapte ani de acasă, Editura Coresi, 2010.

Mediul securizant și încrederea în sine și în ceilalți a copilului

Didă-Vlădulescu Carmen/Mirică Natalica
GPP Junior
Slobozia, Ialomita

Fiecare părinte responsabil ştie că el este primul ”paznic”, primul custode al încrederii copiilor săi. Ei au nevoie să știe că noi, părinții, vom fi lângă ei indiferent ce s-ar întâmpla – şi asta înseamnă să te simți în siguranță. Atunci când copiii ştiu că pot conta pe noi, pentru a răspunde nevoilor lor, pentru a le înțelege sentimentele și pentru a-i respecta, copiii învață să aibă încredere în noi. De la acest sentiment de securitate pornind şi de la sprijinul nostru ferm, ei pot să își dezvolte încrederea în sine.

Un exemplu de sprijin și încredere este si atitudinea unei mame din urmatorul fragment de viață. Un recital de vioară, susținut de o fetiță, cu un fragment dintr-o operă de Brahms, ”Cântec de leagăn”. Fata nu exersase suficient și spre finalul bucății era clar că și ea își dăduse seama de asta. Publicul i-a oferit totuși aplauze încurajatoare. După ce a coborât de pe scenă, fata a mers direct la mama ei care a ținut-o strâns în brațe atât timp cât s-au cântat toate celelalte bucăți. Copila era destul de măricică pentru a mai sta în poala mamei, însă, în clipa respectivă lucrul acesta nu mai conta. Mesajul mamei către fată era următorul: sunt aici, alături de tine, chiar și atunci când dai greș și nu mi-e nici teamă, nici rușine să ți-o arăt.

In mod evident, copiii noştri au nevoie să ştie că noi adulții suntem mereu alături de ei și că sprijinul nostru nu depinde de cât de bine, sau rapid duc la bun sfârşit o sarcină, sau de faptul ca uneori eşuează în finalizarea ei.

De-a lungul anilor, copiii își dezvoltă încetul cu încetul încrederea în ei înșiși. Din momentul în care un copil spune: ”Eu! Eu **o să fac** asta!” sau ”Eu! Eu **vreau să fac** asta!” ştim că acela este un semnal prin care el își arată și își consolidează încrederea în sine. Nouă, adulților ne revine sarcina de a le da copiilor ocazia să își pună la încercare însuşirile și talentul, susținându-i în timp ce învață, în timp ce caută noi și noi experiențe și explorează neobișnuitul. Trebuie sesizat aici un echilibru extrem de delicat. Pentru ca ei să crească simțindu-se în siguranță, au nevoie de suficient timp și spațiu ca să experimenteze, să învețe singuri, chiar să dea greș, rămânând in același timp dispuşi să-i incurajăm și să îi susținem pe parcurs.

Un alt fragment de viață povestit de o mămică de la grupă ilustrează teoria de mai sus.

Intr-o seară, după ce s-a cuibărit în pat, Victor, un puşti de cinci ani si jumătate îi spune mamei: ”Aș vrea să scoatem mâine roțile ajutătoare de la bicicletă.” Mama aprobă și a doua zi aduc amândoi şurubelnița și scot roțile. Când urcă pe bicicletă, Victor realizează camersul fără roțile ajutătoare nu e chiar atât de simplu pe cât crezuse la început. Simte că merge cam nesigur și în zig-zag, mai ales atunci când mama ia mâna de pe șaua bicicletei și îl lasă să se descurce singur. Seara, acasă, Victor îi cere mamei să îl ajute a doua zi să își pună la loc roțile ajutătoare, iar mama aprobă. A doua zi de dimineață, Victor priveşte bicicleta lui de ”băiat mare”. Mama îi intuiește teama și, pe un ton neutru, îl întreabă dacă nu vrea să mai încerce o data, înainte de a pune roțile ajutătoare la loc, gândindu-se că a doua oară ar putea avea loc minunea. Puştiul acceptă și, de data aceasta, gata! Işi ia zborul ținându-se strâns de ghidon, cu un zambet larg pe chip și cu incredere sporită în forțele proprii. Mama a gasit dozajul potrivit: a acceptat cererea băiatului de a pune roțile ajutătoare înapoi, provocându-l în același timp să încerce ceva nou. Nu l-a împins de la spate să fie ”băiat mare” când nu era pregătit și l-a ajutat să mai încerce ”doar o dată”.Ne punem firesc întrebarea: ”Va cădea Victor?” Bineînțeles că va cădea. Cu toții o facem, mai ales când avem curaul să ne depaşim limitele. Insă, tocmai în acele momente avem cea mai mare nevoie de încredere în noi, ca să urcăm din nou în şa.

Copiii se bazează pe faptul că noi facem ceea ce spunem că facem atunci când promitem, iar dacă nu se poate, le dăm de știre. Ei cred ce le spunem și au încredere că ne vom ține de cuvânt. Iar dacă facem asta în cea mai mare parte a timpului, copiii învață să se bazeze pe noi.

In decursul timpului adulții le fac copiilor tot felul de promisiuni. Poate că oamenii mari nu le consider promisiuni, dar *copiii* da. Dacă le spunem că îi luăm acasă la o anumită oră, ei se așteaptă să o și facem. Dacă obișnuim să întârziem sau să uităm, copiii vor învăța că nu pot avea încredere în noi și se vor simți, pe bună dreptate, neglijați. Dacă nu putem fi punctuali din cauza unei urgențe ivite în ultimul moment, trebuie să dăm un telefon și să îi anunțăm. Este necesar, pentru confortul lor afectiv și pentru sănătatea relației cu copilul nostrum, să îi arătăm acestuia aceeaşi considerație ca unui client, sau ca şefului de la locul nostrum de muncă. Pe chipul copiilor lăsaţi să aştepte, ai căror părinţi vin ultimii să îi ia, se citeşte întotdeauna o expresie foarte tristă. Îi vezi cum încearcă să își ascundă dezamagirea şi grija, fără să reuşească prea bine.

Este de asemenea important, să le oferim copiilor nostril un mediu de viaţă sigur, fiindcă există în viaţa lor atâtea necunoscute, atâtea lucruri pe care le au de traversat, de învăţat, ăncât un cămin previzibil şi confortabil este întotdeauna o doză liniştitoare de control. Dar asta nu înseamnă cp nu mai este loc, din când în când, pentru momente amuzante şi spontane. Rutinele sunt bune, importante, pentru că îi ajută pe copii să capete sentimentul de Securitate pe care ţi-l transmite un program dinainte stabilit. Insă la fel de importante sunt şi momentele în care le permitem să se abată de la program. Pe acestea, de cele mai multe ori, copiii şi le vor aminti tot restul vieţii, pentru ca sunt momente ieşite din obişnuit, noi, incintante.

Pentru a se implica încrezător într-o acţiune, copiii noştri au nevoie să creadă în ei înşişi şi în viziunea pe care o au asupra lucrurilor. Dacă nu au încredere în propriile decizii, sau dacă nu cred în ei înşişi, le va fi foarte dificil să se afirme. O modalitate de a-i ajuta să capete această încredere, este să avem *noi* încredere în ei.

Noi, părinţii, nu vom fi toată viaţa alături de copiii noştri. Le putem insufla încă din copilărie un puternic sentiment de siguranţă, care cu certitudine, își va spune cuvaântul la maturitate. Ajutându-i să creadă în ei, îi facem să se simtă în siguranţă alături de alţii şi să devină buni părinţi pentru copiii lor. Este un dar pentru viitorul lor. Increderea în ei înşişi le va călăuzi alegerile, opţiunile profesionale,le va permite să îţi asume riscuri, să facă faţă responsabilităţilor şi să creadă în deciziile lor. Increderea în ceilalţi îi va face capabili să se îndrăgostească, să se dăruiască unor persoane de calitate, să pună bazele unei familii. Intr-o situaţie diametral opusă, fără siguranţă de sine, copiii nu vor şti să se bucure de viaţă când lucrurile vor merge bine, nici să înfrunte greutăţile. Dacă au însă încredere în ei, în competenţa lor fundamentală, în bunăvoinţa şi în calitîţile lor de ansamblu, vor putea realiza, practic în viaţă, tot ce şi-au propus.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAREA COPIILOR

Profesor Alina Sorinela Didu
Liceul Tehnologic „Alexandru Macedonski” Melinești, Dolj

Se spune că „familia este stâlpul societății”. Indiscutabil, așa este. Pentru a avea o societate sănătoasă, este obligatoriu ca și familiile care o alcătuiesc să fie de calitate. Cum putem face asta?! Foarte simplu, aş spune. Respectând, în primul rând, regulile moralității.

Nu de puține ori am auzit părinții spunând: „să fii cuminte!”, „să-i saluți pe cei cu care te întâlnești!”, „să respecți toți oamenii indiferent de vârstă!”. Toate aceste îndemnuri adresate copiilor de către membrii familiei- părinți, bunici, frați, surori- și respectate de fiecare dintre noi reprezintă un pas important către statutul de „om cu cei șapte ani de acasă”. Este foarte uşor să fii un om „de calitate” dacă familia îți sădește, de când ești mic, ideea că, dacă vrei să fii respectat, trebuie să fii capabil să-i respecți pe cei de lângă tine.

Din păcate, în zilele noastre unii nu prea mai pun preț pe respect. Au uitat că trebuie să dea bună ziua atunci când trec pe lângă un vecin sau pe lângă un profesor. Au uitat că trebuie să dea prioritate unei persoane mature. Nici nu le trece prin minte că ar putea face un mare bine dacă ar încuraja o persoană care are o problemă. Am văzut persoane care chiar se bucură de necazul altuia. Sau de multe ori îl și provoacă pentru simpla plăcere că „cineva suferă”. Ce mult greșesc astfel de persoane! Nu se gândesc la faptul că viața este un boomerang și-ți dă exact ceea ce dai. Poate chiar înzecit. De aceea, trebuie să avem grijă ceea ce facem, ceea ce vorbim, căci totul se întoarce împotriva noastră. Mereu am spus și o să spun că avem cu toții datoria morală de a le da sfaturi bune celor din jur, de a-i ajuta la nevoie.

Eu aşa am învățat de la mama, de la tata, de la frați și de la bunici. Să fiu om bun, de caracter, să am „cei șapte ani de acasă” care, cu siguranță, reprezintă oglinda arborelui genealogic a cărui mlădiță sunt și eu.

Altruisnul este o altă caracteristică ce trebuie să stea la baza caracterului. A fi generos înseamnă a fi „om al lui Dumnezeu”, căci El aşa spune: „Dăruind, vei dobândi”.

Totdeauna am încercat să găsesc numeroase căi de a da și altora din ce am eu, doar din dorința de a-i vedea fericiți. Și totodată i-am îndemnat și pe alții să fie generoși. Poate nu toți conștientizează importanța pe care o are, să zicem, bănuțul pe care îl dăm unui nevoiaș. Atunci când cineva ezită să facă un gest caritabil, ar trebui să se gândească o clipă la posibilitatea de a schimba rolul cu acel om mai puțin avut.

De nenumărate ori am inițiat astfel de acțiuni caritabile. Am fost la cămine de bătrâni, am fost la cămine de copii abandonați sau bolnavi pentru a-i ajuta moral sau material. Dacă am reușit să le smulgem un zâmbet sau să le aducem un strop de bucurie în suflet, înseamnă că ne-am atins scopul, iar eforturile noastre n-au fost în zadar.

Asta înseamnă „să ai cei șapte ani de acasă”!

Le mulțumesc părinților mei care m-au învățat „să fiu om”!

Cei șapte ani de acasă

Autor: Dima Giorgiana
Scoala Gimnaziala Nr24 Ion Jalea
Judetul Constanta

‘Copilăria este inima tuturor vârstelor’. Acest citat celebru constituie esența vieții. O copilărie fericită este una în care părinții sunt foarte implicați în creșterea și educarea copiilor. Din păcate, nenumaratele atribuții care intervin zi de zi, duc în unele cazuri la neimplicarea totală a părinților în procesul instructiv-educativ.

Deseori auzim zicala a avea cei sapte ani de acasa. Ce înseamnă de fapt, această expresie??? La ce anume face referire? Studiile de specialitate subliniază faptul că educația oferită în cadrul primilor ani de viață va pune bazele unui viitor adult educat și manierat. Din această cauză, implicarea părinților în primii ani de viață a copilului este absolut necesară.

Părintele este cel responsabil pentru creșterea armonioasă și educarea copilului. Astfel, încă din primii ani de viață, copilul trebuie învățat bunele maniere, cu ajutorul exemplelor, jocurilor de rol, dar și ajutorul exemplelor de bună practică. Copilul, viitor elev, trebuie învățat regulile de bază ale fiecărei familii, bunele maniere și, mai ales, modalitatea de comportare cu ceilalți membri ai societății.

Încă din primii ani de viață, copilul trebuie responsabilizat, oferindu-i-se sarcini specifice vârstei spre a fi îndeplinite. De exemplu: să spele fructele, să strangă vasele murdare, să își împăturească hainele, să își fixeze deprinderile igieno-sanitare, să își îngrijească animalul ș.a.m.d. Aceste sarcini apparent nesemnificative, îi va forma copilului deprinderi pentru a se descurca la grădiniță și mai apoi în cadrul ciclului primar.

Bunele maniere se fixează încă din copilărie, cu ajutorul părinților. Deprinderile formate de către părinți și aplicate în viața de zi îl vor însoți pe copil în rolul de preșcolar, școlar și mai apoi în rolul de adult.

Construcția celor șapte ani de acasă este un proces îndelungat, proces în care este nevoie de numeroși parteneri. Atunci când educăm un copil, trebuie să fim conștienți de imortanța fiecăruia dintre noi, trebuie să știm ce știm să facem și ce putem face pentru a educa un copil asa cum trebuie.

Primele relații ale copilului sunt cele pe care le are cu mama și cu tatăl, comportamentul acestuia fiind condiționat de comportamentul și relațiile cu părinții. Relațiile cu părinții și gradul de implicare al acestora în educația copilului, formează ceea ce numim cei șapte ani de acasa. Astfel, prin sarcinile lor, părinții devin cei dintâi educatori deoarece:

- Ei sunt primi cu care copilul interacționează încă din prima zi de viață.
- Familia este modelul pe care copilul îl imită, modul de viață al familiei fiind internalizat în anii copilăriei.
- Comunicarea eficientă cu copilul conferă empatie, dragoste și un grad mare de receptivitate a regulilor prezentate de către părinți.

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. Familia pune bazele celor șapte ani de acasa! În concluzie, educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și de competență între adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată.

Bibliografie

- Ciofu Carmen, *Interacțiunea părinți-copii*, editura Medicală AMALTEA, 1998.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Educatoare, ELENA DIMIAN, G.P.N.nr. 1, COVASNA

"Diploma celor sapte ani de-acasa ai copilului exprima calificativul parintilor. " (Valeria Mahok)

"Temelia" bunei cresteri se pune in familie.Educatia in familie este fundamentul educarii copilului. Parintii raman primii si cei mai importanti educatori ai copiilor, mai intai pentru ca ii influenteaza moral de la varsta cea mai frageda, si apoi pentru ca au asupra lor autoritatea incomparabila a iubirii parintesti, careia copiii ii raspund cu iubirea filiala.

Copiii nu sunt identici nici in ceea ce stiu, nici in ceea ce simt, nici in felul cum se poarta, cum vorbesc…

Fiecare copil este imaginea vie a educatiei primite in familie, educatie a carei amprenta se observa cu usurinta in gradinita, apoi la scoala…

Educatia este un proces continuu care se desfasoara treptat si care trebuie sa tina pasul cu fiecare etapa de dezvoltare din viata copilului. Tot ceea ce se omite sau se greseste in educatie este in dauna copilului. De aceea vor exista in scoala copii care nu se pot adapta, aceasta situatie fiind in mare masura rezultatul unor greseli educative din primii ani de viata ai copilului.

Astfel, parintii trebuie sa inteleaga ca nu doar satisfacerea trebuintelor de ordin material este importanta, ci si "climatul familial" in care dragostea, ingrijirea copilului cu o participare launtrica, sunt extrem de importante.

Nu trebuie sa-i educam copilului trasaturi care sa-l puna in conflict cu mediul social(egoism, vehementa, lipsa de respect…)

Se impune asadar existenta unui camin armonios, a unei ambiante familiale echilibrate bazate pe respect, intelegere intre parinti si copii. In functie de relatiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului fata de oameni, fata de ce-i in jurul lui , fata de indatoriri, formandu-i-se conduita si caracterul.

De aceea, dragi parinti :

- Tratati-I egal pe copii!
- Educati-I in cerintele 22ruden crestine!
- Nu va certati in fata copiilor!
- Unitate intre parinti in cerintele educative!
- Descurajati raul care l-a biruit pe copil, dar nu copilul!
- Rabdare!
- Aratati iubire copiilor, dar o iubire corecta!
- Pedeapsa 22rudent22tive si 22rudent!
- Fiti model moral pentru copii!
- Castigati increderea copilului!

Aceste 10 reguli alcatuiesc Codul comportarii parintilor fata de copii. Cei
sapte ani de-acasa inseamna imitatie si invatare dupa modelul dat de parinti. Pecetea pe care parintele o lasa asupra personalitatii propriilor copii se mentine toata viata.

BIBLIOGRAFIE:

Anton Moisin, Arta educarii copiilor si adolescentilor in familie si in scoala, Editura Didactica si Pedagogica, R.A.

Ina Bekker, Hans Janssen, "Educati asa!", Bucuresti, 2001.

EDUCAȚIA-o artă?

Prof. DIMULESCU RODICA
Şcoala Gimnazială „Dr. Aurel Vlad” Orăştie

Educatia copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulilele de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Educația începe cu cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună „mulţumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Platon definea educația ca fiind *„arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelora care dispun de ele.”* Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de armată. Cel mai important aspect de care un părinte trebuie să țină seama este comunicarea. Permanent trebuie comunicat cu copilul, deoarece actul comunicării îi dezvoltă acestuia abilitatea de a socializa, de a transmite ceea ce simte, ceea ce are nevoie.

Conform *Dicționarului explicativ al limbii române* educația este „ansamblu de metode și de măsuri aplicate sistematic (și în cadru organizat), cu scopul formării și dezvoltării intelectuale, morale, fizice ale copiilor, ale tineretului”. Orice părinte îşi doreşte ca fiul sau fiica sa să dea dovadă de bună creştere acasă sau în societate sau, să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, sau la grădiniță.

În societatea modernă, educația ocupă poate rolul cel mai important în formarea individului. Principalele atribute care contribuie la formarea unui copil „bine crescut” sunt: salutul, comportamentul în public sau cu prietenii, manierele la masă, dar şi recunoaşterea greşelilor.

Salutul este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii. Urmează apoi, pe măsură ce copilul creşte să poată vorbi şi să ajungă să spună chiar şi un simplu „bună ziua”. Legat de salut este și comportamentul în public, unde copilul educat ştie să răspundă la întrebări şi să susţină o conversaţie. Trebuie să ştie, de asemeni, că este necesar să îşi aştepte rândul pentru a interveni, fără să întrerupă pe cel care vorbeşte, chiar dacă acela îi este prieten foarte apropiat sau nu. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor, ele pot fi învățate cel mai bine prin joc. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte.

O bună creştere presupune şi un comportament adecvat atunci când ești la masă. Folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui care serveşte masa contribuie la creionarea imaginii unui copil cu o educație aleasă, primită în primii ani de viață.

Toate atributele de mai sus sunt rezultatul a multor ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînțeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el, fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este perseverenţa, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, căci numai prin stăruință vei reuși să creezi artă – arta de a educa.

Eforturile măsurabile împletite cu timpul aferent educației sunt reușita formării unui copil bine crescut, care poate dovedi în orice circumstanță că EDUCAȚIA este, într-devăr o artă, iar un copil educat este arta celui mai fericit părinte.

Bibliografie:

1. DIMA, Eugenia, COBEŢ, Doina, MANEA, Laura, DĂNILĂ, Elena, DIMA, Gabriela E., DĂNILĂ, Andrei, BOTOŞINEANU, Luminița, *Dicționar explicativ al limbii române,* Chișinău, Editura ARC, Edituta GUNIVAS, 2007
2. DUMITRU, Ion Al., *Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă,*Timişoara, EDITURA DE VEST, 2000.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

GRADINITA CU PROGRAM NORMAL „LICURICI” OVIDIU
EDUCATOARE: DINA DANIELA

“Mama este cel mai apropiat prieten pe care il avem atunci cand incercarile, grele si surprinzatoare, cad asupra noastra; cand nenorocirile iau locul prosperitatii; cand prietenii care s-au bucurat alaturi de noi, in momentele stralucirii noastre, ne parasesc in clipa in care problemele ne coplesesc, numai ea ramane langa noi si se straduieste prin bunatatea sfaturilor si invatamintelor ei sa risipeasca norii intunecati, facand ca pacea sa se reintoarca in inimile noastre.” Washington Irving De-a lungul timpului, nu putini au fost aceia care au incercat sa sintetizeze prin cateva cuvinte de suflet ce inseamna mama in viata fiecaruia.Cand eram copil si auzeam sfatul mamei: ”Arata ca ai cei sapte ani de acasa”, era pentru mine ceva abstract dar, dupa expresia pe care o vedeam pe chipul mamei mele, imi dadeam seama ca era ceva foarte serios si important. Cu trecerea anilor am inteles importanta si incarcatura celor “sapte ani de acasa”, care erau cu adevarat sapte.De ce spun asta?Pentru ca societatea umana a evoluat, copilul a pasit in sistemul educativ organizat din ce in ce mai devreme si, din cei sapte ani au ramas intai sase ca apoi sa ajunga in vremurile noastre, doi. “In momentul in care un copil s-a nascut, s-a nascut si mama.Ea nu a existat inainte. Femeia existase, dar nu si mama. O mama este ceva absolut nou.” Rajneesh Nimic nu e mai sfant in viata unei femei decat momentul cand devine mama.Dar cu totul diferit este rolul mamei astazi fata de ceea ce insemna mama mai demult.Responsabilitatea mamei era alta.Mama era casnica si isi dedica intregul sau timp cresterii si educarii copiilor ei.Orice nereusita din viata viitorului adult se imputa in primul rand mamei care trebuia sa aiba grija cum gestoneaza “cei sapte ani de acasa”din viata copilului.Evolutia societatii si emanciparea femeii au diminuat timpul efectiv dedicat cresterii si educarii copiilor.Rolul acesta a inceput sa fie impartit tot mai mult cu gradinita si apoi cu scoala deoarece, mama a inceput din ce in ce mai mult sa aiba o viata sociala manata de necesitatea de a avea un venit care sa completeze venitul pe care tatal il putea asigura familiei. In societatea actuala cu un ritm rapid de transformare, in care explozia informationala este deosebit de puternica si in care nenumarate tentatii apar in viata unui copil, ar fi fost bine sa fie tot “cei sapte ani de acasa”. Din pacate au ramas doar doi sau in anumite cazuri nici unul. Am ajuns in situatia ca responsabilitatea cresterii si educarii copiilor sa se lase de multe ori pe umerii gradinitei si respectiv ai scolii. Este bine? Este rau? Nu pot fi categorica pentru ca sunt multi factori care concura la reusita sau esecul din viata fiecarui copil si apoi adolescent. Nu de putine ori aud: ”doamna, nu stiu ce sa ma mai fac cu copilul meu!” sau “poate reusiti dumneavoastra ca eu nu mai am metode care sa il potoleasca!” Lipsa timpului, grija zilei de maine, alteori proasta intelegere a ceea ce inseamna educatie, mediul cultural din care provine parintele, promovarea pe toate caile ale unor asa zise “modele” duc la esecul unor parinti in ceea ce priveste educatia copiilor si, implicit la debusolarea acestor copii.Pierderea principiilor de viata sanatoase care erau specifice poporului roman si imprumutarea fara o adaptare corecta la cerintele sociale a unor principii de viata care, se crede ca sunt modern, a generat situatii noi greu de gestionat.Democratia defectuos inteleasa a transformat pe unii copii in rebeli care se razvratesc la orice fara a avea un argument obiectiv.Polarizarea populatiei in functie de puterea financiara adduce dupa sine la unii frustrare iar la altii infatuare, ostentatie. E greu sa fii parinte in zilele noastre.Tot mai des auzim strigatul de ajutor al unor mame care se simt depasite de situatie.Mame care nu au timpul fizic necesar pentru a face fata cu brio la toate sarcinile ce deriva din tripla ipostaza de sotie, mama, femeie.In ajutorul lor vine gradinita si scoala care isi impart responsabilitatea celor “sapte ani de acasa”.Copilul trebuie sa fie in centrul preocuparilor familiei si al scolii pentru a capata abilitatea de a selecta influentele positive sau negative care vin din partea societatii.Familia si scoala trebuie sa lucreze in parteneriat ca sa-l pregateasca pentru viata pe copil.Acesta nu trebuie sa sufere datorita timpului limitat la parintilor sau datorita lipsei de responsabilitate a factorilor educativi.De multe ori scoala este pusa in situatia de a consilia chiar pe parintii copiilor si, indeosebi pe mamele acestora care, din diverse motive ajung la concluzia ca nu au facut ceea ce trebuie si cat trebuie pentru copilul lor. Un lucru este cert:chiar daca educatia unui copil poate fi facuta si de alte persoane, dragostea de mama nu poate fi suplinita sau inlocuita de nimeni. Pentru orice copil, mama lui e cea mai buna. ”Mamele au o varsta unica; nu exista mame tinere, mame batrane, mame frumoase sau urate: exista doar mame.” - Alba de Cespedes y Bertini Chiar daca “cei sapte ani de acasa”au ramas din ce in ce mai putini este de necontestat rolul mamei in viata copilului.Mama, constienta de rolul ei, atunci cand simte ca e prea mult pentru ea, cere ajutorul celor care pot sa o ajute.Mama ramane primul model de om din viata copilului.Cu mama se sfatuieste dascalul ca sa faca ce e mai bine pentru copil.Familia si scoala trebuie sa incerce sa ofere adevarate modele de viata, sa promoveze valori autentice care sa umple cei “sapte ani de acasa”. Seneca spunea: ”Exemplul bun se intoarce printr-un ocol la cel care-l da, dupa cum exemplele rele cad asupra autorilor, si nici o compatimire nu exista pentru aceia care sufera nedreptati, pe care facandu-le, au aratat ca se pot intampla”.

BIBLIOGRAFIE

Dolean I.,Dolean D. (2001). Meseria de părinte. Editura Motiv, Cluj-Napoca.
Vintilă, P.,(2004). Mic îndreptar de comportare civilizată, EDP București

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

Institutor, Dincă Anişoara –Cristina ,Şcoala Gimnazială Gura Ocniței, Județul Dâmbovița

Oare ce înseamnă ***cei șapte ani de acasă***? Pentru mine,,cei şapte ani de acasă ,,reprezintă o expresie utilizată pentru a demonstra educația primită în mediul familial de către un copil , încă din prima lună de viață până la intrarea în prima treaptă a școlarității.Astfel copilul care are ,,*cei șapte ani de acasă*,,devine copilul ,,*bine crescut*,,sau cu ,,*bun simț*,, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede. Rămâne ideea de la baza a acestei acestei expresii și anume că normele de conduită se învaţă din familie.

Mediul familial este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect.Un copil care beneficiază de un climat familial favorabil(are ambii părinți alături,i se oferă dragostea și atenția necesare dezvoltii optime,i se pun la dispoziție materiale educative diversificate,i se acordă timp de calitate) are toate atuurile să devină personalitatea autonomă şi creatoare,pe care o doreşte societatea actuală.

Copilul care este ,,***bine crescut***,, trebuie să respecte reguli de bun simț, de igienă,dar și de respect a celor cu care interacționează .Dintre aceste reguli cele mai importante sunt:

-să utilizeze formule de salut(bună ziua,sărut-mâna,la revedere etc.),

- să utilizeze formule de adresare/solicitare(vă rog…te rog…îmi dai voie…îmi permiți…mă lași…pot să…),

-să asculte pe cel care vorbește ,fără a îl întrerupe,

-să se spele pe mâini înainte de masă sau după folosirea toaletei,

-să nu arunce gunoi sau sau să scuipe pe stradă,

-să nu fie agresiv fizic sau verbal cu cei din jur,

-să știe sa-și recunoască greșeala (utilizând ,,îmi pare rău,,sau ,,mă ierți?,,)

Toate aceste reguli le deprinde copilul din familie dacă i se oferă situații concrete în care să le utilizeze ,dar mai cu seamă exemplu pe care `îl va urma este cel al părinților,dacă aceștia respectă regulile cu siguranță le va respecta și el.

Grădiniţa ,şcoala şi alte medii educaţionale pe care le va frecventa copilul ,nu pot ulterior, decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Din suflet pentru MAMA!

Din suflet pentru MAMA!

Din suflet pentru MAMA!

Cei șapte ani de acasă

Profesor invățământ primar, DINCĂ COCA
Școala Gimnazială Nr. 1 Mangalia

„Cei șapte ani de acasă! ”Așa se aude mereu in jurul unui copil. Are sau nu are cei 7 ani de acasă. Dar ce sunt acesti 7 ani? Se referă oare numai la ceea ce face acasă părintele sau implică si interventia mediului școlar? deoarece începând cu 6 ani copilul merge la clasa pregătitoare, greșit numită de unii, după părerea mea, clasa 0 . această clasă pregătitoare era foarte bine situată la grădiniță. Acolo copilul invăța in ritmul său literel sau nu. La clasa pregătitoare nu toti sun asa pregătiți sa invate. Sunt multi părinti care doresc sa dea copilul la clasa pregătitoare. Au impresia că ei stiu mult mai bine decât cadrul didactic dacă copilul face față sau nu acelei clase. Asa că....cei 7 ani de acasă nu sunt neapărat foarte bine numiți asa, după părerea mea. Acum, cu noile tehnologii cei 7 ani de acasă nu mai constau in modul in care copilul stie să se poarte in societate, copii nu stiu să se joace impreună. Am intâlnit cazuri in care am intrebat părinti ce activități au acasă micutii. Mi-au răspuns foarte senini că se joacă pe tabletă, la calculator si sunt foarte cuminti. Ei creează probleme in momentul in care sunt scosi afară la joaca, sunt pusi in situatia de a se juca cu alti copii. Nu stiu sa se joace cu alti copii, nu relationează. Uneori nu răspund cerintelor. Au o lume a lor, lume a jocului, pe care noi uneori nu o putem intelege. De unde cei 7 ani de acasa cand părintele ii pune copilului de 4 -6 ani tableta sau laptop-ul la indemână si il lasă ore intregi ? nu se joacă cu el, nu vorbeste, nu povesteste, nu se plimba. E totul foarte confortabil: copilul este cuminte, linistit, nu deranjează, nu cere nimic si părintele este fericit pentru ca are un copil cuminte acasă. Dar oare e bine pentru copil? E bine pentru părinte? Părintelui ii este bine că al lui copil e cuminte. Cuminte cât este in preajma tabletei, telefonului sau calculatorului. Dar ce adult o sa fie acel copil? Un adult care nu se poate descurca in lumea reală. Nu poate comunica, nu se poate exprima. Lumea lui e calculatorul, laptopul, tableta. Un adult care nu se poate integra. Un neînțeles. Si de aici eșecul pe toate planurile. Incepând de la școală. La școală nu reuseste să se integreze, nu face față cerințelor. Și nu numai copilul folosește în mod excesiv tableta sau telefonul. Și părintele face același lucru. Nu se poate desprinde de Facebook, trebuie să „dea like-uri” prietenilor. Până si o retetă simplă din bucătărie o caută pe net....să vadă cum o prepară altcineva. Și după ce a terminat de gătit postează fotografii să vadă și prietenii ce delicatese a gătit....Apoi.....mai are ceva de postat, de citit, de jucat.....sau mai stiu ce......si copilul ce face? Exact ceea ce vede! Așa că „Cei 7 ani de acasă” sunt acum liberi. Mama se joaca sau e pe Facabook toată ziua, tata e la serviciu si cand ajunge acasă e prea obosit să se mai joace cu micutul, adoarme imediat sau „mai aruncă o privire pe net să vad care ce a mai postat”. Stiu ca nu multi sunt de acord cu mine, nu stiu daca tine de cei 7 ani, dar uneori tehnologia excesivă strică. Părerea mea. Numai ca in viitor tehnologia isi va face loc tot mai mult in viata noastră si vom ajunge să nu ne mai descurcăm fără ea.

Să construim împreună cei 7 ani…de-acasă

Prof.Înv.Preşcolar Dincă Pricuţa
G.P.N OBÂRŞIA Jud. Olt

Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Exemplu: În situaţia în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înţelege că în acea perioadă copiii vor învăţa cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi şi forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinţii pot organiza activităţi similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învăţat la grădiniţă, dar în contexte diferite ale vieţii cotidiene.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt şi activităţile complementare celor de la grădiniţă, desfăşurate cu copilul în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998

Cei sapte ani de acasa

Prof. Mihaela Dinculescu
Gradinita cu P.P.”Sfanta Maria”Cumpana

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului".Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament". Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie lasat să se exprime, să termine ce are de spus şi sa nu îi facem observaţii în public.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Copilul si primii sapte ani de acasa

Prof. Nicolae Dinculescu
Liceul Tehnologic”Nicolae Dumitrescu”Cumpana

Construcţia celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” şi cine suntem fiecare dintre noi.

În primele etape ale vieţii, responsabilitatea educării copilului îi revine familiei iar pentru copil, familia reprezintă primul său univers afectiv şi social. Trăsăturile şi coordonatele personalităţii se cristalizează în raport cu modelul şi natura situaţională trăită în mod direct , nemijlocit, de copil, în mediul familial, iar atitudinile părintilor au consecinţe durabile asupra personalităţii în formare a acestuia. Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică şi de neînlocuit. Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor.Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştinţele uzuale (despre plante, animale, ocupaţiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observaţie, memoria şi gândirea copiilor. Copilul obţine rezultatele şcolare în funcţie de modul în care părinţii se implică în procesul de învăţare. Părinţii trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-şi ajute copilul la învăţătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinţii se vor limita la controlarea temei de acasă şi a carnetului de note. Deci, atitudinea părinţilor trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei şapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei şapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar şi ca viitor adult. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la şcoală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinţii uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece şi unii şi alţii nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor acestuia. Se întâmplă totuşi ca ceea ce consideră părinţii a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situaţie, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunţarea la intervenţii din partea părinţilor care sunt depăşiţi de situaţie.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii. Educatia copilului are la baza o serie de reguli care formeaza ansamblul educational. Fie ca este vorba despre viata de acasa, fie ca vorbim despre educatia de la gradinita sau scoala, copilul trebuie invatat sa inteleaga si sa respecte regulilele de comportament sau de interdictiile pe care i le stabilesc parintii sau educatorii/ profesorii.

Cei 7 ani de acasa

Autor: Dinescu Viorica

În ultimii ani, nu mai există cei 7 ani de acasă. Copiii, încă de mici, sunt incluşi în diverse forme de învăţământ. În realitate expresia „cei 7 ani de acasâ” se referă la normele de conduită şi comportament din familie, şi nu la numărul de ani petrecuţi acasă.

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Educaţia copiilor în primii ani de viaţă, pe care şi-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulţi dintre psihologi, pedagogi şi specialişti au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani.

Educaţia copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează aşa cum trebuie. Grijile cotidiene îi copleşesc pe părinţi, aceştia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor.

Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli şi cei mai mulţi nu fac dovada unei educaţii straşnice, în familie. Aceasta este cauzată şi de faptul că unii copii sunt făcuţi de părinţi mult prea tineri sau de nişte părinţi maturi, mult prea ocupaţi. Nu putem vorbi de educaţia copiilor dacă părinţii nu sunt educaţi.

Pentru mine cei „7 ani de acasă” însemnă mai mult reguli de bun simţ, igienă, respect, pe care un copil trebuie să le înveţe de la părinţi, până să meargă la şcoală, ca de exemplu:

- să dea bună ziua/la revedere
- să nu vorbească cu gura plină
- să nu vorbească urât
- să asculţi pe cineva când îţi vorbeşte
- să spună mulţumesc
- să se spele pe dinţi seara/dimineaţa
- să se spele pe mâini dupa ce a fost la toaleta
- să spună adevarul
- să nu fie agresiv.

Aşadar, consider că un copil manierat ar trebui să întruneasca urmatoarele aspecte:

- **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie care incepe cu salutul “fluturat din mâini” şi continuă până la “ bună ziua”.
- **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.
- **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

În realitate educaţia de acasă şi educaţia primită de la şcoala trebuie să se completeze. Copilul, părintele şi şcoala trebuie să fie alături şi să îi ofere copilului toate cele necesare unei bune dezvoltări comportamentale.

Copilul are nevoie de dragoste, protecţie, apreciere, recunoaştere, dorinţa de a fi util.

Părintele trebuie să încurajeze continuu copilul, să aibă grijă să meargă la şcoală în fiecare zi şi la timp, să anunţe şcoala în legătură cu problemele care ar putea afecta activitatea sau comportamentul copilului, să participe la discuţiile despre progresul copilului, organizate de către şcoală, să se intereseze de faptele şi purtarea copilului la şcoală, să protejeze și să apere copilul.

Ȋn schimb şcoala trebuie să se îngrijească de siguranţa și confortul emoțional al copiilor, să motiveze copiii pentru învățare, să acorde atenție fiecărui copil, să organizeze cursuri de sprijin pentru copiii cu dificultăți de învățare, să ofere un program variat, adecvat, care să respecte interesele și opţiunile elevilor, să informeze părinții despre programul şcolii , despre progresul copilului, să fie deschisă și primitoare, astfel încât părinții să se poată implica.

Importanța celor 7 ani de acasă în dezvoltarea armonioasă a copilului

Prof. Dinu Elena
Liceul Tehnologic „Ion Ghica" Oltenița, județul Călărași

"Diploma celor 7 ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinților."
(Valeria Mahoc)

Educația copilului începe în familie, se continuă în școală și pe tot parcursul vieții. Cei 7 ani de acasă reprezintă modul în care copilul este format de către părinți, din privința personalității și a comportamentului față de sine și ceilalți.

Părinții reprezintă modele pentru copiii lor. Astfel că aceștia din urmă sunt reflexia în oglindă a imaginii adulților care i-au educat. Un copil bine crescut, care adoptă un comportament potrivit în colectivul clasei, relevă de fapt modul în care a fost educat în familie și mai exact valorile morale și spirituale cu care a fost format.

Învăluirea cu dragoste și inducerea unui comportament cuviincios față de sine, de ceilalți și de persoanele adulte și în vârstă îi conferă copilului un sentiment de siguranță, de deschidere spre învățare, prețuire față de oamenii apropiați.

Pe parcursul celor 7 ani, copilul învață în cadrul familiei ce înseamnă toleranța, răbdarea, respectul. De asemenea, își dezvoltă spiritul critic, capacitatea de argumentare și susținere a propriilor idei, își însușesc formulele de politețe, își dezvoltă capacitatea de a face diferența dintre bine și rău. Toate aceste lucruri se realizează într-un cadru familial armonios, într-o atmosferă deschisă, bazată pe încredere și iubire.

În dezvoltarea psihică și comportamentală a unui copil intervine mai întâi familia, care îl înzestrează pe acesta cu atitudini și capacități menite să înlesnească integrarea sa în societate, respectiv în colectivul unei clase de elevi. În momentul integrării, lipsit de supravegherea familiei, elevul va dovedi tot ceea ce a învățat pe parcursul celor 7 ani. Părinții își primesc calificativul de formatori ai copilului în funcție de comportamentul și atitudinea demonstrată de cei mici.

Educarea unui copil se face ținând cont și de particularitățile de vârstă. Comunicarea copil – părinte este temelia realizării unei educații de durată și eficientă, prin transmiterea valorilor pe care se bazează familia. Astfel că un rol important îl are relația afectivă profundă copil – părinte.

Prin respectarea bunelor maniere și a regulilor morale copiii dau dovadă de o bună educație primită în cadrul familiei, care le permite să mențină relații bune cu cei din jur, să perceapă în mod pozitiv normele de orice fel, să își dezvolte spiritul de explorare, motivația pentru studiu etc.

În consecință, imaginea părinților în societate este conturată de atitudinea și comportamentul de care dau dovadă copiii, toate deprinderile fiind asimilate pe parcursul celor 7 ani de acasă.

Bibliografie:

[1] http://jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa-317519.html

[2] https://www.copilul.ro/comunicare-copii/comportament-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii-a8862.html

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învățământ primar: Dinu Adriana
Școala Gimnazială Nr. 3 Palanca, Structura Stoenești

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Regulile de comportament și educația oferită în primii 7 ani de viață copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulilele de comportament sau interdicțiile pe care i le stabilesc părinții sau educatorii.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.
Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltatăm mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Trebuie încurajat să se exprime, lăsat să termine ce are de spus şi să nu I se facă observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhib ecopilul. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut.

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas. Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină. În băncile din clasele pregătitoare se înşiruie fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa pregătitoare cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă? Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii, sau a lipsei celor 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1. *Educația timpurie în România*,Step by step-IOMC-UNICEF, Vanemmonde. 2004
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților,*Editura Aramis, București, 2002
3. www. didactic.ro
4. www. copii.ro

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Prof. Dinu Claudia-Floriana
Școala Gimnazială Nr.3, Doicești

Familia există din cele mai vechi timpuri, iar copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinţilor este legat de apariţia sentimentului familiei şi a sentimentului copilăriei . Cele două sentimente s-au construit treptat ,unul pe baza celuilalt ,implicând asumarea unei funcţii afective atât în raporturile dintre soţi, cât şi în raportul dintre părinţi şi copii .

Un dascăl poate să-şi arate măiestria şi atunci când este nevoit să predea părinţilor lecţia privind rolul pe care pot să-l aibă în dezvoltarea intelectuală a copiilor lor. Nu este o lecţie tocmai uşoară, dar merită încercat. Părinții trebuie să înțeleagă că felul în care se îmbracă, modul în care vorbesc, se bucură sau se întristează au pentru copil o mare importanță. El vede sau simte cea mai mică schimbare în ton; orice subtilitate a gândurilor ajunge la el pe căi pe care ei, părinții, nu le observă.

Părinţii sunt primii educatori din viaţa copilului. Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale , deoarece ea influenţează şi modelează persoană umană . Unii merg chiar mai departe şi susţin că acţiunea ei asupra persoanei este atât de mare , încât ea egalează acţiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Noi, adulţii suntem adesea copleşiţi de grijile zilnice şi ne este mai greu să ne aducem aminte cum vedem lucrurile prin sufletul copilului care am fost .

Începând din primii ani de viaţă, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini. Acesta îi oferă copilului primele informaţii despre lumea care-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv.Acest tip de relaţie este hotărâtoare în devenirea personalităţii, nu numai prin faptul că familia mediază şi condiţionează comunicarea şi interacţiunea cu celelalte componente sociale, în special cu şcoala .

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate, fie indirect , prin modele de conduită oferite de către membri familiei precum şi prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinţi –precum şi climatul socio-afectiv în care se ezercită influenţele educaţionale constituie primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme norme şi valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puţin conştientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalităţii, precum şi rezultatele şcolare ale copiilor, comportamentul lor socio –moral .

„Atât timp cât cât tatăl şi mama nu-şi vor pleca fruntea în faţa măreţiei copilului, atât timp cât nu vor înţelege că vorba COPIL nu este decât o altă expresie pentru ideea de MĂIESTRIE,atât timp cât nu vor simţi că în braţele lor doarme viitorul însuşi sub înfăţişarea copilului, nu-şi vor da seama că au tot atât de puţin dreptul şi puterea de a dicta legi acestei noi fiinţe, pe cât n-au puterea şi nici dreptul de a impune legi în mersul aştrilor…”(Ellen Key)

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înţelege cel mai bine afecţiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji . Fiecare copil are propria modalitate de a oferi şi primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai uşor de disciplinat şi de format. Iubirea necondiţionată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care străluceşte în întuneric şi ajută părinţii să-şi dea seama ce trebuie să facă pentru a-şi creşte copilul. Iubirea necondiţionată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face. Familia trebuie să asigure adăpost, hrană, haine, să-şi asume şi răspunderea formării lor mentale şi sentimentale. Fără iubire, copilul va muri din punct de vedere emoţional. Există cinci modalitățíi în care copiii înţeleg iubirea : mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile.

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii. Copiii care sunt ţinuţi în braţe, sunt îmbraţişaţi, sunt sărutaţi, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoţional, decât cei care sunt lăsaţi multă vreme fără un contact fizic. Ţinutul în braţe, în timp ce i se citeşte o poveste, devine amintire pentru tot restul vieţii.

Cuvintele de încurajare hrănesc interiorul copilului dându-i sentimentul valorii de sine şi al siguranţei, căci „ în voia limbii este viaţa şi moartea” (proverb ebraic). Tonul vocii, blândeţea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoţională şi multă iubire. Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil şi o mânie stăpânită vor aduce oricând un câştig însutit. Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative.Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezenţa sa copilului. În multe case, copiilor le este mai greu fără televizor decât fără taţi. Cu cât legătura emoţională dintre copil şi tată este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvenţă. Timpul acordat trebuie să presupună şi un contact vizual plăcut şi plin de afecţiune. A privi copilul în ochi este o modalitate foarte eficientă de a transmite iubire din toată inima către sufletul copilului. Nu trebuie lăsat copilul să creadă că i se oferă iubire pentru că a făcut ceva pe plac în momentul acela, trebuie să i se ofere iubire în mod consecvent, orice ar fi , indiferent de comportamentul lui sau de orice alte împrejurări.

Timpul acordat înseamnă a desfăşura o activitate împreună, cunoscând asfel mai bine copilul, împărtăşind gândurile şi sentimentele. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întodeauna. Darurile sunt o formă de recunoştinţă sau de stimulare. Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie.„Cel mai frumos dar pe care îl puteţi oferi copiilor dumneavoastră este propria sănătate emoţională, fizică, spirituală şi intelectuală.” (Sherill şi Prudence Tippins).

În concluzie, părinţii au un rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înţelepciune, imaginaţie, răbdare şi multă dragoste. Disciplina presupune o misiune îndelungată şi foarte vigilentă, aceea de a călăuzi copilul de când este sugar şi până la vârsta adultă. Părinţii sunt cheia capacităţii copiilor de a învăţa şi de a reuşi în toate direcţiile .

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DINU CONSTANŢA, GRĂDINIŢA NR. 242, SECTOR 5, BUCUREŞTI

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc ”cei 7 ani de acasă”.

De multe ori când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea că nu are “cei 7 ani de acasă”. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești 7 ani. Dar care sunt, concret, metodele prin care un părinte își poate educa copilul în această perioadă a vieții sale? Când vorbim despre “cei 7 ani de acasă” ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are “cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament" **subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.**

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

În primii şase-şapte ani de viaţă, copilul dovedeste mare sensibilitate, receptivitate şi mobilitate. Potenţialul afectiv-voliţional este în creştere, înclinaţiile şi aptitudinile se conturează în această etapă. Copilul dovedeşte şi o mare putere de acumulare şi asimilare de cunoştinţe. Pornind de la particularităţile ontogenetice ale copilului, familia şi grădiniţa trebuie să-i asigure condiţii favorabile de creştere şi dezvoltare, în funcţie de disponibilităţile individuale. Cei care nu beneficiază în familie de condiţii favorabile dezvoltării lor, au şanse de recuperare, dacă frecventează grădiniţa. Aici procesul instructiv-educativ se desfăşoară în funcţie de particularităţile de vârstă şi se urmareşte dezvoltarea armonioasă psihofizică, se stimulează gândirea şi inteligenţa, se formează deprinderile de bază

BIBLIOGRAFIE:

Dumitrana, M., (2000), Didactică preşcolară, Editura V&I Integral,

Tomşa, G., (coord.), (2005) , Psihopedagogie preşcolară şi şcolară, Editura Coresi S.A., Bucureşti.

Vrăşmaş, E.A., (2002), Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti.

CEI SAPTE ANI DE ACASA!
IMPREUNA VOM REUSI!

Prof. Inv. Primar Dinu Cristina Ionela
Sc. Gim „C-tin Brancoveanu”, Slatina, Olt

Colaborarea dintre familie şi şcoală este un factor esenţial în procesul de educare a şcolarilor. Numai împreună putem reuşi să dăm societăţii un cetăţean pregătit , gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaţioneze, să se integreze în colectivitate , să facă faţă cerinţelor acesteia.

Familiile în societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiţie crescută pentru obţinerea atenţiei copiilor şi, uneori, din dorinţa de a le oferi siguranţa economică, petrec mai puţin timp cu cei mici. Dacă mai există şi lipsă de comunicare între şcoală şi familie , situaţia devine mai complicată. De aceea, şcolile încearcă să vină în întâmpinarea părinţilor prin organizarea unor activităţi comune, un rol important având-l lectoratele deoarece prin intermediul acestora cadrele didactice îi pot îndruma pe părinţi, îi pot face să înţeleagă rolul pe care îl are parteneriatul şcoală-familie în procesul de instruire a copiilor.

Parteneriatele eficiente sunt planificate şi implementate cu grijă , personalul şcolii trebuie să se instruiască şi să ceară la nevoie ajutorul unor specialişti în consiliere şcolară pentru a pune în practică cooptarea părinţilor. Un prim pas este evaluarea , la începutul anului şcolar , a nevoilor, perspectivelor şi modelelor părinţilor, în ceea ce priveşte implicarea şcolară. Această evaluare îl ajută pe cadrul didactic în planificare şi în transmiterea mesajului către părinţi că le este apreciată opinia şi că va fi luată în considerare de către şcoală.

Dacă până în prezent acest parteneriat şcoală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat „responsabilitatea şcolii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. Analizând documentele recente emise în cadrul Consiliului Europei (organizaţie internaţională cu rol important in stabilirea standardelor educaţionale internaţionale, şi care influenţează major politicile sociale, respectiv educaţionale, în cadrul Uniunii Europene) se remarcă o nouă abordare privind dezvoltarea acestui parteneriat.

Îi încurajează pe părinţi să stabilească ţelurile de atins pentru copiii lor şi pe cadrele didactice să stabilească obiectivele de realizat mai departe pentru obţinerea succesului şcolar. Obiectivele sunt precizate la începutul anului şcolar şi pot fi scrise într-un contract între părinţi , cadrele didactice şi elevi. Acest contract poate lista responsabilităţile fiecăruia şi este semnat de fiecare dintre participanţi. Scopul contractului este acela de a-l ajuta pe elev să înveţe, mai ales dacă fiecare elev are pentru el anumite obiective specifice, stabilite în colaborare părinţi-cadru didactic.

Acest tip de contract se constituie ca un sistem de obligaţii reciproce în cooperarea părinţilor cu profesorii şi implică colaborarea părinţilor în activităţile şcolare, nu numai sub aspect economic, respectiv de a participa, susţine şi evalua eforturile şi acţiunile financiare ale şcolii, ci şi sub aspect educaţional-cultural. Această tendinţă prezentă deja în unele ţări vest-europene, în cazul societăţii româneşti este doar un proiect.

Părinţii îşi sprijină copiii în multe feluri : le oferă acoperiş, hrană, îmbrăcăminte, protecţie, dragoste, dar ei trebuie să –i ajute şi cu activitatea la clasă.

A le arăta copiilor că şcoala este importantă se poate face în mai multe moduri , dar colaborarea cu şcoala este cea care duce la obţinerea unor rezultate bune în procesul de învăţământ. Putem aminti aici lectoratele cu părinţii, cu activităţi practice, pe ateliere de lucru şi cu informaţii cât mai complete după o consultare în prealabil a părinţilor cu privire la temele de abordat, care i-ar interesa pentru a-şi putea ajuta copiii şi pentru a fi pe aceeaşi lungime de undă cu şcoala. Ideal ar fi să existe la biblioteca şcolii materiale pe care părinţii le pot consulta, venind astfel în întâmpinarea acestora pentru rezolvarea problemelor ce apar pe parcurs.

Chiar dacă şcoala organizează activităţi frumoase şi utile pentru părinţi şi pentru copiii lor, este posibil ca participanţii să nu fie într-un număr foarte mare, atunci ar fi posibil ca, prin iniţiativa părinţilor de a organiza la rândul lor unele activităţi, să se vadă cu adevărat că acestora le pasă, şi ar obliga şcoala la mai multă deschidere şi cooperare.

Părinţii îşi pot asuma şi rolul de profesori în anumite situaţii. În primul rând ştim că de la ei copiii au , la intrarea în clasa I , multe cunoştinţe generale. Rolul părintelui nu se încheie odată cu începerea clasei I, în responsabilitatea acestuia intră : stabilirea programului de lucru al elevului şi locul pentru teme, cititul împreună cu copilul, convingerea că tema este bine înţeleasă şi terminată, discuţiile despre ceea ce s-a întâmplat la şcoală în timpul zilei.

Părinţii se por oferi voluntari la activităţi la care au experienţă, pe care le-o pot împărtăşi elevilor (de exemplu :cu referire la domeniul în care lucrează). Copiii îşi văd părinţii în acţiune şi simt că au şi ei o contribuţie importantă în comunitatea şcolară.

Părinţii pot colabora cu învăţătorii interesându-se în ce mod şi ce anume s-a predat . Utile sunt consultaţiile cu părinţii, în special la clasa I, situaţii în care cadrele didactice explică noutăţile din curriculum, ce obiective se urmăresc, ce modalităţi de predare se folosesc, ce se aşteaptă de la copii. Participarea părinţilor la astfel de activităţi îi ajută pe aceştia să fie alături de copii, să-i îndrume pentru a se obţine rezultatele aşteptate.

Dacă politica şcolii permite părinţilor, aceştia pot participa la ore oricând.

Comunicarea constantă , continuă cu părinţii , pe parcursul anului şcolar, pe teme ca : regulile clasei, aşteptările, scopurile îi implică pe aceştia în procesul educaţional.

Părinţii sunt informaţi la şedinţele lunare sau în scris în legătură cu acele concepte care sunt de predat, ce trebuie aprofundat, consolidat acasă, tipurile de acţiuni la care pot colabora părinţii în perioada următoare.

Comunicarea dintre părinţi şi cadre didactice vizează, dar nu se limitează la situaţia şcolară, politica şcolii în ceea ce priveşte elevii, proceduri, activităţi comunitare, opţiuni educaţionale, modalităţi în care familia poate ajuta şcoala…

O modalitate modernă de comunicare, ce poate veni în ajutorul părinţilor foarte ocupaţi, poate fi comunicarea prin intermediul e-mail-ului .

Conform unui studiu pe tema comunicării dintre familie şi şcoală, s-a constatat că este bine ca părinţii să fie înştiinţaţi şi când copilul are o performanţă notabilă. Astfel , familia are oportunitatea de a privi mai încrezătoare informaţiile despre şcolar şi , în urma unei astfel de abordări, este mai receptivă la sugestiile cadrelor didactice.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. DINU FILA
Grădinița Zâna Florilor
Sector 6, București

Prezentul și viitorul societății precum și bucuria familiei este copilul. Societatea și familia sunt responsabile de creșterea și dezvoltarea copilului, cu respectarea tuturor drepturilor care li se cuvin: la viață și dezvoltare, la identitate, la nediscriminare, participare în interesul lor. Copilul mic are un potențial uriaș de receptare a informațiilor și cunoștințelor și de formare a deprinderilor care-i vor folosi în viitor. Alături de asigurarea sănătății și îngrijirea cu dragoste părintească, educația are un rol primordial pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Copilul ajuns la vârsta de 3 ani, are vârsta ideală pentru a începe o educație care să-i asigure inserția socială a copilului în școală și apoi în societate. La această vârstă copilul începe să socializeze, să-și dezvolte abilități intelectuale și practice care îl vor ajuta să facă față cerințelor de mai tărziu ale sociatății. Descoperirile recente ale științelor sociale și ale disciplinelor bio-psiho-sociale incearcă să identifice factorii care contribuie la un start cât mai adecvat în viața copilului, pornind de la premisa că, pentru orice copil, nici o perioadă nu va conta mai mult în viață ca primii ani. Educația este srâns legată de parentalitate deoarece părintele și în general familia nu pot lipsi din acest cerc educațional. Familia este partenerul cheie în educația copilului, iar relația familie-instituții de învățământ specializate (creșă, grădiniță) și comunitate este hotărâtoare pentru traseul educațional al copilului. Parteneriatul și lucrul în echipă al acestora reprezintă cheia succesului.

Studiul de caz al unui copil conturează portretul copilului, descrie și evidențiază evoluția copilului în domeniul dezvoltării și evaluează caracteristicile copilului, adaptabilitatea și comportamentul lui la inceput dar și stimulii care au contribuit la progrsul lui, la posibilitățile lui de învățare. Progresul personal al copilului poate fi diferit: unul vorbește mai devreme și are o capacitate mai mare de a relaționa cu adulții, cu colegii mai mari, altul vorbește mai târziu, dar are mai dezvoltată capacitatea de ascultare și înțelegere. Sunt copii care relaționează mai greu, inclusiv cu copii de vârstă apropiată. Alții au abilități și deprinderi formate in familie. M-am confruntat și cu situația în care unii copii au mai dezvoltat conceptul de stimă de sine, alții dau curs expresivității emoționale mai ușor.

„Cei 7 ani de acasă”este o perioadă optimă pentru educatie și formarea caracterului fiecărui copil, fiind reprezentată de copilărie. Pentru fiecare copil, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului și vor construi „fundația”pentru o viață inchinată binelui, frumosului și adevărului.

Amalia, o fetiță de 5 ani, provine dintr-o familie cu venituri mari. În prima zi de grădiniță a venit însoțită de mama si de bonă. S-a arătat încântată de faptul că putea să se joace cu alți copii, că avea multe jucării și prin urmare a fost tare fericită în primele zile, a respectat toate regulile clasei și s-a adptat la cerințele grădiniței. Dar pentru ca nuvelul de cunoștințe era mediu și vocabularul sărac, fetița era stingheră, nu comunica.Acasă a stat mai mult cu bona care-și vedea de treaba ei și fetița cuminte se juca singură. Nu avea deprinderi formate de nici un fel. Ambiția ei însă a făcut-o să se adapteze repede învățând multe lucruri. După doua luni de frecventare se exprima corect, desena, respecta culorile și conturul desenului, realizând fișe corecte. A învățat poezii și căntece si s-a integrat în colactiv pentru pregătirea serbării de Crăciun. Mama Ameliei nu a putut petrece o zi cu copilul în grădinițăașa cum s-a întâmplat cu mămicile celorlalti copii. O parte din părinți au participat la activitățile grupei. Modelarea comportamentului social-moral al copilului a dat roade. Și mama și-a dat seama că nu e de aluns ca preșcolarul să știe ce este bine și ce este rău, ce este permis și ce este interzis. Este necesar să știe să fie cinstit,onest,corect etc. În formarea copilului, exteriorizarea lui în fapte de conduită morală reprezintă o importanță decisivă. Nici un copil nu se naște sincer, sociabil, harnic etc. ci toate acestea se dobândesc în în cursul procesului educațional.Formarea trăsăturilor este în strănsă legătură cu experienta personală și socială pe care copilul a acumulat-o de la naștere și în cursul întregii sale vieți în familie, în grădinită, în școală etc. Rolul familiei și al grădiniței este de a lăsa copilul să se orienteze singur în multitudinea de fapte și atitudini ce se manifestă în jurul lui și de a organiza o ambianță potrivită, din care copilul să se alimenteze cu impresii pozitive. Odată cu formarea acestor trăsături pozitive, am combătut pe cele negative. În funcție de familia din care provine, copilul, la intrarea în grădiniță, are sau nu are reprezentări simple referitoare la ce este bine să facă sau ce nu este permis să facă într-o imprejurare oarecare. În grădiniță se formează cu cea mai mare ușurință automatismele ce stau la baza deprinderilor de comportare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step,IOMC- UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Ecaterina Vrăşmaş, Consilierea şi educația părinților, Edit. Aramis, Bucuresti, 2002
3. P.,Emil, R.,Iucu, Educația preşcolară în Romania, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interactiunea părinți copii, Edit. Medicală Amaltea,1998
5. www.didactic.ro

Familia, mediul prioritar pentru creşterea şi educarea copiilor

Prof.înv.primar Dinu Georgeta
Școala Gimnazială Nr.7 Galați

Prin caracterul său stabil și coerent, familia este mediul educogen primar, cu valențe formative esențiale pentru dezvoltarea normală a copilului.Apartenența copilului la familie este condiționată de siguranța afectiv materială și afectiv esențială pentru dezvoltarea psihică, îndeosebi în etapele timpurii ale evoluției acestuia.Din această cauză, separarea copilului de familie poate determina perturbări grave ale echilibrului lui biopsihic.

Familia este cel mai adecvat mediu de structurare intelectuală,afectivă şi volitivă a personalităţii copiilor, climatul şi atmosfera familială devenind cadrul de ambianța materială, spirituală și afectivă în care se vor forma copiii. De aceea, eventualele carențe materiale ale mediului și climatului familial, influențează în mod negativ dezvoltarea psihocomportamentală a copiilor.

În prezent, familia că unitate socială s-a modificat foarte mult atât la nivel structural, cât și la nivel atitudinal în sensul creșterii ratei divorțurilor și a tensiunilor și conflictelor intrafamiliale. Situația existența pe plan familial se poate răsfrânge negativ asupra maturizării fizio-psihice, fiziologice și sociale a copiilor lăsând sechele în structura psihică și de personalitate a acestora. În familiile de astăzi, legăturile sunt mai puțin durabile , pe considerentul că oamenii nu mai acceptă să conviețuiască împreună dacă nu se înțeleg bine, nici măcar de dragul unui copil, față de care au anumite responsabilități.

Se vorbește tot mai mult despre existența unei adevărate „crize” a familiei moderne. Această stare critică poate fi determinată de inversarea rolurilor soț-soție, de dispariția unor roluri tradiționale , de problemele materiale, sau de absența părinților din cadrul căminului pentru îndeplinirea sarcinilor socio-profesionale, ceea ce determină o mai slabă preocupare a lor, pentru educația copiilor.

Familia este primul mediu în care copilul experimentează relații și el va dezvolta relații în afară acestui mediu, pornind de la modelele pe care le-a preluat de aici. De aceea, un copil are nevoie de legături emoționale stabile, de sentimentul apartenenței necondiționate la un grup de persoane (în esență familia sa), de un mediu securizat care să-i permită experiențe normale de viață. Cei mai mulţi părinţi doresc să fie implicaţi în educaţia copiilor, dar mulţi nu ştiu cum să facă acest lucru. În conversaţiile din viaţa curentă, ascultarea nu mai este o practică prea răspândită. Nu mai avem timp de calitate pentru a asculta atent. Indiferent dacă părinţii vor sau nu să transmită copilului valorile şi credinţele lor, el va absorbi o parte din ele prin simplul fapt că trăieşte împreună cu ei. Aşadar, copiii sunt reprezentarea exterioară a noastră, a părinţilor. Ei vor participa la ritualurile şi tradiţiile familiei şi se vor comporta ca atare şi în exteriorul căminului.

Drumul către dezvoltarea unui sistem de valori nu este nici drept, nici fără greşeli. El cere un proces permanent de informare şi flexibilitate construită pe fundamente solide. Cunoaşterea de sine, dorinţa de a asculta copilul şi a te schimba atunci când este nevoie şi, mai presus de toate, o demonstraţie a respectului faţă de tradiţii vor ajuta mult relaţia dintre părinte şi copii. Dacă alegerea valorilor şi principiilor este, în cazul fericit, democratică, în alegerea copilului, părintele trebuie să-i ofere baza pentru aceasta, prin ideile, întrebările, răspunsurile şi, mai ales, acţiunile sale. Inteligenţa emoţională îşi spune cuvântul şi are o importanţă majoră la copil, de la o vârstă cât mai fragedă. O astfel de relaţie este baza dezvoltării la copii a empatiei, stimei de sine, relaţiilor bune cu adulţii şi copiii, a abilităţii de gestionare a emoţiilor, a bunătăţii şi blândeţii. Copilul este o ființă cu însușiri calitative diferite de cele ale adultului și are, în mod legitim, dreptul de a ocupa o poziție privilegiată și de a se bucura de un „tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea și educația copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Când vorbim de familie, ne referim în primul rând la părinți, dar un loc foarte important îl are în viața copilului familia externă, formată în mod tradițional din bunici și rude până la gradul al IV-lea. Familia extinsă îl ajută pe copil să-și cunoască rădăcinile, să-și întregească experintele de viață de familie, să dezvolte relații multiple și complexe.De aceea este foarte important pentru fiecare copil să își cunoască rudele și să se bucure de relații personale cu acestea. În plus, familia extinsă este principala relație de suport pentru părinți. În special bunicii pot fi un sprijin real pentru părinți și, de multe ori, reprezintă principala resursă pentru prevenirea separării.Toți copiii au nevoia și dreptul de a fi îngrijiți și crescuți de părinții lor într-o manieră competentă.

Familia rămâne grupul social vital în asigurarea îngrijirii, protecției și educației copilului. În contextul schimbărilor sociale se constată o diversificare a modelelor familiale: frecvența crescândă a coabitărilor (concubinaje), creşterea numărului divorțurilor, a familiilor cu un singur părinte, opțiunea unor femei de a avea un copil în afara căsniciei, noile forme coexistând cu modelul „clasic" al familiei conjugate.

Într-o lume în care toate instituțiile și toate tipurile de raporturi sociale se schimbă în ritm accelerat, familia nu poate rămâne neschimbată și nu trebuie absolutizat un model sau altul de organizare familială.Toate aceste schimbări nu trebuie interpretate că o criză a familiei, ci mai repede că adaptări ale conduitei individuale la schimbările demografice, economice și materiale care afectează societățile în ansamblul lor.

Dezvoltarea personalității copilului este rezultatul unui ansamblu de factori : familiali, școlari, comunitari. Factorii familiali sunt, ca proximitate și importanță, cei mai benefici în dezvoltarea unei personalități armonioase, în securitatea fizică, afectivă și materială a copilului. Indiferent de modul de organizare, mediul familial întemeiat pe un sistem de interacțiuni afective intense este apt de a reacționa la trebuințele copilului, de a participa și favoriza elaborarea personalității, a imaginii sale de sine și despre lume.

Familia este cea mai în măsură să răspundă nevoilor copilului, afectiv ceva mai adecvată trebuințelor lui pentru că numai aceste relații afective și sentimente de dragoste îl fac pe părinte să înțeleagă și să intuiască mai ușor copilul și starea lui de copilărie. În familie își poate satisface nevoile sale primare, își poate manifestă frustrările inevitabile, temperate de dragostea părinților. În familie, copilul poate să-și investească toate resursele emoționale și să învețe să și le controleze pentru că aici ar trebui să fie în mod sigur un mediu - mai ales afectiv – garanție pentru o dezvoltare armonioasă.

Dacă un copil este singur la părinți el tinde să fie mofturos, egoist, capricios datorită părinților care doresc să-i facă toate poftele.În familiile cu mai mulți copii, afecțiunea părinților se îndreaptă către toți copiii. Părinții trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Această autoritate nu trebuie obținută cu ajutorul pedepselor sau a violenței și nici printr-un exces de bunătate și satisfacerea oricărei dorințe. „Adevărată autoritate derivă din exigența părinților față de comportarea copiilor, îmbinată cu respectul față de aceștia. Copilul trebuie să simtă iubirea pe care părinții i-o poartă, dar este necesar să știe că nu-i vor îngădui orice capriciu.

Dragostea este, astfel, nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură". Nu în ultimul rând, pentru a fi un bun mediu educativ, familia trebuie să aibă o situație economică aptă să satisfacă trebuințele de prim ordin ale membrilor săi". Educarea unui copil nu este un lucru atât de ușor.Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior.În prezent există o mulțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinţilor. Majoritatea părinţilor socotesc că vârsta de 6-7 ani, când copiii lor calcă pentru prima oară pragul şcolii, este o etapă în care rolul lor în educaţia copiilor scade foarte mult, dacă nu chiar dispare.

Dimpotrivă, acum rolul lor se dublează: acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit, iar în relaţia cu şcoala pot colabora cu alţi membri ai comunităţii şcolare pentru a crea un climat care sprijină învăţarea, atât în şcoală, cât şi în afara ei. Educaţia nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv şcoala, dar nici părinţii; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părţi implicate.

Importanța celor ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Învățământ Preșcolar DINU MĂDĂLINA CAMELIA
GRĂDINIȚA CU P.P. „TUDOR VLADIMIRESCU”

Familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat,educaţia în familie precedând-o pe cea instituţională. Copilul, în primii ani de viaţă este dependent de părinţi, iar aceştia nu trebuie să fie preocupaţi doar de latura fizică a îngrijirii lui,ci să aibă în vedere educaţia psiho-socială, corelând posibilităţile fizice cu cele psihice. Educaţia în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educaţia sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluţia fizică,urmărindu-se concomitent educaţia intelectuală, morală în scopul formării caracterului.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume şi viaţă, despre fenomene din natură şi societate, copilul le primeşte din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el îşi însuşeşte limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinţii vor fi atenţi la felul cum pronunţă copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăţi vocabularul, îi vor învăţa să se exprime corect şi coerent. Ei trebuie să acorde o mare atenţie întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaştere,al curiozităţii lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii îşi însuşesc primele cunoştinţe, îşi formează primele reprezentări şi dobândesc experienţe morale. Părinţii îi învaţă de timpuriu să înţeleagă ce este „bine”şi ce este„rău”, ce este „permis”şi ce este „interzis”.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deşi începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului faţă de alţii exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie,sfaturile şi îndemnurile pe care le-a primit de la părinţi, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile şi faptele lorde conduită. Unii părinţi nu înţeleg că adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu ştie cum trebuie să se comporte, nu dispune de experienţa morală necesară, nu cunoaşte cerinţele faţă de comportarea lui.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relaţii juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relaţiile dintre părinţi şi copii este stima reciprocă dintre aceştia, dragostea părintească raţională faţă de copii,consecvenţa şi unitatea cerinţelor pe care le formulează părinţii şi ceilalţi membri ai familiei faţă de copii,exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile şi faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Experienţa educaţiei în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiţi de orice fel de griji şi eforturi, ei devin egoişti, nu-şi iubesc cu adevărat părinţii, se înstrăinează de ei şi nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări Părinţii sunt datori să-i găsească copilului tovarăşi de aceeaşi vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l „acopere”, să-l silească să-şi petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alţi copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieţii. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual şi moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv şi prin colectivul de copii.

Având în vedere că anii copilăriei sunt şi anii grădiniţei, specificul muncii educative din grădiniţă presupune şi organizarea unor activităţi cu familiile copiilor, nu fiindcă acestea ar căuta să se sustragă de la îndeplinirea atribuţiilor lor educative, ci pentru că, de foarte multe ori, nu ştiu sau nu pot face acest lucru în condiţii corespunzătoare. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condiţiilor de viaţă pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educaţia şi instrucţia copilului şi un continuator al cerinţelor impuse de practica educaţională instituţionalizată.

Bibliografie

1. Anghelescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului“, editura Medicală, Bucureşti, 1989
2. Ciofu Carmen, „Interacţiunea părinţi-copii“, editura Medicală AMALTEA, 1998
3. Vrăsmaş Ecaterina Adina, „Consilierea şi educaţia părinţilor“, editura Aramis, Bucureşti, 2002

Cei șapte ani de acasă

Prof.Dinu-Stănciulescu Violeta Elena

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie. De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

MODELE. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ŞI PEDEAPSA. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Educaţia celor 7 ani de acasă

Prof. Camelia Dinuţă
Şcoala Gimn. „Al. Ştefulescu”, Tg-Jiu

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Cei 7 ani de acasă definesc educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Prof.înv.primar DÎRLECI Gina-Eugenia
Colegiul Național de Informatică *Matei Basarab*
Râmnicu Vâlcea

„Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul în familie.”

Copilul *trăieşte* faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute conștient decât de copiii foarte inteligenți, ele sunt percepute mai mereu de inconștientul care le emite. Felul în care un copil percepe şi stochează în inconștient mesajul ascuns al propozițiilor care îi sunt spuse de către figurile parentale, îi vor pecetlui destinul, „şi numai un miracol îl poate schimba” (Eric Berne).

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu, *familia*, este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea, prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de părinţi depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – *bună creştere* – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinţii i-o dau. *A fi bine-crescut* nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii, cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor ***şapte ani de-acasă***.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, prin expresia: *un copil bine crescut*, regăsim:

- ***Salutul*** - este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând, pe urmă, firesc cu „*Bună ziua!*”.
- ***Comportamentul în public*** - *Un copil bine crescut* ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- ***Comportamentul cu prietenii*** - Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă faptul că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. *Un copil bine crescut* îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- ***Înţelegerea normelor sociale*** - Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce *se face* şi ceea ce *nu se face* în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem: *Te rog!*, *Mulţumesc!* şi *Cu plăcere!*, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.
- ***Manierele la masă*** - O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.
- ***Recunoaşterea greşelilor*** - *Îmi pare rău*! este, la fel ca şi *Te rog!*, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.
- ***Tact şi toleranţă*** - *Un copil bine crescut* învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Pentru mine, personal, ***cei 7 ani de-acasă*** înseamnă:

- ***Copilul să-și poată evalua obiectiv poziția în raport cu o situație*** - trebuie să știe ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea să facă, etc.;
- ***Copilul să știe să își susțină părerile și să-și apere interesele fără a deranja pe cei din jur*** - să folosească un limbaj politicos, să nu se miorlăie, să nu fie obraznic, dar să exprime ceea ce simte, nu să evite să-și spună părerea;
- *Copilul* ***să fie atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jur, ca să poată evita situațiile cu potențial periculos și, ca revers al medaliei, să poată oferi un ajutor la timp cuiva*** - începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenția acordată traficului, pietonilor, adică să nu meargă pe stradă cu căștile în urechi, trimițând SMS-uri, izbindu-se de alți pietoni și ignorând culoarea roşie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, să adune fructele cuiva care și-a rupt sacoșa, să urce în pom după o pisică speriată, etc.;
- *Copilul* ***să știe să piardă*** și automat, să-și focalizeze frustrarea spre ceva constructiv, ***dar și să câștige cu eleganță***, fără a-l umili pe cel care a pierdut.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ...”

Prof.Doarvoas Florentina
Scoala Gimnaziala Nr.1 Bicazu-Ardelean
Jud. Neamt

„Daca esti parinte, deschide-i copilului usile catre directii necunoscute pe care sa le poata explora. Nu fa sa-i fie frica de necunoscut, acorda-i sustinere.” ***Osho***

Lumea în care se dezvoltă copiii noştri este complexă şi contradictorie. Idealul educaţional de azi îl reprezintă omul care stăpâneşte schimbarea, ceea ce presupune nu numai adaptarea la realitate, ci şi permanenta interogaţie asupra soluţiilor găsite .

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal. Omul viitorului este cel care formulează şi adresează întrebări, iar dimensiunea morală constituie o premisă în acest demers.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educaţia copiilor şi nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educaţia creştină. Fiecare părinte poate descoperi noi şi noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoaşterea lui Dumnezeu. Cel mai important lucru este ca aceştia să fie crescuţi într-un mediu de credinţă, în care să simtă cât de importantă este pentru părinţii lor legătura cu Dumnezeu.

Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune şi ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învăţat atât acasă, cât şi la grădiniță/școală! Văzând că părinţii merg la biserică nu numai de Paşti şi de Crăciun, ci în fiecare Duminică şi sărbătoare, şi chiar şi când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului şi se vor simţi *acasă* în ea.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

✓ **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

✓ **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

✓ **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

✓ **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Una dintre marile crize ale zilelor noastre este lipsa de modele vii. Tinerii simt nevoia să imite, să copieze anumite gesturi şi atitudini. Dar, din nefericire, modelele pe care le imită tinerii de astăzi sunt exemple de rătăcire şi de deviere de la viaţa cuviincioasă. Nu ar fi nimic rău să aibă ca model un actor sau un cântăreţ care duce o viaţă curată, care are un mesaj bun, folositor pentru oameni. Dar aproape toate modelele tinerilor sunt oameni plini de patimi, plini de vicii. Tinerilor trebuie să li se prezinte şi altfel de modele. Pentru orice creştin modelul este Hristos şi fiecare trebuie să fie conştient de acest adevăr. Dar e destul de greu ca un tânăr să-L aleagă ca model pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu.

În **„cei șapte ani de acasă”** e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”), însoţită de rugăciune, este de mare folos. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„șapte ani de-acasă”**. „Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*)

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Rolul familiei în dobândirea celor şapte ani de acasă

DOBÎNDĂ LENUŢA-Prof. Învăţământ preşcolar
Grădiniţa cu Program Prelungit Făget
MARCU ILEANA-Prof. Învăţământ preşcolar
Grădiniţa cu Program Normal Temereşti

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Educația începe în primii ani de viață, în familie și continuă pe tot parcursul vieții. Importanța familiei și a implicării acesteia în modul de dezvoltare afectivă și intelectuală a copilului este definitorie.

Orice copil trebuie iubit necondiționat și acest lucru se arată zilnic! Să iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de rezultatele intelectuale obtinute, el este unic prin ceea ce este el, el se va simți apreciat și atunci va percepe într-un mod pozitiv regulile transmise. Cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Rolul familiei este acela de a asigura copilului un mediu optim de viaţă, afecţiune, ocrotire şi dragoste. Ea reprezintă modelul de viaţă pentru copil pe care îl cunoaşte şi şi-l însuşeşte de la naştere.

Părinţii sunt primele modele şi cele mai importante în dezvoltarea socială, emoţională, etică a copilului. Părinţii sunt cei care doresc pentru copiii lor binele şi fericirea, ei îi iubesc sincer şi dezinteresat. Misiunea de părinte nu este uşoară dar e cea mai frumoasă, părinţii se tem să nu facă greşeli. Participarea copilului la activităţile din familie şi asumarea unor responsabilităţi îl pregătesc pentru căpătarea independenţei, pentru integrarea socială. Timpul petrecut în mod activ cu părinţii, cu fraţii sau cu bunicii ajută copilul să coopereze cu membrii familiei. Se ştie că educaţia din familie este una din manifestările educaţiei informale care se realizează implicit, permanent, cu sau fără intenţie conştientizată, prin utilizarea resurselor obişnuite, cu îndeplinirea funcţiilor normale ale vieţii de familie.

Familia asigură hrana şi îmbrăcămintea copilului , îl fereşte de pericole, dar coplul trebuie lăsat să își exprime emoțiile și sentimentele, numai așa va reuși să rezolve conflictele pe cale pașnică și să- și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevărul, chiar dacă de multe ori poate nu convine ceea ce a făcut ! *Cei șapte ani de acasă* vor constitui fundația pentru construcția unei vieți închinate binelui frumosului , adevărului.

Modul în care ne creștem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depine de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși, și toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Este foarte important ca părinții să respecte regulile de bune maniere în familie, să folosească formulele de politețe și cu siguranță, copilul îl va imita. Dacă părinții ar cunoaște aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mai bună.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog și care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate; un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă. Educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de relația afectivă dintre copil și părinți, de specificul de dezvoltare a copilului și, nu în ultimul rând, de valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite .

Educatia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, să citească şi să devină un bun exemplu la şcoală. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

În timpul petrecut acasă, copilul învaţă bunele maniere, imitând comportamentul adulţilor din familia sa. Învaţă să salute, să îi respecte pe cei din jurul său, să se adreseze cu „dumneavoastră”, să spună „te / vă rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, să îşi asume greşelile şi să îşi ceară scuze atunci când a greşit.

Unui copil care a fost lăsat să se adreseze tuturor (chiar şi străinilor) cu „tu”, îi va veni greu să se adaptezela şcoală, unde trebuie să respecte anumite reguli de conduită şi de politeţe. De aceea, părinţii ar trebui să stabilească şi să impună reguli şi limite.

Influentele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie *direct,* prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate, fie *indirect,* prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum şi prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinţi pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare-precum şi climatul socio afectiv în care se exercită influenţele educaţionale constituie primul model social cu o influenţ hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare sşi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puţin conştientizate, determină în mare masură dezvoltarea personalităţii, precum şi rezultatele şcolare ale copiilor, comportamentul lor sociomoral.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ciofu Carmen , Interacțiunea părinți- copii , Editura Medicală Amaltea , 1998
2.Bonchiş, Elena. (coord.) (2011). Familia şi rolul ei în educarea familiei. Iaşi: Editura Polirom.
3.Ionescu, M., Negreanu, E., (2006), Educaţia în familie, Bucureşti, Editura Cartea Universitară
4.Vrăsmaş, Ecaterina Adina. (2003). Consilierea si educaţia părinţilor. Bucureşti: Editura Aramis.

Familia şi importanţa celor şapte ani de acasă

Prof. înv. primar, Doboş Felicia
Şcoala Gimnazială Răchiteni, Iaşi

Importanţa " celor şapte ani de acasă" este un subiect care ne urmăreşte e fiecare individ în parte din momentul în care interacţionăm cu persoane din mediul înconjurător şi suntem puşi în postura de a revela un anumit comportament care sa denote o „bună creştere". Dar ce înseamnă de fapt acest lucru? Fiecare familie, în funcţie de educaţia primită, vede lucrurile în manieră proprie şi transmite copilului valorile si normele însuşite, care, automat diferă de la familie la familie, exceptând principalele caracteristici ale comportamentului uman, de cand copilul începe să vorbească, care sunt generale...salutul, respectul, reacţiile emoţionale, mâncatul civilizat etc.

Psihologul Eric Berne, întemeietor al „analizei tranzacţionale" ilustrează câteva idei clare despre viaţa de familie şi importanţa perioadei petrecută în familie în primii ani ai copilariei, care contribuie la formarea noastră ca oameni." Copilul se naşte liber, dar învata în scurt timp ca lucrurile nu stau chiar aşa. În primii doi ani de viaţa el este programat in principal de mama.",... „Programarea parentală stabileşte cand şi cum sunt exprimate imboldurile cand şi cum sunt impuse restrictiile. Ea foloseşte circuitele preexistente şi le programează într-o anumita manieră, pentru a obţine anumite rezultate sau rasplaţi. Ca urmare a acestei programări apar noi trasături, care reprezintă compromisuri între imbolduri şi controlul acestora. Din lacomie şi renunţare rezultă rabdarea, din caracterul masculin sau feminin şi reticenţă rezultă masculinitate şi feminitate, din lupta şi moderaţie rezultă iscusinta, iar din dezordine şi ordine rezulta firea ingrijita. Toate aceste trasături - rabdare, masculinitate şi feminitate, iscusinta şi fire ingrijita - sunt învatate de la parinţi şi programate în perioada de modelare, intre doi şi şase ani. Fiziologic, programarea înseamnă facilitare, crearea caii de rezistentă scazută. Operational, înseamna ca un stimul dat va determina, cu un grad mare de probabilitate, o reactie deja întipărită. Fenomenologic, programarea parentală inseamna ca o reactie este determinată de directivele parentale, voci inregistrate anterior, care pot fi auzite dacă individul ascultă cu atentie ce se petrece in mintea lui."

Deci, educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie. Copilul **trăieşte** faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copiii foarte inteligenţi, ele sunt percepute mai totdeauna de inconştientul care le emite apoi conştientului în situatii similare de viaţă cu cele în care au fost date. Felul in care un copil percepe şi stochează în inconstient mesajul ascuns al propozitiilor care îi sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (şi numai un miracol îl poate schimba- Eric Berne). Dar, copilul învaţă nu doar imitând ci şi din cuvintele, propoziţiile pe care parintele le transmite copilului, din consecvenţa pe care parintele o are faţă de respectarea anumitor reguli, principii.

Este ştiut faptul că orice copil îşi iubeşte parinţii şi aproape orice parinte îşi iubeşte copilul, drept care are tendinţa de a îi oferi tot ce îşi doreşte, de a-i „face e plac", pentru a-l vedea fericit, multumit. Dar, oare aceste lucruri duc la o bună formare a copilului? Sigur, nu! Toate trebuie facute cu măsură şi cu folos. Normele de conduită se învaţă în familie, aici copilul deprinde principalele reguli de purtare, iar primii ani petrecuţi în sânul familiei contribuie la conturarea unui comportament social adecvat. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot, ulterior, decât să confirme şi să consolideze/ dezvolte normele deja deprinse din familie.

Pe lângă educaţie, familia trebuie, în „cei şapte ani de acasă" să susţină micile pasiuni ale copiilor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură ("Să pregătim masa"; „Să măturăm şi să ștergem praful împreună"; „Să sortăm fructele/legumele"; „Să adunăm şi să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele" „Să facem împreună gogoşi/plăcinte!"), este de mare folos.

A avea cei şapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună cuviinţă, tot timpul, în orice situaţie, cu toată lumea.

Bibliografie: “Cei şapte ani de acasă” Codul bunelor maniere pentru copii, Michiela Poenaru, Ed. Coresi, 2012

https://scorilos.files.wordpress.com/2011/04/eric-berne-ce-spui-dupa-buna-ziua.pdf

Ce ar trebui să învețe un copil în cei șapte ani de acasă?

Prof.înv.primar Doboş Maria
Şcoala Gimnazială Răchiteni, Jud.Iaşi

Putem să inițiem copilul în științe, să facem experimente chimice în bucătărie, să-l ducem în toate orășelele cunoașterii din lume și să-i cumpărăm mii de cărți. Dar dacă lecțiile esențiale nu sunt învățate, așa că nici asta nu va conta așa de mult.

Putem să-l învățăm să împartă jucăriile cu alții, să doneze, să fie tolerant. Însă nici asta nu e sufficient.

Care sunt de fapt, lecțiile esențiale din primii șapte ani de viață?

Răbdarea: când îl învățăm pe copil să aștepte liniștit, să amâne satisfacerea unei plăceir, să își urmeze scopul cu perseverență, să nu bată din picior pentru că ”toate” i se cuvin doar lui, am pus o piatră extraordinară la temelia caracterului său.

Bunătatea: una din primele lecții pe care i le-am dat fiului meu, și a prins, în parte pentru că a văzut exemplul în familie, datorită firii lui sensibile, sfatul a fost să nu râdă niciodată de nimeni. L-am învățat să se poarte frumos cu copiii, mai ales față de cei cu nevoi special, să nu râdă, ci să poarte de grijă

Să nu invidieze: cunoașteți adulți care reușesc să aibă o relație omenească cu cineva doar atunci când respectivul este un pic mai prejos decât el? Altfel, sunt roși de invidie. Noi, ca părinți, trebuie să fim cu luare aminte, să nu comparăm, să nu încurajăm excesiv spiritul de competiție. Cel mic e bine să învețe că își este sufficient sieși exact așa cum este, iar darurile și avantajele altora nu-i vor știrbi din calitățile lui.

Buna cuviință: este una dintre lecțiile de la sine-înțelese pentru cei șapte ani de-acasă. Însă doar o mamă vă poate spune cât de dificil e ea de predat, cât de multă consecvență îți trebuie să îi predai copilului bune maniere, respect pentru oameni și bunurile lor și o purtare frumoasă în public. Din nou, pilda comportamentului părinților va vorbi mai mult decât o mie de cuvinte.

Să nu își urmărească doar propriul interes: de obicei ne învățăm copiii să facă orice ca să le fie bine, iar un astfel de sfat pare ciudat, Atunci când îl învățăm pe cel mic să vadă și folosul celuilalt, să lucreze în echipă, să se bucure de binele celui de lângă el, într-un cuvânt, să fie altruist și empatic i-am dat un dar neprețuit pentru toată viața! L-am învățat să semene sămânță de prieteni!

Autocontrolul: este una dintre cele mai prețioase lecții. Ce bine ar fi dacă toți am reuși să ne-o însușim. Eu recunosc că îmi lipsește: este unul din lucrurile pe care vreau să le consolidez în mine în următoarea perioadă. Visez la un corp mai suplu (dacă îmi voi controla pofta de mâncare), visez să fiu o mamă mai blândă pentru copiii mei (dacă îmi voi controla tonul și vocea), o gospodină mai organizată (dacă îmi voi controla obiceiul de a pierde vremea pe Facebook). O gândire optimist: iată încă o lecție care se prinde în “zbor” Când în casă plutește optimismul, copilul va învăța să gândească pozitiv prin imitație. Reversul e valabil. Dacă ne lăsăm măcinați de gânduri rele, dacă suntem permanent îngrijorați și sumbri, la fel va deveni și puiul nostru în timp.

EDUCAŢIA TIMPURIE – BAZA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂŢII VIITORULUI ADULT

Prof. Dobravetz Mihaela, Grădiniţa P.P. nr.5 Lugoj

Educaţia timpurie începe de la naştere şi continuă până în jurul vârstei de 6/7 ani. „*Orice fiinţă umană constituie o îngemănare unică şi irepetabilă de trăsături psihice, motiv pentru care studiul evoluţiei sale pe durata vieţii trebuie individualizat în funcţie de trăsăturile specifice şi definitorii ale fiecărei persoane”*[1] (pag.66)

Dezvoltarea alertă a copilului în această perioadă, impune atât crearea unui mediu adecvat care să-i permită acestuia să-şi câştige treptat autonomia, să-şi însuşească limbajul, să-şi îmbunătăţească aptitudinile manuale, să-şi dezvolte motricitatea, aptitudinile sociale şi imaginaţia, cât şi contribuţia tuturor factorilor de influenţă: familia, comunitatea, instituţiile educaţionale.

Educaţia timpurie poate fi realizată prin mai multe forme:

- ✓ Ca educaţie formală în cadrul creşelor şi a grădiniţelor;
- ✓ Ca educaţie informală în cadrul familiei, în relaţiile comunitare şi de vecinătate, prin mass-media (televizor, calculator,etc);
- ✓ Ca educaţie nonformală în cluburi, ONG-uri, muzee, biblioteci, palate ale copiilor, etc.

În prezent, în ţara noastră, nu există o politică coerentă în ceea ce priveşte educaţia timpurie. Pentru copiii cu vârste cuprinse între 0-3ani serviciile de educaţie timpurie sunt oferite de creşe, care constituie de cele mai multe ori o alternativă pentru părinţii care au un loc de muncă. Copiii cu vârsta cuprinsă între 3-6/7ani sunt cuprinşi în învăţământul preşcolar. Tendinţele actuale referitoare la conceptul de educaţie timpurie, evoluţia învăţământului preşcolar din ultimii ani precum şi cerinţele actuale ale societăţii au creat premisele revizuirii programei activităţilor instructiv-educative în grădiniţa de copii. Astfel a luat naştere Curriculumul pentru învăţământul preşcolar, care prezintă o nouă modalitate de proiectare şi desfăşurare a activităţilor: abordarea integrată curriculară. Structurat pe două niveluri de vârstă (nivelul I 3-5 ani şi nivelul II 5-7 ani), actualul curriculum conţine:

- ➜ ***Finalităţile educaţiei timpurii*** :

-„*Dezvoltarea liberă, integrală şi armonioasă a personalităţii copilului, în funcţie de ritmul propriu şi de trebuinţele sale, sprijinind formarea autonomă şi creativă a acestuia;*

-Dezvoltarea capacităţii de a interacţiona cu alţi copii, cu adulţii şi cu mediul pentru a dobândi cunoştinţe, deprinderi, atitudini şi conduite noi. Încurajarea explorărilor, exerciţiilor, încercărilor şi experimentărilor, ca experienţe autonome de învăţare;

-Descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identităţi, a autonomiei şi dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;

-sprijinirea copilului în achiziţionarea de cunoştinţe, capacităţi, deprinderi şi atitudini necesare acestuia la intrarea în şcoală şi pe tot parcursul vieţii.”[2] (pag10).

- ➜ ***Conţinuturile şi noile accente;***

Planul de învăţământ din punct de vedere al construcţiei permite integrarea conţinuturilor, oferind în acelaşi timp educatoarei libertate în activitatea de proiectare; cuprinde următoarele tipuri de activităţi: jocurile şi activităţile didactice alese, activităţile de dezvoltare personală, tranziţiile, activităţile desfăşurate în perioada după-amiezii (la grădiniţele cu program prelungit şi săptămânal), activităţile opţionale şi activităţile pe domenii experienţiale,

- ➜ ***Precizări referitoare la organizarea programului anual de studiu pe cele şase mari teme : Cine sunt/suntem?; Când/cum şi de ce se întâmplă; Cum este/afost şi va fi aici pe pământ?; Cine şi cum planifică/organizează o activitate?; Cu ce şi cum exprimăm ceea ce simţim?; Ce şi cum vreau să fiu? şi descrierea fiecărei teme anuale de studiu în parte.***
- ➜ ***Obiectivele cadru***
- ➜ ***Obiectivele de referinţă şi exemplele de comportamente formulate pentru fiecare nivel, temă şi domeniu experienţial***
- ➜ ***Sugestii referitoare la strategiile de evaluare şi instruire, timpul alocat instruirii şi amanajarea spaţiului.***

În actualul curriculum pentru învăţământul preşcolar sunt prefigurate patru tendinţe de schimbare (***accente noi***) :

1. Diversificarea strategiilor de predare-învăţare-evaluare

a) Metodele activ-participative presupun implicarea copiilor în situaţiile de învăţare. Acest lucru trebuie făcut ţinând cont de stilul propriu de învăţare al fiecărui copil şi de nivelul său de dezvoltare.

b) Jocul este o modalitate naturală prin care copilul învaţă şi se dezvoltă.

c) Evaluarea va urmări „*progresul copilului în raport cu el însuşi şi mai puţin raportarea la norme de grup*[3].(pag15)

2. Mediul educaţional trebuie amenajat în aşa fel încât să le permită preşcolarilor interacţiunea cu materialele, cu colegii de grupă şi cu educatoarea.

3. Familia, în curriculum actual are rolul de partener. Acest rol trebuie îndeplinit atât prin implicarea şi participarea părinţilor în procesul decizional referitor la educaţia propriilor copii, cât şi prin participarea la activităţile şi manifestările desfăşurate în grădiniţă.

4. Promovarea conceptului de dezvoltare globală a copilului se va realiza prin intermediul celor cinci domenii experienţiale, care devin instrumente de măsură pentru domeniile de dezvoltare a copilului. Sarcina educatoarelor este aceea de a identifica o pute de legătură între cele două tipuri de domenii . ***Cele cinci domenii de dezvoltare*** sunt :

1) Domeniul Dezvoltarea fizică, sănătate şi igiena personal;
2) Domeniul Dezvoltarea socio-emoţională
3) Domeniul Dezvoltarea limbajului şi a comunicării
4) Domeniul Dezvoltarea cognitivă
5) Domeniul Capacităţi şi atitudini în învăţare

În concluzie, *„corect instituită, educaţia timpurie poate remedia/preveni deficienţele de învăţare şi psihocomportamentale ale copiilor înainte de învăţământul primar, ceea ce poate avea drept consecinţă reducerea abandonului şcolar şi a părăsirii timpurii a şcolii”*[4] (pag.23)

Bibliografie:

Munteanu, A. (2005). *Stadiile dezvoltării. Vârstele de creştere şi dezvoltare*, Iaşi : .Editura Polirom. [1] ;

MEC, Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei, *Revista Învăţământul Preşcolar, nr. 3-4/2006,* Editura C.N.I. Coresi S.A., Bucureşti [4] ;

MEC, Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei, *Revista Învăţământul Preşcolar, nr. 3/2007,* Editura C.N.I. Coresi S.A., Bucureşti ;

MEC, (2009), *Curriculum pentru învătământul preşcolar, Editura Didactica Publishing House, Bucureşti* [2 şi 3].

ROLUL CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR: DOBRE AURELIA-GEORGETA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ, COM. MĂGURELE
JUD. PRAHOVA

„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu *bucuria jertfei asumate*, şi de felul în care părinţii duc această cruce, depinde calitatea de creştin adevărat a viitorului adult!"
Danion Vasile

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine", există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroş a explicat cum influenţează primii ani din viaţă comportamentul viitor al copilului şi, nu în puţine cazuri, chiar a viitorului adult. Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să identificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil", explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi.

Când vorbim despre cei șapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă, ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Cei şapte ani de acasă" ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Unele dintre acestea sunt:

-salutul – este prima normă de conduită învățată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua".

-comportamentul în public- un copil „bine crescut" ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

-comportamentul cu prietenii- manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte.

-manierele la masă- o bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor

- recunoaşterea greşelilor- „Îmi pare rău" este, la fel ca şi „te rog", o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune.

-tact şi toleranţă- un copil „bine crescut" învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni.

Toate acestea sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate, UN OM BUN!

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
Cei șapte ani de acasă, Michiela Poenaru, Editura ePublishers, 2013

“CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ”- EXPRESIE SAU OGLINDA EDUCAŢIEI

Întocmit, Prof. Dobre Florentina
Liceul cu Program Sportiv, Brăila

Cei şapte ani de acasă echivalează cu o educaţie sau o lipsă de educaţie . Oare să trăim astfel de vremuri în care cei şapte ani de acasă să nu mai existe, să nu mai percepem acel bun simţ pe care ar trebui să-l aibă orice educabil? Şi totuşi , aceasta este realitatea!

Altădată, cei şapte ani de acasă se reflectau în gesturi mărunte: un „Bună ziua” spus pe holurile şcolii, un elev care deschide amabil uşa, oferind întâietate colegei, un pas înapoi atunci când trecea un profesor. Doamnei de serviciu i se mulţumea pentru un simplu ajutor!

Părinţii erau respectaţi, nu erau minţiţi. Elevii erau conştientizaţi pentru faptul că orice lucru are o valoare morală sau materială, ei , părinţii , muncesc din greu pentru a le oferi copiilor necesarul unui trai decent. Totul avea un echilibru, totul avea valoare! Copii relaţionau, aveau înţelegere şi răbdare faţă de colegi. Se ajutau, se susţineau , ştiau să împartă pachetul. Existau prietenii adevărate ce ţineau ani de-a rândul, poate chiar întraga viaţă. Ei, vremuri! Era odată!

Mi-aş dori să nu rămână amintiri toate acestea, dar ceea ce se întâmplă în învaţământul românesc mă face să cred că ar trebui să facem educaţie unora dintre părinţi. Cred ca unii dintre aceştia nu conştientizează cât rău le pot face copiilor lor atunci când nu le explică ce este bine sau ce e rău atunci când există un conflict între “puiul „ lor şi alt coleg. Cât de „poluat” este sufletul uni copil, care stă ore întregi pe calculator, tabletă, telefon. Câtă nevoie are acel sufleţel de o poveste citită de unul dintre părinţi, de o plimbare în natură, de o vizită la un muzeu.

Toate acestea sunt lăsate , din păcate, pe„umerii ”şcolii. Da, din păcate, doamna dirigintă este pentru unii copii şi mamă, şi profesor, şi confidentă. Spun , din păcate, pentru că mulţi părinţi sunt plecaţi în străinătate să ofere copiilor un trai mai bun.

Şi noi profesorii de astăzi ne întrebăm : unde sunt cei şapte ani de acasă? Ani pe care aceşti elevi i-au trăit alături de o bunică, de o mătuşă, sau poate numai cu fraţii săi mai mari şi un tată ce munceşte de dimineaţă până seara.

Nimic nu poate suplini îmbrăţişarea mamei, mângâierea ei, glasul ei blând! Crescut într-o familie fără a şti ce înseamnă iertare, bunătate, îngăduinţă, răbdare, ascultare, copilul nu poate învăţa toate acestea şi atunci cum să le poată dărui în anii adolescenţei, perioadă atât de dificilă.

Cei şapte ani de acasă ramân o oglindă a educaţiei pe care părinţii o „şlefuiesc” în prima parte a copilăriei, deoarece în aceşti ani copilul îşi formeaza personalitatea şi comportamentul. Educaţia primită în această perioadă depinde de relaţia copil-părinte, “zestrea” genetică, dar şi valorile pe care familia le transmite copiilor. Cel care este iubit se simte protejat, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ…

Prof. DOBRE MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂZVAD, DÂMBOVIȚA

"Educația este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învățat în școală".
Albert Einstein

În general, cei șapte ani de acasă, se referă la educația pe care o primește orice copil de la părinți, la formarea comportamentului și personalității copilului până ajunge la școală.

Baza formării celor șapte ani de acasă este relația afectivă care îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în forțele proprii. Un părinte este model pentru copil creându-i acestuia posibilitatea de deschidere spre învățare și asumarea regulilor de comportament.

Cei șapte ani de acasă la un copil se observă atunci când el este bine crescut, se comporta frumos, salută, spune mulțumesc, oferă respect celor de vârsta lui și adulților.

În ziua de astăzi părinții își petrec din ce in ce mai puțin timp cu copiii, iar comunicarea are un rol important in formarea imaginii de sine.

Copilul, la vârsta fragedă, are nevoie de modele, iar acesta își va identifica mama, tata sau o persoană foarte apropiată familiei. Limbajul și comportamentul în fața copilului, precum si exprimarea sentimentelor, trebuie sa fie controlate pentru că cel mic supraveghează, analizează și interiorizează.

Însușirile dobândite de copii pe parcursul celor șapte ani de acasă devin stabile pentru tot restul vieții, influențând dezvoltarea lor de mai târziu. Copiii vor imita comportamentele părinților lor, vor prelua expresiile auzite, vor iubii și gândii la fel cum văd în propria familie.

Fiecare familie este răspunzătoare de felul în care copilul se comportă în societate, deoarece, copiii neștiind să discearnă binele de rău, nefiind capabili să gândească rațional, își însușesc anumite comportamente, atitudini, chiar trăsături de personalitate de la adulții din preajma lor.

Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spațiul, să le dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii.

Părinții ar trebui să-și consolideze fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceste lucruri nu sunt realizabile dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil.

Educația este principalul factor care dezvoltă personalitatea copilului. În procesul de educație al copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme, de aici decurgând normal toate celelalte. Câteodată grija excesivă a părinților, dorința de a oferi cât mai curând copilului ce își dorește, de a-l proteja de o ocară, uneori binemeritată, constituie o barieră în calea evoluției personalității acestuia.

Putem face rău copiilor, deși scopul nostru este opus. Copilul trebuie să fie sprijinit spre a înțelege ce este bine și ce este rău, ce efecte au propriile comportamente, cum îl afectează pe el sau pe cei din jur reacțiile sale, fiind lăsat să experimenteze situațiile din care poate învăța aspecte pozitive sau care îl pot ajuta să manifeste empatie față de ceilalți.

FAMILIA-FACTOR DETERMINANT
ÎN FORMAREA COPILULUI ÎN PRIMII ȘAPTE ANI DE VIAȚĂ

Prof. Învăț. Preșc., DOBRE RODICA
Grădinița cu P.P. nr.9 Câmpina

”Natura ne aseamănă, educația ne deosebește!”(CONFUCIUS)

Pornind de la acest citat, pot să subliniez faptul că ,indiferent de locul în care ne aflăm, calitatea educației primită de copil în primii ani de viață este foarte importantă.Ea pune bazele viitoarei personalități și ,cum spune o vorbă din popor despre copil, ”cum îl crești, așa îl ai”.Așadar primul model cu care copilul vine în contact este modelul familiei în care crește și se dezvoltă. Familia este cea care până la intrarea în grădință (până la vârsta de trei ani), oferă copilului primele priceperi și deprinderi de comportament civilizat,ea reprezintă unicul model pentru micuț.

Aflat la vârsta ”marilor achiziții”, a ”marilor superlative”, a celei mai pure sincerități,copilul trebuie cunoască formule de politețe,să respecte reguli de comportament civilizat indiferent de locul în care se află,reguli elementare de igienă.Tot acum copilul își formează deprinderi de autoservire , deprinderi de ordine și curățenie.

Trăirile afective și emoționale ale părinților, determinate de comportamentul copilului ,se transmit acestuia sporindu-i satisfacția și bucuria, așa cum stările negative determinate de greșelile copilului îi provoacă acestuia din urmă rușinea,părerea de rău.Din dorința de a nu-și supăra părinții ,copilul se obișnuiește treptat să nu mai greșească nici față de alții, apărând astfel premisele unor trăsături cu valoare morală :respectul față de oameni,dragostea față de cei apropiați.

Exemplul familiei, atmosfera afectivă,moral-civică din familie, influentează puternic devenirea copilului.În acest sens, cugetarea ***”Bucuria de a avea copii trebuie să o legăm de datoria de a-i forma ca oameni de valoare!”(Gordon),*** sintetizează faptul că totul se învață de la părinți, de la educatori, de la cei din jur. De aceea ,modul de a vorbi, de a se comporta al părinților cu proprii copii sau cu ceilalți constituie un model de conduită și atitudini.Ignorarea procesului de formare a deprinderilor morale are efecte negative,influențând formarea moral-civică a copilului, prin sărăcirea bazei motivaționale a conduitei sale morale.Nu este suficient ca părintele să-și controleze doar limbajul și comportamentul față de copil ci și exprimarea sentimentelor de furie,dezamăgire, tristețe.Trebuie să fie conștienți că micuții sunt foarte atenți și înregistrează totul urmând ca mai târziu să exteriorizeze tot ce au stocat în anumite momente.

Depășirea vârstei timpurii lărgește influențele morale ale familiei asupra copilului și acesta își găsește alt câmp de exersare morală:grădinița,grupul de joacă, școala,etc. Acestea îi dezvoltă profilul moral care s-a conturat în familie.

Noile experiențe, atitudini și conduite întâlnite aici îi vor îmbogăți comportamentul moral –civic fără a însemna că familia nu trebuie să-l supravegheze și să îi susțină evoluția pozitivă pe mai departe.Educația este un proces continuu ce se desfășoară treptat și care trebuie să țină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viața copilului.

Educația,bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât un copil căruia-i lipsesc deprinderile de comportament civilizat,cu alte cuvinte ”cei șapte ani de-acasă”.

”Educația este cea mai bună provizie pe care o poți facepentru bătrânețe.” Aristotel

M-a crescut mama în poală
de Nina Cassian

M-a crescut mama în poală,
De la leagăn pân' la școală.
Zile-ntregi și nopți de-a rândul
Mi-a vegheat somnul și gândul.
M-a-nvățat să gânguresc,
Să zic mamă,să zâmbesc,
M-anvățat apoi prin casă,
Primii pași pană la masă.
M-a-nvățat să nu m-alint ,
M-a învățat să nu mint,
Să nu știu ce este frica,
Toate m-a-nvățat mămica.
Mamă bună, mamă dragă,
Te-oi iubi o viață-ntreagă
Pentru tot ce ai făcut,
Pentru că tu m-ai crescut!

Cei șapte ani de acasă!

Prof. înv. preșc. Dobrescu Emilia
Grădinița P.N. 50, Brăila

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului"

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Dacă micuţii sunt crescuţi şi de bone sau bunici, comportamentul acestora trebuie să coincidă cu al părinţilor, în caz contrar, copiii riscând să fie bulversaţi şi să testeze diverse atitudini în funcţie de conjunctură. Dacă acum 30-40 de ani se punea mare preţ pe regulile de politeţe, cum trebuie să bei sau să mănânci, acum sunt valorizate vigilenţa şi iniţiativele.

Valorile s-au schimbat

Educaţia primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susţin că este o evoluţie firească şi o adaptare la contextul sociocultural. „Valorile s-au schimbat. Înainte se punea preţ pe comportamentul de politeţe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilenţa, asumarea responsabilităţilor şi iniţiativele. Aceste diferenţe se văd şi în autobuz, unde generaţiile trecute de prima tinereţe se simt ofensate de comportamentul adolescenţilor. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc.

Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. „Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informaţie, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecinţă a fricii, nu unul autentic. Respectul se câştigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziţie de egalitate, balanţa se echilibrează sau chiar se răstoarnă. Este un „lanţ al agresivităţii“, adaugă psihopedagogul Sorina Constandache.

Furia, exprimată prin cuvinte, nu prin acţiuni.

În primii 7 ani de viaţă, copilul ar trebui să-şi însuşească o serie de abilităţi sociale şi emoţionale. „Abilităţile sociale presupun ca micuţii să înveţe să-i ajute pe ceilalţi fără să aştepte o recompensă, să-i asculte, să le dea atenţie şi să rezolve conflictele într-un mod pozitiv, fără să se răzbune.

A a avea cei 7 ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos și cu bună-cuviințătot timpul, în orice situație, cu toată lumea:cu părinții, profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc.

Cei şapte ani de acasă sau ce înseamnă să fii educat

Prof. Dobrescu Maria
Şcoala Gimnazială, Comuna Şotrile, jud. Prahova

Se ştie că expresia „ nu are cei şapte ani de acasă” se referă la comportamentul unor persoane care dovedesc lipsă de educaţie. Este dovedit de specialişti că educaţia primită în primii ani acasă, în familie este definitorie pentru comportamentul unui individ de-a lungul evoluţiei sale în societate. Din păcate, în zilele noastre părinţii sunt mai mult preocupaţi de partea materială încercând să le ofere copiilor tot ce îşi doresc, neglijând, astfel, o latură esenţială a educaţiei. Rolul mamei în educaţie este foarte important. O mamă trebuie să-şi asume o mare răspundere în momentul în care se decide să aducă pe lume un copil. Este benefic ca în primii ani de viaţă mama să fie alături de copil oferindu-i informaţii despre cum trebuie să se comporte. De asemenea, ceilalţi membrii ai familiei constituie un exemplu pe care copilul, devenit mai târziu adult, îl va putea alege drept model în viaţă.

Orice copil are nevoie de un model şi de aceea este foarte important în ce mediu creşte şi se dezvoltă. De obicei, copiii se identifică cu mama sau cu tata pe care încearcă să-i imite. Dacă aceştia folosesc un limbaj neadecvat sau au un comportament nu tocmai bun de urmat, copilul va fi expus pericolului de a nu putea să-şi însuşească minimum de reguli care să-i asigure accesul la o educaţie de calitate. Din nefericire, viaţa nu este întotdeauna roz, iar unii copii se lovesc de mici de necazuri, de modele nepotrivite care vor aduce grave carenţe în educaţia lor. Dacă părinţii nu reuşesc să îşi impună restricţii în privinţa unor comportamente negative, copilul va fi expus şi mai târziu, iar când va deveni părinte nu va şti cum să-şi educe proprii copii. Astfel, se formează un lanţ al slăbiciunilor, care se va perpetua şi va da societăţii copii lipsiţi de cei şapte ani de acasă.

Copiii sunt fini observatori şi îşi însuşesc cu uşurinţă diferite comportamente speculând orice slăbiciune a părinţilor sau a celor care se ocupă de educaţia lor. Uneori, adulţii nu sunt conştienţi de faptul că un copil interiorizează ceea ce fac adulţii din familia lui, exteriorizând mai târziu toate acestea şi riscând să fie respins din cauza lipsei de educaţie şi a unui comportament care lasă de dorit.

Ce ar trebui să înveţe un copil până la vârsta de şapte ani? Iată o întrebare care îi macină pe mulţi dintre părinţi. Mulţi pun accentul pe igienă, ordine şi curăţenie, alţii pe exteriorizarea sentimentelor şi emoţiilor atât negative cât şi pozitive. Mulţi părinţi se concentrează pe limbajul transmis corect, pe bunele maniere sau pe comportament. Cei mai mulţi nu iau, însă, în consideraţie modul în care un copil ar trebui să relaţioneze cu ceilalţi şi la modul de a răspunde la unele provocări ale mediului înconjurător. Aş mai adăuga necesitatea imperioasă de a-i învăţa pe copii să-şi aleagă motivele şi motivaţiile atunci când îşi propun să facă ceva. Perseverenţa şi consecvenţa ar trebui să fie, de asemenea, în atenţia părinţilor până la vârsta de şapte ani. Unele dintre aceste maniere însuşite în primii ani de educaţie vor deveni stabile şi vor fi definitorii pentru adolescentul sau adultul de mai târziu.

Nu trebuie să neglijăm greşelile pe care, de obicei, părinţii le fac în încercarea de a face copiilor o educaţie „ca la carte”. Fiecare copil reprezintă o personalitate aparte şi acest lucru nu trebuie scăpat din vedere nici măcar o clipă. Dacă nu vom lua în considerare nevoile fiecărui copil în parte riscăm să eşuăm în încercarea de a face o bună educaţie.

Un copil criticat permanent pentru că nu-şi însuşeşte reguli, devalorizat şi pedepsit frecvent pentru greşeli se va adapta greu în societate, va avea tendinţe de a încălca normele, nu va fi încrezător în forţele proprii producând celor din jur disconfort.

Suntem tentaţi să punem uşor etichete, şi nu de puţine ori afirmăm despre un copil că e „lipsit de cei şapte ani de acasă” fără să ne gândim că în spatele acestor comportamente stau greşeli ale adulţilor. Consider că ar trebui să ne gândim mai des şi mai mult la ce se ascunde în spatele unui copil needucat.

BINECUVANTAREA CELOR SAPTE ANI DE ACASA

Profesor religie ortodoxa- Dobrican Camelia Marinela

‘’Lasa-ti copiii sa vina la mine si nu-i opriti, caci ai unora ca acestia este Imparatia cerurilor.”(Mt.9,17), spune “dascalul desavarsit”, Invatatorul si Binefacatorul tuturor celor care cred in invatatura si puterea exemplului Sau, cat si al modului de desavarsire crestina, prin Mantuitorul Iisus Hristos.

Dumnezeu, Cel care a adus toate din nefiinta la fiinta, a creat Universul intreg in toata splendoarea sa intr-o forma desavarsita: “,si toate erau bune foarte.”, spune Cuvantul Sau, spre a fi leaganul “coroanei creatiei Sale”, asa cum le-a poruncit la cel dintai capitol al Genezei, din Sfanta Scriptura: “Creste-ti si va inmultiti si stapaniti Pamantul,…”(Geneza1:27-29), toate acestea fiind parte din iubirea Sa infinita, binecuvantandu-le, dandu-le fiecareia valoarea proprie si asezandu-le in ordinea universala.

Omul, cel creat: ”…dupa chipul si asemanarea Noastra.” (Geneza:1,26), asa cum este descrisa revelatia divina a creatiei lumii, iata cum Dumnezeu l-a creat, El, Cel Unul in fiinta si intreit in persoane, Treimea cea de viata facatoare, nu prin porunca, asemeni creatiei de pana atunci, ci “…luand tarana a facut pe om, sufland asupra sa suflare de viata.”(Geneza:1,26).

Prin actul creatiei, Dumnezeu a pus parte din fiinta Sa divina – chipul, adica sufletul in creatie, dandu-i si posibilitatea de a se asemana cu El, prin desavarsire. In marea Sa iubire de oameni le-a pregatit Raiul, ei insa, cazand in neascultare si-au pierdut comuniunea cu Creatorul, pierzandu-si si binecuvantarile. Din acel moment au distrus perfectiunea Universului, a fericirii si vesniciei lor, iar ca plata a pacatului a venit moartea. Chiar si dupa o astfel de durere a neascultarii fiilor pentru care a creat totul, care au cazut in ispitirea potrivnicului, Tatal iubitor le-a daruit cea mai mare binecuvantare: “…va voi trimite un Mantuitor, care se va naste din femeie si va calca capul sarpelui.”(Geneza 2:19).

Pentru intreaga lume, cu precadere pentru crestini, lucrarea lui Dumnezeu este binecuvantare pentru om, e cea care” intareste temeliile caselor fiilor lor”, este temelia de baza a vietii crestine, pe care se construieste tot ce duce la implinire, fericire si desavarsire.

Aceasta binecuvantare divina este exemplul desavarsit al binecuvantarii parintesti, care rodeste prin toate trairile pe care Cuvantul lui Dumnezeu intrupat- Logosul, in persoana lui Iisus Hristos, ne-a invatat sa le implinim: credinta, nadejde si dragoste, marile virtuti crestine, incununate de iertarea hristica ce spunea: “Doamne, iarta-i, ca nu stiu ce fac!”

Chiar si intr-o lume secularizata ca si cea a zilelor noastre, parintii sunt primii raspunzatori pentru desavarsirea fiilor, iar aceasta nu poate exista inafara credintei, Bisericii si implinirii voii lui Dumnezeu, e temelia celor sapte ani de acasa, data de Mantuitorul in Legea de aur a Noului Testament cand spune: “Sa iubesti pe Domnul Dumnezeul tau din toata inima ta si din tot cugetul tau,…, iar pe aproapele tau ca pe tine insuti.”(Mt.:29,14). Amin!

CEI 7 ANI DE ACASA- TEMELIA UNEI DEVENIRI ARMONIOASE A COPILULUI

Prof.Dobrin Nicoleta Elena
Şcoala Gimnazială Nr.1, Hârtieşti

Toți facem parte dintr-o familie ,cu valori diferite și căi unice de realizare a visurilor, cu puncte tari și puncte slabe care variază în funcție de membrii acesteia.În cadrul unei familii copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață.

Perioada petrecută în familie este determinantă pentru evoluția personalității copilului copilului și pentru integrarea școlară și socială.Modelul adultului și al interrelațiilor din familieimpregnează modelele dezvoltării sociale ulterioare și succesul social al individului.

În primii șapte ani de viață copilul are nevoie să fie sprijinit în dezvoltarea capacităților sale fizice, mentale, sociale care îl abilitează să supraviețuiască și să reușească în viață mai târziu.

Încă de la naştere, chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.Astfel, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă.

Nevoile bebeluşului şi felul în care mama le tratează sunt importante în dezvoltarea copilului. Acea dorinţă permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. Tot acum, se dezvoltă limbajul, foarte important fiind ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie. Între 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor.

Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate.

Perioada cea mai rapidă de dezvoltare a creierului are loc în primii doi ani de viață, determinând în mod semnificativ structurile intelectuale, emoționale, fizice-imunologice și funcțiile sociale.Experiențele trăite de copil între 2 și 5 ani duc la fundamentarea învățării viitoare și a educației formale, determinând deprinderile de ordin social:

- Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate.

-Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm.

-Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu».

Aşadar până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaționare socială .

Recunoscând importanța covârşitoare mediului familial asupra dezvoltării copilului, în special în primii 7 ani de viață, amintesc următoarele variabile care acționează aasupra dezvoltării copilului mic: rolul mamei(QI al mamei,limbajul și sintaxa folosită de mama,atitudiniel educative,trăsăturile de personalitate ale părinților,strategiile parentale,comportamentele educative,stilul de interacțiune, mediul sociocultural și economic,imagineaa de sine, etc.

Așa cum o casă nu poate fi trainică, oricât de frumos ar fi constuită și oricât de bune materiale ar fi folosite, rezistând intemperiilor vremii fără o temelie bine consolidată, aşa şi dezvoltarea copilului nu poate să fie armonioasă determinând devenirea acestuia într-un adult care să se adapteze și să se integreze din toate punctele de vedere în societatea în care trăiește, fără o educație adecvată în cei 7 ani de acasă.

Bibliografie:

1.Birch, Ann, *Psihologia dezvoltării*,Editura Tehnică,București, 2000.

2.Vrăşmaş, Ecaterina, *Intervenția socioeducațională ca sprijin pentru părinți*,Editura Aramis,București,2008.

Familia- baza disciplinară

Prof. DOBRIN ANTONELA CORNELIA CORINA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ „ SAVA POPOVICI BARCIANU”, RĂȘINARI, JUD. SIBIU

În înţelesul cel mai larg, educaţia este un proces care începe în momentul în care individul se naşte şi se sfârşeşte odată cu viaţa.

Familia constituie poarta prin care copilul îşi face apariţia în viaţa umană şi în cadrul căreia îşi formează personalitatea. Prima instanţă educativă o constituie mediul familial . În acest mediu, copilul face primii paşi pe drumul integrării sociale. Manifestându-se ca o acţiune unitară, educaţia îşi îndeplineşte dezideratele prin strânsa legătură dintre familie şi mediul educaţional, respectiv, grădiniţă. În acest context, educatoarea găseşte permanent ocazii de a comunica cu părinţii.

Iubirea, motivarea părinţilor şi gândirea pozitivă sunt factorii cruciali în creşterea copiilor buni.Am întrebat părinţii ce ar dori să schimbe în viaţa dumnealor dacă ar fi să o ia de la capăt. Majoritatea a răspuns că ar fi optat pentru un serviciu mai bun, deoarece stabilitatea financiară ar fi adus beneficii pe toate planurile. Ca temă de reflexie le-am precizat apoi că la o întâlnire cu bunicii, nici unul dintre aceştia nu a spus că regretă cariera ci, că ar dori să petreacă mai mult timp cu familia, să meargă în mai multe călătorii împreună şi să fie mai înţelegători cu copiii.

Pentru copil, părinţii reprezintă modelul pe care ei îl vor urma în viaţă. Atâta timp cât capacitatea de a gândi abstract încă nu este dezvoltată la preşcolar, copilul are nevoie să înveţe din exemple concrete. Pentru copii, o fundaţie solidă presupune o bază morală solidă. Căminul este locul unde se toarnă temelia înaltelor valori morale. Una din cele mai bune ocazii pentru deprinderea valorilor morale şi a răspunderii constă în aplicarea lor zilnică acasă. Mii de lucruri trebuie făcute zilnic. Acest lucru impune ca părinţii să fie parteneri egali în educaţia copilului. De aceea este necesar să cunoască programele educaţionale. În acest context, educatoarea are rolul de a decide împreună cu părinţii care sunt nevoile copilului ţi să promoveze servicii adecvate.

În perioada copilăriei, modelele morale sunt extrem de importante pentru copil, regulile sunt importante, dar puterea exemplului este cea mai stimulatoare.

Copilul are nevoie să înveţe din exemple concrete, atâta vreme cât capacitatea de a gândi abstract încă nu i s-a dezvoltat. Propriile noastre trăsături de caracter, cele puternice, dar şi slăbiciunile, toate se oglindesc în viaţa copiilor. Adesea, lucrurile care ne enervează la copiii noştri sunt de fapt cele mai mari defecte ale noastre. Copilul face ceea ce vede. Fiţi atenţi! Copiii dumneavoastră sunt mai atenţi la ceea ce faceţi decât la ceea ce spuneţi!”

Am întrebat şcolarii cum îşi petrec timpul liber acasă şi cele mai frecvente răspunsuri au fost:” *Ne uităm la desene animate şi ne jucăm la calculator sau televizor*”. Când au fost întrebaţi dacă ascultă poveşti acasă, am aflat că „*Doar bunicii ne mai spun poveşti”*. Un copil chiar a specificat : *“Mama **niciodată** nu ne spune poveşti”.* Am întrebat apoi copiii de unde îşi dau ei seama că părinţii îi iubesc. Aceştia au spus că ştiu deoarece*:” Ne cumpără dulciuri şi jucării multe ”* Un singur copil a zis *că-şi dă seama de dragostea părintească datorită îmbrăţişărilor.*

Toţi părinţii îşi iubesc copiii, dar nu le spun acest lucru, din păcate nu le arată niciodată dragostea ce le-o poartă. Copiii au nevoie de afecţiunea noastră, de săruturile, de îmbrăţişările noastre, de a le spune cât de mult îi iubim. Iubirea poate face ceea ce nimic nu poate face, doar prin dragoste putem deveni învingători.

În ultima vreme, timpul parcă se contractă, şi în marea grabă în care trăim , ne găsim timp pentru toate, mai puţin pentru a vorbi cu copiii noştri. Din dorinţa de a oferi copiilor o viaţă mai bună, încercăm să le oferim de toate. Ne umplem casele de jucării, de cărţi, televizoare, calculatoare, şi totuşi simţim că ceva din educaţia copiilor noştri ne lipseşte şi nu ştim ce. Ei bine, ne lipseşte comunicarea, ne lipseşte răbdarea de a sta de vorbă cu copilul nostru când vine de la grădiniţă, ne lipseşte răbdarea de a-l lăsa să ducă la bun sfârşit un lucru, chiar dacă aceasta înseamnă mai multe încercări. Trebuie să vă daţi seama că ei aud multe din cele spuse de părinţi. Din păcate, comunicarea dintre adulţi transmite copiilor mesaje, pe care, dacă vă gândiţi bine, nu doriţi să le primească. Prin urmare este foarte important să fiţi extrem de selectivi în alegerea cuvintelor atunci când sunteţi anxioşi, în special dacă spuneţi copiilor lucruri care se referă la ei.

Părinţii sunt modelul pe care copiii îl vor urma în viaţă. Părinţii trebuie să fie un exemplu, să conducă, să călăuzească, să direcţioneze, să corecteze, să încurajeze. Dacă studiem personajele importante pozitive care au lăsat urme în istorie, veţi descoperi că adesea se vorbeşte despre influenţa pe care a avut-o unul dintre părinţi asupra lor. Abraham Lincoln este citat deseori pentru că a spus : „Tot ceea ce sunt îi datorez îngerului meu de mamă.” Generalul Duglas McArtur spunea : “Sfânta mea mamă m-a învăţat să-l iubesc pe Dumnezeu şi ţara, iar asta întotdeauna m-a ajutat în momentele grele .Ei îi datorez mulţumiri şi o reverenţă de fiu.”Dăruiţi copiilor cât mai mult din timpul dumneavoastră. Astfel, vor învăţa să vă dăruiască, la rândul lor, mai târziu, bucuria de a fi împreună.

Copiii au nevoie de răbdarea de a stărui asupra unui fapt pentru a-l face bine, au nevoie de răspunsuri la întrebări, au nevoie de cineva care să-i asculte. Copiii au nevoie să fie lăsaţi să ducă la bun sfârşit un lucru pentru a-i da satisfacţia că l-a făcut bine.

Copilul trebuie să ştie cât este de deosebit, unic şi iubit. Să-i spunem tot timpul cât de frumos construieşte, îndeplineşte o activitate, colorează, să le sădim încrederea în suflete .

Multe împliniri vom avea dacă petrecem mai multă vreme citindu-i o poveste decât dacă îl lăsăm să se uite la desene animate tot timpul. . Jocurile de rol sunt foarte importante la vârsta lor. Jucându-ne cu ei „La piaţă”,de exemplu, îi obişnuim să folosească formulele de politeţe, formule de salut, îi dezvoltăm imaginaţia. Spunându-le poveşti îi antrenăm pe copiii să relateze fapte, întâmplări, să imite personaje, stimulându-le astfel creativitatea. Lăsându-i doar să privească la televizor îi transformăm în persoane receptive, comunicarea cu ei devenind monosilabică (da, nu, îhî, poate, aha, lasă,…), nu mai sunt spontani şi creativi. De aceea jocurile de rol sunt foarte importante la vârsta lor.

Importanţa deosebită a jocului pentru vârsta copilăriei este un adevăr incontestabil. Prin intermediul jocului copilul dobândeşte deprinderea modului de autoservire în satisfacerea propriilor trebuinţe. Între 3 şi 6 ani copilul posedă un repertoriu bogat de simboluri lingvistice, fapt care îi dă posibilitatea să-şi construiască după preferinţă lumea pe care şi-o doreşte şi să acţioneze în ea fără restricţii. Jucându-ne cu copiii avem posibilitatea de a cunoaşte dorinţele şi trebuinţele acestora şi de asemenea putem contribui la îmbogăţirea vocabularului copiilor prin micile noastre intervenţii.

Toate acestea înseamnă comunicare, răbdare, timp acordat copiilor noştri. Timpul şi energia investite în copiii îşi vor arăta roadele într-o iubire şi într-o satisfacţie mai presus de orice imaginaţie. Nu trebuie să gândim că plătim un preţ, ci că ne bucurăm de rezultate. Toate acestea presupun o muncă în echipă. Ambii părinţi sunt parteneri în educaţia copilului. O echipă părintească puternică şi unită are cele mai mari şanse să-şi influenţeze copiii în bine.

BIBLIOGRAFIA:

1. Zig Ziglar – „Putem creşte copiii buni într-o lume negativă”, Editura Cartea veche, Bucureşti, 2000.

2. Roberta M., Gilbert, MD – „Cum să fii prieten cu copilul tău”, Editura Teora, Bucureşti, 2005;

3. Piajet Jean, Barbel Inhelder – „Psihologia copilului”, Editura Didactica şi pedagogică, Bucureşti, 1975;

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar, DOBRIN ELENA CRISTINA
Şcoala Gimnazială C.A. Rosetti, Buzău

Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. pt. înv.preşcolar Dobrin Mărioara Cătălina

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

Bunele maniere sunt importante, un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă.

Printre principalele forme de manifestare care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil cu “cei 7 ani de acasă”regăsim:

Salutul - prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care copilul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public – copilul ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rândul său conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii și cunoscuții - manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile sunt experienţe care, pe lângă destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adul, sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale - prin imitaţie şi practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. Aplicarea regulilor nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă - o bună creştere presupune folosirea corectă atacâmurilor, respectul faţă de cei de la masă și a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor - „Îmi pare rău” la fel ca şi „te rog”, este o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui.

Tact şi toleranţă - un copil care are „cei 7 ani de acasă” învaţă de la părinţi diferenţa – în timp – între râsul sănătos, spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Formele de manifestare de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Bibliografie:

- Vrăsmaş, E., 2002, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti;
- Emil, P., Iucu, R., 2002, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom.

COLABORARE SAU COMPETIȚIE

Prof.Dobrinescu Marioara

Diferenţe ce apar în interacţiunea dintre elevi şi în calitatea procesului de învăţare, datorita relaţiilor de colaborare sau competitive dintre ei.

Cred că în educatie, competitia si colaborarea se află intr-o legatură foarte strânsă si că, atunci cand sunt combinate si aplicate intr-un anumit mod, pot duce la rezultate grozave în întregul proces educativ formal si non-formal.

Analizând comparativ cooperarea şi competiţia, se pot evidenţia următoarele trăsături caracteristice: ambele sunt practici care se întâlnesc în şcoala contemporană şi sunt necesare. Competiţia devine distructivă pentru armonia climatului educaţional atunci când este exacerbată şi devine un scop în sine. Cadrele didactice trebuie să echilibreze cele două forme de organizare a activităţii instructiv-educative, creând oportunităţi de învăţare axate pe activităţile de grup ce favorizează cooperarea şi întreţin competiţia constructivă.

Competiţia are ca avantaje efectele pozitive în plan motivaţional, dar i se poate reproşa faptul că cel mai adesea se constituie într-un factor ce determină conflict şi comportamente agresive de grup. Ea determină interacţiune slabă între colegi, încercări de a-i împiedica pe ceilalţi să obţină performanţe, lipsă de comunicare, neîncredere, frustrare, nesiguranţă, anxietate, neputinţă la copiii mai puţin dotaţi intelectual (de aceea se recomandată ca aceasta sa fie folosită la copiii cu niveluri cognitive apropiate). Dacă în clasele structurate competitiv elevii obţin note bune numai dacă unii din colegii lor obţin note slabe, în clasele organizate în manieră cooperantă elevii sunt apreciaţi pozitiv şi ajung să aibă rezultate bune în condiţiile în care ceilalţi membri ai grupului au aceleaşi rezultate. Competiţia poate fi benefică atunci când elevii cooperează în grupuri mici împotriva altor grupuri. Activitatea de grup bazată pe cooperare trebuie bine gândită de profesor pentru a-şi atinge scopurile.

Învăţarea prin colaborare are o multitudine de beneficii. Din punctul de vedere al performanţelor şcolare învăţarea prin cooperare presupune mai mult efort pentru a reuşi, implicit rezultate mai bune la nivelul tuturor elevilor (etichetaţi în mod tradiţional ca “foarte buni”, “mediocri”, “slabi”), motivaţie intrinsecă, implicare în sarcină, o mai bună dozare a timpului disponibil pentru realizarea sarcinii, gândire critică. Din punctul de vedere al relaţiilor interpersonale, se construiesc relaţii mai profunde şi mai calde între elevi prin amplificarea spiritului de echipă, aprecierea şi valorizarea diversităţii multietnice prin dezvoltarea empatiei şi coeziunii la nivelul grupului de elevi. Cooperarea între elevi duce la întărirea eului şi a identităţii de sine, dezvoltarea competenţelor sociale, ameliorarea imaginii de sine, dezvoltarea capacităţii de a face faţă adversităţii şi stresului. Ca dezavantaj al relatiilor de cooperare poate fi acela că în unele cazuri conduce la piederea motivației – în principal din cauza conduitei de tip ”lene socială ”, individul îşi imaginează că nu se poate stabili precis propria contribuție la grup.

Se poate astfel concluziona că atmosfera generală în clasă va fi cu atât mai bună, cu cât elevii sunt mai implicaţi în activităţi ce necesită cooperarea. Un cadru didactic poate avea un avantaj real pe seama competiţiei din clasa de elevi. Elevii se îndreaptă întotdeauna spre domeniile în care se simt puternici şi, în contrast, este aproape imposibil să-i motivezi pe domenii ale vieţii sociale în clasă în care ei nu se simt competenţi. Deşi în aparenţă am favorizat învăţarea prin cooperare, trebuie remarcat că nu poate fi omisă sau neglijată competiţia. Trebuie astfel găsite formule prin care se combină cele două mecanisme de relaţionare.

Despre creativitate

Prof.Dobrinescu Marioara

Inovaţie şi ingeniozitate

Cei mai mulţi profesori ar fi de acord că, în general, creativitatea este un lucru bun. Totuşi, puţini au o idee clară cu privire la cum arată activităţile creative ale elevilor sau ce pot face pentru a îmbunătăţi creativitatea elevilor. Din fericire, există cercetări în acest domeniu. Creativitatea este ceva ce toţi avem într-o anumită măsură. Există tehnici pe care profesorii le pot folosi pentru a-i ajuta pe elevi să devină mai creativi.

Potrivit lui Robert Sternberg, un cercetătpr în domeniu care se bucură de respect la nivel naţional, „Creativitatea este capacitatea de a produce o lucrare care este atât nouă, cât şi corespunzătoare” (citat de Armstrong, 1998, p. 3). Indivizi foarte creativi, ca Pablo Picasso şi Albert Einstein, au schimbat semnificativ domeniile în care lucrau prin noile lor perspective şi ideile lor originale. Pentru noi ceilalţi, totuşi, „o idee ar fi considerată creativă dacă este nouă pentru cel care o produce, indiferent de numărul celor care au avut aceeaşi idee anterior” (Nickerson, 2000, p. 394).

Copiii pot fi creativi în multe feluri, văzând de exemplu noi relaţii care îi surprind pe colegii lor şi duc la aprofundarea discuţiilor. „Dând un exemplu, dând un contra-exemplu, punând întrebări, propunând o soluţie, creând noi relaţii, oferind un context, inventând o problemă”, elevii îşi pot folosi creativitatea pentru a-şi îmbunătăţi învăţarea proprie şi pe cea a altora (Daniel, Lafortune şi Pallascio, 2003, p. 18).

Creativitatea ia multe forme la copii – surpriza de final a unei povestiri a unui elev de clasa I despre animalele sale împăiate, planul unui elev de clasa a V-a de a împărţi corect terenul de joacă, robotul unui elev de liceu şi metoda unui elev care studiază biologia de a reconstrui habitatul unei păsări din zonă. Eforturile creative ca acestea aduc beneficii atât celor cărora le aparţin, cât şi societăţii în care trăiesc, cresc şi sunt educaţi.

Să-i ajuţi pe elevi să-şi dezvolte creativitatea este un obiectiv care merită efortul, chiar şi numai pentru dezvoltarea personală. O poezie care este citită doar de poet, o idee de a face activităţile casnice mai eficiente, o privire profundă asupra lumii din jurul nostru pot să nu fie cunoscute, dar au totuşi puterea de a face ca viaţa să aibă mai mult sens şi să fie mai plăcută. Teresa Amabile (1983) susţine că orice persoană cu un nivel normal de inteligenţă poate aspira să devină creativă într-un anumit domeniu şi toată lumea poate beneficia de „emoţia şi culoarea” (Nickerson 1999 400) pe care aceste realizări creative le aduc în viaţa noastră.

Deşi „emoţia şi culoarea” în viaţă reprezintă cu siguranţă un obiectiv care merită să fie urmărit, cei mai mulţi dintre noi trăim într-o lume reală, în care suntem responsabili pentru diferitele rezultate ale elevilor noştri. Să ne facem griji pentru îmbunătăţirea creativităţii elevilor, atunci când succesul este apreciat pe baza rezultatelor şcolare şi a punctajelor la teste? Sternberg şi Lubart (1999) ne dau veşti bune. Ei susţin că cercetările arată că atunci când elevilor creativi li se predă şi sunt evaluaţi într-un fel care pune preţ pe creativitatea lor, şi rezultatele lor şcolare se îmbunătăţesc, aşa că predarea care urmăreşte să dezvolte creativitatea elevilor poate avea şi alte avantaje în afară de a face o persoană mai fericită şi mai productivă pentru societate; ea poate duce şi la îmbunătăţirea punctajelor obţinute de elevi la teste.

Componentele creativităţii

Oamenii se gândesc adesea la creativitate ca la ceva magic şi misterios. Există cu siguranţă ceva ciudat şi minunat într-o creaţie cum ar fi o operă de artă sau o idee revoluţionară. Cei care studiază creativitatea cred totuşi că produsele extraordinare rezultă din procese de gândire obişnuite, ceea ce înseamnă că toţi ne putem dezvolta creativitatea într-o anumită măsură.

Indivizii creativi dispun de o combinaţie de abilităţi intelectuale, trăsături de personalitate şi cunoştinţe într-un domeniu. Aceştia au capacitatea cognitivă de a se ocupa de situaţii complexe, deţin un set de instrumente pe care le pot utiliza pentru a genera multe idei şi sunt capabili să se concentreze în totalitate asupra unei sarcini (Amabile 1983). După Sternberg şi Lubart (1999), indivizii creativi au ceea ce ei numesc o „abilitate sintetică” de a vedea problemele într-un fel nou, o „abilitate analitică” de a decide care idei merită a fi urmărite şi care nu, precum şi abilitatea de a-i convinge pe alţii că ideile lor sunt valoroase.

Creativitatea înseamnă mai mult decât „creier”, totuşi. Persoanele care sunt foarte creative au şi trăsături de personalitate şi de caracter care contribuie la producerea unor soluţii neobişnuite şi adecvate la probleme. Două dintre cele mai importante trăsături sunt predispoziţia de a-şi asuma riscuri rezonabile şi abilitatea de a tolera niveluri ridicate de confuzie şi ambiguitate (Sternberg şi Lubart, 1999).

Au existat multe discuţii referitoare la relaţia dintre curiozitate şi flexibilitate. Pentru a fi creativ trebuie să fii capabil să vezi lucrurile din diferite perspective şi să-ţi schimbi punctul de vedere atunci când aşa cere situaţia. Indivizii creativi au şi auto-eficacitate şi cred în capacitatea lor de a îndeplini sarcini dificile şi sunt perseverenţi în depăşirea obstacolelor.

Se crede adesea că persoanele foarte creative sunt şi foarte inteligente. Deşi lucrul acesta este uneori adevărat, dovezile nu arată o conexiune directă între inteligenţă şi creativitate. Sternberg şi O’Hara (1999) au descoperit că persoanele cu un IQ scăzut nu sunt de obicei deosebit de creative, dar la un IQ mai mare de 120, nu există nicio corelaţie între inteligenţa tradiţională şi creativitate. Aceştia sugerează chiar că indivizii cu un IQ foarte mare pot să se bucure de o răsplată atât de mare din partea gândirii lor analitice încât nu-şi ating potenţialul creativ.

Tehnologia şi creativitatea

Într-o trecere în revistă a literaturii despre creativitate şi tehnlogie, din 2002, Avril Loveless explică relaţia complicată dintre cele două. Instrumente precum înregistrările audio digitale, aparatura video şi calculatoarele pot contribui în multe feluri la dezvoltarea proceselor creative. Ea explică faptul că trăsăturile tehnologiei, cum ar fi caracterul provizoriu, caracterul interactiv, cantitatea, gama, viteza şi funcţiile automate, le permit elevilor să facă lucruri pe care altfel nu ar reuşi sau, cel puţin, nu ar reuşi să le facă la fel de eficient.

Deoarece calculatoarele le permit elevilor să facă modificări şi să încerce alternative şi să monitorizeze progresul lucrărilor proprii, acestea sunt foarte utile pentru revizuire şi editare. Caracterul interactiv al computerelor le permite utilizatorilor să primească şi să ofere feedback cu privire la procese sau persoane. Tehnologia le asigură elevilor accesul la cantităţi foarte mari de informaţii, de neimaginat cu câţiva ani în urmă. Deoarece calculatoarele pot efectua operaţii complexe uşor şi rapid, elevii îşi pot concentra eforturile pe procese de un nivel superior, cum ar fi analiza, interpretarea şi sinteza informaţiilor.

La clasă, profesorii pot utiliza tehnologia pentru a-i ajuta pe elevi să propună şi să evalueze idei, să realieze conexiuni, să colaboreze şi să comunice. Profesorii trebuie să ţină minte totuşi că nu accesul la tehnologie încurajează creativitatea, ci crearea unui mediu în care tehnologia poate fi utilizată pentru a îndeplini obiective în mod creativ.

Predarea creativităţii

Unii ar putea susţine că este imposibil să predai creativitatea, că aceasta este o calitate înnăscută, ca şi talentul muzical. Totuşi, ca şi în cazul talentului, oamenii pot lucra pentru a deveni mai creativi, iar profesorii îşi pot ajuta elevii să-şi dezvolte creativitatea.

Mediul clasei are un impact mare asupra dezvoltării creativităţii elevilor. Iată câteva sugestii pentru crearea unui mediu care încurajează creativitatea în clasele care folosesc metoda învăţării prin proiecte.

* Asiguraţi-vă că sunt disponibile o varietate de materiale şi echipamente

* Reduceţi consecinţele negative ale asumării riscurilor

* Expuneţi elevii la o gamă largă de produse creative

* Asiguraţi-vă că aveţi resurse disponibile pentru o varietate de subiecte astfel încât elevii să găsească ceva ce îi interesează şi le stimulează imaginaţia

* Fiţi flexibili în ceea ce priveşte timpul şi organizarea clasei

* Încurajaţi-i pe elevi să colaboreze la activităţile de proiect

* Asiguraţi-vă că elevii au şi momente de linişte în timpul activităţilor proiectului, fiindcă zgomotul poate inhiba creativitatea

* Puneţi-i pe elevi în legătură cu persoane creative din cadrul comunităţii

* Daţi exemplu gândind chiar dvs. în mod creativ şi împărtăşind propriile produse, procese şi satisfacţia reuşitei.

Succesul în orice aspect al educaţiei este legat de motivaţia elevilor. Cercetările indică faptul că motivaţia intrinsecă sporeşte creativitatea, în timp ce motivaţia extrinsecă în general o subminează. (Amabile 1983). Competiţia pentru premii pentru „cel mai bun” produs are un efect negativ asupra creativităţii, posibil din cauză că energia şi dedicaţia necesare pentru a produce idei noi consumă foarte mult efort, de care e puţin probabil ca indivizii extrinsec motivaţi să dea dovadă (Collins and Amabile 1999).

Totuşi, nu e totul alb sau negru. Diferite tipuri de motivaţie pot fi eficiente în diferite etape ale procesului creativ. Atunci când elevii explorează o problemă şi încearcă să se gândească la o serie de idei, ei pot fi intrinsec motivaţi. Pe de altă parte, recompensele extrinseci îi pot ajuta pe elevi să-şi formeze capacităţile de care au nevoie pentru a realiza sarcina sau să insiste atunci când entuziasmul iniţial se diminuează (Collins şi Amabile 1999).

Cercetările au arătat că instruirea referitoare în mod explicit la strategii care duc la crearea de produse îi poate ajuta pe elevi să devină mai creativi (Runco şi Sakamoto 1999). Strategii precum brainstormingul, explorarea unor opţiuni multiple şi evaluarea validităţii pot fi predate şi evaluate într-o varietate de moduri şi contexte. Să-i obligi pe elevi să compare concepte diferite poate duce, de asemenea, la răspunsuri creative.

Profesorii trebuie să aibă grijă atunci când utilizează exemple de produse finite. Deşi se consideră în general benefică oferirea unor exemple elevilor, participanţii la un studiu au creat produse care conţineau trăsături ale exemplelor arătate, chiar dacă li se spusese în mod special să creeze ceva pe cât posibil de diferit faţă de exemplu (Ward, Smith şi Finke 1999). Ar putea fi mai util să li se ofere elevilor exemple de procese pe care le folosesc experţii decât exemple de posibile produse.

Toţi elevii au un potenţial creativ. Acest potenţial depinde doar parţial de motivaţia şi abilităţile lor. Folosind un limbaj care încurajează creativitatea şi creând un mediu care îi provoacă şi îi sprijină pe elevi în eforturile lor creative, profesorii îi pot ajuta pe elevi să gândească şi să acţioneze mai creativ.

Bibliografie

1.Amabile, T.M. (1983). The social psychology of creativity. New York:Springer-Verlag Incorporated.

2.Amstrong, T. (1989). Awakening genius in the classroom. Alexandria, VA: ASCD.

3.Daniel, M. F.; L. Lafortune & R. Pallascio. (2003). The development of dialogical critical thinking. ED 476183.

4.Loveless, A. L. (2002). Literature review in creativity, new technologies, and learning. Brighton: NESTA. www.nestafuturelab.org/research/reviews/cr01.htm.

5.Nickerson, R. S. (1999). Enhancing creativity. In R. J. Sternberg, Creativity handbook, (pp. 392-430). New York: Cambridge University Press.

6.Sternberg, R. J. and O’Hara, L. (1999). Creativity and intelligence (251-272). In R. J. Sternberg, Creativity handbook, (pp. 251-272). New York: Cambridge University Press.

Predarea interactivă centrată pe elev

Prof.Dobrinescu Marioara
Liceul cu Program Sportiv Iolanda Balaş Soter Buzău

Predarea tradiţională în sensul în care profesorul ţine o prelegere, face o demonstraţie, iar rolul elevilor este acela de a urmări, nu produce învăţare decât în foarte mică măsură.

Este insuficient pentru învăţare dacă în timpul orei elevii doar ascultă explicaţiile profesorului şi văd o demonstraţie făcută de profesor. Cauza acestui fenomen, ţine de însuşi funcţionarea creierului. Creierul nu funcţionează ca un DVD sau casetofon. Creierul nu este un simplu receptor de informaţie.

Creierul funcţionează asemenea unui computer, acesta din urmă a fost proiectat şi creat după modelul de funcţionare al creierului. Pentru ca un computer să înceapă să funcţioneze trebuie să apăsăm butonul de pornire. În cazul în care învăţătoarea este „pasivă”, butonul „pornire” al creierului nostru este activat. Unui computer îi este necesar pentru a fi în stare de funcţionare de un soft adecvat pentru a interpreta datele introduse şi creierul nostru are nevoie să facă unele conexiuni cu ideile ancoră deja cunoscute. Când învăţarea este „pasivă”, creierul nu face aceste legături. Un computer nu reţine informaţia procesată decât dacă acţionăm butonul „salvare”. Creierul nostru trebuie să testeze informaţia sau să o explice altcuiva pentru a o stoca.

Profesorii îşi inundă elevii cu propriile lor gânduri profunde şi bine organizate. Profesorii recurg prea des la explicaţii şi demonstraţii de genul „hai-sa-ţi-arăt-cum”. Desigur că, prezentarea poate face o impresie imediată asupra creierului, dar în absenţa unei memorii excepţionale, elevii nu pot reţine prea mult pentru perioada următoare. Un profesor, oricât de strălucit orator ar fi, nu se poate substitui creierelor elevilor şi deci nu poate face activitatea care se desfăşoară individual în mintea fiecăruia.

Elevii înşişi trebuie să organizeze ceea ce au auzit şi văzut într-un tot ordonat şi plin de semnificaţii. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuţiei, a investigaţiei, a acţiunii şi eventual a predării, învăţarea nu are loc.

- Învăţarea presupune înţelegerea, iar aceasta înseamnă mai mult decât cunoaşterea faptelor.
- Elevii construiesc cunoaşterea pe baza a ceea ce deja cunosc sau cred.
- Elevii formulează noile cunoştinţe prin modificarea şi raţionarea conceptelor lor curente şi prin adăugarea de noi concepte la ceea ce cunosc deja.
- Învăţarea este mediată de mediul social în care elevii interacţionează unii cu alţii.
- Învăţarea eficientă necesită preluarea de către elevi a controlului asupra propriei învăţări.
- Transferul, respectiv capacitatea de a aplica cunoştinţe în situaţii noi este afectat de gradul în care elevii învaţă pentru înţelegere şi învaţă cu înţelegere.

Fără îndoială, este adevărat că acela care învaţă trebuie să-şi construiască cunoaşterea prin intermediul propriei înţelegeri şi că nimeni nu poate face acest lucru în locul său. Dar nu este mai puţin adevărat că această construcţie personală este favorizată de interacţiunea cu alţii care la rândul lor învaţă. Dacă elevii îşi construiesc cunoaşterea proprie ei nu o fac singuri. Să nu uităm că omul este fundamental social. Adevărata învăţare este aceea care permite transferul achiziţiilor în contexte noi. Este nu doar simplu activă, individual activă ci interactivă. Reciprocitatea este un stimulent al învăţării, când acţiunea comună este necesară, când reciprocitatea este activată în cadrul unui grup în vederea obţinerii unui rezultat, atunci par să existe procese care stimulează învăţarea individuală şi care conduc pe fiecare la o competenţă cerută de constituirea grupului. Gruparea şi sarcinile în care membrii grupului depind unul de celălalt pentru realizarea rezultatului urmărit arată că:

- elevii se implică mai mult în învăţare decât în abordările frontale sau individuale.
- elevii odată implicaţi îşi manifestă dorinţa de a împărtăşi celorlalţi ceea ce experimentează, iar aceasta conduce la noi conexiuni în sprijinul înţelegerii.
- elevii acced la înţelegerea profundă atunci când au oportunităţi de a explica şi chiar preda celorlalţi colegi ceea ce au învăţat.

Iată câteva modalităţi pentru a forma rapid grupuri:

- cărţi de joc

Dacă doriţi să formaţi grupuri de 4 membrii, folosirea cărţilor de joc este foarte utilă. Veţi folosi atâtea grupuri de cărţi câte grupuri vreţi să formaţi. Dacă urmează să lucraţi cu 7 grupe de exemplu, amestecaţi aşii, popii, valeţii, damele, decarii, nouarii, optarii. Elevii urmează să tragă fiecare cate o carte şi să se grupeze apoi la masa de lucru marcată în prealabil cu una din cele 7 cărţi. Se vor forma astfel: grupul decarilor, popilor, valeţilor etc.

▪ cartoane cu numere

Hotărâţi numărul de grupuri şi numărul de membri al fiecăruia. Scrieţi numerele corespunzătoare numărului de grupe pe tot atâtea cartoane câţi membrii doriţi să fie în fiecare grup. Amestecaţi cartoanele numerotate şi cereţi elevilor să tragă câte unul. Vor afla astfel numărul grupului din care fac parte. De exemplu doriţi să formaţi 6 grupuri de câte 5 membrii. Faceţi 30 de cartoane, câte 5 din fiecare din numerele de la 1 la 6. Plasaţi câte un număr de la 1 la 6 pe cele 6 mese de lucru unde elevii se vor regrupa în funcţie de cartonul tras.

▪ cartonaşe cu diferite simboluri

Procuraţi jocuri puzzle pentru copii mici (4-6 piese). Folosiţi câte un puzzle pentru fiecare grup. Amestecaţi fragmentele de imagine şi cereţi copiilor să recompună pozele. Se constituie astfel grupele.

▪ aniversarea

Puteţi grupa elevii în funcţie de lunile în care s-au născut. Această distribuţie este inegală şi trebuie luată decizia a modului de grupare a lunilor în funcţie de numărul copiilor (de exemplu – un grup al celor născuţi în ianuarie şi februarie, un grup al celor născuţi în martie).

▪ materiale de lucru

Puteţi grupa elevii în funcţie de materialele pe care le distribuiţi. Acestea pot avea marcaje de papetărie de tipul:

- ❖ fişe de lucru prinse cu clame de diferite culori;
- ❖ fişe de lucru pe hârtii/cartoane de diferite culori;
- ❖ etichete cu diferite simboluri etc.

În acest mod, elevii se grupează odată cu distribuirea materialelor de lucru în funcţie de marcajele pe care acestea le conţin.

Este de remarcat faptul că toate ideile de mai sus se aplică la gruparea aleatorie a elevilor. În funcţie de nevoile elevilor şi de obiectivele avute în vedere, gruparea se poate face şi după criterii de diferenţiere (stil de învăţare, tip de inteligenţă).

Pentru gruparea optimă a elevilor este deosebit de util un mobilier modular. Aranjarea meselor se va face în funcţie de nevoile de interacţiune anticipate de profesor şi, evident de spaţiul avut la dispoziţie.

În şcoala centrată pe elev, profesorul capătă la prima vedere o „oarecare paloare”, este evanescent, căci, elevul este miezul problemei. Cadrul didactic exercită roluri cu mult mai nuanţate decât înainte. Succesul la clasă depinde de competenţele profesorului de a crea oportunităţile optime de învăţare pentru fiecare elev. Profesorul acţionează mereu, dar adecvat şi adaptat nevoilor grupului.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. DOBRIȚAN HECKL MARIA ALINA
Colegiul Național “Diaconovici-Tietz” Reșița
Structură Școala Gimnazială Nr. 1 Reșița

Când vorbim de cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți,la formarea personalității și comportamentului copilului până a merge la școală. Chiar dacă pentru mulți expresia pare nepotrivită, totuși rămâne valabilă,datorită faptului că bazele unei bune creșteri se pun în familie. Oare,este mit sau realitate? Cu toate că expresia cei șapte ani de acasă este folosită în general pentru a descrie conduita unei persoane într-un oarecare context psihologic se spune că, educația din primii ani de viață, de care beneficiază copii în familie își pune amprenta,definind într-o oarecare măsură viitorul adult.

Începând cu primii ani de viață, fiecare etapă urmatoare are un impact asupra dezvoltării afective,motrice și intelectuale a copilului. Chiar dacă tindem să credem că lucrurile sunt simple și că de fapt acesta este rostul vieții, există o multitudine de factori care conlucrează la dezvoltarea copilului, însă cei mai importanți și decisivi sunt ereditatea,mediul și educația.

După cum putem observa, primul factor este ereditatea, iar al doilea factor este mediul, cei doi factori fiind și cei mai decisivi,iar mai apoi educația, care bineînțeles nu se poate realiza oricum, oriunde și de oricine, școala și mediul social având o mare influență și tot așa de mare putere de decizie asupra dezvoltării psihoeducaționale a copilului.

Mai jos voi prezenta o incursiune în dezvoltarea copilului pe parcursul celor așa ziși „șapte ani de acasă„ relația cu părinții vs.îngrijitorul, oricare ar fi acesta. Psihologul D.W.Winnicott sugerează că precursorul oglinzii este chipul mamei. Chiar dacă Winncott se referă clar numai la copiii înzestrați cu darul vederii iar în cazul copiilor orbi glasul și atingerea compensează fața în cazul copiilor orbi ,ceea ce este esențial este vorba despre mama sau despre o alta persoană care îl are în grijă pe copil, iar ceea ce se percepe este ca fiind reacția principalului nostru îngrijitor față de noi , iar acest lucru va afecta profund sentimentul de noi înșine chiar și pe masură ce creștem. Este însăși modul în care ne vom prezenta sinele -fie în oglindă, fie altei persoane.

În The Interpersonal World of the Infant -„Lumea interpersonală a copilului, „Daniel Stern explică în ce fel se activează această „oglindire” părintească prin intermediul expresiilor faciale ale părintelui ,al interacțiunilor fizice și a insinuărilor vocale-fenomen pe care Stern îl numește „acordare”- „instrumentul”prin care părintele sau oricare persoană care îl are în grijă pe copil îl înștiințează pe acesta că îl înțelege și îi aprobă sau îi dezaprobă sentimentele.În acest caz exemplele pot varia de la simple chicoteli până la lauda si întărirea unor comportamente, bineînțeles agreate de părinte, în funcție de gradul de dezvoltare emoțională al acestuia.

În urma transmiterii unor semnale de aprobare sau dezaprobare,în cadrul acestei interacțiuni, părintele îl anunță pe copil că îl înțelege atunci când acesta este fericit dar și când părintele îl privește nemulțumit sau nu reacționează în nici un fel, în acest caz copilul înțelege că ceea ce exprimă el este rău.

Toate aceste lucruri sunt întemeiate pe un număr de studii pe care Stern le aplică tocmai pentru a explica modul în care suntem cu toții programați de dorințele, temerile, interdicțiile și fanteziile părinților. Iar ca un prim argument la cele citate până în prezent, putem prezenta un exemplu foarte interesant și care a fascinat, cazul fiind cel cu Sam si mama lui. Conform lui Stern,mama lui Sam era tot timpul cea care diminua intensitatea jocurilor fiului, exemplul fiind următorul în timp ce băiatul râdea și dădea din brațe entuziasmat, aceasta zâmbea amabil și răspundea înfumurată „Da,iubitule” ,reacție care nu era în concordanță cu felul ei de coportament, în mod obișnuit foarte însuflețit. După mai multe căutări, din partea lui Stern, mama a recunoscut că acest comportament era intenționat, pentru a-i scădea din autoritatea afectivă a fiului său, iar motivul pentru care făcea în mod deliberat lucrul acesta era pentru că nu dorea ca fiul său să semene cu tatăl lui, care era un tip destul de apatic. Altfel spus, aceasta își „programa”copilul. În mod greșit, mama presupunea că, înăbușind personalitatea copilului, acesta avea să fie în accepțiunea sa și obligat să înflorească, ceea ce era clar un mod greșit, ba mai mult, efectul ar fi fost cu totul opus. Potrivit lui Stern, „unul dintre cele mai fascinante paradoxuri este acela că....are exact efectul contrar celui urmărit. Subacordurile ei tindeau să creeze un copil mai moleșit(...)mai asemănător cu tatăl. ”Cu siguranță în această perioadă de formare și neavând un model parental demn de urmat, se poate deregla cu foarte mare ușurință cursul dezvoltării normale și armonioase. Deci,putem sesiza cu ușurință o situație cât se poate de comună, întâlnită în familiile așa zis normale, unde copilul este obligat, ba chiar silit să poarte “cocoașa” și să ducă mai departe păcatul strămoșesc, acela de a nu semăna cu părintele către care este îndreptată ostilitatea în familie, mama sau tata, depinde, după caz. În cazurile cele mai extreme, copilul poate să nu beneficieze sub nici o formă de relațiile părintești, ca în familiile de toxicomani sau în cazul recent al copiilor din orfelinate. Numai privind fotografiile acestor orfani, putem înțelege de pe chipul lor ce efecte pot avea asupra unui copil, neglijența, acordarea nepotrivită sau lipsa totală a acesteia. Și aici putem da ca exemplu copiii cu o vârstă cronologică de cinci, șase, șapte ani, dar cu o dezvoltare emoțională de trei sau patru ani, care nu știu să zâmbească, copii care se leagănă încontinuu, iar toate acestea par să ne spună că, fiecare copil are o poveste de viață mai puțin plăcută, sau poate chiar foarte cruntă. Pentru mulți dintre acești coii, privitul în oglindă, în interiorul eului lor e chinuitor, căci imaginea pe care o văd este, literalmente, o personalitate neatrăgătoare, o tristă figură.

Cu toate că bunicii, frații și surorile, învățătorii și profesorii, bonele și ceilalți asemenea lor, altfel spus celelalte oglinzi ale copilăriei noastre pot modifica reacțiile părintești, de cele mai multe ori ajung să le fortifice. Motivul acestui fenomen este faptul că, un copil fericit îi face pe ceilalți să zâmbească, astfel întărindu-și sentimentele pozitive, câtă vreme copilul nefericit este de cele mai multe ori abordat cu mila.

Chiar daca nu am trecut prin aceste situații dificile, ba chiar extreme, nici unul dintre noi nu provine dintr-un mediu perfect. Chiar și când părinții au cele mai bune intenții, intervin elementele de viață.

Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială, intelectual-cognitivă etc, de aceea cei șapte ani de acasă mai sunt caracterizați și prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți, lăsându-l să se bucure de copilărie, permițându-i să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin, învățându-l să-și exprime sentimentele și emoțiile, pentru a putea să rezolve conflicte apărute, pe cale pașnică, în acest mod învățând să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate. Timpul petrecut cu copilul, dar mai ales calitatea acestui timp, se va reflecta cu siguranță în viitorul adult, iar acest lucru inseamnă foarte mult. Astfel se explică de ce personalitățile coerente și încrezătoare nu se formează cu ușurință. Din acest motiv, mulți oameni se pomenesc proiectând asupra oglinzilor de sticlă și a oglinzilor umane adulte, imagini care pot să nu fie deloc reale.

Bibliografie:

Psiholgia copilului și psihologia pedagogică Tiberiu Bogdan, Ilie I. Stănculescu, editura didactică și pedagogică, București, 1970

Munca de lămurire... O artă, Kargo T. Krasne, editura Antet

Goleman, Daniel, Vital Lies Simple Truths (“Minciuni vitale, adevăruri simple”), New York: Simon and Schruster, 1985

Levin, Jerome D., Theories of Self (“Teorii despre sine”), New York: Hemisphere, 1992.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Dobrovăţ Lavinia Narcisa
Şcoala Gimnazială „General Nicolae Şova” Poduri

“Metrologia” bunului-simţ, după cum sunt socotiţi.
(Cornel Constantin Ciomâzgă)

Bunul simţ este măsură şi echilibru, se regăseşte într-un cod nescris al bunei cuviinţe pe care-l descoperim în înţelepciunea tuturor popoarelor din timpuri îndepărtate.

Descartes spunea că este „*lucrul cel mai drept împărţit în lume*”, dar aşa cum ne uităm noi la el azi, moral privind, constituie o valoroasă calitate umană, care nu prea este împărţită în mod egal.

Bunul simţ, un ansamblu de idei despre lume, viaţă şi om, având ca izvor tradiţia populară şi cuprinzând elemente ale gândirii ştiinţifice. Noi însă, cei mulţi şi neavizaţi, ne-am obişnuit să-l privim drept o măsură a bunei creşteri, a bunei cuviinţe, a respectului pentru cei din jur. El este, de asemenea, un nume general pentru relaţiile cinstite, sincere, lipsite de gânduri de trătare. A fi lipsit de bun simţ, înseamnă a fi o persoană de care ceilalţi trebuie să se ferească. Lipsa bunului simţ îl face pe om capabil de orice, căci pentru el nu mai exista nimic demn de respect. Cruzimea, desconsiderarea, călcarea în picioare a celorlalţi, sunt doar câteva atribute ale celui fără de bun simţ.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot, ulterior, decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de părinţi depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care ei, părinţii, i-o dau. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă**”.

Educatia primita in familie

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul.

Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă, firesc, cu „*Bună ziua!*”.

Comportamentul în public.

Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii.

Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specific vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale.

Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „*te rog*”, „*mulţumesc*” şi „*cu plăcere*”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă.

O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui / celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor.

„Îmi pare rău” este, la fel ca şi *„te rog”*, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă.

Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul multor ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care se doreşte a i se insufla copilului. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa şi, desigur, exemplul personal. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Temă pentru ora de consiliere (viaţa de zi cu zi):

- Spune cuiva 2018^0 motive pentru care îl iubeşti.

- Construieşte UN ŞIR INFINIT de oameni fericiţi, iar astăzi zâmbeşte fiecărui om pe care îl întâlneşti.

- Oferă 2^2 îmbrăţişări celor care îţi sunt mereu aproape.

- Un MULŢUMESC! nu este niciodată îndeajuns. Astăzi oferă MULŢUMESC!^{3} celor din jur.

- Începutul rezolvării fiecărei probleme constă în cele 5^1 litere magice TE ROG!. Foloseşte-le mai des!

Şi, desigur, lista continuă…

Dar nu uita, BUNUL SIMŢ să te însoţească mereu!

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv.primar: DOCAN ANCA
Şcoala Gimnazială Tg. Trotuş

“Diploma celor şapte ani de-acasă ai copilului exprimă calificativul părinţilor.”
(Valeria Mahok)

Copilăria reprezintă prima şi cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este răspunzătoare de trebuinţele elementare ale copilului, de protecţia şi siguranţa acestuia, influenţa familiei rămânând adesea adânc întipărită în profilul psihologic al copilului

“Cei şapte ani de acasă” este o expresie pentru educaţia primită de copii de la părinţii lor în primii ani de viaţă. Este perioada în care se formează deprinderile de bază, începe să se contureze comportamentul copilului, se pun bazele personalităţii sale, începe să se cunoasca şi să-şi dezvolte stima de sine. Este perioada marilor descoperiri despre ceea ce îl înconjoară, culminând puţin câte puţin cu descoperirea de sine. Tot în această perioadă rolul părinţilor şi nivelul lor de implicare în educaţia micuţului îşi spune cuvântul. Copilul descoperă că lumea înconjurătoare se bazează pe norme şi reguli de conduită care trebuie respectate, pe bune maniere şi comportamente frumoase, care ulterior devin deprinderi. Modul cum familia transmite copilului toate aceste lucruri, precum şi climatul socio-afectiv de care dă dovada în îndeplinirea trebuinţelor şi dorinţelor copilului, contribuie la formarea lui ca om şi la integrarea sa în societate

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Este primordial ca persoanele de care este încojurat să constituie modele pozitive, de la care copilul, prin imitaţie şi învăţare, să preia lucruri frumoase.

Climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie insoţit de afecţiune, delicateţe, înţelegere, în concordanţă cu particularităţile psihoindividuale şi de vârstă ale acestuia.

Modul cum este educat un copil în primii ani de viaţă este hotărâtor pentru ceea ce va deveni ca adult.

Toata viaţa suntem tributari copilăriei, în funcţie de universul în care am copilărit.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. învățământ primar Dochiu Raluca
Școala Gimnazială Sihlea, Jud. Vrancea

Cei șapte ani de acasă reprezintă baza educației unui copil. Un copil care are cei șapte ani de acasă , va ştii să se comporte cuviincios cu cei de vârsta lui și cu cei mari.

Rudolf Steiner spunea că: ’’… micul copil este în întregime un organ de simț! Toata activitatea lui este îndreptată spre cunoașterea lumii din preajmă. Această dăruire face din copil o ființă care imită ambianța, în totalitate, cu bune si rele. Impresiile cele mai profunde sunt cele inconștient dobândite; ele rămân în profunzimile sufletului, devenind baza experiențelor conștiente ulterioare. Părinții își influențează copiii în primii ani de viață prin ceea ce sunt. Mediul din jurul copilului, când acesta învață să vorbească, are mari repercusiuni asupra caracterului acestuia. La sfârșitul primilor trei ani, copilul poate să-și spuna sieși „Eu!” (prima identitate) ’’.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune, limite clare şi bine precizate, răspuns imediat la nevoile copilului, disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului, sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului, respect, deschidere şi comunicare, recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor, confidenţialitate şi încredere reciprocă). În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii. Putem afirma că aceştia sunt primii profesori, poate unii începători, ai copiilor lor. După cum spunea Geoffrey Holder, “…educaţia începe acasă. Nu poţi da vina pe şcoală că nu ţi-a învăţat copilul ceea ce nu l-ai învăţat tu.”

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. înv. primar: DOGARU IOANA
Şcoala Gimnazială „Grigore Moisil”, Ploieşti,
Judeţul Prahova

"Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toată puterea educaţiei se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii însăși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru."(Pestalozzi).

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Expresia „Cei șapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare social.

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educaţia în familie precedând-o pe cea instituţională. Copilul, în primii ani de viaţă este dependent de părinţi, iar aceştia nu trebuie să fie preocupaţi doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educaţia psiho-socială, corelând posibilităţile fizice cu cele psihice. Educaţia în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educaţia sa la nivel psihic trebuie să urmărească pas cu pas evoluţia fizică, urmărindu-se concomitent educaţia intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluţia psihică a copilului îl au exemplele pozitive de acasă, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important. De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului.

Familia promovează diferite valori care sunt transmise celor mici şi care, la rândul lor, le

vor transmite familiei pe care şi-o vor întemeia. Un copil manierat se va descurca mai bine în relațiile sociale și se va simți mai confortabil în prezența celorlalți decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obişnui cu bunele maniere este ca părinții să fie un bun model pentru el. Să înceapă să îl înveţe lucrurile simple încă de la vârstă fragedă: să salute, să spună "te rog" şi "mulţumesc". Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate şi îl învaţă ce înseamnă respectul, iar copiii respectuoşi vor fi trataţi, la rândul lor, cu respect.

Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condiţiilor de viaţă pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzut ca primul factor în educaţia şi instrucţia copilului şi un continuator al cerinţelor impuse de practica educaţională instituţionalizată. Părinţii trebuie să cunoască, să devină conştienţi de influenţa pe care o exercită prezenţa lor în viaţa copilului, să fie convinşi că educaţia dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ş.a. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştinţele uzuale (despre plante, animale, ocupaţiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observaţie, memoria şi gândirea copiilor. Copilul obţine rezultatele şcolare în funcţie de modul în care părinţii se implică în procesul de învăţare. Părinţii trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-şi ajute copilul la învăţătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul, părinţii se vor limita la controlarea temei de acasă şi a carnetului de note. Deci, atitudinea părinţilor trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, cinstea, politeţea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate. Toate acestea reprezintă ilustrarea expresiei „a avea cei şapte ani de-acasă”. Un elev fără „ce şapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar şi ca viitor.

În concluzie, familia are misiunea de a realiza o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităţilor fizice, mintale şi afective ale copilului, trebuie să canalizeze interesul şi înclinaţiile şi să-l ajute să-şi formeze, încetul cu încetul, adevărata lui personalitate. Orice familie îşi doreşte să aibă copii cu suflet mare şi cu succes în viață. Performanțele şcolare ridicate, obținerea unui loc bun de muncă în viitor, dezvoltarea simțului responsabilității precum şi transformarea într–o persoană onestă şi de încredere pentru societate sunt doar câteva din dorințele comune ale tuturor părinților, fiind primii formatori ai caracterului copilului, care începe încă din primii ani de viață.

BIBLIOGRAFIE:

1. Allport, G. W., *Structura şi dezvoltarea personalităţii,* Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1998.
2. Alb, G., Achim, V., *Elevul – participant la propria formare*, în *Învăţământul primar*, nr. 2- Editura Miniped, Bucureşti, 2004.
3. Athanasiu, A., *Elemente de psihologie medicală,* Editura Medicală, Bucureşti, 1999.
4. Beznea, N., *Familia şi şcoala în relaţie de parteneriat educaţional,* în *Învăţământul primar*, nr. 1-2, Editura Miniped, Bucureşti, 2005.
5. Cucoş, Constantin – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iaşi, 2002 ;
6. Nicola, Ioan – *Tratat de pedagogie şcolară*, Ed. Aramis, Bucureşti, 2003 ;
7. Şoitu, Laurenţiu – *Pedagogia comunicării*, Institutul European, Iaşi, 2001.

Pentru mama...

Prof. Înv. Primar Dogaru Nicuța Aura
CNI “Matei Basarab” Rm. Vâlcea

E cel mai frumos cuvânt și cel mai cald gând. E mama, care ne dă viața, care ne conduce prin viață. Cea care pentru noi își pune viața în pericol fără să ezite.

Azi vreau să dedic câteva rânduri mamei mele, cu toate că sunt conștientă de faptul că nu voi putea vreodată să cuprind în cuvinte tot ce aș vrea să îi spun. Dar încep simplu, spunând: Mulțumesc, mami, că ai ales să mă aduci la viață. Și că ai renunțat la tot ce erai tu și la ce ai fi putut ajunge pentru a mă avea pe mine.

Îți mulțumesc că m-ai crescut frumos, că ai știut să îmi imprimi în suflet frumoase sentimente și lecții din viața ta. Ai reușit să faci asta, fiindcă îmi amintesc cuvintele tale în cele mai neașteptate locuri și momente.

Îți mulțumesc, iarăși, că mi-ai dăruit sufletul tău minunat și că mi-ai împrumutat chipul tău frumos. Nopțile albe petrecute lângă mine, lacrimile pe care le-ai vărsat au lăsat urme pe fața ta, dar tu ești mereu mama mea frumoasă. Și eu știu că fiecare cută de pe obrazul tău are de spus o poveste a unui moment din viața mea.

Îți mulțumesc pentru răbdarea ta nemăsurată. Ai știut, deși eu nu am reușit să înțeleg nici acum în ce fel, că vor fi momente când mă voi întoarce la tine. Așa că ai așteptat. Ți-ai așteptat copilul să dea cu capul de pragul de sus, fiindcă se încăpățâna să nu îl vadă pe cel de jos. Dar ai știut, mami, că o să am nevoie de un umăr puternic să mă sprijine. Că o să am nevoie de tine.

Îți mulțumesc pentru tot ce ai sacrificat de dragul meu: odihnă, sănătate, liniște, șanse la fericire. Nu pot să îți răspund în niciun fel vrednic, pot doar să te iubesc.

Îți mulțumesc din nou, că ai devenit iarăși copil, pentru mine. Ca eu să pot găsi în tine tot ce aveam nevoie.

Îți mulțumesc pentru că nu a fost vreo dorință copilărească sau vreun moft pe care eu să îl exprim și tu să nu îl îndeplinești. Mi-ai ghicit chiar și dorințele pe care nu le verbalizam. Dar tu ai știut. Și mereu știi.

Îți mulțumesc că m-ai lăsat să cresc liber, că mi-ai respectat și îmi respecți mereu independența.

Îți mulțumesc pentru ce am devenit, pentru eforturile tale de a transforma copilul încăpățânat într-un adult responsabil. Vreau să cred că ai reușit.

Vreau să îți mai mulțumesc, mămico, pentru timpul tău pe care mi-l dedici. Și pentru lumea ce ai construit-o în jurul meu. M-ai așezat în centrul ei, și astfel, așa cum îmi spui, eu am devenit lumea ta.

Îți mulțumesc pentru zâmbetul cu care mă întâmpini la intrare. Și pentru îmbrățișările tale, ce mă fac să uit de neajunsuri, neîmpliniri și suferințe. Îți mulțumesc pentru faptul că mă alinți chiar și acum, că mă răsfeți ca pe un copil exact atunci când am cea mai mare nevoie de tandrețe. Pentru cănile fierbinți de ceai și mâncarea adusă în pat atunci când mi-e prea greu să mă urnesc și să-mi așez masa.

Îți mulțumesc pentru cărțile pe care mi le-ai cumpărat în copilărie, deschizându-mi ochii spre o altă lume, fiindcă eu am descoperit astfel că nimic nu îmi place mai mult decât a mă ghemui undeva cu o carte lângă mine.

Îți mulțumesc, mami. Pentru tot și toate.

Îți mulțumesc pentru mine.

De mii de ori.

Și da, nu o spun prea des, dar te iubesc și eu. Într-un fel stângaci, poate.

În felul meu.

Pe care tu îl știi deja.

DESPRE IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE-ACASĂ

Profesor Cornelia Doinea
Grădinița cu P.P.Nr.20
Drobeta Turnu Severin

”Este mai ușor să construiești un copil puternic, decât să repari un matur stricat.”(Frederick Douglass)

Petrecem primele douăsprezece luni din viață cu copiii nostri pentru a-i învăța să meargă și să vorbească, iar următorii ani din viață spunându-le să stea jos și să tacă.

Cred că în ”cei șapte ani de-acasă” ai copiilor nostri ar trebui să mai învățam și noi oarece lecții de viață de la ei, și asta deoarece copiii descoperă totul în nimic, oamenii nu gasesc nimic în toate.

Să crești o ființă umană nu este o muncă ușoară.Încă de la naştere, fiecare copil are un stil al său unic. Părinţii cu mai mulţi copii se minunează de cât de diferiţi sunt copiii lor între ei. Pe parcursul creşterii sale, fiecare copil îşi scrie povestea propriei dezvoltări, având originalitatea şi individualitatea lui, precum şi nevoi specific, care vor îi vor genera şi motiva evoluţia şi comportamentul.

Prima relaţie de tip social pe care orice copil o stabileşte imediat după venirea sa pe lume este aceea cu părinţii săi. Această relaţie de bază pentru dezvoltarea copilului şi apoi a adultului, este o piatră de temelie şi un model pentru viaţa lui socială, începând cu cea preşcolară, şcolară şi de mai târziu, până la maturitate.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

De ce este atât de importantă relaţia părinţi-copii? Pentru că această relație determină dezvoltarea copilului şi împlinirea adecvată a nevoilor sale.

În primul rând copiii au nevoie de **dragoste**: să fie iubiţi, să se simtă iubiţi, să li se spună că sunt iubiţi, să li se arate că sunt iubiţi, şi asta indiferent de comportamentul lor, şi la bine şi la rău. Cu precădere la vârstele mici, copiii înţeleg că sunt iubiţi atunci când sunt dezmierdaţi şi îmbrăţişaţi.Dragostea implică şi să-l ascultăm pe copil, fiind importantă pentru a afla nevoile copilului, dorinţele sale, gândurile şi sentimentele lui. Toate acestea vor duce la realizarea unei bune comunicări între părinţi şi copil. Copilul va câştiga astfel încredere în părinţi şi va şti că ori de câte ori va avea o problemă sau o nelinişte va fi ascultat şi va avea cu cine discuta. Copilul care a avut parte de afecțiune va deveni un adult echilibrat. Tot aici putem încadra şi **acordarea atenţiei**, care în funcţie de vârsta copilului poate consta într-o discuţie despre o anumită temă care îl preocupă sau a unui joc pentru copii cu vârste mai mici, sprijinul şi ajutorul la lecţii, sau învăţarea unor deprinderi şi cunoştinţe extraşcolare.

Copiii au nevoie de **reguli, limite şi graniţe**. Existenţa unui program, a unor reguli ştiute şi respectate atât de parinţi cât şi de copil, dau copilului un sentiment de siguranţă şi îl învaţă pe mai târziu să fie ordonat şi să se supună autorităţii (profesori, şefi, etc). Atenţie la rigiditate! Flexibilitatea şi toleranţa sunt esenţiale, copilul învăţând să devină adaptabil, să tolereze neprevăzutul şi să facă faţă schimbării.

În contextul acestor reguli, apare şi **disciplinarea pozitivă**, facută cu dragoste. Atenţie la limbajul folosit! De multe ori, părintele furios ţipă la copil, îl etichetează (eşti prost, incapabil, rău, etc) sau îl ridiculizează (râde de el), devenind în final agresiv. Copiii mici vor dezvolta teamă iar copiii mai mari vor deveni mânioşi la rândul lor (sămânţa rebeliunii lor de mai târziu). Disciplinarea adecvată presupune afecţiune, consecvenţă (când promiţi o pedeapsă te ţii de cuvânt), răbdare şi fermitate. În acest context al disciplinării, copilul poate învăţa şi ce înseamnă a fi iertat şi a ierta, prin excepţii de la regulă bine gândite de părinte.

Un alt aspect important legat de relația părinte-copil este **respectul** pe care părinții îl acordă copilului. Respectându-l, el se va simţi valorizat, tratat de la egal la egal cu ceilalţi membrii ai familiei. Exemplul personal este mai important decât o mie de cuvinte.

Acceptarea este o altă nevoie a copilului. Ca şi adultul, el are nevoie să se simtă acceptat ca persoană chiar şi atunci când comportamentele lui sunt mai greu de tolerat. El nu trebuie respins pentru comportamentele lui (“nu vreau să te mai văd pentru că ai fost obraznic”). Discuţia se realizează explicându-i faptul că nu tolerăm comportamentul lui şi nu pe el ca persoană.

Copiii au nevoie şi de **timp**, timp de calitate, petrecut părinţii, timp de care, din pacate, în zilele noastre, toţi dispunem din ce în ce mai puţin. De aceea este necesară fructificarea momentelor libere pentru a le petrece cu copilul pentru un joc, un film, o plimbare în parc, citind, povestind, învăţând împreună cu el şi făcând din acestea clipe de bucurie, atât pentru copil cât şi pentru părinte. Timpul petrecut cu copilul ar trebui să fie o prioritate în viaţa oricărui părinte.

În toate acestea, **răbdarea** este esenţială. Învăţarea, adică ceea ce face copilul cât este copil, are loc prin încercare-testare, reuşite, greşeli, repetări, în toate acestea fiind îndrumat de părinţi, în corelaţie cu abilităţile şi individualitatea copilului. Pentru toate acestea este nevoie de răbdare. Ca parinţi, dacă avem aşteptări prea mari, dacă ne comparăm copiii cu ai altora, dacă ne lăsăm guvernaţi de prefecţionism, nu numai că vom fi dezamagiţi dar vom imprima şi copilului o dorinţă exagerată de performanţă, teamă şi neîncredere.

Teoria ca teoria, sună bine. Dar în practică nu toate funcţionează ca la carte. Nu există părinte perfect, există însă comportamente inadecvate ale părinţilor care afectează dezvoltarea integrată a copilului. Iată câteva exemple:

- lipsa regulilor în familie (reguli şi limite înţelese, asumate şi aplicate de toţi membrii familiei);
- îngrijirea şi supravegherea inadecvate (copilul lăsat singur în faţa televizorului timp îndelungat, recompensele materiale şi alimentare);
- disciplină rigidă şi pedepse inadecvate vârstei şi puterii de înţelegere a copilului (stabilirea regulilor „pentru copil“ fără a consulta anterior opinia copilului);
- neimplicarea în experienţele copilului (absenţa momentelor în care părinţii petrec timp de joacă împreună, dezinteresul pentru dezvoltarea copilului, neglijarea copilului);
- agresiuni în familie (utilizarea pedepselor care presupun traumatizarea emoţională sau fizică a copilului, violenţă domestică);
- aşteptări nerealiste de la copil (dorinţa părinţilor de participare a copilului la multe activităţi opţionale în raport cu vârsta şi opinia lui).

Bibliografie

1. Anghelescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului“, editura Medicală, Bucureşti, 1989
2. Ciofu Carmen, „Interacţiunea părinţi-copii“, editura Medicală AMALTEA, 1998
3. Vrăsmaş Ecaterina Adina, „Consilierea şi educaţia părinţilor“, editura Aramis, Bucureşti, 2002
William Crain, „Dreptul la copilărie“, editura LUCMAR, 2003

CEI SAPTE ANI DE-ACASA

PROF.Domilescu Ionela Mihaela
Lic.Tehn.”N.S.de Hateg”Mehadia

Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod.

Se numesc „cei sapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pana la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenta asupra lui.

Bebelusul este atasat de mama si de tata, iar comportamentele, limbajul sunt imitate si exprimate de catre copil in joaca lui si in comunicarea cu ceilalti. Ticurile verbale, reactia adultilor la diversi stimuli, modul de a raspunde la mediu le puteti observa la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

– deprinderi de autoservire
– ordine
– igiena
– curatenie si exprimarea propriilor nevoi
– exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
– bune maniere si comportament
– limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
– modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
– consecventa in realizarea unei sarcini
– concentrare a atentiei
– perseverenta in realizarea uneri sarcini
– alegerea motivelor si motivatiilor atunci cand vrea sa faca ceva.

Unele din insusirile dobandite in aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

– spiritul de competitive
– altruismul
– cooperarea
– atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu intr-un grup, va avea tendinte de a incalca normele ori nu va fi increzator in fortele proprii.

De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special.

Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumultate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihica, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informatii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Rolul familiei în educarea copiilor

Donca Vasilica Simona
Colegiul Național„Vasile Lucaciu„Baia Mare

Ambianta din familie, interesul pe care îl alocă parinții socializării copilului va influența comportamentul acestuia și puterea lui de integrare în societate. Părinții exercită diferite tipuri de influențe asupra copiilor lor, atât intenționate cât și neintenționate, cu consecințe comportamentale, afective, atitudinale, etc. Se spune că educația primită în familie reprezintă cam **50% din dezvoltarea mental-emoțională și din caracterul viitorului adult**. Familia este un micronucleu în care se formează viitorul cetățean, prieten sau părinte. In familie se formează cele mai importante deprinderi de comportamant: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate. In realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului. Un mod de comunicare liber exprimat fără a greși îi permite copilului să se simtă în primul rând liber în gândire și exprimare, iar în al doilea rând mai deschis spre o comunicare cu ei și spre o gândire matură mai timpurie.

Un alt rol destul de important în educarea copiilor este atenția din partea părinților, ei trebuie să fie cât mai atenți la tot ceea ce face copilul lor, spre ex.să fie prezenți la activitățile la care participă copii lor, să fie interesați de pasiunile copiilor lor, să discute cu ei despre activitățile zilnice, să petreacă cât mai mult timp împreună cu familia lor. Participarea afectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu să se apeleze la măsuri autoritare și drastice deoarece ele produc blocaje psihice și dezadaptare socială.

Dragostea este astfel nu numai cheagul familiei, ci și calea cea mai eficientă a educației, dar numai dacă ea e potrivită și cu măsură". Nu în ultimul rând, "pentru a fi un bun mediu educativ, familia trebuie sa aibă o situație economică aptă să satisfacă trebuințele de prim ordin ale membrilor săi". Educarea unui copil nu este un lucru atât de ușor. Unii părinți, având concepții învechite, cred că ei știu cel mai bine să-și educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. In prezent, există o mulțime de cărți, filme și emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinților. In cadrul familiei moderne se produc unele mutații, care constau în înlocuirea familiei formată din trei generații cu familia formată din două generații. De aici putem conclude că bunicii participă din ce in ce mai puțin la educația nepotilor. Alte influențe sociale pot fi considerate migrația de la sat la oraş și urbanizarea satelor. Astfel cresc posibilitățile de folosire a mijloacelor audio-vizuale, contactul cu tehnica, preocupările culturale și sportive, și rezultă o schimbare în mentalitatea familiei. Nivelul de trai scăzut obligă ambii părinți să își găsească cel puțin un loc de muncă pentru a putea asigura un trai decent copiilor. In asemenea condiții supravegherea copiilor este limitată, sau este încredințată altor persoane sau instituții sociale (ex: cresa, gradinita, etc).

Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină conştiinţă de cauză a situației.

Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune , de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele doua părți. Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru in echipă.

Şcoala în parteneriat cu familia

Donca Vasilica Simona
Colegiul Național„Vasile Lucaciu„
Baia Mare

După cei șapte ani de-acasă, școala are un rol primordial în educația copiilor, alături de familie, dar și de întreaga societate, deoarece educația permanentă presupune o învățare pe tot parcursul vieții. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școală și familie, este stringentă. Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, mai ales cu elevii care rămân în urmă la învățătură, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și de viață ale copiilor. Copilul din ziua de azi simte nevoia de adulţi disponibili pentru a-i respecta ritmul de viaţă, de adulţi care să participe la jocurile sale şi care să-i transmită zilei de mâine un om care nu poate proveni dintr-un sistem de învatământ clasic şi dintr-o familie care nu-şi asumă toate rolurile.

Informarea şi formarea părinţilor în ceea ce priveşte şcolaritatea copilului presupune, ca fiecare părinte să cunoască: obligaţiile legale privind educaţia copilului, importanţa atitudinii lui pentru reuşita şcolară a copilului, metodele de colaborare cu şcoala. Pentru ca un copil să aibă succes în şcoală şi mai apoi pe parcursul vieţii, specialiştii, printre care Daniel Goleman, Inteligenţa emoţională, spun că există şapte elemente cheie:

1. **Încrederea –** sentimentul de siguranţă, certitudinea că se poate bizui pe ajutorul celor din jur în demersul său spre cunoaştere şi devenire;
2. **Curiozitatea –** dorinţa de a cunoaşte ceva nou;
3. **Intenţia –** pornirea interioară, conştientă,însoţită de dorinţa de a înfăptui ceea ce îţi propui;
4. **Controlul de sine –** capacitatea de control asupra faptelor proprii;
5. **Raportarea** – dorinţa şi capacitatea de a se alătura unui grup, de a participa la activitatea acelui grup încercând să se facă înţeles şi să-i înţeleagă pe ceilalţi;
6. **Comunicarea** – capacitatea şi dorinţa de a transmite şi a face cunoscute celorlalţi, propriile idei şi sentimente;
7. **Cooperarea** – capacitatea de a lucra împreună cu cineva în scopul realizării unui obiectiv comun.

Dacă un copil dobândeşte pe timpul şcolarităţii aceste calităţi, depinde de părinţii şi educatorii lui care au o mare responsabilitate în formarea unitară a personalităţii lui. Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului vine în completarea participării părinţilor la gestiunea şcolii. Ca responsabili legali ai educaţiei copiilor lor ei au responsabilitatea de a influenţa natura acestei educaţii; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative şi la orientarea adaptării şcolii la schimbările din societate; influenţarea pe plan local asupra rezolvării problemelor şi luării deciziilor. Cu alte cuvinte participarea poate stimula iniţiativele si inovaţiile. Poziţia unor părinţi care consideră ca odată cu intrarea copiilor în scoală rolul lor s-a încheiat, sau poziţia unor cadre didactice conform căreia şcoală poate totul fără a apela la sprijinul părinţilor sunt greşite. Numai o colaborare perfectă între cei doi factori este de natură să determine o eficienţă maximă a muncii educative. Desigur, în acest proces de colaborare, rolul conducător îl are şcoală. Ea poate să orienteze, să ajute familia în sarcinile ce-i revin, să asigure o unitate de vedere şi de acţiune.

Familia, oricâte merite şi preocupări valoroase ar avea în legătura cu educaţia tinerilor, nu va obţine rezultate pozitive decât în condiţiile în care acţionează împreună cu şcoala. Procesul de colaborare se impune – amândoi factorii acţionează asupra aceloraşi persoane, urmăresc realizarea aceluiaşi obiectiv (evident cu mijloace specifice) şi deci, orice neconcordanţă, orice divergenţă, pot determina deficienţe în procesul dezvoltării tinerei generaţii.

Trezirea interesului pentru activitatea şcolară este punctul de plecare pe tărâmul cunoaşterii şi în acelaşi timp chezăşia succesului în activitatea didactică pentru fiecare profesor cât şi pentru elevii săi. Copilul, în general, este lipsit de încredere în forţele lui. Efortul pe care îl face în primele clase este uriaş. Adulţii uită de obicei acest lucru, de aceea nu le acordă la timp atenţia cuvenită, li se pare că este ori prea uşor, ori prea greu, şi de cele mai multe ori lasă totul în seama şcolii. Una din ideile directoare ale învățământului modern o reprezintă ideea elevului activ, organizator, cercetător, independent, participant conştient la propria dezvoltare. Ca activitate intenţionată şi orientată, educaţia extraşcolară-nonformală permite adâncirea cunoştinţelor şi dezvoltarea competenţelor din zonele de interes ale elevilor, cultivarea interesului şi dezvoltarea înclinaţiilor şi talentelor acestora pentru anumite domenii. Ea permite folosirea eficientă şi plăcută a timpului liber al elevilor, dezvoltarea vieţii asociative, dezvoltarea capacităţilor de a lucra în grup şi de a coopera în rezolvarea unor sarcini complexe, dezvoltarea voinţei şi formarea trăsăturilor pozitive de caracter. Învăţătorul şi părinţii trebuie să sesizeze acest moment dificil din viaţa psihică a micuţului, pe jumătate înspăimântat de tainele scrisului, pe jumătate crispat de efortul făcut pentru descifrarea unor semne atât de curioase şi pline de mister. De aceea proiectarea unor activități în parteneriat cu părinții este deosebit de benefică.

Implicând părinții în activități școlare și extrașcolare, acestea vor fi mai atractive pentru elevi, iar părinții vor fi mai implicați și mai conștienți de actul didactic, de importanța școlii în viața copilului, realizând, astfel progres în activitatea didactică. Parteneriatele dintre școală și familii pot: a. ajuta profesorii în munca lor; b. perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; c. îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; d. îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; e. dezvolta abilitățile de lideri ale părinților; f. conecta familiile cu membrii școlii.

Parteneriatul urmăreşte: dobandirea de către părinţi a unor abilităţi care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, prntru relaționarea mai bună a acestora în cadrul grupurilor; informarea părinților cu privire la strategiile de cunoaștere a copilului; crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de aceștia în educația copilului; acceptarea de către copii a regulilor după care funcționează microgrupurile sociale (familie, școală, grup de prieteni, anturaj de joacă, vecini, etc.).

COMUNICARE SI STIL PARENTAL

Prof. Sandu Dorina
Scoala Gimnaziala „G. Valsan” Amara

Climatul, comunicarea familială, modelul socio-cultural şi stilul parental influenţează procesul de formare a personalităţii copilului şi integrarea socială a acestuia. Un mediu familial caracterizat prin afecţiune, siguranţă şi echilibru asigură adaptarea eficientă, comportamentul dezirabil, relaţionarea adecvată, internalizarea valorilor şi normelor sociale.

O atitudine educativă, bazată pe necesitatea câştigării cât mai de timpuriu a autonomiei şi experienţei de viaţă, influenţează pozitiv copilul pregătindu-l să reacţioneze adecvat la situaţii cotidiene. Pregătirea individului pentru a reacţiona se desfăşoară pe baza unor obiective clar formulate, sunt fixate conţinuturi ce urmează a fi transmise pe baza unor principii şi mijloace de acţiune, educaţie.

Diversitatea familială rezultat al apartenenţei socio-economice, nivelului de instruire, mediului de rezidenţă, ideologia şi tipul de interacţiune influenţează atitudinea educativă a părinţilor. Evoluţia socio-economică actuală a dus la degradarea materială sau morală a familiei. Există familii mult preocupate de lipsurile materiale şi familii preocupate de a avea cât mai mult; timpul şi atenţia acordate copiilor sunt diminuate, comunicarea lipseşte. Şi într-un caz şi în celălalt asistăm la demisie din rol parental, demisie ce poate împinge copiii către un comportament deviant.

Cauzele acestei demisii sunt nu doar evoluţia socio-economică ce influenţează în mod direct solidaritatea familiei şi gradul în care aceasta se achită de indeplinirea funcţiilor de socializare, economică şi de reproducere, dar şi legislaţia şi sistemul politicilor sociale actuale. Nu este de neglijat nici nivelul de instrucţie şi educaţie al familiei, numărul de membri, tipul de familie, structura acesteia.

Atitudinea educativă a familiei, modul în care sunt transmise valorile şi cunoştinţele reflectă un anumit stil educativ, dar și un anumit climat familial care poate impulsiona sau frâna dezvoltarea copilului. Nu doar societatea influențează modul în care familia își educă și crește copiii ci și evoluția societății este influențată de atitudinea familiei. Stilurile parentale au cunoscu clasificări (autoritar, permisiv, indiferent sau exigent, neimplicat); nu există și stări ”pure”, fiecare dintre ele putând fi definit prin raportarea la atitudine, afecțiune și control; a considera un stil parental mai eficient sau mai corect decât celălalt ar însemna să facem afirmații nefondate. Totul trebuie ajustat la tipul familiei, structura acesteia, experiența de viață a părinților, personalitatea acestora, nivelul educativ și profesia, mediul socio-cultural și nu în ultimul rând temperamentul copilului și personalitatea actestuia. Caracterizarea stilului parental se poate face prin raportara la gradul de autoritate / constrângere, libertate / permisivitate şi dragoste / ataşament, ostilitate / respingere ce reflectă limitele, constrângerile şi responsabilităţile stabilite de părinţi, angajarea acestora în activitatea copilului, atenţie şi timp acordat, receptivitate vis-a-vis de stările emoţionale şi nevoile acestuia.

Stilul parental este considerat ”un pattern general de creștere a copiilor adoptat de un părinte, definit prin combinația de căldură și control pe care acesta o oferă copilului”[1]. Căldura părintească, sinonimă cu acceptarea sau receptivitatea este un cumul de acțiuni și afectivități ce presupun centrarea pe copil și problemele acestuia, susținere, încurajare, apropiere, acceptare necondiționată.

Controlul sau exigența se pliază pe conceptul de disciplină; activitatea copilului este atent supravegheată, se stabilesc reguli și limite conform vârstei copilului, se exprimă așteptări realiste.

Diana Bamrind – 1989 (apud. E. Banchiş, coord. 2011, pag. 75-76) identifică patru stiluri parentale, fiecare putând influența în sens pozitiv sau negativ dezvoltarea personalității copilului.

Stilul parental exigent se distinge printr-un nivel înalt al căldurii și controlului. Centrați pe copil, părinții manifestă sensibilitate, afecțiune dar și așteptări foarte înalte. Cerințele exprimate sunt realiste și adaptate vârstei copilului și abilităților acestuia; copilul are posibilitatea argumentării, este independent, cu o stimă de sine înalt pozitivă, dorește să se afirme, are un comportament adecvat, este un interlocutor agreat și dorit de covârstnici.

Stilul parental autoritar este caracterizat de standarde severe, nivel ridicat al controlului, se apelează frecvent la pedepse și amenințări, disciplinarea este punitivă și nu pozitivă, copilului nu i se permite să-și exprime punctul de vedere, nu este implicat, nu i se cere părerea, i se neagă competența; el trebuie sa fie un bun ”executant” al hotărârilor luate de adulți pentru el și în numele lui. Aceste aspecte îi vor afecta stima de sine, îi vor bloca increderea în forțele proprii, în capacitatea de integrare și relaționare. În timp, copilul / adolescentul se interiorizează, se inhibă, devine un timid sau, din contră, copiază modelul parental și se transformă într-un rebel sau intr-un negativist agresiv. Atât cei timizi, cât și cei rebeli se pot îndrepta în timp cătr comportamente indezirabile precum consumul de droguri sau refugiul în lumea virtuală.

---

[1] Roman, D. (2011) în volumul *Familia și rolul ei în educarea copilului*. Cap. *Stiluri de parenting*. Coord. Banchis E. Iași, Polirom

Stilul parental permisiv / indulgent prsupune un nivel scăzut al controlului și un nivel ridicat al acceptării, afecțiunii și toleranței, nivel ce nu scutește familia de apariția problemelor comportamentale ale copilului și nici nu elimină dificultățile de realționare. În cazul părinților permisivi comunicarea și cerințele exprimate nu sunt suficient de ferme, nu există consecvență în a stabili și respecta reguli, se intervine doar în situații extreme fără o reușită evidentă și cu tendința teîntoarcerii la atitudinea bineștiută. Părinții cedează ușor insistențelor formulate de copilul care în timp poate dezvolta un comportament manipulator, dar în afara mediului familial acesta abandonează în fața sarcinilor și a responsabilitășilor manifestă imaturitate și dependență afectivă.

Stilul parental neimplicat (neglijent sau neangajat) este adoptat de părinții ce dovedesc un nivel scăzut al controlului și căşdurii, al încurajării, susținerii și implicării emoționale. Nu impun reguli, dar nici nu acordă atenție, acordă prioritatea propriei persoane și activități. Cu cât gradul de implicare este mai ridicat cu atat există riscul neglijării ca formă de abuz asupra copilului / adolescentului care dezvoltă comportamente indezirabile și tulburări psihoemoționale; în plus, există posibilitatea consumului de alcool, tutun, drog sau a dependenței de tehnica audio-vizuală.

Pornind de la structura internă a familiei, sociologul francez Jacques Lauterg (1980) (apud U. Şchiopu,1997) avansează modelul familiei slab structurate sau incoerente (nu se impun copilului decât puţine reguli, normele sunt aproape absente ori contradictorii), al familiei cu structură rigidă (copilul este pus în faţa unor reguli şi a unor norme care nu admit nici schimbarea, nici amânarea; controlul parental este riguros), disciplina severă, lipsită de explicaţii şi logica cerinţelor explicite şi al familiei cu structură suplă (reguli şi norme flexibile, aplicate în funcţie de situaţia în cauză ce oferă mari şanse dezvoltării).

Apreciind complexitatea funcţiei educogene a familiei, Maria Voinea şi Iulian Apostu (2008, pag. 41) identifică trei tipuri de familie în funcţie de conştiinţa necesităţii acţiunilor educative, a obiectivelor şi finalităţilor acesteia.

Familia înalt educogenă – sprijină copilul şi-i controlează activităţile şcolare şi extraşcolare pe care acesta le desfăşoara.

Familia satisfăcător educogenă – asigură sprijin moral şi material, condiţii de reuşită dar nu organizează şi nu controlează sistematic activitatea acestora.

Familia nesatisfăcător educogenă – climatul psihic necorespunzător relaţiei caracterizate prin răceală sau indiferenţă, contactul parental lipseşte.

Distorsionările care apar în relaţia părinte - copil se pot manifesta datorită lipsei de afecţiune, de interes sau hipermanifestarea acestora. M. Petcu (1999) studiind repere psihosociale ale delicvenţei, apreciază ca disfuncţionalizările stilurilor parentale pot genera devieri de comportament la copii.

Atitudinea divergentă a metodelor educative utilizate de părinţi în special în ceea ce priveşte recompensa şi sancţiunea) crează derută, iar copilul va fi tentat să caute modele de comportament extrafamiliale.

Atitudinea hiperprotectoare excesiv de afectuoasă nu ajută ci din contră blochează sau frânează procesele de maturizare psihică. Fără reguli şi responsabilităţi, având doi părinţi gata oricând să le îndeplinească orice dorinţă, devin capricioşi, încăpăţânaţi dând dovadă de rezistenţă scăzută la frustrare, sunt usor influenţabili odata scăpaţi de sub controlul şi supravegherea părinţilor.

Atitudinea indiferentă duce la dezvoltarea unei agresivităţi latente, copilul se simte neglijat, devine emotiv, instabil, iritabil, se simte respins de părinţi, dezvoltă tulburări de comportament, nu vorbeşte despre el sau problemele lui. Este respins de colegii de clasă, considerându-se neacceptat în clasă la şcoală, societate în alt grup care să-i satisfacă aceată nevoie, grup posibil delicvent.

Atitudinea demisionară – adoptată de părinţii mereu ocpuaţi, plecaţi de acasă sau care nu vor să fie deranjaţi; este o situaţie favorabilă disoluţiei familiei şi devierilor de comportament la copii.

Atitudinea hiperautoritara părinţii (în special tatăl) impun o disciplină strictă şi severă, multă rigiditate, multe interdicţii; sancţiunile aplicate frecvent şi derulate sunt dublate de ameninţări ce inhibă copilul şi crează acumulări de tensiuni şi frustrări. Acesta va fi usor atras de grupuri antisociale care îi oferă antimodele de adapatare şi socializare. În plus, copii cu părinţi hiperautoritari sunt măcinaţi de sentimente de vinovăţie, sunt nesiguri, nerealişti comit erori datorită presiunii psihologice pe care o resimt chiar dacă aceasta nu se exercită în mod dorect sau în acel moment, dau dovadă de imaturitate afectiv-emoţională.

Activitatea profesională mi-a permis observarea unor aspecte şi creionarea modelelor educative utilizate de părinţi. Dacă părinţii utilizează metode educative opuse – unul pedepseşte, celălalt ia apărarea sau recompensează, se va crea derută iar copilul va fi tentat să caute modele de comportament în afara familiei.

Hiperprotecţia excesivă nu ajută ci din contră blochează sau frânează procesele de maturizare psihică. Fără reguli şi responsabilităţi, având doi părinţi gata oricând să le îndeplinească orice dorinţă, copii devin capricioşi, dau dovadă de rezistenţă scăzută la frustrare, sunt uşor influenţabili odată scăpaţi de sub controlul şi supravegherea părinţilor.

Agresivitatea latentă, observată la unii copii este efectul unei atitudini indiferente a părinţilor, a răcelii emoţional-afective de care aceştia dau dovadă. Copilul se simte respins de părinţi, devine emotiv, instabil, iritabil, dezvoltă tulburări de comportament, nu vorbeşte despre el sau problemele lui, este respins de colegii de clasă, considerându-se neacceptat acasă, la şcoală, societate în alt grup care să-i satisfacă această nevoie, grup posibil delincvent.

Noile conjuncturi economice obligă părinţii la absenţe prelungite din preajma copilului. Este o atitudine demisionară forţată, dar în acelaşi timp o situaţie favorabilă disoluţiei familiei şi devierilor de comportament.

Bibliografie:

1. Apostu, I. , Voinea, M. (2008). *Familia şi şcoala în impas?.* Bucureşti, Universitea din Bucureşti
2. Baconnier, A.(2001). *Copilul tău de la 10 până la 25 de ani. Manualul părinţilor.* Bucureşti, Teora
3. Banciu, D. Rădulescu, S.M., Voicu, M. (1987). *Adolescenţii şi familia (socializare morală şi integrare socială).* Bucureşti, Editura Ştiinţifică si Enciclopedică
4. Bercheşan, V. , Pletea, C. (1998). *Drogurile şi traficanţii de droguri.* Piteşti, Paralela 45
5. Druţă, M.E. (2004). *Cunoaşterea elevului*. Bucureşti, Aramis-Print

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar, Dorneanu Livia
Şcoala Gimnazială „Ion Teodorescu„ Cotârgaşi, Broşteni, jud. Suceava

„În făurirea omului este important mai întâi nu a-l instrui, ceea ce este zadarnic dacă ajunge doar o carte care merge; este nevoie să fie crescut, educat, pentru a-l duce la înălţimea unde nu mai sunt lucruri, ci chipurile născute din modul divin care leagă lucrurile„. (Antoine de Saint Exupery)

Vorbind de cei şapte ani de acasă , ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, un copil bine crescut este un copil care se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur.

„Cei şapte ani de acasă„ nu mai sunt îndeajuns în condiţiile schimbărilor şi transformărilor majore din societatea contemporană în care se pune tot mai des întrebarea ce se întâmplă cu noile generaţii.

Procesul dezvoltării personalităţii copilului începe în mediul familial care influenţează dezvoltarea psihică în mod decisiv în primii ani de viaţă ai copilului. Influenţele familiei sunt foarte variate. Implicarea părinţilor în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate şi în deplină cunoştinţă de cauză a situaţiei. Modul în care se realizează această relaţie poate fi un test atât pentru părinte cât şi pentru copil. Este nevoie permanent de acţiune, de interacţiune, de adaptare, de schimbare şi de disponibilitate către dialog între cele două părţi. Efortul pe care îl depun părinţii în acest sens este mai important decât prezenţa altor factori, cum ar fi cei materiali.

Un rol foarte important îl are limbajul din mediul familial sau calitatea comunicării, obiectele şi locurile accesibile copilului la diferite vârste, răspunsurile şi reacţiile anturajului faţă de copil, activităţile impuse, propuse sau acceptate la aceasta(M.L. Iacob, 1994, p.39).

Se ştie că cei mici imită imediat ceea ce fac părinţii, chiar dacă gesturile nu li se potrivesc totdeauna: comportamentele însă se vor selecta şi vor fi păstrate, repetate şi consolidate numai cele necesare. Comportamentele care se însuşesc prin învăţare intenţionată se vor înmulţi şi se vor complica treptat, o dată cu creşterea copilului. Dar în toate cazurile vor fi importante reacţiile părinţilor la reuşitele copiilor.

Un copil iubit de părinţii săi este securizat afectiv şi dezvoltarea lui psihică este favorizată . În aceste condiţii, copilul se dezvoltă ca o persoană autonomă, puternică, încrezătoare în sine şi în alţii, simţindu-i totodată, alături pe părinţi în orice situaţie s-ar afla. Cele mai frecvente rezultate ale indiferenţei afective parentale sunt: lipsa de orientare în viaţă, nesiguranţa comportamentelor, lipsa de încredere în oameni, tendinţa de a realiza ataşamente afective faţă de persoane din afara familiei, fără a exista discernământ în alegeri, lipsa modelelor de conduită adecvată în situaţii dificile.

Prin urmare , familia este pentru copil un mediu foarte necesar dezvoltării sale fizice şi psihice. Ea îndeplineşte roluri formative specifice şi de neînlocuit.

BIBLIOGRAFIE:

1. ANN BIRCH, Psihologia dezvoltării(2000), ed. Tehnică, Bucureşti;
2. P.OSTERRIETH, Copilul şi familia, (1973), ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Înv. Dorobanţu Marinela Oana
ŞCOALA GIMNAZIALĂ GHERŢA MICĂ
JUD. SATU MARE

“De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară.” - Antoine de Saint-Exupery

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. Doroftei Elena
Sc. Gimn. Al. Piru Margineni

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Importanţa celor şapte ani de acasă

Prof. înv. primar Carmen Drăgan
Şcoala Gimnazială “I.G.Duca”, Bucureşti

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

Cei şapte ani de acasă îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copiii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

CEI SAPTE ANI DE ACASA

Educatoare:Dragan Elena
GPN Iazu,Comuna Magurele,Prahova

Familia are un rol esenţial în educaţia copilului. Familia este microsocietatea în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce priveşte viitorul social şi spiritual al copilului pentru că există evenimente care-şi pun pecetea asupra mentalităţii lui. Felul în care părinţii se raportează la copii, afectează în mod dramatic modul în care copilul se va raporta la societate. Părinţii severi vor forma un tânăr fără personalitate, voinţă, iniţiativă ; părinţii care-l vor răsfăţa ,vor avea un tânăr care nu învaţă, nu munceşte, dar are numai cerinte; părinţii care oscilează între răsfăţ şi severitate, vor forma un tânăr dezorientat, încăpăţânat, capricios şi dificil în raporturile sociale

Educaţia copiilor presupune întâi de toate desăvârşirea propriei noastre educaţii, a sentimentelor noastre.Părinţii trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproşabilă, de integritate şi educaţie aleasă, fiind formatorii unei generaţii, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. În educaţia copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înşine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte, iar cuvintele anoste ale părinţilor obţin efectul contrar.

Cei „şapte ani de acasă'' marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sfinte, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, ci copilul a şi simţit cum e să fii iubit, a fost obişnuit să manifeste dragoste faţă de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, ştiind că va fi tratat cu îngăduinţă, să aprecieze binele şi frumosul, să se îngrijească de cele sfinte, acest copil va creşte iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse. Dumnezeu a inzestrat parintii cu toate insusirile necesare indeplinirii rolului de educatori ai copiilor lor.Ei sunt exemplul cel mai viu pentru copiii lor,si asa cum se poarta ei,asa se vor purta si urmasii lor.

Intrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V,internetul). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.Copilul este precum copacul:daca-l va indrepta cineva cand este o mladita,va ramane drept,iar daca-l va lasa stramb,atunci cand se va intari nu se va mai indrepta,ci se va frange.

Începând din primii ani de viaţă , copilul preia de la cei din jur gesturi , atitudini , limbajul , exemple de comportament . Prima relaţie a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia . Aceasta îi oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară , primele norme şi reguli de conduită , dar şi climatul socioafectiv . Acest tip de relaţie este hotărâtoare în devenirea personalităţii nu numai prin faptul că ea este primordială şi se menţine pe toată durata vieţii , dar şi prin faptul că familia mediază şi condiţionează comunicarea şi interacţiunea cu celelalte componente sociale .

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct , prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate , fie indirect , prin modele de conduită oferite de către membrii familiei , precum şi prin climatul psihosocial existent în familie . Modelele de conduită oferite de părinţi – precum şi climatul socioafectiv în care se exercită influenţele educaţionale constituie primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă , a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale . Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie , mai mult sau mai puţin conştientizate , determină în mare măsură dezvoltarea personalităţii , precum şi rezultatele şcolare ale copiilor , comportamentul lor sociomoral.

Prin cuvintele de încurajare parintii hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine şi al siguranţei, căci “în voia limbii este viaţa şi moartea” (proverb ebraic) . Tonul vocii, blândeţea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoţională şi multă iubire . Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil şi o mânie stăpânită vor aduce oricând un câştig însutit . Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative .

A fi parinte bun,nu inseamna sa-I oferi copilului doar lucruri materiale. Darul pe care părintele îl oferă copilului sau este prezenţa sa in viata copilului sau .Cu cât legătura emoţională dintre copil şi părinte este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvenţă . Timpul acordat trebuie să presupună şi un contact vizual plăcut şi plin de afecţiune precum şi a desfăşura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărtăşind gândurile şi sentimentele . Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna .

CEI 7 ANI DE-ACASĂ

Prof. înv. preşcolar: DRĂGAN NICOLETA-ELENA
Grădiniţa cu P.N. Vama Buzăului, Jud. Braşov

”Eu sunt copilul. Tu ţii în mâinile tale destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau voi eşua în viaţă! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume!”

(The Child’s Appeal, de Mamie Gene Cole)

Ce reprezintă de fapt această sintagmă”Cei 7 ani de acasă”?

Copilul îşi petrece primii ani din viaţă în familie, iar membrii acesteia au o foarte mare influenţă asupra celui mic. Normele de conduită se învaţă în acest mediu în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Un ritm de viaţă alert, dezordonat, fără reguli (de conduită, alimentaţie, odihnă, joacă, etc.), duce la un eşec din partea părinţilor în educarea propriului copil.

Deprinderile odată formate îl scutesc pe copil de alte solicitări care mai târziu ar necesita un consum mai mare de energie.

Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepţia pe care o au aceştia despre ei înşişi.

Este greu de apreciat câti dintre copii mai beneficiază de atenţia şi implicarea părinţilor care, din prea puţin timp liber, în goana lor după multe şi diverse job-uri, uită de rolul cel mai important pe care ar trebui să-l joace pe scena vieţii şi anume cel de PĂRINTE. A fi părinte este de fapt cea mai grea meserie. Eşecul vine la pachet cu dezamăgire, deznădejde, neputinţă…

Este de asemenea ştiut că tehnologia a luat deja locul poveştilor spuse seara înainte de culcare, a cărţilor frumos colorate, a jocurilor copilăriei noastre când petreceam mai mult timp pe afară decât în casă, a timpului pe care părinţii ni-l ofereau pentru a povesti întâmplări mai mult sau mai puţin hazlii de la şcoală…. Acum este mult mai simplu. Cu un simplu click părintele scapă de responsabilităţi; copilul este cuminte, nu mai aleargă, nu mai are nevoie de atenţie sau de mâncare. Seara târziu îşi amintesc că poate au ceva teme, dar… este târziu, copilul este oboist, poate mâine…

Un copil bine crescut nu uită niciodată să salute, ştie cum să se comporte cu colegii pe care îi respectă, foloseşte cuvinte “magice” precum “te rog”, “mulţumesc”, îşi cere scuze atunci când greşeşte, cunoaşte normele elementare de igienă şi acceptă pe oricine ca fiind coleg sau prieten.

Ultimii ani au adus cu ei o percepţie nouă în privinţa influenţei pe care o are educaţia primită în familie asupra formării personalităţii copiilor. Deşi s-a ştiut întotdeauna că familia ne influenţează, acum descoperim că această influenţă este mai mare decât ne-am imaginat.

Este foarte important modul în care gestionăm anumite situaţii. Dacă părinţii se simt depăşiţi de situaţii şi nu mai fac faţă solicitărilor copiilor, cei mici au tendinţa de a reacţiona violent, de a-şi creea o impresi negativă despre sine, de a dezvolta comportamente deviante. Susţinerea continuă, încurajarea că se poate şi mai bine, lauda, dragostea şi suportul moral al părinţilor stimulează comportamente pozitive.

„Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun şi apoi să-l lauzi pentru aceasta. Lăudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.”

(Ken Blanchard)

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută şi te ajută să îţi atingi mai repede scopul. Lăudând şi acordând atenţie copilului avem mai mult succes decât certându-l, pedepsindu-l, acesta căpătând o mai mare încredere în sine. Modelul oferit de părinţi în primii ani de viaţă reprezintă cheia formării unor comportamente sănătoase, pe baza cărora se va clădi un caracter puternic şi corect în adultul de mâine.

Construcţia celor şapte ani de-acasă este un proces îndelung care nu se finalizează în momentul în care copilul pleacă spre grădiniţă, ci mai ales, trebuie să existe o strânsă colaborare între părinţi şi educatoare, pentru ca ceea ce se construieşte să aibă continuitate.

În concluzie, un copil bine educat, manierat va fi sociabil şi se va integra cu uşurinţă într-un grup de copii, dar şi de adulţi. Educaţia primită în această perioadă depinde de relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, de valorile pe care se bazează familia. Este foarte important modul în care sunt transmise informaţiile către copil, de către cine şi în ce mod.

Cei 7 ani de-acasă sunt de fapt oglinda existentei noastre ca oameni.

Evaluarea iniţială: semnificaţie şi interpretări actuale

Drăgan Nicoleta- Colegiul Tehnic de Aeronautică Henri Coandă, Bucureşti,
Limba franceză, clasa a IX-a

Evaluarea reprezintă, alături de predare şi învăţare, o componentă operaţională fundamentală a procesului de învăţământ. Ea constituie elementul reglator şi autoreglator, de conexiune inversă, prin sistemul de învăţământ privit ca sistem cibernetic. În perspectiva corelaţiilor sistemice dintre predare-învăţare-evaluare, evaluarea ne informează despre eficienţa strategiilor şi metodelor, de predare-învăţare dar în acelaşi timp asupra corectitudinii stabilirii obiectivelor operaţionale şi a măsurii în care acestea se regăsesc in rezultatele şcolare.

Evaluarea reprezintă totalitatea activitatilor prin care se colecteaza, organizeaza şi interpretează datele obţinute in urma aplicării unor tehnici, metode şi instrumente de măsurare, elaborate in conformitate cu obiectivele si tipul evaluarii, in functie de continutul si grupul de lucru vizat, in scopul emiterii unei judecati de valoare pe care se bazeaza o anumita decizie in plan educational.

In mod curent prin evaluare in invatamant se intelege actul didactic complex integrat intregului proces de invatamant care asigura evidentierea cantitatii cunostintelor dobandite si valoarea, nivelul performantelor si eficienta acestora la un moment dat oferind solutii de perfectionare a actului de predare-invatare.

Evaluarea are rolul de a măsura şi aprecia, in funcţie de obiective, eficienta procesului de predare – invatare, raportata la indeplinirea functiilor ei, la cerintele economice si culturale ale societătii contemporane.

Evaluarea iniţiala se efectuează la inceputul unui program de instruire. Ea permite să se prevadă şansele de succes ale programului. Profesorul poate să verifice punctele forte şi punctele slabe ale elevilor in scopul optimizării nivelului de pregatire de la care pornesc şi a gradului in care stăpanesc cunoştintele şi abilităţile necesare asimilării conţinutului etapei care urmează, constituie o conditie hotaratoare pentru reusita activitatii didactice. Aceasta strategie isi propune să identifice sensibilitatea şi potenţialul cognitiv al elevilor ,,ceea ce influentează cel mai mult invăţarea sunt cunoştintele pe care elevul le posedă".

Datele obţinute prin evaluările iniţiale oferă profesorului posibilitatea de a-şi alege modul cel mai adecvat de predare a noului conţinut, dar si de a gândi modalităti de instruire diferentiată.

Evaluarea predictivă poate fi considerată o strategie psihopedagogică distinctă deoarece poate fi desfăşurată nu numai la inceputul anului, ci şi la mijlocul sau sfârşitul lui, atât inaintea unei teme, cât şi in orice moment al ei . Pe de altă parte, această strategie nu se limitează la testarea cunoştinţelor elevilor deoarece işi propune, de cele mai multe ori, şi evidentierea unor priceperi şi aptitudini.

Evaluarea initială este utilă pentru refacerea sau remedierea unei stări de fapt, pentru aplicarea unui scurt program de recuperare sau de refacere a noţiunilor fundamentale ce vor fi implicate in susţinerea invătării următoare, pentru a omogeniza, intr-un fel, fondul de cunoştinţe şi abilităţi indispensabile unui nou proces.

Evaluarea iniţială este indispensabilă pentru a stabili dacă elevii au pregătirea necesară creării premiselor favorabile studiului noilor discipline de specialitate. Acest tip de evaluare oferă elevului şi profesorului o reprezentare a potenţialului de învăţare, dar şi a eventualelor lacune ce trebuie completate ori a unor aspecte ce necesită corectare sau îmbunătăţire (programe de recuperare). Evaluarea iniţială nu îşi propune aprecierea performanţelor globale ale elevilor şi nici ierarhizarea lor, fapt pentru care se recomandă raportarea la bareme de evaluare / apreciere. Şansa atingerii scopului evaluării iniţiale este cu atât mai mare cu cât noi, educatorii (profesori, părinţi), reuşim să-i determinăm pe elevi să fie receptivi şi să înţeleagă importanţa evaluării şcolare, tratând cu seriozitate rezolvarea sarcinilor propuse, prilej de verificare a cunoştinţelor şi confruntare cu situaţii noi de învăţare, care trezesc motivaţia cunoaşterii şi ambiţia soluţionării corecte a problemelor enunţate. Fiind anunţaţi de la început că notele la evaluarea iniţială nu vor fi trecute în catalog, elevii au avut ocazia de a se concentra în mod expres asupra rezolvării cu succes a subiectelor fără a considera, efectiv, că este o evaluare propriu-zisă, ci un exerciţiu util activităţii de învăţare (rezolvarea corectă a subiectelor, încadrarea în timpul de lucru, ansamblul cerinţelor privind redactarea unei lucrări scrise, concluziile evaluării fiind premisa pentru progresele ulterioare.

Predarea, învăţarea, evaluarea - se prezintă ca elemente operationale ale procesului de invăţământ; ele acţionează interdependent asigurând derularea lui ca unitate organica.Predarea are functia de comunicare-prezentare a materiei. Invatarea pune accent pe initiativa individului si depaseste notiunile de scoala si educatie; ea este activitate, proces, produs.Evaluarea se instituie ca punct final si initial:

-final: in raport cu o succesiune de pasi;

-initial: in postura de feed-back pentru un nou proces didactic.

Esenţa evaluării este cunoaşterea efectelor prin raportare la obiective; evaluarea este o succesiune de operaţii de raportare la obiective prin acţiuni cu măsurare, apreciere, control şi se referă la rezultate, procese şi condiţii.

Bibliografie:
Cerghit, I., *Metode de învăţământ*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1980
Cucoș,C-tin., *Teoria și metodologia evaluării* , Editura Polirom, Iași, 2008.

Intervenția familiei în educație

Prof. DRAGNA MARIA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 TITU-TÂRG (TITU, JUD. DÂMBOVIȚA)

Educația în familie reprezintă ansamblul de influențe exercitate, în cadrul familiei, asupra copiilor în vederea formării lor pentru viață. Dimensiunile/obiectivele educației în familie sunt (Mitrofan, I., Mitrofan,1991, p. 127-128): dezvoltarea fizică, educarea intelectuală, spirituală, morală, religioasă, etică, estetică, civică ,domestică, sexuală.

“Intervenția socio-educațională este definită ca un complex de măsuri care sprijină familia și intervine în mecanismele care favorizează relațiile intrafamiliale în sensul educației familiei și a educării copilului. Intervențiile socio-educaționale sunt în principal: de educație - a familiei, apărinților; de consiliere - a familiei, a părinților.”(Vrasmas, , 2002, p. 30.) Absenţa sau indiferenţa părinţilor în ceea ce priveşte problemele educaţionale vine în opoziţie cu ideea de integrare sau incluziune(Alois Gherguț, Iași, 2006)

Reușita școlară a copilului este influențată atât de stilul parental, stilul educativ al familiei, cât și de raportul dintre stilul familiei și stilul școlii (Stănciulescu, E., 1997)

Aceasta depinde de un stil parental caracterizat printr-o combinație flexibilă de afecțiune și susținere parentală (încurajări, sfaturi, recompense) a activității școlare, pe de o parte, control și exigență în evaluarea acestei activități, pe de altă parte. Este recunoscută legătura dintre dezvoltarea cognitivă, norma de internalitate și reușita școlii. Dezvoltarea cognitivă este influențată de nivelul coeziunii familiale, în special acordul/dezacordul între părinți în legătură cu problemele legate de copil.

“Pe termen lung, acordul între părinți cu privire la educația și școlarizarea copilului, precum și apropierea între stilul (educativ) familial și stilul (educativ) școlar au o importanță deosebită pentru reușita școlară a copilului.Acțiunea educativă a familiei este eficientă atunci când obiectivele eisunt în concordanță cu obiectivele educative ale școlii. Obiectivele fundamentale comune aleeducației familiale și ale educației școlare sunt considerate: cunoașterea copilului și dezvoltarealui psihosocială (aptitudinală, motivațională, atitudinală)”.(Mihaela Ionescu, Elisabeta Negreanu, 2006, p.110)

Constantin Cucoş susține că intervenția în familie permite (Constantin Cucos, 2006):

a) reinstaurarea unei relații pozitive părinți-copil deficient și între părinți, eliminându-se reacțiile tipice care pot apărea: depresia, furia, culpabilitatea, anxietatea, sentimentul de injustiție, autocompătimire, respingerea copilului sau supraprotejarea sa – ceea ce împiedică formarea abilităților de autonomie ale copilului cu nevoi speciale;

b) asigurarea părinților că nu sunt singuri în demersurile lor educative cu copilul deficient;

c) obișnuirea familiei să trăiască optim cu copilul deficient;

d) însușirea de către părinți a unor abilități și tehnici speciale de educație a copilului deficient, conlucrând adecvat cu profesioniștii

e) ajutarea părinților în a identifica instituțiile cu potențial educativ și corectiv-compensator cele mai potrivite nevoilor specifice copiilor aflați în dificultate.

Un parteneriat între şcoală şi familei nu se poate construe foarte repede, ci sunt necesare etape foarte bine planificate, care au drept scop stabilirea unei relaţii de încredere şi cooperare activă cu cadrele didactice şi alţi profesionişti. Părinţii sunt factorii a căror contribuţie este esenţială în procesul de integrare şcolară a copiilor, oferind anumite detalii cadrelor didactice despre comportamentul elevului în afara şcolii, indentificând puncte forte şi dificultăţi care nu sunt evidente la şcoală. (Alois Gherguț, 2006).

Bibliografie

1. Cucoş, Constantin.(2006).*Pedagogie*, ediţia a II-a revăzută şi adăugită. Iaşi: Polirom.
2. Gherghuț, Alois.(2006).*Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii de educație integrate*. Iași : Polirom.
3. Ionescu, Mihaela, Negreanu, Elisabeta.(2006).*Educația în familie*. București: Cartea Universitară.
4. Mitrofan, I., Mitrofan, N..*Familia de A --- la Z, Mic dictionar al vietii de familie.*București: Editura Științifică.

Importanţa celor 7 ani de acasă

Înv. Dragnea Mariana
Școala Gimnazială Vulcana Pandele, Jud. Dâmbovița

Expresia „ cei şapte ani de acasă” este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia sin primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună ,,mulţumesc, te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă,însă educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg de la sine, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, însă rămâne ideea de la baza acestei expresii-normele de conduită se învaţă în familie. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja desprinse din familie.

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil bine crescut regăsim: salutul,comportamentul în public, comportamentul cu prietenii, înţelegerea normelor sociale, manierele la masă, recunoaşterea greşelilor, tact şi toleranţă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite, iar soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Cert este că educaţia trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluţie, aşa că unii copii sunt de pus în ramă, iar alţii...mai puţin.

Bibliografie:
1. Marin Stoica, „Pedagogie şi psihologie”, Editura Gheorghe Alexandru.
2. „Psihopedagogia personalităţii” –Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.
3. „Pedagogie Şcolară” - Editura Gheorghe Alexandru, Craiova.

CEI 7 ANI DE ACASA SAU DECALOGUL IUBIRII

DRAGOMIR ANA MARIA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 2 VOLUNTARI, ILFOV

Să fii părinte e minunat. Este o iubire atât de mare încât ajunge în cele mai ascunse unghere ale sufletului. Încă de la naştere, fiecare dintre treptele de creştere prin care trece copilul îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic. Nu este uşor să îţi asumi rolul de părinte şi să oferi educaţie copilului, dar este obligatoriu şi, mai mult decât atât, vital.

Construcţia celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi" şi cine suntem fiecare dintre noi. Ce ştim să facem şi ce putem face fiecare, pentru a reuşi să facem împreună. Rolul părinţilor este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde şi când se termină rolul de educator al părinţilor? Când învăţăm, când relaţionăm, când iubim? Avem de învăţat de la copilul nostru? Când putem spune: “iartă-mă“!, „am greşit“? Ştim oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinţi? Acestea sunt câteva întrebări care frământă sufletul oricărui părinte.

Când se vorbeşte depre cei 7 ani de acasă, se face referire la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi a comportamentului copilului până merge la şcoală. „ Dar educaţia primită în cei 7 ani de acasă depinde de o serie de factoriŞ relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului”, spune psihologul Oana Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru copii Grigore Alexandresu.

Atât părinţii, cât şi profesorii luptă pentru acelaşi vis: - acela de a-i face fericiţi, sănătoşi şi înţelepţi pe fiii şi respectiv elevii lor, dar niciodată nu s-au simţit atât de rătăciţi în misiunea atât de grea de a educa, pe cât se simt acu, în societatea contemporană.. Şi unii, şi alţii acţionează şi cultivă teritoriile cele mai dificile - acelea ale inteligenţei şi emoţiei.

Oamenii trebuie să ştie că a educa înseamnă a se ocupa de cea mai frumoasă şi mai complexă artă - aceea a inteligenţei. A educa înseamnă a crede în viaţă, chiar dacă vărsăm lacrimi. A educa înseamnă a avea speranţă în viitor, chiar dacă tinerii ne decepţionează în prezent. A educa înseamnă a semăna cu înţelepciune şi a culege cu răbdare. A educa înseamnă a fi un căutător care caută comorile inimilor.

Există o lume care aşteaptă să fie descoperită în fiecare copil şi în fiecare tânăr. Numai cel care nu se află închis în propria sa lume, reuşeşte s-o descopere.

Generaţia actuală de părinţi a vrut să dea copiilor şi tinerilor tot ce e mai bun. Are vise mari pentru ei. Au căutat să le dea cele mai bune jucării, haine, plimbări şi şcoli. Nu vor ca ei să umble prin ploaie, să li se întâmple ceva pe stradă, să se rănească cu jucăriile

făcute în casă şi să treacă prin dificultăţile prin care au trecut ei. Un televizor tronează în sufragerie. Unii părinţi, cu mai multe posibilităţi, au luat câte un televizor şi un calculator în camera fiecărui copil. Alţii au umplut timpul copiilor lor cu multe activităţi, înscriindu-i la cursuri de limbi străine, informatică, muzică, considerând că astfel misiunea lor de părinţi s-a încheiat şi că ei le-au oferit tot ceea ce se putea pentru a fi educaţi. Totuşi a fost scăpat din vedere esenţialul, şi anume acela că aceşti copii au nevoie şi de copilărie, au nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă, dar mai ales, au nevoie ca părinţii să le fie aproape. Nimeni nu şi-a imaginat ce mult depind creativitatea, fericirea, îndrăzneala şi siguranţa adultului de matricele memoriei şi de energia emoţională a copilului. Aceşti părinţi nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria copiilor. A fost creată pentru copii o lume artificială şi s- a plătit scump pentru asta. S-a creat o serie de consecinţe în domeniul emoţiilor lor, în amfiteatrul gândirii lor şi în planul memoriei lor. Ceva ce nu se poate cumpăra cu toţi banii din lume: fiinţa lor, povestea vieţii lor, experienţele lor, lacrimile lor, timpul lor. Atunci când pot, părinţii inteligenţi le fac daruri materiale copiilor lor, dar nu-i stimulează să fie materialist), căci ştiu că asta poate zdrobi stabilitatea emoţională, generează tensiune şi oferă plăceri superficiale. Părinţii care le fac în permanenţă daruri copiilor lor sunt păstraţi în amintire doar pentru un moment. Părinţii care se preocupă să le dăruiască copiilor lor exemple şi povestiri din viaţa lor, rămân de neuitat.

Părinţii trebuie să aibă curajul să vorbească cu copiii lor despre zilele cele mai triste din viaţă; să aibă îndrăzneala să povestească greutăţile prin care au trecut; să vorbească de aventurile lor, de visele şi momentele cele mai fericite din existenţa lor. Aceştia trebuie să se umanizeze şi să transforme relaţia cu copiii lor într-o aventură. A educa înseamnă pătrunderea fiecăruia în lumea celuilalt. Mulţi părinţi muncesc ca să le dea copiilor tot ce e mai bun pe lume, dar uită să deschidă pentru ei, cartea vieţii lor.

„Copiii nu au nevoie de părinţi extraordinari, ci de fiinţe umane care să vorbească limba lor şi care să fie capabili să pătrundă în inima lor", afirmă Augusto Cury în lucrarea sa: „Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi".

Educația se face pentru copii şi nu pentru liniştea noastră de mai târziu. Copiii sunt educați pentru binele lor, pentru a avea un fundament și rădăcini sănătoase, bine înfipte, astfel încât vicleşugurile vieții să nu ii dezrădăcineze. Cei 7 ani de acasă sunt ca o temelie la o casă, cu cât mai solidă, cu atât mai rezistentă.

În această perioadă puiul de om învață sa devină OM]n adevăratul sens al cuvântului. Învață să îi respecte pe cei mai mari, să spună adevărul, să aibă un vocabular frumos, să cunoască normele de igienă, dar și pe cele de conduită în societate, să fie tolerant, să nu fie agresiv, să știe cele două formule magice: „Te rog" și „Îți mulțumesc!", să nu fure și să își asume responsabilitatea.

Familia rămâne, deci, cuibul unde fiii cresc și prind aripile maturizării caracterului, zburând apoi în cele patru colțuri ale lumii, dar nicicând uitând acest cuib, și, când au prilejul să se întoarcă acasă, se odihnesc cu drag în el.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Drogomir Mariana
Școala Gimnazială nr. 1 Toflea

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului, Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. In opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii. Este adevarat ca nu prea mai exista cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educationale inca de la varste mult mai fragede, ramane ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se invata din familie. Scoala si alte medii educationale nu pot ulterior decat sa confirme si sa consolideze normele deja deprinse din familie. Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar. Socializarea, asumarea responsabilităţilor şi exprimarea emoţiilor sunt o parte dintre abilităţile pe care un copil trebuie să şi le însuşească în cei 7 ani de acasă. Educaţia primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susţin că este o evoluţie firească şi o adaptare la contextul sociocultural. Valorile s-au schimbat. Înainte se punea preţ pe comportamentul de politeţe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilenţa, asumarea responsabilităţilor şi iniţiativele. Aceste diferenţe se văd şi în autobuz, unde generaţiile trecute de prima tinereţe se simt ofensate de comportamentul adolescenţilor. Acum e important să fii primul pentru că resursele sunt limitate“, explică psihologul Bogdana Bursuc. Libera exprimare este un comportament încurajat în prezent. Copilul de acum 20 de ani era mult mai compliant. Acum are acces la o cantitate mai mare de informaţie, iar gradul de socializare este mai mare. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecinţă a fricii, nu unul autentic. Respectul se câştigă, nu se impune. Altfel, când copilul ajunge la poziţie de egalitate, balanţa se echilibrează sau chiar se răstoarnă. Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative - bune maniere şi comportament - limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire) - modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvenţă în realizarea unei sarcini - concentrare a atenţiei - perseverenţă în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc.., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii. Înainte de a judeca o persoană şi de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalţi. Cei şapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor. Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt şi cum trebuie să treci prin ea. educația are ca scop pregătirea omului pentru viață. Aceasta (educația)reprezintă baza unei societăți dezvoltate. Dacă fundația unei case nu este bună, se va dărâma. Dacă o comunitate nu este bine educată, se va distruge.

Educaţia se referă atât la însuşirea unor cunoştinţe teoretice, cât şi la un anumit comportament etic acceptat de societate. Aceasta nu ține doar de şcoală, liceu sau facultate. Consider că cea mai importantă educație o primim în primii ani de viață, așa spușii ,,cei 7 ani de acasă”, când părinții (unii) încearcă să ne învețe bunele maniere (să salutăm, să respectăm, să ne cerem scuze, să stăm frumos la masă, ș.a).

„ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Profesor Dragomir Claudia
Colegiul Economic „Petre S. Aurelian” Slatina- Olt

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine). Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative,* ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

FAMILIA – FACTOR AL EDUCAȚIEI

Prof. înv. primar Dragomirescu Simona Nicoleta
Şcoala Gimnazială “Grigore Moisil” Ploieşti

Familia reprezintă un prim factor al educaţiei. În familie se formează persoana într-o perspectivă multidirecţională. Aceasta constituie mediul cel mai natural cu putinţă care exercită asupra individului o influenţă imensă, de multe ori în mod implicit, ascuns, indirect. Ea are menirea de a-l introduce pe copil în valorile grupului, formându-i totodată primele conduite.

Carenţele manifestate la nivel familial reverberează, într-un mod profund şi de durată, asupra comportamentului celor tineri. Pe de altă parte, un climat familial normal, liniştit, tonifiant va constitui un factor favorizant pentru îmbogăţirile ulterioare.

Familia trebuie mai mult să formeze, decât sa informeze. Copilul absoarbe din mediul apropiat, familial, primele impresii, formându-şi conduite prin mimetism şi contagiune directă.

Copiii vor face sau vor crede precum părinţii, imitând comportamentele lor.

Acestea sunt doar câteva din considerentele care trebuie să ne conducă la faptul că, pentru a cunoaşte mai bine persoana de lângă noi, trebuie să-i cunoaştem familia.

După cei şapte / şase ani de acasă, şcoala are un rol primordial în asigurarea educaţiei copilului. Educaţia este o acţiune la care îşi dau concursul şcoala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toţi factorii educaţionali este stringentă.

Şcoala nu-şi poate realiza pe deplin sarcinile dacă nu cunoaşte condiţiile familiale de muncă şi viaţă ale copiilor. Apoi, o serie de aspecte ale comportamentului elevilor (absenţe, disciplină, mod de reuşită la învăţătură) nu se pot cunoaşte şi rezolva în modul cel mai eficient fără contactul cu familia. Părinţii nu pot cunoaşte pe deplin psihologia copilului lor dacă nu află şi modul lui de comportare în condiţiile şcolare. Activitatea de acasă este o continuare a activităţii pedagogice de la şcoală şi invers. Întregul proces de educaţie, şi mai ales de instrucţie, se realizează atât la şcoală, cât şi acasă.

Şcoala colaborează cu familia în domeniul învăţării elevului, în domeniul comportamentului, dezvoltării lui fizice, intelectuale, morale şi estetice, în domeniul deprinderilor şi priceperilor de muncă, igienico – sanitare, în domeniul activităţilor libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă şi şcoală.

Pe lângă şedinţele cu părinţii, chestionare adresate elevilor şi părinţilor, o modalitate de cunoaştere atât a elevului, cât şi a relaţiei acestuia cu familia o reprezintă desenul familiei. Acesta este cu atât mai important, cu cât trebuie să ştim care dintre părinţi exercită o autoritate mai mare asupra copilului, care dintre ei se ocupă mai mult de educaţia elevului respectiv, care părinte reprezintă un model de viaţă pentru copilul său. Cunoaşterea relaţiei dintre copil şi familie furnizează învăţătorului date importante care să îl ajute să comunice cu membrii familiei, în ajutorul copilului, nu în detrimentul acestuia. Atunci când tatăl sau mama sunt violenţi, este mai bine să comunici aspectele negative ale comportamentului copilului celuilalt părinte, pentru că, de cele mai multe ori, pedepsele fizice au urmări negative asupra psihicului copilului. De asemenea, atunci când părintele nu are nici o autoritate în faţa copilului, acesta nu va reuşi să-l facă să-şi îndrepte greşelile.

Am aplicat metoda desenului familiei unui grup de copii de clasa a doua, pe care nu-i cunoaşteam, pentru a observa eficienţa acestei metode. După ce am interpretat desenele, am cerut învăţătoarei date despre copiii respectivi, pentru a vedea dacă relaţia pe care o au în realitate cu părinţii lor a fost corect transpusă în desen. După o perioadă de timp, aceloraşi elevi li s-a cerut să deseneze familia ideală, aceea pe care şi-ar dori-o.

Concluzia a fost că acest test este unul eficient, netraumatizant pentru elevi, singurul punct slab fiind acela că nu poate fi folosit decât la grupele de copii de vârstă şcolară mică.

Bibliografie:

Cerghit, Ioan. *Învăţământul primar şi diversificarea ofertei de soluţii alternative*, Revista Învăţământul primar, Nr. 1 / 2000, Editura Discipol, Bucureşti, 2000

Cucoş, Constantin. *Pedagogie*, Ed. Polirom, Bucureşti, 2006

Familia si cei sapte ani de acasa

Prof. inv. prescolar: Dragos Georgiana
Gradinita P.P.”Piticot” Arad

Cine-l vede pe copil cum creşte? Nimeni! Numai cei care vin din altă parte spun: “Vai, ce a crescut!”. Dar nici mama, nici tata nu l-au văzut cum creşte. El a devenit în timp. Şi în fiecare clipă a fost ceea ce urma să fie. Antoine de Saint-Exupery

Educaţia în familie este acel ansamblu de măsuri aplicate sistematic în vederea formării şi dezvoltării însuşirilor intelectuale, morale şi fizice ale copilului care încep să se manifeste o dată cu conceperea lui; după naştere copilul este doar o carte în care urmează să se scrie cu speranţă şi migală un destin. „Scriitori” devin membrii familiei, mediul educational familial, avand influenţe puternice asupra formării personalităţii şi comportamentului copilului.

Dacă în familie s-a iubit mult, s-a tolerat, s-a înţeles, s-a protejat, nu doar s-a povestit de caritate, ci şi s-a acţionat în acest sens, s-a respectat femeia, s-a cultivat atitudinea civică, copilul provenit dintr-o astfel de familie nu va fi altfel decat iubitor, politicos, înţelegător.

Expresia *„cei şapte ani de-acasă*“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Atunci cand spunem despre un copil ca are *cei sapte ani de acasă* ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Toate aceste aspecte sunt induse de familia copilului si de oamenii din jurul lui, mai ales pana la varsta de 3 ani . Copii vor prelua din familia lor comportamentul parintilor, limbajul parintilor si modul lor de a se exprima verbal cat si fizic. Este vital ca acestia sa creasca intr-un mediu prielnic si sa aibe parte doar de exemple pozitive in jurul lor.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc *cei sapte ani de acasă*. Educaţia primită în *cei sapte ani de acasă* depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Manierele reprezintă cartea de vizită a fiecarui individ în societate. Îi percepem pe cei din jurul nostru prin prisma gesturilor lor în diferite situaţii: la masă, pe stradă, în sălile de spectacol, acasă, etc… Fiecărei circumstanţe îi corespunde un set de “reguli”.

Rolul familiei în devenirea omului este crucial:

- În familie el trebuie să înveţe să iubească, să compătimească, să uite de orgolii şi să se dăruiască celor apropiaţi.
- Familia are menirea să conserve o anumită tradiţie spirituala.
- În familie copilul are ocazia să înveţe să înţeleagă corect şi să respecte autoritatea. Părinţii apar ca un model firesc al unei ierarhii în care se respectă reguli, în care se cultivă disciplina şi autodisciplina.
- Familia trebuie să fie o şcoală de formare a unui sănătos simţ al proprietăţii private, al valorii în general.

Părinții rămân primii și cei mai importanți educatori ai copiilor, în primul rând pentru că îi influențează moral de la cea mai fragedă vârstă și apoi pentru că au asupra lor autoritatea incomparabilă a iubirii părintești la care copiii răspund cu iubire.

Bibliografie

1. Anghelescu Carmen, „Zi de zi cu copilul meu (elemente practice de psihologie a copilului“, editura Medicală, Bucureşti, 1989

2. Ciofu Carmen, „Interacţiunea părinţi-copii“, editura Medicală AMALTEA, 1998

3. Mitrofan, I.; Ciupercă, C.,” Incursiuni în psihosociologia familiei”, Editura Press Mihaela, Bucureşti, 1998.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Dreghici Mihaela
Şcoala Gimn. ”Mihai Eminescu” Arad

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentu- lui copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil binecrescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi, percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilulse gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie. Acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

RECOMPENSA ŞI PEDEAPSA. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

SA CONSTRUIM IMPREUNA CEI 7 ANI DE-ACASA

Educ. DROZD NĂSTACA
Liceul Tehnologic Ruscova
Grădinița cu PN Ruscova, Maramureș

Motto: *„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.”* (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică şi de neînlocuit.

Familia exercită o influenţă deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoştinţele despre natură, societate, deprinderile igienice, obişnuinţele de comportament, elevul le datorează educaţiei primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, ş.a..

Ca educatori, este important să-i susţinem pe părinţi în demersurile lor educative, să ştim să-i orientăm în eforturile lor de a avea un copil fericit. Ca părinţi, este important să ştim ce hotărâri luăm pentru copilul nostru, cum şi cu ce ocupăm timpul copilului, când să-l ajutăm şi când să-l lăsăm să se descurce singur.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştinţele uzuale (despre plante, animale, ocupaţiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observaţie, memoria şi gândirea copiilor. Copilul obţine rezultatele şcolare în funcţie de modul în care părinţii se implică în procesul de învăţare. Părinţii trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-şi ajute copilul la învăţătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinţii se vor limita la controlarea temei de acasă şi a carnetului de note. Deci, atitudinea părinţilor trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei şapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei şapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar şi ca viitor adult.

Cei doi părinţi, deşi implicate în aceeaşi măsură în procesul de educaţie,au roluri diferite mama asigură căldura afectivă,iar tatăl reprezintă autoritatea. Mama contribuie la atmosfera intra-familială şi la asigurarea securităţii afective, iar tatăl la comunicarea socio-familială şi respectarea normelor, dar amandoi părinţii asigură sentimentul de confort şi securitate.Ambii sunt răspunzători de situaţia copilului în cadrul familiei, de optimizarea vieţii de familie, îmbinând sau încercând să imbine cele doua aspecte: atitudinea afectuoasă a mamei cu autoritatea sau exigenţa raţionala a tatălui.

Exista şi familii în care sunt diferenţe de opinii în ceeea ce priveşte creşterea şi educarea copilului, în care nu există unitate de cerinţe şi consecvenţa în atitudini, o viaţa de familie frământată de tensiuni, lipsită de afecţiune, cu conflicte ce pot genera acte de opoziţie sau chiar de violentă duce inevitabil la reacţii de inadaptare, frustrări, la stări de dezechilibru afectiv ale copilului. Într-un astfel de mediu apar şi se dezvoltă situaţii conflictuale care vor afecta atmosfera afectivă a grupului familial şi comunicarea dintre membrii ei.

Construcţia celor ”7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie e parteneri.Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi” şi cine suntem fiecare dintre noi .

Cei 7 ani de acasa mai inseamna:

1. *Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie.* (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. *Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.* (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. *Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.* (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica speriata, chestii de-astea...)

4. Sa stie sa piarda (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) dar si sa castige cu eleganta (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

Lucrurile astea se invata mai mult prin copierea parintilor si a altor educatori, mai degraba decat din predici si povesti. Asa ca e de maxima importanta ca parintii sa fie un exemplu pentru cei mici.

Si e important, de asemenea ca independenta copiilor sa fie stimulata, pentru ca daca in mica copilarie e mereu altcineva care sa-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele doua extreme, ori va incerca totul, ca sa-si afirme independenta, ori va evita totul, dintr-un exces de prudenta. Pe cand, daca e obisnuit de mic sa infrunte niste situatii si sa faca niste alegeri (evident, pe masura lui, si controlate de adult) ii va fi mult mai usor sa ia hotararari in ceea ce-l priveste.

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Drulesu Luminiţa-Claudia
Şcoala Gimnazială „Nicolae Costescu”
Localitatea Bolboşi
Judeţul Gorj

Când vorbim despre cei şapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei şapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei şapte ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei 7 ani de acasă- primele valori și norme esențiale în educarea copilului

Prof. Înv. Primar și preșcolar: Druță Anamaria- Gabriela
Grădinița cu Program Prelungit „ Arlechino”, Dej

Educația copilului preșcolar începe de la vârste fragede, copilăria fiind primul moment în care se pun bazele socializării copilului. Părinții sunt cei care îi insuflă copilului anumite norme și comportamente pe care el le va utiliza ulterior în grupul în care socializează.

Familia este un mediu în care copilul învață principalele reguli de bună purtare, de comportare în societate imitând conştient comportamentul părinților. Fiecare părinte alege ceea ce e mai bun pentru propriul copil, astfel că şcoala şi alte medii sociale nu fac altceva decât să îmbunătăţească şi să consilideze deprinderile deja învățate.

Copilul este principalul factor al educației. Familia este locul în care copilul învață principalele reguli: să salute, să nu vorbeacă dacă nu este întrebat, să răspundă la întrebări, să se spele pe mâini, să să-și recunoască greșelile, să- i ajute pe cei ce au nevoie, să ocrotească necuvântătoarele, să- și manifeste iubirea față de tot ceea ce îi este drag, să nu – i fie teamă de eșec.

Părintele este cel ce oferă sprijin permanent copilului. În prezența lui copilul își poate exterioriza toate plăcerile, frustrările pe care le –a acumulat pe tot parcursul zilei. Adultul simbolizează siguranță. Familia este locul în care copilul este iubit necondiționat indiferent de modul în care acesta reacționează.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiiloi în prima parte a copilăriei. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în socializarea cu celilalți. Până la 6- 7 ani un copil trebuie să aibă dezvoltate, în principal prin educația primită acasă, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care sa îi permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să îi dea posibilitatea de a- și controla fricile, emoțiile și capacitatea de relaționare socială.

Educația este un proces continuu care se desfăşoară treptat şi care trebuie să țin cont de fiecare etapă de dezvoltare a copilului. Tot ce se omite sau se greşeşte este în dauna copilului. Completarea lipsurilor educative se face mai anevoios la vârsta şcolară, de aceea este bine ca şi conturarea comportamentului şi a personalității copilului să se facă încă din copilărie.

În afară de safisfacerea trebuințelor sale de ordin material (hrană, somn, condiții de locuit, îmbrăcăminte), copilul are nevoie de un anumit climat familial în care dragostea ocupă primul loc. La polul opus se alfă dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrățișări și sărutări care copleșesc copilul. Relațiile de afecțiune dintre familie și copil trebuie să se bazeze exclusiv pe iubire, autoritate și respect.

Familia presupune existența unui cămin armonios, a unei ambianțe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înelegere, respect între părinți și copii. În funcție de relațiile din familie se dezvoltă anumite conduite ale copilului, atitudini generale față de oameni, obiecte, îndatoriri, se formează și se dezvoltă caracterul și conduita lui.

În concluzie, baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relația afectivă cu părinții. Dragostea îi permite copilului să se dezvolte psihic, fizic, social, moral și afectiv.

Părinții sunt și vor fi întotdeauna modele pentru copii. Cea mai prețioasă recompensă nu este cea materială, ci exprimarea bucuriei, mulțumirii pe care părintele i le arată atunci când face o faptă bună.

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Profesor: DUCA ADRIANA
Şcoala Gimnazială Bacioiu
loc. Bacioiu jud. Bacău

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect.

Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia. Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preşcolar sunt şi activităţile pe care le vor face în afara celor de la grădiniţă, mai exact în familie, cu membriii familiei şi în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să- i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat. Câteva exemple de activităţi pe care părinţii le pot propune copiilor şi care nu necesită o pregătire minuţioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-aşi ascunselea", „De-a BabaOarba" etc. - să-i lase să se plimbe desculţi (în condiţii de siguranţă pentru sănătatea lui), pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foşnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, şuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ş.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activităţi gospodăreşti, să-şi atribuie diferite roluri şi să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor" pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur" a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea. La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: "Eu semăn cu mama, am ochii ca ea şi sunt frumoasă, aşa mi-a spus bunica" ori "Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami." Astfel va exista o încercare de concordanţă între imaginea impusă de ceilalţi si cea a cunoaşterii de sine. Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul şi comportamentul în faţa copilului, ci şi exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristeţe, etc), precum şi a dorinţelor şi nevoilor. Bineînţeles că asta nu înseamnă că permanent von fi stresaţi de cum vorbim, ne purtăm ori reacţionăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu şi chiar ne vom simţi obosiţi la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricţii, conduite şi chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învăţăminte atât din situaţiile şi întâmplările frumoase din viaţa voastră, cât şi din cele negative. Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinţi, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situaţii şi va fi judecat, acceptat ori nu în societate. Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani? - deprinderi de autoservire - ordine - igienă - curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative - bune maniere şi comportament - limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire) - modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc) - consecvenţă în realizarea unei sarcini - concentrare a atenţiei - perseverenţă în realizarea unei sarcini - alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva. Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc.., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii. Înainte de a judeca o persoană şi de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalţi. Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie." (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

POF. ÎNV. PRIMAR, DUCA GIGEL
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORBASCA,JUD. BACĂU

A avea cei şapte ani de acasă înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună-cuviinţă tot timpul, în orice situaţie, cu toată lumea: cu părinţii, cu profesorii, cu colegii, cu prietenii, cu vecinii etc. Trebuie găsite răspunsuri la întrebările: Cum salutăm? Pe cine salutăm? Cum ne îmbrăcăm? Cum ne comportăm acasă? Dar la şcoală? Cum ne comportăm într-o vizită? Cum facem cadouri? Cum mâncăm? Cum ne comportăm la cinematograf, la teatru, pe stradă, în microbuz? Cum vorbim, despre ce vorbim, cât vorbim?

Când aducem în discuție despre cei șapte ani de acasă ne raportăm la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea comportamentului şi personalităţii copilului până devine şcolar. Când spunem că un copil are cei șapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Până la vârsta de trei ani,este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. Îl putem învăţa formulele de politeţe,îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său, apreciază recompensele, conştientizează semnificaţia pedepsei.

De la 5 la 7 ani, copilul devine tot mai independent. Merge la grădiniță, stă cu bunica, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este momentul în care se dezvoltă mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur. Acum ar trebui să cunoască și să respecte manierele de bază la masă, să poarte o conversație cu adulșii, să știe cum să facă și cum să primească un compliment.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului.Este locul în care are loc experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude destul de des certuri între părinţi. Este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă acasă nu aude niciodată acest cuvânt. Prin educaţie parentală, părinţii se descoperă ca parteneri ai copiilor , îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental. Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor șapte ani de-acasă. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative,* ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Când ajunge la vârsta preşcolară, educaţia copilului se împarte între familie şi dascăli.Cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

Cei şapte ani de acasă îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv.primar : Duca Mioara-Diana
Şcoala Primară Nr. Dijir, comuna Abram, Județul Bihor

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura personalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de-acasă“. Fiecare *intervenţie pentru copil* (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau *pe lângă copil* (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate *intervenţii educative*, ele devenind *intervenţii împreună cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;

Părinţii inteligenţi îşi stimulează copiii să-şi învingă temerile şi să aibă atitudini blânde;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Cei şapte ani de acasă

Prof. înv. Preşcolar :DUDU VIOLETA
Grădiniţa Moroeni
Judeţul Dâmboviţa

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie modul în care se comportă o persoană într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Când vorbim despre cei şapte ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei şapte ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Cei şapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile pe care le desfăşoară împreună cu familia consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine.

După ce ajunge la vârsta preşcolară, educaţia copilului se împarte între familie şi dascăli. Dascălii vor trebui să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

Educaţia unui copil nu se limitează doar la a-l învăţa să scrie, să citească şi să calculeze. El trebuie să înveţe şi cum să se comporte cu ceilalţi, el trebuie obişnuit de mic cu bunele maniere, aceasta este cheia către succesul lui social.

O dată ce incep să meargă la grădiniţă şi apoi la şcoală, copiii devin tot mai independenţi. Aici îşi vor dezvolta mai mult capacitatea de a comunica cu cei din colectivitate, copii şi adulţi.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare precum şi climatul socio-afectiv din mediul educaţional instituţionalizat (grădiniţa şi apoi şcoala) reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relaţiile sociale şi se va simţi mai confortabil în prezenţa celorlalţi decât unul căruia îi lipsesc cei şapte ani de-acasă.

„Cei şapte ani de acasă” definesc ceea ce devine un copil mai târziu, şi anume, OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii alături de grădiniţă şi şcoală, dar cel mai important rol îl au părinţii.

Cei şapte ani de acasă/carte de identitate a fiecărei persoane

Prof. Alina MARIA DULĂU
Sc. *Toma Cocișiu*, Blaj, Alba

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Din perspectiva sociologică, familia este instituția fundamentală în toate societățile. Familia este un gup social relativ permanent de indivizi legați între ei prin origine, familie sau adopție.

În societatea românească suntem familiarizați cu anumite versiuni ale familiei: familia nucleu și familia extinsă. Filozoful John Locke susține că ființa umană se naște „tabula rasa”, fără nici o capacitate de înțelegere și cunoaștere. El afirmă că oamenii au puține limite biologice impuse, iar comportamentul și abilitățile, calitățile sunt rezultatul învățării din cadrul procesului de socializare. Fără a diminua importanța ereditații, trebuie precizat că în viața noastră și, mai ales în primii ani de viață, contactul cu ceilalți membri ai societății este vital.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comport cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său („mă ignoră sau îmi acordă atenţie”), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spatial familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere. Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul „taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti” sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Interacțiunea socială din această perioadă de viață este esențială pentru dezvoltarea normală din punct de vedere biologic, psihic și social. Fără socializare, disponibilitatea omului de a folosi și crea semne și simboluri ramâne nerealizată. Capacitatea omului de a învăța este direct legată de capacitatea lui pentru limbaj. În calitatea sa de vehicul pentru cunoștințe și atitudini, limbajul este factorul cheie în crearea societății umane. El face posibilă depășirea granițelor limitate ale biologicului pur, comunicarea ideilor, interacțiunea simbolică de care depinde societatea umană. Acest punct de vedere este puternic susținut de studii efectuate asupra copiilor lipsiți de contactul uman. Contactele umane și afecțiunea au rol deosebit în învățarea comportamentului uman. Lipsa acestora face ca un copil să nu poată învăța elementele rudimentare ale comportamentului uman, dezvoltarea sa fiind încetinită pentru totdeauna.

Familia este principalul agent al socializării. Ea este intermediarul între societatea globală și copil, locul în care se modelează principalele componente ale personalității. Deși familiile realizează funcții socializatoare comune, în realitate numeroase diferențe în modul în care fiecare familie își socializează copiii. Aceste deosebiri sunt date de tipul de societate (tradițională sau modernă), de categoriile socio-profesionale ale parinților etc. Familia este cea care ne oferă o poziție în societate, determină atribuirea de statusuri precum rasa și etnia și influențează alte statusuri precum religia și clasa socială. Calitatea educaţiei primite în familie – acei „ *şapte ani de acasă*”- depinde îndeosebi de nivelul educaţiei al părinţilor şi al celorlalţi membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental. Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura şi el, dacă vede că se fură, va fura şi el, dacă vede că se minte, va minţi şi el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot aşa va face şi el. Până la trei ani copilul învaţă „ ce este bine” şi „ce este rău”, dar aceasta o face în mare parte prin imitaţie (reproduce comportamente ale adultului). De foarte multe ori la această vârstă pot apărea manifestări de încăpăţânare şi protest, adultul prin tactul lui poate influenţa conduita copilului. Mai târziu, în perioada preşcolară (3-6 ani), evoluţia fiinţei umane, prin multiplicarea relaţiilor ei cu adulţii, necesită modelarea personalităţii. La această vârstă copilul este mai impulsiv, capabil de emoţii şi sentimente, deseori îşi manifestă dorinţa în contradicţie cu posibilităţile sale şi cu cerinţele adulţilor. Nu trebuie uitat că acum copiii îşi pot însuşi noţiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, credinţă, încrederea în sine, etc. În familie învațăm să fim umani. În socializarea realizată la nivelul familiei, imitația are un rol important, mai ales în primii ani de viață când este dominantă.

CEI 7 ANI DE ACASA

Duma Anamaria
Liceul Tehnologic Ocna Sugatag,Structura Sat Sugatag

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Exemplu:

În situaţia în care tema săptămânii este „Fructe de toamnă”, se înţelege că în acea perioadă copiii vor învăţa cântece, poezii, vor desena, picata, modela, vor compara mărimi şi forme, toate având ca pretext fructele de toamnă. Acasă, părinţii pot organiza activităţi similare, prin care copilul va exersa ceea ce a învăţat la grădiniţă, dar în contexte diferite ale vieţii cotidiene. Tabelul următor prezintă două exemple în acest sens.

Părinţii ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniţă şi pe care educatoarea le afişează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaşte ce activităţi a desfăşurat copilul şi vor ştii cum să-l susţină în ceea ce are de învăţat. Pe de altă parte, aceste discuţii îl vor ajuta pe copil să-şi autoevalueze munca şi să ştie care sunt direcţiile în care pe viitor ar trebui să depună mai mult efort sau exerciţiu.

Exemplu:

La o activitate copilul a avut de colorat fructele de toamnă. Spre surprinderea părinţilor, mărul de pe fişa copilului lor este colorat în albastru. Ceea ce ar trebui să facă un părinte, în acest caz, este să provoace copilul să vorbească despre desenul său şi să identifice cauza erorilor („Îmi place desenul tău, dar sunt surprinsă că mărul tău este albastru. Vrei să- mi vorbeşti despre el?”). Totodată, părintele trebuie să aprecieze ceea ce este pozitiv la lucrarea copilului său („Mă bucur că ai reuşit să termini de colorat fructele!”), dar să corecteze eroarea („Vom merge să cumpărăm câteva mere să vedem ce culoare au!”) şi să fie încrezători că pe viitor va lucra corect („Sunt sigură că data viitoare vei colora merele în culoarea pe care o au cele pe care le mănânci la gustare!”). Este important ca discuţiile să fie destinse, să ia forma unor dialoguri deschise, deoarece critica asupra copilului nu face decât să îl determine să fie şi mai nesigur pe sine.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează.

Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează, fără a recurge la un „interogatoriu". De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?", răspunsul copilului să fie „Bine!", după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante sunt şi activităţile complementare celor de la grădiniţă, desfăşurate cu copilul în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activităţi pe care părinţii le pot propune copiilor şi care nu necesită o pregătire minuţioasă ar putea fi:

a) În natură:

- să alerge, să se joace cu mingea „De-a v-aşi ascunselea", „De-a Baba-Oarba" etc.
- să-i lase să se plimbe desculţi (în condiţii de siguranţă pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc.
- să-i încurajeze să asculte foşnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, şuieratul vântului, susurul apelor etc.
- să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ş.a.
- să-i incite la desfăşurarea de acţiuni care dezvoltă abilităţile matematice (numărare, împărţire echitabilă, realizarea de grupe cu acelaşi număr de elemente)
- să le stimuleze imaginaţia, antrenându-i să confecţioneze obiecte simple, cu materiale din natură (buchete din flori, mărgele din scoici, medalioane din pietricele, pictură pe pietre, colaje din seminţe, frunze etc.)

b) În gospodărie:

- să sorteze îmbrăcăminte şi încălţăminte după criterii diferite: anotimpurile în care le folosim, mărime, culoare, formă etc.
- să caracterizeze obiecte familiare, referindu-se la utilitate, gust, miros, aspect
- să se joace în funcţie de activitatea pe care o desfăşoară: „De-a bucătarul", „De-a vânzătorul", „De-a petrecerea", „De-a musafirii" etc.

c) În drum spre grădiniţă:

- să numere maşinile de o anumită culoare
- să privească atent maşinile şi să semnaleze printr-un cuvânt că a observat o anumită literă în numărul de înmatriculare al acesteia („Hai să spunem *crocodil* când vedem un *C* la numerele de pe tăbliţele maşinilor")
- să se joace, atribuindu-şi diferite roluri („Să zicem că eu eram Ana, colega ta şi ne întâlneam pe drum…")

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor" pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur" a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

CONSILIERE PĂRINŢI TEMATICA ACTIVITĂŢILOR AN ŞCOLAR 2016 – 2017

Prof.Duma Irina
GRADINITA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.2,AIUD

NR. CRT.	TEMA ACTIVITĂŢII EDUCATIVE	MODALITĂŢI DE REALIZARE	SĂPTĂMÂNA	OBS.
SEMESTRUL I				
1.	Fiecare copil e unic!	Prezentare material PPoint-individualizarea cerinţelor în raport de caracteristicile vârstei şi personalităţii copilului.	OCT. SĂPTĂMÂNA 1	
2.	Alimentaţia sănătoasă	Comunicări ale educatoarei şi ale asistentei medicale , discuţii cu părinţii, întocmirea unor liste cu meniuri zilnice sănătoase pentru copii.	OCT. SĂPTĂMÂNA a 2-a	
3.	Metode parentale pozitive	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul , prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	OCT. SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
4.	Ritmul propriu de dezvoltare al copilului şi consecinţele forţării acestuia, în evoluţia cognitivă şi psiho-emoţională	Prezentarea unor repere biologice şi psihoemoţionale caracteristice vârstei. Prezentare unui studiu de caz. Discuţii pe marginea acestuia.	OCT. SĂPTĂMÂNA a 4-a	
5.	Promovarea dezvoltării copiilor	ACTIVITATE CRED: Reflecţii asupra temei anterioare. Prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere, tema pentru acasă.	NOI. SĂPTĂMÂNA 1	
6.	Sindromul copilului alintat	Prezentare material, dezbatere, comentarii asupra riscului formării unor personalităţi instabile, capricioase, egoiste.	NOI. SĂPTĂMÂNA a 2-a	
7.	Gestionarea comportamentelor nedorite	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul şcolar, reflecţii asupra temei anterioare, prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere, tema pentru acasă.	NOI. SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
8.	Părinţii- modele primare pentru copil	Prezentare material tematic, evidenţierea reflectării normelor, valorilor morale şi comportamentale parentale în manifestările copilului.	NOI. SĂPTĂMÂNA a 4-a	
9.	Identificarea şi imitarea-mecanisme importante de învăţare pentru copil	Prezentare material tematic, evidenţierea reflectării normelor, valorilor morale şi comportamentale parentale în	NOI. SĂPTĂMÂNA a 5-a	

		manifestările copilului.		
10.	Violenţa domestică – consecinţe imediate, efecte în timp asupra evoluţiei psiho-comportamentale a copilului	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul şcolar , prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	DEC. SĂPTĂMÂNA 1	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
11.	Pedeapsa şi încurajarea-modalităţi de pregătire a copiilor pentru acceptarea normelor grupului	Întărirea pozitivă (lauda, încurajarea), pedeapsa, ignorarea comportamentelor indezirabile.	DEC. SĂPTĂMÂNA a 2-a	
12.	Cât timp îi ofer copilului meu, în fiecare zi?	Discuții tematice libere, exemplificări.	DEC. SĂPTĂMÂNA a 3-a	
SEMESTRUL AL II-LEA				
1.	Utilizarea strategiilor parentale-I	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul şcolar, prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	IAN. SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
2.	Copilul şi programele TV	Discuții libere tematice-beneficii versus daune, în raport de vârstă, timpul petrecut în faţa televizorului şi calitatea programelor vizionate.	IAN. SĂPTĂMÂNA a 4-a	
3.	Utilizarea strategiilor parentale-II	ACTIVITATE CRED: Prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	FEB. SĂPTĂMÂNA 1	
4.	Minciuna	Discuții tematice libere-Minciuna, mijloc de apărare şi/sau atragere a atenţiei, diferenţieri, strategii de abordare.	FEB. SĂPTĂMÂNA a 2-a	
5.	Utilizarea strategiilor parentale-II	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul, prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	FEB. SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
6.	Cum se dezvoltă copilului stima de sine?	Discuții tematice libere-corespondenţa între imaginea de sine şi stima de sine, reguli de respectat.	FEB. SĂPTĂMÂNA a 4-a	
7.	Să cunoască stilurile parentale şi influenţa acestora asupra dezvoltării autonomiei la copii	Stilurile parentale- însuşiri şi interferenţe: Stilul de respingere (neglijare) Stilul autoritarist Stilul autoritar Stilul permisiv Stilul democratic/echilibrat	FEB. SĂPTĂMÂNA a 5-a	
8.	Întâlnirea cu un alt membru al familiei- tata, bunici, bona	ACTIVITATE CRED: Prezentarea unui material tematic, studiu de caz, dezbatere.	MARTIE SĂPTĂMÂNA 1	

9.	Stilurile parentale	Discuții libere, tematice- Dezvoltarea competențelor parentale în domeniul comunicării şi relaţionării cu copilul.	MARTIE SĂPTĂMÂNA a 2-a	
10.	Încheierea programului	ACTIVITATE CRED: Întâlnire cu psihologul, aplicarea unui chestionar de evaluare, concluzii.	MARTIE SĂPTĂMÂNA a 3-a	Activitate CRED Întâlnire cu psihologul
11.	Medierea conflictelor între copii	Prezentare material- Reguli corecte şi rezonabile în controlul disputelor. Dezbatere, comentarii.	MARTIE SĂPTĂMÂNA a 4-a	
12.	Dezvoltarea globală a copilului şi dezvoltarea autonomiei sale	Discuții tematice, libere- setul de atitudini în relația cu copilul, comun educatoarei și părinților	APRILIE SĂPTĂMÂNA 1	
13.	Norme şi valori ale familiei- specific şi diferenţieri	Joc interactiv părinți- copii, Semaforul – evidenţierea diferenţelor generate de setul de valori şi norme caracteristice fiecărei familii.	APRILIE SĂPTĂMÂNA a 4-a	
14.	Strategii educaţionale pentru ADHD	ACŢIUNE CRED- Întâlnire cu psihologul -Prezentare material- distincţia între ADHD şi alte afecţiuni, managementul comportamentului şi ADHD.	MAI SĂPTĂMÂNA 1	Activitate CRED
15.	Dezvoltarea globală a copilului şi dezvoltarea autonomiei sale	Discuții tematice, libere- setul de atitudini în relația cu copilul, comun educatoarei și părinților	MAI SĂPTĂMÂNA a 2-a	
16.	Tipurile de personalitate ale copiilor, ca variabile importante în dezvoltarea autonomiei acestora	Discuții tematice, libere- tipuri de personalitate și caracteristici comportamentale	MAI SĂPTĂMÂNA a 3-a	
17.	Definirea dificultăţilor comportamentale ale copilului în familie. Identificarea cauzelor comportamentului indezirabil.	Caracteristici ale comportamentului copilului în raport de caracteristici ale părinţilor- legături de cauzalitate. Probleme de comportament în raport de problemele de familie- legături de cauzalitate.	MAI SĂPTĂMÂNA a 4-a	
18.	Interacţionarea cu copilul şi dezvoltarea unei relaţii pozitive cu acesta	Discuţii libere, tematice- Centrarea atenţiei pe calităţile şi experienţele pozitive ale interacţiunii cu copilul.	MAI SĂPTĂMÂNA a 5-a	

19.	Diminuarea incompatibilităţilor sau discontinuităţilor, între valorile şi normele promovate în familie şi cele promovate de grădiniţă şi şcoală, în dezvoltarea copilului	Activitate comună părinţi-copii. Dezvoltarea expresivităţii emoţionale- recunoaşterea şi exprimarea emoţiilor	IUNIE SĂPTĂMÂNA 1	
20.	Diminuarea incompatibilităţilor sau discontinuităţilor, între valorile şi normele promovate în familie şi cele promovate de grădiniţă şi şcoală, în dezvoltarea copilului	Reglarea emoţională: inhibarea comportamentelor neacceptate, acceptarea amânării recompenselor	IUNIE SĂPTĂMÂNA a 2-a	Activitate CRED
21.	Ştiu, vreau să ştiu, am învăţat!	Aplicarea unui chestionar de evaluare a eficienţei tematicii abordate.	IUNIE SĂPTĂMÂNA a 3-a	

Importanța celor 7 ani de acasă

Profesor Dumitrana Lavinia-Victoria
Școala Gimnazială Bircii, Oraș Scornicești
Județul Olt

Nu naşterea ca atare te face tată, nu purtarea în pântece te face mamă, ci buna creştere pe care o dai copiilor. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Familia are un rol esenţial în educaţia copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce priveşte viitorul social şi moral al copilului. Comportamentele copiilor se învaţă prin observarea unor modele în familie sau societate.

Familia este prima şcoală a copilului, iar contribuţia pe care o are poate favoriza sau îngreuna activitatea şcolii. Astfel, familia îi dă copilului primele informaţii despre lumea înconjurătoare, primele norme şi reguli de conduită, dar şi mediul propice necesar satisfacerii trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce priveşte educaţia copilului său este una uriaşă. Direcţia spre care va merge copilul se trasează încă din familie, locul unde se va forma idealul său. Un copil care nu a primit o educaţie corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viaţa în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaţionale, complexele, fluctuaţiile sentimentale şi toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecinţă a unei educaţii familiale defectuoase.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut" regăsim:

-**Salutul- e**ste prima normă de conduită învăţată în familie.

-**Comportamentul în public-** un copil „bine crescut" ştie să răspundă la întrebări şi să susţină conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

-**Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut" îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face" şi ceea ce „nu se face" în societate.

-**Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

- **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău" este, la fel ca şi „te rog", o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

- **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut" învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte.

Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului, însă soluţia perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Este adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasa, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduita se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

În concluzie, putem admite că familia are un rol important în conturarea personalităţii, având în vedere faptul că educaţia oferită de familie reprezintă factorul principal în dezvoltarea copilului.

Bibliografie:

- Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
- Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.
- http://jurnalul.ro
- http://www.desprecopii.com

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar Dumitrașc Ana Maria Simona
Liceul Tehnologic „Petru Rareș”
Bârlad, județul Vaslui

Această sintagmă “cei șapte ani de acasă” a suferit, de-a lungul timpului, modificări extraordinare. Eu am peste 30 de ani și pe vremea copilăriei mele, pentru majoritatea copiilor, primii șapte ani de viață erau petrecuți in sânul familiei, învățând acele valori morale și spirituale care aveau să le formeze ulterior caracterele. Erau și atunci părinți plecați să muncească în străinătate și copii crescuți de bunici sau doar de unul dintre părinți, dar acestea erau cazuri mult mai rare decât exodul pe care l-am văzut acum câtiva ani.

Din ceea ce am observant, de ceva timp încoace, oamenii au devenit mult mai conștienți de greșeala de a se rupe de copil/ copii, deși intenția lor este, in majoritatea cazurilor, una legată de bunăstarea acestora și a familiei. Astfel, tinerii care sunt plecați în afara țării și devin părinți pe meleaguri străine aleg să-și crească copiii acolo și nu-i mai aduc în țară în grija bunicilor. Cei care sunt deja părinți și pleacă să muncească în străinătate fac tot posibilul sa-și reîntregească familia în cât mai scurt timp.

Timpul a arătat tuturor efectele devastatoare asupra a generații de copii care au crescut fără prezența părinților în primii șapte ani. Lipsa identității reale a părinților, lipsa atașamentului stabil față de cei ce le-au dat dat viață au determinat niște indivizi nesiguri, anxioși, ușor frustrabili, irascibili. Desigur, nu asupra tuturor s-au resimțit aceste efecte la fel de puternic.

Astăzi însă, a apărut o nouă îndepărtare a copiilor de părinți pornită, evident, din alte intenții bune – să-l pregătească pe copil în cât mai multe si diferite domenii pentru a se adapta la orice-i rezervă viața - activitățile etracurriculare: ateliere de tot felul, sporturi care mai de care, limbi străine, cluburi de teatru, de sah, de povești etc. Sunt perfect de acord cu participarea copiilor la astfel de activități, dar cu măsură și în funcție de vârstă. Nu e normal, din punctul meu de vedere, ca din 7 zile din saptămână copilul sa aibe ocupate 5, 6 sau chiar toate cele 7 zile, în condițiile în care oricum merge la grădiniță sau la școală. Din păcate sunt părinti care, dacă plătesc pentru un astfel de serviciu se consideră absolviți de a mai face și ei cu copilul acasa chestiuni similare. E foarte la modă ca cei mici să fie înscriși, cât mai de timpuriu, la activități. Aici nu este decât datoria părintelui de a echilibra programul copilului astfel încât să aibă beneficii în urma activităților pe care le desfășoară.

Mai există și o altă categorie de copii, cei din familii dezorganizate, sau familii extrem de slab pregătite educațional care înțeleg că a crește un copil se referă la a-l hrăni (de multe ori necorespunzător) și a-l îmbrăca (nu intotdeauna curat), iar în rest acești copii sunt lăsați de izbeliște într-un mediu în care deseori comportamentele nepotrivite sunt foarte des întâlnite. Astfel, primii șapte ani de acasă își pun amprenta nefavorabil asupra dezvoltării lor și asupra parcursului lor educațional.

Ideal, cei șapte ani de acasă ar trebui să se refere la copii crescuți în sânul propriei familii, înconjurați de dragostea și grija membrilor familiei apropiate, chiar și a celei extinse, timp în care să se creeze legături de atașament greu de zdruncinat, sa se întipărească ideea de încredere în părinți și în deciziile acestora, să se formeze o echipă care, de comun acord, să ia decizii și sa-și planifice viața. Din păcate acest ideal este rar întâlnit din motive multe și diverse.

De aceea e bine ca în acești primi șapte ani de viață copilul să frecventeze grădința unde, ca într-o a doua casă, ei învață reguli de purtare civilizată, învață să coopereze, să relaționeze potrivit contextului, să împartă și alte multe valori atât de necesare pentru formarea unui viitor adult responsabil. Acest demers trebuie continuat și în perioada școlară iar noi, dascălii, ar trebui să ne axăm mai mult pe formarea caracterului decât pe furnizarea unei avalanșe de informații.

Îmi amintesc cu drag de cei șapte ani de acasă în care nu aveam zeci de feluri de jucării – toate care să contribuie la dezvoltarea inteligenței copilului – dar ne aveam pe noi, copiii de stradă, mingi, corzi, elastice și multă, multă imaginație. Făceam haine la păpuși, spectacole pe scările de piatră ale vecinilor (am crescut la casă), ne dădeam cu tricicleta – era una pentru vreo 7-8 copii și multe alte astfel de jocuri. Și nu, nu ne plictiseam, cum se plictisesc acum copiii dacă nu stau cu ochii lipiți de televizor sau nu știu ce gadget. Toți copiii de pe strada unde am crescut au ajuns adulți responsabili, cu serviciu, familii și un rost în viață.

Le doresc tuturor copiilor copilărie ca a mea: lipsită de griji, fără fugăreală între activități, cu multi prieteni de joacă, cu multă joacă!

Cei şapte ani de acasă

Prof. Dumitraşcu Gabriela

În viaţa fiecăruia există o fiinţă importantă, care ne dă viaţă, ne urmăreşte primii paşi, ne învaţă tot ce ar trebui să ştim, ne poartă de grijă, chiar şi atunci când nu mai suntem nişte copii - ea este **mama**.

Mama este prima fiinţă ce ne învaţă tot: să mâncăm civilizat, să vorbim, să ne comportăm, primele noţiuni despre tot ce ne înconjoară.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut" regăsim:

- ✓ **Salutul.** Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua".
- ✓ **Comportamentul în public.** Un copil „bine crescut" ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- ✓ **Comportamentul cu prietenii.** Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut" îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- ✓ **Înţelegerea normelor sociale.** Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face" şi ceea ce „nu se face" în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la

magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

- ✓ **Manierele la masă.** O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.
- ✓ **Recunoaşterea greşelilor.** „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.
- ✓ **Tact şi toleranţă**. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Educatoare : DUMITRAŞCU MIHAELA
Grădinița cu program prelungit Nord 1- Rm.Vîlcea
Județul Vâlcea

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Este adevărat însă, că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învață din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de părinţi, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care părinţii, i-o dau.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor *„şapte ani de-acasă”*.

Încă din primii ani de viaţă, cel mic poate învăţa cu ajutorul părintelui ce înseamnă noţiunea de respect, mai ales dacă este învăţat să folosească des cuvinte precum „te rog“,„mulţumesc“,„bună ziua“,„mă scuzaţi“. Părintele este cel care îi dă primul exemplu. Învăţându-l bunele maniere, când va creşte, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale şi îi vor completa personalitatea. Este ştiut deja că politeţea se învaţă treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții va fi, la rândul său,respectat.

Tot în primii şapte ani de viaţă, părintele îi poate oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoştinţa, începând cu un simplu „mulţumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naştere şi până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniţă sau copiii cu care se joacă în parc. Învaţă-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută şi să îşi exprime recunoştinţa faţă persoanele care l-au ajutat într-o anumită situaţie. Chiar dacă nu înţelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulţumesc“, ori să salute şi să răspundă la salut, pe măsură ce va creşte, copilul îşi va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaţioneze şi să socializeze mai bine cu cei din jur, spune-i că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație

Se pot creiona, evident, generalizări, asupra educației primite în familie. Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

- *Salutul.* Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

- *Comportamentul în public.* Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

- *Comportamentul cu prietenii.* Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

- *Înţelegerea normelor sociale.* Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

- *Manierele la masă.* O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

- *Recunoaşterea greşelilor.* „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

- *Tact şi toleranţă.* Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de handicap a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat.

Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoaştem unicitatea, personalitatea, nevoile. Un copil care este educat frumos şi cu grijă va şti cum să se poarte la şcoală,cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-şi facă prieteni şi cum să și-i menţină.

Aşadar,cei şapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze şi să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuţul să ştie cum să vorbească şi să fie capabil să înţeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate. Bineînţeles, în cei şapte ani de-acasă intră şi o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalţi, că ştie să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce şi să se poarte în anumite situaţii, copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

În concluzie, pentru cei mai mulţi dintre noi, expresia „cei 7 ani de-acasă“ este sinonimă cu un set de reguli de politeţe şi de principii de viaţă esenţiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viaţa socială.

Un copil care are cei şapte ani de-acasă va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care ştie să spună „mulţumesc“ şi care are o conduită bună în orice situaţie, atât în societate, cât şi în viaţa particulară.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educaţiei, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educaţiei, Editura Polirom, Iaşi.

IMPORTANȚA CELOR „ȘAPTE ANI DE ACASĂ ”

Prof. Dumitraşcu Roxana Gianina
Şcoala Gimnaziala Dudeşti/
Structura Şcoala Gimnazială Tătaru, jud. Brăila

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, să citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Din practica pedagogică şi nu numai, cam 10 ar fi regulile esenţiale în educaţia şi creşterea copilului până la 7 ani:

1. Deprinderea bunele maniere prin puterea exemplului!
2. Reguli şi limite în comportamentul copilului!
3. Comunicarea este secretul unei relaţii solide între părinţi şi copii; limitarea timpului petrecut la televizor sau calculator şi concentrarea pe arta conversaţiei!
4. Dragostea pentru lectură şi cărţi, insuflată încă de bebeluş !
5. Jocul şi joaca! Copilul trebuie să se bucure de copilărie, să socializeze, să se distreze şi relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.
6. Concentrarea pe disciplina pozitivă, fără a-l abuza în niciun fel copil - fizic, emotional, verbal etc.!
7. Exprimarea propriilor emoţii şi sentimente! Numai aşa va reuşi să rezolve conflicte pe cale paşnică şi să-şi controleze impulsurile sau să renunţe la agresivitate.
8. Mereu adevărul! Este o lecţie pe care o învaţă cel mai bine din familie! Copilul imită ceea ce vede şi aude în jurul lui!
9. Cât mai mult timp petrecut cu copilul!
10. Iubire necondiţionată! Indiferent de note, de cum arată, de performanţele intelectuale, fizice sau de altă natură.

În multe din ţările europene, inclusiv în România, s-a dovedit că majoritatea părinţilor nu ştiu să explice copilului unele realităţi pe care acesta ar dori să le afle şi cu care se confruntă în viaţa cotidiană.

O parte din parinţi nu deţin informaţia cerută de copil, iar cei mai mulţi oferă răspunsuri formale sau incorecte la întrebările lor. Spre exemplu, banala întrebare a copilului de vârsta mica: *"De ce vine noaptea"?*În tara noastră, aceasta întrebare rămâne fără răspuns, sau în cele mai fericite cazuri copilul primeşte un răspuns ca: "După zi urmează noaptea" sau *"Aşa trebuie să fie"*. Numai în puţine cazuri copilului i se explică în mod clar şi cu ajutorul cuvintelor pe care el le cunoaşte, asociate unui exemplu, că Pământul se învârteşte şi astfel o vreme este luminat de soare şi o vreme nu mai primeşte lumina.

Nu trebuie uitat că micuţul de vârstă preşcolară are nevoie de a cunoaşte oricare realitate pe care o întâlneşte şi are capacitatea de a o înţelege, dacă ne cântărim cuvintele şi îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare a sa nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă şi să-i ofere posibilitatea de a-şi crea un bagaj cultural.

Mai mult decât atât, trebuie ca părinţii să observe ce aspecte pe care le întâlneşte îi trezesc curiozitatea şi să-i explice simplu, dar foarte precis ce vede şi ce aude. Copilul trebuie învăţat să pună permanent întrebări, chiar dacă acestea uneori îi înnebunesc pe părinţi.

Mama şi tata trebuie să transforme dorinţa de cunoaştere a copilului într-un joc în care micuţul să se simtă recompensat când pune întrebări şi încearcă să-şi răspundă gândind singur.

Cel mai puţin recomandat este să-i oferi o informaţie complicată, care-l descurajează să mai pună întrebări. Niciodată nu trebuie să-i daţi o informaţie superficială sau un răspuns deschis, pentru ca va fi dezamăgit şi interesul său pentru cunoaştere va scădea.

Jocurile ce implică construcţia din forme, cărţile cu imagini diverse care cer explicaţii sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunoştinţe. Foarte importante sunt şi basmele şi filmele pentru copii, care trebuie discutate şi analizate într-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare dată. El trebuie să înţeleagă, încă de la o vârsta fragedă, că tot ceea ce vrea să ştie se află în cărţi şi că oamenii care citesc mult şi care scriu cărţi sunt cei care ne-au făcut să nu mai trăim ca animalele în pădure.

Nu în ultimul rând, timpul acordat informării, discuţiilor şi întrebărilor nu trebuie să ştirbească din timpul de joacă, care este la fel de importantă pentru dezvoltarea inteligenţei.

Odată cu educarea raţiunii, a felului de a gândi, micuţul trebuie să aibă o definiţie foarte exactă a binelui şi a răului. Orice aspect legat de moralitate trebuie să aibă un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Pentru oricare întărire a ideilor morale, micuţului trebuie să i se asocieze unele calităţi umane şi cu modele preferate de acesta din lumea basmului şi chiar din desene animate.

Ceea ce mulţi părinţi nu ştiu sau refuză să creadă este faptul ca putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micuţul îl admiră în secret.

Micuţul trebuie să înţeleagă singur că poate fi un erou puternic, ca şi cei îndrăgiţi, numai dacă are respect pentru cei din jur, e capabil să fie fidel celor care-l îndrăgesc şi nu poate fi ademenit să fie altfel, prin mici atenţii materiale.

Cert este că educaţia trebuie să existe în viaţa fiecărui copil, doar că fiecare are ritmul său de evoluţie, iar părinţii şi deopotrivă educatorii trebuie să le ofere sprijin, încurajări şi un mediu favorabil dezvoltării fizice şi intelectuale, renunţând la ierarhizări care stigmatizează.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PREŞC. DUMITRESCU IRINA
GPP MICUL PRINŢ PITEŞTI

De foarte multe ori, în special în situațiile în care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a însușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii șapte ani de viață. Această perioada de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primească informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine și în ce mod.

Se numesc „cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârstă de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Bebelușul este atașat de mama și de tată, iar comportamentele, limbajul sunt imitate și exprimate de către copil în joacă lui și în comunicarea cu ceilalți. Ticurile verbale, reacția adulților la diverși stimuli, modul de a răspunde la mediu le puteți observă la copilul vostru, asemeni unei oglinzi.

La vârstă preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tată: „Eu semăn cu mama, am ochii că ea și sunt frumoasă, așa mi-a spus bunica” ori „Tată e la fel că mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne da mami.” Astfel va există o încercare de concordanță între imaginea impusă de ceilalți și cea a cunoașterii de sine.

Nu este de-ajuns doar să ne controlăm limbajul și comportamentul în față copilului, ci și exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristețe, etc), precum și a dorințelor și nevoilor. Bineînțeles că asta nu înseamnă că permanent von fi stresați de cum vorbim, ne purtăm ori reacţionăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu și chiar ne vom simți obosiți la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricții, conduite și chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învățăminte atât din situațiile și întâmplările frumoase din viață voastră, cât și din cele negative. Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinţi, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizeza ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situații și va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învață copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine
- igienă
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor atât pozitive, cât și negative
- bune maniere și comportament
- limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topica ori dezacord dintre părţile de vorbire)
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- consecvență în realizarea unei sarcini
- concentrare a atenției
- perseverență în realizarea uneri sarcini
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioada devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competitive
- altruismul
- cooperarea
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Iar altele influențează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat și pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendințe de a încalcă normele ori nu va fi încrezător în forțele proprii.

Înainte de a judecă o persoană și de a-i pune o eticheta, gândiți-va ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalți.

Bibliografie:

1. *Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004*
2. *Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002*
3. *P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002*

MENTALITATEA PĂRINTELUI ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ PRIVIND COMUNICAREA CU PROPRIUL COPIL

Studiu de specialitate

Prof. DUMITRESCU MARIA
Grădinița cu Program Prelungit Făget, Timiș

Mentalitatea este sinteza esențială a întâlnirii dintre orice om și lumea pe care o cunoaște de-a lungul existenței. Este indicele imposibil de trucat al reacției fiecăruia dintre noi la ceea ce ni se întâmplă în lumea noastră.

Mentalitatea reprezintă suma dinamică a înțelesurilor și interpretărilor date tuturor experiențelor formatoare de către om. Între individ și lume se produce un schimb continuu de informații, mai ales pe baza experienței. În timpul acestui proces, mintea individului încearcă să ,,negocieze" sensurile primite din exterior, cu deosebire atunci când nu le înțelege sau nu le acceptă. Schimbul și negocierea înseamnă, în acest context psihosocial, transformarea sensurilor și interpretărilor indicate individului de experiența directă într-un bun mental personal. Iar transformarea operată în mintea individului asupra înțelesului și a reprezentării unei experiențe poate schimba sau devia sensul indicat de alteritatea implicată (mama, tata, bunicii, frații, educatorul, prietenul, dușmanul, colegul, societatea, personajul din desenele animate, vocea din televizor etc.) până la a produce un sens total diferit, opus sau disjunct față de cel indicat de vocea/ vocile exterioare minții.

Indiferent de definiții, important este faptul că comunicarea a fost și este tratată ca un element fundamental al existenței umane. Fără comunicare oamenii își pierd interesul față de activitățile în comun. O societate se constituie și se menține datorită și prin intermediul numeroaselor procese și rețele de comunicare. Între comunicare și educație există un strâns raport de interdependență. Pentru că sunt ,,dascăl", în meseria mea comunicarea este esențială.

Comunicarea educațională sau pedagogică este cea care mijlocește fenomenul educațional în ansamblul său, indiferent de conținuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicați. În școală se formează viitorul cetățean, iar ceea ce dobîndește, vede și învață copilul în anii de școală îi va rămâne întipărit toată viața. Este important ca în comunicarea cu elevul, profesorul să respecte câteva condiții: să utilizeze un limbaj accesibil elevilor, să transmită mesaje clare, care să nu poată fi interpretate, să manifeste încredere vizavi de elev, în măsura posibilităților să comunice cu toți elevii acordându-le atenție, să stimuleze elevul în a-și exprima opiniile, indiferent că sunt sau nu corecte și cel mai important, să obțină feed-back. În comunicarea dintre profesor și elev o importanță deosebită îl are limbajul trupului, comunicarea nonverbală, care trebuie să fie în conconrdanță cu mesajele verbale. Dacă ceea ce spunem nu este în concordanță cu ceea ce facem, elevul va crede ceea ce vede, adică semnalele nonverbale ale corpului nostru. Contactul vizual este deosebit de important. Este important să privim elevul în timp ce comunică cu noi. Astfel, va vedea că-l ascultăm.

Însă de multe ori, mai ales în cazul persoanelor timide, o privire prea insistentă, poate inhiba. Cele trei tipuri de comunicare (verbală, nonverbală și paraverbală) pot aduce succesul unei relații didactice. Arta de a comunica nu este un proces natural sau o abilitate cu care ne naștem. Noi învățăm să comunicăm și ne putem îmbunătăți comunicarea exersând abilități precum: aptitudinea de a comunica; cooperarea și dezvoltarea unui climat bazat pe încredere; respectul de sine și al altora; acceptarea responsabilităților altora și a propriei persoane; stăpânirea emoțiilor primare, soluționarea problemelor interpersonale.

,,Minciuna învățată" din copilărie stă la baza comportamentelor deviante ale copiilor și adolescenților. Dacă în prima parte a copilăriei afirmațiile mincinoase ale copiilor nu constituie o tulburare de comportament, în măsura în care nu afectează relațiile sociale și nu aduce prejudicii grupului din care face parte, începând cu vârsta școlară minciuna capătă alte conotații.

Până la această vârstă copilul descoperă că până și părinții lui mint din politețe, din cochetărie, din amor propriu, din solidaritate, din interes, din rea voință. Este fapt cunoscut, când un părinte dorind să scape de o persoană neavenită, instruiește copilul să spună că nu este acasă, sau îl sfătuiește să mintă pentru un vecin pentru ca acesta să ,,nu o pățească”. Copilul sesizează că, deși contravine moralei, minciuna este răspândită în societate.

Cauze ale minciunii pot fi: nevoia de afecțiune; dorința de a fi lăudat și admirat; intenția de a obține favoruri; nevoia de bani; dorința de a-i pune la încercare pe părinți; anturajul. Dacă aceste cauze vor fi descoperite la timp și se va interveni benefic, atunci copilul ajunge treptat la o conduită morală adecvată, obiectivă și conștientă.

Copilul mic nu poate face diferența între realitate, adevăr și ficțiune, așa că el se folosește de imaginație pentru a inventa povești despre lucruri pe care și le-ar dori foarte mult să le facă și a atrage atenția celorlalți asupra persoanei sale.

Ce poți face ca părinte pentru a combate minciuna? – **Fii un părinte model!**

Gândește-te în primul rând la tine. Dacă vrei să-ți dezveți copilul de a mai spune minciuni, fii un părinte model pentru el și dă-i exemplu de corectitudine. Evită să spui micile minciunele de față cu copilul; el te poate auzi și poate considera că acesta este un comportament normal.

Poartă o discuție care să-l pregătească pentru viitoarele situații! Explică-i micuțului ce este minciuna și că aceasta este un lucru rău.

Nu-l face de rușine! Evită să-i faci morală puiului tău de față cu ,,lumea străină”

Nu face promisiuni pe care nu le poți respecta!

Dacă copilul își recunoaște greșeala, evită să îi mai ții predici, mulțumește-i că a fost corect și laudă-l pentru a arăta că acest comportament este cel corespunzător unui copil binecrescut

Înainte de 6 ani copilul nu face distincția între minciună, activitate ludică și fabulație. Deabia după vârsta de 8 ani, minciuna dobândi dimensiunea intențională. Despre apariția și evoluția minciunii la copil nu s-au făcut deocamdată studii sistematice. Insuficiente sunt și cercetările asupra procesului prin care ,,copiii învață când să spună adevărul și când să-l ascundă”. Copiii învață să mintă mai mult sau mai puțin mecanic odată cu creșterea în vârstă și se perfecționează odată cu însușirea și folosirea limbajului, cu o mai multă precizie, pe măsură ce ei ajung la o anumită performanță cognitivă, capătă o oarecare experiență de viață, știu să-și construiască priorități printre interese/dorințe. ,,Copiii pot învăța să nege, să motiveze, să se eschiveze, să-și ascundă reacțiile, să inventeze, să introducă aspecte nerelevante, să omită informații importante” subliniază BARNES. Sursa de inspirație în a minți, pentru copii, o constituie părintele. M.LEWIS și colaboratorii arată: ,,Deși părinții își îndeamnă copiii să nu mintă,ei îi informează în același timp, și în mod direct și în mod indirect, că nesinceritatea este uneori necesară în societate”. Pe copii trebuie să-i învățăm să fie sinceri sau să-i învățăm să-și dea seama când trebuie să fie sinceri, dar pentru aceasta părintele/educatorul să fie un exemplu demn de urmat de ei. Cele mai multe minciuni spuse de adulți copiilor sunt spuse cu cu scopul de a le reda copiilor încrederea în forțele proprii, iar altele sunt necesare.

Minciuni necesare sunt de genul lui Moş Nicolae, Moş Crăciun, a iepurașului, care aduc daruri copiilor. Chiar dacă cer copiilor să fie sinceri, adulții nu-și pot respecta întotdeauna ei înșiși îndemnul. Copiii asistă deseori la încălcarea lui în discuțiile pe care le au părinții, cunoscuții.

Așadar, abilitatea de a minți se dezvoltă, de regulă, mai mult sau mai puțin mecanic, odată cu vârsta, iar capacitatea de a minți cu succes se perfecționează pe măsură ce copiii învață să se folosească de limbaj cu tot mai multă precizie.

Variațiile în frecvența și subtilitatea minciunii nu sunt determinate numai de dezvoltarea limbajului copilului, de profilarea intereselor sale sau de extinderea universului lui cognitiv, dar și de contextul social. Iar unul dintre numeroasele contexte în care se rafinează abilitatea de a minți este jocul.

Minciuna nu are numai consecințe negative, ci și consecințe avantajoase. Altfel, n-am mai fi tentați să mințim sau n-am mai fi ținta minciunilor celorlalți. Chiar dacă viața printre oameni ne cere să mințim, minciuna nu ține de constituția noastră spirituală, de esența noastră. Nu toți suntem capabili de minciună.

Copiii sunt capabili să fabuleze și astfel să facă diferența între ceea ce este real și ceea ce este imaginar.

La copil, distincția între adevăr și fals, apoi între adevăr și minciună, este progresivă.

Rolul familiei în educația copilului

Prof înv primar și preșcolar Dumitrescu Nicoleta
Grădinița nr. 272, București

Familia este unul dintre factorii fundamentali care condiționează în mod direct dezvoltarea și evoluția copilului. Particularitățile fiecărei familii se răsfrâng asupra copiilor și asupra educației acestora. Este foarte important ca toți copiii să trăiască într-o familie normală și să se bucure de atenția și dragostea ambilor părinți. Lipsa unuia dintre părinți sau a ambilor părinți, influențează în primul rând dimensiunea emoțională și afectivă a copilului, dar nu numai.

Putem spune că familia are un dublu rol: pe de o parte trebuie să-i asigure copilului, toate condițiile materiale pentru o dezvoltare armonioasă, iar pe de altă parte să-i asigure baza dezvoltării intelectuale.

Toate informațiile și deprinderile pe care copilul le învață în familie și care sunt cunoscute de noi toți ca reprezentând ”cei șapte ani de acasă”, constituie premisele pentru educația care se va face în unitățile de învățământ pe care copilul le va frecventa pe parcursul vieții. Fiecare copil trebuie să se bucure, în mod egal de atenția ambilor părinți, fiind necesar ca părinții să le aloce timp suficient copiilor în fiecare zi, pe care să-l petreacă în mod constructiv, în funcție de vârsta copilului.

În familie copilul își formează deprinderi de bază, asimilează cunoștințe generale despre lucrurile care îl înconjoară, își însușește primele norme de conduită civilizată în diferite contexte și primele seturi de reguli cu privire la acțiuni sau activități pe care trebuie să le respecte în viața de zi cu zi. Cu ajutorul părinților și al bunicilor fiecare copil învață să aibe comportamente adecvate în situații variate și să-și asume urmările propriilor comportamente, care pot fi pozitive sau negative. Așa cum adulții învață din experiența de viață și copiii fac același lucru dacă sunt orientați, ghidați și sfătuiți în mod corespunzător. Acest lucru nu se poate realiza decât prin implicarea ambilor părinți. Atunci când nu există un consens între principiile de viață ale părinților și nu există un acord în ceea ce privește educarea copilului, se produce un dezechilibru, iar copilul nu înțelege ce sfat să urmeze în anumite situații: pe al mamei sau pe al tatălui. De cele mai multe ori copilul profită și nu respectă reguli și principii, ceea ce duce la comportamente și atitudini nedorite. De aceea, este foarte important să existe o unitate și o continuitate în impunerea de către ambii părinți a regulilor și principiilor pe care copilul să le respecte.

Unii părinți consideră că este benefic ca fiecare copil să fie lăsat să învețe să facă anumite lucruri când simte și când este pregătit, fără a-l influența în niciun fel.

Deși este foarte importantă individualizarea învățării și respectarea ritmului propriu de dezvoltare al fiecărui copil, consider că a fi un bun părinte, nu presupune să-i permiți copilului să facă tot ce-și dorește și când își dorește. Copilului trebuie să i se explice și să înțeleagă că fiecare acțiune și comportament al său are o urmare, o consecință pe care trebuie să și-o asume. Copilul trebuie să învețe să aleagă din mai multe situații pe cea care este cea mai bună pentru el; iar acest lucru nu-l poate realiza numai dacă părinții se implică și îi explică copilului și-l învață pe acesta ce este potrivit pentru el să aleagă în anumite situații pentru a-i fi bine.

Astfel că familia reprezintă factorul primordial în educația copilului, prin intermediul căreia se pun bazele educației școlare.

PROIECT EDUCAŢIONAL NAŢIONAL

Cei şapte ani de acasă!
Rolul familiei în educarea copilului

Prof. înv. primar: Dumitrescu Veronica ,
Şcoala Gimnazială Băduleşti Dâmboviţa

Pregătirea pentru viaţă a omului de mâine începe din primele luni de existenţă şi primii care sunt chemaţi să pună bazele educaţiei sale sunt părinţii. Familia reprezintă mediul care influenţează în mod direct dezvoltarea copilului, ea având un rol decisiv în ceea ce priveşte viitorul din punct de vedere social dar şi spiritual. Familia trebuie să ştie că prin implicarea în educaţie în formarea copilului pentru viaţă , ei sunt cei care pun bazele de care acesta are nevoie pentru a-şi dezvolta bagajul lui educativ. În familie ne naştem,creştem şi ne socializăm.

În familie găsim ocrotirea,înţelegerea şi afecţiunea de care avem nevoie.

Familia este cea care ne acordă sprijinul moral în rezolvarea unor probleme,dar tot cu ei copiii împărtăşesc bucuriile,succesele şi realizările. Este uşor de observat că încă din primii ani copilul ”învaţă” din ceea ce se discută şi se învaţă în familie, participând activ la viaţa de familie; primind şi rezolvând sarcini complexe copilul dobândeşte o serie de cunoştinţe care conduc la formarea unor deprinderi de muncă independentă. Deci unul din scopurile educaţiei este acela de a-l face apt pe copil de a dobândi libertatea interioară şi de a se manifesta ca atare în raport cu ceilalţi.

De la părinţi, bunici,fraţi sau de la alte persoane cu care copilul intra în contact direct acesta deprinde comportamente, la ei găseşte primele modele de viaţă.

Părinţii sunt cei de la care copiii învaţă să folosească lucrurile din jur,să vorbească,să se cunoască pe ei şi să se respecte pe ei înşişi. Văzând grija pe care le-o poartă părinţii,copiii capătă suficientă încredere în ei, în ceea sunt şi în ceea ce pot ei să realizeze de-a lungul existenţei lor. Pentru copii ,familia este un factor decisiv de socializare. Condiţiile esenţiale pentru realizarea unei bune educaţii a copilului sunt: respectul reciproc, puterea exemplului având în vedere faptul că micuţul işi imită părintele în primi 3-4 ani de viaţă,motiv pentru care noi adulţii trebuie să fim foarte atenţi la ceea ce facem şi ce spunem în prezenţa lor şi **încurajările.** Pentru a putea realiza o educaţie eficientă a copiilor , părinţii trebuie să găsească un echilibru între lipsa de înţelegere,severitatea,exigenţa prea mare şi˝dădăceală˝. Există un domeniu al educaţiei în care aportul familiei este deosebit de valoros şi acesta este cel al educaţiei civice. Niciunde, ca în familie, formarea fizionomiei morale nu găseşte un climat mai potrivit de formare. Cinstea, omenia, respectul faţă de om, hărnicia, dragostea faţă de patrie sunt valori pe care părinţii le pot cultiva cu cel mai mare succes. Acest lucru îl pot realiza nu prin lecţii speciale, ci prin atitudinea lor faţă de aceste valori morale, prin implicarea acestora în viaţa lor de toate zilele. Părintele care se comportă democratic are în vedere întotdeauna ca drepturile copilului să fie respectate, fără a omite stabilirea unor reguli care să fie aplicate consecvent şi urmate de toţi membrii familiei. Prin urmare, părintele care îmbrăţişează stilul democratic este suficient de indulgent, flexibil şi deschis spre nou pentru a accepta tot ce ar putea ameliora viaţa copilului şi a familiei, însă este în acelaşi timp suficient de autoritar pentru a impune o disciplină riguroasă, a-l învăţa pe copil să înveţe reguli şi să îndeplinească sarcinile care i se dau. Părintele este şi destul de protector pentru a-i oferi copilului securitatea şi sprijinul de care are nevoie. El este de asemenea şi suficient de înţelegător şi încrezător în capacitatea copilului de a lua unele decizii personale, îl încurajează să fie independent, îi respectă opiniile, interesele şi personalitatea. Manifestă căldură faţă de copil, îl apreciază. Ca urmare a acestor atitudini parentale, copilul îşi va dezvolta un echilibru emoţional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalităţii sale, va putea comunica eficient cu cei din jur, va manifesta creativitate, iniţiativă, autonomie personală. Respectul pentru om, cultivat de stilul democratic, îl va învăţa pe copil să îi respecte pe alţii, să ia în considerare opinia celorlalţi, să accepte observaţii, având totodată curajul să-şi exprime punctul de vedere. Cu toate că în aparenţă stilul democratic are multe avantaje, este bine de menţionat faptul că un copil crescut în acest mod se va adapta cu greu unui stil autoritar pe care îl poate întâlni la şcoală, în grupul de prieteni, în armată, la locul de muncă. El ar putea fi considerat bleg pentru că nu execută prompt sarcinile care i se dau sau dimpotrivă, impertinent pentru că „discută’’ ordinile. De aceea trebuie să fim buni părinţi, plini de afecţiune, pentru ca grija şi eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea şi bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic şi afectiv.

SĂ CONSTRUIM ÎMPREUNĂ CEI 7 ANI…DE-ACASĂ!

Prof. înv. primar DUMITRU ANCUŢA-EUGENIA
Liceul Teoretic „Tudor Vladimirescu”, Drăgănești-Olt, județul Olt

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

Necesitatea educării tinerei generații pentru a face față exigențelor societății, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noştri nu numai achiziţia de cunoştinţe, priceperi, deprinderi, ci și însușirea unui comportament adecvat, în aşa fel încât să facă faţă cerinţelor societăţii.

Dar ce înseamnă comportament adecvat?

Numai capacităţi de comunicare, de relaţionare, de operare cu informaţii?

Cu siguranţă, nu trebuie să uităm în formarea generaţiilor viitoare şi de

buna-cuviinţă şi de politeţea sufletului omenesc.

Modelarea şi stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări şi nu la gesturile “de faţadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaştem? Ce înseamnă să spui adevărul? Ştii să fii recunoscător? Dar să porţi o conversaţie plăcută? Ştii să zâmbeşti? Ai înţeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ?

Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine şi să reflecte asupra fondului moral al relaţiilor umane.

“*Cei şapte ani de-acasă*” care, în prezent , au devenit “ cei şase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiţi de sens, o expresie învechită şi demodată.

Părinţii, încărcaţi de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzeai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are *cei şapte ani* de-acasă!”

De câţiva ani se observă o nepăsare şi o lipsă de griji faţă de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuţi în familie.

În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu isteţimea, iar răsfăţul cu dragostea.

Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puţini copii politicoşi şi bine crescuţi.

Disciplina bunei convieţuiri lipseşte sau mai bine zis a dispărut şi din ce în ce mai mulţi tineri au rămas corigenţi la această materie şi nu ştiu să trăiască decent, frumos şi demn printre oameni.

Acestea se învaţă pe parcursul întregii vieţi, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “***cei şapte ani de-acasă***”.

Politeţea, buna-cuviinţă şi bunele maniere sunt “lucruri” care se învaţă. Primele reguli de politeţe le învăţăm de la părinţi şi bunici, apoi la grădiniţă şi abia apoi la şcoală.

Fiecare copil este bine să ştie că, dacă este politicos şi are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalţi vor fi, la rândul lor, politicoşi cu ei.

Este bine de ştiut că a avea “***cei şapte ani de-acasă***” înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună-cuviinţă pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situaţie, cu toată lumea: cu părinţii, fraţii, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

De aceea, părinţii, bunicii, învăţătorii şi chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i înveţe pe copii (oriunde şi oricând) următoarele: Cum, când şi pe cine salutăm?, Cum ne comportăm acasă, la şcoală, la cinematograf, în vizită?, Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă?, Cum, când şi de ce oferim cadouri?, Ce şi cât vorbim?, Cum şi când să fim recunoscători?, Când să zâmbim?, Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “ cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine şi lăsând indolenţa de o parte, am deveni adevăraţi formatori de oameni, de caractere şi personalităţi.

Nu este corect să dăm vina pe alţii.

Să nu acuzăm părinţii care nu se ocupă de educaţia copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, şi noi suntem părinţi.

Să ne amintim în orice moment că nemulţumirile noastre pot fi schimbate prin contribuţia noastră, a tuturor: părinţi, bunici, învăţători, profesori.

Noi toţi, cu dragoste şi stăruinţă, putem să-i redăm sensul expresiei ***“cei şapte ani de-acasă”***.

Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. înv.preşc. Dumitru Cristina
Grădiniţa Băduleşti
Jud. Dâmboviţa

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

De multe ori ne punem întrebarea „cine este devină pentru comportamentul tinerilor de astăzi?”

În ultimii ani observăm o nepăsare din partea părinţilor faţă de purtarea copiilor şi astfel tupeul a luat locul curajului,obrăznicia se confundă cu isteţimea,iar răsfăţul cu dragostea.

Când vine vorba despre „cei 7 ani de acasă” ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, până când acesta merge la şcoală.

Educaţia unui copil nu presupune doar achiziţia de cunoştinţe,priceperi şi deprinderi,ci şi însuşirea unui comportament adecvat astfel încât să facă faţă cerinţelor societăţii.

Când spunem că un copil are „cei 7 ani de acasă” ne gândim la un copil poli-ticos care ştie să salute, să spună te rog,mulţumesc,care are o conduită frumoasă faţă de cei din jur, atât faţă de cei de vârsta lui cât şi faţă de adulţi.

Educaţia primită în „cei 7 ani de acasă” depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre părinţi şi copil, specificul de dezvoltare a copilului şi valorile pe care se bazează familia.

Când copilul este foarte mic (0-3 ani) părinţii sunt responsabili pentru tot ce se petrece în viaţa lui.Copilul nu ştie să se hrănească, să se îmbrace, să-şi facă baie şi o mulţime de astfel de treburi,dar odată cu creşterea lui,părinţii trebuie să-l înveţe cum să se descurce singur(cum să se îmbrace, să se încalţe, să-şi facă ordine la locul de joacă etc.).

Este bine ca de la vârsta mică (5-6 ani) copilul să participe alături de părinţi la unele activităţi casnice cum ar fi :aranjatul mesei,spălatul vaselor, să aranjeze hainele, să şteargă praful, etc.

Important este ca părinţii să îi ofere copilului posibilitatea de a alege dintr-o listă de responsabilităţi pe acelea pe care acesta şi le poate asuma.Este bine de ştiut că nu rezultatul obţinut de către copil este important,ci să fim mulţumiţi cu efortul pe care copilul l-a depus pentru a ne ajuta.Rezultatele muncii copilului nu trebuie criticate pentru a nu-i ştirbi încrederea în sine, şi a nu-i dezvolta un sentiment de nesiguranţă în legătură cu capacitatea lui de a purta o responsabilitate.

În momentul în care copilul nostru depăşeşte sfera familiei şi intră în colec-tivitate, începe o nouă etapă în viaţa lui.La intrarea în grădiniţă, programul zilnic al acestuia se restructurează atât din punct de vedere al mediului în care îşi desfăşoară activitatea(o parte din zi copilul este în grădiniţă iar cealaltă parte acasă, în familie) cât şi al conţinutului activităţilor şi a reperelor orare.

Este important ca părinţii să cunoască care este activitatea copilului de la grădiniţă pentru a putea adapta programul celui mic, astfel încât să se asigure că va exista o coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situ-aţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare,sau dimpotrivă poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru a exista un echilibru, părinţii trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei ar trebui să comenteze împreună cu cel mic lucrările pe care el le-a realizat la grădiniţă şi pe care educatoarea le afişează pe un panou la intrarea în grupă. Cu acest prilej vor cunoaşte ce activităţi a desfăşurat copilul şi vor şti cum să-l susţină în ceea ce are de învăţat.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă.

Foarte importante sunt şi activităţile complementare celor de la grădiniţă, desfăşurate cu copilul în contexte diferite de viaţă. Părinţii trebuie să pună copiilor la dispoziţie materialele de care au nevoie, să-i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul poate să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Construcţia celor „7 ani de acasă“ este un proces îndelungat, proces în care este nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine suntem „noi“ şi cine suntem fiecare dintre noi.

Bibliografie:

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, ,,Consilierea şi educaţi părinţilor”, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, ,,Educaţia preşcolară în România”, Polirom, 2002

„CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ”

Prof. înv. preșc. Dumitru Elena
Educatoare la Grădinița nr.2, Murfatlar

Adesea, când vedem un gest ca fiind nepotrivit în comportamentul unei persoane, recurgem imediat la expresia „îi lipsesc cei șapte ani de acasă”

Ce înțelegem de fapt prin această expresie? Educația copiilor în primii ani de viață, pe care și-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Copiii sub vârsta de șapte ani absorb ca un burete cunoştinţele primite la nivel subconştient, fără nici un efort deliberat, fără a-şi folosi logica sau raţiunea, prin intermediul unor contacte şi interacţiuni concrete, nemijlocite, cu lumea pe care o cunosc din propria experienţă, fără a avea nevoie de lecţii formale (în sensul în care înțeleg adulţii termenul de „lecţie”). Atingerea, mirosul, gustul, auzul şi văzul le înlesnesc copiilor o cunoaştere firească a lumii înconjurătoare. Ei învaţă şi vor învăţa în permanenţă o mulţime de lucruri, indiferent de ce vor spune sau vor face adulţii. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. Copiii de astăzi sunt foarte agitaţi, nonconformişti. Cauza acestei stări de lucru este educaţia nepotrivită şi timpul insuficient pe care părinţii îl acordă copiilor. Părinţii angajează foarte repede bone pentru îngrijirea copiilor şi, astfel, educaţia îşi pierde adevăratul ei sens, adevăratul ei înţeles. Părinţii trebuie să aibă mai clar trasate priorităţile şi atitudinile în cadrul familiei, ţinând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi. Pecetea pe care părinții o lasă asupra structurii și profilului spiritual – moral, al personalității propriilor copii se menține toată viața. Fiecare părinte să reflecteze îndelung la modalităţile cele mai indicate de a-i educa pe copii. „Cei șapte ani de-acasă” înseamnă imitație și învățare după modelul dat de părinți.

Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“ Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare social.

Politeţea - oglinda familiei. Tot acum, sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani, copilul învaţă, la început prin imitaţie reguli de politeţe. Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm şi cu cât lecţia bunei-cuviinţe şi a menajării sensibilităţilor celor din jurul nostru este începută mai devreme, cu atât mai bine pentru constituirea zestrei educaţionale a copilului. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“.

„Educaţia se face pentru copii, nu pentru liniştea şi comoditatea noastră de mai târziu“

Bibliografie

1. Ciofu Carmen, „Interacțiunea părinți-copii”, editura Medicală Amaltea, 1998
2. Vrășmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților” editura Aramis, București,2002
3. Articole din ziare.

Importanta celor “7 ani de acasa”

Autor Dumitru Florina-Sc Gim.nr4 “Elena Donici Cantacuzino “Pucioasa

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială - sintetizează psihologul.

Nu trebuie uitat ca micutul de varsta prescolara are nevoia de a cunoaste oricare realitate pe care o intalneste si are capacitatea de a o intelege, daca ne cantarim cuvintele si ii oferim multe exemple concrete. Nicio intrebare a sa nu trebuie sa ramana fara raspuns logic, exact, care sa-l satisfaca si sa-i ofere posibilitatea de a-si crea un bagaj cultural.

Mai mult decat atat, trebuie ca noi, parintii, sa observam ce aspecte pe care le intalneste ii trezesc curiozitatea si sa-i explicam simplu, dar foarte precis ce vede si ce aude. Copilul trebuie invatat sa puna permanent intrebari, chiar daca acestea uneori ii innebunesc pe parinti.Mama si tata trebuie sa transforme dorinta de cunoastere a copilului intr-un joc in care micutul sa se simta recompensat cand pune intrebari si incearca sa-si raspunda gandind singur.

Cel mai putin recomandat este sa-i oferiti o informatie complicata, care-l descurajeaza sa mai puna intrebari. Aceasta metoda trebuie folosita numai atunci cand are intrebari legate de sex sau de moarte, pana la varsta de 5-6 ani.Niciodata nu trebuie sa-i dati o informatie sperficiala sau un raspuns deschis, precum "asa a vrut Dumnezeu", pentru ca micutul va fi dezamagit si interesul sau pentru cunoastere va scadea.Jocurile ce implica constructia din forme, cartile cu imagini diverse care cer explicatii sunt extrem de importante pentru formarea unui bagaj de cunostinte.Foarte importante sunt si basmele si filmele pentru copii, care trebuie discutate si analizate intr-un joc inventat de tine, de preferat diferit de fiecare data.

El trebuie sa inteleaga, inca de la o varsta frageda, ca tot ceea ce vrea sa stie se afla in carti si ca oamenii care citesc mult si care scriu carti sunt cei care ne-au facut sa nu mai traim ca animalele in padure.

Nu in ultimul rand, timpul acordat informarii, discutiilor si intrebarilor nu trebuie sa stirbeasca din timpul de joaca, care este la fel de importanta pentru dezvoltarea inteligentei.

Odata cu educarea ratiunii, a felului de a gandi, micutul trebuie sa aiba o definitie foarte exacta a binelui si a raului. Orice aspect legat de moralitate trebuie sa aiba un reper al binelui, exemplificat prin modele.

Cel mai comod model al unui erou real este cel al lui Iisus, despre care micutul trebuie sa stie ca a fost in primul rand un copil cu totul altfel. Practic, un copil care nu cunoaste definitia moralei oferite de Iisus acum 2000 de ani va percepe ca un nonsens aproape oricare condamnare a unor acte sociale si nu va intelege bine nevoia de respect si intrajutorare.

Pentru oricare intarire a ideilor morale, micutului trebuie sa i se asocieze unele calitati umane si cu modele preferate de acesta din lumea basmului si chiar din desene animate.

Ceea ce multi parinti nu stiu sau refuza sa creada este faptul ca putem promova un model de erou negativ din basm, pe care micutul il admira in secret.

Micutul trebuie sa inteleaga singur ca poate fi un erou puternic, ca si cei indragiti, numai daca are respect pentru cei din jur, e capabil sa fie fidel celor care-l indragesc si nu poate fi ademenit sa fie altfel, prin mici atentii materiale.

Sunt importanţi cei 7 ani de acasă?

Profesor: DUMITRU GABRIELA
Colegiul Tehnic „ Mihai Viteazu„ Vulcan, judeţul Hunedoara

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Socializarea, asumarea responsabilităţilor şi exprimarea emoţiilor sunt o parte dintre abilităţile pe care un copil trebuie să şi le însuşească în cei 7 ani de acasă. Părinţii sunt principalele modele pe care copiii le urmează.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial.

”Educaţia unui copil constă în ceea ce trăieşte copilul in familie. Copilul **trăieşte** faptele părinţilor (care-i vor servi de model) şi mesajul din spatele frazelor care i se spun. Mesajele ascunse nu sunt percepute constient decat de copii foarte inteligenti, ele sunt percepute mai totdeauna de inconstientul care le emite apoi constientului in situatii similare de viaţă cu cele în care au fost date. Felul in care un copil percepe şi stochează în inconstient mesajul ascuns al propozitiilor care îi sunt spuse de catre figurile parentale, îi vor pecetlui destinul (şi numai un miracol îl poate schimba – cum spunea Eric Berne).

10 reguli esenţiale în educaţia si cresterea copilului

1. Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!

3. Comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!

4. Invata-l sa iubeasca lectura si cartile - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!

5. Lasa-l sa se bucure de copilarie - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.

6. Nu abuza in niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!

7. Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.

8. Invata-l sa spuna mereu adevarul! Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!

9. Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrajori, imbratisari etc.

Cei sapte ani de acasa si influientele mass-media

Dumitru Liliana G.P.N.Ungureni nr.2, Corbii Mari

Copilul, materialul de modelat al parintilor, asa cum la numit J.J Rousseau, escaldează treptele dezvoltării sale influiențat în primul rând de familie, cei de acasă. Părinții sunt cei mai importanți pentru copil la fel si locul numit acasă. Aici, împreună, merg pe drumul cunoașterii şi al dezvoltării mânați de fenomenul curiozității manifestat atât de puternic la copii, curiozitate prin care se desfac celelalte componente ale vieții psihice., Copilul este atent la ce face mama, la cum face ea, copilul face cea ce ii place,el copiază, imita ceea ce vede in jurul sau. Atitudinea sa fața de cei ce-l înconjoară, fața de muncă şi nu în ultimul rând fața de sine depinde foarte mult de exemplul direct oferit de părinți. Un climat propice care sa-i permită copilului să probeze o paletă cat mai larga de sentimente şi trăiri , un regim de viață sănătos care să permită formarea rutinelor comportamentale sunt cerințe care se vor respectate de către părinți în drumul lor spre a deveni părinți perfecți. Așadar ,,Cei sapte ani de acasa,, sunt considerați temelia pe care se va construi adultul de mâine, In spatele etichetei ,,cei sapte ani de acasa,, se afla valori la vedere: cinste, respect, corectitudine,hărnicie, altruism, hotărâre, toleranță, prietenie, modestie, compasiune, cunoștințe. Climatul familial, regimul igienic de viață, factorii social-culturali familiali sunt factori care au o influenţă hotărâtoare în formarea celor ,,sapte ani de acasa,,.

Fiindu-le alaturi parintii au menirea să-i ajute pe micuți sa gândească, să acționeze, să simtă, să lucreze cu emoțiile lor în mod constructiv.   Astăzi însa o mare parte dintre părinți lipsesc din viața proprilor copii pentru a le oferi un trai mai bun, sau sunt prezenți dar nedetectabili pentru copii, care sunt abandonați în fața televizorului, calculatorului, tabletei ce devin dădacele copiilor şi-i liniştesc, îi învaţă, îi sfătuie, îi îndrumă, chiar dacă conţinutul informaţiilor oferite conduc de cele mai multe ori la confuzii şi tulburări emoţionale Acasă pentru acești copii este acolo într-o lume ireala, iar micul jucator pe scena cunoasterii devine captivul acestei lumi. Este un atu pentru copil să folosească instrumentele media la acesta vârsta, însă trebuie luate în calcul şi ameninţările şi consecinţele care decurg din exploatarea necontrolată a acestora. Multe din desenele animate sunt nevinovate doar în aparenţă. Personajele mint, înşală şi îşi adresează replici care încep să îngrijoreze din cauza limbajului.

Televizorul nu-l învaţă mai nimic despre emoţiile, căldura şi sentimentele de dragoste ce exista natural între copil şi părinte. Copilul este foarte interesat şi tentat să asculte tot ce se întâmpla în jurul său, să vadă, să exploreze, să încerce, să experimenteze pe baza interesului şi a plăcerii sale. Petrecând foarte mult timp în fața acestor instrumente copilul ar putea, treptat, să se izoleze faţa de familie şi prieteni, uitând nu doar să comunice, ci şi să se adapteze la situaţii ce fac parte din viaţa cotidiană, făcându-i pe copii leneşi şi comozi, poate crea dependenţă provocând probleme de comunicare. Tot mai mulți copii vin la grădinița cu un bagaj redus de cuvinte și deseori deficitari în ceea ce privește limbajul operațional. Înainte de toate, părinţii trebuie să le ofere copiilor un exemplu bun, utilizând ei înşişi în mod chibzuit şi selectiv mijloacele de comunicare . Cei sapte ani de acasa,, este eticheta pe care o primește copilul în raport cu educația pe care o primește, este o eticheta la crearea careia parintii implicați nu contenesc în a găsii solutii problemelor cu care se confruntă. Fiecare copil e unic viața acestuia acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult, în niciun caz copiii nu trebuie să fie privati de afecțiune și îndrumare, Dată fiind importanța celor sapte ani de acasa, stă în în puterea noastră să anticipăm viitorul, dar și de a ne feri de capcanele pe care ni le întinde progresul, pentru a deveni cu adevărat oameni, în sensul socratic, ființe raționale capabile sa-și gestioneze propria existența și libertate.

Cei șapte ani de acasă

Profesor: Dumitru Marilena
Școala: Liceul Tehnologic "Anghel Saligny", Brăila

Educația este îmblânzirea unei flacări, nu umplerea unui vas. **Socrate**

Există multe citate faimoase care au descris educația și cei șapte ani de acasă, dar cel mai plin de semnificație, după părerea mea, este cel care aparține lui Socrate: *Educația este îmblânzirea unei flacări, nu umplerea unui vas*.

Dicționarul Explicativ al Limbii Române enumerează astfel:

- ***educație*** = Ansamblu de metode și de măsuri aplicate sistematic (și în cadru organizat) cu scopul formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice etc. ale copiilor, ale tineretului sau ale oamenilor ori ale colectivităților umane.
- **EDUCÁȚIE** s. f. **1.** Fenomen social fundamental de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de copii și tineri, abilitării pentru integrarea lor în societate. **2.** Cunoașterea bunelor maniere și comportarea în societate conform acestora.

De adăugat este o definiție de specialitate. Psihologia educației este *o știință aplicativă deoarece studiază fenomenele particulare reale, concrete ale agențiilor educaționale elev*-profesor, *analizează și interpretează atitudinile și conduitele elevilor oferind modalități eficiente pentru influențarea pozitivă a instrucției, educației și dezvoltarea personalității*.

Luând în calcul aceste definiții am alcătuit un chestionar pentru elevii claselor a III- a, a V- a, a VIII- a, a IX a și a XI a după cum urmează.

Răspundeți cât mai concis la următoarele întrebări și dați exemple care să argumenteze răspunsurile.

1. *Ce înseamnă pentru tine **cei șapte ani de acasă**?*
2. *Ce rol are mama, respectiv tatăl în acest lung proces de formare numit cei șapte ani de acasă?*
3. *Cum contribuie grădinița și școala în clădirea celor șapte ani de acasă?*
4. *Dați exemple de recompense primite în familie cât și de pedepse primite- povestind pe scurt situațiile care au atras recompensele și/sau pedepsele.*
5. *Ce înseamnă pentru tine bunele maniere? Dați exemple și situații unde ai dat dovadă că cunoști bunele maniere.*

Prin acordarea testelor atât la ciclul primar, gimnaziu, cât și la liceu am vrut să observ cum diferă și în ce măsură diferă sau se aseamănă răspunsurile elevilor. În cotinuare voi reda o statistică a răspunsurilor pe nivel de ciclu educațional.

La clasa a treia unele dintre cele mai frumoase răspunsuri au fost, pentru întrebarea numărul unu: *,,pentru mine cei șapte ani de acasă înseamnă ani în care învățăm să fim politicoși/ cei mai ușori ani''*. Făcând referire la a doua întrebare, unii copii au afirmat că rolul mamei și al tatălui este *,,de a avea grijă de tine și să te învețe să vorbești/de a ne învăța cum să respectăm oamenii/de a ne educa și de a ne forma vocabularul/ să fiu politicoasă, prietenoasă și bună la suflet; Mama și tata au avut rolul de învățători. M-au învățat să fiu politicos, să am bunele maniere."* La cea de a doua întrebare copiii au ajuns la ideea general valabilă că *grădinița și școala sunt foarte importante în clădirea celor șapte ani de acasă.* Drept recompense și pedepse cel mai des menționate au fost dulciurile, jocurile pe calculator, drept pedepse, lipsa celor anterior menționate, un singur exemplu am avut de pedeapsă corporală. O elevă s-a remarcat dintre multe răspunsuri ,,*când eu făceam ceva bun mama mă recompensa cu iubire infinită, ca pedeapsă tristețea ei*". Un alt elev îmi mărturisește că în urma unui incident neplăcut a învățat că atunci când ești nervos este bine să te abții. La ultima întrebare elevii ciclului primar au scris că bunele maniere înseamnă să fii politicos, au dat exemple: să deschizi ușa doamnelor, să cedezi scaunul unui bătrân în autobuz, să nu plescăi la masă, să spui *te rog, mulțumesc.*

Trecând mai departe la ciclul gimnazial am așteptat o schimbare în răspunsurile elevilor dar în schimb s-a înregistrat o similaritate mare în răspunsuri. De exemplu, la prima întrebare elevii au relatat: (...) *sunt foarte importanți deoarece în acel timp părinții trebuie să ne educe și să ne învețe bunele maniere; pentru mine ,,cei șapte ani de acasă" înseamnă repectul față de o persoană și munca de a deveni un băiat bun; bunul simț.* Mai departe rolul mamei a fost identificat de către copii ca fiind mai important decât al tatălui: *mama ne învață să fim respectuoși cu toți oamenii indiferent cum sunt aceștia; de a ne educa, de a ne crește și de a ne da un exemplu bun; au fost ca niște învățători care mi-au arătat ce sunt bunele maiere.* Enumerând următoarea întrebare, elevii au scris că grădinița și școala sunt foarte importante în construirea celor șapte ani de acasă: *deoarece sunt jumătate din ,,cei șapte ani de acasă"; educatoarele și profesoarele trebuie să ne învețe lucruri noi, să ne arate lumea cărților, a lecturilor și să ne explice anumite lucruri ca să înțelegem cum să ne descurcăm în viață.* Ultimile două întrebări au primit răspunsuri similare elevilor de primar.

La clasa a VIII a am putut observa o maturitate în răspunsuri: *însemnă educația pe care părinții o dau copilului, la formarea personalității si comportamentul copilului până ajunge la școală; procesul de fromare prin care un copil este concretizat de părinți prin intermediul particularităților formale pentru viitor; să ai cunoșrințe pe plan social, cât și pe plan comportamental.* Grădinița și școla au fost percepute ca instrumente schimbătoare de ideologii și mentalitate, care împreună cu oferă bunele maniere și creativitatea.

La liceu trebuie menționată ca pedeapsă în plus față de celelalte cicluri de învățământ interzicerea socializării, fie că e vorba de cea virtuală sau în persoană. La celelalte întrebări se înregistrează o similitudine în răspunsuri cu ale elevilor aparținând celorlalte cicluri educaționale.

În concluzie, relatez că acest articol s-a dorit a fi un barometru al *celor șapte ani de acasă,* al bunului simț și al bunelor maniere și sperând că aceste confesiuni ale elevilor au fost în conformitate cu realitatea, pot să afirm că școala românească continuă munca de educare a copiilor începută de părinți.

Bibliografie:

http://grilespiru.ro/grilespiruharet/carti/fundamentele-Psihologiei-Mihai-Golu.pdf
https://dexonline.ro/definitie/educa%C8%9Bie
Profesor: Anca Rozorea *Curs Psihologia Educatiei.*

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI CU CES

Profesor-educator, Dumitru-Blaga Claudia-Luciana
Şcoala Gimnazială Specială nr. 8, Bucureşti

Familia a avut şi are un rol important în viaţa copilului în general şi a copilului cu CES în special. În viaţa fiecărui copil familia reprezintă primul mediu de socializare caracterizat prin securitate afectivă, susţinere, sprijin, cooperare, viaţă comună, aspiraţii şi interese comune. Copilul cu CES are nevoie acasă de un cadru general de viaţă în care să se simtă în siguranţă. Pentru aceasta el are nevoie de părinţi calmi, înţelegători, afectuoşi, destul de maleabili în raporturile cu copilul fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinţii se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri şi la problemele pe care le întâmpină.

Foarte importantă în dezvoltarea generală a personalităţii copilului este interacţiunea şi comunicarea cu proprii părinţi. Astfel, „în funcţie de felul în care mama şi tatăl îşi înţeleg şi îşi joacă rolul în primii ani de viaţă ai copilului, dezvoltarea psihică a acestuia poate fi stimulată, accelerată sau dimpotrivă, întârziată, frânată, fiind desfăşurată în maniera echilibrată, armonioasă ori cu producerea unor dezechilibre şi dizarmonii ce-i vor periclita mai târziu modul de relaţionare cu cei din jur şi integrarea normală în viaţa socială şi profesională" (2, Golu, M., 1993, p. 140).

Atmosfera familială variază puternic de la o familie la alta. Maniera în care acesta influenţează personalitatea copilului este incontestabilă. Se consideră că de o arie de cuprindere mai largă decât atmosfera familială dispune climatul familial. Climatul familial este definit ca „formaţiune pshică foarte complexă, cuprinzând ansamblul de stări psihice, moduri de relaţionare inter - personală, atitudini, nivel de satisfacţie ce caracterizează grupul familial o perioadă mai mare de timp” (3, Mitrofan, I., Mitrofan, N., 1991, p. 72).

Climatul familial determină comportarea copilului, dă startul dezvoltării psihice a acestuia. Nu se poate vorbi despre un climat familial pozitiv decât în condiţiile înţelegerii copilului ca persoană ce are nevoie de consideraţie şi recunoaştere, de dragoste, îndrumare, sprijin şi respect. Securitatea afectivă, armonia, jocul rolurilor în familie, nivelul de integrare a familei în viaţa socială constituie factori ce contribuie la asigurarea unui climat familial înalt calitativ. Climatul afectiv este o condiţie a îndeplinirii succesului acţiunilor educative exercitate de părinţi.

Studiind atitudinea adoptată de părinţi faţă de copilul cu CES unele cercetări demonstrează că ea depinde de gradul deficienţei sau al anomaliei pe care copilul o prezintă, de factorii afectivi, sociali şi culturali ai anturajului care condiţionează modul în care părinţii trăiesc această realitate, de nivelul de aspiraţie familială, dar şi de măsura în care copilul satisface aşteptărilor părinţilor în sensul unei realizări sociale sau intelectuale.

Chiar dacă părinţii prezintă o gamă largă de sentimente şi reacţii emoţionale când descoperă orice fel de dificultate educaţională sau dizabilitate la copilul lor, cei mai mulţi dintre părinţi vor ajunge să accepte dificultăţile sau dizabilităţile copilului lor. Părinţii au sentimente de tristeţe, disperare, furie, vinovăţie şi respingere. De asemenea, părinţii au o dragoste şi un simţ de protecţie foarte mare pentru copilul lor.

Atunci când părintele învaţă să discrimineze comportamentele copilului său, să reacţioneze în mod adecvat nevoilor psihice, fizice şi intelectuale ale acestuia, ameliorarea raporturilor părinte – copil şi implicit educaţia primită de acesta în cadrul familiei se realizează relativ uşor. Părinţii trebuie să exercite o influenţă pozitivă asupra copilului şi să conştientizeze rolul propriu în educaţia copilului, un rol foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual şi moral.

Succesul educativ al copilului cu CES se poate obţine atât timp cât în mediul familial există relaţii pozitive, armonioase, de înţelegere a capacităţilor psiho - fizice şi intelectuale ale acestuia. Părinţii trebuie să echilibreze dimensiunile constrângere - libertate, să fie preocupaţi de cunoaşterea fiziologiei şi psihologiei copilului la diferite vârste, să fie receptivi nevoilor acestuia şi să îmbine responsabilităţile cu drepturile ce i se cuvin.

În „cei şapte ani de acasă” ai copilului cu CES trebuie să se contureze un anumit grad de autonomie personală al acestuia, un nivel rezonabil de politeţe învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială. În cadrul familiei, copilul asimilează primele noţiuni cu privire la datorie, responsabilitate, interdicţie. Prin procesul de socializare realizat în familie se stimulează, astfel, integrarea socială a copilului, însuşirea normelor, atitudinilor permisive, interdicţiilor cerute de viitoarele norme sociale.

Realizarea funcţiei de socializare a familiei are loc în patru contexte specifice: comunicarea psihologică, care contribuie la dezvoltarea afectivităţii, cu rol important în echilibrarea morală şi psihologică a copilului; educaţia morală şi formarea „conduitei responsabile", care vizează relaţii de autoritate ce trebuie respectate de tânăr; învăţarea cognitivă, prin care copilul devine un ansamblu de cunoştinţe, aptitudini şi obişnuinţe indispensabile convieţuirii în societate; creativitatea, invenţia şi imaginaţia, care stimulează participarea şi implicarea în social (4, Palaghia, C., Miftode, V., 2012, p. 56).

Absenţa părinţilor din cadrul familiei datorată programului de lucru au condus în cadrul multor familii la diminuarea funcţiei de socializare a acesteia. De asemenea, prezenţa lipsei de comunicare, a indiferenţei, a tensiunilor, a conflictelor majore, a alcoolismului în familie conduc copiii spre însuşirea unor manifestări deviante preluate de la proprii părinţi.

În schimb, familiile în care climatul familial se caracterizează prin înţelegere, afecţiune, toleranţă şi respect, dar şi pedeapsă în cazul comportamentului neacceptabil, socializarea şi integrarea copiilor se realizează cu succes. Părinţii trebuie să fie foarte atenţi atât la personalitatea copilului lor, cât şi la stilul de educaţie pe care îl adoptă. Acestea trebuie să fie în concordanţă, iar educaţia realizată în familie să urmărească impunerea unor reguli şi norme ce îi vor fi utile copilului în societate. Socializarea pozitivă realizată în cadrul familiei ajută la integrarea copilului, şi mai apoi a tânărului în societate opunându-se influenţelor negative din exterior.

În concluzie este recomandat ca părinţii să-l trateze pe copilul cu CES, în cadrul relaţiei de comunicare şi interacţiune cotidiană, ca pe orice copil normal fiind întotdeauna ei înşişi un exemplu bun de urmat pentru copil şi, totodată, să întreprindă toate demersurile instituţionale, sanitare şi educaţionale pentru a-l recupera şi integra social.

Bibliografie:

1. Gherguţ, A., (2006) - *Psihopedagogia persoanelor cu cerinţe educative speciale*, Ed. Polirom, Iaşi;
2. Golu, M., (1993) - *Dinamica personalităţii,* Ed. Geneze, Bucureşti;
3. Mitrofan, I., Mitrofan, N., (1991) - *Familia de A... la Z. Mic dicţionar al vieţii de familie*, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti;
4. Palaghia, C., Miftode, V., (2012) - *Implicaţii ale parteneriatului dintre şcoală şi comunitate în formarea responsabilităţii la elevi,* Revista de economie socială, Vol. II, Nr. 3/2012:
5. Vrăsmaş, E. A., (2002) - *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Ed. Aramis Print, Bucureşti.

IMPORTANŢA CELOR 7 ANI DE ACASĂ ÎN EDUCAŢIA COPILULUI

Profesor Durac Lucia
Colegiul Tehnic „Anghel Saligny” Bacău

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

Cele 10 reguli esentiale in educatia si cresterea copilului pana la 7 ani sunt:

Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!

Comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul uneirelatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei

Invata-l sa iubeasca lectura si cartile - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!

Lasa-l sa se bucure de copilarie - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.

Nu abuza in niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!

Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.

Invata-l sa spuna mereu adevarul! Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine!

Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!

Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre - sarutari pe frunte, obrajori, imbratisari etc.

Auzim frecvent expresia “*Cei şapte ani de acasă*” şi cât de importanţi sunt aceşti şapte ani pentru viitorul unui copil. Ajungem părinţi şi o auzim şi mai frecvent. De data asta şi în preajma micutilor noştri, dar şi legat de noi. Dacă avem aceşti ani, e foarte bine, dacă nu, suntem puşi la zid de parcă nimic din ceea ce am făcut sau vom face cu picii nu mai contează. Este oare posibil ca educaţia să fie “împărţită clar” în doar şapte ani? Îmi şi imaginez cum în primul an, în fiecare lună, ar trebui să învăţăm câte ceva. Apoi, în al doilea an de viaţă, deja suntem consideraţi ca fiind copii sau părinţi cu experienţă, deci lucrurile se complică puţin. Şi tot aşa, până terminăm cei şapte ani. La final, e clar, avem de dat examen! Şi asta nu în faţa oricui, ci în faţa învăţătoarei, că doar cel mic, abia aşezat pe băncile şcolii, trebuie să dea dovadă că, timp de şapte ani, a învăţat multe. Cum despre ce? Despre cum ar trebui să se comporte cu oamenii mai în vârstă, despre cum trebuie să îşi salute profesorii şi mai ales despre ce înseamnă “A fi copil cuminte”.

Cât trăim învăţăm, învăţăm cum să ne creştem copilul, învăţăm despre ce înseamnă să ai un micuţ sau cum te simţi în papucii de părinte, cum să îi faci fericiţi pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri şi, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de şapte, 20 sau 30 de ani, cât stă acasă şi cât are nevoie de cineva aproape.

Cei şapte ani de acasă se termină odată ce mergem cu micuţul de mână la şcoală pentru prima lui zi din clasa I ? Sau cei şapte ani de acasă se finalizează odată ce un kinder devine părinte şi începe să îşi facă şi el griji cu privire la cei şapte ani de acasă ai copilului său ? Ori nu se termină niciodată ?

Bibliografie
Niculescu Mariana Rodica -*Curriculum educational*, Editura Prohumanitate, Bucuresti, 2000
Verza Florin Emil – *Psihologia varstelor* - Editura Prohumanitate, Bucuresti, 2000
M.E.C.T. – *Curriculum national-cadru de referinta* – Editura Corint Bucuresti 1998

Ce trebuie să facă un părinte pentru “”cei șapte ani de acasă”

Profesor în învățământul primar,
DURAN NICULINA
Şcoala Gimnazială Cochirleanca ,județul Buzău

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educaţia din cei 7 ani de acasă se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

In cei 7 ani de acasă copilul trebuie obișnuit să se poatre frumos, să fie discret și politicos, să salute , să fie atent și grijuliu cu copiii mai mici, să folosească expresiile “te rog” și “îmi dai voie”, “îmi cer scuze”, “îmi pare rău” ,“pot sa te ajut?” , să respecte mediul și să aiba grijă unde aruncă resturile alimentare sau deșeurile,. Lucrul acesta este învățat ușor prin puterea exemplului dat de părinți..

Trebuie obișnuit să respecte reguli și să aibă anumite limite în comportament .Trebuie învățat să fie punctual, să prețuiască timpul propriu și pe al altora, să fie serios, riguros și disciplinat . Modul în care părintii vorbesc cu copilul influențează enorm felul în care gândește și acționează acesta ,stima și încrederea de sine a copilului ,ce fel de adult va devei acel copil.Ascultă-ți copilul și încearcă să-l înveți comportamentele pozitive ! Trebuie evitat țipatul, etichetarea, umilirea, excesul de autoritate, morala în public. Dacă părinții sunt calmi, respectuoși, înțelepți, optimiști, copiii vor fi cooperanți, echilibrați, veseli, încrezatori. Discuțiile aprinse și zgomotoase îi vor crea impresia că totul se rezolvă prin confruntare .

Comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii. Timpul petrecut la televizor sau calculator trebuie limitat accentual punându-se pe arta conversației . Trebuie învățat să iubească lectura și cărțile citindu-i povești încă de bebeluss, apoi, treptat, lăsat să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele .Caută să-l dirijezi spre acele lecturi în care personajele au trăsături pozitive și discută cu el aceste lecturi pentru a-l învăța să facă diferența dintre bine și rău. Deschide un atlas și citește-i despre animale. Dacă știi să-i stârnești curiozitatea, îți va pune o mulțime de întrebări și așa vei începe o discuție interesantă. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.; evita educația cu "palma la fund" și concentrează-te pe disciplina pozitivă!

Pășește împreună cu el pragul teatrelor, muzeelor şi daţi importantă sportului și plimbărilor în aer liber. Educă-i gustul pentru libertate și învață-l să îndrăznească. Invață-l ca are voie orice atâta timp cât respectă legea, morala și normele bunului simț. . Invață-l să își exprime emoții și sentimente; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.Un proverb spune “Cum îl crești ,așa îl ai !”Dacă vrei să nu mintă …nu reacționat deplasat la orice boacănă . Invață-l să spună mereu adevărul! Și aceasta este o lecție pe care o învață cel mai bine de la părinte . Copilul imită ceea ce vede și aude in jurul lui .

Daca vrei să nu fie laș și fricos… nu-i mai sulfa în iaurt. Trebuie să învețe să depășească obstacolele . Dacă vrei să nu fie gelos…nu îl compara cu frații sau colegii și iubește-l așa cum e. Dacă vrei să nu fie timid…nu îl ridiculiza , nu îl disciplina în public. Oferă-i încurajări ! Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc. Lasă-l să se bucure de copilărie - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme; permite-i copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un parinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!

Vei realiza că a crescut doar atunci când îți va spune că cei mai frumoși ani au fost “cei șapte ani de acasă”

Educaţia lui Ionel şi Goe-pretext de reflective

Şcoala Gimnazială Mihu Dragomir Brăila
Profesor Durbacă Gabriela Valentina

Pornind de la tema educaţiei greşite, a unor personaje antimodel prin intermediul cărora se va discuta modelul corect de comportament al copilului, fosind textele-suport "D-l Goe" şi "Vizită" de I.L.Caragiale mi-am propus în anii şcolari 2016-2017, 2017-2018 un opţional PERSONAJUL LITERAR – abordare interdisciplinară: desen, literatură, educaţie tehnologică, consiliere într-o atmosferă de joc şi joacă. Vor fi punct de plecare nu doar pentru inventarierea noţiunilor de teorie literară: narator, personaj, modalităţi de caracterizare, portretul literar, ci şi pretext pentru exerciţii de autocunoaştere - exerciţii de respect de sine şi dezvoltare personală, comunicare asertivă prin evitatea stilurilor de comunicare pasivă şi, după moda celor două personaje principale din schiţele caragialiene, stilului de comunicare agresiv. Gândirea creativă se va reflecta în compunerile şi eseurile din caietul elevului. Se vor aborda adiacent: pedeapsa şi recompensa, politeţea, toleranţa, bunele maniere, drepturile copilului, violenţa, stima de sine la adolescenţi, încredere în sine.

Din eseurile copiilor s-a remarcat faptul că 78% dintre elevii a două clase a VI-a la care am un opţionalul au considerat că Ionel Poescu şi Goe nu sunt o cauză pierdută considerând că sunt, de fapt, victimele unui stil parental permisiv. Mama nu intervine să îi explice lui Ionel că trebuie să mulţumească pentru cadoul primit şi să meargă în camera lui deoarece *nu este frumos* ca copiii să asiste la discuţiile adulţilor. Au explicat că Ionel este în căutare de senzaţii tari, a pericolelor şi pentru că se plictisea asemenea lui Goe pe peron şi în tren pentru că nu avea prieteni de vârsta lui. Se ştie despre copiii nelinişţiţi că au rezervorul emoţional gol, dar Ionel şi Goe primesc multă afecţiune de la doamne. Oare ce nevoi afective au neîmplinite? Goe are un pedagog sever? Lipsa tatălui? Imaginea unui tată autoritar neimplicat în viaţa copilului ? Sau este un manipulator care a învăţat deja să fie un escroc sentimental? Un elev a prezentat metafora potrivit căreia la această vârstă copilul este ca o plastilină ce poate fi încă modelată argumentând că din asumarea greşelilor familia va reuşi să îi dea o educaţie potrivită schimbându-şi atitudinea faţă de copil. Mama va fi cea care îi va explica că o bună relaţionare, încă de mic, îi aduce un confort psihic pentru viaţa sa de viitor adolescent, va fi mai sociabil.

Elevii au argumentat că doamna Popescu va realiza că un copil de 8 ani este în pericol dacă mai imită adulţii, tatăl, personaj-absent în text se va lăsa de fumat la sfatul personajului-narator care le-a explicat că Ionel este la vârsta la care imită adulţii, imită ceea ce vede în jur. La rândul lui, Ionel s-a speriat pentru că a ajuns la spital şi a făcut perfuzii. S-a gândit că preferă ciocolata. La sfatul musafirului, coborând în secolul trecut, doamna Maria Popescu a angajat o guvernantă la fel ca şi cele trei cucoane pentru Goe. Aducând povestea în zilele noastre, în ambele familii se recurge la serviciile unui psiholog, să frecventeze un seminar de dezvoltare personală după metoda Espere[1] a lui Jacque Salome de exemplu

---

[1] Metoda ESPERE este o pedagogie a comunicarii cu efect terapeutic. Bazele acestei metode au fost puse de psihosociologul francez Jacques Salomé ce a transmis oamenilor un nou mod de a comunica bazat pe respect si intelegere. Acest sistem de comunicare se numeşte ESPERE **Energie Specifică Pentru o Ecologie Relaţională Esenţială**, iar prima publicatie a autorului ce face referire la noua Metoda este «Pentru a nu mai locui pe Planeta Tăcerii». Metoda împrumută practici şi abordări din diverse curente psihologice: rogersiană, analiză tranzacţională, psihodramă, gestalt) şi propune instrumente şi concepte originale pentru a depăşi dificultăţile psihologice ce ţin adesea de dificultăţi de comunicare.

A CERE Să-ţi asumi riscul de a fi refuzat sau de a fi combătut, să poţi să stabileşti o reciprocitate, să creezi o alternanţă între propoziţii - Sunt liber in cererea mea, asa cum celălalt este liber în răspunsul lui. Expresia unei cereri are mai multe planuri: Cer sa fiu în ţeles, cer să fiu ascultat, cer să fiu satisfăcut. Pentru a stabili o relaţie vie, învăţăm să facem diferenţă între A DORI şi A CERE

A DA A te pune la dispoziţia celuilalt, a oferi gratuit, fără a şteptări ulterioare, fără contrapartidă, a-l aproba sau confirma pe celălalt în raport cu el însuşi UN DAR CONDITIONAT ESTE UN TROC RELAŢIONAL

A PRIMI Să te deschizi imprevizibilului, necunoscutului, să laşi să vină către mine gratificările, zonele care mă interesează, fără să le minimalizez sau să le descalific, să văd în diferenţe, să accept să pun în comun, să accept refuzurile sau punerile în cauză ale celuilalt, fără să le minimalizez Intr-o relaţie, a PRIMI este: Deschidere, acceptare – Amplificarea celuilalt şi amplificare propriei persoane A PRIMI aduce în prim plan fricile mele: de intruziune, de critică resimţită ca o ameninţare, de a fi descalificat, de a fi dependent sau indatorat, nevoile mele: de recunoaştere, de aprobare, de a menţine o distanţă optimă cu exteriorul

Energie Specifică Pentru o Ecologie Relaţională Esenţială creată pentru a oferi oamenilor un mod de a relaţiona facil si eficient. Pentru “neasimilarea civilizaţiei, spoiala de civilizaţie”, cum o numeşte G. Ibrăileanu, familiei i s-ar recomanda un consilier de etichetă având în vedere incultura, ignoranţa, lipsa de maniere şi efectele dăunătoare pe care educaţia greşită din familie le are asupra comportamentului copilului. Îi vom privi pe Goe şi alter-egoul Ionel Popescu său prin prisma mediului în care trăiesc în familie, imagini care în zilele noastre sunt pretutindeni în jurul nostru.

Astfel, cel mai mult cele două familii au înţeles importanţa bunelor maniere în timpul vizitei şi al călătoriei deoarece respectarea acestora te poate feri de multe situaţii jenante sau chiar periculoase pentru copii. Din atitudinea musafirului şi a călătorului au înţeles că trebuie să fim toleranţi cu cei care nu le respectă din vina lor sau a familiilor care îi cresc. De asemenea, importanţa respectului atât la şcoală, cât şi în familie aduce un echilibru emoţional copiilor. Am la clasă elevi care din cauza certurilor dintre părinţi pleacă dis-de-dimineaţă la alţi colegi sau pur şi simplu umblă pe străzi pentru a nu mai asculta certurile. Aceştia bravează intimidând alţi colegi sau profesori până când înţeleg că în mediul de la şcoală găsesc compasiunea de care au nevoie în rândul colegilor sau profesorilor şi încearcă să experimenteze că bunul simţ, respectarea convenienţelor le asigură succes de reuşită şi, cel mai important, integrare socială în colectivul clasei. Lecţiile din cadrul opţionalului care presupun lucru pe echipe învăţare prin coordonare au avut ca scop urmărirea sistematică a elevilor cu cu comportament dificil pentru a fi integraţi în cadrul grupului şi a participa la rezolvarea sarcinilor pe care le au. Au înţeles că tonalitatea cu care relaţionează cu colegii le aduce o plus valoare sentimentală fiind mult mai acceptaţi în colectivul întregii clase şi ajutaţi să relaţioneze şi să-şi formeze abilităţi sociale pe care nu şi le-au însuşit din familie, că efortul colegilor şi al profesorilor care îi întâmpină cu modele pozitive merită respectat şi apreciat. Nevoia unui astfel de opţional integrat a apărut când am constat în rândul elevilor la care eram dirigintă neînţelegerea unora a respectului faţă de ceilalţi, elevi care veneau cu anumite carenţe de educaţie din familie fiind învăţaţi să se impună prin agresivitate verbală sau fizică. Încercările de a aborda texte literare pentru a învăţa transformarea comunicării agresive în comunicare asertivă s-au lovit de câteva modele parentale. Singura soluţie nu pot fi decât asperităţile legislative care să amendeze familiile ce-şi educă copiii după legea vadului. Şcoala descoperă în fiecare an că se loveşte de situaţii în care trebuie să facă educaţia părinţilor întâi. La o vârstă destul de mică copiii aleg modelul familiei. Scoala se luptă cam în zadar să aplice ROI şi ROFUIP, consiliere psihologică. Transformările aduse de învăţarea bunelor maniere, de respectarea convenienţelor sociale nu pot apare decât

A REFUZA A spune NU, A te afirma, A te poziţiona diferit, acceptând această diferenţă faţă de celuilalt, în libertatea lui de a fi, A declina, a reporta, a nu condamna, de a nu accepta acordarea cererilor celuilalt, dacă simt că generează în mine un resentiment, a nu consimţi - A REFUZA presupune 2 registre opuse: afirmativ - nu mă pot construi în NU, mă respect afirmând ceea ce nu este bun pentru mine şi ceea ce nu doresc, sunt capabil să mă definesc, renunţ la aprobarea celuilalt, dacă asta presupune un compromis frustrant, privativ - pot să fiu privativ cu mine, frustrant, pot să pedepsesc, să privez, să-l pun pe celălalt în dificultate, regret, ignor ÎNDRĂZNIND SĂ SPUN NU CELUILALT ÎNVĂŢ SĂ -MI SPUN MIE ÎNSUMI DA. Dacă vom şti să cerem, să dăruim, să primim şi să refuzăm atunci vom putea propune propune relaţii creative; în caz contrar contrar, vom propune relaţii infantilizante.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

DUTA ANA- MARIA

”Eu sunt copilul. Tu tii in mainile tale destinul meu. Tu determini, in cea mai mare masura, daca voi reusi sau voi esua in viata! Da-mi, te rog, acele lucruri care sa ma indrepte spre fericire. Educa-ma, te rog, ca sa pot fi o binecuvantare pentru lume!”

(The Child’s Appeal, de Mamie Gene Cole)

Fiinta umana are o caracteristica aparte fata de celelalta fiinite si anume educabilitatea,aceasta fiind „capacitatea omului de a fi receptiv la influenţe educative şi de a realiza, pe această cale, acumulări progresive concretizate în diferite structuri de personalitate."

Educabilitatea este influentata de 3 factori:ereditatea,mediul si educatia.

1.Ereditatea este un fenomen de natură biologică ce constă în transmiterea de la părinţi la urmaşi a unor însuşiri morfofuncţionale, cu ajutorul codului genetic. Pe cale ereditară se transmit caracteristici ale speciei (Ex. constituirea anatomofiziologică specifică, tipul de metabolism etc.);caracteristici ale familiei căruia îi aparţine subiectul (pigmentaţie, compoziţie chimică a sângelui s.a.);caracteristici ale părinţilor (caracteristici funcţionale ale analizatorilor, particularităţi ale motricitătii, memoria brută, temperament, inteligenţă s.a.).Deci, prin ereditate „se transmite îndeosebi capacitatea individului de a reacţiona plastic la influenţele mediului“.

2.Mediul in sens general mediul include toţi factorii naturali, artificiali şi socio-umani (socioculturali) care pot influenţa individul; „mediul şi individul constituie două entităţi corelative cu funcţii complementare, prima oferind posibilităţi nelimitate pentru acţiunea celeilalte, iar aceasta îmbogăţind şi diversificând componentele celei dintâi“ .

Mediul , ca factor al educabilităţii, poate fi analizat din două perspective:

- determinările provenite din partea mediului natural(relief,clima,fauna,flora)
- determinările din partea mediului social

Mediul social „in raport cu ereditatea, acţiunea mediului nu este transformatoare, ci mai degrabă modelatoare – permisivă sau restrictivă – dar cu un rol considerabil de stimulare şi amplificare a dispoziţiilor genetice. Acestea sunt „deschise“ influenţei modelatoare a mediului socio-cultural“. Mediul social poate influenţa direct dezvoltarea psihică a oamenilor. Se poate opera o distincţie între mediul social restrâns al unei persoane (familia, grupul de prieteni, colegi, vecini etc) şi mediul socio-cultural în sens larg, caracteristic pentru societatea în care trăieşte un subiect uman. Mediul social restrâns influenţează evoluţia psihologică a unei persoane prin tot ceea ce subiectul preia de la părinţi şi din familie cu privire la modalitătile de comportare, aspiraţii, atitudini, valori. Multe dintre gusturile, opiniile, atitudinile unei persoane sunt influenţate de grupurile de prieteni, de colegi pe care le frecventează.

Mediul socio-cultural în sens larg influenţează posibilităţile de acţiune transformatoare ale subiectului uman prin instrumentaţia socială pe care i-o pot oferi cultura şi civilizaţia unei epoci: limbă, ştiinţă, tehnologie, unelte, mijloace tehnice etc.

3.Educatia înseamnă influenţare selectivă, care vizează dezvoltarea anumitor caracteristici umane, ce vor permite individului să participe la efortul colectiv de satisfacere a acelor trebuinţe si realizarea acelor idealuri, considerate dezirabile. Copilul devine om social numai prin educaţie. Prin intermediul educaţiei omul îşi însuşeşte limbajul social, cultura generală şi comportamentul moral-cetăţenesc, îşi formează concepţia despre lume, îşi dezvoltă potenţialul creator şi se pregăteşte pentru integrarea socio profesională. Individul care trăieşte într-o comunitate umană beneficiază atât de o educaţie spontană, care acţionează habitudinal asupra lui, cât şi de educaţia organizată, realizată prin instituţii specializate, dintre care cea mai importantă este şcoala.

Pornind de la aceasta caracteristica aparte a fiintei umane,dar si de la importanta aparte a mediului familial in obtinerea etchetei ,,are cei 7 ani de acasa” putem afirma ca un copil cu ,,cei 7 ani de acasa” ar trebui sa bifeze urmatoarele domenii:

Salutul-este prima norma de conduita invatata in familie,incepand de la etapa in care cel mic nu poate saluta decat prin fluturarea mainii sau inclinarea capului si continuand pe urma cu firescul ,,buna ziua”.

Comportamentul in public-se prespune ca un copil ,,bine crescut” stie sa raspunda la intrebari si sa sustina,la randu-i,conversatia,isi asteapta randul fara sa intrerupa pe cel care vorbeste.

Comportamentul cu prietenii-manierele nu se demonstreaza doar in preajma adultilor. Jocurile copiilor sunt experiente care ,pe langa faptul ca aduc destindere si voie buna,ii pregatesc pe cei mici pentru rolul de adult.Un copil”bine crescut”,isi respecta partenerii de joaca,intelege si se conformeaza reguliilor jocurilor specifice varstei lui.

Intelegerea normelor sociale- prin imitatii si suficienta practica,copilul deprinde,cu ajutorul parintilor,ceea ce „se face” si ceia ce „nu se face” in societate.O buna crestere implica si cunoasterea si aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii in care traim:trebuie sa ne asteptam randul la magazin,la medic sau la leaganul din parc,spunem „te rog”, „multumesc” si „cu placere”,nu incalcam drepturile celorlalti prin afirmarea drepturilor noastre,respectam simbolurile,credintele si valorile noastre si a acelor de langa noi.

Manierile la masa-o buna crestere presupune folosirea eficienta a tacamurilor,respectul mesenilor si a celui/celei care serveste masa.

Recunoasterea greselilor-„imi pare rau”este o expresie magica iar pentru a afi folosita un copil are nevoie sa o auda si din partea adultilor din jurul lui.Asfel,va invata ca recunoasterea greselilor si sinceritatea exprimarii regretului nus unt un semn de slabiciune,ci de respect si demnitate.

Tact si toleranta- un copil „bine crescut”invata de la parinti ca a rade de slabiciunea,defectul fizic sau orice tip de dezabilitatea a altcuiva ne dscalifica in primul rand pe noi.V a face diferenta in timp,intre rasul sanatos si spiritul de gluma si rasul care jigneste,care deschide rani,il va evita pe cel din urma.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM,pentru a evita crearea unui DOMN GOE sau a unui IONEL,din Vizita de I.L.Carageale ,familia trebuie sa isi ia in serios rolul si astfel inexistenta lui Goe la varsta ,,intelepciunea si iubirea mea e jocul” va determina inexistenta lui MITICA la varsta ,,iubirea si jocul meu e intelepciunea”.

Cei 7 ani de acasă si importanta lor

Prof. înv. primar, Duta Andreea
Şcoala Gimnazială nr.1 Budeasa

Cei 7 ani de acasă sunt foarte importanți pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. Atunci când mama este prea tolerantă la anumite situaţii, iar tatăl este prea dur copilul nu ştie cum este corect să procedeze dacă şi maturii au păreri împărţite.

Este important ca parinții să respecte regulile de bune maniere in familie, să folosească formulele de politeţe şi cu siguranţă, copilul îi va imita. Dacă părinţii ar cunoaşte aceste reguli, vom avea în mod categoric o societate mult mai cultă. Pentru ca un copil să deprindă aceste reguli mult mai uşor, trebuie să fie explicate pe etape. Dacă micuţul vă cere o jucărie, obişnuiţi-l să spună, printre primele cuvinte, formulele de politeţe: „te rog", „poftim", „mulţumesc". De asemenea, trebuiesc aduse cât mai multe exemple concrete, de preferat în momentele în care încalcă vreo normă de bună purtare şi aşa insistăm până acestea vor deveni o obişnuinţă.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament.

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uităm că şi noi adulţii greşim uneori.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care parinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului.

Este necesar să se stabilească și să se impună reguli și limite în comportamentul copilului.

Comunicarea este secretul unei relații solide între parinți și copii; limitează timpul petrecut la televizor sau calculator și concentrează-te în educația lui pe arta conversației!

Copilul trebuie învățat să iubească lectura și cărțile! Încă de cand e bebeluș trebuie să-i citim povești, apoi, treptat, sa-l lăsăm pe el să le exploreze până când învață să citească și să se bucure singur de ele! El trebuie să se bucure de copilarie – să nu încercăm să facem din el un geniu înainte de vreme; să-I permitem copilului să socializeze, să se distreze și relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

Copilul trebuie învățat să iși exprime emoțiile și sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică și să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să ne învățăm copiii să spună mereu adevarul, chiar dacă de multe ori poate nu ne convine ceea ce a făcut! **Este necesar să ne petrecem cât mai mult timp cu copilul nostru**. Ca părinți trebuie să ne implicăm și devotăm, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilul trebuie iubit necondiționat și acest lucru trebuie să-l arătăm zilnic! Să ne iubim copilul indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură!

„Cei sapte ani de acasa” vor constitui “fundația” pentru construcția unei vieți inchinate binelui, frumosului și adevărului.

Copilaria si cei 7 ani de acasa- etapă importanta a vietii

Prof. Inv. Presc. Duţă Elena
G.P.N. Crâng- Liceul Tehnologic Pătârlagele. Jud. Buzău

Copilaria este perioada in care se contureaza personalitatea individului, in care se nasc principiile si normele morale, de aceea, ea poate fi considerata, cea mai importanta etapa a vietii.

Sentimentul copilariei este sentimentul pe care adultul il va pastra in sufletul sau pentru totdeauna. Cu cat atmosfera, creata de parinti, dar si in mediul educational, de catre educatoare, este mai calda si mai sigura, cu atat mai placut devine sentimentul copilariei. Aceasta atmosfera emotionala pozitiva, il va determina pe copilul vesel, cu o viziune pozitiva asupra vietii, sa devina un adult care va sti la randul sau sa-si iubeasca copiii si sa-si asume responsabilitati.

Nu este nici o noutate si nici o exagerare in afirmatia ca ,,educatia incepe din primul an de viata”. Exista destule argumente stiintifice si parctice, care demonstreaza ca este necesar si posibil sa incepem anumite preocupari pentru educatia copilului inca din primul an de viata. Insa, unii parinti situeaza inceputul educatiei mai tarziu, atunci cand copilul incepe sa inteleaga ce i se cere, aproximativ dupa varsta de 3 ani sau chiar la intrarea in scoala. De aceea, intalnim frecvent, amanarea ingaduitoare a unor masuri educative, motivand ca, copilul e prea mic si ca va invata mai tarziu.

In timpul primei copilarii, cel mai important lucru, din punct de vedere intelectual, este dezvoltarea limbajului si a gandirii, mai exact, largirea vocabularului, insusirea structurilor gramaticale de baza, formarea unor notiuni noi, dezvoltarea capacitatii, stimularea creativitatii. Curiozitatea copilului este o caracteristica a varstei care-l ajuta sa cunoasca lumea din jur si sa acumuleze treptat cunostinte.

Din punct de vedere moral, esentialul il constituie educarea unor sentimente morale (respectul, altruismul, compasiunea, prietenia, etc.), formarea unor notiuni morale (ce e bine si ce e rau, ce e frumos si ce e urat, ce trebuie si ce nu trebuie facut, etc.) si insusirea primelor reguli de comportare civilizata, introducerea lor in conduita zilnica. Puterea exemplului si exercitiul sunt principalele mecanisme prin care sunt introduse in comportare. Asa ,,se invata” nu numai salutul, multumirea sau scuza, ci si grija pentru altii, pentru frumusetea ordinii si a curateniei, pentru delicatetea atitudinii, etc.

Din punct de vedere fizic, preocuparea pentru sanatatea copilului si pentru dezvoltarea lui armonioasa include si grija pentru un regim de viata normal, care reglementeaza rational orarul meselor, timpul de somn, de joc, de activitate organizata.

O dominanta a primei coplarii o constituie formarea unor deprinderi practice elementare. Pe langa deprinderile de autoservire (spalat, mancat, imbracat, etc.), deprinderile de a efectua treburi casnice simple (aranjarea jucariilor si a hainelor proprii, udatul florilor, stersul prafului, etc.) constituie punctul de plecare pentru viitoarele deprinderi de munca. Acest interes pentru munca, va conduce treptat, in anii de scoala, la formarea obisnuintei de a munci si la sentimentul de responsabilitate fata de ceilalti membri ai familiei.

Copilul are o viata afectiva bogata, de aceea, copilul are nevoie si de un mediu de blandete, de frumusete sufleteasca. Un proverb indian spune: ,,o vorba buna, rostita la timp potrivit invioreaza sufletul, precum o ploaie buna czauta la timp potrivit, invioreaza campul”.

Educatia unui copil consta in ceea ce copilul traieste in familie.

Sa avem grija de copiii si de familiile noastre! Ei sunt viitorul nostru!

Bibliografie:

- Revista Nationala Educatoarea. Ro, Nr. 8-9, Brasov, 2008;
- Revista Nationala Educatoarea. Ro, Nr. 14-15, Brasov, 2009;
- Revista de pedagogie. Supliment pentru invatamantul prescolar, Nr. 4, Bucuresti, 1971.

Cei 7 ani de acasă

Prof. înv. Primar, Duţuc Mirela – Magdalena
Şcoala Gimnazială Nr. 6 Suceava

Copilaria reprezintă cea mai buna perioada a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psiho-social.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii. Un copil crescut într-un cămin unde domnește armonia și buna înțelegere, pot susține că este un copil care a avut de la cine învăța și lua model pozitiv. Când părinții, bunicii și cei dragi contribuie la educarea micului copil, pot afirma cu certitudine că cei 7 ani de acasă s-au modelat frumos și corect.

Copilul învață odată cu regulile de comportare în familie și societate să prețuiască munca, sursă a bunăstării, ordinei și disciplinei. Mama este prima care începe educația pruncului încă din perioada în care acesta se afla la sânul ei și o continuă odată cu înaintarea în vârstă a copilului.

Chiar daca nu în aceeași măsură cu mama, și tatăl contribuie substanțial la formarea și dirijarea caracterului copilului. În alte cazuri, sarcina creşterii copiilor le revine bunicilor, acele ajutoare de preț pe care au fericirea să le aibă unele familii.

Într-o astfel de familie, bunicii aduc un aer de liniște, înțelegere și mai ales multă înțelepciune. Tendința bunicilor de a-și răsfăța nepoții, atitudine atât de supărătoare pentru părinți, este însă compensată pe deplin de dragostea și plăcerea cu care se ocupă de “educația”nepoților.

Educația sugarului și preșcolarului se realizează în general după principiul imitației; copilul înregistrează, asimilează și imită tot ceea ce percepe din mediul ce-l înconjoară.

Primul model pe care îl copiază este mama sa. Din acest motiv, este de dorit ca, în întreaga ei atitudine, mama să demonstreze cele mai alese calități demne de copiat de către copil.

Lumea basmelor constituie un univers ideal al copiilor în această perioadă, în care “plutesc”cu atâta plăcere și din care “se prăbușesc” cu durere și regrete atunci când, din motive independente de ei, sunt aduși de la vis la realitate.

Îndelungate cercetări și investigații în domeniul psihologiei copilului au ajuns la concluzia ca primii 7 ani de viață constituie perioada cea mai fertilă pentru educație. S-a constatat că la vârsta de 4 ani un copil posedă jumătate, iar la 6 ani două treimi din inteligența adultului.

Dar maximum de receptivitate și de maleabilitate se înregistrează înaintea împlinirii vârstei de 4 ani, perioadă în care copiii aparțin, părinților, bunicilor sau colectivităților de copii preşcolari – creșe/cămine, grădinițe.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

"Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament", subliniază psihologul Oana-Maria Udrea.

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină prea rigidă/riguroasă.

Potrivit psihologului Oana-Maria Udrea, educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea și amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei.

De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici, aniversările rudelor sau prietenilor de la gradiniță/cămin sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 6 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.La această vârstă copilul asimilează ușor aceste reguli de bună comportare în familie sau societate.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor în prima parte a copilariei. Specialistii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Un rol important îl are acum Clasa Pregătitoare, pe care copilul o parcurge între vârsta de 6-7 ani. Regimul de grădiniță se schimbă, copilul intrând într-o altă lume, cu noi reguli și sarcini. Învățătorul continua munca educatorului, aprofundând ceea ce a fost învățat. Legătura dinte familie și școală are un rol foarte important în educația copilului.

Educatia unui copil nu consta numai în a-l învăța să scrie, să citească și a deveni un bun exemplu la școala. Educația se reflecta în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Atât psihologii, educatorii sau profesorii, ciclului preşcolar şi şcolar, cât și părinții au apelat la o serie de reguli pe care să le pună în aplicare, în creşterea şi educația copiilor. Astfel s-au elaborat 10 reguli esențiale în educația și creșterea copilului pana la 7 ani:

1. Învață-l să se poarte frumos!
2. Stabilește și impune reguli și limite în comportamentul copilului!
3. Comunică cât mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relații solide între părinți și copii!
4. Învață-l să iubeasca lectura și cărțile!
5. Lasă-l să se bucure de copilarie - nu încerca sa faci din el un geniu înainte de vreme.
6. Nu abuza în niciun fel de copil - fizic, emoțional, verbal etc.!
7. Învață-l să își exprime emoții și sentimente.
8. Învață-l să spună mereu adevărul!
9. Petrece cât mai mult timp cu micuțul tău! Fii un părinte implicat și devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el!
10. Iubește-l necondiționat și arată-i zilnic asta! Iubește-l indiferent de note, de cum arată, de performanțele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle și spune-i zilnic că îl iubești. Demonstrează-i acest lucru prin gesturi tandre - sărutări pe frunte, obrăjori, îmbrățișări etc.

Bibliografie:

Ruxandra Rascanu, Georgiana Corcaci, *Dezvoltare, diferențe, disfuncții în peisajul psihologic actual* , Editura Universității din București, 2011

Dr. Oana-Maria Udrea, psiholog - *,,Repere ale psihologiei sănătăţii în cunoaşterea şi dezvol-tarea copilului* “, Editura Universității din București, 2011

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar: Știrb Eva
Școala Gimnazială Crăciunești

„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

Cei „șapte ani de acasă’’, ca şi lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

Familia constituie mediul în care copilul se naşte, trăieşte primii ani ai existenţei personale, se dezvoltă şi se formează pentru viaţă. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacţiunilor dintre copil şi mediul social. Are rolul central de asigurare a condiţiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei şi care stau la baza structurării personalităţii individului.

Ea este *prima instituţie de educaţie morală* şi pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelenţă. Familia este „cea mai necesară *şcoală de omenie*”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea şi afirmarea lui, asigurând condiţii de securitate şi protecţie, atât fizică cât şi psihică, în orice perioadă a vieţii. Aici se conturează concepţia despre viaţă şi conceptul de sine.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. *“Faptul că aveţi un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveţi un pian nu va face pianist”(Mihail Levine).* Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă’’ ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury). Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

- Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;
- Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;
- Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;
- Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;
- Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;
- Părinţii buni dau informaţii, părinţii inteligenţi povestesc istorioare;
- Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată;

PĂRINŢII INTELIGENŢI ÎŞI STIMULEAZĂ COPIII SĂ-ŞI ÎNVINGĂ TEMERILE ŞI SĂ AIBĂ ATITUDINI BLÂNDE;

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă. viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Bibliografie

1.Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4.www.didactic.ro

Familia și relația acesteia cu instituțiile de învățământ

Educ. Dinu Erica,G.P.P. Junior Slobozia

Actualul curriculum plasează familia, părintele, în rol de partener activ în educația copilului. S-a crezut multă vreme că instituțiile de învațământ poartă întrega responsabilitate a educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni . Familia însă nu poate fi parte separată în acest context , rolul părinților nu încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ , se schimba doar modalitatea de abordare a copilului , în raport cu noul său statut și în deplină concordanță cu ceea ce se întamplă în mediul educațional .

Acest tip de relație este unul dintre cele mai sensibile puncte în contextul microsocietății din școală. Din punct de vedere teoretic, această relație ar putea funcționa ireproșabil , având în vedere faptul că ambele părți implicate urmăresc aceleași finalități în ceea ce privește educația copilului . Divergențele apar în momentul în care fiecare dintre părți susține propriul stil educativ , combatându-l și blamându-l pe celalalt . Plecarea copilului de sub tutela familiei are o importanță covârșitoare . În acest moment părintele devine și colaborator permanent , consecvent al cadrului didactic , fiecare dintre cele două părti implicate urmărind eficientizarea propriilor acțiuni , pornind de la ceea ce s-a realizat până la un moment dat .

Educarea copilului nu se poate realiza fragmentat, distinct, în cadrul celor două medii , familia și grădinița ci , se realizează ca un tot unitar , prin colaborarea dintre cei doi factori implicați , părinți și cadrul didactic . Acest proces este realizabil în condițiile continuității acțiunii educative între școală și familie . Reforma din învățământ a avut în vedere și reconsiderarea poziției față de părinți , care sunt priviți ca parteneri în educație , agenți ai reformei , implicați constructiv , activ , în actul educațional care, devine astfel parteneriat educațional . Colaborarea și cooperarea dintre cei doi factori sunt eficiente și benefice pentru copil , dacă îndeplinesc condițiile unei comunicări corespunzătoare și dacă se ține seama de dimensiunea umană a relației și a implicațiilor sale .

Ambii factori incluși în parteneriat urmăresc aceleași scopuri dar , au repere diferite cu privire la educația copilului . Există diferențe de pregătire în ceea ce privește educația . De asemenea, sunt diferite uneori , nivelul de cultură , vârstă , informațiile și sursele acestora , motivațiile , stilul de comunicare, trăsături de caracter și capacitatea de a evita comportamentele negative .Părinții au tendința de a fi subiectivi , de aceea ei trebuie implicați permanent în acțiunile școlare pentru a reuși să depășească barierele atitudinilor personale .Înainte de aceasta , educatorul are obligația și interesul de a cunoaște din ce medii provin copiii , care sunt categoriile socio-profesionale din care provin părinții , structura familiei și problemele deosebite ale fiecareia , probleme care ar putea afecta într-un fel sau altul evoluția copilului în cadrul grupului și nu numai . Implicarea părinților nu înseamnă numai sprijin material sau discuții despre problemele copilului fiecăruia , ci , înseamnă implicare în problemele întregii clase de copii . În acest scop , constituirea unor relații pozitive între familie și școală conduce la unificarea sistemului de valori și cerințe legate de copil .

Dimensiunea umană , egal acceptată , oferă celor doi factori implicați ocazia de a se asculta reciproc și de a găsi căile de comunicare oportune unei relații profund umane .

Specific naturii umane , omul se implică motivat , iar părinții se implică atunci când sunt convinși că investiția lor materială, fizică, spirituală, merită efortul depus . Colaborarea dintre grădiniță și părinți presupune o comunicare eficientă și efectivă , o unitate de cerințe și acțiuni , subordonate interesului copilului , sub forma discuțiilor, a schimburilor de opinii , reuniuni de informare , ateliere de lucru cu ocazia unor evenimente din viața grupei , serbări , excursii , vizite , aniversări . Părintele trebuie convins , nu prin vorbe ci , prin acțiuni menite să-i câștige încrederea că în grădiniță se întamplă ceva deosebit cu copilul său .

Sistemele opuse de reguli în familie și în școală , induc comportamente deviante , controversate . De obicei , copilul are de respectat un set de reguli acasă , unul în instituția de învățământ și unul în cadrul grupului de prieteni . Adaptarea la fiecare dintre aceste seturi de reguli este relativ facilă , problematica fiind adaptarea concomitentă și respectarea regulilor în funcție de circumstanțe . Respectând caracteristicile vârstei , un aport major în asimilarea și respectarea regulilor , îi revine educatorului care , trebuie să utilizeze mijloace specifice în acest scop : jocuri , lecturi , desene , vizionari de filme sau spectacole , dramatizări , concursuri . O parte dintre aceste modalități pot fi preluate și de către familie , care le poate extinde și în cadrul grupului de joacă al copilului . Deși are un rol foarte important în educarea socială a copilului , familia este în multe cazuri , răspunzatoare pentru aceste devieri . Familia se poate manifesta prin neglijare , dezinteres , indiferență , ostilitate față de propriul copil , prin lipsa comunicarii între membrii familiei sau între membrii familiei și copil , prin inconsecvență în cerințele față de copil , prin pedepse extreme , într-o perioadă a vieții , în care capacitatea de înțelegere și autocontrolul nu sunt instalate definitiv .

Familia poate influența negativ prin modele inadecvate de consumare a timpului petrecut de către copil în afara instituției școlare . Tulburările psihice minore pentru început , neglijate , pot lua amploare , pot evolua iremediabil , generând crize , frecvente și greu de controlat fie chiar și de părinți . Copiii anxioși , deprimați , introvertiți , copiii suferind de boli cronice , se izolează de grup , ca o formă de apărare , ca o formă de retragere în sine . Ei se consideră neacceptați . Dacă au probleme de comunicare nu sunt înțeleși de către ceilalți și preferă să se joace singuri . Copiii tind chiar să se grupeze în funcție de trăsăturile pe care le au în comun . Copiii cu probleme de comunicare își formează grupuri în care se înțeleg foarte bine între ei , au propriile jocuri , se bucură când se revăd dar , în fața întregii clase , devin tăcuți și retrași , din teama de a nu fi ridiculizați , ironizați .

La polul opus , copiii agresivi , acționează aproape similar , prin retragere în sine sau într-un grup restrâns , acționând violent la provocări sau atunci când simt nevoia de a fi luați în seamă .

În calitate de educatoare a clasei am orientat părinții să acționeze cu calm și prudență la oricare din problemele copilului , deoarece părintele trebuie să îndeplinească rolul de terapeut atunci când este cazul .

Dacă apar conflicte , părinții sunt cei care trebuie să depună eforturi pentru a stăpâni situatia și să o direcționeze spre o rezolvare cu calm , cerând să fie respectați dar , în același timp, acordând copilului respectul pe care și el îl solicită și la care are tot dreptul .

‚Celula familială nu este nici atotputernică în privinţa devenirii membrilor săi, dar nicio simplă „curea de transmisie’’ lipsită de iniţiativă. Pentru copiii săi, ea este într-un anume fel, un spaţiu de trecere în care ei trebuie să înveţe înainte de toate, să genereze propria autonomie şi să devină cetăţene şi cetăţeni capabili să contribuie la binele colectiv.’’ (Stănculescu, Elisabeta)

BIBLIOGRAFIE :

☐ Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iaşi, 1996;

☐ *Părinţi şi copii. O abordare teologică, duhovnicească şi psihologică,* Arhim. Simeon Kraiopoulos, Ed. Bizantină, 2005;

Importanţa celor şapte ani de acasă

Prof. înv..primar. Eftenie Lidia
Şcoala Gimnazială Dragoteşti judeţul Gorj

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Un prim aspect deosebit de important îl constituie comunicarea dintre părinţi şi copii . Ca părinte este esenţial să îl determini pe copilul tau să îşi exprime emoţiile fără urmă de teamă, să îl stimulezi să vorbească despre ceea ce îl interesează fără a recurge la un interogatoriu. De multe ori se întâmplă ca la o întrebare de genul: „Ce ai făcut astăzi la grădiniţă? "Răspunsul să fie „Bine" moment după care copilul refuză să mai comunice. Atunci când copilul simte că nu i se acordă atenţia cuvenită, are tendinţa de a se închide în sine. O soluţie care ar putea evita să se ajungă în această situaşie ar fi ca însăşi părintele să poarte discuţii deschise cu copilul, povestind ce a făcut chiar el la serviciu în acea zi, astfel copilul se va deschide în faţa părintelui, va simţi că i se acordă atenţia cuvenită şi va povesti experienţele prin care a trecut, ce anume i-a plăcu, ce anume l-a deranjat etc. Nu este o decizie tocmai bună să pui doar întrebări ca părinte sau să oferi doar răspunsuri la întrebările copilului tău, povestiindu-i acestuia experienţele tale, va simţi că ai încredere în el, lucru care îl va determina să nu se interiorizeze ci să devină o persoană sociabilă, sigură pe sine, încrezătoare.

Foarte importante pentru copilul preşcolar sunt şi acele activităţi desfăşurate în afara celor de la grădiniţă, în familie. Părinţii trebuie să petreacă timp cu copilul, să desfăşoare diferite activităţi sau să se joace diferite jocuri, plimbări în aer liber,să îi implice în anumite activităţi gospodăreşti, să poarte discuţii despre preferinţele acestora, să îi atribuie diferite roluri,să-i încredinţeze diverse sarcini etc.

Vârsta preşcolară, este de fapt vârsta la care copilul are nevoie de modele, are nevoie să se identifice cu o persoană apropiată. Modelul copilul tău eşti chiar tu, aşadar atitudinea pe care o adopţi în prezenţa acestuia este definitorie pentru ceea ce el va deveni mai târziu. Este vârsta la care comportamentele se copiază, copilul se regăseşte în persoana ta, un comportament pozitiv va genera un comportament pozitiv. Trebuie să fim deosebit de atenţi ca părinţi , ce anume transmitem copiilor noştri.

Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc.., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii. Înainte de a judeca o persoană şi de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalţi.

Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu) .

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, Interacţiunea părinţi-copii, Editura Medicală Amaltea, 1998
5. www.copii.ro

PROIECT EDUCATIONAL
CEI 7 ANI DE ACASA

SCOALA GIMNAZIALA BERCENI
GRADINITA CU PROGRAM NORMAL CORLATESTI –STRUCTURA
PROPUNATOR
EDUCATOARE: ELENA FUMEA

Educatia, bunele maniere,regulile morale sunt cheia catre adaptarea copilului in societate.

Întreaga dezvoltare psihică si morală a copilului se află sub influenţa mediului familial în care acesta evoluează, mediu care este primul intermediar în relaţiile cu societatea şi punctul de pornire în conturarea personalităţii.

Copilul descris de Rousseau în lucrarea „Emil sau despre educaţie”, are o imagine opusă, fiind activ şi curios. Mai mult, acest copil nu este o tabula rasa, nu este nici bun, nici rău, până când nu vin în viaţa sa recompensele şi pedepsele care-l pot influenţa. Este în schimb bun prin naştere – „un sălbatic nobil”. Rousseau subliniază că dacă copilul ar fi lăsat să se dezvolte după propria sa natură, în afara influenţei corupţiei şi răului din mediu, atunci va fi un adult perfect. Educaţia vine să completeze natura, „dezvoltarea lăuntrică a facultăţilor şi organelor noastre este educaţiunea prin natură” (apud. G. Sion, 2003, p.18). Ambii mari filosofi şi pedagogi pun bazele studiilor privind copilul şi copilăria, ideile lor conducând la concepţii total diferite despre copilărie.

Copilul posedă însuşiri specifice datorate atât vârstei cât şi unicităţii sale ca individ al speciei umane, însuşiri care se vor transforma în comportamente adaptate sau inadaptate, în funcţie de calitatea influenţelor exercitate asupra lui.

Un copil manierat se va descurca mult mai bine in relatiile cu cei din jur decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de acasa. Cand vorbim despre cei 7 ani de acasa ne gandim la educatia pe care o primeste un copil de la parinti, la formarea personalitatii si comportamentului pana ce merge la scoala.

Cand spunem ca un copil are cei 7 ani de acasa ne gandim la un copil bine crescut, care stie sa salute, sa spuna multumesc, te rog,care se comporta cuviincios cu ceilalti copiii de varsta lui si adulti.

Educatia primita in cei 7 ani de acasa depinde de cativa factori: relatia afectiva dintre copil si parinti, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazeaza familia si pe care le transmite copilului. Deprinderile cu care copilul se naşte şi se dezvoltă sunt influenţate de anumite experienţe, pe măsură ce acesta se maturizează, înzestrările sale genetice interacţionează cu caracterul facilitator al mediului înconjurător. Un mediu puternic facilitator este acela în care copilul are parte de experienţe bogate şi stimulatoare precum şi de părinţi iubitori şi sensibili, în timp ce, copilul crescut într-un mediu sărac, nesatisfăcător, va trăi un enorm dezavantaj. Mediul familial este direct legat de dezvoltarea armonioasă a copilului, având rol decisiv în devenirea copilui.

Baza formarii unui comportament corespunzator al copilului este relatia afectiva cu parintii. Dragostea cu care parintii isi inconjoara copilul permite aestuia sa se dezvolte, sa aiba incredere in propriile forte. Copilul iubit de parinti se simte protejat, ingrijit iar aceasta idee a sigurantei creeaza deschiderea spre invatarea si asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de parinti percepe in mod pozitiv regulule acestora. Educarea coplilului intr-o atmosfera deschisa, bazata pe iubire si incredere, face ca regulile sa nu se transforme intr-o disciplina de fier. Rolurile pe care le îndeplinesc părinţii, în principal afective şi comunicaţionale, oferă baza interacţiunii ulterioare cu educatorii, care vor influenţa, la rândul lor, dezvoltarea de mai târziu a copilului. Importanţa acestor roluri provine din faptul că, fiinţa tânară îşi însuşeşte prin imitaţie, tot ceea ce observă în jurul său, manifestările sale de comportament fiind replici la modelele de comportare, tipurile de acţiune şi de comunicare realizate în familie astfel încât conduitele copilului vor fi dependente de valorile, trebuinţele şi normele pe care le manifestă părinţii, ca principali fondatori ai fiinţei sociale a copilului. Părinţii modelează pentru copil, realitatea obiectivă, selectând aspectele care vor fi transmise. Funcţionând ca un filtru între copil şi realitate îi asigură acestuia, prin răspunsurile lor, cadrele optime pentru a se dezvolta şi învăţa. . Familia este prima şi o continuă lume socială pentru copil. Ea îi oferă o poziţie în societate, relaţii afective, durabile, ea îl învaţă limba, vorbirea.

Existenţa părintelui ajută copilul să-şi dezvolte deprinderi adecvate de interacţiune socială, prin satisfacerea nevoilor fizice şi emoţionale, prin pregătirea terenului pentru comunicare, permiţându-i să încerce lucruri de care încă nu este capabil, adaptând o activitate specifică astfel încât să-i poată face faţă şi în special, acţionând ca bază de date pentru copil, fapt care îl ajută pe acesta să-şi organizeze informaţia şi să elaboreze planuri.

Parintii sunt modele pentru copil. Degeaba ii spunem copilului sa nu mai tipe prin casa dca el aude frecvent certuri intre parinti, sau este ineficient sa-i atragem atentia cand nu a spus multumesc intr-un magazin daca in familie nu aude niciodata acest cuvant.

Cea mai pretioasa recompensa pentru copil nu este cea materiala (dulciuri, bani , jucarii), ci exprimarea bucuriei pe care parintele i le arata cand face o fapta buna. De aceea este important sa il laudam ori de cate ori este bine crescut.Exprimarea sentimentelor este eficienta si in administrarea pedepsei.

Copilul preşcolar manifestă o intensă sociabilitate, o puternică dorinţă de contact social, învaţând la această vârstă foarte uşor, prin experienţele pe care le trăieşte într-un cadru social organizat, să-şi dezvolte latura emoţional-socială, să ajungă la un comportament adaptativ şi expresiv. Evoluţia copilului este marcată de interacţiunile între el ca individ în dezvoltare şi ceilalţi, învaţă cum să gestioneze conflictele care apar, cum să ceară sau să ofere atenţie, cum să intre în competiţie sau să lucreze în echipă. Toate aceste tipuri de atitudini şi comportamente învăţate la o vârstă fragedă oferă premisele unei dezvoltări armonioase ca viitor adult integrat social.

De aceea, tot ce se transmite în procesul de socializare: valori sociale, obiceiuri, tradiţii, idealuri, atitudini, sentimente, comportamentele existente într-o comunitate umană, este interiorizat de către copil, permiţându-se astfel internalizarea unui model cultural ce se va răsfrânge în comportamente deschise, vizibile (ţinută, limbaj, conduită morală) dar şi în conduite mai puţin vizibile (atitudini, stări emotionale, opinii).

Integrarea socială cere, ca toate activităţile educative să aibă în vedere copilul ca “fiinţă socială” astfel încât toţi factorii de socializare (grădiniţa, şcoala) să aibă sarcina comună, de a continua procesul socializării început în familie iar valoarea lor formativă trebuie să încerce să fie echivalentă cu cea a familiei. Prin atmosfera caldă, plină de afecţiune, familia îşi aduce prima contribuţie decisivă la dezvoltarea fizică şi psihică a copilului, dar personalitatea umană începe să se contureze ştiinţific şi metodic, în cadrul grădiniţei. Pregătirea pentru intrarea în viaţa adultă, anterior realizată de familie, va fi continuată, în perioada preşcolarităţii, de către grădiniţă.

Grădiniţa asigură lărgirea experienţei personale dar mai ales condiţiile unei activităţi sociale bogate, variate, în care şi prin care, copilul va reuşi să preia iniţiativa contactului social frecvent, va elabora relaţii de încredere în ceilalţi şi va conştientiza locul şi rolul său în cadrul colectivităţii.

CEI 7 ANI DE ACASĂ

prof. înv. primar Elmi Ersin
Şcoala Gimnazială ”Constantin Brâncuși” Medgidia

Pentru cei mai mulți dintre noi, expresia „cei 7 ani de acasă” este sinonimă cu un set de reguli de politeţe şi de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în sânul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială.

Un copil care are „cei şapte ani de-acasă” va ajunge adultul responsabil,educat, politicos,care ştie să spună „mulţumesc“ şi care are o conduită bună în orice situaţie, atât în societate, cât şi în viaţa particulară. Copilul îşi însuşeşte acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple şi argumente clare. Să nu uităm însă că purtarea copilului nostru, definită uneori ca obraznică sau nepoliticoasă, nu este întotdeauna un lucru intenţionat. Uneori, cei mici pur şi simplu nu îşi dau seama că nu este bine să întrerupă două persoane care discută, că nu este frumos să se scobească în nas atunci când se află la şcoală sau că nu e un semn de bună creştere când comentează cu voce tare defectele fizice ale unei persoane.

Încă din primii ani de viaţă, cel mic poate învăţa cu ajutorul nostru ce înseamnă noţiunea de respect, mai ales dacă îl învăţăm să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulţumesc“, „bună ziua“, „mă scuzaţi“. Noi îi oferim primul exemplu. Învăţându-l bunele maniere, când va creşte, toate aceste lucruri de bun-simț i se vor părea normale și îi vor completa personalitatea. Politeţea se învaţă treptat, tocmai de aceea e important să îi explicăm copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții, va fi, la rândul său, respectat.

Tot în primii şapte ani de viaţă, îi putem oferi celui mic câteva pilde despre ce înseamnă recunoştinţa, începând cu un simplu „mulţumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naştere şi până la mici gesturi de apreciere pentru colegii de la grădiniţă sau copiii cu care se joacă în parc. Îl învăţăm să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută şi să îşi exprime recunoştinţa faţă persoanele care l-au ajutat într-o anumită situaţie.

Chiar dacă nu înţelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulţumesc“, ori să salute şi să răspundă la salut, pe măsură ce va creşte, îşi va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaţioneze şi să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admiraţia celorlalţi dacă ştie cum să se comporte corect atunci când merge în vizită sau ne însoţeşte la un eveniment important. Îi spunem că bunele maniere nu sunt doar pentru zile mari, ci sunt importante în viața de zi cu zi, în orice situație.

Regulile de politeţe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt legate inclusiv de mesele în familie. În aceste momente, trebuie să îi explicăm că nu este frumos să stea cu coatele pe masă, pentru a nu-i deranja pe cei de lângă el, că nu este o privelişte prea plăcută atunci când mănâncă cu gura deschisă, că nu este politicos să se joace cu alimentele şi să le arunce în toate direcţiile şi că nu e nevoie să bată cu tacâmurile de nerăbdare, oricât de foame i-ar fi în acea clipă.

Un copil care este educat frumos şi cu grijă va şti cum să se poarte la şcoală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-şi facă prieteni şi cum să şi-i menţină. Aşadar, cei şapte ani de-acasă reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze şi să fie acceptat. Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important ca micuţul să ştie cum să vorbească şi să fie capabil să înţeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînţeles, în cei şapte ani de-acasă intră şi o componentă de altruism, adică cel mic să arate că îi pasă de ceilalţi, că ştie să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce şi să se poarte în anumite situaţii. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

CEI 7 ANI DE ACASĂ-Rolul familiei in educatia copilului

PROF.INV.PRESC.-EMURLA NURSEN
G.P.N COBADIN „AUREL MARINESCU”

Sintagma „cei 7 ani de acasă” se refera la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală,mai precis la dobandirea unor deprinderi:-deprinderi igienico-sanitare,deprinderi de comportare civilizata si deprinderi de ordine si curatenie. Formarea oricarei deprinderi necesita din partea parintilor si a educatoarelor rabdare si mai ales un echilibru intre severitate, toleranta si timp.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Cu siguranta regula celor sapte ani de acasa se invata fara constrangere, prin comunicare, indrumare si foarte multa rabdare.

FAMILIA CREȘTINĂ ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. ENACHE LILIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 23 „ CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”

Este știut faptul că mintea lucrează prin cuvânt, cuvântul alină durerea și mângâie inima, cuvântul îndeamnă și fortifică voința noastră. Pentru noi creștinii, cuvântul are harul și taina lui, cuvântul are o harismă și aceasta lucrează mântuirea omului prin dragoste:„dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești....dacă n-am dragoste sunt doar un țimval răsunător și o aramă sunătoare (I Cor.13,1,4)

Câte mame nu și-au vărsat lacrimile la căpătâiul copiilor nevoiași, cerând mila Pruncului Iisus; câte fecioare nu și-au jurat credință Maicii Domnului pentru cei aleși ai inimilor, câți părinți nu și-au pus nădejdea în copiii lor, muncind din greu; câți bunici și câte mătuși n-au imprimat cinste și încredere nepoților, prin colinde, cântece de leagăn și istorioare despre Domnul nostru Iisus Hristos și mama Sa. Iată rădăcinile acestui arbore genealogic al tezaurului spiritual adus de primul chemat la apostolat Sfântul Apostol Andrei, care trebuie păstrat și transmis ca un jurământ de credință cu foc și sânge din tată în fiu și din mamă în fiică.

De-a lungul timpului creștinul își modelează sufletul, devine pildă pentru altul în toate acțiunile sale, cu alte cuvinte își pregătește haina de nuntă, își asigură faptele vrednice de urmat și își așteaptă răsplata.Românul s-a născut creștin, s-a născut prin baia botezului în biserica drept-măritoare apostolică și a învățat din pildele Mântuitorului să își crescă copiii după legea cea nouă dăruindu-le iubire, dar ținîndu-i aproape de ei. Pilda cu femeia canaaneancă, rămasă anonimă, peste veacuri este un exemplu pentru fiecare femeie-mamă din lume, pentru mamele creștine care și-au împlinit menirea în lume pentru fii și fiicele lor ca model de credință, de dragoste, de iubire și de atașament față de biserică luând binecuvîntarea lui Dumnezeu pentru insistență în rugăciune și concretizarea credinței ei.

Mama creștină romăncă a fost totdeauna ideală în „ Casa stăpânului” adică în Biserică ferindu-și nu numai fiicele de spurcăciune și de urâciuni ci și flăcăii pentru a crește sănătoși trupește și sufletește pentru ca întinăciunea să nu pătrundă în familia binecuvântată.Tatăl și-a făcut datoria, așa cum a învățat de la moșii și strămoșii noștrii, mama a păstrat tot cedea ce este sfânt și drept, cuviincios și adevărat și a plantat în sufletul fiicei sale dragostea față de Dumnezeu, evlavia, iubirea aproapelui, credința în păstrarea graiului românesc și plinirea menirii ei prin naștere de prunci, ca o viță roditoare..„dacă butucul este sfânt, și mlădițele vor fi la fel...” Să ferim copiii de întinare prin viața și exemplul nostru, părinții prin responsabilitate, bunicii prin răbdare și experiență; nașii și dascălii prin învățături sănătoase.

Familia este temelia vieții sociale, ea se întemeiază prin actul căsătoriei prin care cele două persoane de sex opus se obligă să conviețuiască împreună întreaga lor viață.Ne întrebăm care este scopul căsătoriei?Bineînțeles este întâi de toate nașterea și creșterea de copii; apoi într-ajutorarea soților, aceștia se completează reciproc și participă la educarea copiilor devenind un exemplu pentru copii lor.

Plecând de la primul scop al căsătoriei avem de-a face cu un șir de datorii pe care părinții le au față de copii lor. Ei trebuie să se îngrijească de bunăstarea și sănătatea lor, asigurându-le hrana, îmbrăcămintea și condițiile igienice necesare pentru a crește și a se dezvolta din punct de vedere trupesc.Tot părinții sunt datori să ofere copiilor lor instrucția și educația necesară, numită generic„cei șapte ani de acasă”, iar deprinderile câștigate de copil stau la temelia întregii educații morale și intelectuale de mai târziu.Atunci când deprinderile morale elementare și buna creștere de acasă nu este făcută corespunzător se spune că le lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

Părinții au datoria de a-și da copii la școală pentru a-și câștiga instrucția și educația necesară pregătirii în vederea alegerii unei profesii pe care să o practice și să fie de folos societății. Buna creștere a copiilor se datorează nu atât sfaturilor, învățăturilor și povețelor pe care ei le primesc de la părinți, cât mai ales exemplului pe care părinții îl oferă acestora.

Când părinții nu sunt un model pentru copii lor, când în casă nu este liniște și pace, când nu există armonie acasă, copilul are de suferit.El încearcă să-și facă dreptate la școală pentru nedreptatea pe care tatăl o aplică mamei. Și atunci copilul devine agresiv și violent cu acei copii pe care îi consideră un pericol. De aceea Sf . Apostol Pavel spune :„Părinți, creșteți pe fiii voștri întru învățătura și certarea Domnului”(Efes,6,4) Creșterea și educarea copiilor trebuie făcută cu iubire și blândețe, dar și fermitate și responsabilitate din partea părinților. Astfel, copii vor ști să acorde părinților cinste, iubirea și respectul cuvenit.

La evrei, necinstirea părinților se pedepsea prin uciderea cu pietre. Totodată copii trebuie să manifeste devotament și recunoștință față de cei ce le-au dat viață.Au datoria de a-i ajuta pe părinții lor la treburile gospodărești în funcție de priceperea lor și după puterea lor.Ei trebuie să fie respon sabilizați, dar nu exploatați.

Copiii trebuie să manifeste cinste și respect față de părinții lor și să aibă îngăduință față de neputințele lor. Neascultarea față de părinți, necinstirea lor ca și purtarea necuviincioasă față de ei sunt socotite păcate strigătoare la cer. O altă îndatorire a copiilor față de părinți este aceea de a se ruga pentru sănătatea și bunăstarea lor. Frații care reușesc să trăiască în armonie, bună-înțelegere, să se ajute reciproc și să se apere unul pe celălalt, în Sfânta Scriptură e socotită una din binefacerile cele mai mari de care se pot învrednici oamenii pe pământ.

Bibliografie:Arhid.Prof.Dr.Ioan Zăgrean,Morala creștină,Ed. I.B.M al B.O.R 1985

”CEI 7 ANI DE ACASĂ”

Prof. Enache Mădălina
Grădinița cu PP Nr. 15 Târgoviște

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ ÎN LUMEA DE AZI

Prof. Maria Enache - GPP „Albă ca Zăpada”
structură a Şcolii Gimnaziale „D. Romanescu”
Loc. Dorohoi, jud. Botoşani

„Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci să-i învăţăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

Pornind de la cuvintele lui Ralph W. Emerson, putem spune că bunele maniere nu se dobândesc peste noapte prin citirea unei cărți, ci este nevoie de ani ca o persoană să fie considerată manierată și politicoasă.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un anume context, deoarece educaţia din primii ani de viaţă, primită în familie, defineşte în bună măsură comportamentul viitor în societate. Acasă, copilul învaţă regulile de comportament şi educatie, de politeţe, precum şi formulele de adresare, toate acestea fiind definitorii pentru formarea lui ca adult.

Comportamentul politicos începe cu cei șapte ani de acasă, de care sunt respnsabili părinții și buncii care ar trebui să insufle copiilor primele reguli de politețe și bunul- simț. Încă din primele zile de viață, părinții, cei care sunt cei mai apropiați de micuț prin acțiunile lor trebuie să acorde sprijin și protecție, dar și siguranță, ca pe măsură ce copilașul crește să știe că are susținerea și baza potrivită pentru a se dezvolta armonios. La vârsta preşcolară, copiii încep să îşi creeze model pe care să le urmeze şi au nevoie să se identifice în aceste model. Fie modele de comportament şi atitudinte („Sunt puternic, la fel ca tata pentru ca mancam tot ce ne dă mama!”), fie găsesc modele fizice („Am ochii verzi şi sunt la fel de frumoasă ca mama!”) În preajma copiilor trebuie să avem grijă cum vorbim și ceea ce vorbim, cum ne comportăm și cum ne exteriorizăm sentimentele, pentru că cei mici pot folosi limbajul, dar pot imita și comportametul adulților atât în situațiile și întâmplările pozitive, cât și în cele negative.

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia şi educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să fie acceptate şi însuşite mai uşor Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare, să nu uite că şi adulţii greşesc uneori şi să permită copiilor trăirea unor experienţe care să-i formeze în drumul pe care îl au de parcurs în viaţă.

“Cei şapte ani de-acasă” care, în prezent , au devenit, după părerea unora, “ cei şase ani de-acasă”, sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiţi de sens şi par a fi o expresie învechită şi demodată. Unii părinți, absorbiți de grijile zilnice, nu mai au timpul și răbdarea de a fi ei înșiși niște modele de politețe pentru propriii copii sau pentru a le face educație în acest sens, nu sunt consecvenți cu observațiile și explicațiile atunci când aceştia greșesc, nu mai au timp să intervină. De multe ori familia trece cu vederea anumite abateri comportamentale tocmai pentru că tinerii membri ai acesteia s-au lăsat mult așteptați și sunt crescuți cu mari sacrificii.

Mass-media nu dă întotdeauna exemple demne de urmat, iar acolo unde familia nu intervine, este vizibil că rezultatele sunt dezastruoase. Prin discuții despre respect, bunătate, bună-cuviință și noi putem ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine şi să reflecte asupra fondului moral al relaţiilor umane. Dacă fiecare dintre noi ar renunţa la întrebarea „Cine este de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?” şi ar încerca să răspundă luând atitudine şi lăsând indolenţa la o parte, am deveni cu adevărat formatori de oameni, de caractere şi personalităţi. A da vina pe alţii sau a acuza părinţii care nu se ocupă de educaţia copiilor lor nu este tocmai corect, pentru că, la rândul nostru, şi noi suntem părinţi. Trebuie , deci, să ne amintim în orice moment că nemulţumirile noastre pot fi schimbate prin contribuţia noastră, a tuturor: părinţi, bunici, profesori, prin conbsecșență și prin propriul exemplu

Copiilor trebuie să li se acorde timp, răbdare, atenție și grijă specială pentru ca cei 7 ani de acasă să își pună amprenta în viața lor și atâta timp cât în comportamentul lor se vor întâlni bunele maniere, cu siguranță vor avea de câștigat în viață căci: „Oriunde te vei duce, nu uita să- ți pui în valiză cei șape ani de acasă. Cu astfel de bagaj, vei fi recunoscut de oricine, ca fiind înainte de toate: OM!”

Bibliografie:
1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţi părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002.
2. www.didactic.ro

Mediul familial - factor de dezvoltare socio-emoțională a copiilor

Prof. înv. preşcolar Enache Maria,
Scoala Gimnazială „Uruguay”, Bucureşti

„Problema educație constă în a oferi sufletului copilului un mediu ambiant lipsit de obstacole. Atunci manifestările caracteristice de apărare dispar iar adâncurile sufletului încep să iasă la iveală” (Montessori).

Cercetările ştiinţifice au dovedit faptul că, fiecare copil moşteneşte un anumit potenţial de inteligenţă pe care îl poate atinge crescând. Pentru toți, fie că vorbim despre genii, de copii cu inteligență medie sau sub medie, stimulările senzoriale/intelectuale și mediul în care trăiește în primii ani de viață, sunt hotărâtoare. Acest mediu va deveni cu timpul, o componentă a conştiinţei de sine prin care copilul va percepe lumea. In ultimii 30 de ani, cercetările au evidenţiat corelaţii importante între mediu şi dezvoltarea intelectuală și socio-emoțională, între învăţarea timpurie şi învăţarea care are loc în alte perioade ale individului. Astfel, persoanele crescute într-un mediu stimulativ au o dezvoltare psiho-socială accelerată în comparaţie cu cei crescuţi într-un mediu restrictiv. Dezvoltarea afectivă şi receptivitatea specială faţă de numeroasele categorii de stimuli pe care le primeşte copilul din mediu pot fi influenţate de calitatea procesării informaţiilor despre acestea.

Deopotrivă social, cultural și afectiv mediul familial influențează decisiv dezvoltarea copilului în primii ani de viață. Deasemenea, șansă a dezvoltării cât și blocaj al acesteia, acest mediu oferă variate și infinite posibilități pentru individ. Alături de cea genetică, influența mediului asupra copilului determină o mare varietate de personalități și tipologii. Unii au probleme emoționale sau de sănătate, alții se mobilizează mai ușor, unii au particularități intelectulale și artistice evidente, alții comunică mai greu.

Principalele elemente ale mediului familial sunt: statutul economic, statutul socio-cultural, nivelul aspirațional/motivațional al părinților. Nivelul cultural al părinților care au un anumit set de valori principii, atitudini și credințe influențează dezvoltarea personalității copiilor. Un nivel înalt de educație corelează pozitiv cu atitudinea față de educarea copilului. Noţiunea valorii educaţiei în mediul familial este înțeleasă diferit de către părinți. Unii pun la dispoziţia copiilor totul, mai ales dacă sunt bine situaţi financiar, dar lasă responsabilitatea educației școlii/grădiniței. Alții se implică activ în procesul de educație alături de cadrele didactice. La fel de importante, nivelul socio-economic și relațiile intrafamiliale existente își vor pune amprenta asupra dezvoltării copilului. Este important să fie cunoscute diferitele disfuncționalități din mediul familial pentru a proiecta măsuri compensatorii. Există mame care-și suprasolicită copilul cu afecțiune excesivă, la fel cum altele nu le oferă suficientă tandrețe. Este necesar un optim afectiv pentru a ajunge un adult echilibrat.

Familia are iniţial rol proactiv în protecția copiilor, în dezvoltarea capacității lor de a se adapta cerințelor cotidiene. In primii ani de viaţă ai copilului, influenţele educative sunt exercitate de părinţi, apoi de grădiniţă şi şcoală. În condiţiile unei societăţi moderne, informatizate, au loc schimbări rapide în sistemul de valori, care conduc la apariţia unor neconcordanţe în atitudinea parentală. Mediul familial şi nivelul de educaţie al părinţilor, valorile morale transmise, influenţează în mod hotărâtor viitoarea personalitate umană. Iar relația părinte - copil reprezintă matrița în care se vor combina viitoarele tipare sociale, exemplele de atașament și jurnalul emoțional al acestora. Părinţii pot influenţa copilul nu doar atunci când vorbesc cu el, îl sfătuiesc sau îi poruncesc ceva, ci în fiecare moment al vieţii lor. Felul în care se îmbracă, în care vorbesc, maniera în care se poartă cu cei din jur, modul în care se bucură sau se întristează, toate au o mare importanţă pentru copil. Referindu-se la puterea exemplului parental, J. Lock afirma: „Nu trebuie să faceţi în faţa copilului nimic din ceea ce nu vreţi să imite. Dacă vă scapă vreo vorbă sau săvârşiţi vreo faptă pe care i-aţi prezentat-o drept o greşeală, când aţi comis-o, el cu siguranţă că se va apăra, invocând exemplul dat de dumneavoastră şi se pune în aşa măsură la adăpostul acestui exemplu, încât greu vă veţi atinge de el pentru a-i îndrepta cum trebuie greşeala respectivă”. Strategiile educative folosite de părinţi, determină în mare măsură comportamentul copiilor.

Evenimentele care ne însoțesc existența, baza materială și mediul socio-cultural în care evoluăm, ne modelează personalitatea în formare. În copilărie familia și școala/grădinița oferă numeroase contexte în care se pune temelia progresului social. „Copiii sunt membrii ai unor familii și comunități, fapt care le marchează definitiv evoluția și educația (...), se dezvoltă în mod optim în acele medii în care le sunt puse în valoare capacitățile lor specifice și în care le sunt satisfăcute nevoile personale” (Rev. Psihopedagogia copilului, 2006, p. 8). Fără a reproduce tiparele comportamentale și atitudinale ale părinţilor, vor prelua de la familie modul de a se raporta la viaţă şi la valorile ei, de a-și croi propriile motivații și aspirații. Apoi, în grădiniță și şcoală demersurile lor de cunoaştere, implicare, evaluare și afirmare vor continua negreșit printr-un proces coerent de autoreglare și performare.

Bibliografie

1. Osterrieth, P., (1973), *Copilul și familia*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
2. Revista *Psihopedagogia copilului*, (2006), Editura Reprograph, Craiova.

EDUCAŢIA ŞI CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof. înv. primar Enache Mihaela
Școala Gimnazială Filiași

" Educaţia este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învăţat în şcoală " Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ? Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect.

Cei 7 ani de acasă sunt esențiali pentru a pune baza unei educații corecte a copilului. Prin comportament, prin limbajul pe care-l utilizează, prin felul de a comunica cu semenii lui înțelegem cât de bine au fost explicate regulile de bune maniere. De multe ori mama este prea tolerantă la anumite situaţii, iar tata este prea dur. Copilul, însă, nu ştie cum este corect să procedeze dacă şi maturii au păreri împărţite.

Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.

Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă, etc.

Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi. Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor.

La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi . Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei.

Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei.

Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spatial, etc.

Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu".

Câteva exemple de activităţi pe care părinţii le pot propune copiilor şi care nu necesită o pregătire minuţioasă ar putea fi în natură: - să alerge; - să se joace cu mingea „„De-a v-aţi ascunselea", „De-a BabaOarba" ,etc. ;- să-i lase să se plimbe desculţi ; - să simtă iarba, pământul, nisipul, apa, etc. ; - să-i încurajeze să asculte foşnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, şuieratul vântului, susurul apelor, etc. ; - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor, ş.a. ; - acasă, să ajute la tot felul de activităţi gospodăreşti; - să-şi atribuie diferite roluri şi să intre în jocul copilului ;- să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară, etc.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare.

Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinţi, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situaţii şi va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani ? - deprinderi de autoservire; - ordine; - igienă; - curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi; - exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative; - bune maniere şi comportament ; - limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire); - modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc.) ; - consecvenţă în realizarea unei sarcini ;- concentrare a atenţiei; - perseverenţă în realizarea unei sarcini; - alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini, etc., altele influenţează dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii. Înainte de a judeca o persoană şi de a-i pune o etichetă, ar trebui să ne gândim ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptată de către ceilalţi.

Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său.

Bibliografie:

1.***, *Educaţia timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004 .
2. Vrăşmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor*, Editura Aramis, Bucureşti, 2002.
3. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România*, Polirom, 2002.
4. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998.
5. www.copii.ro
6. www.scribd.com
7. www.didactic.ro

RECEPTIVITATEA COPIILOR FATA DE COMPORTAMENTUL PARINTILOR

Prof. Ene Ionela
Prof.. Damian Violeta
Gradinita cu p.p. nr.6 Alexandria

Inca de la nasterea copilului, parintii trebuie sa ia numeroase decizii in ceea ce il priveste, decizii carela varsta scolara graviteaza in jurul unor dileme legate de scoala, activitati pentru timpul liber, relatii de prietenie etc. Solutiile la astfel de intrebari sunt importante, dar ceea ce influenteaza profund modul de educare si socializare al copilului este atitudinea generala si stilul parintilor de a relationa. Modul in care adultii fac fata micilor provocari ca si parinti, afecteaza procesul de dezvoltare al copilului. Asadar, este vorba de un anumit tip de comportamente manifestate de catre parinte, comportamente care definesc un anumit stil de parentig.In identificarea tipurilor de comportamente pe care parintii le manifesta in raport cu copiii lor, cercetatorii au pornit de la o serie de trasaturi ale copiilor: independenta, maturitate, incredere in sine, curiozitate, sociabilitate, orientarea spre rezultate. Au fost intervievati parintii unor astfel de copii pentru a verifica ce aspecte ale procesului de educare intaresc aceste calitati. Astfel, au fost identificate doua mari directii:-receptivitate, caldura si sprijin,exigenta si control. Educatia copilului este o provocare pentru orice parinte. Daca invatam sa facem o reprezentare clara si complexa a telului pe care vrem sa il atingem atunci situatiile pot fi mai simplu de abordat. Greselile nu trebuie sa ne descurajeze. Mai devreme sau mai tarziu vom ajunge sa ne intelegem copiii si sa le acordam sprijinul necesar. Experienta ne ajuta sa devenim parinti mai buni si sa preluam exemple din propria educatie.

Lumea nu este perfecta si nici noi nu suntem parinti perfecti. Trebuie sa avem grija sa nu transmitem frustrarile si nemultumirile noastre. Defectele noastre trebuie sa fie exemple negative pentru copil iar calitatile noastre sa constituie un model demn de urmat. Ideea principala este sa determinam sursa nemultumirilor care ne afecteaza si sa ne controlam atitudinea. Echilibrul este trasatura perfecta care defineste educatia copilului. In functie de aceste dimensiuni au fost identificate mai multe tipuri de comportamente ale parintilor in relatia cu copiii lor:

- Comportamente de tip autoritar

Acest tip de comportamente se exprima cel mai adesea prin faptul ca parintele ia decizii in locul copilului. Considera ca el face cele mai bune alegeri si stie intotdeauna ce este mai bine pentru copil. Independenta copilului nu este permisa, fiind considerata o atitudine rebela, iar greselile sunt sanctionate rapid si deseori disproportionat. Nu exista un echilibru intre sanctionarea si incurajarea copilului. in relatia cu copilul, parintele exprima mult mai frecvent furia decat grija fata de el.

Din cauza acestui comportament, copilul va deveni lipsit de initiativa si nu va fi apt sa ia decizii, deoarece s-a obisnuit ca parintele sa hotarasca mereu in locul sau. Atitudinea dominatoare il face pe copil sa ii asculte mereu pe parinti. Este posibil insa ca in absenta adultilor comportamentul sau sa se schimbe radical. El va fi riguros si perfectionist, dominat de teama ca ar putea gresi.

Comportamente de tip hiperprotector

Parintii care manifesta astfel de comportamente iau frecvent decizii in locul copiilor, ferindu-i de orice consecinta negativa pe care ar putea sa o aiba comportamentele acestora din urma. Orice situatie prin care trece copilul este apreciata in mod exagerat ca prezentand un potential pericol. Astfel de parinti vor evita sa implice copiii in activitati noi, neplanificate.Ca urmare a acestui tip de comportamente parentale, copilul nu va invata cum sa depasesca situatiile dificile, deoarece nu s-a confruntat cu astfel de situatii. El va fi dependent de cei din jurul sau si incapabil sa ia decizii de unul singur. Separarea de parinti ii provoaca neliniste, iar in grupul de covarstnici este retras si fara initiativa.

Comportamente de tip permisiv

Parintii care manifesta astfel de comportamente nu formuleaza reguli si limite pentru copil, sau, daca sunt formulate, nu sunt puse in aplicare. Copilul nu experimenteaza urmarile (consecintele) logice si naturale ale propriilor comportamente. Recompensele sunt impredictibile si sunt oferite fara a fi legate de un comportament dezirabil al copilului. Adultul evita sa adreseze copilului orice fel de cerinta.Din aceste motive, copilul nu accepta reguli si are o rezistenta scazuta la frustrare. El nu isi cunoaste limitele si poate prezenta crize de furie sau chiar comportamente agresive daca nu i se face pe plac.

Comportamente de tip perfectionist

Parintele care manifesta astfel de comportamente isi critica frecvent copilul, dar are numeroase plangeri si la adresa adultilor din jur (colegi de serviciu, vecini, persoane publice etc.). indeplineste el sarcinile copilului deoarece doreste ca totul sa fie realizat repede si bine. isi compara adesea copilul cu altii, exprimand asteptari nerealiste fata de el. Impun copilului reguli stricte de comportament.

In acest context, copiii incearca se faca lucrurile cit mai bine pentru a evita critica, dar si pentru a atrage atentia parintilor si pentru a se simti acceptati. Acesti copii nu au incredere in sine si sunt in permanenta nelinistiti ca nu se ridica la inaltimea asteptarilor parintilor.Specialistii in psihologia copilului au afirmat ca parintii nu acorda importanta necesara educatiei copilului. Un tanar are nevoie sa isi cunoasca propria personalitate si sa fie constient de pozitia pe care o ocupa in societate. Prin intelegerea exacta a elementelor care contribuie la dezvoltarea unui copil parintele poate sa controleze modul in care acesta isi formeaza personalitatea.

Parintii trebuie sa raspunda nevoilor copiilor, in special cele emotionale, care se concretizeaza in dorinta de a fi ascultati, ingrijiti si apreciati. In functie de varsta si nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea parintilor trebuie sa fie corespunzatoare.

Stiluri parentale în educarea familiei

Enescu Luminiţa Ana
Şcoala Gimnazială Nr. 3 Cugir
Ar. Şcoala Gimnazială „Ioan Mihu” Loc. Vinerea Jud. Alba

Nu naşterea ca atare te face tată,
nu purtarea în pântece te face mamă,
ci buna creştere pe care o dai copiilor

Familia are un rol esenţial în creşterea şi educarea copilului, are un rol decisiv în evoluţia socială şi spirituală a acestuia. Ea oferă primele modele ce pot deveni definitorii in formarea viitorilor adulţi. Influentele familiale trebuie să fie strâns legate de valorile morale ale societăţii şi de cerinţele sociale şi educative. Comportamentele copiilor se învaţă prin observarea unor modele în familie sau societate, iar direcţia în care va merge copilul se trasează din familie, locul unde se va forma idealul său. Acesta se formează din copilărie până la adolescenţă. Astfel când relaţiile dintre părinţi au fost armonioase, idealul adolescentului include un model care le seamănă.

Rolul familiei în educaţia copiilor este esenţial. „Familia reprezintă matricea primordială a culturii omeneşti. [...] Aici se trezesc şi încep să se dezvolte puterile latente ale sufletului personal; aici începe copilul să iubească (pe cine şi cum?), să creadă (în ce?) şi să sacrifice (cui şi ce?); aici se alcătuiesc primele temelii ale caracterului său; aici se descoperă în sufletul copilului sursele principale ale fericirii sau nefericirii lui viitoare; aici devine copilul un om mic, din care mai apoi se dezvoltă o mare personalitate sau un pungaş mărunt.”

Totul se începe şi se învaţă mai întâi în familie. Dacă copilul nu învaţă să iubească în familie, de la părinţii săi, unde va învăţa să iubească? Dacă nu s-a deprins încă din copilărie să caute fericirea tocmai în fericirea reciprocă, în ce porniri rele şi vicioase o va căuta când va ajunge la vârsta maturităţii? Copiii preiau totul şi imită totul**….**

Un copil care nu a primit o educaţie corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viaţa în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaţionale, complexele, fluctuaţiile sentimentale şi toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecinţă a unei educaţii familiale defectuoase. Greu va înţelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate şi altele asemenea, cineva crescut de nişte părinţi care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecţiune. Se va adapta greu. Responsabilitatea unui părinte în ceea ce priveşte educaţia copilului său este una uriaşă. În mare parte cazurile de neadaptare socială, depresie, dependenţă, delicvenţă, perversiune, sinucideri, din rândul tinerilor (şi nu numai), au ca substrat lipsa educaţiei familiale corecte, sănătoase.

Stilurile parentale sunt foarte importante pentru dezvoltarea personalităţii copilului. Prin stil parental putem înţelege modul in care ajungi sa te comporţi, in calitatea de părinte cu propriul tău copil. Din punct de vedere psihologic, pana in prezent au fost descoperite patru stiluri parentale.

1.Stilul autoritar se axează pe măsuri aspre de disciplina. Cu alte cuvinte, copilul ce provine dintr-o familie cu părinţi ce adopta un astfel de stil se va confrunta cu sentimente de anxietate, frustrare si teama si va reuşi destul de greu sa gestioneze situaţii limită. Părinţii care se încadrează in acest stil nu dau dovada de afecţiune si considera ca dovezile de iubire nu înseamnă nimic altceva decât demonstrarea slăbiciunii părinţilor in fata copilului.

2.Stilul neglijent este contrariul stilului autoritar. Aceşti părinţi sunt într-atât de nepăsători încât nimic din ceea ce ar face copilul respectiv nu i-ar sensibiliza, rămânând stingheri atât in fata lucrurilor pozitive, cat si in fata celor negative. Si de aceasta data personalitatea copilului ar putea fi influenţată, putând cădea foarte uşor prada capcanelor vieţii.

3.Stilul permisiv al părinţilor se deosebeşte de cel autoritar prin faptul ca propriului copil ii este permis de aceasta data sa facă tot ceea ce doreşte, fără a fi restricţionat in vreun anume fel. Întrucât relaţia cu proprii părinţi este foarte buna, copiii pot rămâne ataşaţi de părinţii lor vreme mai lunga de timp, având probleme de independenta.

4.Stilul competent îmbină o serie întreagă de lucruri pozitive. Mai înainte de toate, părinţii din stilul competent sunt mai ataşaţi de proprii copii, arătându-le de nenumărate ori dovezi de iubire. In acelaşi timp, părinţii ce aparţin acestui stil de creştere pot da dovada de seriozitate, având anumite aşteptări ce pot fi receptate bine de copil. Nu adopta masuri dure drept modalitate de disciplina, însa se pot face înţeleşi de copii in toate solicitările lor.

Stilurile familiale pun accentul mai mult pe funcţia de socializare a familiei şi se referă la

păstrarea şi transmiterea valorilor tradiţionale, a modurilor de acceptare a regulilor sociale impuse, a atmosferei generale specifice familiei. Stilul poate fi imprimat de calităţile instinctiv-pulsionale (în care calităţile biologice, aspectul vestimentar, maniera de exteriorizare a intimităţii sunt reprezentative); alteori poate domina motivaţia economică (asigurarea unui confort material deosebit: casă, maşini, obiecte de lux), în alte cazuri spiritualitatea impune tuturor membrilor un orizont înalt, dominat de valorile moral-cultural-religioase .

Familia reprezintă mediul care influențează în mod direct dezvoltarea copilului. Părinții trebuie să știe că prin implicarea în educația și formarea copilului, pun bazele de care acesta are nevoie pentru a se dezvolta și a-și construi un viitor de succes.

Bibliografie:

Goleman, D. – Inteligenta emoţionala,Ed. Curtea Veche, Bucureşti, 2001

Cosmovici, A.-Psihologie generală, Ed. Polirom, Iaşi

Alina Moise, psiholog clinicean-,,Consecinţe ale stilurilor parental-familiale în adaptarea adultului la socialul contemporan” surs https://eusuntalinarea.wordpress.com

DESPRE IMPORTANȚA CELOR 7 ANI DE ACASĂ

PROF.ENGI MARTA ILDIKO
GRĂDINIȚA PP PECICA, JUDEȚUL ARAD

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

În „cei șapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale lor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani!). Munca făcută cu măsură (“Să pregătim masa”; „Să măturăm și să ștergem praful împreună”; „Să sortăm fructele/legumele”; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele” „Să facem împreună gogoși/plăcinte!”). Aici cuvântul cheie este ”împreună”. Părintele trebuie să-și facă timp să se ocupe și de copil să găsească anumite lucruri, activități care să le desfășoare împreună și în acel timp să-i dea copilului toată atenția.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. De asemenea, acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. E bine să fie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus şi să nu i se facă observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Bineînţeles că bunele maniere sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă”.

BIBLIOGRAFIE:

Jávorné dr.Kolozsváry Judit, Pázsikné Szilágyi Gabriella, Stöckert Károlyné, Szalontay Judit, Viilányi Györgyné, W.Mikó Magdolna : Tág a világ- Háttérkalauz szülőknek, óvodapedagógusoknak, Nemzeti Tankönyvkiadó, Budapest 2004.

Gheorghe Schwartz, dr. Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan : Psihologia copilului, Editura Universității ”Aurel Vlaicu” Arad, 2007.

Importanţa celor „şapte ani de acasă”

Prof. înv. primar Enuţă-Ştefan Ionica
Şcoala Gimnazială Nr. 17, Galaţi

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia şi realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să pară uşor de respectat. Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului deoarece el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani.

La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. De aceea îi vom prezenta diferite întâmplări/poveşi de unde vom desprinde comportamente pozitive. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, dar asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice. Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani, copilul începe să fie capabil să împartă jucăriile, îşi dezvoltă simţul binelui şi al răului, este conştient când face un lucru bun sau un lucru rău, observă reacţiile părinţilor în faţa comportamentului său ("mă ignoră sau îmi acordă atenţie"), apreciază recompensele, dar conştientizează şi semnificaţia pedepsei. Acum este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să i se dezvolte mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. El trebuie încurajat să se exprime, să fie lăsat să termine ce are de spus, să nu i se facă observaţii în public deoarece nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt. Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră. Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

În „cei şapte ani de acasă” e bine să fie susţinute micile pasiuni ale copiilor şi să le fie încurajate aptitudinile: de a cânta, de a picta, de a colecţiona diferite obiecte, de a face sport. Dar este şi mai bine să li se solicite ajutorul în treburile mai uşoare ale casei (chiar începând cu vârste mici, de 4-5 ani). Munca făcută cu măsură ("Să pregătim masa"; „Să măturăm și să ștergem praful împreună"; „Să sortăm fructele/legumele"; „Să adunăm și să distribuim la locul lor: jucăriile, cărțile, hăinuțele" „Să facem împreună gogoși/plăcinte!") este de mare folos, dă sănătate fizică şi psihică.

Cea mai preţioasă recompensă pentru copil nu este cea materială (dulciuri, jucării, bani), ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună. De aceea, este important să îl lăudăm ori de câte ori se dovedeşte bine crescut. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă. Expresia "Cei şapte ani de-acasă" defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată "culmea achiziţiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Cei şapte ani de acasă!

Epure Alina
Liceul Teoretic „ Ion Gh. Roşca”
Osica de Sus, Olt

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului.

Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, să citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitiva etc.

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial“, în care dragostea ocupă primul loc.

Ca şi adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veşnică încordare.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Ei sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Un copil manierat se va descurca mai bine în relaţiile sociale şi se va simţi mai confortabil în prezenţa celorlalţi decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de-acasă. Probabil că cea mai bună modalitate de a-l obişnui cu bunele maniere este să fiţi voi, părinţii, un bun model pentru el. Începe să îl înveţi lucrurile simple încă de la vârsta fragedă: să salute, să spună "te rog" şi "mulţumesc". Dar buna creştere nu trebuie să se oprească aici. Bunele maniere îi modelează comportamentul în societate şi îl învaţă ce înseamnă respectul. Iar copiii respectuoşi vor fi trataţi cu respect.

A-l învaţa bunele maniere este un proces zilnic, care va dura în timp şi vei avea multe ocazii să îl îndrumi în direcţia corectă. Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului.

Se pot creiona, evident, generalizări, care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” :

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni.Şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate componentele de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. "Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite.

Bibliografie:
Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti;
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti;
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi;
Vrăsmaş, E., (2002), *Consilierea şi educaţia părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti;
www. didactic. ro .

Cei șapte ani de acasă
Importanța timpului petrecut alături de copil – darul cel mai prețios al părinților

Nicoleta Epure, prof. înv. primar
Școala Gimnazială Dimitrie Sturdza, Tecuci, jud. Galați

Timpul petrecut cu copilul este într-adevar **lucrul cel mai prețios** pe care i-l oferiți: deoarece a sta cu el înseamna a-i acorda interes, afecțiune, stabilitate și a fi o familie cu adevarat; nu jucăriile și alte daruri, ci petrecerea timpului împreuna este cu adevărat valoroasă pentru copil. A fi un părinte bun înseamna a fi un părinte implicat, prezent în viața de zi cu zi a copilului…

Familia este grupul intim, afectiv, ce oferă membrilor săi relații profunde de apropiere și sprijin. Sau așa ar trebui să fie… Din păcate, în lumea agitată de astăzi, în multe familii, membrii săi, deși atât de apropiați fizic, sunt atât de departe emoțional unul de altul; fiecare își are colțul său și se preocupă de ale sale. Vă adunați cu toții seara în casă, însă nu vă simțiți conectați unul la altul. Unitatea familială atât de prețioasă este greu de creat, deoarece fiecare vă lăsați acaparați de propria viață și uitați să fiți cu adevărat împreună, să vă petreceți timpul împreună, nu doar unul lângă altul!

Petrecerea timpului împreună oferă **siguranța și stabilitatea emoțională.** Copilul trăiește sentimentul de siguranță prin intermediul familiei, a rutinei și activităților familiale. Timpul petrecut cu copilul regulat, indiferent de activitatea propriu-zisă, îi oferă acea stabilitate de care are nevoie. Fie că stați de vorbă pur și simplu, fie că jucați un joc, fie că mergeți în oraș, fie că faceți împreună sarcini casnice, fie că luați masa și chiar vă uitați la un film – orice activitate împreună este prețioasă pentru copil. Se pune accent pe petrecerea timpului calitativ – a te implica și a vorbi cu copilul, nu doar a sta împreună în fața TV-ului; însă chiar și aceasta din urmă este valoroasă pentru sentimentul de stabilitate familială.

Pentru a fi o influență pozitivă în viața copilului, pentru a-i **transmite valori și atitudini**, trebuie să fiți o prezență activă în viața sa de zi cu zi. Așadar, trebuie să petreceți timp cu copilul: un părinte ocupat, pe care copilul îl vede doar câteva minute înainte de ora culcării, nu este o prezență activă și nu poate influența prin propriul exemplu formarea copilului! Activitățile împreună ca parte a rutinei familiale asigură că rămâneți în viața copilului, că el nu se îndepărtează emoțional de voi, de familia sa, în special odată ce își creează un grup de prieteni și are din ce în ce mai multe activități proprii.

Timpul petrecut cu copilul **arată apreciere.** Petrecând timpul împreună cu el, îi arătați copilului că este cu adevărat important pentru voi și că este o prioritate în viața voastră. Îi arătați că îl apreciați și că sunteți interesați de el și de viața sa. Nu trebuie să găsiți mereu activități interesante sau distractive: cel mai important este să stați cu el și să îl întrebați despre viața, gândurile, emoțiile sale. Să îl sprijiniți și să fiți acolo, lângă el, când are nevoie de cineva care să îl asculte. Când vă vede mult prea ocupați și observă că îl ascultați doar cu o ureche, fiind distrași de treburi, copilul se simte prea puțin apreciat – el vede că aveți clar o altă prioritate. Așadar, fiți pur și simplu acolo, o prezență activă și care ascultă ce are copilul de spus, care poate și vrea să lase deoparte un timp treburile, pentru că treaba cea mai importantă a părintelui este ocrotirea și sprijinirea copilului.

Timpul petrecut cu copilul, așadar, nu înseamnă să căutați neaparat activități speciale și distractive: înseamnă doar a sta cu el și a-l asculta și a-i vorbi; **a fi accesibil**, lăsând deoparte din cand în când restul preocupărilor. Înseamnă a-l implica când faceți treaba în casă, a vă uita împreună la un film, dar și a vă juca acasă împreună – aceasta și pentru voi. Jucându-vă cu copilul nu numai că vă reconectați și apropiați, vă permiteți să vă mai relaxați și să vă simțiți bine măcar o perioadă! A fi constant adultul serios și ocupat nu face bine nimănui – iar copilul este cel care vă poate scoate din stresul și plictiseala maturității oferindu-vă clipe de veselie… În orice caz, cu mult mai important și prețios este să petreceți clipe împreună zi de zi, în loc să petreceți împreună doar o zi la sfârșitul săptămânii, mai prețioase sunt momentele de relaxare în care vorbiți vrute și nevrute decât rarele momente în care îl duceți într-un loc distractiv… Părintele trebuie să fie o prezență constantă în viața copilului, care îi oferă siguranță și stabilitate. Sigur, în weekend vă puteți petrece mai mult și mai bine timpul cu copilul, însă încercați să fiți prezenți în viața sa și în rest…

Timpul petrecut cu copilul înseamnă **sprijin**– orice persoana, indiferent de vârstă, are nevoie de o persoană apropiată pe care să se poată baza, care să o asculte și sprijine. Cu atât mai mult are nevoie copilul de sprijin – atât emoțional, prin sentimentul că este apreciat și ascultat, cât și practic, prin ajutorul acordat, prin încurajare și susținere. A-i arata copilului că sunteți mereu acolo, că poate să apeleze la voi pentru sfat, dar și pentru ajutor practic, este foarte important. Iar dacă nu stați cu el, nu vorbiți cu el, nu vă interesați de activitățile lui, nu vă implicați, atunci nu îi arătați că sunteți acolo pentru el!

Nu puteți compensa timpul petrecut cu copilul prin daruri: părinții ocupați până peste cap se simt des atât de vinovați, încât îi cumpără copilului multe cadouri, îl duc în weekend în locuri frumoase și îi permit să facă cam tot ce dorește. Acestea, însă, nu reprezintă ceea ce este cu adevărat valoros: ci timpul de zi cu zi, acele momente, chiar scurte, petrecute zilnic împreună, acea rutină a vieții de familie, care îi arată că sunteți conectați, împreună. A încerca să compensezi lipsa și neimplicarea prin multe daruri și o atitudine permisiva nu numai că poate avea efecte dăunătoare educației (copilul și-o poate lua în cap): acestea nu îi oferă decât bucuria de moment – dar copilului îi lipsește apropierea reală, stabilitatea, prezența implicată a părintelui său. Așa că încercați să îi oferiți o bucată din timpul vostru zilnic, în loc să încercați să compensați într-o zi liberă ducându-l la plimbare! La urma urmei, oricât de ocupați ați fi, familia este prioritatea!

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. invatamantul primar:ERDELYI MARCELA-CLAUDIA
LICEUL TEHNOLOGIC NR 1 DOBRESTI,JUD.BIHOR

„Copilul este o frântură a vieţii neîntinate, este o floare deschisă luminii, este un îndemn la simplitate şi frumuseţe.În el vorbeşte frântura de cer dată omului odată cu începutul.” (Ernest Bernea)

Familia este „ piatra de temelie’’ de la care pleacă orice individ , o rampă de lansare în viața cotidiană, în orice tip de societate. În toate timpurile , familia a ocupat locul cel mai de preț în sufletul fiecărei persoane ,insuflându-i valorile morale .

În cadrul familiei un individ își primește educația și anume „ Cei șapte ani de acasă” cu care , mai târziu, va ieși în societate.Acel individ va fi o persoană asemănătoare celor care l-au educat, de cele mai multe ori aceste persoane fiind părinții individului sau familia acestuia .El va căpăta din trăsăturile celor care l-au educat și l-au învățat să se comporte în societate. O familie îți modelează psihicul și te ajută să depășești piedicile din calea fericirii tale.

„Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii șapte ani de viață, atunci când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său.

Părinții trebuie să se străduiască să dea dovadă de o moralitate ireproșabilă, de integritate și educație aleasă, fiind formatorii unei generații, ca astfel copiii să-i poată urma avându-i ca model. „ În educația copiilor, mai întâi de toate trebuie să ne educăm noi înșine. Evident, căldura din familie educă mult mai bine decât orice cuvinte și dimpotrivă , cuvintele anoste ale părinților obțin efectul contrar.”

Educaţia morală trebuie să urmărească obiectivul de a forma la copil un fel de a fi care să-i dea o tărie sufletească, care să-i formeze o comportare onorabilă în familie, la şcoala şi în colectivul de prieteni în mijlocul cărora trăieşte. Această comportare morală se poate eticheta cu denumirea de conştiinţă socială superioară. Educaţia morală a copiilor în familie se formează prin cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de lucrurile încredinţate. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinţii le spun copiilor ce e bine şi ce e rău, ce e drept şi ce e nedrept, ce e frumos şi ce e urât în comportamente. Aceste noţiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său şi a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg şi prieten. Formarea conştiinţei morale naşte sentimentul datoriei, sentimentul de cinste şi coeziune între membrii familiei.

Educaţia morală nu se limitează doar la străduinţa de a avea un copil cu idei juste şi umanitare. Copilul nu trebuie instruit doar să cunoască sentimentele morale, ci trebuie să le şi aplice în viaţă, sub influenţa împrejurărilor exterioare, sub influenţa educaţiei familiale şi culturii căpătate în şcoală, să-şi formeze personalitatea sa morală. În evoluţia psihică a copilului trebuie să se simtă călăuza educativă a părinţilor. Treptat, el trebuie să ajungă la o oarecare independenţă de gândire şi simţire încât la vârsta şcolară, intrând în contact cu colectivul de colegi şi profesori, el capătă noi obligaţii sociale.

Climatul familial este sinonim cu atmosfera sau moralul familiei. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Influenţele educative exercitate de părinţi depind în mare parte de sensul pozitiv sau negativ al acestuia. Astfel că, achizitiile psiho-comportamentale realizate de copii sunt influenţate de climatul familial. S-a demonstrat că aceleaşi influenţe educative pot avea efecte diferite asupra copiilor, în funcție de climatul familial în care acestea se exercită.

Familia trebuie să fie un colectiv sănătos, adică în componenţa sa să existe toţi membrii care alcătuiesc în mod normal un asemenea colectiv (doi părinţi), între aceştia să fie relaţii de înţelegere, respect, întrajutorare, să trăiască în deplină armonie, să ducă o viaţă cinstită, onestă. Opiniile celor doi părinţi referitoare la copil trebuie să fie convergente, iar părinţii trebuie să fie un bun exemplu având în vedere cât de puternic este spiritul de imitaţie la copii.

În comparaţie cu familia cu un singur copil, familia cu mai mulţi copii reprezintă un mediu educativ mai bun. Dacă copilul este singur la părinţi el tinde să fie mofturos, egoist, capricios datorită părinţilor care doresc să-i faca toate poftele. În familiile cu mai mulţi copii, afecţiunea părinţilor se îndreaptă către toti copiii. Părinţii trebuie să aibă o autoritate asupra copilului. Această autoritate nu trebuie obţinută cu ajutorul pedepselor sau a violenţei şi nici printr-un exces de bunatate şi satisfacerea oricărei dorinţe.

A educa un copil nu este un lucru atât de uşor. Unii părinţi, având concepţii învechite, cred că ei ştiu cel mai bine să-şi educe copilul, neacceptând sfaturi din exterior. În prezent, există o mulţime de cărţi, filme şi emisiuni special realizate pentru îndrumarea pedagogică a părinţilor.

De cele mai multe ori atunci când întâlnim o persoană căreia bunele maniere îi lipsesc cu desăvârșire, spunem despre ea ca nu are cei șapte ani de acasă. Tu, ca părinte, cu siguranță nu îți dorești un copil despre care s-ar putea face o afirmație similară și de aceea trebuie să te implici în formarea caracterului său în acești șapte ani.

ACTIVITATE APLICATIVA :,,DIN SUFLET PENTRU MAMA!”-8 MARTIE 2018

8 MARTIE -2018
La mulți ani!

PROF.INV.PRIMAR:ERDELYI MARCELA-CLAUDIA
LICEUL TEHNOLOGIC NR.1 DOBRESTI ,JUD. BIHOR

UN MOMENT DE NEUITAT! (Activitate extraşcolară)

Prof.înv. primar: EREMIA MADICA

Şc. Gimn.DUMITRA,Jud. Bistriţa-Năsăud

8 Martie
La mulţi ani!

8 MARTIE- Ziua Femeii

Ziua Internaţională a Femeii (denumită generic **Ziua Femeii**) este sărbătorită anual la data de 8 Martie .

Zilele de 1 Martie si 8 Martie sunt dedicate zilei mamei, respectiv zilei femeii**.** Cu ceva timp înainte copii pregătesc cadouri – multe dintre ele lucrate manual – soţii se gîndesc la soţii, prietenii la prietenel lor, iar iubiţii la iubitelor lor .Unii le cumpără şi le dăruiesc cadouri, cadouri care au darul de a le reami cât de importante sunt ele, femeile, în viaţa lor. Şi chiar femeile işi dăruiesc unele altora mici cadouri si atenţii – lucruri de mână in general – care au fost realizate cu drag, şi de asemenea tot cu drag sunt oferi

Elevii Şcolii Gimnaziale Dumitra au hotărât să serbeze Ziua Femeii in stradă , oferind doamnelor domnişoarelor flori. Fetele si baieţii de la Şcoala noastră , îndrumati de doamna profesoară Măierean Carmen şi doamna învăţătoare Eremia Madica , au iesit în ziua de 8 Martie 2017, pe străzi, pentru a le ura doamnelor si domnişoarelor "La mulţi ani!" de Ziua Femeii. Elevii au împărţit lalele şi zâmbete, iar femeile se rusinau, mulţumindu-le. Toate femeile care străbat straduţa dinspre şcoala au lalele în mâini zâmbesc, oarecum surprinse. O simplă urare spusă de elevi, când întind floarea, iar femeile se bucură. ...... de ziua lor, au primit o surpriză neaşteptată.

De 8 martie, e simplu să fii femeie în România! Poliţiştii te trag pe dreapta pe străzile din centru, da nu pentru a-ţi cere permisul de conducere, ci pentru a-ţi ura "La mulţi ani!" şi pentru a-ţi dărui o floare. Chiar şi şoferiţele care nu poartă centura sunt iertate astăzi..

Ziua de 8 Martie este cunoscută în întreaga lume ca sărbătoarea Internaţională a Femeii. Luna martie este prima lună a primăverii ,când toată natura renaşte şi razele soarelui încep să ne încălzească sufletele. Dacă evenimentul coincide, ca perioadă din an, cu un nou început, semnificaţiile acestuia sunt legate şi de lupta femeilor pentru dobândirea unor drepturi, confundându-se ulterior cu o sărbătoare a mamelor în ţările din fostul bloc sovietic.

Văzând bucuria din ochii elevilor şi a doamnelor care au primit flori, am hotărât împreună cu elev ca acest gest început astăzi să devină o tradiţie pentru elevii şcolii noastre.O floare, un zâmbet! Ce frum sună! În anul şcolar viitor vom mobiliza mai mulţi elevi să participe la eveniment.Ne mândrim cu activitatea noastră şi mulţumim elevilor şi părinţilor acestora ,pentru că ne-au susţinut şi ne-au ajutat s organizăm.

Părinți educați, copii fericiți

prof. înv. primar Eva Felicia
Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri”, Săbăoani, Neamț

Zi de zi viața ne pune în diferite ipostaze cărora trebuie să le facem față. copilul, încă de mic este educat și pregătit pentru a face față provocărilor de tot felul. El este rodul unui ansamblu de influențe educative care în primii ani sunt meritul părinților. Aceștia formează copilului primele deprinderi, competențe și-i imprimă un stil de comportament prin acțiunile educative consecvente, permanente și de durată. Copilul a fost și va fi oglinda părinților. În funcție de cât de bine va ști părintele să-l educe, cu atât acesta va fi capabil să acționeze conform cu respectarea normelor societății, vieții în general, adaptate timpului, valorilor promovate, credințelor, idealurilor personale, sociale.

Rolul de părinte presupune responsabilitate. Acesta trebuie să se formeze la școala vieții pentru a lua deciziile cele mai potrivite pentru copilul său în funcție de o serie de factori obiectivi, dar și subiectivi. Un părinte educat va forma un copil educat. Un copil educat va fi fericit căci va ști întotdeauna cum să acționeze în funcție de principii, norme, reguli etice, morale.

Există o serie de linii directoare către care părintele trebuie să se orienteze. Copilul ia contact cu cei din jur și trebuie să știe să se comporte în diverse situații. Experiența părinților și maniera în care reușesc să ghideze copilul, va contura un gen de comportament adaptat situațiilor reale. Expunerea copilului în situații concrete în care acesta trebuie să adopte un anumit comportament, explicarea faptelor, consecințelor pozitive și negative, antrenamentul vor duce la cimentarea unui stil comportamental.

Situațiile ce impun anumite reguli de comportament civilizat sunt de exemplu:

-salutul- exprimă cartea de vizită și prima impresie ce o lasă persoana;

-comportamentul în diferite situații publice trebuie adaptat și copilul obișnuit să acționeze în consecință, va fi apreciat, bine primit de ceilalți: pe stradă, într-un mijloc de transport în comun, într-o instituție publică, într-o locuință privată;

-stil comunicativ-limbajul verbal, nonverbal și paraverbal vor însoți copilul oriunde și va trebui „să aibă în mânecă” vocabularul potrivit și registrul emoțional adaptabil;

Părintele bine intenționat va adopta cu tact fiecare situație de viață și va pregăti copilul cu pași mici și clari pentru alinierea comportamentului corespunzător situației date. Empatizând, părintele va ști cum să construiască în mintea copilului un sistem de reguli bine conturat și totodată va ști să sădească dorința de a le respecta, motivația pentru alegerea cea mai bună. Comporamentul civilizat își pune pecetea și ce este format în „cei șapte ani de-acasă” va da roade: bune sau rele. Într-un material roditor școala va putea zidi mai departe cu ușurință și nu va întâmpina rezistența unui comportament dezirabil, eventual greu de modelat.

Părintele ce vrea să formeze competențe sociale potrivite copilului său va pune bazele unui zâmbet către lume și al lumii către sine. Cei șapte ani de-acasă stau în registrul social al fiecăruia dintre noi.

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

P.I.P. Făcăleţ Daniela
Şcoala Gimnazială nr. 2 Comarnic

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Când vorbim despre cei 7 ani de acasă, ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună „mulţumesc”, „te rog”, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil, familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul, familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate, cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie, se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socio-culturală a ţării sale. În familie, se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară, educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

Dr. Augusto Cury ne spune că în ziua de azi nu ajunge să fim părinţi buni, ci trebuie să devenim părinţi inteligenţi. Pentru aceasta ne vorbeşte despre *şapte deprinderi* ale "părinţilor buni“şi cum trebuie transformate ele de către "părinţii inteligenţi":

Părinţii buni dau cadouri, părinţii inteligenţi dăruiesc propria lor fiinţă;

Părinţii buni alimentează corpul, părinţii inteligenţi alimentează personalitatea;

Părinţii buni corectează greşelile, părinţii inteligenţi îşi învaţă copiii cum să gândească;

Părinţii buni îşi pregătesc copiii pentru aplauze, părinţii inteligenţi îşi pregătesc copiii pentru eşecuri;

Părinţii buni vorbesc, părinţii inteligenţi dialoghează ca nişte prieteni;

Părinţii buni oferă oportunităţi, părinţii inteligenţi nu renunţă niciodată.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.

EDUCAŢIA ÎN FAMILIE – CARACTERISTICI, DIFICULTĂŢI ŞI SOLUŢII

(Studiu de specialitate)

Prof. FÂLFĂE IOANA, Grădiniţa Nr. 2 Cerneţi – Mehedinţi

Afirmaţia lui Pestalozzi conform căreia „ceasul naşterii copilului este ceasul începutului educaţiei sale” pare astăzi pe deplin firească, după cum sintagma „familia este prima şcoală a omenirii” nu mai are nevoie de argumente. La aceste idei, care pun în evidenţă primordialitatea şi prioritatea în timp a familiei între factorii educativi, am mai putea adăuga şi pe cea cu privire la caracterul continuu al educaţiei în familie, ştiut fiind că părinţii acţionează educativ asupra copilului toată perioada cât acesta este membru al familiei chiar după ce o părăseşte (prin căsătorie), prin sfaturi, îndemnuri, îndrumări etc.

De altfel rolul de educatori, care li se atribuie părinţilor, îşi află temeiul în însăşi etimologia cuvântului „educaţie”, care în limba de origine (latină) înseamnă „hrănire”, „creştere”, „scoatere din”, „formare”. Aşadar, întrucât părinţii realizează toate aceste valenţe (sensuri) ale educaţiei, sunt educatori. Desi8gur că sensurile primare ale cuvântului educaţie au fost cu timpul „înnobilate”, educaţia însemnând astăzi „hrănire”, „creştere”, „formare” spirituală. Dar şi acestea sunt tot atribuţii ale familiei.

În urma acestei afirmaţii se naşte întrebarea: este pregătită şi aptă familia spre a-şi îndeplini cu competenţă aceste atribuţii? Pentru a ne putea pronunţa, să încercăm să clarificăm sensul conceptului competenţă, recurgând la dicţionarele în uz. Astfel competenţa este sinonimă cu „pregătire, pricepere, autoritate”, sau este definită ca „o capacitate… rezultată din cunoştinţele, deprinderile, priceperile, aptitudinile şi trăsăturile temperamental-caracteriale de care individul dispune în vederea îndeplinirii funcţiei sociale cu care este învestit”. În urma acestor precizări, răspunsul nostru cu privire la competenţa familiei în materie de educaţie nu poate fi decât parţial afirmativ. Căci, dacă mulţi dintre părinţi au aptitudini şi trăsături temperamental-caracteriale necesare muncii educative, nu acelaşi lucru se poate afirma cu privire la cunoştinţele, priceperile şi deprinderile presupuse de o asemenea activitate. Ar putea rezulta de aici că părinţii nu pot şi nu trebuie să-şi îndeplinească atribuţiile de educatori? Nicidecum! Căci carenţele în domeniul cunoştinţelor, priceperilor şi deprinderilor necesare acestei activităţi pot fi şi sunt compensate prin munca pe care educatorii de profesie (educatoare, învăţători, profesori) o desfăşoară în vederea iniţierii lor în probleme de educaţie, prin conferinţe, expuneri, consultaţii etc. de asemenea, mass-media poate face serioase servicii familiei prin instituirea unor rubrici permanente în ziare, reviste, emisiuni TV. Pe aceeaşi linie de preocupări, tipărirea unor lucrări („livre de poche”) dedicate acestei teme ar fi binevenită, iar editarea unui *Dicţionar al educaţiei în familie*, în genul celui tradus cu ani în urmă din limba franceză, ar fi, de asemenea, de reală utilitate. Aşadar, există surse şi resurse care pot şi trebuie valorificate în vederea sprijinirii familiei în pregătirea sa pentru această importantă activitate de mare responsabilitate socială. Nu putem încheia consideraţiile cu privire la amendamentele şi optimizările ce se impun în acest domeniu, înainte de a mai face o propunere cu caracter de sugestie: introducerea în planurile de învăţământ al liceelor de toate tipurile a unei discipline (fie şi facultative) pe care am denumi-o metaforic (neavând un titlu adecvat la îndemână) „Ştiinţa şi arta de a fi părinte”.

Dacă vom desfăşura activitatea educativă din familie în raporturi de complementaritate cu cea desfăşurată de şcoală, carenţele sesizate mai sus se vor estompa. Fără îndoială că şi familia contribuie la educarea integrală a copiilor, realizând toate componentele educaţiei (intelectuală, fizică, estetică, morală, tehnică), însă şcoala dispune de un cadru special şi de un personal specializat în acest scop; familia nu dispune de asemenea mijloace. Rolul ei se reduce în a crea copilului condiţiile necesare şi un climat adecvat studiului individual la disciplinele prin care se realizează educaţia integrală. Dintre componentele (dimensiunile) acesteia există una în realizarea căreia familia are rolul de „vioara întâi”: aceasta este *educaţia morală.* Desigur că aceasta nu se va realiza în familie prin lecţii sau conferinţe, ci prin atmosfera creată şi prin exemplul personal al părinţilor (şi al celorlalţi membri ai familiei). Valori morale ca cinstea, omenia, sinceritatea, demnitatea, hărnicia, spiritul adevărului şi al dreptăţii au ca „manuale” însăşi persoana părinţilor, iar ca „lecţii” comportamentul lor de fiecare zi. Prin acesta se aşează „fundamentul” educaţiei morale, fără de care grădiniţa, şcoala sau liceul nu vor putea construi (clădi) edificiul educaţiei morale, oricât de ingenios ar fi concepute şi de măiestrit realizate lecţiile de etică.

Carenţele competenţei părinţilor în domeniul educaţiei, de care am amintit în rândurile de mai sus, pot fi compensate şi prin climatul afectiv care există în familie şi care nu poate fi întâlnit în nici una din instituţiile de învăţământ. Iar acesta are o deosebită valenţă formativă, mai ales când este vorba de educaţia morală.

Şi, întrucât aceste consideraţii apar într-o revistă care circulă mai ales în rândul cadrelor chemate să realizeze educaţia instructiv-educativă ca şi în lumea părinţilor cu copii preşcolari, considerăm util şi necesar să mai subliniem o idee căreia am cuteza săi acordăm valoare axiomatică: puterea (importanţa) educaţiei în familie se află într-un raport invers proporţional cu vârsta copiilor. Ceea ce înseamnă că părinţii care au copii de vârsta preşcolară vor trebui să acorde importanţă sporită educaţiei acestora, alocându-i mai mult timp şi mai multă atenţie.

Uneori apar în familie şi probleme de educaţie care depăşesc posibilităţile acesteia de a le rezolva. În aceste cazuri părinţii se vor adresa fie educatorilor de profesie (educatoare, învăţător, profesor-diriginte), fie – în cazuri speciale – medicului, psihologului, logopedului, pe care grădiniţa ori şcoala îi vor recomanda.

În finalul acestor consideraţii prin care am dorit să sensibilizăm părinţii asupra câtorva probleme de educaţie în familie, încercând şi câteva soluţii, am mai dori să recomandăm părinţilor (care dispun de timpul necesar) două lucrări pe teme de educaţie în familie. Este vorba despre cartea pedagogului ceh I. A. Comenius, Şcoala maternă, şi de cea a pedagogului elveţian I. H. Pestalozzi, *Cum îşi învaţă Gertruda copiii* (traduse în limba româna). Lectura lor le-ar putea fi de folos, nu numai prin soluţiile date la problemele de educaţie pe care le au cu copiii, ci şi prin sugestiile pe care le conţin.

BIBLIOGRAFIE:

1. COSTEL PETCU – *Elemente de cultură filozofică, logică şi psihopedagogică*, Ed. Eminescu, 1999
2. PAUL POPESCU NEVEANU – *Psihologie,* Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1990
3. MIELU ZLATE, TINCA CREŢU, IOAN NICOLA - *Pedagogie şcolară*, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti,1980

CARACTERUL SE FORMEAZA PRIN EDUCATIE

Prof. înv. primar, Farcaş Gabriela – Mirela
Şcoala Gimnazială „Traian lalescu„ Cornea

În procesul educativ, realizat atât în şcoală cât şi în familie, copiilor tebuie să li se formeze acele trăsături pozitivecare le sunt necesare pentru a obţine succese în muncă şi pentru a avea o comportare morală şi disciplinată. Trăsăturile de caracter care exprimă atitudinea omuli faţă de muncă sunt: sârguinţa, atenţia, punctualitatea; faţă de sine: modestia, simţul de răspundere, atitudinea autocritică; faţă de alţi oameni: delicateţea, compasiunea, sentimentul tovărăşiei, spiritul de colectiv. O importanţă deosebită în viaţa omului o au acele trăsături volative de caracter ca: fermitatea, curajul, perseverenţa, răbdarea, spiritul de iniţiativă, independenţa, orientarea spre un scop precis.

Educarea la copii a trăsăturilor pozitive de caracter constituie una dintre sarcinile principale ale pedagogiei de aceea ,atât părinţii cât şi dascălii trebuie să ia din timp măsuri care să le dezvolte copiilor acele însuşiri pozitive de caracter care de fapt constituie esenţa personalităţii şi care îşi găsesc expresia în voinţa omului şi în idealurile lui morale.

Comportarea şi acţiunile omului sunt condiţionate de caracterul lui, de aceea cunoscând caracterul elevului putem într-o oarecare măsură să presupunem cum se va comporta al într-o împrejurare sau alta.

Întrucât caracterul nu exprimă toate trăsăturile individuale, ci numai pe cele esenţiale, legate de orientarea morală şi de voinţa omului, nu putem considera că elevii din clasele mici sau preşcolarii au într-adevăr trăsături de caracter deja formate. La ei constatăm doar trăsături de caracter în dezvoltare , la unii mai pronunţate, la alţii abia conturate.

La preadolescenţi trăsăturile de caracter sunt mult mai statornice, dar la această vârstă de dezvoltare impetuoasă are loc adeseori ceea ce numim schimbare de caracter. Această schimbare se poate produce atât în sens pozitiv cât şi în sens negativ. Este de ştiut faptul că în această perioadă trăsăturile de caracter capătă o mai mare stabilitate şi nu întâmplător, elevii sunt sfătuiţi să-şi formeze o concepţie despre viaţă statornică şi un caracter puternic , care să-i ajute să obţină succese la învăţătură, să fie disciplinaţi, să ştie să treacă peste greutăţile care le stau în cale.

Dar caracterul se poate schimba la orice vârstă sub influenţa mediului înconjurător, a educaţiei şi a autoeducaţie. De aceea nu putem lua în considerare unele afirmaţii ale unor elevi din clasele mai mari , care este de multe ori susţinută şi de părinţii lor :„ Caracterul meu s-a format şi nu se mai poate schimba!„ afirmaţie total greşită deoarece şi cei mai „dificili„ copii pot fi reeducaţi dub îndrumarea unor dascăli pricepuţi şi apropiaţi de copii. Dar educarea şi reeducarea caracterului este un proces îndelungat , al cărui succes este determinat în cea mai mare măsură de priceperea dascălilor de a prevedea şi de a învinge toate greutăţile care se ivescîn diferitele etape ale dezvoltării copilului.

Există părinţi care cred în mod greşit că unele trăsături de caracter sunt date omului încă de la naştere , se transmit de la membrii familiei. Nu o dată îi auzim pe unii părinţi zicând despre copiiii lor :„ N-am ce să fac cu el, se vede că aşa s-a născut„ sau „Fata mea e un copil bun, dar băiatul nu-i reuşit – seamănă cu tată- său„.

Nenumărate exemple de îndreptare a celor mai „dificile„ caractere demonstrează că rolul principal în formarea caracterului aparţine educaţiei, că omul dobândeşte anumite trăsături de caracter în procesul vieţii.

Cu toate aceste nu putem nega complet rolul unor elemente biologice în formarea caracterului . I.P.Pavlov , studiind fiziologia activităţii nervoase superioare , a arătat că fiecare om este înzestrat de la natură cu un anumit tip de activitate nervoasă superioară, care constituie baza fiziologică a caracterului. În funcţie de cele două procese interdependente excitaţia şi inhibiţia au apărut temperamentele: sanguin, flegmatic,coleric , melancolic .

Nu există dispoziţii naturale care să determine un copil să fie sârguincios sau leneş, egoist sau inimos, să iubească adevărul sau să spună minciuni. De asemenea , nu există o anumită dispoziţie naturală datărită căruia un copil să fie curajos sau fricos, perseverent sau delăsător. Dacă , de pildă, un copil cu temperament sanguin devine sârguincios sau leneş, acest lucru se datorează în cea mai mare măsură faptului că dacălul a ştiut sau nu să-i educe dragostea pentru muncă, voiciunea, proprie sanguinilor.

Pentru educarea caracterului există mijloace diferite , pe care părinţii trebuie să le cunoască , pentru a preîntâmpina apariţia unor trăsături negative de caracter la copii lor.

Caracterul se formează în colectiv . Colectivul dezvoltă la copii sentimentul tovărăşiei, a colectivităţii, îi determină să fie solidari în rezolvarea problemelor, bine organizaţi , siguri, mai plin de voie bună.Izolarea omului de colectiv este izvorul tuturor trăsăturilor negative de caracter.

Educând caracterul copiilor , trebuie să acţionăm asupra conştiinţei lor pe calea convingerii şi a lămuririi.Trebuie să-i obişnuim pe copii să-şi analizeze comportamentul de pe poziţii principale , în raport cu cerinţele puse în faţa lor de şcoală şi de familie. Pentru a-şi da seama de importanţa trăsăturilor pozitive de caracter, pentru a-i face să-şi dorească asemenea trăsături este bine să discutăm cu ei , dar cât se poate de simplu, căutând să evităm tonul moralizator.

În concluzie, de educaţia copiilor trebuie să se ocupe atât şcoala cât şi familia, însă rezultatele scontate nu se vor obţine decât printr-o strânsă colaborare între aceşti doi factori.

Bibliografie :

Psihologia copilului - Ursula Schiopu **Editura Didactica, 1967,**
PAVLOV, IVAN PETROVICI - Revista Psychologies Romania

Rolul familiei în educația copilului
Studiu de specialitate

Prof. înv. preşc.: Farkaş Dana
Unitatea de învățământ: Grădinița PP Nr. 11
Localitatea Timişoara, Jud. Timiş

În educarea copilului, părinții , educatorii, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Printre problemele importante ale învățământului în aceast etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregatită să activeze constant ca un factor educativ.

Factorii care influențează azi mediul educativ sunt: noua concepție care se cristalizează asupra educației, serviciul social și extinderea mass-media. Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relațiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți înțelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

Voi prezenta câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părintilor și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului.

„Familia severă”, în anumite limite, imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitatea și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu masură. Ce s-ar întâmpla în cazul în care părinții aplică copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul crește timorat cu gândul pedepsei, ascunde greșelile făcute, simte nevoia să mintă, se îndepărtează afectiv și efectiv de părinți și își caută înțelegerea și afectivitatea în altă parte. Așa se nasc „găștile “ și „bandele” de minori. Mai gravă este situația când părinții sunt împărțiți în „tabere”: unul sever și unul indulgent. Astfel se formează viitorul demagog, viitorul ipocrit, trăsături de personaliate pe care nu și le dorește niciun părinte pentru copilul său.

„Familia permisivă” stă la polul opus al familiei severe, are un climat de „puf”.Asemenea copil va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi, în timp ce părinții, doar datorii. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau, mai târziu, la locul de muncă.

„Familia rigidă” prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune. Cadrul didactic trebuie să intervină, dupa ce cunoaște situația reală, prin vizite la domiciliu, discuții cu părinții (în particular, nu în ședințe), sugerându-le cu discreție, tact și calm în ce mod și sub ce formă se poate atenua și echilibra severitatea.

„Familia libertină” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împedica maturizarea socială a copiilor, datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Punerea fermă în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relața dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictețea), toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune : „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, cazută la timp potrivit, înviorează câmpul”

BIBLIOGRAFIE:
Momanu M.,   „Introducere în teoria educaţiei”, Ed. Polirom, Bucureşti, 2002;
Dattrens R., Mialaret G., Rast E., Ray M., “ A educa şi a instrui”, Ed. Polirom, Bucureşti, 2008.

SFATURI PENTRU PĂRINȚI

Prof. Înv. Preşc. Mihaela Fătu
Grădiniţa Nr. 185, sector 5, Bucureşti

"A fi părinte este o misiune neîntreruptă, care urmăreşte atât asigurarea condiţiilor optime de trai pentru copil, cât şi instruirea şi educarea acestuia. Educaţia copilului începută în sânul familiei este continuată şi dezvoltată în instituţiile de învăţământ."

Copiii petrec majoritatea timpului în grădiniţă cu "mama 2" (doamna educatoare) care cunoaşte bine mai mulţi copii, nu doar pe unul singur ca într-o familie. Astfel "mama 2" este în măsură să dea sfaturi părinţilor referitor la proprii lor copii.

Părinţilor, pentru a întelege de ce noi îi cunoaştem aşa de bine copilul, le recomandăm o propunere: să petreacă cât mai mult timp cu copiii lor. Ştim că aceasta este şi intenţia fiecărui părinte. Cine ar fugi de clipele petrecute cu proprii copii? Dar LIPSA TIMPULUI - o realitate a lumii contemporane - îngreunează împlinirea acestei cerinţe şi implicit, afectează relaţia dintre copii şi părinţi.

Cel mai adesea, părinţii aşteaptă cu nerăbdare sfârşitul de săptămână ori, cel mai aşteptat este concediul să fie împreună cu familia. În aceste perioade se duc mai des cu copiii în parc, la film, la muzee, în excursii. Iar dacă nu se duc, ar trebui neapărat să o facă.

Alteori îşi planifică un concediu pe o plajă sau la munte, în ţară sau în afara ţării, ori organizează un circuit turistic. Întotdeauna copiii îi însoţesc şi, la final, ajung toţi obosiţi şi fericiţi că s-au distrat împreună. Oare aşa să fie?

Au stat cu adevărat părinţii cu copiii lor? Au făcut ei împreună altceva decât au făcut întotdeana: le-au dat de mâncare, i-au băgat în pat, i-au trimis la joacă?

S-a întâmplat ceva nou, ceva special, în afară de călătoria în sine? Probabil că nu. În general, părinţii consideră că dacă i-au oferit copilului activităţi noi, evenimente speciale, atunci timpul este bine folosit şi plin de lucruri bune pentru el. Ceea ce este adevărat.

Dar aceste activităţi nu sunt foarte dese prin forţa împrejurărilor şi, tot prin forţa împrejurărilor ce decurg din programul fixat (locurile de vizitat, eforturile de a găsi locuri de popas etc.), relaţia dintre părinţi şi copii nu are prea mult de câştigat.

Câteva exemple pentru a clarifica mai mult lucrurile. De obicei, în parc, cu copilul se duce mama ori bunica, ori, tot mai des, bona. Rareori şi tata. Poate amândoi părinţii. Ce se întâmplă însă? Copilul se joacă separat de adult, iar acesta, la depărtare de copil, supraveghează. Deci fiecare îşi are propria activitate, la care celălalt nu ia parte. Se ”întâlnesc” abia la sfârşit, când trebuie să plece acasă.

Dacă familia merge la film, se întâmplă cam acelaşi lucru. Fiecare priveşte filmul, pe cont propriu, şi această activitate este întreruptă, probabil, de observaţiile adultului în ceea ce priveşte comportamentul copilului. Alte legături nu prea există.

Ce se întâmplă de fapt? În toate aceste activităţi, folositoare şi distractive de altfel, copiii se simt în fapt deconectaţi de adult. Activităţile, deşi implică prezenţa unui adult sau a mai multora, nu înseamnă şi participare. Într-un fel, fiecare îşi urmează traiectoria sa, de adult sau de copil. Stau alături, dar nu comunică.

Desigur, părinţii îşi iubesc copilul, iar copilul ştie şi simte asta. Deosebirea este una esenţială, copilul are nevoie să simtă cât mai des această legătură cu părinţii, să fie nu alături, ci împreună cu el.

Necesitatea copiilor de a fi conectaţi cu părinţii nu are neapărat nevoie de evenimente deosebite, ci de conectări permanente în activităţile cele mai obişnuite dintr-o familie.

Când copiii se simt ”conectaţi” îi vedem că se simt în siguranţă şi sunt mereu veseli, jucăuşi, vorbăreţi. Dacă se simt deconectaţi, distanţaţi de adulţi, ei sunt tăcuţi sau răspund monosilabic, uitându-se mai degrabă în altă parte decât la părinţi şi nelăsându-se mângâiaţi.

Adulţii pot păstra afecţiunea pentru un prieten, peste ani, chiar dacă nu s-au mai văzut de mult timp.

Copiii nu pot menţine aceste relaţii. Dacă tatăl lipseşte mult de acasa, ei nu înţeleg că el munceşte, se sacrifică pentru familie. Copiii înţeleg lucrurile doar atunci când adultul le face împreună cu el.

Un exemplu simplu: mama la bucătărie, ocupată. Îi dă copilului jucării, cărţi, culori etc, astfel ca el să se joace în camera lui. Ce înseamnă? Înseamnă deconectare. Dar dacă mama pregăteşte un colţ securizat în bucătărie, unde copilul se poate juca, şi, în timp ce face mâncare, vorbeşte cu el, îi cere părerea, îi dă să guste, mai repetă o poezie sau un cântecel pentru grădiniţă, atunci aceasta înseamnă conectare, legătură, prezenţă şi relaţie.

Ca o concluzie, copilul inclus în activităţile zilnice, va găsi hrana de iubire, de relaţie afectivă continuă, de care el are nevoie pentru a se dezvolta armonios.

NU UITAŢI: TIMPUL ZBOARĂ. Copiii învaţă unii de la alţii, de la cei mai mari, dar timpul petrecut cu adultul este nepreţuit. Părintele trebuie să ofere un model de comportament.

O educaţie eficientă este aceea prin care copilul este iubit, înţeles şi respectat ca o fiinţă aparte, cu trăsăturile sale specifice.

Bibliografie

- Supliment PIPO pentru Educatoare şi Părinţi, 2011

RELAŢIA PĂRINTE - COPIL, FACTOR ESENŢIAL ÎN DEZVOLTAREA MULTILATERALĂ A COPILULUI

Prof. Faur Elena

Influenţa părinţilor asupra formării copilului ca viitor om cu respect faţă de cei ce-l educă se simte încă din perioada grădiniţei. Nu de puţine ori se întâlnesc copii care nu respectă cerinţele educatoarei sau care fac aprecieri necuviincioase la adresa ei. De cele mai multe ori, aceşti copii vin din familii care au obiceiul de a ponegri autorităţile locale, şefii de la locul de muncă sau chiar educatoarea sau învăţătoarea copiilor mai mari. Copilul este obişnuit deci, cu lipsa de respect. Aceşti copii, de multe ori, refuză să vină la grădiniţă.

Copilul nu se educă numai prin îndemnurile părinţilor, ci şi prin exemplele personale pe care părinţii le oferă acestuia. Există multe cazuri când părinţii intră în grădiniţă fără să salute personalul care lucrează în incinta acesteia. Prin firea lucrurilor, copilul trebuie să găsească în imediata sa apropiere, realitatea corectă a persoanei de care sunt ataşaţi, realitate care să-i inspire conduita. Desigur că, aceste exemple de conduită se corectează pe parcurs, se îmbogăţesc, ajungând chiar să se modifice. În acest proces, intervin grădiniţa, şcoala, societatea care contribuie la modelarea personalităţii copiilor. Prima etapă în acest proces de organizare şi formare a membrului societăţii este reprezentată, însă, de identificarea cu personalitatea tatălui sau a mamei.

Lipsit de un model, de un exemplu cu care să se identifice în propriul său cămin, copilul va găsi astfel de modele în afara acestuia, într-o persoană valoroasă pentru el, cum ar fi , de exemplu: educatoarea, învăţătoarea.

Din nefericire însă, adeseori, copilul care este lipsit de autoritatea părintească pozitivă şi eficientă îşi va afla prieteni printre indivizii străzii. În acest caz, efectele negative pot fi prezise cu corectitudine.

Copiii provin din familii care se deosebesc între ele prin condiţiile de trai, prin gradul de cultură al părinţilor, fapt care îşi imprimă pecetea asupra caracterului şi conduitei copilului.

Tensiunile şi conflictele dintre părinţi şi copii, pot avea o intensitate diferită şi o durată variabilă, distingându-se forme simple, cum ar fi: cearta, neînţelegerea, contrazicerea, refuzul asumării unei obligaţii conjugale sau forme complexe, precum: agresivitatea fizică, violenţa, alungarea unui partener de la domiciliu. În condiţiile în care părinţii vor avantaja un copil în favoarea altuia, nerespectând raportul dintre merit şi recompense, pot apărea situaţii de rivalitate, gelozie fraternă. Copilul dezavantajat va utiliza mecanisme de apărare, cum ar fi: încordarea, izolarea sau prefăcătoria, minciuna.

Părinţii trebuie să acorde copilului atenţie totală pentru ca acesta să vadă că suntem interesaţi să îl ascultăm. Retragerea cu el într-un loc liniştit şi evitarea prezenţei altor persoane la discuţie îi pot arăta copilului că părinţii sunt cu adevărat interesaţi de problema lui. Copilul trebuie să fie sigur că “problema” se va rezolva “între ei”. Indiferenţa este la fel de dăunătoare. Copilul se simte respins şi neglijat dacă, atunci când îşi împărtăşeşte gândurile părinţilor, aceştia continuă să privească la televizor sau să îşi vadă în continuare de treabă. Încetarea oricărei activităţi este necesară pentru a-şi demonstra disponibilitatea.

Familia, ca prim grup cu care ia contact copilul, rămâne reperul permanent şi fundamental în condiţia indivizilor, în manifestarea unor atitudini civice, moral-comportamentale.

Bibliografie:

Laborator Prescolar –ghid metodologic- ed. V&I Integral Bucuresti 2001
Revista Invatamantul Prescolar nr 3-4/ 1996
Revista Invatamantul Prescolar nr 3- 4/1998

Copiii de azi, adulții de mâine…

Profesor pentru învățământ primar: Fazacaş Florina Daniela
Şcoala Gimnazială „Radu Tudoran”- Comuna Blejoi, Județul Prahova

Copiii sunt oglinda sufletului nostru, sunt amprenta pe care, noi parintii, o lăsam în această lume. Educația pe care le-o oferim, bunele maniere, regulile morale, sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Cei 7 ani de acasă se referă la educația pe care copilul o primeşte de la părinți şi care ajută la formarea personalității acestuia până merge la şcoală.

Dragostea părinților este baza formării unui comportament corespunzător al copilului. Un copil iubit se simte protejat, îngrijit, iar aceasta siguranță îl ajută să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forțe, îi crează deschiderea spre învățarea şi asumarea regulilor de comportament.

Parintii sunt modele pentru copil! De aceea, este foarte important ca aceştia să aibă un comportament adecvat, demn de urmat pentru copiii lor. Nu îi putem atrage atenția pentru că nu a spus "mulțumesc", dacă el în familie nu aude niciodata acest cuvânt.

La fel de important este să îl lăudăm ori de câte ori demonstrează că este bine crescut.

Exprimarea bucuriei pe care părinții i-o arată când face o faptă bună este cea mai prețioasă recompensă pentru copil. De asemenea, dezamăgirea, ignorarea, dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Parinții trebuie să stabilească nişte reguli realiste, echilibrate şi să îi explice copilului ce are voie să facă şi ce nu. Trebuie să fie înțelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adultii greşesc uneori, darămite copiii!

Mediul familial este cel din care se desprind disciplina, inițiativa şi demnitatea, iubirea, dreptatea, respectul, sacrificiul, acestea fiind elemente de bază ale vieții de zi cu zi. Acesta este un prim factor în care o persoană se poate forma dintr-o perspectivă multidirecțională. Familia are putere mai mult de formare decât de informare.

Din acest mediu propice, copilul absoarbe primele impresii, formându-şi o conduită solidă. Indiferent de starea materială, fiecare cuvânt pe care părintele îl foloseşte modelează cu blândețe personalitatea ,,puiului de om".

Caracterul unui copil se formează din vreme, de când acesta se află sub îndrumarea unor persoane iubitoare. Ce înseamnă CARACTER?

C – cunoaştere, credință, conştiință;
A – adevăr, aptitudini, atenție;
R – respect, responsabilitate, recunoştință;
A – atitudine, autodepășire, ambiție;
C – curiozitate, consecvență, convingere;
T – tenacitate, tandrețe, timp;
E – empatie, emoție, energie;
R – realitate, redescoperire, rațiune.

De cele mai multe ori ne dorim perfecțiunea, însă cel mai important este să lăsăm prin caracterul copiilor nostri ,,bogăția" celor şapte ani de acasă. Această ,,bogăție" ne arată propria oglindire, constituind o temelie peste care se pot succede multe achiziții, valori, ce vor ajuta copilul în evoluția sa ulterioară.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din ,,banii" strânşi în cei şapte ani de acasă.

Familia și copilul

Înv. Fedeleș Ioana
Liceul “Mihail Sadoveanu”, Borca-Neamț

„Educaţia copiilor presupune întâi de toate desăvârşirea propriei noastre educaţii, a sentimentelor noastre. Educaţia părinţilor merge împreună cu educaţia copiilor” Părintele S. Kraiopoulus

Copilul este o fiinţă cu însuşiri calitativ diferite de cele ale adultului şi are în mod legitim dreptul de a ocupa o poziţie privilegiată şi de a se bucura de un “tratament” specific. Sănătatea, dezvoltarea şi educaţia copilului trebuie să fie în centrul preocupărilor familiei.

Dezvoltarea personalităţii copilului este rezultatul unui ansamblu de factori: familiali, şcolari, comunitari. Cel mai important factor indiferent de modul de organizare este mediul familial întemeiat pe un sistem de interacţiuni afective intense este apt de a reacţiona la trebuinţele copilului, de a participa şi favoriza elaborarea personalităţii, a imaginii sale de sine şi despre lume.

Între factorii educaţiei familia a fost şi este considerată ca factor prioritar şi primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor educaţia începe din familie motiv care l-a determinat pe Loisel sa afirme că „ in familie si pe genunchi mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte dintre cunostințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral, esthetic, etc. Părinții trebuie să-i asigure copilului mijloacele materiale și de spațiu necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul din punct de vedere cognitiv. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicată substituirea copilului de la sarcinile școlare. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține.

Ca părinţi iubitori putem face şi greşeli în educarea copiilor, încât dorindu-le binele,să le facem rău. Unii părinţi sunt prea grijulii, căutând să-i protejeze şi să-i răsfeţe mereu. Trăind într-o astfel de atmosferă devin fricoşi, lipsiţi de iniţiativă, sunt tot timpul “agăţaţi de fusta mamei”; în acelaşi timp însă, devin mici tirani, devin pretenţioşi, neascultători, greu adaptabili la regulile vieţii sociale, în afara casei, între colegi.Dacă părinţii sunt foarte severi, cu o atitudine permanentă de duritate, copiii suferă. Ei sunt continuu lipsiţi de duioşie, de afecţiune, trăiesc permanent cu teamă în suflet, stare care duce la apariţia unor tulburări de dizarmonii ale dezvoltării sale psihice, ale personalităţii. Aceşti copii vor deveni la rândul lor plini de asprime faţă de cei din jur, iar relaţiile lor sociale vor fi întotdeauna lipsite de afecţiune.

Pentru buna dezvoltare a copilului, pentru formarea unei personalităţi armonioase, căldura căminului părintesc, afecţiunea părinţilor, înţelegerea familială sunt esenţiale. În creşterea, educarea şi formarea acestuia este nevoie de mult tact, de o îmbinare corectă a înţelegerii şi afecţiunii cu autoritatea părintească, astfel încât să lucreze disciplinat, dar cu plăcere, respectându-şi şi iubindu-şi părinţii. Dacă sunt neascultători sau greşesc uneori, să-i “pedepsim cu vorba”, să le explicăm calm şi cu fermitate ce au greşit, vorbindu-le ca unor “prieteni” care ne înţeleg şi pe care-i iubim. Să nu insultăm, să nu lovim copilul care a greşit, el se va speria, nu ne va mai respecta, iar cu timpul se va obişnui cu bătaia, se va îndepărta sufleteşte de noi.

“Meseria” de părinte este grea. De aceea trebuie să fim buni părinţi, plini de afecţiune, pentru ca grija şi eforturile noastre să fie răsplătite prin dragostea şi bunele rezultate ale copilului armonios dezvoltat psihic şi afectiv.

Bibliografie

Ionescu, M., Negreanu, E., *Educaţia în familie. Repere şi practici actuale*, Ed. Cartea Universitară, Bucureşti, 2006, disponibil la http://www.ise.ro

Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, Bucureşti, 1991

Importanța celor șapte ani de acasă

Fehér Ecaterina Laura

Atunci când ne gândim la educația unui copil ne vine în minte învățarea acestuia să scrie, să citească sau să devine un model pentru colegii lui de la școală. Educația însă nu înseamnă doar atât. Ea trebuie să se manifeste în toate domeniile de dezvoltare: intelectuală, cognitivă, psihologică sau socială. Privind educația din acest punc de vedere putem ajunge la concluzia următoare: educatia unui copil se începe încă de la o vârstă fragedă în mediul familiei, acasă, unde acesta se simte în siguranță și este înconjurat de un mediu cunoscut.

Cei șapte ani de acasă sunt caracterizați deci prin cât de cuminte și politicos este copilul în interacțiune cu ceilalți. În primul și în primul rând o importanță fundamentală primește exemplul părinților. Se ivește întrebarea: ce poate învăța copilul în acești șapte ani în primul rând de la părinți? Bineînțeles bune maniere și comportament, ordine și igienă, exprimarea propriilor nevoi, precum și a trăirilor, sentimentelor, emoțiilo pozitive și negative, apoi comunicarea corectă, folosirea cuvintelor potrivite, transmiterea corectă a limbajului, consecvența în realizarea unei sarcini, modul de a reacționa cu ceilalți, perseverența în realizarea unei sarcini, concentrarea atenției sau alegerea motivelor când dorește să facă ceva.

Toate acestea vor fi însușite de copil doar dacă el este lăsat să tragă învățăminte din situațiile pozitive și negative din viața de zi cu zi. Câteodată este greu de crezut, dar este cert că acel copil privește, analizează, supraveghează și interiorizează tot ceea ce fac adulții din jurul lui și nu trebui să ne mirăm dacă într-o zi copilul nostru exteriorizează tot ccea ce a perceput din ceea ce a văzut. Nu din greșeală se spune: copilul este oglinda noastră.

O parte dintre aceste însușiri vor influența dezvoltarea de mai târziu, iar altele, cum ar fi competiția, altruismul, cooperarea sau atitudinea pozitivă față de diferite sarcini devin stabile pe tot restul vieții. O atitudine negativă, neacceptată de ceilalți poate avea rădăcinile într-o educație necorespunzătoare în copilărie.

Responsabilitatea enormă a părinților în educația copiilor poate fi apăsătoare și temătoare. Tocmai de aceea revie un rol extrem de important comunicării dintre copil și părinți. Un mod de comunicare corectă și sinceră poate ajuta la formarea imaginii de sine a copilului. Exinstă însă numeroase bariere ce trebuie învinse pe drumul spre o mai bună înțelegere. Copilul trebuie ajutat să-și poată exprima emoțiile fără teamă, iar acest lucru necesită multă atenție. Dacă unui copil nu i se oferă atenție, acesta se va închide n sine, nu va mai comunica deloc, sau în contrar va exprima păreri puternice și afirmații emfatice.

Educația copilului necesită o energie, atenție și muncă enormă, dar trebuie făcut nu pentru comoditatea și liniștea părinților, ci în primul și în primul rând pentru copil.

Cei șapte ani de acasă!

Educatoare Fekete Nicoleta,
Liceul Teologic Greco-Catolic “Sf. Vasile cel Mare”, Blaj

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelora care dispun de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Pornind de la aceste premize, trebuie luat în considerare că cei șase sau șapte ani petrecuți în colectivitate/grădiniță sunt foarte importanți. În acest mediu copiii învață să socializeze, să se joace împreună, ceea ce le dezvoltă afinități, simpatii și empatii de la o vârstă fragedă. Cel mai important lucru pe care îl învață este acceptarea. Ei trebuie să-l accepte pe cel de lângă el așa cum este el. Apoi intervin noțiunile de limbaj, de acumulare de informații, de percepție. Astfel, încep să se definească ca persoană .

Cel mai greu lucru de acceptat este desprinderea de mamă în grupa mică. Copilul trebuie să respecte un program zilnic, dar odată dobândit acest obicei totul decurge normal. Această adaptare a copilului este unică, deoarece unii se desprind mai uşor de familie, alții mai greu. Fiecare are personalitatea lui. În această situație intervine educatorul care are și rol de psiholog. El trebuie să și-l apropie pe copil, să-l facă să se simtă bine în mediul școlar, pentru a-i curma suferința sau, cel puțin, pentru a i-o face mai ușoară. Pentru acest lucru e nevoie ca un educator să fie blând, ferm, hotărât și iubitor cu toți copiii, fără excepții. Trebuie să fie dedicat muncii sale, deoarece avem cel mai prețios material de lucru: omul. Omulețul acesta mic care ne este încredințat trebuie să aibă pe viitor convingeri, să fie capabil să ia hotărâri, să aibă judecăți, să aibă putere de concentrare și de decizie. Trebuie să fie responsabil și să continue cu calitățile descoperite în mediul școlar. Vorbind de calități, vom constata că în grădiniță această etapă nu e definită. Aptitudinile și înclinațiile elevului pot să se schimbe pe parcursul școlarității. Odată ce are acces la informații se poate descoperi pe sine mai mult decât a făcut-o deja și poate să-și fructifice hobbyul sau pasiunile sale. Pentru toate acestea e nevoie de o bază a educației pe care o primește din primii ani de frecventare a ciclului preșcolar. În această perioadă elevul are parte de munca în echipă, iar după noile standarde și programe școlare informațiile sunt tot mai multe, competitivitatea tot mai crescută, ceea ce e foarte important ca omulețul de care vorbeam să poate opera cu tot ceea ce noi am amintit.

“Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruiți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i”, afirma mereu Aristotel.

Trebuie să recunoaștem că marii noștri filozofi și pedagogi au făcut aceste afirmații ca urmare a unor studii îndelungate, ceea ce denotă munca asiduă și preocuparea pe care au avut-o față de studiul personalității și al educației. Atunci, cum să nu ne preocupe pe noi ceea ce trebuie să facem? Mai mult, dispunem de mijloace moderne, de metode noi de a lucra cu copiii, de o tehnologie la care în urmă cu zece-cincisprezece ani nici nu aveam acces. E ușor a-l atrage pe copil cu toate aceste materiale moderne de care dispunem la ora actuală. Tocmai de aceea trebuie insistat asupra acestei educații care are loc în primii ani de viață. Tot din acest motiv, noi ca educatori, trebuie să învățăm că această perioadă trebuie fructificată la maxim și că niciodată cu această etapă nu se vor mai întâlni. Trebuie exploatată toată capacitatea copilului pentru a avea o bună bază pentru viitor.

De aceea avem convingerea că educația începe din primii ani de viață, se consolidează în grădiniță și se continuă pe tot parcursul vieții. Dar cu noi, educatorii, începe adevărata educație și pe fiecare dintre noi ne-a determinat să clădim un viitor.

“Educația ne-a făcut ceea ce suntem”, afirma Claude Adrien Helvetius.

„Bravo, se vede ca ai cei 7 ani de acasa…!’’

Prof. Inv. Presc. FELDRIHAN ANGELICA
Gradinita Nr. 230, Sector 6. Bucuresti

„Bravo, se vede ca ai cei 7 ani de acasa!’’, sau „Felicitari parintilor care te-au crescut!’’, sau „Nu au trecut pe langa tine degeaba, cei 7 ani de acasa...!’’

Sunt fraze pe care le auzim sau mai bine zis le auzeam destul de des, atunci cand un copil facea dovada ca are insusite bunele maniere si se comporta cuviincios, in anumite situatii.

Un copil care are ,,cei 7 ani de acasa...’’ este mandria parintilor. Un copil educat, manierat, se va adapta cu usurinta in diverse situatii de viata, va face fata cu succes provocarilor celor din jurul lui.

Pentru a-si insusi ,,cei 7 ani de acasa...’’, copilul trebuie sa creasca intr-o atmosfera pozitiva, calma, unde relatia parinte-copil este una bazata pe intelegere, repect, dragoste si incredere reciproca. Daca este iubit, iar copilul stie si simte acest lucru, el se simte si protejat, in siguranta, iar aceasta idee de siguranta ii formeaza deschidere spre invatare si asumarea unor reguli de comportament. Copilul apreciat, incurajat, sprijinit de catre adulti in asumarea deciziilor, isi va dezvolta o stima de sine crescuta, lucru care il va ajuta, pe viitor, sa se integreze cu usurinta in grupuri de prieteni, in societate, in general.

Dupa cum se spune, ,,copilul este oglinda parintilor, deci, parintii sunt modelele copiilor. Tocmai din acest motiv si parintii(sau mai bine zis – in primul rand parintii) trebuie sa respecte regulile, pe care ei insisi le impun celor mici. Prin urmare, adultii trebuie sa fie consecventi in a lua decizii potrivite, trebuie sa se puna de comun acord in toate privintele, pentru a nu exista opinii contradictorii.

In concluzie, pana la varsta de 7 ani, copilul trebuie sa invete bunele maniere, ,,ce e bine si ce nu este bine’’ sa faca in anumite situatii, respectul fata de semeni si fata de propria persoana, cum sa poarte o discutie civilizata, etc.

Familia pune bazele si formeaza viitorul adult.

Dezvoltarea gustului pentru povești

Autori -prof. inv. primar Gheta Elena, Sc. Gimn. *PrincipesaMargareta*
prof. inv. primar Feleaga Nicoleta , Sc. Gimn. *PrincipesaMargareta*

Prin imagini artistice, literatura sensibilizează şi convinge, emoţionează şi place, îi face pe oameni să aprobe sau să dezaprobe o anumită stare de lucruri, dar mai are menirea să dezvăluie sentimentele şi gândurile anumitor oameni, farmecul, bucuriile, necazurile vieţii.

Reuşind să-i sensibilizeze pe copii, adică să le producă o stare sufletească deosebită care le zice să se simtă altfel decât ştiu ei în mod obişnuit şi le trezeşte dorinţa de a se modela, ascultarea unei povești citite de părinți sau bunici îşi atinge menirea dată de condiţia artei şi, implicit, le strecoară în minte atitudini şi comportamente, sensuri, învăţăminte, imperative umane nobile.

Poveştile pot juca un rol deosebit în procesul educării elevilor în spiritul binelui, adevărului şi dreptăţii, în formarea unor atitudini pozitive cum sunt cinstea, curajul, spiritul de sacrificiu, demnitatea, atitudinea corectă faţă de muncă. Trăirea emoţional-reflexivă a universului operei de către elevi este o cale sigură de educaţie morală a lor. Antrenarea în dezbateri pentru confirmarea sau infirmarea unor teze, stimularea discuţiilor controversate între elevi, înlăturarea unor inhibiţii sunt factori care pun în centrul receptării operei literare personalitatea elevului, condiţionându-i dezvoltarea, împlinirea.

La această vârstă, copiii înțeleg cu ușurință, încep să fie interesați de teme din ce în ce mai diverse . Este o șansă pe care părinții o au pentru a le dezvolta copiilor gustul pentru lectură.

Pentru a simţi literatura, este absolută nevoie de a pricepe, iar pentru a pricepe, cititorul se opreşte din lectură, deoarece *logosul* are nevoie de timp ca să străbată în inteligenţă şi să deştepte acolo înţelesul de care este legat. Opera literară trebuie receptată de către micuti, sub îndrumarea adultului, în ceea ce are specific ca artă, fiecare operă pretându-se la o abordare proprie, particulară în funcţie de trăsăturile sale interne. Literatura nu doar se „citește”, ea se „receptează”. Lectura literară este unul dintre factorii care favorizează în cel mai înalt grad cunoaşterea şi folosirea limbii române, îmbogăţirea şi activizarea vocabularului sau dezvoltarea capacităţii de comunicare.

Unul dintre obiectivele principale ale studiului literaturii este sensibilizarea copiilor faţă de frumosul literar, formarea lor ca cititori de literatură, dezvoltarea motivaţiilor, înclinaţiilor pentru lectură, cultivarea gustului estetic, a discernământului critic, a judecăţii de valoare.

Câteva sfaturi pentru adulți-copilul să intre în dialog cu textul, pune întrebări, încearcă să formuleze răspunsuri personale;

→ **oportunităţi de a citi în scopuri diverse texte variate;**

→ **lectura să aibă un scop pe care elevii să-l poată identifica -plăcere, cunoaştere, descoperirea unor mesaje adecvate vârstei;**

→ **lectura să fie încurajată -prin atitudinea personală a părintelui.**

Se știe că omul este o ființă imitativă. Dacă un copil vede în casă că părintele citește, atunci va citi și el. Cu toții ne dorim ca din ce în ce mai mulți părinți să îndemne tinerii spre dragostea de lectură, pentru a avea un orizont cultural vast și niște oameni pe care să ne putem baza. Generația de astăzi este cea care ne va face cinste, generație care fără lectură nu va cunoaște ambiția, dreptatea, dar și importanța adevărului. Alegerea potrivită a cărţilor duce la formarea interesului pentru lectură. Ele trebuie să fie în concordanţă cu vârsta, preocupările şi preferinţele copilului.

Şcoala de acasă

prof.înv.primar Felicia-Ramona Focht
Şcoala Gimnazială Nr.30 Timişoara

Totalitatea experienţelor individuale realizate şi social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viaţă, cu rol de a proteja, creşte şi dezvolta fiinţa umană cu capacităţi şi achiziţii fizice, psihice, culturale specifice, cu identitate şi demnitate proprie. Aceasta reprezintă începutul educaţiei şi autoeducaţiei continue. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice şi psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale şi culturale complexe. Ceea ce învaţă copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăţa tot restul vieţii .

Perioada copilăriei timpurii este cea mai importantă perioadă de dezvoltare a vieţii, când se pun bazele cognitive, emoţionale şi sociale pe care se construieşte viitorul.Cercetările au evidenţiat faptul că a spori azi investiţia în programe de dezvoltare timpurie a copilului duce la formarea de cetăţeni mai educaţi, mai prosperi şi mai paşnici pentru societatea de mâine. Dezvoltarea creierului copilului depinde de stimularea din mediul înconjurător, în special de calitatea îngrijirii şi a interacţiunii pe care un copil le primeşte. Copiii care sunt îngrijiţi bine şi stimulaţi corespunzător, au şanse mult mai mari să-şi dezvolte la potenţial maxim abilităţile cognitive, de limbaj, emoţionale şi sociale, să crească mai sănătoşi şi să aibă o stimă de sine crescută.

Toate aceste arii sunt cruciale pentru bunăstarea noastră ca adulţi, experienţele din copilaria timpurie determinând în mod esenţial ceea ce vom deveni la maturitate. În primii ani din viaţă se creează deci un fundament care poate să fie fragil sau viguros şi pe care copilul construieşte abilităţile care vor fi necesare pe tot parcursul vieţii, inclusiv în şcoală. Soliditatea fundamentului este esenţială pentru achiziţiile ulterioare pe care le face copilul.

Dacă ar fi să exprimăm acest lucru într-o imagine plastică, achiziţiile din perioada copilăriei timpurii sunt precum fundaţia unei case; de soliditatea fundaţiei depinde stabilitatea casei şi numărul de etaje ce se pot ulterior construi; de soliditatea achiziţiilor din copilăria timpurie depinde atingerea potenţialului maxim al fiecărui copil. Dacă procesul de dezvoltare este neglijat în perioada copilăriei timpurii, este mult mai dificil şi mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu.Acţiunile întreprinse de părinţi şi de societate în copilăria timpurie au o puternică şi mai de durată influenţă asupra progresului individual al copilului şi asupra progresului naţiunilor în sens larg.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Focalizarea pe programe de dezvoltare timpurie a copilului, pe educaţia timpurie şi anii preşcolarităţii este foarte importantă atunci când vorbim de reducerea abandonului şcolar. Copiii care beneficiază de programe de dezvoltare timpurie au mai multe şanse să aibă o participare şi o performanţă şcolară crescute, să-şi planifice întemeierea unei familii, să devină adulţi productivi, integrându-se cu succes pe piaţa muncii şi să-şi educe la rândul lor copiii. Studiile arată că o bună intervenţie la nivelul educaţiei timpurii descreşte fundamental rata de abandon şcolar în învăţământul primar.

Experţii consideră că derularea de programe integrate de dezvoltare timpurie a copilului reprezintă unul dintre cele mai puternice instrumente de lupta împotriva inegalităţilor, a sărăciei şi a excluziunii sociale. Dacă oportunităţile din copilăria timpurie sunt ratate, devine mult mai dificil, în termeni de resurse şi timp, pentru un copil să-şi atingă potenţialul maxim în viaţă.

Programele integrate pentru copiii mici pot modifica efectele inechităţilor socio-economice şi ale celor de gen. Aceste programe sunt o unealtă importantă în ruperea ciclului intergeneraţional al sărăciei şi excluziunii şi aduc beneficii economice semnificative. Intervenţiile din copilăria timpurie în comunităţile sărace duc la o mai bună performaţă şi participare şcolară a copiilor şi la o mai bună performanţă în obţinerea şi păstrarea unui loc de muncă mai târziu în viaţă. Când copiii încep şcoala târziu şi le lipsesc “uneltele” necesare învăţării, progresul lor educaţional suferă şi e mult mai probabil să abandoneze, continuând ciclul intergeneraţional al sărăciei şi excluziunii.

Este crucial ca aceşti copii să fie pregătiţi pentru şcoala primară, să înceapă şcoala la timp şi să primească o educaţie de calitate. Având copii pregătiţi pentru şcoală, îi echipăm cu uneltele necesare pentru a-şi construi o viaţă împlinită şi pentru a deveni cetăţeni productivi ai comunităţii.

Investiţia în educaţia timpurie, ca prim pas în traiectoria educaţională, înseamnă participare şi performanţă şcolară mai mare în 5 ani, abandon şcolar mai scăzut în 10 ani, şi o presiune mai scăzută pe serviciile sociale (mai puţine persoane asistate social) în 20 de ani. Astfel, investiţia în copii cât mai de timpuriu ne conduce, pe termen lung, la dezvoltare socială şi la realizarea susţinută a drepturilor copilului.

Educaţia timpurie pentru valori reprezintă un tip de educaţie care îşi asumă misiunea şi responsabilitatea de a promova valori în mod explicit şi eficient prin finalităţi clare. Instituţiile de educaţie nu se pot substitui familiei, ci o sprijină şi contribuie la dezvoltarea relaţiilor intra şi extra familiale. Nici o instituţie, oricât de bună ar fi ea, nu poate înlocui familia. Educaţia timpurie se preocupă de extinderea strategiilor de stimulare şi dezvoltare a copilului şi în familie. Aceasta prevede parteneriate active cu părinţii copiilor, în aşa fel încât aceştia să continue acasă ceea ce se realizează la creşă sau la grădiniţă şi chiar să-şi îmbunătăţească practicile parentale. Familia şi comunitatea trebuie să participle activ şi eficient încă din primul an de viaţă a copilului la creşterea, îngrijirea, sănătatea şi educaţia copilului şi până la intrarea lui la şcoală.

Beneficiarii primari ai educaţiei timpurii sunt copiii, iar beneficiarii secundari sunt părinţii, educatorii şi toţi agenţii educaţionali din comunitate.

Ceremonialul şoimilor patriei

Prof. Fereştean Ioan

Instalarea regimului comunist a însemnat înregimentarea populației în diverse organizații controlate de partid. Organizația pionierilor a fost legată, încă de la apariția ei, de politica de propagandă a partidului. În anul 1945 apare organizația „Pionierii României” în care erau înregimentați copii cu vârste cuprinse între 7 și 15 ani,[2] dar abia în 1949 apar primele detașamente de pionieri compuse dintr-un efectiv total de 500 de celevi.[3] A urmat organizarea Șoimilor Patriei, grup aflat în subordinea pionierilor și partidului. Această organizație era compusă din copii sub 7 ani și avea adunări lunare, precum și actifivăți festive ștabilite de șoimul/pionierul comandant sau stabilite de partid.[4]

Ceremoniile și activitățile la care participau șoimii se derulau după reguli stricte. La ceremonii sau alte activităţi în fața șoimilor, simplii membrii, se afla șoimul sau pionierul comandant, dar și șoimii responsabili cu garda port-drapelului. Comenzile pe care șoimii trebuiau să le învețe erau într-o mare măsură șimilare cu cele ale pionierilor:

- La comanda *Grupa, atemtie!* șoimii au obligația să se alinieze.
- La comanda *Grupa, drepți!* șoimii responsabili cu drapelul treceau prin fața grupei, luau poziție de drepți și se cânta imnul statului. După imn, comandantul detașamentului de șoimi se întoarce către educatoare sau învățătoare și raportează: Tovarășe………, grupa………. Este gata pentru începerea activității. Raportează șoimul patriei, comandant de grupă……..”.[5]
- La finalul activității comandantul sau îndrumătorul rosteşte comanda *Grupă atenție!,* iar membrii aveau obligația să se aşeze în forma de la începutul ceremoniei, se intonează un cântec patriotic, în timp ce drapelul se retrage. La finalul cântecului comandantul rostește: *Adunarea noastră a luat sfârșit.*[6]

Întrarea în organizația șoimilor patriei se putea realiza de la 4 ani,[7] iar ceremonialul de primire în organizație era unul solemn, se cântă imnul statului și alte cântece patriotice. Candidații pentru intrarea în organizația Șoimilor Patriei aveau rezulate bune la învățătura. În timp ce se pregăteau pentru ceremonia de primire, viitorii șoimi învățau modul de derulare a ceremonialul, comenzile specifice organizației, imnul și alte cântece patriotice precum și funcţiile pe care le deţinea Nicolae Ceaușeşcu. Îndrumătorul grupei sublinia importanța ceremonialului de primire în cadrul organizației, importanța evenimentului în viața noilor șoimi și trecea în revistă regulile de conduită ale șoimilor. Apoi fiecare preşcolar șoim primește cravata și insigna Șoimilor Patriei și se înmânează drapelul organizației șoimilor unei garzi port-drapel din 3 copii.

Stand dedicat Şefului Statului.[8]

Şoimi plantând arbori[9]

Elena Ciauşescu primeşte flori de la şoimii patriei.[10]

---

[2] Ghidul pionierului, Intreprinderea poligrafică Bucureştii Noi, 1985, p. 19

[3] Ibidem.

[4] Ibidem., p. 46

[5] Ibidem.

[6] Ibidem., p. 47

[7] Ibidem., p. 48

[8] Ibidem., p. 8

[9] Ibidem., p. 71

[10] Ibidem., p. 49

Bibliografie

Ghidul pionierului, Intreprinderea poligrafică Bucureştii Noi, 1985

„CEI 7 ANI DE ACASĂ”

Prof.înv.primar Fieraru Flori
Școala Gimnazială,com.Drăcșenei
Jud.Teleorman

Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu).

De foarte multe ori, in special in situațiile in care ne supără atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gândim că nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei șapte ani de-acasă”. Replicăm astfel considerând că nu a primit o educație potrivită ori nu și-a insușit diverse norme ori reguli de politețe, în special.

Această expresie defineşte însă tot bagajul de cunostințe, deprinderi, comportamente si atitudini acumultate în primii șapte ani de viața. Această perioadă de timp este considerată „culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informații, de memorare si de insușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Copilul este pregătit să primeasca informații. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informații, de către cine si in ce mod.

Acasă este locul unde copilul trebuie să învețe cum să se comporte în societate,să își respecte semeni, care sunt actele acceptate și care sunt cele cărora nu trebuie să le dea curs.Peste învățăturile de la părinți vor veni apoi cele de la educatori,învățători,profesori .

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care parinții o oferă copiilor in prima parte a copilăriei. Specialiști susțin ca regulile de si educatie oferite in primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai in a-l invața să scrie, citească ci a-l învăța să devenină un bun exemplu la scoala. Educația se reflectă in toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul in interacțiunile cu ceilalți.

De aceea copilul trebuie învățat să se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

Părintele trebuie să stabilească și să impună reguli si limite în comportamentul copilului!

Deasemenea comunicarea este secretul unei relații solide intre parinți ,limitându-i timpul petrecut la televizor sau calculator părintele are mai mult timp pentru a conversa cu micuțul său .

Părintele trebuie să-i permită copilului să socializeze,să se distreze,dar mai ales să se joace,lăsându-l să se bucure de copilărie.

Copilul trebuie învățat să își exprime emoțiile si sentimentele; numai așa va reuși să rezolve conflicte pe cale pașnică si să-și controleze impulsurile sau să renunțe la agresivitate.

Să spună adevărul este o lecție pe care copilul o învață cel mai bine de la părinte,pentru că acesta imită ceea ce vede și aude în jurul lui.

Petrecând cât mai mult timp cu micuțul tău,cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul și calitatea timpului petrecut cu el.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual.

Aşadar educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă al al acestuia..

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cât de actuală mai este sintagma „Cei 7 ani de acasă ” ?

Prof.înv. primar Ciucă Fevronia
Prof. Înv. Primar Filat Galina

Traversăm o perioadă în care asistăm la o răsturnare a valorilor, ceea ce bulversează în mare măsură standardele pe care le implică sintagma „ Cei 7 ani de acasă”.

Intrarea copiilor în perioada școlarității prin trecerea clasei pregătitoare de la grădiniță la școală prezintă o serie de avantaje, dar și unele dezavantaje,deoarece în aceeaşi clasă există copii cu diferențe de până la doi ani între aceștia, fapt care duce la probleme de adaptabilitate la nivelul colectivului.

Dacă procesul de învăţământ începe cu perioada de preşcolaritate, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Un mare avantaj al zilelor noastre îl reprezintă concediul de creştere a copilului timp de doi ani, perioadă pe care mămicile o pot valorifica în cel mai plăcut şi util mod împreună cu pruncii lor.

Din păcate, în multe dintre cazuri pe motiv că „se plafonează” , mămicile revin la serviciu, abandonându-şi efectiv copiii bunicilor sau, mai grav, bonelor. Ambele variante pot fi minunate,dar, din păcate nimeni şi nimic nu poate suplini dragostea părintească, mai ales cea maternă. „Nu îi lipseşte nimic! Pentru el facem aceste sacrificii! ”- se justifică mama. Total greşit! Îi lipseşte totul ! Degeaba are cele mai sofisticate jucării dacă se joacă singur cu ele (de cele mai multe ori zac azvârlite prin diverse cotloane sau cutii), degeaba este îmbrăcat în hăinuțe de firmă, degeaba are o cameră ultramodernă dacă mama lipsește din viața lui aproape în totalitate.

Bunicii îi iubesc, într-adevăr, și, tocmai de aceea, de cele mai multe ori îi răsfață excesiv (încercând să compenseze cumva absența părinților), îi „cocoloșesc” copleșindu-i cu grija lor exagerată. „Cei 7 ani de acasă” pe care îi puneau în practică pe vremea când erau tineri părinți sunt total deturnați acum: bunica îl îmbracă, îi leagă șireturile, îi face toate poftele, iar nepoțelul nu are nici cele mai elementare deprinderi atunci când vine la şcoală. Bunicii „ pierd” de fiecare dată la orice joc („ Să nu sufere copilul! ”), apoi el nu ştie să piardă, nu ştie să aprecieze corect nici atunci când câştigă. De cele mai multe ori preferă să iasă din joc. Respectul, bunele maniere, bunul simț, au devenit niște concepte perimate. Copiilor li se oferă prea mult fără să aibă nevoie, fără să ceară, fără să își dorească ceva (doar dacă prietenul său are și trebuie să aibă şi el!), de aceea el nu apreciază nimic, nu se bucură decât foarte puţin, apoi „vânează” altceva.

Cea de-a doua variantă – bonele – mi se pare și mai dramatică. „ Este o doamnă foarte responsabilă, de toată încrederea!” Oare e suficient?? Mulți consideră că da... De acord cu faptul că pot fi persoane foarte capabile, pregătite profesional, dar niciodată nu vor putea suplini dragostea unei mămici implicate și devotate.

De aceea copilul devine neadaptat, părinții nu se mai înțeleg cu acesta și apelează din ce în ce mai des la serviciile psihologului, care trebuie să îl „repare”. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii. Completarea/corectarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar nu în totalitate. Educatorul nu poate acoperi toate carenţele decât dacă acest proces este continuat responsabil și acasă. Exemplul din familie, pozitiv sau negativ, se oglindește într-o foarte mare măsură în comportamentul copilului. Cadrul didactic devine cicălitor, demodat, învechit chiar (comunist?- am auzit!), dacă încearcă să explice necesitatea impunerii și respectării unor norme de conduită.

Asistăm la o explozie de studii, cursuri, pregătiri în domeniul „parenting-ului”. Nicio carte nu te va învăța cum să îți iubești copiii cu adevărat. Sentimentele se învață, se creează, se dezvoltă trăind și petrecând cât mai mult timp adevărat împreună. Copiii nu sunt o povară, așa cum am auzit de nenumărate ori,din păcate, ei sunt o BINECUVÂNTARE !

Importanţa celor şapte ani de acasă

Filimon Daniela Nadia
Şcoala Gimnazială Vadu Izei

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu.

În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă).

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa „gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

Reguli esentiale in educatia si cresterea copilului pana la 7 ani

1. Invata-l sa se poarte frumos; bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!
2. Stabileste si impune reguli si limite in comportamentul copilului!
3. Comunica cat mai mult cu el - comunicarea este secretul unei relatii solide intre parinti si copii; limiteaza timpul petrecut la televizor sau calculator si concentreaza-te in educatia lui pe arta conversatiei!
4. Invata-l sa iubeasca lectura si cartile - incepe inca de cand e bebelus citindu-i povesti, apoi, treptat, lasa-l pe el sa le exploreze pana cand invata sa citeasca si sa se bucure singur de ele!
5. Lasa-l sa se bucure de copilarie - nu incerca sa faci din el un geniu inainte de vreme; permite-i copilului sa socializeze, sa se distreze si relaxeze, dar mai ales sa se joace din plin.
6. Nu abuza in niciun fel de copil - fizic, emotional, verbal etc.; evita educatia cu "palma la fund" si concentreaza-te pe disciplina pozitiva!
7. Invata-l sa isi exprime emotii si sentimente; numai asa va reusi sa rezolve conflicte pe cale pasnica si sa-si controleze impulsurile sau sa renunte la agresivitate.
8. Invata-l sa spuna mereu adevarul! Si aceasta este o lectie pe care o invata cel mai bine de la tine! Copilul imita ceea ce vede si aude in jurul lui!
9. Petrece cat mai mult timp cu micutul tau! Fii un parinte implicat si devotat, iar cei 7 ani de acasa vor oglindi efortul si calitatea timpului petrecut cu el!

10. Iubeste-l neconditionat si arata-i zilnic asta! Iubeste-l indiferent de note, de cum arata, de performantele intelectuale, fizice sau de alta natura! Nu glumi pe seama lui, nu ii pune porecle si spune-i zilnic ca il iubesti. Demonstreaza-i acest lucru prin gesturi tandre.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?”

Bibliografie:

1. *Educaţia timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002
4. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998

Importanța educației morale în grădiniță

Prof. Filimon Georgiana Gabriela
Grădinița cu Program Prelungit, Hîrlău

Vârsta preşcolară constituie etapa în care copilul începe să înţeleagă realitatea înconjurătoare, începe să-şi însuşească părerile celor din jurul său, dar și criteriile de apreciere a faptelor. Preşcolarul are, prin urmare, toate posibilităţile de a-şi însuşi în mod intuitiv şi practic câteva din cele mai importante norme morale. Necesitatea de a începe educaţia morală cât mai de timpuriu este justificată şi de faptul că la vârsta preşcolară se formează cu cea mai mare uşurinţă automatismele ce stau la baza deprinderilor de comportare. Printr-o muncă continuă, aceste componente ale activităţii copilului se transformă treptat, în trăsături, relativ stabile, ale personalităţii sale. Odată cu formarea trăsăturilor morale pozitive, educatoarea trebuie să le combată pe cele negative. În această muncă accentul cade pe prevenirea lor, ştiut fiind faptul că munca de înlăturare a unor trăsături deja formate este mult mai complexă decât prevenirea lor. În funcţie de mediul familial din care provine, copilul, la intrarea în grădiniţă, are sau nu reprezentări simple referitoare la ce este bine să facă sau ce nu este permis să facă într-o împrejurare oarecare. „Regulile morale pe care copilul învaţă să le respecte, le primeşte, în cea mai mare parte, de la adulţi, ceea ce înseamnă că le capătă complet elaborate şi adesea elaborate nu pe măsura trebuinţelor sale şi pentru uzul lui, ci o dată pentru totdeauna şi prin succesiunea neîntreruptă a generaţiilor adulte anterioare."(E. Verza,U. Şchiopu, 1997, pag.115). Astfel, rolul educatoarei este acela de a încerca, printr-o apreciere corectă şi o tratare diferenţiată, să-i aducă pe toţi copiii grupei la acelaşi nivel în ceea ce priveşte posibilitatea fiecărui copil de a aprecia propriile sale acţiuni şi pe ale celor din jur în raport cu anumite reguli, norme. Pornind de la exemple din viaţa reală, generate de relaţia dintre copii sau dintre copii şi educatoare, continuând cu exemple oferite cu generozitate de literatura pentru copii şi cu cele pe care viaţa însăşi le prilejuieşte, educatoarea are posibilităţi neîngrădite de a îmbogăţi şi consolida reprezentările morale ale copilului, pentru a se orienta, apoi, spre formarea deprinderilor morale. „O condiţie deosebit de importantă în formarea morală a preşcolarului, este necesitatea realizării unei strânse legături între reprezentările şi sentimentele morale, pe de o parte, şi deprinderile şi acţiunile morale, pe de altă parte. Este necesar, prin urmare, ca tot ceea ce-şi însuşeşte copilul să fie trecut prin activitatea lui, să fie obiectul prelucrării lui active."(L. Hancheş, A. Mariş, 2004, p.63). Cunoaştem foarte bine faptul că în fiecare nouă generaţie de preşcolari există, într-o grupă, cel puţin 2-3 copii rebeli la cerinţele educatoarei, la normele vieţii în colectiv. Acest lucru este urmarea nu neapărat a neputinţei sau lipsei de preocupare a părinţilor, ci a faptului că manifestările de conduită în neconcordanţă cu normele stabilite ale comportării civilizate, sunt încurajate de unii părinţi ca fiind manifestări ale firești ale copilului. Educatoarea are obligaţia de a descoperi latura pozitivă a personalităţii copilului, pentru ca prin aceasta să dezvolte ulterior alte calităţi şi să canalizeze aspectele pozitive ale personalităţii copilului, încercând să le înlăture pe cele negative. Așadar, respectarea particularităţilor individuale este o altă condiţie esenţială a realizării educaţiei morale a preşcolarului. Este absolut necesar a descoperi cauzele profunde ale unor manifestări ale copiilor, condiţiile care le-au generat, pentru a găsi, apoi, acele metode de influenţare care să rezolve eficient problema ivită. În faţa unor situaţii noi copiii reacţionează diferit: unii calm, alţii violent, unii îşi exteriorizează emoţiile, alţii şi le domină, unii sunt vioi, veseli, alţii melancolici, unii dau răspunsuri prompt, alţii îşi exprimă mai greoi gândurile.

Când încercăm să imprimăm copilului o anume conduită, când încercăm să educăm calităţi morale, cum ar fi cinstea, principialitatea, perseverenţa, stăpânirea de sine, voinţa, fermitatea, acest lucru este posibil, realizabil cu condiţia ca „...aceste trăsături morale să se stabilizeze cu timpul şi să devină un mod constant de răspuns la situaţiile create de mediu. Viteza de gândire sau de percepere a copilului ţine de caracteristicile lui temperamentale...", dar însuşiri ca adevăr, sinceritate, conştiinciozitate sunt trăsături caracteriale care „apar şi se dezvoltă sub influenţa educaţiei şi a cerinţelor sociale"(C. Creţu, 1997, p. 35).

Cel mai adesea, în grădiniţă, bogăţia şi varietatea aspectelor de viaţa prezentate în poveşti, povestiri se adresează imaginaţiei copilului, îi trezesc în suflet sentimente, trăiri, îl orientează spre a lua atitudine împotriva minciunii, a laşităţii, a lenei, a egoismului, a grosolăniei, a încăpăţânării etc. Operând în judecăţile lui cu fapte concrete, preşcolarul nu e capabil de generalizări mai importante, trăsăturile morale având un conţinut intuitiv, legat de un eveniment sau de un fapt real. Aprecierea de sine presupune o experienţă mai amplă, de aceea preşcolarul apreciază mai uşor şi cu mai multă obiectivitate atitudinea unui erou dintr-o poveste sau a unui alt copil din grupă. Acesta este motivul pentru care trebuie stabilită permanent o legătură între faptul de viaţă şi întâmplarea similară din poveste, între personajul-simbol al unei calităţi morale şi corespondenţii săi în realitatea imediat înconjurătoare a copilului. Dincolo de binecunoscutele povești care captează atenția preșcolarilor cu toate că le sunt citite de către părinți încă din primele luni de viață, în mediul instituționalizat al grădniței, educatoarea, scoate din „cufărul fermecat” povești cu învățătură morală. Marea majoritate a acestor povești își au originile în poveștile populare, în fabule, dar și în pildele și povestirile creștin-ortodoxe. De-a lungul carierei didactice am organizat și desfășurat la grupă numeroase activități care să antreneze în același timp operațiile gândirii copilului și capacitatea de verbalizare. De altfel, acest tip de activități par a fi printre cele mai antrenante pentru micuții exploratori. De exemplu, după ce la sfârșitul săptămânii am prezentat copiilor povestea „Iedul cu trei capre”, la începutul săptămânii următoare le-am citit povestea „Măgărușului încăpățînat”. Ambele povești au avut un real succes în rândul micuților și profitând oarecum de acest lucru, am încercat să le sugerez o analogie între personajele principale ale celor două povești: iedul și măgărușul. Această analogie presupunea identificarea asemănărilor și deosebirilor între cele două personaje. Prin intermediul întrebărilor ajutătoare, prin analiza detaliată a personajelor am reușit în cele din urmă să analizăm consecințele, urmările atitudinii personajelor. În esență, copiii au reușit să își însușească înțelesul celor două noțiuni morale, încăpățânare, respectiv lene. Pentru continuarea șirului de însușiri de caracter care pot fi sesizate la personajele din povești, am realizat o grupare a poveștilor în funcție de trăsăturile morale simbolizate de personaje. Așadar, trăsături pozitive precum hărcia, modestia și înțelepciunea le întâlnim în poveștile „Fata babei și fata moșneagului”, de Ion Creangă, „Sarea în bucate”, de P. Ispirescu, „Ciuboțelele ogarului”, de C. Gruia, „Povestea ariciului înțelept”, de V. Colin, „Găinușa cea moțată”. Și pentru că preșcolarii trebuie să cunoască și trăsăturile negative de care trebuie să se ferească în viața reală, există povești care atrag atenția asupra lenii, îngânfării, naivității, minciunii, prefăcătoriei și lăcomiei: „Fata babei și fata moșneagului”, „Iedul cu trei capre”, de O.P. Iași, „Găinușa cea moțată”, de C. Gruia, „Povestea ursului cafeniu”, de V. Colin, „Scufița Roșie”, Ursul păcălit de vulpe”, Ionică mincinosul”, de Al. Mitru, „Hainele cele noi ale împăratului”, de V. Colin, „Ciripel cel lacom”, de L. Vlădescu.

În activitățile destinate atingerii obiectivelor aparținătoare educației morale, utilizez poveștile amintite, dar și povești scurte, care interpretate cu intonație și întregul arsenal teatral al profesiei de educatoare, reușesc să capteze atenția preșcolarilor și să stârnească o serie de opinii și interpretări sincere și ferite de orice fel de inhibiție. Voi reda în continuare trei dintre povestirile de acest gen. Prima povestioară se numește *„Sfatul șoarecilor”*: *„Niște șoricei erau înspăimântați din cauza unui motan rău care îi pandea tot timpul. Se sfătuiră cum să scape de el. Unuia îi veni ideea să lege un clopoțel la gâtul , motanului; astfel, îl vor auzi când se apropie. Tuturor li se păru o idee bună. Nimeni însă nu se încumeta să lege clopoțelul la gâtul motanului! Unul cate unul, soarecii plecara rusinati de la sfat.”* Din această povestioară copiii au reușit să sesizeze nuanța moralizatoare, răspunzând la o serie de întrebări. Astfel, preșcolarii au înțeles că oricât de puternici de hotărâți se simt șoriceii când sunt mai mulți și vorbesc despre pisică, nu trebuie să uite faptul că acesta este mult mai mare și mai puternică decât ei.

A doua povestire se numește *„Nătăfleții”*: *„Într-o seară un om a numărat puii de cloşcă și și-a dat seama că unul lipsește. El s-a supărat și a început să îl ocorască în fel și chip pe hoțul necunoscut. Vecinul să l-a auzit și i-a spus: -Auzi, mă întorceam acasă și când să trec podul, am văzut un vultur cu un pui în ghiare. Se vede că puiul acela era al tău. Cei doi vecini s-au adunat la sfat și au hotărât să strice podul ca vulturul să nu mai poată trece râul și să fure puișori.”* La această povestioară, copiilor le-a fost relativ simplu să emită o judecată de valoare, sesizând ideea nefondată a celor doi vecini.

Cea de-a treia, este binecunoscuta povestire *„Cuiele”* , din care preșcolarii au reușit cu ajutorul întrebărilor și ghidați din aproape în aproape să extragă învățătura morală și nume aceea că acele găuri reprezintă amintirea, orice faptă rea săvârștă nu poate fi ștearsă cu buretele din existența noastră. Le-am sugerat copiilor să își amintească de povestea *„Cuiele”* ori de câte ori sunt tentați să facă o faptă rea.

În concluzie, pe lângă întreaga paletă de activități instructiv- educative din grădiniță, activitățile de educarea limbajului, prin intermediul povestirilor, repovestirilor, dramatizărilor, cu alte cuvinte a tot ceea ce este legat de universul vast al literaturii pentru copii, contribuie în mare măsură la educarea morală a preșcolarului, la influențarea personalității în formare a acestuia.

Bibliografie:

1. Bratu, B., 1977, *Preşcolarul şi literatura*, EDP, Bucureşti;
2. Crețu, C., 1997, *Psihopedagogia succesului*, Editura Polirom, Iași;
3. Hancheș, L., Mariș, E., 2004, *Evaluarea în demersul de proiectare și realizare,* Editura Eurostampa, Timișoara;
4. Șchiopu, V., Verza, E., 1997, *Psihologia vârstelor. Ciclurile vieții*, ediția a III-a, EDP, București.

Copiii sunt un dar dumnezeiesc

Prof. Religie Ortodoxă Filimon Gheorghe Daniel
Colegiul Național Ștefan cel Mare, Hîrlău, Iași

Nu există o bucurie mai mare într-o familie ca atunci când în viața ei apare un copil.

Copilul este o binecuvântare cerească și este rodul iubirii dintre soț și soție. Această iubire părintească trebuie să vegheze la buna creștere și la buna dezvoltare a copilului.

Modul în care sunt educați copiii în primii ani va reflecta în modul în care se vor manifesta ei în societate dar și în sânul familiei.

După cum bine știm familia are un rol fundamental în educarea copiilor. Părinții sunt datori să le sădească și să le cultive adevăratele valori după care se vor ghida în viață. Familia pune bazele unui mare număr de deprinderi, de obiceiuri, de interese, de înclinații. Așadar primii dascăli, primii profesori ai copiilor sunt părinții, iar prima școală este familia.

Părinții sunt datori să-l ajute pe copil să se dezvolte liber și să trăiască liber, dar nu și necontrolat ci după anumite principii. Având o „pornire bună” din mijlocul familiei și având iubirea și încrederea părintească, vor putea avea relații apropiate și sincere cu ceilalți copii, vor avea încredere în propriile valori, vor putea discerne binele și răul, vor avea tot timpul curaj și se vor simți utili.

Bineînțeles, nu este suficient doar ce spun părinții ci și exemplul personal al lor primează de fiecare dată.

Un alt factor important în educarea unui copil îl are Biserica. Ea are datoria de „Mamă”. Este cea care trebuie să aibă grijă de buna creștere și educație a fiecărui membru, ajutându-l să crească „în Duh și Adevăr” spre desăvârșirea în Hristos.

Biserica prin învățăturile și legile sale morale învață pe copil cum trebuie să se comporte alături de cei apropiați, cum trebuie să se comporte în societate, dar și cum trebuie să aibă grijă de persoana sa atât trupește cât și sufletește.

Un factor decizional în educația unui copil îl are școala. Școala este de cele mai multe ori a doua casă. Până la vîrsta de 7 ani copiii trec prin ciclul antepreșcolar și preșcolar, unde de cele mai multe ori petrec cea mai mare parte a zilei. De aici ei deprind anumite obiceiuri pe care le întâlnesc la ceilalți copii. De aici chiar imită anumite gesturi sau vorbe ale cadrelor didactice. De aici deprind mai bine bunele maniere și aici își fac primii prieteni.

Prin activitățile educative din școală, se dezvoltă la copil caracterul programat, planificat dar și individual. Așadar școala este un prim factor al educației continue și sistematice.

Ceea ce am constatat atât ca părinte dar și ca profesor este faptul că mulți dintre copii sunt „autizați” de la vârste fragede de telefon, de tabletă, de televizor, de calculator. Astfel atenția lor este „furată” de tehnologie și efectiv munca ta de părinte-profesor ca și educator este de cele mai multe ori în zadar. Nu pot fi nici rupți și nici desprinși de tehnologie dar nici lăsați pentru a ne rezolva anumite probleme în fața acestor obiecte care le distrug atenția, imaginația și timpul care poate fi valorificat spre o educație sănătoasă și întradevăr benefică.

Cei 7 ani de acasa

Prof. Filip Adela – Cristina

Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”, Constanta

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei, pana in momentul in care are loc primul contact cu scoala. Regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educatia unui copil nu consta doar in a-l invata sa scrie, sa citeasca sau sa socoteasca. Acesta trebuie sa fie capabil sa interactioneze intr-un mod armonios cu ceilalti membrii ai societatii , intr –un cuvant sa stie sa se comporte adecvat in societate.

Parintii reprezinta primul model in viata al copilului. In primii 7 ani, copiii invata sa se comporte prin puterea exemplului. Daca parintele saluta si copilul va saluta, daca parintele traverseaza strada asigurandu-se mai intai, asa va proceda si copilul mai tarziu. In schimb, daca parintele foloseste un limbaj vulgar, nu da dovada de respect fata de cei din jur, exact asa va proceda si copilul cand va lua contact cu societatea. Noi, ca si cadre didactice, putem sa le atragem atentia elevilor sa salute atunci cand intalnesc o persoana sau un grup, sa spuna „La revedere” cand pleaca, sa nu foloseasca un limbaj licentios, dar nu putem lupta cu exemplele pe care acestia le primesc in familie. De cele mai multe ori este suficient sa cunoastem parintii pentru a ne da seama care este comportamentul copilului.

Copilul trebuie invatat inca de mic sa respecte reguli. Nu trebuie sa-i fie interzise actiuni intr-un mod brutal sau sa-i fie ingradit dreptul de a explora mediul din care face parte, dar trebuie sa inteleaga faptul ca orice actiune are consecinte placute sau mai putin placute. De exemplu, daca respecti, vei fi respectat, in schimb , daca lovesti, s-ar putea sa fi lovit la randul tau. Copilul trebuie sa inteleaga faptul ca va suporta consecintele propriilor actiuni. Discutand cu copilul, explicandu-i cum este corect sa intreprinda anumite actiuni care fac parte din viata de zi cu zi, acesta va fi capabil sa se fereasca singur de pericole si mai ales sa se comporte conform normelor de conduita impuse de societatea din care face parte.

Este foarte important ca parintii sa-si laude copiii ori de cate ori actiunile acestora sunt in conformitate cu normele impuse, indemnandu-i sa se comporte in continuare la fel. Totodata, parintii nu ar trebui sa cedeze la presiunile facute de copil prin plansete, tipete, urlete, etc., ci sa-i explice acestuia ca un astfel de comportament nu il va ajuta sa obtina ceea ce-si doreste. Copilul trebuie sa fie constient ca in viata de zi cu zi pe care o va avea ca adolescent sau adult, nu va primi de fiecare data ceea ce isi doreste si nu toata lumea va fi la picioarele lui. Cunoscand aceste lucruri, va fi evitat socul de a realiza ca nu societatea se adapteaza individului, ci individul societatii.

In concluzie, „Educatia este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ceea ce ai invatat la scoala." (Albert Einstein)

Formarea personalităţii şi comportamentului copilului în cei 7 ani de acasă

Prof. de sprijin, Filip Cornelia
CȘEI-Șimleu Silvaniei

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţi Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. "Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului". Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia, ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului. Pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. Dacă îi vom prezenta următoarea întâmplare: "Un copil a spart cinci ceşti pe care mama le-a lăsat pe jos, iar alt copil a luat o ceaşcă de pe masă şi a aruncat-o pe jos" şi îl vom întreba cine a făcut rău, vom avea surpriza să răspundă că acela care a spart mai multe ceşti a făcut o prostie mai mare. Asta deoarece copilul se gândeşte la cantitate, nu la ce e bine şi ce e rău. Până la 2-3 ani, copilul nu poate vedea dincolo de propriile nevoi, aşa încât nu este tocmai rezonabil să îi pretindem unui copil de 2 ani să împartă voluntar jucăria cu alt copil. La această vârstă este nepotrivit să obligăm copilul să fie altruist, pentru că el nu este încă pregătit pentru asta. Aşa cum copilul de 2 ani nu poate înţelege că mama a avut o zi grea. El ştie că atunci când mama vine acasă trebuie să îi acorde atenţie, să se joace împreună. Dar chiar dacă la 2-3 ani copilul nu este suficient de matur pentru a şti ce e bine şi ce e rău, asta nu înseamnă că îi facem toate poftele sau că îl lăsăm să facă orice". Este necesar să fixăm limite, întrucât copilul trebuie să înveţe ce înseamnă aşteptarea, amânarea dorinţelor. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune bună ziua, te rog, mulţumesc, la revedere, iar copilul învaţă prin imitaţie.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Modelarea copilului, învelirea lui într-un ,,veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi *verde* şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii *roşii* din lanurile *galbene* şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării *albastre* şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după *violetul* şi indigo-ul nopţii vine *oranjul* strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este dor de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă respectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu minciuna dacă nu este minţit. Iubeşte familia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi solidaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că lacrimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii singur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşi.

Părinţii sunt modele pentru copil.

Cei șapte ani de acasă consolidați în școală

Georgiana Filip, Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Albatros, Constanța

Bunele maniere nu se dobândesc peste noapte prin lecturarea unei cărți despre *Etichetă și bunele maniere;* acestea se dezvoltă în timp, încă din copilărie, fiind nevoie de ani de pregătire, practică și exercițiu.

Comportamentul politicos începe cu cei șapte ani de acasă, părinții și bunicii fiind responsabili de insuflarea bunului-simț și a primelor reguli de politețe copilului și se continuă prin consolidarea acestuia la școală. Imitarea adulților de către copil este primul semn că aceștia au început deja să asimileze informații. Din acest motiv, părinții trebuie să fie mai atenți la comportamentul lor. Copiii învață mult mai repede ceea ce văd în jur decât spunându-le ce trebuie să facă. Felul cum vorbește soțul cu soția, felul în care se discută la telefon, felul în care se evită o ceartă sau ce atitudine au părinții/ bunicii față de oameni în general, sunt lecții zilnice pentru cei mici.

Ca dascăl, întâlnesc tot mai rar elevi care mai au idee despre felul în care trebuie să se poarte cu cei din jur. De aceea, consider că este esențial să le vorbim acestora, la ora de dirigenție, despre bunele maniere, aducându-le exemple din realitatea imediată. Putem realiza împreună cu elevii postere pe care aceștia le vor expune în sala de clasă. Astfel, trebuie amintite reguli simple, precum:

1. Atunci când primesc sau cer ceva, eu spun întotdeauna *mulțumesc* sau *vă rog*.
2. Când mi se întâmplă să lovesc pe cineva din greșală/ să dau peste cineva, îmi cer întotdeauna scuze.
3. Când mă întâlnesc cu vreun prieten sau cu vreo persoană cunoscută, le spun întotdeauna *bună ziua* prietenos și *la revedere* când ne despărțim.
4. Dacă observ că oamenii își așteaptă rândul răbdători, întotdeauna stau și eu la coadă. Consider că este o regulă esențială de politețe.
5. Nu îi întrerup pe ceilalți când vorbesc. Îi las pe ceilalți să termine ce au de spus și de-abia după aceea iau și eu cuvântul.
6. La masă, nu vorbesc niciodată cu gura plină. Înainte de a începe să vorbesc, aștept să termin de înghițit mâncarea.
7. Dacă văd o persoană în vârstă sau o doamnă însărcinată în autobuz, le ofer întotdeauna locul meu. Este un mic ajutor pe care îl putem oferi.
8. Când casc sau strănut, îmi acopăr întotdeauna gura cu mâna.
9. Cer întotdeauna voie înainte de a împrumuta lucrurile celorlalți.
10. La masă, eu stau întotdeauna cu spatele drept și nu pun niciodată coatele pe masă atunci când mănânc.
11. Pentru a arunca gunoaiele, eu caut întotdeauna un coș de gunoi.
12. Dacă vreau să vorbesc despre cineva, ori îi spun numele, ori îl descriu cât mai precis cu putință; niciodată nu îl arăt cu degetul.
13. Dacă nu mai am nevoie de anumite lucruri, le așez frumos la locul lor și nu le las împrăștiate prin toată casa.
14. Eu evit cu orice preț să mă bat. Caut întotdeauna o soluție pașnică. Nu-i așa că este mai bine să rezolvi certurile cu ajutorul discuțiilor decât cu bătaia?
15. Eu mă gândesc la ceilalți și sunt atentă la ce au ei nevoie. De fiecare dată când am ocazia, încerc să îi ajut pe ceilalți.
16. Dacă un prieten mă roagă să-i împrumut lucrurile mele, eu i le dau. Îmi place să-mi împart lucrurile cu ceilalți. După părerea mea, generozitatea este cea mai bună cale pentru a-ți face prieteni.

„ Importanţa celor 7 ani de acasă!”

Profesor:Filipoiu Mihaela –Evelina
Şcoala Gimnazială „Sf. Andrei”Slobozia, Ialomiţa

Realitatea zilnică a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea alocând mai mult timp atribuţiilor de serviciu decât celor casnice. Este adevărat că nu prea mai există cei şapte ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste foarte fragede. Totuşi, rămâne ideea de bază a acestei expresii: normele de conduită se învaţă în familie sau nu.

Copilul îşi formează un comportament corespunzător pe baza relaţiei afective cu părinţii. Un copil care este iubit, îngrijit şi protejat, care simte dragostea părinţilor, se va dezvolta şi va avea încredere în propriile lui forţe. El va simţi că părinţii au încredere în el, că sunt preocupaţi de ceea ce face, va simţi că familia îi acordă atenţia cuvenită şi toate acestea îl vor face să accepte cu uşurinţă regulile familiei şi ale societăţii. Principalul model pentru copil este familia, copilul învăţând foarte multe prin imitaţie. De exemplu, degeaba i se atrage atenţia unui copil că nu a spus mulţumesc, dacă în familie nu a auzit aceste cuvinte.

În funcţie de felul cum cei din jur, mai ales părinţii, ştiu să vină în întâmpinarea nevoilor lui şi să înţeleagă, în satisfacerea acestor nevoi, caracteristicile care ţin de vârsta copilului, depinde dezvoltarea optimă a copilului pentru a deveni o fiinţă normală, capabilă de a fi fericită, sau dimpotrivă acesta evoluează la polul opus.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului. Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilariei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Independenţa copiilor trebuie stimulată, fără ca acesta să tindă în a încerca totul, ca să-şi afirme independenţa sau să evite totul, dintr-un exces de prudenţă. Dacă e obișnuit de mic să înfrunte anumite situații și să facă niște alegeri, pe măsura lui, dar controlate de adult, îi va fi mult mai uşor să ia hotărâri în ceea ce-l priveşte. Felul în care i se vorbeşte şi felul în care este ascultat, îl va învăța cum să facă și el, la rândul lui asta, într-um mod cât mai politicos.

BIBLIOGRAFIE:

1. Danion Vasile, Cum să ne creştem copiii?, Editura Sophia, București, 2012
2. Dr. Augusto Cury - Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi, Editura ForYou, 2010

Cei 7 ani de acasa

Prof. Filip Adela – Cristina
Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”, Constanta

Cei 7 ani de acasa reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei, pana in momentul in care are loc primul contact cu scoala. Regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educatia unui copil nu consta doar in a-l invata sa scrie, sa citeasca sau sa socoteasca. Acesta trebuie sa fie capabil sa interactioneze intr-un mod armonios cu ceilalti membrii ai societatii , intr –un cuvant sa stie sa se comporte adecvat in societate.

Parintii reprezinta primul model in viata al copilului. In primii 7 ani, copiii invata sa se comporte prin puterea exemplului. Daca parintele saluta si copilul va saluta, daca parintele traverseaza strada asigurandu-se mai intai, asa va proceda si copilul mai tarziu. In schimb, daca parintele foloseste un limbaj vulgar, nu da dovada de respect fata de cei din jur, exact asa va proceda si copilul cand va lua contact cu societatea. Noi, ca si cadre didactice, putem sa le atragem atentia elevilor sa salute atunci cand intalnesc o persoana sau un grup, sa spuna „La revedere” cand pleaca, sa nu foloseasca un limbaj licentios, dar nu putem lupta cu exemplele pe care acestia le primesc in familie. De cele mai multe ori este suficient sa cunoastem parintii pentru a ne da seama care este comportamentul copilului.

Copilul trebuie invatat inca de mic sa respecte reguli. Nu trebuie sa-i fie interzise actiuni intr-un mod brutal sau sa-i fie ingradit dreptul de a explora mediul din care face parte, dar trebuie sa inteleaga faptul ca orice actiune are consecinte placute sau mai putin placute. De exemplu, daca respecti, vei fi respectat, in schimb , daca lovesti, s-ar putea sa fi lovit la randul tau. Copilul trebuie sa inteleaga faptul ca va suporta consecintele propriilor actiuni. Discutand cu copilul, explicandu-i cum este corect sa intreprinda anumite actiuni care fac parte din viata de zi cu zi, acesta va fi capabil sa se fereasca singur de pericole si mai ales sa se comporte conform normelor de conduita impuse de societatea din care face parte.

Este foarte important ca parintii sa-si laude copiii ori de cate ori actiunile acestora sunt in conformitate cu normele impuse, indemnandu-i sa se comporte in continuare la fel. Totodata, parintii nu ar trebui sa cedeze la presiunile facute de copil prin plansete, tipete, urlete, etc., ci sa-i explice acestuia ca un astfel de comportament nu il va ajuta sa obtina ceea ce-si doreste. Copilul trebuie sa fie constient ca in viata de zi cu zi pe care o va avea ca adolescent sau adult, nu va primi de fiecare data ceea ce isi doreste si nu toata lumea va fi la picioarele lui. Cunoscand aceste lucruri, va fi evitat socul de a realiza ca nu societatea se adapteaza individului, ci individul societatii.

In concluzie, „Educatia este ceea ce ramane dupa ce ai uitat tot ceea ce ai invatat la scoala." (Albert Einstein)

Cei şapte ani de acasă

Ed. Filote Teodora
Gr. Nr. 1 Fârţăneşti

Primul mediu de viaţă cu care copilul vine în contact pentru prima dată, îl reprezintă familia. Aceasta îşi va pune amprenta asupra dezvoltării ulterioare a copilului. Oferindu-i copilului un mediu stabil, plin de dragoste şi înţelegere, acesta va putea deveni un adult responsabil.

În primii ani de viaţă copilul preia de la adult prin imitaţie comportamentele acestuia, în aceste condiţii este foarte important modul de comportare al adultului în faţa copilului. Venind în contact cu foarte mulţi părinţi am observat că aceştia nu-şi cunosc foarte bine copilul dar nici nu utilizează cele mai bune metode de a-şi educa copilul. Nu deseori cel care face regulile este copilul şi nu adultul. Ca educatori avem sarcina de a-i învăţa pe părinţi să-şi educe copii.

Chiar dacă spunem cei şapte ani de acasă, nu trebuie să uităm că în ultima perioadă vârsta la care copiii intră la grădiniţă sau în alt mediu instituţionalizat este din ce în ce mai mică. În aceste condiţii influenţa părinţilor asupra copiilor scade, aceştia modelându-se după cerinţele mediului în care intră.

Astfel că de la vârsta de 1 an copiii intră în alt mediu decât cel familial. Chiar dacă perioada în care putem sta cu un nou-născut e de doi ani, mulţi părinţi aleg să se întoarcă mai devreme la serviciu, pierzând astfel din timpul petrecut cu cel mic.

În grădiniţă copiii vin în contact cu alt mediu care-i va provoca să-şi depăşească limitele şi să-şi formeze personalitatea.

O RADIOGRAFIE A CELOR 7 ani DE ACASĂ

Şcoala Gimnazială Nr.3, Băieşti, Dolj
Prof. Invăţămâtul primar, Firan Liliana

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. Din nefericire, mai sunt şi replici din partea unor părinţi, de genul: „Lasă-l, e prea mic, nu înţelege, ce ştie el, mititelul!", „Când va merge la şcoală, se va cuminţi", pentru a „scuza" purtarea urâtă sau dezvoltarea neuropsihică nesatisfăcătoare a copilului. Aceste „scuze" trădează, de fapt, greşelile educative pe care le fac părinţii în primii ani de viaţă ai copilului.

Adaptarea la viaţa de şcolar

Primele zile de şcoală sunt un moment de schimbare în viaţa copilului. Dacă nu a mai fost într-o colectivitate (cămin, grădiniţă), intrarea sa în şcoală este prima lărgire importantă a mediului său social, mediu în care trebuie să se integreze apoi pas cu pas.

Dar noul apare şi în activitatea lui şcolară. De la un regim de joacă, de activitate liberă, el trece dintr-o dată la un regim de activitate dirijată, de disciplină.

În băncile din clasele I se înşiruie fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri!

Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

Deprinderi elementare

Educaţia este un proces continuu, care se desfăşoară treptat şi care trebuie să ţină pasul cu fiecare etapă de dezvoltare din viaţa copilului. Tot ceea ce se omite sau se greşeşte în educaţie este în dauna copilului. De ce să se încarce programul educativ, de exemplu, al unui copil de clasa I cu o serie de deprinderi elementare pe care trebuia să şi le fi însuşit deja acasă?

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

Practica arată că majoritatea copiilor se adaptează relativ uşor la viaţa şcolară. Totuşi, există şi copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputinţa lor de a ţine pasul cu ceilalţi copii la învăţătură. Această situaţie este în mare măsură rezultatul unor greşeli educative din primii ani de viaţă a acestor copii.

Iată de ce socotim util să vă prezentăm pe scurt ce condiţii trebuie să îndeplinească mediul familial pentru a asigura dezvoltarea armonioasă fizică şi neuropsihică a copilului antepreşcolar şi preşcolar.

Atmosfera de acasă

În afară de satisfacerea trebuinţelor sale de ordin material (hrană, somn, condiţii de locuit, îmbrăcăminte etc.), copilul are nevoie de un anumit „climat familial", în care dragostea ocupă primul loc. Îngrijirea făcută fără participare lăuntrică nu poate satisface trebuinţele copilului.

La polul opus se situează dragostea zgomotoasă, manifestată la tot pasul prin îmbrăţişări şi sărutări care copleşesc copilul. Aceasta este dragostea plină de slăbiciune a părinţilor care cedează la cel mai mic capriciu al copilului ca să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Copilul tratat astfel se va transforma într-un mic tiran, care crede că totul i se cuvine, că vrerea sa este suverană pentru toţi cei din jurul său şi va căpăta trăsături negative de caracter (egoism, vehemenţă, lipsă de respect etc.), trăsături care, dacă nu se corectează, îl vor pune în conflict cu mediul social.

Relaţiile de afecţiune dintre familie (părinţi, fraţi, surori, bunici, etc.) şi copil trebuie să se bazeze pe autoritate şi respect. Ca şi adultul, copilul are nevoie de pauze, atât de importante pentru refacerea energiei sale creatoare. De aceea, programul lui nu va fi plin până la refuz, nu vom crea în jurul lui o atmosferă de veşnică încordare. În mod voit vom face mici pauze, pentru a se bucura de succesul său sau pentru a-şi limpezi neplăcerile care survin în chip firesc în procesul educativ.

Această atitudine a educatorilor presupune mult tact, răbdare şi o bună cunoaştere a posibilităţilor de manifestare ale copilului. Dacă este împins de la spate în tot ceea ce face, se va produce un dezechilibru în funcţiile neuropsihice, stânjenind dezvoltarea copilului şi transformându-l într-o fiinţă irascibilă, nervoasă.

Realizarea tuturor cerinţelor enumerate mai sus presupune existenţa unui cămin armonios, a unei ambianţe familiale echilibrate, bazate pe dragoste, înţelegere, respect între părinţi şi copii. În funcţie de relaţiile din familie se constituie diferite atitudini generale ale copilului faţă de oameni, faţă de obiecte, faţă de îndatoriri şi se formează conduita şi caracterul lui.

Cei sapte ani de acasa

FIRICEL MARIANA

In general,expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă. "Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului", spune psihologul Oana-Maria Udrea de la Ambulatoriul de specialitate al Spitalului Clinic de Urgenţă pentru Copii "Grigore Alexandrescu".

Fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Profesorul psiholog Adina Mesaros, spune că acea dorinţă permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul.

In jurul varstei de 8-9 iuni se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind faptul că este foarte important ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie. Referitor la obiceiul adulţilor de a vorbi „pe limba bebeluşilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroş spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat şi «hai să mâncăm»”, explică ea.

După vârsta de un an apar şi crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa. Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ţinem, pentru a preveni lovirea) şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul.

Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate.

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială - sintetizează psihologul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

În opinia psihologului Oana-Maria Udrea, părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului. Dacă mama îl învaţă să spună mulţumesc, tatăl nu va trece cu vederea când copilul uită să fie respectuos. În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii.

Educaţia începe cu cei şapte ani de acasă

Profesor Fiscutean Călina Ioana
Liceul cu Program Sportiv, Bistriţa

Într-o societate mai mult învrăjbită de lipsa modelelor pozitive, de goana după bani, atât de necesari totuşi traiului, de absenţa fizică a părinţilor plecaţi să asigure un viitor material mai bun propriilor copii, sintagma „cei şapte ani de acasă” îşi pierde tot mai mult consistenţa, valoarea şi semnificaţia reală. În ciuda acestui fapt, primii şapte ani din viaţa unei fiinţe umane, constituie un fundament al educaţiei viitoare şi a formării adultului. Ca mamă, sunt de părere că cel mai delicat şi dificil lucru este să fii părinte. Şi nu este un clişeu, ci o constatare a celor 11 ani de când îndeplinesc acest rol. De ce spun asta? Tocmai pentru că „pentru a creşte oameni siguri pe ei, politicoşi şi independenţi”(p. 167, în *Sfaturi practice pentru părinţi* de Vicki Lanskz), nu există nicio reţetă sau o formulă care, aplicată, să ducă la rezultatul menţionat. Tot ce înseamnă unicitatea personalităţii ţi factorii de mediu sau alte situaţii particulare, complică acest proces al creşterii copilului.

Sintagma aceasta implică un bagaj de calităţi pe care ar trebui să le dezvolte şi demonstreze individul, ulterior. Oricât i s-ar imputa şcolii toate „relele” pe care le dovedesc tinerii, deveniţi mai apoi adulţi (incapabili de integrare în câmpul muncii şi în societatea actuală), părinţii sunt primii care răspund de educaţia acestora: Poate ceam mai mare provocare pentru părinte este cea de a face din copilul lui un om capabil să trăiască printre oameni” (p 167, idem). Şi nu este lucru deloc uşor, întrucât cei mai mulţi părinţi absenţi la propriu sau la figurat din viaţa copiilor, consideră că grădiniţa şi şcoala trebuie să îl înveţe pe copil ce sunt respectul, moralitatea, bunul simţ şi chiar să îi asigure confortul psihic. Aceştia omit faptul că toate aceste trăsături îşi au rădăcinile în primii ani de viaţă, în familie, în această „celula” căreia îi aparţine copilul. Ca părinte, eşti dator să conferi pruncului tău acel sentiment al securităţii (materiale, emoţionale, fizice) , sentiment care nicăieri nu se transmite mai profund decât în „casă”: „ A-i da copilului sentimentul că aparţine unui grup special – familie - este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le poţi face. (p. 199, idem). Şi de aici începe educaţia. Copilul ajunge în grădiniţă cu nişte trăsături şi deprinderi care deja şi-au început traseul, iar aici acesta este îndrumat spre direcţia bună. Astfel, această fiinţă fragilă ştie lucruri elementare: să se îmbrace şi dezbrace, să mănânce civilizat, să spună „mulţumesc” şi/ sau „te rog frumos”, să se adreseze cuviincios, să nu fie violent, să împartă cu alţii etc. Ele vor continua să se perfecţioneze prin activităţile ghidate prin intervenţia specialiştilor din cadrului instituţional, dar acasă vor fi consolidate zi de zi. Ajuns, mai apoi în şcoală, deja el deţine o zestre importantă , iar aici e locul în care educaţia „se completează şi se desăvârşeşte” (p 210 în *Şi tu poţi fi supernnany, cum să-ţi creşti bine copilul*, Irina Petrea). De aceea se impune ca o necesitate stringentă prezenţa părinţilor în viaţa copiilor, ca modele demne de urmat care deţin „arta” creşterii acestora, pentru că a fi părinte este o artă.

În aceeaşi ordine de idei, tot în familie, de la vârste mici şi în funcţie de aceasta, copilul trebuie responsabilizat, pentru a se evita comportamentele nedorite, cauzate de „plictiseală” de cele mai multe ori. Toate comportamentele negative se nasc din această stare, din lipsa de atenţie din partea celor dragi, din refuzul lor de a-i ajuta şi de a-i îndruma, atunci când au cea mai mare nevoie. De aceea, în lipsa acestei intervenţii din partea părinţilor, copilul ajuns la şcoală, se va comporta inadecvat, va simţi nevoia de a fi cumva în centru atenţiei prin atitudini şi reacţii negative, sau, dimpotrivă, se va retrage în sine.

Astfel, „cei şapte ani de acasă”, alimentaţi corespunzător, cu dragoste, cu atenţie, cu implicare, vor putea furniza şcolii şi, ulterior societăţii, un copil şi un viitor adult bine educat, cu capacitaţi adaptative, cu comportament dezirabil şi cu un caracter puternic.

Bibliografie:

Lansky, Vicki: *Sfaturi practice pentru părinţi*, Ed. Vremea, Bucureşti, 2005.
Petrea, Irina: *Şi tu poţi fi supernnany, cum să-ţi creşti bine copilul*, Ed. TREI, 2007.

"Cei şapte ani de acasă"

Profesor învăţământ primar Florea Doina

"Cei 7 ani de acasa" reprezinta o oglinda a educatiei pe care parintii o ofera copiilor in prima parte a copilariei. Specialistii sustin ca regulile de comportament si educatie oferite in primii 7 ani de viata ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educatia unui copil nu consta numai in a-l invata sa scrie, citeasca si a deveni un bun exemplu la scoala. Educatia se reflecta in toate domeniile de dezvoltare: sociala, psihologica, intelectual-cognitiva etc. Cei 7 ani de acasa sunt adesea caracterizati prin cat de manierat este copilul in interactiunile cu ceilalti.

"Cei şapte ani de acasă" este o expresie pentru educaţia pe care părinţii o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinţii tăi sunt cei mai importanţi, mai ales primii, când înveţi ce este viaţa defapt şi cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să înveţe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viaţă, o atenţie sporită. Când acesta începe să priceapă şi să aibă raţiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri fiinţei nou născute. Spre exemplu, mulţi dintre noi mâncam tot ce vedeam de pe jos, dar pentru asta este părintele în spatele nostru să ne dea peste mânuţă şi să ne spună "e murdar".

În al doilea rând, aceşti şapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur şi simplu suntem puşi într-o situaţie mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educaţie este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem uşa unei femei şi aşteptăm să intre. Aceşti ani i-am primit la vremea noastră, şi o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul.

Un copil manierat se va descurca mai bine in relatiile sociale si se va simti mai confortabil in prezenta celorlalti decat unul caruia ii lipsesc cei 7 ani de-acasa. Probabil ca cea mai buna modalitate de a-l obisnui cu bunele maniere este sa fiti voi, parintii, un bun model pentru el. Incepe sa il inveti lucrurile simple inca de la varsta frageda: sa salute, sa spuna "te rog" si "multumesc". Dar buna crestere nu trebuie sa se opreasca aici.

Va trebui sa stie ce se cuvine si ce nu la masa, intr-o vizita, la o petrecere si chiar intr-o discutie cu un prieten apropiat. Bunele maniere ii modeleaza comportamentul in societate si il invata ce inseamna respectul. Iar copiii respectuosi vor fi tratati cu respect. Asadar, cum il inveti bunele maniere?

A-l invata bunele maniere este un proces zilnic, care va dura in timp si vei avea multe ocazii sa il indrumi in directia corecta. E bine de tinut minte aceste sfaturi:

- Chiar daca a gresit de cateva ori, nu te grabi sa tragi concluzia ca este prost crescut sau ca tu ai uitat ceva foarte important. Este posibil sa aiba nevoie doar de una , doua lectii de bune maniere pentru ca problema sa se rezolve.
- Explica-i clar si invata-l ce anume trebuie sa faca sau nu. In loc sa ii spui un scurt (si pentru el greu de inteles): "Nu mai fi atat de grosolan", spune-i: "Nu este politicos sa ragai la masa, dar, daca o faci, se cuvine sa iti ceri scuze". Sau, daca zbiara prin casa, nu-i spune: "Inceteaza cu tipetele in casa", ci fii mai blanda, ca sa inteleaga in fond ce astepti de la el: "Te rog, nu mai ridica vocea in casa".
- Daca cel mic isi exprima sentimentele folosind expresii sau atitudini mai putin politicoase, nu i-o reteza scurt, ci incearca sa reformulezi. De exemplu, cand el zice: "Ahh, imi vine sa vars cand vad chestia asta verde", tu corecteaza-l spunand: "Frumos ar fi fost sa spui ca nu iti place deloc mazarea".
- Fii intelegatoare si accepta-i greselile. Aminteste-ti ca nu este inca suficient de matur pentru a sti bine cum trebuie sa se comporte in anumite situatii. Si noi, adultii, gresim adeseori, daramite ei…
- Educatia se face doar acasa, cu discretie, in familie. Nu ii tine prelegeri si nu il critica in public, nu il umili si nu il jigni fata de straini, chiar daca greseala a fost destul de mare. A-i face lui o scena de fata cu altii dovedeste ca nici tu nu ai prea fost atenta la lectiile de bune maniere.
- Fii consecventa. L-ai invatat de la doi ani sa spuna "te rog" si "multumesc"? La 6 ani este evident ca ar trebui sa le foloseasca.
- Oricum, procesul de educatie nu se opreste la o anumita varsta. Nu e niciodata prea tarziu ca sa invete ceva!

În concluzie, educaţia este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânşi în cei şapte ani.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE A COPIILOR

PROFESOR FLOREA CARMEN-LĂCRĂMIOARA
LICEUL TEHNOLOGIC„ELIE RADU'', BUCUREȘTI

Personalitatea viitorului adult se conturează în primii şapte ani de viață. Atmosfera în care se desfăşoară viața familială este decisivă pentru concepția pe care copilul și-o formează despre existența și pentru formarea caracterului său.

În domeniul educațional exemplul familial este decisiv. Într-o familie unde părinții citesc, unde sunt cărți și reviste prin toată casa, unde scrisul are valoare, copilului îi va fi mai uşor să urmeze drumul lecturii.

Un studiu facut în Statele Unite și intitulat „Influența anturajului familial asupra reușitei școlare ''oferea următoarele indicații: cei mai buni elevi sunt cei care au venit deja în contact cu lectura. Părinții lor le-au citit cu regularitate povești și erau și ei înșiși pasionați de lectură.

De foarte devreme, copilul învață importanța scrisului și se pregătește să citească. Părinții îl ajuta să deslușească tainele scrisului și astfel, copilul lor este deja la trei ani, bine integrat în lumea scrisului.

Părinții sunt primul model pe care îl urmează copilul. Copilul va fi în stare să arate afectiune și altora, dacă, și el simte afecțiunea părinților lui. Fiecare copil e unic. Activitățile zilnice pe care le desfăşoară împreună cu părinții și frații lui sunt tot atâtea experiențe plăcute sau neplăcute care contribuie la formarea personalității copilului.

Vom putea găsi foarte rar o armonie reciprocă atât de evidentă ca în cazul rolurilor rezervate tatălui și mamei în educarea copilului. Copilul are nevoie atât de autoritatea tatălui, care îl orientează pe copil în problemele majore ale vieții lui, cât și de blândețea, afecțiunea mamei care creează un climat de căldură sufletească atât de necesară copilului.

Copilul nu poate fi lipsit de iubire, care îi e vitală, la fel ca hrana și apa. Cine nu pricepe acest lucru va greși în educație. Ceva moare în sufletul unui copil lipsit de iubire, iar mama este răspunzătoare dacă i-a oferit-o copilului sau nu.

Copiii explorează lumea uimiți și întâmpină zilnic tot felul de lucruri neașteptate. Rolul părinților este să le ușureze explorarea. Conștientizând că timpul lor de joacă este foarte important, le apreciem perspectiva unică și creativă.

Copiilor trebuie să le fie oferite materiale, încă de mici, cu ajutorul cărora să-și exploreze numeroasele idei și interese. Sarcina părinților este să-i încurajeze pe copii și să se inspire din jocurile acestora.

Copilăria trebuie să rămână copilarie, adică o vârstă a bucuriilor și a jocului, a descoperirii lumii înconjurătoare. Dar ea e deopotrivă și o vârstă a formării fizice, intelectuale și morale. Pentru aceasta se cere un efort susținut și ordonat. Jocul corect, învățarea și înțelegerea valorilor morale sintetizează succesul la prețioasa vârstă a celor șapte ani de-acasa, coordonată și îndrumată, în prima etapă a vieții, de familie.

BIBLIOGRAFIE:

1. Prof. Dr. Anton Moisin, „Călăuza părinților în educarea copiilor'', Ed. Aramis, Bucuresti, 2010;
2. Anne Bacus, „Creșterea copilului de la o zi la șase ani –Manualul părinților'', Ed. Teora, Bucuresti, 2009.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ - O VERITABILĂ *RARA AVIS*

Prof. Florea Corina - Paula
Liceul Tehnologic „Nicolae Dumitrescu” - Cumpăna,
Judeţul Constanţa

Copilul de ieri, copilul de astăzi...o schimbare majoră în „stilul” de educaţie oferit de familie în primii şapte ani de viaţă. Este cum nu se poate de adevărat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt inclusi în diverse forme educaţionale încă din fragedă pruncie. Cu toate acestea, se menţine ideea de la bază a acestei expresii: ***normele de conduită sunt deprinse din familie***. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decat să confirme şi să consolideze normele deja învăţate din familie.

A fortiori, niciun părinte nu-şi doreşte ca fiul sau fiica sa să dea dovadă de proastă creştere acasă sau în societate. Şi este mai mult decât evident că dorinţa fiecărui părinte este ca propriul copil să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau la cinema.

Realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie - *„bună creştere”* - nu este o vorbă spusa în vânt. Ea dobândeşte forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; copilul care demonstrează o bună creştere este cel care a primit o educaţie aleasă şi dă dovada unei purtări cuviincioase.

Putem lesne creiona câteva caracteristici ale unui astfel de copil:

♣ ***Salutul*** este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu firescul „bună ziua”.

♣ ***Comportamentul în public***: un copil „bine-crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să îşi aştepte rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

♣ C***omportamentul cu prietenii***: manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine-crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

♣ ***Înţelegerea normelor sociale***: prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

♣ ***Manierele la masă***: o bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

♣ ***Recunoaşterea greşelilor***: „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

♣ ***Tact şi toleranţă***: un copil „bine-crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Concluzia este că educaţia trebuie să existe, doar că fiecare copil are ritmul său de evoluţie, astfel încât, la 7 ani, unii copii sunt de pus în ramă, iar altii...mai puţin. Cred însă, cu toată tăria, că nu trebuie să mai facem comparaţii la vârsta de 7 ani ci, mai degrabă, să încercăm să descoperim ***what went wrong***... şi să incercăm să remediem, pe cât posibil, comportamentul copilului nostru.

Bibliografie:

1. Diac, Florin, *O istorie a învăţământului românesc modern: Perioada 1944-1989*, Editura Oscar Print, Bucureşti, 2004.
2. Rapley, Gill, *Copii crescuţi cu blândeţe*, Multi Media Est Publishing, 2015.
3. Munteanu, Stan, *Învăţământul românesc între tradiții și perspective*, Editura Eminescu, Bucureşti, 2002.
4. www. wikipedia.org/wiki/Educația_în_România
5. www.jurnalul.ro/viata-sanatoasa/sanatatea-copilului/cei-7-ani-de-acasa
6. www.copilul.ro/comunicare-copii/Cei-7-ani-de-acasa-pentru-copii

Cei şapte ani de acasă, meserie sau artă?

Profesor învăţământ primar:
Florea Elena Luiza

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” (Samuel Smiles)

Acasă înseamnă locul unde creşti, te dezvolţi şi unde se pun bazele viitorului om. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate.

Niciun părinte nu-şi doreşte ca odrasla sa să dea dovadă de proastă creştere, acasă sau în societate. Şi, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Calitatea educaţiei primite în familie, acei”*şapte ani de-acasă*”, reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor şi depinde îndeosebi de nivelul educaţiei părinţilor şi a membrilor familiei, care vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental.

Printre principalele reguli care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „*bine crescut*” regăsim:

- **Salutul- care** este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care micuţul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.
- **Manierele la masă- recunoscute prin** folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui care serveşte masa.
- **Comportamentul în public- u**n copil „*bine crescut*” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.
- **Comportamentul cu prietenii-** jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „*bine crescut*” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.
- **Înţelegerea normelor sociale- o** bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „***te rog***”, „***mulţumesc***” şi „***cu plăcere***”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.
- **Tact şi toleranţă- u**n copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Mai târziu va face diferenţa între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni, evtându-l pe cel din urmă.
- **Recunoaşterea greşelilor. „*Îmi pare rău*”** este, la fel ca şi „***te rog***”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Bineînţeles că aceste reguli de mai sus sunt rezultatul a mai multor ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi trebuie să recunoaştem că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care ne-am străduit să le predăm copilului nostru au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, *PERSEVERENTA și* EXEMPLUL PERSONAL, deoarece părinții sunt modele pentru copil.

Acești “şapte ani” i-am primit şi noi la vremea noastră, și trebuie să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare ci merge în continuare, odată cu timpul.

În concluzie, **educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani.**

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor înv. primar Florea Ileana
Şcoala Gimnazială Obârşia

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprinjinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASÃ

Prof. Înv. Primar , Florea Letiţia
Şcoala Călineşti-Vale , Jud. Argeş

„ Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viaţă; de aceea pe lângă viaţă, dăruiţi copiilor şi arta de a trăi bine, educându-i.” **Aristotel**

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Indiferent de locul în care ne aflăm: la şcoală, acasă sau în societate, normele de comportare civilizată fac diferenţa între indivizi. Nu o dată, în meseria noastră ni s-a întâmplat să menţionăm importanţa acestui lucru. Este adevarat că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, însă rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă în familie.

Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi formeze în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Această expresie , „bună creştere” , nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii, cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „**şapte ani de-acasă**”.

Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece: „Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

În concluzie, până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

PROF. PT. INV. PREȘCOLAR- TROMPAC FLORENTINA
GRĂDINIȚA MERA NR. 1

„Pe copii să-l ţii în frâne
De vrei, OM, la toţi să placă
Nu-i lăsa, orice, să-ngâne
Nu-l iasă, orice, să facă
Nu-l lăsa, după plăcerea-i
Unde vrea el să se ducă
Din aceiaşi lemn se scoate
Şi icoană şi măciucă!”
VASILE MILITARU

Frumoase și edificatoare sunt aceste versuri ale poetului Vasile Militaru pentru a înțelege rolul de părinte. Nu există o școală a părinților in care să învățăm pașii, dar fiecare dintre noi avem modele în părinții noștri, bunici, frați, preoți, etc. Primele cuvinte, primele mângâieri, primele supărări, primele împăcări, primele emoții se petrec in familie.

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult. Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale.

De pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început, prin imitaţie, reguli de politeţe. „Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea tatăl sau mama că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit”, spun experţii. Tot la 3 ani, se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. El merge la grădiniţă, stă cu bona sau cu bunica şi, pentru că nu va mai fi tot timpul alături de părinţi, este necesar să îi dezvoltaţi mai mult capacitatea de comunicare cu cei din jur – copii şi adulţi. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public. Replicile de genul "taci din gură, că eşti mic şi nu ai dreptul să vorbeşti" sau prelegerile ţinute în public nu fac decât să umilească şi să inhibe copilul.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Completarea lipsurilor educative ale primilor ani este posibilă, dar ea se face mai anevoios la vârsta şcolară, într-un moment în care copilul trebuie să facă oricum faţă unor cerinţe cu totul noi pentru el, cum sunt învăţarea şi adaptarea la viaţa de şcolar.

La grădiniţa,vin fetiţe şi băieţi, toţi cam de aceeaşi vârstă, dar diferiţi din multe puncte de vedere. Sunt copii şi mai mari, şi mai mici, şi mai voinici, şi mai delicaţi, şi mai gălăgioşi, şi mai tăcuţi, unii chiar retraşi, timizi, stingheri. Copiii nu sunt identici nici în ceea ce ştiu, nici în ceea ce simt, nici în felul cum vorbesc şi nici în felul cum se poartă. Fiecare dintre aceşti copii este imaginea vie a educaţiei primite acasă, educaţie a cărei amprentă se observă cu uşurinţă în comportamentul copilului în noul său mediu şcolar.

La varsta prescolara, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, asa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine.

Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorintelor si nevoilor. Bineinteles ca asta nu inseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Insa va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Dacă procesul de învăţământ începe cu prima zi de şcoală, educaţia începe din prima zi de viaţă a copilului. De aceea,disciplina şi educaţia copilului reprezintă cartea de vizită a oricărui părinte.

A CUNOAŞTE ŞI A EDUCA ELEVUL DINCOLO DE CUVINTE

Prof. Delia Florescu
Colegiul Naţional Bănăţean, Timişoara

Este vital să reliefăm în cadrul lectoratelor cu părinţii unele aspecte peste care trecem de cela mai multe ori cu prea mare uşurinţă şi care pot avea uneori urmări greu de îndreptat. De aceea trebuie de multe ori să încercăm să descifrăm, dincolo de cuvinte, mesajele transmise de copii. Într-o lume aflată în continuă mişcare şi freamăt uităm să ne oprim o clipă şi să înţelegem să „înţelegem" gesturile celor mici, gesturi care trădează emoţii şi trăiri diametral opuse de ceea ce exprimă cuvintele. Comunicarea este un proces complex cu care fiinţa umană are legătură pe parcursul întregii vieţi deoarece este astfel structurată încât să caute cea mai elocventă si profundă formă de manifestare care să contribuie într-o mare măsură la formarea personalităţii. În acelaşi timp cu comunicarea verbală, participanţii la procesul de comunicare folosesc şi alte coduri neverbale, ce au rolul de a acompania şi nuanţa semnificaţiile, de a uşura înţelegerea intenţiilor emiţătorului. Experţii în probleme de comunicare au stabilit ca în relaţiile interumane se pot deosebi următoarele tipuri: comunicarea verbală (care însă poate fi fară sens dacă nu e însoţită de trăiri, fapte. Se pare că doar 7% din comunicarea noastră este verbală), comunicarea nonverbală (care se referă la : tonul vocii, gesturi, miscările trupului si care are întotdeauna un mesaj care spune foarte multe despre natura celui care-l transmite), comunicarea contextuală (mesajul poate suferi în sens pozitiv sau dimpotrivă datorită contextului în care se fac afirmaţiile) şi comunicarea "pe două niveluri" (se referă la cei care transmit mesaje de genul: " una simt si alta spun").

Am pornit de la una din regulile pentru realizarea unei comunicări eficiente: "Ţine cont de discrepanţele dintre comunicarea verbală si cea nonverbală!" Putem avea adesea în fata noastră copii care folosesc dublu-mesaj si numai conştientizând diferenţele dintre comunicarea verbală si gesturile, mişcările, mimica lui vom înteţege mai bine problemele ce îl frământă. Grija faţa de cel de lângă tine dar şi teama de autodemascare stau de multe ori la baza dorinţei de falsificare a trăirilor. Dar să nu uităm faptul că putem să dăm în vileag sentimente prin alţi indicatori corporali rămaşi nesupravegheaţi: tremurul mâinilor, mişcarea ochilor, a picioarelor pot trăda trăirile la un moment dat. Putem să întâlnim şi exagerări ale reacţiilor mimico-gestuale tot în dorinţa copilului de a falsifica informaţia afectivă. Pot râde la glumele unui adult chiar dacă gândesc despre ele ca sunt nesărate numai din dorinţa de a-i face pe plac.

Contactul vizual dintre persoane furnizează de asemenea o serie de informaţii importante pentru interpretarea mesajelor parvenite pe alte canale: direcţia privirii poate indica intenţiile sau interesul, mişcările oculare sugerează trărileintenţiile, privirea directă semnalează atenţia. Pentru cadrele didactice şi părinţi deopotrivă privirea elevilor este un adevărat barometru. Dacă înţeleg ceea ce le este transmis privesc cu multă atenţie, dacă nu-i interesează se uită în altă direcţie, iar dacă nu ştiu răspunsul la o întrebare privesc cu încăpăţânare podeaua. Cu privirea educatorul poate să-şi invite elevul la tablă şi poate chiar să-i interzică să vorbească (acest lucru numai atunci când cele două părţi se cunosc destul de bine). De asemenea privirea poate transmite mesaje pozitive sau negative.

Poziţia corpului este de asemenea importantă în procesul comunicării. Un elev care se sprijină de perete sau stă aplecată înainte pe scaun poate transmite un mesaj ce surprinde neplăcut, demonstrează o atitudine de oboseală, plictiseală, neglijenţă sau toate la un loc.

În procesul comunicării non-verbale fiecare dintre noi percepe spaţiul în mod diferit. De exemplu, dacă un copil se plânge că cineva s-a aşezat pe scaunul lui acesta poate părea un lucru lipsit de importanţă, dar reacţia reflectă un puternic simţ al posesiunii la acest subiect. Toţi suntem înconjuraţi de un "spaţiu personal" care reprezintă distanţa de la care suntem pregătiţi să interacţionăm cu alţii. Putem modifica această distanţă în funcţie de tipul de comunicare în care suntem implicaţi. Distanţele în comunicare sunt de 4 tipuri: distanţa intimă (0 - 0,5 m) este rezervată copiilor mai mici în raport cu mama, tata, fratele etc., distanţa personală (0,5 – 1,3 m) este destinată rudelor şi prietenilor, distanţa socială (1,3 –3,5 m) este utilizată pentru conversaţii ocazionale, nonformale, distanţa publică (peste 3,5 m) e indicată pentru întâlnirile de informare, cum ar fi de exemplu un profesor la clasă.

Omul are un dezvoltat simţ al spaţiului personal, de aceea chiar şi în spaţii publice, în măsura în care pot alege, copiii au tendinţa să păstreze o oarecare distanţă faţă de necunoscuţi. În încercarea de a răspunde la întrebarea dacă este sau nu necesară cunoaşterea comunicării non-verbale gestual –

kinestezice se poate concluziona că un bun profesor/părinte trebuie să aibă capacitatea de a fi un fin observator şi un ascultător activ al copilului pentru că nu există metode mai bune de a evalua nivelul trebuinţei acestuia. De asemenea prin această observare a gesturilor trebuie să-i acceptăm pe cei mici aşa cum sunt ei, să trăim empatia şi să facem distincţie între cauze şi simtome. Profesorul/părintele are datoria să folosească cu înţelepciune întrebările, dar să şi urmărească cu multă atenţie gesturile, iar în dorinţa de a-l ajuta pe elev este necesar să nu se grăbească, să tragă concluzii pripite, deoarece empatia trebuie să fie activă şi să fie transmisă celuilalt.

BIBLIOGRAFIE:
1. Dinu, Mihai, *Comunicarea,* Editura Ştiinţifică,Bucureşti, 1997.
2. Mcquail, Denis, *Comunicarea*, Editura Institutul European, Iaşi, 1999.
3. Nemţeanu, Costin, *Comunicare sau Înstrăinare*, Editura Gnosis, Bucureşti

CUM NE CREŞTEM COPIII?

PROF. ÎNV. PREŞC. FLORESCU ELENA
GRĂDINIŢA NR. 272, BUCUREŞTI

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Educaţia copiilor în familie este foarte importantă, dar, din păcate, astăzi nu se mai realizează aşa cum trebuie. Grijile de zi cu zi îi copleşesc pe părinţi, aceştia muncind în cea mai mare parte a timpului, pentru a asigura un trai decent familiei. Toate acestea se dovedesc a fi, până la urmă, în detrimentul copiilor. Copiii sunt, de la o vârstă fragedă, destul de rebeli şi cei mai mulţi nu fac dovada unei educaţii straşnice, în familie. Aceasta este cauzată şi de faptul că unii copii sunt făcuţi de părinţi mult prea tineri sau de nişte părinţi maturi, mult prea ocupaţi. Nu putem vorbi de educaţia copiilor dacă părinţii nu sunt educaţi.

Educaţia copiilor în primii ani de viaţă, pe care şi-i petrec mai ales în familie, este una de bază. Caracterul fiecărui om se conturează, se formează în această perioadă. De aceea, mulţi dintre psihologi, pedagogi şi specialişti au afirmat că, dincolo de pragul de la 0 la 7 ani, este foarte importantă, în dezvoltarea caracterului copiilor, perioada de până la 4 ani. Copiii de astăzi sunt foarte agitaţi, nonconformişti. Cauza acestei stări de lucru este educaţia nepotrivită şi timpul insuficient pe care părinţii îl acordă copiilor. Părinţii angajează foarte repede bone pentru îngrijirea copiilor şi, astfel, educaţia îşi pierde adevăratul ei sens, adevăratul ei înţeles. Părinţii trebuie să aibă mai clar trasate priorităţile şi atitudinile în cadrul familiei, ţinând cont de riscurile pe care le presupune societatea de astăzi.

În prima parte a celor șapte ani, copiii tind să imite tot ceea ce văd în jur, astfel orice activitate a părinților sau a persoanelor din jurul acestora are o mare influență și o consecință totodată. Părinții trebuie să știe că sunt precum o oglindă în fața copiilor lor, astfel stilurile parentale se reflectă în comportamentul copiilor lor. Părinții trebuie să fie responsabili, să conștientizeze că în fond ei sunt niște educatori.

În cea de-a doua parte a celor șapte ani, copilul începe să dea dovadă de independență, să-și dezvolte autonomia prin diverse reacții, unele mai bune, altele mai puțin bune. De exemplu: atragerea atenției prin opoziție, negativism, contrazicere, imitare adulți prin preluarea unor cuvinte sau gesturi, creșterea gradului de maturizare în gândire sau comportament etc. Este de datoria părinților să managerieze aceste situații, astfel încât copilul să preia doar elementele corecte, necesare procesului devenirii ca persoană unică, independentă, funcțională.

Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

Danion, V., (2012), *Cum ne creştem copiii?*, Editura Sophia, Bucureşti
Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

IMPORTANȚA CELOR ”7 ANI DE ACASA”

PROF. ÎNV. PREȘC. FOALTIN MARIA SIMINA
GRĂDINIȚA P.P. NR. 1
SIGHIȘOARA
JUD. MUREȘ

”Șapte ani de acasă” este o veche zicală românească folosită și astăzi în vorbirea curentă. A avea ”șapte ani de acasă” înseamnă a fi bine crescut, a avea o comportare civilizată, conform cu normele societății. A-i lipsi cuiva ”cei șapte ani de acasă” are înteles peiorativ.

Zicala aceasta are de fapt un înțeles mai adânc, mai cuprinzător. Deși aprecierea privește copilul sau în genere individul despre care este vorba, ea reprezintă în același timp și aprecieri asupra modului în care părinții s-au ocupat de creșterea lui. Este deci un calificativ dat părinților, strădaniilor lor și rezultatelor obținute.

În aceeași măsură, zicala subliniază faptul că ”cei șapte ani de acasă” sunt hotărâtori pentru dezvoltarea de mai târziu. Într-adevăr, copilul trece prima probă a forțelor și calităților sale, la vârsta de 7 ani, când intră în școală.

Desigur, toți părinții doresc ca, atât în școală, cât și în viață, copiii lor să se afirme cât mai bine; ei trebuie să știe însă că această reușită depinde în foarte mare măsură de istoria primilor 7 ani, de modul în care a fost îngrijit si educat copilul, de deprinderile și cunoștințele acumulate în acest timp. Deci, reușita în viața de mai târziu a copilului depinde munca depusă de părinți în acești primi ani pentru îngrijirea și educarea sa, precum și de măsura în care el își însușește cele transmise de părinți.

Copiii sunt continuatorii vieții părinților, ai vieții omenești în general. Cu nașterea copiilor, familia se întregește capătă mai multă animație și căldură, având în acest fel un țel în munca lor, un sprijin la bătrânețe. Creșterea copiilor , ca să dea rezultatele dorite, impune însă o muncă neobosită, de lungă durată și de mare răspundere. Dragostea părinților pentru copii face ca această muncă, deși grea și uneori obositoare, să fie îndeplinită cu mare mare plăcere și dăruire, și aceasta cu atât mai mult, cu cât rezultatele sunt mai bune.

În creșterea și educarea copilului, părinții trebuie să se sprijine pe principii științifice, să urmărească scopuri precise și să asigure condițiile de mediu necesare unei bune dezvoltări. Doar o dezvoltare armonioasă pe toate planurile poate asigura copilului o personalitate cu adevărat valoroasă, utilă mai târziu societății, cât și pentru sine. Copilul conceput de ambii părinți le aparține amândurora, amândoi trebuind să ia parte la îngrijirea și creșterea lui. Ei trebuie să-și împartă sarcinile în mod egal, să fie în permanență procupați de educația lui, deoarece amândoi sunt responasabili si răspunzători de formarea lui. Copilul are nevoie de ambii părinți ca să se dezvolte echilibrat, lipsa unuia dezechilibrându-l, tot așa cum o pasăre se dezechilibrează atunci când îi lipsește o aripă.

Cu împlinirea vârstei de 7 ani, copilul părăsește pragul școlii, ducând cu el ”cei șapte ani de acasă”.

Aceasta înseamnă:

- să aibă deprinderile de autoservire și comportare civilizată, bine consolidate;
- sa fie capabil să asculte, să înțeleagă, să-și însușească și să execute sarcinile unui școlar;
- să execute cu ușurință mișcări specifice scrisului, desenului, picturii etc.
- să fie echilibrat afectiv: liniștit, mulțumit, prietenos, ascultător și dornic să fie pe placul părinților și învățătoarei.

Dacă va reuși toate astea, înseamnă că îngrijirea și strădaniile educative ale părinților nu au fost în zadar și si-au atins scopul.

Ecuaţia educativă a primilor ani de viaţă

Profesor Foca Alina
Liceul „Regina Maria”, Dorohoi

Cei ,,şapte ani de acasă’’, ca şi lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Educaţia primită în primii ani de viaţă, în mediul familial este esenţială; ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.„Cei șapte ani de acasă” ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea **„**puiului de om”,familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Familia este o mică biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie, cu atenţie şi responsabilitate. Sunt prea multe lucruri de spus despre educaţia copiilor şi nu ne vom opri decât la câteva aspecte legate de educaţia creştină.

Fiecare părinte poate descoperi noi moduri de a-i apropia pe copii de cunoaşterea lui Dumnezeu.Cel mai important lucru este ca aceştia să fie crescuţi într-un mediu de credinţă, în care să simtă cât de important este pentru părinţiilor legătura cu Dumnezeu. Dacă îi vor vedea rugându-se, vor spune şi ei cu bucurie rugăciunile pe care le-au învăţat. Dacă vor vedea că în casă se citesc în fiecare seară măcar câteva pagini din Evanghelie sau din altă carte religioasă, se vor obişnui să se hrănească şi ei cu ele. Dacă vor vedea că părinţii merg la biserică nu numai de Paşti şi de Crăciun, ci în fiecare Duminică şi sărbătoare, şi chiar şi când nu este slujbă, copiii vor iubi casa Domnului şi se vor simţi acasă în ea. Nu trebuie să uităm:**„**Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate,şi de felul în care părinţii duc această cruce, depinde calitatea de om în adevăratul sens al cuvântului al viitorului adult!”

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie, copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

Familia reprezintă un prim instrument de reglare a interacţiunilor dintre copil şi mediul social. Are rolul central de asigurare a condiţiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei şi care stau la baza structurării personalităţii individului. Ea este *prima instituţie de educaţie morală* şi pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelenţă. Familia este „cea mai necesară *şcoală de omenie*”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea şi afirmarea lui, asigurând condiţii de securitate şi protecţie, atât fizică cât şi psihică, în orice perioadă a vieţii. Aici se conturează concepţia despre viaţă şi conceptul de sine.

Expresia „ai, respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvența în realizarea unei sarcini; concentrarea atenției, perseverența în realizarea uneri sarcini, alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Unele din însuşirile dobândite în această perioada devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură şi la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane. Un proverb spune:,,*O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.*

Bibliografie:

1. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
2. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
3.www.didactic.ro

„Cei şapte ani de acasă”

Prof. Înv. Preşc. FODOR EMILIA
GRĂDINIŢA VOINICEL TOPLIŢA

Nici o perioadă a dezvoltării psihice umane nu are caracteristici atât de numeroase, explozive, neprevăzute ca perioada preşcolară. În mod curent această perioadă intră ca notificaţie în „cei 7 ani de acasă”, sintagmă prin care se evocă rolul formativ deosebit de mare al familiei în dezvoltarea psihică ce are loc. Termenul de „grădiniţa” ca instituţie educativă pentru copiii preşcolari ne evocă scrierile lui E.Pfister, care a considerat că pulsiunile inconştientului ce pot sta la baza trăirilor umane sunt, de fapt, pulsiuni ale ceriţelor de afecţiune şi ale ofertei de dragoste, iar educaţia este un proces de „grădinărit psiho-social”. Dezvoltarea cenzurilor conştiinţei şi inteligenţei sunt încă restrânse în perioada preşcolară, psihicul este centrat pe achiziţii de experienţă din orice trăire, fapt ce explică în mare măsură importanţa deosebită ce se acordă acestei perioadei, pe care mulţi psihologi o consideră că ar marca viaţa psihică ulterioară.

În oricare din perioadele vieţii omului există două coordonate fundamentale ce stau la baza constituirii de repere psihologice de bază. Primul se refera la tipul de activitate ce caracterizează şi domină în acea perioadă a dezvoltării psihice. În cazul copilului preşcolar jocul este activitatea prioritară şi ca ori şi ce activitate dominantă constituie izvorul unor experienţe complementare celei de adaptare, experienţă ce are un rol formativ deosebit de mare şi multilaterală. Activităţile ludice dezvoltă nu numai câmpul psihologic, ci şi angajarea inteligenţei în situaţii numeroase şi diverse, mult mai altfel şi totuşi asemenea celor din viaţa obişnuită, fapt ce dezvoltă toate dimensiunile activităţilor psihice. A doua coordonată fundamentală delimitatoare a oricărui stadiu de dezvoltare psihică este aceea a tipului de relaţii ce sunt de prim plan într-o anumită etapă a vieţii psihice umane. În perioada preşcolară au loc nuanţări ale relaţiilor interfamiliare şi extrafamiliare care încep să aibă noi ponderi, cu o creştere mai intensă a celor din a doua categorie. Această latură a dezvoltării psihice duce la dezvoltarea conduitelor, la dezvoltarea celor intime, a celor personale, a celor reverenţioase, ce au fost supuse cercetărilor psiho-sociale. Prin efecte de reflux, diversificarea interrelaţiilor copilului preşcolar duce la constituirea primară a identităţii propri (statut şi rol).

În perioada preşcolară mică se trece de la jocul simplu de manipulare, la implicarea obiectelor şi a jucăriilor în scenarii de viaţă tot mai complexe, apoi se trece la jocuri în care copilul devine medic sau soră medicală, vine să facă un consult şi o injecţie, sau copilul devine educator, dirijează conduitele păpuşilor implicând tente educative în rolul pe care şi-l crează. Astfel jocul devine o replică constitutivă a evenimentelor vieţii, cu reproduceri secvenţiale ale atitudinii, dialoguri, cu inserţii imaginate de evenimente ce crează scenarii din ce în ce mai ample în care se îmbină transpoziţii de roluri imaginate, ceea ce dă contur naraţiunii ludice. Scenariile elaborate, în joc, de preşcolarul mic sunt restrânse şi au tendinţa de a se repeta (un fel de reacţii circulare).

În perioada preşcolară mijlocie (numită şi vârsta de aur a copilăriei), jocul devine aproape obsedant. În joc, copilul recreează tot mai numeroase situaţii de viaţă. Subiectele de joc şi încărcătura lor cu evenimente discutabile ca admise, sau nu, arată că în perioada preşcolară mijlocie intră în discuţie suportul moral al evenimentelor. Este vorba de o morală alb-negru, încă primitivă şi încărcată de animism. În jocurile cu subiect au loc creşteri ale aspectului scenic şi ale dialogurilor ce pot da turniruri noi şi neaşteptate jocului. În interrelaţiile cu adulţii sunt tot mai evidente asalturile de curiozitate. Creşte şi interesul faţă de poveşti, mai ales faţă de acelea care cuprind aspecte fantastice, cu extratereştrii sau cu roboţi, buni sau răi etc. Prin achiziţiile ce se acumulează pe aceste căi, lumea devine pentru copil tot mai mare şi mai plină de enigme, neprevăzut, fantastic.În jocurile foarte diverse în care se antrenează copilul începe să devină activă competiţia, ca expresie a creşterii implicaţiei în colective. Preşcolarul mijlociu trăieşte eşecul şi succesul, manifestă timidităţi şi agresivităţi, invidii şi sentimente de vinovăţie, remuşcări şi admiraţii.

Preşcolarul mare rămâne cu mari apetituri pentru jocurile mixte de mişcare cu subiect. Este evidentă reproducerea în joc a evenimentelor văzute ca mişcări de stradă, jocuri de raliuri cu maşinuţe etc. Creşterea forţei, agilităţii, rapidităţii, supleţei mişcărilor, îi permit copilului să facă tentative de a se urca în pomi şi prin locuri primejdioase. El se antrenează cu plăcere în jocuri cu mingea, în jocuri cu jucării care se pornesc, de decupaj de hârtii. Jocul „de-a familia” devine la 5 ani concurent cu cel „de-a şcoala”.

În aceste jocuri şi activităţi se dezvoltă foarte mult coordonarea vizuală şi oculo-motrică şi coordonarea auditiv- vizuală. Se dezvoltă astfel ceea ce se numeşte teritorialitatea sinelui cu zonele sale mai apropiate şi mai îndepărtate.

Reverberaţiile perioadei preşcolare rămân o sursă de susţinere psihică în viaţă, pentru că prin toate dimensiunile sale şi mai ales prin atitudinile ludice faţă de viaţă şi prin trăirile acestora, conţine sâmburi de fericire ce uneori pot ameliora şi chiar eroda angoasele, nesiguranţele şi neliniştile vieţii adulte.

Pregătirea părinților în educarea copiilor

profesor Forgacs Istvan

Cei 7 ani de acasa reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educaţia se referă atât la însuşirea unor cunoştinţe teoretice, cât şi la un anumit comportament etic acceptat de societate. Aceasta nu ține doar de şcoală, liceu sau facultate. Consider că cea mai importantă educație o primim în primii ani de viață, așa spușii „cei 7 ani de acasă”, când părinții (unii) încearcă să ne învețe bunele maniere (să salutăm, să respectăm, să ne cerem scuze, să stăm frumos la masă, ş.a).

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

După părerea mea, educația are la bază:

1.Respectul

2.Bunul simț

3.Bunele maniere

Nu e deloc uşor să fi părinte. Deseori întâmpină părinții dificultăți în ceea ce privește educația copiilor. Anul trecut, cercetătorii elvețieni au dovedit că aproximativ 80% din părinți nu oferă posibilitatea propriilor copii de a-şi forma un minim bagaj de cunoştințe, cauzele fiind extrem de diverse. Astfel, în cele 18 țări europene studiate de psihologii genovezi, inclusiv România, s-a dovedit ca **majoritatea părinților nu știu să explice copilului unele realități pe care acesta ar dori să le afle și cu care se confruntă în viața cotidiană.**

O parte din părinți nu dețin informația cerută de copil, iar cei mai mulți oferă răspunsuri formale sau incorecte la intrebările micuților. Spre exemplu, să luăm banala întrebare a copilului de vârsta mică: *"De ce vine noaptea"?.*

În țara noastră, această întrebare rămâne fără răspuns în 7% din cazuri, în 15% din cazuri răspunsul fiind: "După zi urmează noaptea" sau *"Așa trebuie să fie"*. În alte 15% din cazuri se spune că așa a lăsat Dumnezeu, în 30% din cazuri se răspunde că apune soarele, fără altfel de explicații, în alte 15% din cazuri apare o explicație astronomică mai simplă, dar nu pe ințelesul și în limbajul copiilor.

Numai în 18% din cazuri, copilului i se explică în mod clar și cu ajutorul cuvintelor pe care el le cunoaște, asociate unui exemplu, ca Pământul se învârtește și astfel o vreme este luminat de soare și o vreme nu mai primește lumină.

Nu trebuie uitat ca **micuțul de vărsta preşcolară are nevoia de a cunoaște oricare realitate pe care o întâlneşte şi are capacitatea de a o întelege**, dacă ne căntărim cuvintele și îi oferim multe exemple concrete. Nicio întrebare nu trebuie să rămână fără răspuns logic, exact, care să-l satisfacă și să-i ofere posibilitatea de a-și crea un bagaj cultural.

Părinții au o foarte mare influență asupra copiilor în primii 7 ani de viață, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează le respecte și ei o dată cu integrarea în societate, acolo unde își vor asuma alte obiceiuri noi. Este important, așadar, să le transmitem micuților învățămintele pe care le considerăm noi necesare și care îl vor ajuta să fie un om respectuos și demn de respect la rândul său. În opinia mea educația are ca scop pregătirea omului pentru viață. Aceasta (educația)reprezintă baza unei societăți dezvoltate. Dacă fundația unei case nu este bună, se va dărâma. Dacă o comunitate nu este bine educată, se va distruge.

Bibliografie:
www.education.com
www.parinti.com
www.a1.ro/lifestyle/family

Cei șapte ani de acasă

Prof.înv.primar: Forogău Maria
Şcoala Gimnazială „Enea Grapini”,Șanț,B – N

Cei „şapte ani de acasă’’, ca şi lipsa lor, marchează destinul fiecărui om.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho-social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Copilul primește primele sfaturi și noțiuni educative, își dezvoltă aptitudinile și își formează primele deprinderi de viață sănătoasă, în familie.

„Cei șapte ani de acasă”, ne arată familia, mediul în care s-a dezvoltat copilul, credința, toate acestea reprezentând bagajul lui educativ.

În educarea **„puiului de om”,**familia, grădinița, școala și societatea, în general, sunt mijloace importante de educație și instrucție.

Ca primă verigă a sistemului educativ familia are responsabilități clare și diverse.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Familia constituie mediul în care copilul se naşte, trăieşte primii ani ai existenţei personale, se dezvoltă şi se formează pentru viaţă. Ea reprezintă un prim instrument de reglare a interacţiunilor dintre copil şi mediul social. Are rolul central de asigurare a condiţiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei şi care stau la baza structurării personalităţii individului.

Ea este *prima instituţie de educaţie morală* şi pentru prima copilărie este mediul educativ prin excelenţă. Familia este „cea mai necesară *şcoală de omenie*”.

Pentru orice persoană (copil, adolescent, tânăr, adult), familia este mediul natural cel mai favorabil pentru formarea, dezvoltarea şi afirmarea lui, asigurând condiţii de securitate şi protecţie, atât fizică cât şi psihică, în orice perioadă a vieţii. Aici se conturează concepţia despre viaţă şi conceptul de sine.

Expresia „ai,respectiv, n-ai cei șapte ani de acasă” definește tot bagajul de cunoștințe, deprinderi, comportamente și atitudini acumulate în primii șapte ani de viață. Această perioadă de timp este considerată “culmea achizițiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaâii, de memorare și de însușire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc.

Se numesc “cei șapte ani de-acasă” deoarece copilul își petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influență asupra lui.

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);
- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea uneri sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însusirile dobândite în această perioada devin stabile pentru tot restul vieții:

- spiritul de competiție;
- altruismul;
- cooperarea;
- atitudinea pozitivă față de diverse sarcini, etc.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre faptă și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândețea, afectivitatea și sobrietatea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind păgubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune :***„O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.***

Bibliografie:

1. Educaţia timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, Consilierea şi educaţia părinţilor, Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. P., Emil, R., Iucu, Educaţia preşcolară în România, Polirom, 2002
4.www.didactic.ro

Cei 7 ani de-acasa

FRANGULEA MIHAELA PROFIRA

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naştere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie şi să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât şi pentru copil”, explică specialiştii, precizând că această satisfacere a nevoilor bebeluşului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relaţii ulterioare între cei doi. Nevoile bebeluşului şi felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului Psihologii spune că acea dorinţă permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în braţe reprezintă o altă nevoie a copilului şi nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în braţe, mama se mişcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, cu condiţia de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluţia nu este să legi uşile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanenţă tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl laşi să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”. La dezvoltarea armonioasă a copilului contribuie şi banalul joc „cucu-bau”, care ajută la perceperea permanenţei obiectului (conştientizarea faptului că un obiect există chiar dacă el nu îl vede, abilitate care se dezvoltă în jurul vârstei de un an). Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanenţă cu copilul şi să-i citească poveşti, pentru că el învaţă prin imitaţie. Referitor la obiceiul adulţilor de a vorbi „pe limba bebeluşilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroş spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat şi «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 şi 3 ani, este foarte important ca micuţul să aibă în jurul lui foarte mulţi stimuli, în special jucării, şi este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinţilor. „Să zicem că trage de faţa de masă. El nu face asta pentru a trage acea faţă de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă şi la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-şi rezolva o problemă”, exemplifică psihologul.

Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm. După vârsta de un an apar şi crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric şi ştie că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorinţa. Foarte important pentru părinţi este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ţinem, pentru a preveni lovirea) şi să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenţia că, după ce trec de un an şi jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfăţat, pe termen lung

. Între 1 şi 3 ani, apare şi conştientizarea identităţii sexuale, iar între 3 şi 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală şi socială. Tot acum, se dezvoltă şi dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereţi desenaţi cu creioanele colorate. „Şi aici, este mai bine să-i dai un colţ, în care poate să scrie pe pereţi liniştit, ba chiar să-l şi lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înţeleg regulile Între 5 şi 6 ani, copiilor începe să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat şi aşa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, şi perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eşec) care nu întotdeauna pot fi depăşite fără un ajutor de specialitate.

Politeţea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învaţă, la început prim imitaţie, reguli de politeţe. „Sunt lucruri care se învaţă implicit. Spre exemplu, dacă îşi va vedea fratele mai mare că în autobuz îşi cedează locul unei persoane în vârstă, va învaţa că aşa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută şi o respectă pe vecina de alături, va învăţa şi el să fie respectuos cu ceilalţi. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, şi copilul va vorbi calm. În general, copiii care ţipă sunt cei în ale căror familii se vorbeşte pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învaţă şi formulele de adresare. „Un copil care va fi învăţat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuşi să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulţi copii care ajung chiar şi în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învăţat să spună tuturor «tu»“. Ce trebuie să ştie un copil „de acasă“

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare social.

CEI ŞAPTE ANI DE- ACASĂ!

PROFESOR FRĂŢILESCU MIHAELA-RAMONA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ” GHEORGHE TĂTĂRASCU”, TG-JIU

Toate gândurile măreţe, toate invenţiile cu adevărat importante au izvorât din sufletul unui copil care a visat să-şi depăşească condiţia şi să impresioneze lumea demonstrând astfel că evoluţia societăţii depinde de ambiţia visului unui copil.

Copiii mileniului trei, trăind într-o lume a vitezei, a electronicelor ce au pus stăpânire pe tot ce ne înconjoară, a făcut ca lumea veselă şi plină de candoare a copilăriei, să stea ascunsă după imaginile monitorului computerului sau chiar să dispară.

Realitatea crudă în care trăim dezumanizează acea „zână” a poveştilor şi basmelor reducând lumea copilăriei la o lume virtuală unde copiii preiau rolurile acelor personaje tridimensionale, iar imaginaţia ce ne făcea părtaşi la acele trăiri intense din căţile de poveşti să se transforme într-o „zână a roboţilor”, lăsând o incertitudine asupra faptului că, „răul” învinge întotdeauna „binele”. Cu toate acestea copiii rămân copii, îşi trăiesc copilăria la momentul respectiv cu bune şi rele, înconjuraţi de dragostea părinţilor, bunicilor, educatorilor şi a celor din jur. Însă nu putem spune că toţi copiii sunt privigeliaţi de aceste momente din viaţă care nu se pot uita.

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa „gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de

Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ!

Prof. înv. Preşcolar Frîncu Florina

„Numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-*Dicţionar de simboluri*). Sunt 7 zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în 6 zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună. E o zi de odihnă, de rugă, de plimbare în natură, de joacă, de vizite, de împlinire şi bucurie în mijlocul familiei- cuibul cald şi ocrotitor al copilului. Modelarea copilului, învelirea lui într-un „veşmânt” de valori umane se realizează continuu, aşa cum zilele săptămânii curg una după alta.

Dar aşa cum planetele îşi urmează cursul pe orbitele lor în marele spaţiu galactic în jurul măreţului Soare, aşa „gravitează” în jurul copilului şi cei care au menirea de a-l ocroti şi ajuta: părinţi, bunici, naşi, rude, educatori, vecini...OAMENI. Spre fiecare, „boţul” luminos întinde mânuţele şi îşi revarsă iubirea sa caldă, dar are nevoie de „ferestre” deschise, are nevoie de braţe blânde, dar hotărâte, care să dea la o parte „norii” ce pot tulbura privirea senină şi creşterea întru împlinire. Ocrotirea copilului este esenţială. Dar ea nu trebuie să se confunde cu o cocoloşire de cloşcă pentru că atunci micuţului nu îi vor creşte prea repede aripile curajului, ale îndrăznelii şi ale căutării.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei 7 ani de acasă pictaţi în cele 7 culori ale curcubeului! Mână-n mână cu copilul să călcăm pe iarba mătăsoasă şi ***verde*** şi să ne încărcăm cu energie de la natură. Să admirăm împreună macii ***roşii*** din lanurile ***galbene*** şi să ne minunăm de podoabele pământului din primăvară până-n iarnă. Să stăm împreună cu mica fiinţă pe malul mării ***albastre*** şi nemărginite pentru a-i trezi curiozitatea şi dorinţa de a cuprinde cu mintea şi cu sufletul cuprinsul necuprins. Să-l învăţăm că după ***violetul*** şi **indigo**-ul nopţii vine ***oranjul*** strălucitor al dimineţii care ne luminează sufletele.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Îi este **do**r de părinţi, de casa părintească unde se simte cel mai bine. Învaţă **re**spectul dacă este respectat . Nu se împrieteneşte cu **mi**nciuna dacă nu este minţit. Iubeşte **fa**milia pentru că aici se „scaldă” în iubire. Înţelege şi **sol**idaritatea dacă cei dragi îl învaţă că de multe ori oamenii au nevoie de ajutor şi înţelegere. Învaţă că **la**crimile nu sunt nişte „arme” cu ajutorul cărora obţine tot ce doreşte, dacă atunci când le foloseşte iubirea celor din jur nu se transformă în răsfăţ nemăsurat şi dăunător. Şi învaţă un lucru simplu, dar dureros- nu e bine să fii **si**ngur. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. De aceea, în locul multelor jucării scumpe şi sofisticate, e de preferat o oră în parcul de joacă, la gropa cu nisip, la tobogane, cu bicicleta pe aleile parcului, alături de alţi năzdrăvani gălăgioşi. Acolo învaţă că spaţiul public este al nostru şi trebuie toţi să-l păstrăm, consimte să pună mâna pe maşinuţa sa scumpă şi alt copil, învaţă să mulţumească şi să ceară iertare când a greşit.

Şi dacă tot ne jucăm cu 7 de ce să nu-i amintim şi pe cei 7 pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Nu seamănă unul cu altul, dar în lumea poveştilor e minunat alături de Mofturilă, de Zăpăcilă,sau poate alături de Urechilă, de Păsărilă, de Iepurilă sau alt...rilă! E lumea copilăriei! Povestea de seară aduce vise frumoase, glasul cald al mamei învăluie sufleţelul mic şi lipeşte genele mângâiate de moş Ene.

Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor 7 ani către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

„Cifra 7 este totuşi întrucâtva neliniştită, căci ea indică trecerea de la cunoscut la necunoscut: s-a încheiat un ciclu- ce va aduce următorul?” .”(Jean Chevalier,Alain Gheerbrant-Dicţionar de simboluri).

„Matematica, pas cu pas”

Prof. Frîncu Tănțica Dorela
Liceul Teoretic „Tudor Vianu” Giurgiu

Cu ocazia testării elevilor veniţi în clasa a IX-a s-a constatat că unii dintre ei au lacune în cunoştinţele de matematică de gimnaziu, cunoştinţe necesare pentru înţelegerea materiei care va urma.

Totodată, ei provin din şcoli diferite, deci anumite noţiuni au fost tratate la nivel diferit. Totuşi ei trebuie să facă faţă în continuare cerinţelor impuse de programa şcolară . Materia, planificarea precum şi programa au fost adaptate pentru clasele speciale dar trebuie respectată şi linia principala a programului elaborat de MEN.Adaptarea programei şcolare în fiecare an ne crează probleme că nivelul intelectual al copiilor diferă de la o clasă la alta,de la un profil la altul.

Ca atare, se impune cu necesitate existenţa unui număr suplimentar de ore de matematică, necesar pentru a veni în ajutorul elevilor. Totodată, trebuie avut în vedere că matematica este obiect de bacalaureat la clasele care susțin această probă, iar pregătirea pentru un astfel de examen nu se poate face în ultima clipă.

Pe de altă parte, programul zilnic al elevilor este destul de încărcat, deci ar fi recomandabil ca o mare parte din cunoştinţe să fie fixate încă din clasă.

Nu trebuie uitate nici particularităţile de vârstă ale elevilor, pentru a evita suprasolicitarea fizică sau psihică a acestora. La fel şi problemele familiare ale copiilor de la specială crează probleme, fiind o frână în procesul de instruire al copilului.

Ei trebuie ajutaţi să înveţe, să înţeleagă un obiect atât de abstract, să-l poată folosi ca instrument de lucru în cadrul altor discipline.

SUGESTII METODOLOGICE:

- folosirea unor criterii de comparare şi clasificare pentru descoperirea unor proprietăţi;
- folosirea unor exemple ca punct de plecare pentru întocmirea, clasificarea sau justificarea unor noţiuni;
- stimularea muncii independente;
- stimularea activităţii pe grupe;
- iniţierea şi realizarea creativă a unor investigaţii ;
- stimularea studiului individual.

MODALITĂŢI DE EVALUARE:

- frontală, individuală, prin muncă independentă diferenţiată sau prin exerciţii la tablă, teste, lucrări scrise, referate;

Obiective de referinţă	Conţinuturi
1. Să utilizeze limbajul logicii matematice şi să aplice în contexte variate tipuri de raţionamente logice, implicând reducerea la absurd, inducţia, deducţia	**1. Elemente de logică matematică** - Operaţii logice, corelate cu operaţii şi relaţii cu mulţimi - Inducţia matematica
1. Să cunoască şi să clasifice numerele reale după criterii date 2. Să determine condiţii de operare cu numere reale şi să folosească regulile de operare în R 3. Să estimeze rezultatul unui şir de operaţii şi să aproximeze un număr real	**2. Operaţii cu numere reale** - Puteri. Radicali . - Aproximări
1. Să utilizeze ecuaţii şi inecuaţii în modelarea unor situaţii concrete şi să aplice reguli de operare care conservă soluţiile acestora	**3. Rezolvări de ecuaţii** - Ecuaţii de gradul I, II, iraţionale. - Inecuaţii de gradul I.
1. Să opereze cu funcţii reprezentate în diferite moduri şi să caracterizeze calitativ aceste reprezentări	**4. Funcţii: definiţie, proprietăţi, exemple, grafice** - Funcţia de gradul I, II - Inecuaţii - Sisteme

1. Să utilizeze calculul vectorial şi trigonometric în rezolvarea unor probleme de geometrie calitativă şi metrică plană	**5. Paralelism şi calcul vectorial în plan**
1. Să realizeze conexiuni şi transferuri între domeniile studiate din matematică	**6. Relaţii metrice în plan, utilizând elemente de trigonometrie**

BIBLIOGRAFIE

1. Matematică (manual pentru clasa a IX-a) C. Niţă, C. Năstăsescu s.a.
2. Matematică (manual pentru clasa a IX-a) M. Ganga
3. Culegere de probleme - C. Niţă, C. Năstăsescu s.a.
4. Culegere de probleme de algebră, trigonometrie, geometrie C. Scheider s.a.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

FRUNZA MARIANA

Încă de la naştere, fiecare etapă din viaţa copilului îşi pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice şi intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influenţa această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din aceşti factori ţin strict de mediul familial şi de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur.

Vârtele mici constituie baza personalităţii, iar pentru reuşita educaţională a copilului e necesar să fie antrenaţi toţi actorii cu care acesta interacţionează, începând cu membrii familiei ,educatori,învăţători ,profesori,comunitate.În primii ani de viaţă fiecare domeniu de dezvoltare (emoţional,cognitiv,social,fizic şi lingvistic,)le susţine pe celelalte şi nici unul nu operează independent.Prima perioadă a copilăriei este o perioadă de luptă decisivă în copil:el învaţă să meargă,să vorbească,să întrebe despre el şi despre tot ce se întâmplă în jurul lui, dar este şi perioada în care achiziţiile copilului sunt enorme şi decisive.Fiecare copil este unic ,cu nevoile lui specifice şi particulare,iar dezvoltarea lui este dependentă de ocaziile pe care i le oferă rutina zilnică ,interacţiunile cu ceilalţi,organizarea mediului şi activităţile de învăţare .

Dându-i copilului suficient timp pentru joc şi acordându-i atenţie îl ajutăm să devină o persoană încrezătoare să îşi clarifice concepte ,să înveţe în mod independent.Perioada preşcolară este vârsta unor mari achiziţii psihocomportamentale a căror calitate va influenţa în mare măsură nivelul de adaptare şi de integrare a copilului în fazele următoare ale evoluţiei şi dezvoltării lui.Părintele nu poate lipsi din acest cerc educaţional,el este partenerul cheie în educaţia copilului ,iar relaţia familie –grădiniţă-comunitate este hotărâtoare.

Cei şapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei.Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii şapte ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie ,să citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală .Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare socială ,psihologică,intelectual-cognitivă.Cei şapte ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunea cu ceilalţi.

Iată câteva reguli esenţiale în educaţia si creşterea copilului până la şapte ani:

1. ***Invaţă-l să se poarte frumos***: bunele maniere se predau cel mai bine prin puterea exemplului!

2. *Stabileşte şi impune reguli* şi limite în comportamentul copilului!

3. *Comunică cât mai mult cu el* - comunicarea este secretul unei relaţii solide între părinţi şi copii, limitează timpul petrecut la televizor sau calculator şi concentrează-te în educaţia lui pe arta conversaţiei!

4. *Invată-l să iubească lectura şi cărtile* - începe încă de când e bebeluş citindu-i povesti, apoi, treptat, lasă-l pe el să le exploreze până când învaţă să citească şi să se bucure singur de ele!

5. *Lasă-l să se bucure de copilărie* - nu încerca să faci din el un geniu înainte de vreme,permite-i copilului să socializeze, să se distreze si relaxeze, dar mai ales să se joace din plin.

6. *Nu abuza în nici un fel de copil* – fizic**,** emoţional, verbal etc.; evită educaţia cu palma la fund.

7. Învaţă-l să îşi exprime emoţii şi sentimente: numai aşa va reuşi să rezolve conflicte pe cale paşnică şi să-şi controleze impulsurile sau să renunţe la agresivitate.

8.Învaţă-l să spună mereu adevărul! Şi aceasta este o lecţie pe care o învaţă cel mai bine de la tine! Copilul imită ceea ce vede şi aude în jurul lui!

9. Petrece cât mai mult timp cu micuţul tău! Fii un părinte implicat şi devotat, iar cei 7 ani de acasă vor oglindi efortul şi calitatea timpului petrecut cu el

10. Iubeşte-l necondiţionat şi arată-i zilnic asta! Iubeşte-l indiferent de note, de cum arată, de performanţele intelectuale, fizice sau de altă natură! Nu glumi pe seama lui, nu îi pune porecle şi spune-i zilnic că îl iubeşti.

Ce pot invăţa copiii în cei şapte ani?

- deprinderi de autoservire
- ordine,igienă
- curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor şi emoţiilor atât pozitive, cât şi negative
- bune maniere şi comportament
- limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, ori dezacord dintre părţile de vorbire)

- modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
- concentrare a atenţiei
- perseverenţă în realizarea uneri sarcini

Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educaţia primită „acasă“, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politeţe, învăţată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoţională care să-i dea posibilitatea de a-şi controla fricile şi emoţiile şi capacitatea de relaţionare socială.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

FRUNZA MARIANA

În decursul experienței profesionale am constatat că fără o educație incipientă, dar temeinică, un copil nu se va putea descurca, integra și dezvolta conform cu pregătirea de care are nevoie.

Ființa umană este un rezultat uimitor al celor mai complexe procese ale evoluției universului și, poate, tocmai de aceea, trebuie să i se acorde o constantă și desăvârșită atenție. Faptul că un individ se naște cu amprente unice, genetice, ar putea reprezenta unul dintre argumentele cele mai solide în favoarea creării condițiilor optime de creștere, de educație, acordându-i-se fiecăruia șansa și, implicit, dreptul la o educație potrivită, adecvată nevoilor vârstei.

Dacă este să vorbim doar de primii șapte ani, aspectele care decurg din acest subiect sunt deosebit de grave, mai ales în contextul evoluției societății românești actuale, când Familia nu mai beneficiază de importanța sacră pe care ar merita-o.

De această situație dramatică , noi, profesorii, ne putem da cel mai bine seama, întrucât descoperim cel mai adesea, la nivelul grupului/ clasei de elevi, copii care fac parte din familii dezorganizate, cu părinți divorțați sau plecați în străinătate, în căutarea unei propășiri materiale. Familia este responsabilă pentru consecințele nefericite ale unei educații defectuoase. Există un fel de contradicție între modul în care au fost educați copiii în perioada comunistă și cel de care beneficiază acum. Conștientizând cu toții că suntem victimele unui abuz al societății bazate exclusiv pe consum, față de amploarea căruia nimeni nu inițiază nicio măsură, evident că remarcăm efectele în rândul tinerei generații, în special, deoarece aceasta nu este pregătită să își asume anumite decizii, pretenții, neavând educația potrivită. Unde sunt bunicii de altădată care își educau nepoțeii în vacanțele de vară, când părinții erau la serviciu - și era unul stabil - antrenându-i la diferite activități gospodărești pe măsura vârstei lor, cultivându-le valorile tradiționale, apropiindu-i de sacra natură, spunându-le povești cu zâne sau despre trecutul copilăriei lor? …

… Îi vom găsi în fața televizoarelor, sau a tabletelor – căci oricum nu mai tricotează – consumând cu aviditate telenovelele sau scandaloasele știri difuzate abuziv (din nou) pe diferite canale de televiziune. În vremea aceasta, micuții sunt îmbuibați cu dulciuri, cu mâncare tip fast-food și lăsați să se joace pe computere sau să relaționeze pe facebook. Mai poate copilul să aprecieze ce este bine și ce nu? Mai află de sfânta măsură, de cumpătare, de modestie când descoperă că tot ce nici măcar nu-și imaginase este acum la un click distanță?

Școala este singura instituție în care educația omului de mâine este prioritară, însă și aici te găsești cuprins de neputință, fiindcă nu poți impune nimic, ci este necesară o educație fără vreo constrângere, care să producă pas cu pas stimuli și reacții din partea copiilor. Trebuie să recunoaștem că există mult prea multe bariere, că nu avem posibilitățile de a umple golul deja evident în educația acestora.

Cei șapte ani de acasă trebuie redefiniți, reapropiați, dar familia trebuie reinventată, ajutată să își aprecieze rolul primordial în procesul complex al formării unui pui de om.

GRĂDINIŢA – FACTOR DE DEZVOLTARE ŞI MATURIZARE PSIHO-SOCIALĂ A COPILULUI PREŞCOLAR

P.I.P.P FRUNZARU VASILICA
GRADINITA NR.4 TURNU MAGURELE

Copilăria simbol al bucuriei, al primăverii şi al zborului uman, al expansiunii sufleteşti creatoare, dă marele start pentru acea sublimă competiţie a omului cu el însuşi, viaţa. Copilăria este una din marile valori ale vieţii.

Este unanim recunoscut faptul că perioada de la 3 la 6 ani din viaţa copilului lasă cele mai profunde urme asupra personalităţii în devenire, deoarece ea este perioada receptivităţii, mobilităţii şi flexibilităţii psihice cele mai pronunţate.

Copilul este receptiv şi sensibil la universul de valori ale naturii şi culturii, la evenimentele imediate, cât şi la cele privind fenomenele social–umane de mai mare anvergură. El asimilează şi acumulează valorile rezultate din experienţe proprii prin care îşi construieşte sau îşi modelează permanent propriul univers.

Mica fiinţă umană este extrem de sensibilă la viaţa naturii cu toate miracolele ei. Cunoaşterea realistă permite elaborarea unei „filosofii naive” dar viguroase asupra vieţii. Copilul se vrea un cunoscător al naturii, al plantelor şi animalelor, al tuturor minunilor universului. De aceea este important ca, în mod metodic, cu multă răbdare şi cu permanent simţ al realului, al ştiinţei, să-i alimentăm aceste nevoi de cunoaştere, această curiozitate vie. Copilul este foarte receptiv şi în raport cu marele univers al umanului, asimilând modele comportamentale diverse. Bazele personalităţii copilului se structurează în cadrul a ceea ce putem numi „marile amfiteatre ale copilăriei”.

Copilul este privit, în evoluţia sa, pornind de la „vârsta afectivităţii pure” când se descoperă pe sine şi pe alţii, trecând prin „vârsta marilor ucenicii” odată cu învăţarea mersului, a imitaţiei, a însuşirii vorbirii, un interes deosebit prezintă saltul calitativ ce se produce în evoluţia proceselor cognitive prin dezvoltarea vorbirii preşcolarului, proces ce atinge nivelul optim de dezvoltare la vârsta de 5-6 ani odată cu apariţia limbajului interior. Semnificativ, sub aspect psihologic, este faptul că, pentru copilul preşcolar, limbajul devine un instrument de exprimare şi comunicare a impresiilor trăite, a gândurilor şi emoţiilor, a dorinţelor şi intereselor sale.

Se poate spune că succesul sau eşecul de mai târziu în viaţa copilului (inclusiv la vârsta şcolară) depinde, într-o mare măsură, de natura şi efectul influenţelor ce s-au exercitat asupra acestuia în perioada preşcolarităţii. Apare de la sine înţeleasă necesitatea cuprinderii copiilor de vârstă preşcolară (3-6 ani) în grădiniţă. Astfel dacă în familie, mediul educaţional a fost nefavorabil, compensarea se va putea realiza în grădiniţă. Aici se poate răspunde unor nevoi şi interese proprii vârstei preşcolare, unor forme de activitate specifice copilului.

Frecventarea grădiniţei îi ajută pe „abătuţi” să se reintegreze în structura familiei. Ei recepţionează acum influenţele venite nu numai din partea celor ce le satisfac trebuinţele, ci şi din partea altor membri ai familiei, în raport de care ei îşi apreciază şi fixează treptat locul şi rolul. În grădiniţă, i se pun în faţă copilului numeroase cerinţe noi, de altă natură decât cele ce acţionau în mediu familial.

Preşcolarul devine obiectul unor variate influenţe complexe şi mai bine organizate comparativ cu cele din perioada precedentă. Bunăoară comunicarea verbală dobândeşte calităţi noi, pronunţia se corectează, lexicul devine mai bogat, propoziţiile formate respectă tot mai mult regulile gramaticale.

Întrebările numeroase pe care copilul le adresează adultului arată prezenţa intereselor cognitive primare, a unor elemente specifice gândirii cauzale, cum ar fi dorinţa de a cunoaşte şi înţelege legitatea fenomenelor lumii înconjurătoare. De aici marea importanţă ce trebuie acordată cultivării limbajului dezvoltării vorbirii orale şi scrise, în general. De volumul şi calitatea deprinderilor de exprimare corectă şi cursivă ale copilului preşcolar sunt operaţional responsabile grădiniţa şi familia.

BIBLIOGRAFIE:

1. Curriculum pentru învăţământ preşcolar, Bucureşti, 2009

2. Dumitrana Magdalena (Traducere şi adaptare), Didactica preşcolară, V&I Integral, Bucureşti, 2008

3. Păişi-Lăzărescu Mihaela, Surdu Magdalena, Tudor Loredana, Compendiu de psihologie şi pedagogie, Editura Pământul, 2006

Importanța celor șapte ani de acasă

Profesor Fugaru Dragoș
Școala Gimnazială Nr.2, Motru

„Sădește un gând și vei culege o acțiune; Sădește o acțiune și vei culege un obicei; Sădește un obicei și vei culege un caracter; Sădește un caracter și vei culege un destin.” Samuel Smiles

Prin caracterul său uman, educația este o acțiune care se desfăşoară în mod conştient în conformitate cu finalităţile stabilite în prealabil, are un sens intenţional care vizează un rezultat bine conturat. În procesul acţiunii, subiectul (agentul) urmăreşte un scop anticipat sub forma unui proiect. În terminologia designului educaţional, subiectul proiectează finalitatea acţiunii sub forma obiectivelor educaţionale pentru ca, în funcţie de cele proiectate, să elaboreze strategia corespunzătoare realizării lor. În funcţie de finalităţi, sunt selecţionate valorile care urmează a fi transmise şi sunt alese metodele şi mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza transmisia. Totul este subordonat scopului propus şi mai ales rezultatului care urmează să fie obţinut. În cadrul educaţiei, oamenii planifică în plan mental ceea ce ulterior vor desfăşura în mod concret, sunt animaţi de anumite intenţii, procedează în conformitate cu o anumită comandă socială, se conduc după anumite principii şi norme, deci totul este organizat şi programat, nimic nu se întâmplă haotic, totul este direcţionat. Formularea explicită a scopului este deosebit de relevantă pentru demersul evaluativ. Asistăm astăzi la o deplasare a accentului de la „a învăţa pentru a şti” la „a învăţa pentru a acţiona”, la o schimbare de viziune şi de stil didactic, la aplicarea unui nou sistem de evaluare.

Atât educația cât și familia trebuie să urmărească același scop: formarea personalității copiilor în vederea integrării sale în viața socială. Baza formării unui comportament corespunzător al copilului, învățarea unor valori morale se realizează în primul rând în familie. Am putea spune din tot sufletul că indiferența familiei față de însușirea de către propiul copil al unor valori morale, pozitive, este deasemenea o crimă. Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei șapte ani de acasă.

Dar educația primită în cei șapte ani de acasă depinde de câțiva factori: relația afectivă dintre copil și părinți, specificul de dezvoltare al copilului, valorile pe care se bazează familia și pe care le transmite copilului, așa precum spunea psihologul Oana Maria Udrea.

Părinții sunt modele pentru copil. Va fi ineficient să atragem atenția copilului să nu mai țipe spre exemplu, dacă acesta aude frecvent certuri în familie. Deasemenea cea mai prețioasă recompensă pentru copil nu este cea materială, ci exprimarea mulțumirii și bucuriei pe care părintele i le arată când face o faptă bună.

Ultimii ani au adus cu ei o percepție nouă în privința influenței pe care o are familia asupra formării personalității copiilor. Deși s-a știut întotdeauna că familia ne influențează, acum descoperim că această influență este mai mare decât ne-am imaginat.

Ca adult, sesizezi uneori că, în situații-limită reacționezi cum nu te aşteptai, sau de cele mai multe ori reacționezi după modelul care ți-a fost oferit în familie atâta timp cât ai trăit cu părinții. Modelul părinților se imprimă atât de tare în copii, încât, copilul adult ajuns, va reacționa așa cum a văzut la mama sau tatăl său (cuvinte, gesturi, expresii, comportamente). Drept urmare, pentru a ne educa corect copiii, trebuie mai întâi să ne educăm pe noi înșine, părinții.. Astfel vom fi un model moral bun de urmat de către proprii noștri copii.

Familiile sunt sisteme sociale dinamice, care au legi, componente și reguli structurale. Cele mai importante reguli ale familiei sunt cele care determină ceea ce înseamnă a fi o ființă umană. Ceea ce cred părinții despre viață și împlinirea ei va determina felul în care își vor creşte copiii.

Modul în care ne creştem copiii, contribuie la formarea concepției acestora despre ei înșiși. Acest aspect este de o importanță enormă. Copiii reprezintă viitorul, iar viitorul lumii depinde de concepția pe care o au aceștia despre ei înșiși. Toate opțiunile lor depind de viziunea lor asupra propriilor lor persoane.

Copiii sunt foarte drăgălași, plini de energie dar uneori obositori. Să te ocupi de educarea lor poate fi o plăcere, dar de multe ori poate fi dificil. Există momente când te simți depășit de situație și nu găsești soluții privind comportamentul inacceptabil al copilului.

În general părinții consideră educarea copilului lor ca fiind dificilă pentru simplu motiv că aceștia nu ascultă de observațiile făcute de ei sau datorită faptului că copilul prezintă un comportament total inadecvat. Astfel există cazuri când părinții ajung să își urască proprii copii datorită comportamentului lor inacceptabil. Doar că efectul este că, părintele urăşte propriul copil, iar copilul ajunge să se urască pe sine. Dacă părintele nu se așteaptă la „nimic bun” de la copilul său, copilul își va crea aceeași impresie negativă despre el și într-adevăr nu va ieși nimic bun. În plus, părintele va fi nervos, frustrat, neputincios, dezamăgit, iar copilul va prezenta pe lângă toate acestea și probleme emoționale. Acest scenariu negativ poate fi dizolvat acordând copiilor noştri atenția necesară, acordând atenție mai ales comportamentelor pozitive și lăudându-i ori de câte ori observăm un comportament pozitiv, chiar și atunci când comportamentul ni se pare a fi neimportant (ex. şi-a pus haina în cuier, şi-a aşezat frumos păpucii etc). „Cheia este să surprinzi pe cineva făcând ceva bun și apoi să-l lauzi pentru aceasta- lăudarea progresului îi împinge pe oameni spre performanțele dorite.” Ken Blanchard

E mai uşor pentru părinţi să recurgă la pedepse ori abuzuri fizice decât să coopereze, să stabilească limite. Acest lucru se întâmplă datorită dezinformării și a lipsei răbdării. Stabilind limitele în relația cu copilul, acesta va înțelege că părintele respinge comportamentul negativ și nu îl respinge pe el. Regulile și limitele sunt importante fiindcă oferă părinților și copiilor sprijin și siguranță. Copiii acceptă adesea regulile dacă sunt clare și pe înțelesul lor și dacă sunt aplicate în mod consecvent. Prea multe reguli însă împiedică dezvoltarea copiilor. Deasemenea, atunci când părintele interzice ceva copilului, e bine să îi explice de ce nu are voie să facă un anumit lucru. E important ca copilul să înțeleagă.

De o importanță deosebită este și faptul ca părintele să se gândească serios și la alte modalități cu mult mai eficiente de a-și pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice și anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Bibliografie:

„Procedee de îmbunătățire a comunicării între părinți și copii”, Bakker I, Janssen H, București, 1998.

„Teoria și metodologia evaluării”, Cucoș C, Iași, 2008.

„ CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Profesor Fugaru Elena Simona
Colegiul Tehnic Motru
JUD. GORJ

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial şi până la conduita celui mic la şcoală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinţilor este centrat asupra dezvoltării personalităţii şi dezvoltării sociale, ca părţi ale unui întreg. Dezvoltarea emoţională este şi ea analizată, exprimând impactul familiei şi societăţii asupra copilului. Experimentarea unor situaţii emoţionale diferite în relaţiile cu părinţii oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoţionale diverse, ceea ce contribuie la înţelegerea situaţiilor emoţionale şi la reacţii adecvate în diferite situaţii.

Prin educaţie parentală părinţii „se descoperă'' ca parteneri ai copiilor lor, îşi descoperă propriul potenţial de schimbare, se simt valorizaţi în rolul lor parental.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

În felul acesta, copilul capătă un model de relaţie pe care îl putem regăsi în toate interacţiunile sociale pe care le iniţiază în mediul său. Copiii au nevoie de un mediu ordonat, predictibil, care să le ofere sentimentul de siguranţă, stabilitate, căldură, protecţie din partea părinţilor. Programul zilnic induce coerenţă, disciplină în planul mental al copilului, îi formează abilitatea de organizare a unui stil de viaţă sănătos.

Ca părinţi trebuie să fim întotdeauna un bun exemplu pentru copil, inclusiv în timpul jocului. Când ne implicăm activ în jocul copilului punem temelia unei legături solide între noi şi el. Noi pătrundem în lumea lor, iar ei într-a noastră.

Un copil privat de joc va avea carenţe în structura persoalităţii, chiar dacă ulterior se va interveni prin alte forme de activitate cu caracter compensatoriu.

Pentru a putea înţelege nevoia copilului de educaţie, trebuie să încercăm să ne îndepărtăm de sensul didactic, pedagogic pe care îl acordă majoritatea oamenilor acestui concept şi să ne aducem aminte adevărul celor „cei 7 ani de acasă“. Fiecare intervenţie pentru copil (contactul cu adulţii, obişnuinţele de îngrijire, rutine alimentare, programe de imunizare) sau pe lângă copil (amenajarea spaţiilor în care copilul îşi petrece timpul acasă sau în comunitate) este bine să fie considerate intervenţii educative, ele devenind intervenţii împreună *cu* copilul: copilul le asimilează, le integrează ca modele relaţionare în funcţie de care îşi structurează personalitatea.

“Generaţia actuală de părinţi a vrut cumva să compenseze lipsurile copilăriei lor şi a încercat să dea copiilor ce aveau mai bun: cele mai frumoase jucării, haine, plimbări, şcoli, televizor şi calculator. Alţii le-au umplut timpul copiilor cu multe activităţi educative ca învăţarea limbilor străine, informatică, muzică. Intenţia este excelentă, însă părinţii nu au înţeles că televizorul, jucăriile cumpărate, internetul şi excesul de activităţi blochează copilăria, în care copilul are nevoie să inventeze, să înfrunte riscuri, să sufere decepţii, să aibă timp de joacă şi să se bucure de viaţă.” (“Părinţi străluciţi, profesori fascinanţi” Dr. Augusto Cury)

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

“Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?“ Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia “Cei şapte ani de-acasă” defineşte însă tot bagajul de cunoştiinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată “culmea achiziţiilor”, este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Cei șapte ani de-acasă - Dascălii doar continuă efortul de educare a copilului

prof. pentru învățământ primar Daniela Fugigi
Liceul de Artă - Sibiu

„Cei șapte ani de acasă” este o veche zicală românească, folosită pentru a desemna un copil binecrescut, care are un comportament civilizat, conform normelor societății.

Când face primii pași spre școală, cu entuziasm și emoție, copilul trebuie să aibă un bagaj elementar de norme de conduită, prin care nu este apreciat numai copilul în sine, ci reprezintă și modul în care părinții s-au ocupat de creșterea lui. În aceeași măsură, zicala subliniază și că cei șapte ani până la intrarea în această etapă inițiatică în viața copilului, care este școala, sunt hotărâtori și pentru dezoltarea de mai târziu.

Rolul părinților

Desigur, toți părinții își doresc ca, atât în școală, cât și în viață, copilul lor să se afirme cât mai bine, însă tot ei sunt cei care trebuie să știe că această reușită depinde, în foarte mare măsură, de istoria primilor ani din viața copilului, de modul în care a fost îngrijit și educat copilul, de deprinderile și cunoștințele acumulate în acest timp. Educația acoperă toate domeniile de dezvoltare însă prima și cea mai importantă condiție este dragostea. Într-un climat familial afectiv, copilul se dezvoltă armonios, este echilibrat, ordonat, mulțumit, pentru că știe că are asigurate îndrumarea și ocrotirea părintească. Odată îndeplinită condiția iubirii, priceperea părinților de a-și educa micuțul se formează prin învățare și se desăvârșește prin însăși munca de creștere a copilului. Pentru că ideea potrivit căreia un copil se poate crește și singur sau lăsat în grija fraților mai mari poate duce la greșeli grave. Trebuie avut în vedere că un copil nu poate fi modelat așa cum un sculptor își modelează lutul. Copilul răspunde și în funcție de personalitatea proprie. Iar adevărata educație este un echilibru foarte fin între transmiterea principiilor corecte de viață și arta descifrării posibilităților copilului, de asemenea, arta cu care părinții reușesc să-l determine pe copil să accepte (cu plăcere sau, măcar, cu înțelegere) anumite lucruri necesare bunei sale dezvoltări.

Rolul dascălului

Odată cu nașterea copilului, familia se întregește, capătă sens, de aceea, educarea copilului, pentru a da rezultatele dorite, necesită un efort neobosit, continuu și de mare răspundere. Cu toate acestea, bunăvoința, dragostea, perseverența și devotamentul părinților nu prezintă garanții suficiente pentru obținerea celor mai bune rezultate. Pe lângă aceste calități, este nevoie de cunoștințe temeinice în ceea ce privește educarea copilului. Aici, intervine rolul dascălului, pentru a continua efortul început de părinți, acasă. Astfel, e necesar ca dascălul să sprijine părinții cu principii științifice, să urmărescă scopuri precise, adaptate fiecărui copil în parte, bazate pe talentele native ale fiecăruia, să vină în ajutorul părinților, cu sfaturi amănunțite, în munca lor în însoțirea copilului pe lungul drum spre a deveni OM.

Una dintre calitățile esențiale pe care un dascăl trebuie să o aibă este răbdarea. Este foarte important ca dascălul să nu-și piardă niciodată cumpătul. Pentru că, e adevărat, uneori, copiii pot fi gălăgioși, neascultători, capricioși, învață mai greu sau cer să li se răspundă la mii de întrebări. Dar, educarea copilului trebuie făcută cu delicatețe, chiar și atunci când trebuie pedepsit. Pentru că cea mai eficientă pedeapsă este cea aplicată cu blândețe, nu cu asprime.

Acțiunile de îngrijire și educare se împletesc în primii ani de viață, de aceea ele nu pot fi și nici nu trebuie despărțite. Însă, pe măsură ce copilul înaintează în vârstă, educația oferită de părinți se diminuează treptat, acum intervenind rolul profesorului, cu care părinții trebuie să colaboreze neîncetat. Deprinderile de comportament - cinstea, respectul, politețea, decența - se formează în familie, însă trebuie continuate de dascăl. Părinții sunt exemple, modele de urmat pentru copii, însă la fel este și profesorul. Scopul colaborării dintre părinți și dascăl este de a oferi copilului o dezvoltare armonioasă pe toate planurile - intelectual, afectiv, social și moral - astfel încât să i se asigure copilului atingerea deplinelor posibilități de afirmare.

CEI ŞAPTE ANI DE ACASĂ

ED. FULGA MARIANA
GR.CU PR.NR 35 BRAŞOV

"Cei şapte ani de acasă " ……o expresie care, în zilele noastre ,nu îşi mai are rostul....

Oare !?!...Dar unde se pun „temeliile „ educaţiei celui mic ,dacă nu în sânul familiei ?

Se spune ,se aude tot mai mult : „copilul meu are personalitate ?ce sa îi fac ?!.Dar ,oare aceasta personalitate nu trebuie ,un pic " cizelată ,ajustată " pe ici pe colo ? .Îl lăsăm pe cel mic să facă tot tot ce vrea ,de unde ştie ce este bine şi ce este rău ? .Unde îşi însuşeşte bunele deprinderi dacă nu în sânul familiei ,în "cei şapte ani de acasă "? .

Da,întradevăr ,nu prea mai sunt cei şapte ani de –acasă ,deoarece copiii sunt instituţionalizaţi ,în diverse forme de educaţie de la vârste tot mai mici .Dar totuşi ,toate deprinderile şi normele de comportament se învaţă în familie.

Aici ,copiii îşi însuşesc primele deprinderi de comportament ,de bun simţ ,regulile de bună purtare .Chiar dacă nu sunt însuşite conştient ,copilul ,copilul şi le însuşeşte atât prin imitaţie ,cât şi prin învăţarea lor sub îndrumarea sistematică a părinţilor .Grădiniţa ,şcoala ,vin,ulterior ,să confirme şi să consolideze normele deprinse acasă .

În cei şapte ani de acasă ,copilul învaţă deprinderile igienice,de autogospodărire ,apoi ,învaţă să salute (indiferent cum o face) ,să se comporte în societate ,să răspundă cuviincios la întrebările ce îi sunt adresate ,să aştepte să vorbească ,fără al întrerupe pe cel ce vorbeşte .

La masă ,copilul învaţă deprinderi de comportament : să manânce frumos ,fără să plescăie,să folosească corect tacâmurile ,să nu vorbească în timpul mesei .Apoi în timpul jocurilor cu ceilalţi copii ,învaţă să respecte regulile jocului ,şi pe ceilalţi parteneri de joacă .Învaţă , în familie , normele sociale ,cum să se comporte în afara casei – la magazin,în piaţă ,la medic, în parc , în autobuz ,la restaurant ,cum să folosească formele de politeţe „te rog ,mulţumesc ,cu plăcere " şi cum sa îi respecte pe cei din jur ,indiferent de situaţie şi în contextul unde se află .

O mare provocare ,reprezintă folosirea expresiilor „îmi pare rău,iarta-mă,te rog" ...Pentrun a însuşi aceste expresii copilul trebuie să le audă rostite şi de cei din familie şi din anturaj ,şi astfel ,va învăţa să îşi recunoască greşelile şi slăbiciunile mult mai uşor .De asemenea şi nu în ultimul rând ,va învăţa să convieţuiască şi cu persoanele cu handicap ,cu defecte fizice şi psihice şi să nu râdă de ele.

Aceste deprinderi sunt însuşite de copil după lungi încercări ,după ani de muncă asiduă din partea părinţilor,care îşi doresc ca şi copilul lor să aibă "cei şapte ani de acasă ".Dar această asiduă muncă ,necesită multă răbdare,perseverenţă ,ani buni de educare şi exemplu personal.Toate lucrurile acestea se însuşesc în special prin imitarea adulţilor în diferite situaţii.E drept ,şi important ,ca cel mic să fie învăţat să fie independent ,pentru a putea lua decizii mai târziu.

Sub îndrumarea atentă a părinţilor şi controlul acestora ,copilul va putea sa îşi însuşească deprinderi şi aptitudini care îl vor ajuta să se descurce cu uşurinţă în viaţa scolară şi socială .

Şi ,totuşi,...."cei şapte ani de acasă " îşi au rolul în educaţia copilului ,pentru a putea face faţă situaţiilor ulterioare din viaţa de şcolar ,şi mai apoi în cea de adult .

Familia și rolul ei în educația copilului

Prof. înv. primar Fulgă Mihaela Florica
Școala Gimnazială Izbiceni-Olt

Ritmul trepidant de viata impus de schimbările socio-economice din ultima perioadă, prezintă și aspecte negative, printre ele aflându-se și "absența" părinților în educația copiilor. Majoritatea părinților nu mai au timp să-și ajute copii la rezolvarea sarcinilor școlare se arată în sondajele realizate în ultima perioadă. Cadrele didactice au semnalat în mod repetat această situatie, precum și necesitatea elaborării de strategii și proiecte care să implice mai mult familia ca partener educativ. Familia trebuie să înțeleagă importanța rolului său în educația și viitorul copiilor, necesitatea unei implicări active în relația cu programele și activitățile școlare. Multe familii consideră școala singura responsabilă de educația și viitorul copiilor. Daca ceva nu merge în dezvoltarea și educația copilului profesorii sunt singurii responsabili pentru acest impas neplăcut. Este recomandată menținerea vie și întărirea relației părinți-școală. Așa cum există școala pentru cei mici este la fel de normal să existe o școala și pentru părinți care să clarifice multe din aspectele legate de dezvoltarea copilului.

Cei "șapte ani de acasă" nu mai sunt îndeajuns în condițiile schimbărilor și transformărilor majore din societatea contemporană în care se pune tot mai des întrebarea ce se întâmplă cu noile generații. Este necesară cunoașterea nevoilor tinerilor, a nevoilor pieței, pentru a oferii măsuri educative eficiente, ce ar asigura în felul acesta o șansă reală de integrare socio-profesională.

Performanța și eficiența procesului educativ depinde de gradul și calitatea implicării tuturor factorilor în acest proces. Noile orientări educative, adaptate nevoilor pieței, sunt un "mister" pentru mulți părinți, iar consilierea și orientarea profesională poate oferi răspunsurile necesare copiilor și părinților deopotrivă. În sensul acesta comunicarea joacă un rol esențial ce poate hotărî parcursul viitor.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima part a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Implicarea părinților în dezvoltarea copiilor pe termen lung trebuie făcută cu multă responsabilitate și în deplină conștiință de cauză a situației.

Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Modul în care se realizează această relație poate fi un test atât pentru părinte cât și pe pentru copil. Este nevoie permanent de acțiune, de interacțiune, de adaptare, de schimbare și de disponibilitate către dialog între cele două părți.

Succesul relației presupune un parteneriat real, o comunicare eficientă, și un mod adecvat de lucru în echipă. Efortul pe care îl depun părinții în acest sens este mai important decât prezența altor factori cum ar fi cei materiali. Lipsa dialogului părinte-copil este resimțită de catre majoritatea cadrelor didactice; cu greu se pot stabili relații bazate pe încredere și respect în activitatea școlară dacă acest gen de relație nu este cultivat în mediul familal așa cum se întamplă în majoritatea cazurilor.

Există câteva modele ale relațiilor părinte-copil în care se reflectă gradul de angajare, sprijinul, timpul sau receptivitatea părinților în activitățile copiilor:

- permisiv, caracterizat de un control scăzut al activității copiilor și prin urmare de lipsa unor norme sau reguli de conduită;
- autoritar, ce impune reguli și norme rigide, dar care nu oferă nici un fel de susținere;
-democratic autoritar, în care se combină controlul cu acordarea de sprijin și care încurajază libertatea și autonomia de acțiune și gândire prin dialog deschis.

Învățarea de roluri care să asigure o bună dezvoltare a copilului este un motiv în plus de stabilre a unei relații de reciprocitate între părinți și cadre didactice. Nimeni nu deține adevarul absolut la problemele celor tineri, dar calea spre rezolvarea lor se afla în strânsa colaborare a celor două parți.

EDUCAŢIA ŞI CEI 7 ANI DE ACASĂ

Profesor învăţământ primar: Fülöp Katalin
Şcoala Gimnazială ”S. Illyes Lajos” Sovata

"Educaţia este ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ceea ce ai învăţat în şcoală". Albert Einstein

Ce sunt cei 7 ani de acasă ?

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educaţiei pe care părinţii o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii susţin că regulile de comportament şi educaţie oferite în primii 7 ani de viaţă ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizaţi prin cât de manierat este copilul în interacţiunile cu ceilalţi.

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a viţii lui, dar şi a părinţilor. La începerea grădiniţei are loc o restructurare a programului zilnic, care cuprinde programe bine delimitate, nu numai din punct de vedere al conţinutului activităţilor şi reperelor orare, ci şi privind mediul în care îşi desfăşoară aceste activităţi (o parte din zi copilul stă la grădiniţă, iar o altă parte, acasă). Este important ca părinţii să cunoască programul copiilor de la grădiniţă, pentru a putea adapta activităţile de acasă astfel încât, să se asigure că există coerenţă şi unitate între demersul educativ al grădiniţei şi cel al familiei. Lipsa de informaţie, de comunicare între educatoare şi părinţi poate conduce la situaţii în care copilul este supus în familie unui regim de suprasolicitare, într-o cursă epuizantă de obţinere de performanţe, sau, dimpotrivă, poate genera cazuri în care copilul nu mai este stimulat în dezvoltarea sa de către părinţi, considerându-se că această sarcină este exclusiv a grădiniţei. Pentru ca părinţii să se asigure că există echilibrul necesar, trebuie să se informeze, la începutul fiecărei săptămâni, ce activităţi se vor desfăşura la grădiniţă, ce materiale vor fi utilizate, ce priceperi deprinderi şi cunoştinţe vor fi vizate. Ei pot solicita educatoarei informaţii despre cum decurge o zi la grădiniţă, cum sunt organizate activităţile, cum este organizat spaţiul etc. În acest demers se poate implica şi educatoarea, prin afişarea programului săptămânal şi iniţierea părinţilor în citirea acestuia.

Comunicare dintre părinţi şi copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniţă, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înţelege, este nevoie ca părinţii să-i ajute pe copii să-şi exprime emoţiile fără teamă. În situaţia în care nu i se oferă atenţie, începe să bombardeze cu păreri puternice şi afirmaţii emfatice, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinţi să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniţă?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situaţii, pentru a iniţia o discuţie cu el pe această temă, părinţii pot începe prin a povesti ei înşişi despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăţa să spună ce simte şi să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut.

Foarte importante pentru copilul preşcolar sunt şi activităţile pe care le vor face în afara celor de la grădiniţă, mai exact în familie, cu membriii familiei şi în contexte diferite de viaţă. Pentru a le fi mai uşor, părinţii pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea şi alegerea unor activităţi care să fie potrivite vârstei copilului şi care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învăţat la grădiniţă. Activităţile propuse copiilor ţin de imaginaţia, inspiraţia şi priceperea fiecărui părinte, precum şi de interesele şi particularităţile individuale şi de vârstă ale copiilor. Părinţii trebuie să le pună la dispoziţie materialele de care au nevoie, să¬i organizeze corespunzător spaţiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spaţii, să interacţioneze cu adulţi şi copii şi, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Câteva exemple de activităţi pe care părinţii le pot propune copiilor şi care nu necesită o pregătire minuţioasă ar putea fi în natură: să alerge, să se joace cu mingea „„De-a v-aşi ascunselea”, „De-a Baba-Oarba” etc. - să-i lase să se plimbe desculţi (în condiţii de siguranţă pentru sănătatea lui), să simtă iarba, pământul, nisipul, apa etc. - să-i încurajeze să asculte foşnetul frunzelor, ciripitul păsărelelor, şuieratul vântului, susurul apelor etc. - să-i implice în culesul frunzelor, fructelor, al florilor, să vorbească despre cum se folosesc, despre gustul lor ş.a. ; acasă, să ajute la tot felul de activităţi gospodăreşti, să-şi atribuie diferite roluri şi să intre în jocul copilului, să numere tot felul de obiecte ce-i înconjoară etc. Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea.

La vârsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoană foarte apropiată. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, am ochii ca ea şi sunt frumoasă, aşa mi-a spus bunica” ori “Tata e la fel ca mine, suntem puternici amândoi că mâncăm tot ce ne dă mami.” Astfel va exista o încercare de concordanţă între imaginea impusă de ceilalţi si cea a cunoaşterii de sine. Nu este de-ajuns doar sî ne controlăm limbajul şi comportamentul în faţa copilului, ci şi exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamăgire, tristeţe, etc), precum şi a dorinţelor şi nevoilor. Bineînţeles că asta nu înseamnă că permanent von fi stresaţi de cum vorbim, ne purtăm ori reacţionăm la cei din jur, pentru că ne va fi foarte greu şi chiar ne vom simţi obosiţi la un moment dat. Însă va trebui să ne impunem anumite restricţii, conduite şi chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învăţăminte atât din situaţiile şi întâmplările frumoase din viaţa voastră, cât şi din cele negative. Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinţi, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situaţii şi va fi judecat, acceptat ori nu în societate. **Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani?**

-deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curățenie și exprimarea propriilor nevoi,

- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor si emotţilor atât pozitive, cât şi negative

- bune maniere şi comportament

- limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord dintre părtile de vorbire)

-modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc.

-consecvență în realizarea unei sarcini

-concentrare a atenției

-perseverență în realizarea unei sarcini

-alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însușirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieții: spiritul de competiție, alturismul, cooperarea, atitudinea pizitivă față de diverse sarcini, etc.

Aşadar, părinţii au o foarte mare influenţă asupra copiilor în primii 7 ani de viaţă, când le transmit celor mici propriile valori pe care urmează să le respecte şi ei odată cu integrarea în societate, acolo unde îşi vor asuma alte obiceiuri noi. Este important să le transmitem micuţilor învăţămintele pe care le considerăm noi necesare şi care îl vor ajuta să fie un om respectuos şi demn de respect la rândul său, deoarece: *„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una realăşi plină de armonie.”* (Eugen Heroveanu)

Bibliografie:

1. *Educaţia timpurie în România*, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004
2. Vrăsmaş Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţi părinţilor,* Editura Aramis, Bucureşti, 2002
3. . www.scribd.com
4. www.copii.ro
5. Ciofu Carmen, *Interacţiunea părinţi-copii*, Editura Medicală Amaltea, 1998
6. P., Emil, R., Iucu, *Educaţia preşcolară în România,* Polirom, 2002

DRAGĂ MAMĂ

FURDUI CARMEN MARINELA

Cuvintele se încâlcesc printre gânduri, de aceea, oricum m-aş duce şi orice-aş face, iubirea ta ma insoteste pretutindeni. Stiu acest lucru prea bine.

Tu mă-nțelegi intotdeauna! Ştii prea multe despre mine, pentru că timpul meu a început cu tine. Oare de unde mai ai atâta suflet, că-mi dai mereu bucăți din el şi nici măcar nu-l socoteşti în clipe, ci în fiecare ticăit al inimii?

Eşti omul cel mai puternic pe care l-am cunoscut, nu că ai avea muşchi pe brațe, dar te-am văzut luptându-te cu viața şi întotdeauna ai învins. Pare-mi-se că ai fi în stare să înfrunți armate de oprelişti pentru mine.

Fii binecuvântată, mamă,mamă- bunică şi mă iartă că nu ți-am înțeles nici lacrimile de bucurie, nici pe cele ce-ți inundau obrajii de câte ori vreo suferință te-ncerca!

Numai o mamă le-nțelege...

Să-ți urez ani mulți, e parcă gol de sens, deoarece eu ți-aş dori nemurirea. În schimb, îți urez să ai parte de primăveri multe de azi înainte, pentru că doar tu poți transforma intotdeuna greul din jurul meu într-un senin de linişte sufletească!

Dragă mamă,dragă mamă-bunică, îți mulțumesc că exişti! Să ai o aniversare frumoasă! La multi ani!

Tulburări ale copilului în familia afectată de alcoolism

Profesor Fusaru Anca-Victorița

Pentru a cunoaşte o dezvoltare normală şi a dobândi caracteristicile adultului normal şi echilibrat, copilul are nevoie să fie înconjurat cu afecțiune şi atenție într-o atmosferă de caldă siguranță şi încredere. Aceste elemente lipsesc din viața copiilor ale căror familii sunt disfuncționale din cauza unor comportamente deviante dezvoltate de cel puțin unul dintre părinți.

În țara noastră, în care consumul băuturilor alcoolice reprezintă un comportament larg acceptat social, adesea încurajat, dependența alcoolică reprezintă una dintre cele mai răspândite surse ale deviațiilor comportamentale în cazul adulților căsătoriți. Particularitățile psihologice pe care le prezintă copilul părintelui alcoolic se dezvoltă în primii ani de viață, devin matrice comportamentală pentru elevul de mai târziu şi este necesar să fie cunoscute factorilor implicați în sistemul de educație. Aceasta va duce nu doar la identificarea acestor cazuri, ci și la înțelegerea corectă a comportamentului unor copii care, altfel, pot fi cu uşurință stigmatizați şi marginalizați.

În jurul unui alcoolic suferă, în medie, opt persoane, dintre care cele mai afectate sunt cele din imediata lui apropiere, membrii familiei. Copilul este atras într-un joc tragic, în care tatăl este incapabil de empatie, preocupat doar de consumul de alcool, iar mama este măcinată de mânie și frustrare și are nevoie de tot ajutorul. Singura realitate a acestui copil este cea dominată de rușine și nesiguranță, în care lipsa de atenție și afecțiune este adesea însoțită de violență domestică. Funcție de temperament, micuțul va dezvolta, ca auto-protecție, unul dintre următoarele modele comportamentale (sau o combinație a lor): Erou, Ţap ispăşitor, Mascotă, Copil pierdut. În cele ce urmează, le vom trece în revistă, pe scurt.

Eroul este copilul care, într-o familie din care tatăl lipseşte ca lider responsabil, are tendinţa să îşi asume rolul celui care are grijă de ceilalţi. De obicei este copilul cel mare şi se ocupă mai ales de fraţii mai mici, dar şi de părinţii lui. Nu îşi va permite frivolităţi prin care să aducă greutăţi în plus familiei. Are tot timpul note mari, nu trebuie nimeni să îi spună ce are de făcut. Știe totdeauna dacă este pâine în casă, se îngrijorează dacă tatăl nu a venit acasă la timp şi îşi susţine mama în momentele de cumpănă. Copil ideal, va avea mari probleme la maturitate, date mai ales de mania controlului şi a reuşitei maximale. Dorind să controleze şi obişnuit din copilărie să salveze situaţiile disperate, adeseori se căsătorește cu o persoană alcoolică.

Ţapul ispăşitor este copilul care iese mereu în evidenţă prin prostiile pe care le face. Suferă de lipsa afecţiunii părinţilor săi şi le atrage atenţia prin năzbâtii şi pagube. El este oaia neagră a familiei. Spirit rebel, poate începe să consume alcool, tutun şi/sau droguri de timpuriu. Are gaşcă şi prezintă dezinteres faţă de şcoală, unde performanţele sunt cel mult mediocre. Genul antisocial, chiar şi în jocuri este violent, riscă mult în toate direcţiile. Este dominat de durere, frică şi însingurare. Se simte respins şi are resentimente. De aceea, ajunge deseori alcoolic.

Totuşi, prezenţa acestui rebel în familia alcoolicului nu produce mai multă durere. El este paratrăsnetul care atrage mânia familiei, deturnând atenţia de la adevărata rană. Oferă o justificare şi un personaj identificabil asupra căruia să se descarce mânia acumulată nu pentru el.

Mascota familiei de alcoolic este copilul plin de şotii, gata oricând să smulgă un zâmbet, clovnul tuturor. Are o deosebită sensibilitate şi intuiţie. Prezintă adesea hiper-activitate, dar şi o mare nevoie de a fi aprobat de ceilalţi. Când intră în necazuri, fuge de responsabilitate. Nesigur pe el, îşi caută protectori pe care îi va servi. Pare vesel, dar realitatea lui poate fi alta. La şcoală are probleme de concentrare, deci rezultate slabe. Deşi simte frică, neîncredere în sine, vinovăţie, resentimente, confuzie, mascota aduce în familie momentul de relaxare, clipa de seninătate.

Copilul pierdut pare copilul normal al familiei. El se conformează normelor și nu crează probleme. Este, în schimb, un singuratic. Posesor al unei imaginaţii bogate, se retrage într-un garaj şi citeşte ore în şir. Timid, slab dezvoltat fizic, are probleme în ce priveşte identitatea sexuală. Elev mediocru, trece neobservat atât de colegi, cât şi de profesori. Copilul pierdut simte durere, însingurare, mânie, dar nu are abilitatea de a-şi comunica sentimentele. Este măcinat de neîncrederea în sine, de frică şi de neputinţă. Acestea îl pot duce mai târziu la alcoolism.

Putem afirma, în încheiere, că un elev responsabil, care prezintă un spirit accentuat de inițiativă, poate avea acasă probleme cu alcoolismul unuia dintre părinți. La fel, „oaia neagră” a clasei, copilul foarte glumeț, sau cel neauzit. Știind câteva elemente în legătură cu problematica alcoolismului în familie, pedagogul ar putea intui, chiar de la nivel preşcolar, drame profunde şi ar putea interveni pentru atenuarea suferinței copilului și acceptarea lui de către colectiv.

Bibliografie

1. xxx, *Alcoolicii anonimi,* Alcoholics anonymous world services, Inc., New York, 2000
2. Weber, Preot Meletios, *Pașii transformării,* Editura Kolos, Iași, 2008

Cei şapte ani de-acasă

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR GABĂRĂ GINA

"Cei şapte ani de acasă" este o expresie pentru educația pe care părinții o dau copiilor lor.

Din perspectivă proprie, anii pe care îi petreci alături de părinții tăi sunt cei mai importanți, mai ales primii, când înveți ce este viața defapt şi cum trebuie să treci prin ea.

În primul rând, orice părinte trebuie să învețe să-i acorde copilului, încă din primele zile de viață, o atenție sporită. Când acesta începe să priceapă şi să aibă rațiune, părintele este cel responsabil pentru a-i explica diverse lucruri ființei nou născute. Acești şapte ani de acasă îi arătăm în societate, când vorbim cu una sau mai multe persoane, cum ne comportăm cu ele, sau când pur şi simplu suntem puşi într-o situație mai delicată. Un bun exemplu pentru o bună educație este atunci când oferim locul nostru unei persoane mai în vârstă ca noi, sau deschidem uşa unei femei şi aşteptăm să intre. Acești ani i-am primit la vremea noastră, şi o să-i dăm mai departe, e ceva ce nu moare. Merg mai departe, odată cu timpul. De foarte multe ori, in special in situatiile in care ne supara atitudinea sau comportamentul unei persoane ori a unui copil ne gandim ca nu este educat corect, nu este politicos – „nu are cei sapte ani de-acasa”. Replicam astfel considerand ca nu a primit o educatie potrivita ori nu si-a insusit diverse norme ori reguli de politete, in special. Aceasta expresie defineste insa tot bagajul de cunostinte, deprinderi, comportamente si atitudini acumultate in primii sapte ani de viata. Aceasta perioada de timp este considerata „culmea achizitiilor”, este considerata una din perioadele de intensa dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare si de insusire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregatit sa primeasca informatii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informatii, de catre cine si in ce mod. Se numesc „cei şapte ani de-acasa” deoarece copilul isi petrece cel mai mult timp cu familia, in special pâna la varsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenţă asupra lui.

La varsta preşcolară, copilul are nevoie de modele, de identificare cu o persoana foarte apropiata. Astfel, el se va identifica cu mama sau cu tata: „Eu seman cu mama, am ochii ca ea si sunt frumoasa, aşa mi-a spus bunica” ori „Tata e la fel ca mine, suntem puternici amandoi ca mancam tot ce ne da mami.” Astfel va exista o incercare de concordanta intre imaginea impusa de ceilalti si cea a cunoasterii de sine. Nu este de-ajuns doar sa ne controlam limbajul si comportamentul in fata copilului, ci si exprimarea diverselor sentimente (furie, dezamagire, tristete, etc), precum si a dorinţelor si nevoilor. Bineînteles ca asta nu înseamna ca permanent von fi stresati de cum vorbim, ne purtam ori reactionam la cei din jur, pentru ca ne va fi foarte greu si chiar ne vom simti obositi la un moment dat. Însă va trebui sa ne impunem anumite restrictii, conduite si chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel incat copilul sa poata trage invataminte atat din situatiile si intamplarile frumoase din viata voastra, cat si din cele negative. Este nevoie de insusirea responsabilitatii de a fi parinti, de a fi permanent constienti ca cel mic ne supravegheaza, ne analizeaza, interiorizeza ceea ce facem noi, iar mai tarziu va exterioriza toate acestea in diverse situatii si va fi judecat, acceptat ori nu in societate.

Ce pot invata copiii in cei sapte ani?

– deprinderi de autoservire
– ordine
– igiena
– curatenie si exprimarea propriilor nevoi
– exteriorizarea trairilor, sentimentelor si emotiilor atat pozitive, cat si negative
– bune maniere si comportament
– limbaj corect transmis (fara greseli de pronuntie, topica ori dezacord dintre partile de vorbire)
– modul de a relationa cu ceilalti si de a raspunde la diverse provocari ale mediului inconjurator (este certat de cineva, i se ia jucaria de catre alt copil, nu primeste cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc)
– consecventa în realizarea unei sarcini
– concentrare a atentiei
– perseverenta în realizarea uneri sarcini
– alegerea motivelor şi motivatiilor atunci când vrea sa faca ceva.

Unele din însusirile dobândite în aceasta perioada devin stabile pentru tot restul vietii:

– spiritul de competitive
– altruismul
– cooperarea
– atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenteaza dezvoltarea de mai târziu – un copil criticat permanent, devalorizat si pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinte de a încalca normele ori nu va fi încrezator în forţele proprii.

Înainte de a judeca o persoana si de a-i pune o eticheta, gândiţi-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de catre ceilalţi.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o are.

STRATEGII DE CONSILIERE PSIHOPEDAGOGICĂ A PĂRINŢILOR PENTRU “CEI 7 ANI DE ACASĂ”… MINUNAŢI!

Prof. Gălăţanu Dănuţa Marcela
Colegiul Tehnic „Anghel Saligny” Bacău

„Cei şapte ani de acasă“ sunt anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii! E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri genetice, în educaţia copiilor, părinţii sunt cei care deţin rolul principal.

Familia este o comunitate în care părinţii trebuie să îşi crescă copiii cu atenţie şi responsabilitate. În acest mediu copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect.

Cei şapte ani de acasă- expresia defineşte bagajul de cunoştinte, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Perioada este considerată “culmea achiziţiilor”, una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj. Dar ATENŢIE, este foarte important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

Se numesc “cei şapte ani de-acasă” deoarece copilul îşi petrece cel mai mult timp cu familia, în special până la vârsta de 3 ani, iar membrii ei au cea mai mare influenţă asupra lui.

Bebeluşul este ataşat de mamă, de tată, de bunici iar în comportamentele, limbajul său îi imită pe adulţi. Copilul este asemeni unei oglinzi.

Copilul preşcolar are nevoie de modele de identificare cu o persoană foarte apropiată. El se va identifica cu mama sau cu tata: “Eu semăn cu mama, sunt frumoasă, aşa mi-a spus bunica” ori “Semăn cu tata, suntem puternici amândoi”.

Categoric părinţii sunt modele pentru copil! Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. El realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier. Părinţii trebuie să fie atenţi la nevoile de afecţiune ale copilului.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înţelege lumea în mod diferit. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău.

Părinţii trebuie să-i înveţe pe copii cum să-şi exprime emoţii precum furia sau frica. Furia prin cuvinte de genul «sunt furios» şi să spună apoi motivele. Furia nu trebuie exprimată prin acţiuni!

Nu este de-ajuns să ne controlăm limbajul, comportamentul în faţa copilului, ci şi exprimarea sentimentelor (furie, dezamăgire, tristeţe), a dorinţelor şi nevoilor. Trebuie să ne impunem restricţii, conduite şi chiar moduri de rezolvare a conflictelor, astfel încât copilul să poată trage învăţăminte atât din situaţiile şi întâmplările frumoase din viaţa voastră, cât şi din cele negative. Este nevoie de însuşirea responsabilităţii de a fi părinţi, de a fi permanent conştienţi că cel mic ne supraveghează, ne analizează, interiorizează ceea ce facem noi, iar mai târziu va exterioriza toate acestea în diverse situaţii şi va fi judecat, acceptat ori nu în societate.

Cea mai preţioasă recompensă nu este cea materială, ci exprimarea mulţumirii şi bucuriei pe care părintele i le arată copilului când face o faptă bună. Este important să îl lăudăm ori de câte ori e nevoie. Exprimarea sentimentelor este eficientă şi în administrarea pedepsei. Dezamăgirea, nemulţumirea părintelui, ignorarea dau rezultate mai bune decât o ceartă sau o palmă.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi părinţii să fie consecvenţi în educarea copilului.

În acelaşi timp, părinţii trebuie să fie înţelegători şi să accepte greşelile involuntare. Să nu uite că şi adulţii greşesc uneori, darămite copiii!

Ce pot învăţa copiii în cei şapte ani? - deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curăţenie şi exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor şi emoţiilor şi negative, bune maniere şi comportament, limbaj corect, modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a răspunde la provocări ale mediului înconjurător, consecvenţa în realizarea unei sarcini, concentrarea atenţiei, alegerea motivelor şi motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Unele din însuşirile dobândite în această perioadă devin stabile pentru tot restul vieţii: spiritul de competiţie, altruismul, cooperarea, atitudinea pozitivă faţă de diverse sarcini.

Altele influenţează dezvoltarea de mai târziu– un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii.

Socializarea, asumarea responsabilităţilor şi exprimarea emoţiilor sunt o parte dintre abilităţile pe care un copil trebuie să şi le însuşească în cei 7 ani de acasă.

Educaţia unui copil nu constă numai în a-l învăţa să scrie, citească şi a deveni un bun exemplu la şcoală. Educaţia se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie.

Educaţia primită în prezent în cei 7 ani de acasă diferă de cea de acum 30 de ani, dar psihologii susţin că este o evoluţie firească şi o adaptare la contextul sociocultural. Valorile s-au schimbat. Înainte se punea preţ pe comportamentul de politeţe, cum trebuie să bei sau să mănânci, iar acum sunt valorizate vigilenţa, asumarea responsabilităţilor şi iniţiativele, libera exprimare. Aceste diferenţe se văd şi generaţiile trecute de prima tinereţe se simt ofensate de comportamentul adolescenţilor. Respectul de odinioară era, mai degrabă, o consecinţă a fricii, nu unul autentic. Respectul se câştigă, nu se impune!

Copilul de acum 20 de ani era mult mai constâns. Acum are acces la o cantitate mai mare de informaţii iar gradul de socializare este mai mare. Când copilul ajunge la poziţie de egalitate cu o persoană adultă, balanţa se echilibrează sau se răstoarnă în favoarea lui.

Câteva reguli de bază pentru Cei 7 ani de acasă… MINUNAŢI:

1. Bunele maniere se predau prin puterea exemplului!

2. Comunicarea este secretul unei relaţii solide părinţi-copii!

3. Învaţă-l să spună mereu adevarul!

4. Lasă-l să se bucure de copilărie !

5. Nu abuza în nici un fel de copil !

6. Petrece cât mai mult timp cu copilul tău! Iubeşte-l necondiţionat şi arată-i zilnic asta!

Vei fi suprins cât de inteligent este copilul tău la o vârstă fragedă!

Bibliografie

1. Harwood Robin L., Miller Scott A, Psihologia copilului, Ed. Polirom, 2014
2. William Dikel, Sănătatea mentală a elevului, Editura TReI, 2013
3. Helene Renaud, 8 metode eficiente pentru educarea copiilor, Editura Polirom,2011

„Cei 7 ani de acasă”

Factori esenţiali in educaţie !

Profesor: Gălbează Carmina Adriana
Colegiul Tehnic “Dumitru Mangeron” Bacău

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat. Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoaştem unicitatea, personalitatea, nevoile. Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Crescând în şi alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate şi aşteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori şi norme ale familiei (căldură şi afecţiune; limite clare şi bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancţionare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere şi comunicare; recunoaşterea calităţilor şi a reuşitelor; confidenţialitate şi încredere reciprocă).

***Cei 7 ani de acasă** înseamnă:*

1. ***Sa-si poată evalua obiectiv poziţia in raport cu o situaţie.*** (Trebuie sa ştie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa facă, etc.)

2. ***Sa ştie să îşi susţină părerile si sa-si apere interesele fără a deranja pe cei din jur.*** (Sa folosească un limbaj politicos, sa nu se miorlăie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spună părerea)

3. ***Sa fie atent si implicat in ceea ce se întâmpla in jur, ca sa poată evita situaţiile cu potenţial periculos si, ca revers al medaliei, sa poată oferi un ajutor la timp cuiva.*** (Începând de la salutul persoanelor cunoscute, continuând cu atenţia acordata traficului, pietonilor, adică sa nu meargă pe strada cu căştile in urechi, trimiţând SMS-uri, izbindu-se de alţi pietoni si ignorând culoarea roşie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu ştiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacoşă, sa urce in pom după o pisica speriata, chestii de-astea...)

4. **Sa ştie sa piardă** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa câştige cu eleganta** (fără a-l umili pe cel care a pierdut)

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Prof.înv.primar GĂMAN BĂRBOI CAMELIA,
Școala Gimnazială Nr. 14 Drobeta Turnu-Severin , Jud. Mehedinți

Atunci când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Dar educaţia primită în cei 7 de acasă depinde de câţiva factori: relaţia afectivă dintre copil şi părinţi, specificul de dezvoltare a copilului, valorile pe care se bazează familia şi pe care le transmite copilului.

Baza formării unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii.

Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face.

Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

Educaţia trebuie adaptată etapelor de dezvoltare a copilului pentru că el înţelege lumea în mod diferit la 3 ani, la 5 sau la 7 ani. La 2 ani, de exemplu, copilul nu realizează ce e bine şi ce e rău. La această vârstă îl putem învăţa formulele de politeţe. Îi arătăm cum şi când se spune ***Bună ziua !, Te rog!*** , ***Mulţumesc!*** , ***La revedere!***, iar copilul învaţă prin imitaţie.

De la 3 la 5 ani este momentul pentru a-l învăţa bunele maniere: ce se cuvine şi ce nu la masă, într-o vizită, în parc, la grădiniţă. A-l învăţa bunele maniere este însă un proces de durată, care va prinde contur în fiecare zi, iar cele mai bune ocazii pentru a îndruma copilul în direcţia corectă sunt întâmplările curente din spaţiul familial. Masa alături de membrii familiei, mersul la cumpărături, vizitele la bunici sunt tot atâtea momente în care copilul este obişnuit cu bunele maniere.

Între 5 şi 7 ani, copilul devine tot mai independent. Acum ar trebui să poată purta o conversaţie cu adulţii, să îşi argumenteze punctul de vedere în discuţiile cu copiii de aceeaşi vârstă, să intervină în discuţiile din familie, să vorbească la telefon. Încurajaţi-l să se exprime, lăsaţi-l să termine ce are de spus şi nu îi faceţi observaţii în public.

Părinţii sunt modele pentru copil. Degeaba îi spunem copilului să nu mai ţipe prin casă dacă el aude frecvent certuri între părinţi. Sau este ineficient să îi atragem atenţia că nu a spus mulţumesc la magazin dacă în familie nu aude niciodată acest cuvânt.

Părinţii trebuie să îi explice clar copilului ce are voie să facă şi ce nu, să stabilească reguli realiste, echilibrate şi să îi spună dinainte ce se va întâmpla dacă nu le respectă. Totodată, este important ca amândoi să fie consecvenţi în educarea copilului.

BIBLIOGRAFIE:

Cucoş , C. , (2006) , Pedagogie – Ediţia a II –a revăzută şi adăugită , Editura Polirom ,Iaşi
Dumitriu , GH. , Dumitriu , C(2003) , Psihopedagogie , Editura Didactică şi Pedagogică , Bucureşti
https://www.didactic.ro/materiale-didactice
https://www.jurnalul.ro/nnh55u

IMPORTANŢA CELOR „ŞAPTE ANI DE ACASĂ”

Înv. GĂMAN MIHAELA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ NR.5, SĂCELE
JUDEŢUL BRAŞOV

"De unde sunt eu? Sunt din copilăria mea.
Sunt din copilăria mea ca dintr-o ţară." - Antoine de Saint-Exupery

Educaţia copilului este un demers care presupune un schimb de experienţă, de valori şi competenţă între toţi adulţii care îl susţin în demersul său de dezvoltare. Spirala relaţionară care se ţese în jurul copilului se bazează pe încredere, pe parteneriat.

Una din competenţele parentale importante pentru fiecare dintre noi este aceea de a putea observa progresele copilului nostru, reacţiile sale la stimulii pe care îi oferim şi, nu în ultimul rând, deschiderea spre cunoaştere. Nu este neapărată nevoie să învăţăm scalele de dezvoltare, este suficient să petrecem mult timp împreună cu copilul nostru şi să-i recunoştem unicitatea, personalitatea, nevoile.

Familia reprezintă primul spaţiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care creşte. De aceea, este foarte important respectul pentru moştenirea culturală a fiecărei familii şi valorificarea acesteia.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

Dacă ar fi să privim în sens cronologic al dezoltării copilului, mediul familial are un rol esenţial în educaţia copilului: este locul în care are loc *experienţa iniţială de viaţă, socializare şi de cultură a copilului*. Toate achiziţiile pe care le dobândeşte copilul în toate domeniile de dezvoltare sunt puternic determinate de interacţiunile pe care acesta le are cu mediul în care trăieşte primii ani din viaţă.

"Cum pot să-mi dau seama EU, ca părinte, cum este copilul meu?" Cea mai la îndemână metodă este să ne observăm cu mare atenţie copilul, să nu-l comparăm cu un altul, ci să-l evaluăm în raport cu progresele lui, cu succesele şi insuccesele sale. Scopul observării este îndeosebi acela de a constata salturile în dezvoltarea copilului, dar şi dificultăţile întâmpinate pentru a şti cum să ne orientăm demersul educativ în perioada următoare.

Expresia ***"Cei şapte ani de-acasă"*** defineşte însă tot bagajul de cunoştinţe, deprinderi, comportamente şi atitudini acumultate în primii şapte ani de viaţă. Această perioadă de timp este considerată "culmea achiziţiilor", este considerată una din perioadele de intensă dezvoltare psihică, deoarece copilul are o capacitate foarte mare de acumulare de informaţii, de memorare şi de însuşire a diverselor comportamente, atitudini, limbaj, etc. Copilul este pregătit să primească informaţii. De aceea, este important cum sunt transmise aceste informaţii, de către cine şi în ce mod.

De o importanţă deosebită este şi faptul ca părintele să se gândească serios şi la alte modalităţi cu mult mai eficiente de a-şi pedepsi copilul, în afara pedepsei fizice şi anume izolarea copilului sau confiscarea unui lucru care îi place acestuia. Părintele poate să fixeze la copil comportamentul dorit oferindu-i recompense (o mângâiere pe cap, un pupic sau chiar un semn stabilit de comun acord cu copilul- a ridica degetul mare de la mână, „ceva bun” etc).

Îndrumarea pozitivă e mai plăcută și te ajută să îți atingi mai repede scopul decât cea negativă. Lăudând și acordând atenție copilului avem mai mult succes decât certându-l și pedepsindu-l. Dacă îndrumăm copilul în mod pozitiv, atunci acesta capătă o mai mare încredere în sine.

Este datoria părintelui să aducă pe băncile primelor clase copii sănătoşi, viguroşi pe care şcoala, prin aportul ei pe linia instrucției, dar desăvârşind și opera de educație inițiată în familie să îi transforme în personalități armonios dezvoltatea, în cetățeni înzestrați cu spirit de răspundere, cu simțul datoriei și potențial creator.

Ca o concluzie, cei șapte ani de acasă sunt piatra de temelie a vieții viitoare. De acești ani depinde cum va fi integrat viitorul adult în societate, cum va fi agreat de cei din jur și cum își poate ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi.

Un adult care are „cei șapte ani de acasă” poate merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
2. Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
3. Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

Cei 7 ani de acasă pentru copii

Prof. înv.primar GĂNCEAN ENIKO
Şc.Gimn.*Grigore Silşi* Beclean

***„Copilul nu este o jucărie, el este o cruce care trebuie purtată cu bucuria jertfei asumate, şi de felul în care părinţii duc această cruce, depinde calitatea de creştin adevărat a viitorului adult!”* DanionVasile**

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viața de acasă, fie că vorbim despre educația de la grădiniță sau școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulilele de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părinţii sau educatorii.

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii sustin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Această realitate aruncă pe umerii părinților o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să- şi asume în aceşti primi ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric -obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor **„şapte ani de-acasă**”.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţionarea normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

Se pot creiona, evident, generalizări. Printre principalele norme morale care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional,în expresia “un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate salute decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor.Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specific vârstei lui.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitație şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă.Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. şi îl va evita pe cel din urmă.

Bineînţeles că toate trăsăturile de mai sus sunt rezultatul a ani de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa.Exemplul personal, asta în primul rând.iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

E important, de asemenea ca indepența copiilor să fie stimulată, pentru că dacă în mica copilărie e mereu altcineva care să-i ia deciziile, copilul va tinde spre una din cele două extreme, ori va încerca totul, , ori va evita totul, dintr-un exces de prudență. Pe când, dacă e obisnuit de mic să înfrunte niște situații și să facă niște alegeri (evident, pe măsura lui, și controlate de adult) îi va fi mult mai ușor să ia hotărâri în ceea ce-l privește.

În concluzie „Cei şapte ani de acasă“ ar trebui să fie anii în care copilul capătă deprinderile şi educaţia necesară vieţii în lume. E foarte firesc pentru părinţi să-şi dorească să aibă copii frumoşi, sănătoşi, bine educaţi. Dacă frumuseţea şi sănătatea sunt daruri de la Dumnezeu, în educaţia copiilor, părinţii sunt rânduiţi de Dumnezeu să deţină rolul principal.Familia este o mica biserică numai atunci când părinţii îşi cresc copiii aşa cum trebuie,ccu atenţie şi responsabilitate.

BIBLIOGRAFIE

Cum să ne creștem copiii?, Danion Vasile, Editura Sophia, București, 2012

Educația începe acasă !

Prof. Irina Gânga

Este adevărat ca azi nu prea mai exista cei 7 ani de-acasă, deoarece copiii sunt incluși în diverse forme educaționale încă de la vârste fragede și mai rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învată din familie. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect.

Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră: de noi, părinţii, depinde ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi assume toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. Ea are forma pe care noi, părinţii, i-o dăm. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „**şapte ani de-acasă**”.

Printre principalele ingrediente care compun ceea ce se înţelege, în mod tradiţional, un copil „bine crescut” regăsim:

Salutul. Este prima normă de conduită învăţată în familie, începând de la etapa în care piticul nu poate saluta decât prin fluturarea mâinii şi continuând pe urmă firesc cu „bună ziua”.

Comportamentul în public. Un copil „bine crescut” ştie să răspundă la întrebări şi să susţină, la rându-i, conversaţia, îşi aşteaptă rândul fără să întrerupă pe cel care vorbeşte.

Manierele la masă. O bună creştere presupune folosirea eficientă a tacâmurilor, respectul comesenilor şi a celui/celei care serveşte masa.

Comportamentul cu prietenii. Manierele nu se demonstrează doar în preajma adulţilor. Jocurile copiilor sunt experienţe care, pe lângă că aduc destindere şi voie bună, îi pregătesc pe cei mici pentru rolul de adult. Tot jocurile sunt ocazia de a învăţa, exersa şi testa comportamente corecte. Un copil „bine crescut” îşi respectă partenerii de joacă, înţelege şi se conformează regulilor jocurilor specifice vârstei lui.

Recunoaşterea greşelilor. „Îmi pare rău” este, la fel ca şi „te rog”, o expresie magică. Pentru a o folosi, un copil are nevoie să o audă şi din partea adulţilor din jurul lui. Astfel, va învăţa că recunoaşterea greşelilor şi sinceritatea exprimării regretului nu sunt un semn de slăbiciune, ci de respect şi demnitate.

Tact şi toleranţă. Un copil „bine crescut” învaţă de la părinţi că a râde de slăbiciunea, defectul fizic sau orice tip de dizabilitate a cuiva ne descalifică în primul rând pe noi. Va face diferenţa – în timp – între râsul sănătos şi spiritul de glumă şi râsul care jigneşte, care deschide răni. Şi îl va evita pe cel din urmă.

Înţelegerea normelor sociale. Prin imitaţie şi suficientă practică, copilul deprinde, cu ajutorul părinţilor, ceea ce „se face” şi ceea ce „nu se face” în societate. O bună creştere implică şi cunoaşterea şi aplicarea acestor reguli nescrise ale lumii în care trăim: trebuie să ne aşteptăm rândul la magazin, la medic sau la leagănul din parc, spunem „te rog”, „mulţumesc” şi „cu plăcere”, nu încălcăm drepturile celorlalţi prin afirmarea drepturilor noastre, nu facem zgomot în ora de linişte, respectăm simbolurile, credinţele şi valorile noastre şi ale celor de lângă noi.

Bineînţeles că toate ingredientele de mai sus sunt rezultatul anilor de experienţe, cu încercări, eşecuri şi reuşite. Şi bineînţeles că există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum şi zile în care ni se pare că totul e în zadar şi că toate lecţiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluţia este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creşterea unui copil, perseverenţa. Şi exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susţinute nu vor întârzia să dea roadele mult-aşteptate.

Educația copilului are la bază o serie de reguli care formează ansamblul educațional. Fie că este vorba despre viata de acasă, fie că vorbim despre educația de la școală, copilul trebuie învățat să înțeleagă și să respecte regulilele de comportament sau de interdicțiile pe care i le stabilesc părintii sau educatorii.

Ca educator mă confrunt adesea cu aceste carențe ale educației timpurii care se manifestă într-o manieră supărătoare la adolescenții de azi. Crizele adolescentine sunt foarte greu de gestionat în cadrul educațional dacă cei 7 ani de acasă nu au fost insuflați și nu au devenit automatisme de viață. Problemele de comportament ale adolescenților se pot corecta sau rezolva de educator doar cu sprijinul direct al părinților, cei care au formulat primele reguli de conduită în societate în viața lor.

Bibliografie

Educația Copilului, NANA, redactor Desprecopii.com; http://www.desprecopii.com

IMPORTANŢA CELOR ŞAPTE ANI DE ACASĂ

Prof. Gârlă Alina-Juliana, Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” Constanța

Expresia „cei şapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educaţia din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, defineşte în bună măsură comportamentul viitorul adult.

Trecând peste realitatea că nu prea mai există cei „şapte ani de-acasă” deoarece copiii sunt incluşi în diverse forme educaţionale încă de la vârste mult mai fragede, rămâne ideea de la baza acestei expresii: normele de conduită se învaţă din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conştient, iar vârsta primei copilării este esenţială în conturarea şi achiziţia normelor unui comportament social corect. Şcoala şi alte medii educaţionale nu pot ulterior, decât să confirme şi să consolideze normele deja deprinse din familie.

În primul rând, putem spune că bunele maniere sunt cartea noastră de vizită. Felul în care ne comportăm are o puternică influență asupra relațiilor cu familia, prietenii, colegii și, în cele din urmă, de acest lucru depinde dacă avem sau nu succes în viață. Dacă vrem ca un copil să fie amabil, elegant și manierat, trebuie sa-l obișnuim cu reguli încă din primii ani de viață. Această realitate aruncă pe umerii părinţilor o responsabilitate majoră, de părinţi depinzând ca adolescentul, tânărul şi adultul de mâine să-şi asume în primii ani ai copilăriei toate componentele unei bune creşteri. Iar această expresie – „bună creştere” – nu este un standard general. A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot acelaşi lucru. Atât contextul cultural-istoric obiectiv al societăţii, cât şi standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiţia celor „şapte ani de-acasă”. În realitate, gradul de asimilare și ipostazele în care se manifestă sunt extrem de variate. Unii o poartă doar ca pe o mască, folosindu-se de ea doar pentru a face impresie, alții o adaptează cameleonic la o realitate din care vor să stoarcă maximum de profit în favoarea lor. Așa se face că pe stradă sau la serviciu îi vedem rezervați, amabili, vorbind politicos, iar acasă indiferenți, nervoși sau chiar grosolani.

În al doilea rând, pentru că primii șapte ani sunt esențiali în formarea caracterului, copilul trebuie ajutat să deprindă obiceiuri sănătoase și maniere elegante. În această perioadă, micuțul învață care sunt principiile și valorile după care va trebui să se ghideze în viață, în situații dintre cele mai diverse. Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc „cei șapte ani de acasă”.

Un factor important în formarea unui comportament corespunzător al copilului este relaţia afectivă cu părinţii. Dragostea cu care părinţii îşi înconjoară copilul îi permite acestuia să se dezvolte, să aibă încredere în propriile forţe. Copilul iubit de părinţi se simte protejat, îngrijit, iar această idee de siguranţă îi creează deschiderea spre învăţarea şi asumarea regulilor de comportament. Copilul care se simte apreciat de părinţi percepe în mod pozitiv regulile transmise de aceştia. Ba chiar el realizează că părinţii îi acordă atenţie, că sunt preocupaţi de ceea ce face. Totodată, educarea copilului într-o atmosferă deschisă, bazată pe iubire şi încredere, face ca regulile să nu se transforme în disciplină de fier.

În ciclul liceal în care activez, diferenţele dintre copiii cu „cei șapte ani de acasă” și cei fără sunt evidente prin comportamentul agresiv şi violent faţă de sexul opus sau prin atitudinea sfidătoare faţă de cadrele didactice. Vârsta le dă copiilor imboldul să creadă că pot face totul, iar părinții consideră că e vina școlii care nu îi educă.

Dincolo de orice considerente, cred că interacţiunea şcoală-familie trebuie să stea sub semnul parteneriatului, familia trebuind să se întoarcă la rosturile ei fireşti, îmbogăţindu-şi mereu valorile spirituale , respectând principiile morale colaborând sistematic cu şcoala şi urmărind permanent evoluția copiilor pentru a putea avea adulţi cu personalităţi armonioase. De aceea sper ca familiile să conștientizeze acest lucru și să facă ceea ce este necesar în acest sens pentru copiii lor.

În concluzie , consider că educația din primii ani de-acasă definesc în bună măsură comportamentul, succesul în viață , constituind cheia în adaptarea ulterioară a adultului în societate. Fiecare copil, mai întâi sub influența părinților în cei „șapte ani de-acasă” apoi sub cea a școlii, a colegilor, a societății și, nu în ultimul rând, prin autoinstrucție, privind, ascultând și citind, poate face pasul necesar, prin educație, către armonie și ordine. Astfel, dacă la început, în primii ani ai copilăriei, regulile sunt respectate sub supravegherea părinților, treptat, odată cu înțelegerea semnificației lor, faptele și acțiunile frumoase se interiorizează, transformându-se în politețe autentică, izvorâte din convingere și acesta este traseul ideal.

Cei șapte ani de acasă - temelia pentru educația copilului

Prof. înv. primar Gârmacia Simona-Maria
Școala Gimnazială Sascut, județul Bacău

Cuibul cald al familiei i-a învățat pe oameni să se bucure de viață, să iubească și să se dăruiască unul altuia. Este ca și cum oamenii, trăind în societate, și-au creat un mijloc anume, natural și puternic, de pregătire a copilului pentru oameni și pentru societate. Pestalozzi sesizase acest lucru când afirma că, cea dintâi școală firească a omului este familia, viața de familie constituind fondul pe care se va clădi edificiul personalității.

Este o realitate că familia pune bazele educației copilului. Familia privită ca nucleu social influențează întreaga evoluție de viață a omului și-și pune amprenta cu evidență pe întreaga sa personalitate.

Familia se impune ca factor cu cea mai puternică influență asupra copilului prin continuitate, afectivitate și autoritate.

Căldura afectivă pe care copilul o găsește în familie este condiția fundamentală a plămădirii unui fond sănătos al sufletului uman, iar autoritatea, pe care în mod normal părinții și-o capătă prin demnitate și exigență, este condiția cultivării respectului față de om și societate, sentiment pe care-l găsim la temelia celui mai autentic umanism.

Gradul ridicat al eficienței influențelor educative familiale se datorește faptului că familia acționează de la început și în permanență cu forța exemplului viu și direct. Părinții constituie pentru copii primele modele de viață și comportament. Modelul are o funcție orientativă în educație; de aceea trebuie utilizat în ansamblul mijloacelor educative la vârstele fragede, deoarece odată cu inaintarea în vârstă, copilul își caută singur modelele de viață și profesionale, părinții au grijă să fie cele dorite.

Rolul conducator în educație îl au grădinița și școala. Familia trebuie să le secondeze de aproape și sincer. Sprijinindu-se reciproc și adoptând atitudini unitare, vor reuși să formeze din copiii de astăzi, oamenii de nădejde de mâine. Părinții au datoria să-i verifice pe copii nu numai asupra modului în care își îndeplinesc obligațiile școlare ci și asupra relațiilor extrașcolare.

Dar sunt și greșeli care izvorăsc din dragostea părinților față de copiii lor:

- neîncrederea în copil;
- copiii sunt tratați ca o prioritate personală;
- părinți care se complac în situația de neamestec în treburile copiilor;
- părinți care nu au reușit să urmeze o facultate și, din orgoliu, își obligă copiii să o facă;
- dragostea nemărginită pentru copil îi face pe unii părinți să vadă fericirea în raport cu banii și cu o profesie comodă.

Deoarece, încă, mai este valabilă expresia „cei șapte ani de-acasă”, putem privi această problematică și dintr-o altă perspectivă, aceea a simbolurilor. Astfel, ,,numărul 7 este pretutindeni numărul unei totalităţi, dar al unei totalităţi în mişcare sau al unui dinamism total.” (Jean Chevalier, Alain Gheerbrant- *Dicţionar de simboluri*).

Sunt şapte zile ale săptămânii care înseamnă încheiere şi un nou început. După ce a creat lumea în şase zile, Dumnezeu se odihneşte în a şaptea şi o transformă în zi sfântă. Duminica e ziua în care toţi ai casei sunt împreună, se poartă discuții, se încheagă relații între membrii familiei, se învață lucruri.

Şi pentru că lumina înseamnă şi culoare, de ce nu ne-am gândi la cei șapte ani de acasă pictați în cele șapte culori ale curcubeului! Fiecare culoare ne încarcă cu energie de la natură, ne luminează sufletele, ne trezește curiozitatea și dorința de a cuprinde cu mintea și sufletul tot universul. Orice părinte poate deschide poarta sufletului copilului său ajutat de simbolistica culorilor.

Ochii mari şi curioşi ai copilului cuprind atâta culoare, iar sufletul său vibrează la tot ce este melodios. Veşnic neastâmpărat suie voiniceşte treptele vieţii însoţind parcă cele 7 note muzicale ale Gamei Do. Aşa cum o notă muzicală nu poate alcătui o melodie, ci doar o monotonie, singurătatea este tristă şi plictisitoare. Dar timpul petrecut alaături de familie este foarte prețios cu foarte multe valențe formative în ceea ce privește educația celui mic.

Şi dacă tot ne jucăm cu numărul șapte de ce să nu-i amintim și pe cei șapte pitici care o ocrotesc şi o iubesc pe Albă ca Zăpada? Şi uite aşa ajungem să trecem lin pragul celor șapte ani petrecuți acasă către o altă lume mirifică- lumea cărţilor şi a şcolii.

În loc de concluzie putem relata 10 reguli pe care trebuie să le aibă în atenție părinții în vederea educării copiilor:

1. **Să-ți iubești copilul;**
2. **Să-ți protejezi copilul;**
3. **Să fii bun exemplu pentru copilul tău;**
4. **Să te joci cu copilul tău;**
5. **Să lucrezi cu copilul tău;**
6. **Să lași copilul să dobândească singur experiențe de viață, chiar dacă suferă;**
7. **Să-i arăți copilului posibilitțile și limitele libertății umane;**
8. **Să-l înveți să fie ascultător;**
9. **Să aștepți de la copil numai aprecierile pe care le poate da, conform gradului de maturitate și propriei experiențe;**
10. **Să-i oferi copilului trăiri cu valoare de amintire (călătorii, excursii, vacanțe, spectacole, serbări de familie, manifestări sportive).**

BIBLIOGRAFIE

1. Jacques Salome, “Mami, tati, mă auziți?”, Editura Curtea veche, București, 2007
2. Ministerul Educației și Cercetării, Revista Învățământul Preşcolar nr. 1-2/2001, nr. 3-4/2002
3. www.didactic.ro, accesat în data de 06.03.2018

Cei șapte ani de acasă

Prof. Înv. Preşcolar - GÂȚĂ MIHAELA
Unitatea Liceul Tehnologic ”Ioan Lupaş” Săliște
Grădinița Săliște, jud Sibiu

”Inteligenţa omului nu vine din nimic: ea se făureşte pe temeliile aşezate în perioadele de formarea simţurilorla copil.” ***Maria Montessori***

Vestea venirii pe lume a unui copil este un prilej de bucurie pentru viitorii părinți și pentru persoanele apropiate lor. Perioada celor nouă luni de sarcină aduce în viața mamei noi provocări și transformări, timp în care copilul se dezvoltă pregătindu-se să vină pe lume, creându-se astfel o legătură armonioasă dintre mamă și copil care este mult mai puternică din momentul aducerii pe lume a copilului.

Educația copilului este responsabilitatea ambilor părinți. Pentru a stabili reguli benefice educației copilului, indiferent de vârsta acestuia, părinții trebuie să se pună de acord în legătură cu regulile de comportament. Este foarte dificil pentru un copil să înțeleagă de ce se schimbă o regulă în funcție de o anumită situație sau pesoana care o aplică, această schimbare creând confuzie în mintea copilului și poate avea ca urmare ignorarea de către copil a acelei reguli sau aplicarea ei în funcție de dorința copilului. Prin coerență putem modela mintea copilului oricât de mic ar fi el. Familia este primul spațiu formativ al copilului, fiind mediul în care va crește și se va dezvolta respectând moștenirea culturală a acesteia.

Cea mai importantă preocupare a copilului încă din primele luni de viață este jocul. La început se joacă cu ceea ce poate observa, apoi cu jucării pe care le poate ține în mână, apoi treptat dorința de a se juca devine mult mai evidentă. Cu ajutorul jocului putem foarte ușor să intrăm în ”lumea” și în mintea copilului și ne putem da seama dacă copilul întâmpină vreo problemă pe care nu dorește să o spună în alte condiții.

În special copiii mici doresc să fie rugați și încurajați pentru a îndeplini o sarcină, dar trebuie să li se atragă atenția și atunci când fac ceva greșit și să li se explice de ce nu e voie să repete acea activitate sau acel gest și care sunt consecințele acelor fapte. Copilul nu trebuie etichetat atunci când greșește pentru a nu dăuna imaginea de sine a acestuia. Explicația și încurajarea îl ajută pe copil să capete încredere în el și să deosebească ceea ce e bine de ceea ce îi va aduce consecințe negative.

Faptele bune trebuie să fie evidențiate, încurajate și aduse în discuție chiar și adunci când copilul greșește, pentru a nu-i crea impresia că este tot timpul neascultător, fapt care îi poate oferi scuza perfectă de a continua să facă tot ce-și dorește fără a se gândi la consecințe.

Iubirea părinților este esențială pentru dezvoltarea psihică a copilului. Indiferent de ceea ce face, copilul are nevoie de echilibrul emoțional venit din partea celor care i-au dat viață.

Exemplul personal al părinților este de asemeni foarte important pentru dezvoltarea viitorului adult. Copiii obișnuiesc să facă mai degrabă ceea ce văd decât ceea ce li se spune să facă. Dacă li se cere să facă lucruri în concordanță cu ceea ce văd în jurul lor, atunci dezvoltarea lor psihică și emoțională va fi cea dorită, dar dacă cerințele nu sunt aceleași cu ceea ce văd, copiii vor fi afectați, creându-se în mintea lor o confuzie generală care le va afecta pe viitor stima de sine.

Pentru a-și modela comportamentul copiii au nevoie de ajutorul adulților și de exemplul pozitiv al acestora încă de la vârste fragede. Pe parcurs, când vor începe să cunoască tipuri de comportament și vor putea să înțeleagă cum e mai bine să se comporte în situații diferite.

Copilul are nevoie de asemenea să fie ascultat și lăsat să își exprime liber gândurile și sentimentele. Părintele este cel care trebiue să-i permită copilului să își elibereze emoțiile, să își spună punctul de vedere, pentru că dacă nu va putea să se destăinuiască acasă, o va face în alte medii unde simte că este ascultat și unde părerea lui contează.

Timpul petrecut cu copilul este foarte important, deoarece copilul are nevoie de modele de comportament, încurajare să își învingă temerile, de sprijin, de atenție, de încurajare, de încredere, de recompensă nu atât materială, cât o recompensă morală, constructivă pentru viitorul adult.

Fiecare copil este unic prin felul lui de a fi, prin temperamenul lui, prin inteligența lui, etc. El nu trebuie comparat cu alți copiii sau etichetat negativ indiferent de tipul de comportament pe care îl are. Comportamentul poate fi modelat, doar că trebuie să căutăm metoda cea mai potrivită. Evoluția copilului tribuie să fie urmărită și evaluată în comparație cu reușitele lui, cu posibilitățile lui de dezvoltare , dar și cu dificultățile pe care acesta le întâmpină și să găsim cea mai bună modalitate de îndrumare atunci când are nevoie.

Mediul familial este foarte important pentru dezvoltarea copilului, este locul în care copilul socializează pentru prima dată și dobândește achiziții în toate domeniile de dezvolare, acumulează informații, își însușește comportamente, etc.

Este foarte important ca ”cei şapte ani de acasă” să fie petrecuți alături de părinți înțelegători, dar nu exagerat de permisivi, într-un mediu plăcut, propice unei dezvoltări armonioase a copilului, cu reguli clare și cu recompense pe măsura faptelor.

„Cei şapte ani de-acasă"

Prof. Gătej Monica
Şcoala Gimnazială Dragomireşti

Educația este activitatea socială complexă, organizată, de dezvoltare a personalității, în vederea integrării active și creative în viața socială. Aceasta acționează ca factor de transformare a potențialului ereditar, dar și ca mobilizator al factorilor de mediu, asigurând convergența influențelor exercitate la nivel de educație formală (școlară), nonformală (oficială, dar în afara școlii) și informală (educația neorganizată).

Cel care învață este un actor și nu produsul pasiv al determinanților săi biologici sau sociali. Comportamentul său este, de asemenea, rezultatul percepției pe care o are asupra mediului în care trăiește, a modului în care îl organizează.

Rolul determinant în formarea personalității copilului, îl are familia, constituind un model pentru viitorul adult. De aceea, o atmosferă pură, caldă și luminoasă, în care tatăl, mama și copiii se mişcă cu încredere și în voie, unde niciuna dintre părți nu rămâne străină de interesele celorlalți, în timp ce fiecare posedă o deplină libertate, în privința intereselor proprii; unde nimeni nu știrbește dreptul nimănui, ci sunt dispuși cu toții să se ajute reciproc când este necesar – într-o asemenea atmosferă altruismul, toleranța, respectul, responsabilitatea, atitudinea pozitivă se pot dezvolta în mod propice.

Aceste valori care se formează și se dezvoltă în sânul familiei mai poartă denumirea „cei 7 ani de-acasă". Pentru cei mai mulți dintre noi, această expresie „este sinonimă cu un set de reguli de politeţe şi de principii de viață esențiale, pe care copilul le deprinde la o vârstă fragedă, în cadrul familiei, și care îl ajută pe adultul de mai târziu să se integreze în viața socială. Un copil care are „cei şapte ani de-acasă" va ajunge adultul responsabil, educat, politicos, care ştie să spună „mulţumesc“ şi care are o conduită potrivită în orice situaţie, atât în societate, cât şi în viaţa particulară. Copilul îşi însuşeşte acest set de reguli încă din fragedă pruncie, prin exemple şi argumente clare.

Încă din primii ani de viață, copilul poate învăţa cu ajutorul părinților ce înseamnă noţiunea de respect, mai ales dacă este învățat să folosească des cuvinte precum „te rog“, „mulţumesc“, „bună ziua“, „mă scuzaţi“. Astfel, părinții sunt cei care le oferă întâiul exemplu, îndrumându-i către un comportament manierat, astfel încât, când vor creşte, toate aceste lucruri de bun-simț li se vor părea normale şi le vor completa personalitatea. Se știe că politeţea se învaţă treptat, tocmai de aceea e important să i se explice copilului de ce trebuie să fie respectuos: respectându-i pe alții, va fi, la rândul său, respectat.

De asemenea, tot în primii şapte ani de viaţă este recomandat să li se ofere pilde despre ce înseamnă recunoştinţa, începând cu un simplu „mulţumesc“ adresat bunicilor sau rudelor pentru cadourile pe care le-a primit de ziua lui de naştere şi până la mici gesturi de apreciere pentru colegi sau prieteni. Învaţându-l să fie deschis, să aibă o atitudine plăcută și să își exprime recunoştinţa faţă persoanele care le-au ajutat într-o anumită situaţie, contribuim la formarea unei personalități armonioase, pozitive și responsabile.

Chiar dacă nu înţelege imediat de ce trebuie să spună tot timpul „te rog“ sau „mulţumesc“, ori să salute şi să răspundă la salut, pe măsură ce va creşte, copilul îşi va da singur seama că bunele maniere îl ajută pe termen lung să relaţioneze şi să socializeze mai bine cu cei din jur. Ba chiar va atrage admiraţia celorlalți, dacă ştie cum să se comporte corect în diverse situații.

O consecință a asimilării bunelor maniere generează un comportament adecvat, nu numai în „zile mari", ci în viața de zi cu zi, în orice situație. Regulile de politeţe pe care cel mic trebuie să le stăpânească sunt formate pe parcursul celor „şapte ani de-acasă".

Chiar dacă manierele nu mai sunt atât de rigide ca pe vremea bunicilor, e foarte important modul în care viitorul adult ştie cum să vorbească şi să fie capabil să înţeleagă regulile nescrise dintr-un anumit grup sau dintr-o anumită comunitate.

Bineînţeles, în „cei şapte ani de-acasă" intră şi o componentă de altruism, adică acesta trebuie să arate că îi pasă de ceilalţi, că ştie să asculte ce spune cineva, că e gata să sară în ajutor atunci când este rugat. Nu este vorba numai de etichetă, de cum să se îmbrace, să mănânce şi să se poarte în anumite situaţii. Copilul trebuie să fie capabil să arate că celălalt este important pentru el, că are valoare ca om.

Un copil care este educat frumos şi cu grijă, va şti cum să se poarte la şcoală, cum să se prezinte la interviul pentru un loc de muncă, cum să-şi facă prieteni şi cum să și-i menţină, cum să fie apreciat și respectat de către cei din jur.

Aşadar, „cei şapte ani de-acasă" reprezintă și abilitățile minime de socializare, care ajută un adult să se integreze şi să fie acceptat.

Bibliografie:

1. Key, E.- „Secolul copilului", E.D.P., Bucureşti, 1978.
2. Elena Joița, V. Ilie, M. Vlad, E. Frăsineanu - „Pedagogie și elemente de psihologie şcolară", Editura Arves, Craiova, 2003.

Cei şapte ani de acasă nu se termină niciodată?

Prof.Cristina Gîrd
ŞCOALA GIMNAZIALĂ SADOVA, COM.SADOVA,
JUD. DOLJ

Cei şapte ani de acasă se termină când copilul merge la şcoală pentru prima dată?Sau cei şapte ani de acasă continuă în parallel cu educaţia oferită de şcoală? Sau cei şapte ani de acasă se finalizează odată ce un kinder devine părinte și începe să își facă și el griji cu privire la cei șapte ani de acasă ai copilului său? Ori nu se termină niciodată?

Eu sunt convinsă că educația nu se face în șapte ani, nici în zece şi uneori nici în patruzeci. Cât trăim învăţăm, învăţăm cum să ne comprotăm în societate, cum să fim respectuoşi, învăţăm care este diferenţa dintre bine şi rău, unde începe libertatea noastră şi a celorlalţi şi unde se termină, învăţăm să fim copii, adolescenţi, tineri, părinţi, apoi cum să ne creștem copilul, învățăm despre ce înseamnă să ai un micuț sau cum te simți în papucii de părinte, cum să îi faci fericiți pe cei de lângă tine, cum să îi explici copilului anumite lucruri și, poate cel mai important, cum să faci ca cel mic să aibă încredere în tine timp de șapte, douăzeci sau cincizeci de ani, cât are nevoie de cineva aproape.

Ce pot învăţa copiii, la modul propriu, în cei şapte ani?

Deprinderi de autoservire, ordine, igienă, curaţenie si exprimarea propriilor nevoi, exteriorizarea trăirilor, sentimentelor şi emoţiilor atât pozitive, cât şi negative, bunele maniere, limbaj corect transmis (fără greşeli de pronunţie, topică ori dezacord între parţile de vorbire), modul de a relaţiona cu ceilalţi şi de a raspunde la diverse provocări ale mediului înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de catre alt copil, nu primeşte cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc), consecvenţa în realizarea unei sarcini, concentrare a atenţiei, alegerea motivelor si motivaţiilor atunci când vrea să facă ceva.

Însuşirile dobândite în aceasta perioadă devin stabile pentru tot restul vietii, astfel:

- spiritul de competitive

- altruismul

- cooperarea

- atitudinea pozitiva fata de diverse sarcini, etc.

Iar altele influenţează dezvoltarea de mai tarziu – un copil criticat permanent, devalorizat şi pedepsit destul de des se va adapta foarte greu într-un grup, va avea tendinţe de a încălca normele ori nu va fi încrezător în forţele proprii.

Înainte de a judeca o persoană şi de a-i pune o etichetă, gandiţi-vă ceva mai mult la ceea ce se ascunde în spatele unui comportament ori atitudine neacceptat/ a de către ceilalţi.

Această perioadă de formare, de educare, şi autoeducare continuă apoi la şcoală, într-un mediu care se vrea controlat şi obiectiv, dar care are carenţe în capacitatea de a modela individual persoana, bazându-se mai mult pe formarea elevilor ca grup, deşi tendinţele din ultimii ani încep să-şi facă simţită prezenţa, anunţând schimbări atât în mentalitate, cât şi în abordare.

În contextul evoluţiei informaţionale din ultimii ani, învăţarea şcolară a suferit transformări în sfera obiectivelor. Ea nu trebuie să conducă doar la asimilarea de informaţii ci şi la formarea de capacităţi de orientare, la gândire divergentă şi creativitate, la flexibilizarea structurilor cognitive şi atitudinale care să permită copilului adaptarea optimă la schimbările contemporane. Principalul obiectiv al învăţării şcolare în acest context este succesul şcolar.

Motivaţia de a învăţa este segmentul primordial al performanţei şcolare şi nu numai. Sursele motivaţiei sunt multiple şi complexe. Literatura de specialitate promovează ideea conform cărei factorii intrinseci şi cei extrinseci condiţionează şi influenţează motivaţia pentru învăţare. Motivaţia poate fi definită ca fiind acele mobiluri interioare care direcţionează comportamentul uman. Forţele externe, de orice natură, de asemenea pot influenţa comportamentul, dar, totuşi, esenţialmente, acesta este ghidat şi susţinut de forţele interne ale individului. De regulă, oamenii lucrează mai productiv şi mai intensiv atunci când sunt motivaţi.

Odată ce un individ a fost motivat să işi dcrească un lucru, să işi stabilească un obiectiv, el va performa în drumul lui spre atingerea a ceea ce şi-a propus.

Cei şapte ani de acasă reprezintă, de fapt , întreaga noastră existenţă, ei continuând şi evoluând odată cu noi, de aceea societatea ar trebui să aibă ca principal principiu în educarea copiilor dezvoltarea filosifiei competenţei : *daţi cuiva un peşte şi va avea ce mânca o zi, învăţaţi-l să pescuiască şi va mânca o viaţă.*

CEI 7 ANI DE ACASĂ

Prof.Ievuța Mirela Nicoleta
Şcoala Gimnazială „ Ion Buteanu” Buceş

„Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților”
-Valeria Mahok

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educaţia pe care copilul o primeşte de la părinţi, la formarea personalităţii şi comportamentului copilului până merge la şcoală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care ştie să salute, să spună mulţumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui şi cu adulţii.

Educaţia, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relaţiile cu cei din jur decât unul căruia îi lipsesc cei 7 ani de acasă.

Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieţii pentru educaţie, pentru formarea şi instruirea caracterului psiho-social. Familia este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului şi de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia.

Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socio-afectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate cât şi indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinţi, pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare, şi climatul socio-afectiv, în care se exercită influenţele educaţionale, reprezintă primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei lor despre viaţă, a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă şi caldă afecţiune în concordanţă cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forţelor lui, oferindu-i şi cerându-i numai ce nu-i depăşeşte capacitatea de înţelegere.

În familie se dezvoltă sprijinul de afirmare a idealurilor tânărului, dorinţa sa de participare la viaţa socială, culturală şi politică a ţării sale. În familie se formează primele deprinderi de viaţă sănătoasă ale copilului, de conduită igienică individuală şi colectivă şi de altruism, componente majore ale moralei elementare a indivizilor societăţii, constituind bagajul educativ al **„ celor 7 ani de acasă”**. Viaţa copilului acasă, alături de părinţii săi, toate activităţile care se desfăşoară împreună consolidează anumite deprinderi, abilităţi ce contribuie la autonomia copilului, convieţuirea socială, sănătatea, igiena şi protecţia lui. În familie copilul începe să se cunoască pe sine, să se definească prin jocul imitaţiilor, comparaţiilor şi îşi însuşeşte modele la care se poate referi în mod constant în devenirea sa ca adult.

După ce ajunge la vârsta preşcolară educaţia copilului se împarte între familie şi dascălii şi pedagogii din şcoală; cei din urmă vor fi chemaţi să şlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă şi să-l ajute pe copil în înţelegerea şi lămurirea unor probleme.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

Pai pentru mine, **cei 7 ani de acasa** înseamnă:

1. Sa-si poata evalua obiectiv pozitia in raport cu o situatie. (Trebuie sa stie ce-i place, ce-i trebuie, ce poate fi un pericol, ce nu vrea sa faca, etc.)

2. **Sa stie sa isi sustina parerile si sa-si apere interesele fara a deranja pe cei din jur.** (Sa foloseasca un limbaj politicos, sa nu se miorlaie, sa nu fie obraznica, dar sa exprime ceea ce simte, nu sa evite sa-si spuna parerea)

3. **Sa fie atent si implicat in ceea ce se intampla in jur, ca sa poata evita situatiile cu potential periculos si, ca revers al medaliei, sa poata oferi un ajutor la timp cuiva.** (Incepand de la salutul persoanelor cunoscute, continuand cu atentia acordata traficului, pietonilor, adica sa nu mearga pe strada cu castile in urechi, trimitand SMS-uri, izbindu-se de alti pietoni si ignorand culoarea rosie a semaforului, de exemplu... iar ca ajutor, nu stiu, sa adune fructele cuiva care si-a rupt sacosa, sa urce in pom dupa o pisica speriata, chestii de-astea...)

4. **Sa stie sa piarda** (si automat, sa-si focalizeze frustrarea spre ceva constructiv) **dar si sa castige cu eleganta** (fara a-l umili pe cel care a pierdut)

BIBLIOGRAFIE

Golu, M., (2000), *Fundamentele psihologiei*, Editura Fundaţiei România de Mâine, Bucureşti.
Negovan, V., (2003), *Introducere în psihologia educaţiei*, Editura Curtea Veche, Bucureşti.
Sălăvăstru, D., (2004), *Psihologia educaţiei*, Editura Polirom, Iaşi.

CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ….

Măciucă Iuliana Felicia
Liceul Teoretic „C.Angelescu, Ianca, Brăila

Într-o lume dinamică, aflată în permanentă schimbare, într-o lume în care valorile se schimbă permanent iar societatea își pierde punctele de sprijin , cei șapte ani de acasă sunt foarte importanti.

În mod tradițional încă din antichitate copilul, indiferent daca era fată sau băiat, indiferent de mediul social din care provenea își petrecea cei 7 ani acasa, lângă familie. Familia era cea care îi insufla copilului primele notiuni, care îi trasa jaloane referitoare la diferența dinte bine și rău, care îi insufla respectul față de familie, de muncă.Tot familia era cea care îî forma obiceiurile de viată care deveneau mai tarziu durabile: de hrană, de odihnă, de joacă, de igienă.

Familia este cea care pune amprenta pe personalitatea viitorului adult.Înțelepciunea populară folosește eficient expresia,, ai/nu ai cei șapte ani de acasă,,.. ...Vezi de multe ori un copil timid sau din contra un copil care nu respecta regulile de baza ale societății, reguli care fac conviețuirea suportabilă.

Familia este cea care ii formează copilului primele deprinderi civice: să salute, să poată împărți mărul cu fratele, sau colegul de bancă, să nu își însușească jucăria colegului de grădiniță....

Familia este cea care îi formează copilului caracterul: să nu „iubească „ sau să nu folosească minciuna ca pe o armă sau ca pe cale de scăpare. Dacă familia a reactionat în diverse situații onest, daca membrii urasc minciuna atunci și viitorul adult va deprinde să urască minciuna.

Familia este cea care, dacă îl încurajează pe copil să participe la discuții, să își formuleze o părere despre anumite lucruri/situații după puterea lui de înțelegere. Ignorându-l, spunându-i mereu „esti prea mic „ sau „ tu nu înțelegi,, nu i se va dezvolta atitudinea critica de mai târziu, nu își va forma ușor propria părere despre orice...pentru că este prea mic.

Familia va modela viitoarea personalitate , fără însă a o înăbușii. Va intervenii direct, dar și indirect prin faptul că îi oferă copilului modele, exemple.

Familia este cea care trebuie să găseasca echilibrul perfect, astfel încât nici să nu înăbușe dezvoltarea personalității viitorului adult, devenind prea protectori dar nici sa îl lase să evolueze fară a i se oferii jaloane solide.

BIBLIOGRAFIE:

G. BERGER, Omul modern si educatia sa - EDP Bucuresti 1973

Importanța celor șapte ani de acasă

C.S.E.I. BUZĂU,
Institutor : Mangalea Leocardia,
Terapie educațională complexă și integrată

Personalitatea unui copil începe să se manifeste de la vârsta denumită preșcolară. Exemplele bune din viața sa vor influența in mare parte comportarea lui . Psihicul unui copil este influențat de condițiile lui de viață și de educația primita . De asemenea , psihicul este dependent de dezvoltarea sistemului nervos central. Educația trebuie să ducă la obținerea treptată a dezvoltarii inhibiției corticale, adică la reținerea unor manifestări negative.

Între creșterea corporală si dezvoltarea psihică trebuie să existe o armonie perfectă. Perturbările în evoluție conduc la situații deficitare dintre cele mai variate , unele dintre ele lăsând amprente pe toată viața.Se spune despre unii oameni că sunt lipsiți de „cei șapte ani de-acasă``. În cazurile acestea este vorba de o lipsă a modificarilor calitative psihice care trebuiau să urmeze armonios modificările cantitative ale creșterii. Dar forma si fondul calitativ nu se stabilesc definitiv și irevocabil doar in primii șapte ani de viață. În tot timpul copilăriei și adolescenței educația poate modifica trăsăturile negative ale copilului. Lipsa celor șapte ani de acasă se referă la cei care in copilărie nu au progresat din punct de vedere psihic sau al comportării normale in viață, fără a constitui totuși cazuri patologice.

În școlile speciale această sarcină este cu atat mai dificilă cu cât cerințelor educaționale ale unui copil normal li se suprapun nevoile speciale ale copiilor cu tulburări de creștere si dezvoltare.

O situație specială este cea a copiilor din centrele de copii. Dacă intr-o familie copilul are un exemplu de urmat , unul sau ambii parinți, situația copiilor instituționalizați este diferită, educația acestora este în sarcina personalului desemnat să se ocupe de educația lor. Aici nu intervine doar o singură persoană, ci mai multe (cadre didactice, instructori de educație, psihologi, terapeuți), ceea ce determină ca alegerea unui model comportamental (ca în cazul celui parental) și implementarea comportamentelor dezirabile să necesite o perioadă mai mare de timp decât în cazul copiilor proveniţidin medii familiale normale.

Un rol important in educarea copilului până la zece ani au jocurile si jucăriile.Copiii trebuie invățați să nu strice jucăriile. Ruperea si murdărirea lor sunt atitudini care il pot obișnui cu dezordinea si lipsa de igiena. În jocurile colective educatorul nu trebuie să admita certurile, purtarea nedisciplinata și expresiile urâte. Trebuie să favorizeze jocurile in care copilul poate avea un rol disciplinat.

În scop educativ ei pot primi sarcini precise și bine organizate. Acestea, dacă sunt accesibile, sunt pe placul copiilor și au valoare educativă. Se va dezvolta la ei sentimentul datoriei, grija pentru rezolvarea unor activități cotidiene, obligația de a vorbi frumos altor persoane.

Copilul de vârsta școlară mică (sau chiar și cei mai mari, dar cu raportul vârsta cronologică/vârsta psihologică diferit de cel normal) este receptiv la orice fel de normă (cognitivă sau comportamentală) în măsura in care aderarea la norma comportamentală se realizează prin inserția ei in plan afectiv , emoțional. În acest scop educația moral-comportamentală in cazul copiilor cu nevoi speciale se realizează prin joc. Jocul , prin natura sa , este o activitate specifică vârstei copilăriei, prin intermediul căreia se realizează integrarea in grup, aderarea la norme și reguli. De aceea jocul cu reguli este propice conştientizării că trebuie să respecte anumite reguli de conduită. Jocul de rol este, de asemenea, un instrument educațional important prin care copilul se detensionează de trăiri negative și iși formează atitudini comportamentale pozitive.

Dincolo de normele elementare de comportare în grup, cum ar fi salutul, a ști să spună „mulțumesc", a ști să se joace cu prietenii,a recunoaște o greșeală, prin cei șapte ani de acasă se mai poate înțelege și adoptarea unui comportament din care să rezulte că își poate evalua obiectiv poziția în raport cu o situație, că își poate susține părerile fără a deranja pe cei din jur,că este atent și implicat în ceea ce se întâmplă în jurul lui, că știe să piardă sau să câștige cu eleganță.

Într-o societate în care educația copiilor începe încă de la vârsta preșcolară, grădinița și școala rămân principalul mijloc de educație formală a copiilor. Pentru mulți copii școala este o modalitate de a-și depăși condiția și speranța la o viață decentă, prin a-și găsi un loc cât mai bun într-o lume din ce în ce mai competitivă.

Un rol important în atingerea acestor scopuri îl are educarea inteligenței emoționale (EQ), concept aparținând lui David Goleman și introdus în curriculum-ul de dezvoltare personală încă din 1995 și în țările UE.

Copilul învață să-și recunoască propriile emoții încă de la vârsta preşcolară, apoi învață să răspundă la presiunea lui „trebuie să” când merge la şcoală, învață să depăşească momentele „nu ştiu, nu pot” care urmează de obicei unor eșecuri în activitatea şcolară și care îi demotivează, dacă nu sunt contracarate şi depăşite la timp.Dezvoltarea inteligenței emoționale îi ajută atât în evoluția cognitivă ulterioară, cât și în manifestarea unor conduite corespunzătoare diferitelor situații de viață.

Toate acestea se pot intitula, generic, „cei șapte ani de-acasă”, dar aceste abilități se învață și dezvoltă pe tot parcursul vieții și sunt in legătură cu cu inteligența cognitivă (IQ), o altă condiție sine qua non a succesului.

IMPORTANTA,, CELOR SAPTE ANI DE ACASA''

INV.OANCEA PETRUTA
SCOALA GIMNAZIALA VIRTESCOIU

,,Un copil educat doar la scoala este un copil needucat.'' George Santayana

In ziua de astazi putem spune ca nu prea mai intalnim copii, adolescenti cu cei sapte ani de acasa .

Nu putem da vina intotdeauna pe familie pentru comportamentele urate ale copiilor.Familia il educa cum crede mai bine,dar depinde si de copil si de anturajul in care intra.

In familie se pun bazele educatiei copiilor privind viitorul lor .Daca fundatia (familia) nu este solida ,nici viitorul lor nu este unul stralucit.Parintii se preocupa de educarea copilului de la varste foarte fragede .Daca familia nu se implica in educarea copilului ,nu se pot obtine rezultatele dorite .Pentru ca un copil sa se dezvolte normal din toate punctele de vedere,trebuie sa creasca intr-o familie unita ,in armonie si intelegere. Daca toate axcestea lipsesc ,nu ne putem astepta la un copil respectuos,responsabil si curajos .

Inca din primii ani de viata ai copilului ,parintele trebiue sa –l invete cum sa manance ,cum sa se imbrace ,cum sa salute etc. .Daca toate acestea nu se fac acasa ,la scoala nu este timp suficient .La scoala copilul invata lb.romana ,matematica ,istorie ,geografie etc. .

Parintii trebuie sa îi invete acasa : bunele manière ,regulile de igiena ,cinstea , loialitatea, generozitatea ,toleranta ,modestia ,perseverenta ,respectul si cooperarea.

La scoala se intervine asupra unor comportamente in orele de dezvoltare personala si dirigentie.

In ziua de astazi intalnim foarte multi copii cu parinti plecati in strainatate .De grija si educarea copiilor se ocupa bunicii sau alte rude . Acesti copii sunt bine din punc de vedere material ,dar el ramane cu traume pe viata privind dragostea parinteasca .Hainele ,dulciurile si jucariile trimise de parintii nu pot inlocui dragostea unui parinte .

Putem spune ca parintii sunt model pentru copii .Daca in familie copilul vede agresivitate din partea tatalui si copilul va deveni agresiv la scoala si poate cand va fi si el adult.

Concluzia este ca familia are rolul cel mai important in performantele copiilor.

Titlul articolului: Educaţia începe cu cei şapte ani de acasă

Autor: Porancea Georgiana

“Diploma celor șapte ani de acasă ai copilului exprimă calificativul părinților” – Valeria Mahok

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Când spunem cei șapte ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, să citească și să devină un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, cognitivă. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, strânsul jucăriilor, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, pregătirea cinei, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra “semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de “vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe şi să descopere lumea.

În concluzie, educația este cea mai de calitate haină pe care un om o poate îmbrăca, iar haina a fost cumpărată din banii strânși în cei șapte ani petrecuți acasă.

IMPORTANTA CELOR 7 ANI DE ACASA

Prof.Inv.Presc. PREDA ANAMARIA ROXANA
GRADINITA SIBIEL

Construirea celor “7 ani de acasă” este un process îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Atunci când construim împreună trebuie să fim conştienţi de importanţa fiecăruia dintre noi, de ce anume ne leagă, cine sunte “noi” şi cine suntem fiecare dintre noi. Ce ştim să facem şi ce putem face fiecare, pentru a reuşi să facem împreună.

Rolul părinţilor este acela de a fi educatorii copilului lor. Unde şi când se termină rolul de educator al părinţilor? Când învăţăm, când relaţionăm, când iubim? Avem de învăţat de la copilul nostru? Când putem spune:”iarta-mă”!, “am greşit”? Ştim oare totul despre copilul nostru? Dar despre noi, ca părinţi?

Ni se poate întâmpla si nouă, părinţilor, să fim în dificultate: ce hotărâri luăm, căt trebuie să îi ocupăm timpul copilului nostru, cum determinăm nevoia de ajutor a copilului şi când îl lăsăm să îşi gestioneze singur eşecurile şi bucuriile?

De aceea sunt foarte importanţi cei 7 ani de acasă, însă în zilele noastre, părinţii îşi petrec tot mai puţin timp alături de copiii lor, comunică din ce în ce mai puţin cu ei, fiind un factor negativ în viata acestora, ajungând chiar la izolare Părinţii trebuie să înţeleagă şi să cunoască elemente despre dezvoltarea copilului lor pentru: a sprijini creşterea şi dezvoltarea copilului şi pentru a-l ajuta să-şi atungă maximum de potenţial, a avea aşteptări realiste de la copil, în funcţie de vârsta şi gradul său de dezvoltare, a şti ce să caute când observă că este vorba despre întârzieri în dezvoltarea copilului, pentru a putea solicita ajutorul specialiştilor. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic şi afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forţe, dar va apărea şi acel sentiment de ruşine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume şi să îi arate ce e bine şi ce e rău.

Deasemenea, spaţiul în care copilul îşi petrece cea mai mare parte a timpului este la fel de important. Camera copilului trebuie să fie cea mai luminosă, călduroasă şi liniştită cameră din casă. Iluminatul trebuie să aibă lumină naturală cât mai mult posibil pe perioada zilei. Mobilierul camerei trebuie să fie adecvat dezvoltării copilului, sa permita accesul acestuia la jucarii, haine, sa fie dotat cu diferite cărţi sau enciclopedii, pentru a-şi forma o viziune asupra vieţii, şi un aspect foarte important, fără televizor.

După vârsta de 4 ani, copiilor trebuie să li se ceară părerea în situaţii diverse, să se ia în considerare părerile şi propunerile acestora după ce vor fi analizate, să fie puse în practică preferinţele copiilor şi sfaturile lor. Acestea vor dezvolta la copil atât stima de sine, cât şi responsabilitatea în luarea deciziilor. În cazul unui refuz categoric îi explicăm care este funcţionalitatea sau scopul acelei schimbări. Nu este doar un copil care nu ştie nimic. El ştie tot, doar că nu are încă experienţa de a expune în cuvinte ceea ce ştie. În primii ani de viaţă, el se bazează pe stimuli, pe inteligenţa emoţională, traduce absolute tot ce vede, dar încă nu are toată informaţia necesară pentru a înţelege şi explica tot ceea ce vede şi simte. Dar într-o bună zi, copilul va fi pregătit să expună ce acum nu poate spune, iar rolul părinţilor este să îl ajute să înţeleagă ceea ce vede şi simte. Deseori, ne raportăm că explicăm doar ceea ce vede şi uităm partea care este mai important, ceea ce simte. Dacă reuşim să îi exlicăm şi să ne jucam cu el, dezvoltăm inteligenţa emoţională, vom avea un copil cu dezvoltare armonioasa.

„Cei 7 ani de acasă” îşi pun accentul cel mai mult în ceea ce devine un copil mai târziu şi anume – OM. Aceasta este perioada cea mai importantă, fiind temelia pe care se clădeşte o fiinţă cu diverse aptitudini şi preferinţe, cu un comportament normal sau deviant. Aşa cum ne creştem şi ne educăm copiii, aşa cum ne comportăm noi, aşa vor trăi şi se vor manifesta pe viitor. Copii cresc şi se formează în viaţă într-un univers pe care-l creează părinţii.

BIBLIOGRAFIE

1. “Copilul tau este un geniu” – Florian Colceag si Florin Alexandru;
2. “Sa construim impreuna cei 7 ani…de acasa” - Proiect pentru Reforma Educatiei Timpurii.

ABORDĂRI CREATIVE ÎN EDUCAŢIA MODERNĂ

Prof. Udma Arleziana,
Colegiul Tehnic “Anghel Saligny”,
Roșiorii de Vede, Teleorman

Elevii de azi trăiesc într-o lume a tehnologiei mereu în schimbare în care parametrii cunoaşterii se redefinesc aproape zilnic. Internetul oferă, chiar şi celor mai tineri elevi, acces la informaţii pe care înainte le puteau primi doar în clasă sau la bibliotecă. Rezultatul este că acum profesorii trebuie să lupte pentru timpul şi atenţia elevilor. Pe de altă parte, atracţia computerelor şi a jocurilor video este adesea copleşitoare pentru minţile tinere şi mulţi dascăli descoperă că pierd interesul elevilor în această luptă permanentă.

Pasivitatea elevilor în clasă, ca o consecinţă a modului de predare prin prelegere, nu produce învăţare decât în foarte mică măsură, deoarece prelegerea presupune că toţi elevii pot asimila aceleaşi informaţii, în acelaşi ritm, ceea ce este departe de realitate. Pentru elevi, este insuficient dacă, în timpul unei ore, ascultă explicaţiile profesorului şi văd o demonstraţie sau un experiment. Este mult mai eficient dacă elevii participă în mod activ la procesul de învăţare: discuţia, argumentarea, investigaţia, devin metode indispensabile pentru învăţarea eficientă şi de durată.

Toate situaţiile în care elevii sunt puşi să acţioneze şi care ii scot pe aceştia din ipostaza de obiect al formării şi-i transformă în subiecţi activi, coparticipanţi la propria formare, reprezintă forme de învăţare activa.

Foarte strâns legat de metodele active de predare sunt materialele pe care profesorii le folosesc pentru a transmite mesajul necesar. Elevii de azi au crescut într-o lume în care tehnologia este parte a vieţii lor de zi cu zi. Profesorii pot folosi acest lucru în avantajul lor, au oportunitatea de a capta modalităţi noi şi incitante de a preda. Pe vremuri aveai nevoie de mult timp pentru a obţine anumite informaţii, acum acestea se pot obţine în câteva minute cu ajutorul internetului.

Elevii de azi sunt complet diferiţi de cei de acum doar câţiva ani. În anumite privinţe, ei sunt mai sofisticaţi decât generaţiile anterioare. Profesorii pot deveni mai eficienţi în comunicarea cu elevii lor prin dezvoltarea la maxim a abilităţilor lor de predare, prin organizarea de activităţi şi extracurriculare, prin cunoaşterea elevilor pe care îi învaţă (aceasta se poate realiza şi prin participarea la cursuri de formare de tipul ”Să ne cunoaştem elevii”).

Pe lângă o specializare ridicată şi o înţelegere a elevilor, profesorii trebuie să caute permanent noi modalităţi de transmitere a cunoştinţelor. Pentru mulţi profesori manualul este singura sursă de informaţii, alţii îşi adună informaţiile din lecturi suplimentare. Cei cu o gândire mai tehnică adaugă la setul lor de instrumente calculatorul şi internetul. Alţii încă mai caută surse mai puţin tradiţionale dar foarte utile: discuţii cu alţi profesionişti ce pot fi invitaţi sau vizitaţi pentru a prezenta şi ei elevilor anumite informaţii utile, în scopul întăririi, eventual completării informaţiilor furnizate de profesor, vizite, excursii în locuri în care elevii pot vedea cum se aplică în lumea reală teoriile pe care le-au învăţat în clasă. Cei mai creativi profesori au înţeles că ei nu trebuie să fie singurii care oferă informaţii. Acestea sunt lecţii pe care toţi profesorii ar trebui şi ar putea să le înveţe şi să le aplice. Arătând o deschidere spre schimbare şi un angajament pentru dezvoltarea profesională, educatorii pot face paşi mari pentru a deveni profesori creativi. Pentru cei care au făcut aşa, rămâne o singură întrebare: “Şi acum?” Profesorii buni, creativi nu sunt niciodată mulţumiţi cu status quo. Ei înţeleg că realizările din trecut nu asigură un succes în viitor. Ei sunt permanent curioşi, caută mereu noi modalităţi pentru a-şi îmbunătăţi abilităţile şi explorează avid căi alternative pentru dezvoltare.

CEI ŞAPTE ANI DE-ACASĂ NE RECOMANDĂ

Prof. Înv. Primar VLĂDUŢESCU ALINA
Şcoala Gimnazială Nr. 1 „George Uscătescu”
Tg. Cărbuneşti, Gorj

„Copilăria e o lume aparte; pentru noi, o lume fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea, dimpotrivă, una reală şi plină de armonie.” (Eugen Heroveanu)

Realitatea de zi cu zi a familiilor de astăzi este diferită de cea a generaţiilor anterioare. Părinţii îşi petrec din ce în ce mai puţin timp alături de copiii lor, majoritatea confruntându-se cu problema echilibrării atribuţiilor din cadrul familiei cu cele de la serviciu. În momentul în care un copil depăşeşte sfera familiei şi intră într-o colectivitate, începe o nouă etapă a vieţii lui, dar şi a părinţilor. Necesitatea educării tinerei generaţii pentru a face faţă exigenţelor societăţii, ne obligă să urmărim în formarea copiilor noştri nu numai achiziţia de cunoştinţe, priceperi, deprinderi, ci şi însuşirea unui comportament adecvat, în aşa fel încât să facă faţă cerinţelor societăţii.

Dar ce înseamnă comportament adecvat? Numai capacităţi de comunicare, de relaţionare, de operare cu informaţii? Cu siguranţă, nu trebuie să uităm în formarea generaţiilor viitoare şi de buna-cuviinţă şi de politeţea sufletului omenesc. Modelarea şi stimularea comportamentului copilului se referă, de fapt, la pătrunderea în structurile etice ale bunelor purtări şi nu la gesturile “de faţadă” care nu vor decât să facă impresie, nefiind motivate de o convingere interioară.

Ce înseamnă să fii om de omenie? Dar să fii punctual? Cum ne păstrăm prietenii? Dar cum îi recunoaştem? Ce înseamnă să spui adevărul? Ştii să fii recunoscător? Dar să porţi o conversaţie plăcută? Ştii să zâmbeşti? Ai înţeles vreodată cu adevărat tainele expresiei “vorba dulce mult aduce” ? Iată câteva întrebări care ne pot ajuta să-i facem pe copii să se cunoască mai bine şi să reflecte asupra fondului moral al relaţiilor umane.

Să vorbim puţin despre cei șapte ani de acasă. După anii 90 acest concept a cam dispărut din cotidian, pentru că au apărut familii bogate şi atunci copiii au primit o educaţie prin străinătate, şi din ce ştiu eu pe la ei nu există aşa ceva, adică omul se vede la maturitate după cei șapte ani de acasă. De fapt ce sunt cei şapte ani de acasă, pe care cei bătrâni îi invocă atunci când este nevoie de acest lucru? Până în clasa primară, cam pe la şapte ani, stăm mai mult cu părinţii, bunicii, cu familia şi cei apropiaţi în general. Cei din familie încearcă să te sfătuiască și să te educe cum știu ei mai bine, ca tu pe viitor să poți intra în viață cu minim de lecții despre viață în general. Cum să respecți bunicii, cum să respecți familia și pe cei mai în vârstă, mai departe la școală respectul față de profesori, colegi și cercul de prieteni pe care îl ai.

« Respectă ca să fii respectat » este una dintre bunele vorbe din bătrâni, spuse de părinții noștri. Dacă respecți pe cei din jur, te respecți pe tine și ai oportunitatea de a fi integrat mai bine în societate dacă știi să respecți pe cei din jurul tău, chiar și pe cei de aceeași vârstă cu tine. Acum, după cum am văzut în viață, sunt multe persoane care pur și simplu nu pot fi respectate, pentru ca nu știu să se comporte în lume. Mulți datorită comportamentului ciudat față de semenii lor, se autoizolează de cei din jur și tind să dispară așa treptat din viața socială, de multe ori alcoolul fiind singurul prieten de suferință.

În rest, acești șapte ani de acasă sunt pentru unii, și pe bună dreptate, piatra de temelie a vieții pe viitor. De acești ani depinde de cum vei fi integrat în societate, cum vei fi agreat de cei din jur și bineînteles îți poți ordona viața și stilul de viață alături de cei dragi. La rândul tău odată cu trecerea timpului, când vei deveni mai înțelept, o să dai și tu aceste sfaturi copiilor, nepoților și celor dragi, ca și ei să aibă la bază cei șapte ani de acasă, să poată merge în viață deschis și cu un viitor sigur.

Cei șapte ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiştii sustin că regulile de comportament și educație oferite în primii șapte ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult.

Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei șapte ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul in interacțiunile cu ceilalți.

“Cei şapte ani de-acasă” care, în prezent , au devenit “ cei şase ani de-acasă” sunt din ce în ce mai goi, mai lipsiţi de sens, o expresie învechită şi demodată. Părinţii, încărcaţi de grijile zilnice, au uitat cât de mult te bucurai când auzeai spunându-se : “Ce copil politicos! Se vede că are **cei şapte ani** de-acasă!”. De câţiva ani se observă o nepăsare şi o lipsă de griji faţă de purtarea copiilor care, în mare măsură, este oglinda primilor ani petrecuţi în familie. În ziua de astăzi, expresia a dispărut din uz, iar tupeul a luat locul curajului, obrăznicia se confundă cu isteţimea, iar răsfăţul cu dragostea.Nu este de mirare că întâlnim din ce în ce mai puţini copii politicoşi şi bine crescuţi.Disciplina bunei convieţuiri lipseşte sau mai bine zis a dispărut şi din ce în ce mai mulţi tineri au rămas corigenţi la această materie şi nu ştiu să trăiască decent, frumos şi demn printre oameni. Acestea se învaţă pe parcursul întregii vieţi, însă ceea ce nu se uită niciodată sunt “cei şapte ani de-acasă”. Politeţea, buna-cuviinţă şi bunele maniere sunt “lucruri” care se învaţă. Primele reguli de politeţe le învăţăm de la părinţi şi bunici, apoi la grădiniţă şi abia apoi la şcoală. Fiecare copil este bine să ştie că, dacă este politicos şi are conduită frumoasă cu cei din jur, ceilalţi vor fi, la rândul lor, politicoşi cu ei.Este bine de ştiut că a avea “cei şapte ani de-acasă” înseamnă a ne comporta respectuos şi cu bună-cuviinţă pe tot parcursul zilei, a avea maniere frumoase în orice situaţie, cu toată lumea: cu părinţii, fraţii, prietenii, colegii, vecinii, cu profesorii etc.

Fiecare moment poate fi un prilej din care copilul să înveţe, de aceea exemplele pot apărea în orice situaţie. Timpul petrecut în sala de aşteptare a cabinetului doctorului, munca în grădină, călătoria cu maşina, cu trenul, cu tramvaiul, plimbarea în parc sau joaca de zi cu zi, sunt tot atâtea ocazii de a-i implica pe cei mici în activităţile de învăţare. Trebuie doar ca atenţia să fie îndreptată asupra „semnalelor” pe care le trimit copiii, pentru a putea profita de „vârsta de aur” a copilăriei, când cei mici sunt curioşi, dornici să înveţe, să descopere lumea. De aceea, părinţii, bunicii, învăţătorii şi chiar profesorii, nu trebuie să uite că este necesar să-i înveţe pe copii (oriunde şi oricând) următoarele: Cum, când şi pe cine salutăm? Cum ne comportăm acasă, la şcoală, la cinematograf, în vizită? Care este atitudinea care trebuie adoptată la masă? Cum, când şi de ce oferim cadouri? Ce şi cât vorbim? Cum şi când să fim recunoscători? Când să zâmbim? Cum ne ajutăm prietenii? etc.

Dacă fiecare dintre noi nu ne-am mai pune întrebarea “Cine-i de vină pentru comportarea tinerilor de astăzi?”, ci am încerca să răspundem luând atitudine şi lăsând indolenţa de o parte, am deveni adevăraţi formatori de oameni, de caractere şi personalităţi. Nu este corect să dăm vina pe alţii. Să nu acuzăm părinţii care nu se ocupă de educaţia copiilor lor, pentru că, la rândul nostru, şi noi suntem părinţi. Să nu acuzăm nici dascălii care nu ştiu să-şi stăpânească elevii, pentru că şi noi poate ne-am numărat odată printre aceştia. Să ne amintim în orice moment că nemulţumirile noastre pot fi schimbate prin contribuţia noastră, a tuturor: părinţi, bunici, învăţători, profesori.

Noi toţi, cu dragoste şi stăruinţă, putem să-i redăm sensul expresiei **“cei şapte ani de-acasă”.**

Importanța celor șapte ani de acasă

Prof. înv. preșc. Șerbu Georgiana Alexandra
Școala Gimnazială Jariștea
Structură Grădinița cu Program Normal Scînteia

Importanța celor șapte ani de acasă derivă din necesitatea unei educații corespunzătoare care să implice copilul în propria formare și dezvoltare și să îl ajute să își formeze o personalitate conform așteptărilor societății.

Educația pe care copilul o primește încă de la cele mai fragede vârste îl modelează și îl ajută să se dezvolte armonios și respectând toate nevoile sale de dezvoltare. Un copil educat este un copil pregătit pentru viață. Educația de acasă își pune amprenta pe comportamentul său. Familia este un model pentru copil și ea este prima care îi oferă copilului modele comportamentale pe care acesta le va imita pentru a se putea dezvolta.

”Familia există ca o structură relativ independentă în sistemul social, dar în același timp ea răspunde presiunilor de tip social, economic, religios și ale mediului cultural – educațional.”(Sion, 2007, p.170). Necesitatea unei familii care să se implice în educația copilului său devine un imperativ deoarece personalitatea în formare a copilului trebuie modelată permanent, iar familia este principalul responsabil pentru educația acestuia. Educația nu se referă doar la ceea ce trebuie să facă un copil. Educația se extinde și își extinde totodată valoarea la ceea ce vede copilul și asimilează, precum și la crearea unor condiții favorabile unei dezvoltări armonioase. Copilul învață și este educat în familie, fiind îndrumat și modelat pentru a se putea descurca și pentru a se putea adapta. Importanța celor șapte ani de acasă este deosebită deoarece, la cele mai fragede vârste, copilul este ca un burete care absoarbe tot, iar primii ani din viața acestuia sunt decisivi deoarece el observă orice și poate fi modelat. Ceea ce vede copilul acasă lasă o amprentă decisivă asupra personalității sale și de aceea este foarte important ca educația primită acasă în primii ani să fie una ”de calitate”, care să ofere copilului posibilitatea de a se dezvolta armonios.

Relațiile care există în familie, între membrii acesteia, sunt importante deoarece prin intermediul lor se creează un climat familial ce oferă cadrul necesar pentru dezvoltarea copilului. ”Relațiile care se stabilesc între părinte și copil sunt hotărâtoare pentru calitatea relațiilor pe care le va stabili acesta din urmă, de-a lungul vieții, în diferite contexte”(Dumitrana, 2000, p.124).

Trebuie să ne implicăm cât mai mult în educația copiilor noștri și să ne dedicăm cât mai mult timp pentru a-i educa. Educația se realizează inclusiv prin petrecerea timpului împreună cu cei mici. Aceștia, primind afecțiune și atenție, se dezvoltă armonios și își formează, încă de la cele mai fragede vârste, valori și principii necesare în viață. De aceea, educația primită în ”cei șapte ani de acasă” lasă urme în sufletul și personalitatea copilului care, prin educația primită în primii ani de viață, își formează un ansamblu de valori, norme, cunoștințe care să îl ajute să se adapteze condițiilor societății, precum și să se adapteze procesului de învățare la care este supus ulterior în școală.

Societatea este într-o continuă schimbare și de aceea trebuie să ne formăm copiii corespunzător și să îi învățăm, încă de la cele mai fragede vârste, cum să se comporte și să se adapteze noilor provocări ale vieții.

Bibliografie:

1. Dumitrana, M. (2000). *Copilul, familia și grădinița*. Iași: Editura Compania.
2. Sion, G. (2007). *Psihologia vârstelor*. București: Editura Fundația România de Mâine.

CUPRINS

ABAZA MIHAELA ADRIANA	3
ABDI SEILA	4
ABRUDAN ANDREEA MONICA	5
ACIU CRINA MARIA	7
ACRISTINEI NADIA DANIELA	8
ADAM PAULA	10
ADINA VALENTINA NEDELCU	13
ADRIANA ANDREEA VOICU	14
ADRIANA GHEBAN	16
AFLOROAEI MARGARETA	17
AGACHE MARTA-CECILIA	19
AILENI NICOLETA	21
ALBU CLAUDIA	23
ALBU DANIELA OANA	24
ALBU EMILIA	26
ALBU IOAN CRISTINEL	28
ALBU IULIA	30
ALBU VASILE DAN	31
ALBULESCU CORNELIA	32
ALECSOIU MARIANA	34
ALECU V. TEREZA	36
ALEXA CAMELIA	37
ALEXA MIOARA DANIA	39
ALEXANDRU ELVIRA MARIA	40
ALEXANDRU STELUTA	41
ALEXANDRU-GRUIA FLORIANA	43
ALINTE GINA CAMELIA	45
ALIONESCU CLAUDIU	47
ALISTAR MIHAELA	48
AL-KHEMESY CAMELIA	50
AMARIEI ELENA	52
AMARIEI VASILE	53
AMARIUTEI MARINICA	54
AMZA OANA	56
ANANIE MIRELA	58
ANDON DORINA MARIANA, CHIRICA CRINA SI POPA GETA	60
ANDRA RALUCA CECILIA	62
ANDREESCU DENISA	63
ANDREI VERONICA	66
ANDREI ALINA	67
ANDREI MAGDALENA	68
ANDREI MAGELONA	70
ANDREI MIHAELA IULIANA	72
ANDREI MIHAELA	73
ANDREICOVICI ADRIANA	74
ANDREIEV NICULINA	76
ANDRIES DORINA	78
ANGEARU MIOARA	80
ANGELUSIU MADALINA	82
ANGHEL VICTORIA	84

ANGHELESCU IULIANA-AURELIA 86
ANGHELESCU STELUTA 87
ANGHELUS FELICIA 89
ANGHELUTA IRINA LARISA 91
ANICA NICOLETA MIHAELA 93
ANTOCHE ALISA SIMONA 95
ANTOHI VIOLETA-ICA 97
ANTON ADRIANA 99
ANTON ANILENA 102
ANTON GINA 103
ANTON MARCELA 105
ANTON MIHAELA 107
ANTONESCU GRATIELA ELENA 109
NEAGU VIOLETA 110
ANTONOVICI GABRIELA 111
ANUTA MIRELA 113
APATACHIOAE LAURA 114
APETREI ANA 115
APETREI SIDONIA 116
APOSTOL ELENA MADALINA 117
APOSTOL NICOLETA 119
ARAMA ELENA ADELA 121
ARDELEAN RAMONA MARIA 123
ARGHIRE GEORGIA OANA 124
ARIESANU LILIANA 126
ARION IOANA MONICA 127
ARNAUTU NICOLETA 128
ARSENE CARMEN 129
ASAVEI IONELA 131
ATANASOAIE ANA MARIA 132
AVADANEI MAGDA 135
AVRAM ANCA - MIHAELA 136
AVRAM ELENA ALINA 137
AVRAM LENUTA 139
AVRAM MARIANA 141
AVRAMESCU AMALIA ELENA 142
AVRAMOV ANA 144
AXENTE MIRELA 146
AZAMFIRE MONICA 147
BABASCU ELENA 149
BABOTA IULIANA 151
BABUC ANDREEA 152
BACAL MARIA NICOLETA 153
BACANU MARIANA 154
BACIS COSMINA 157
BACISOR MARIA CRISTINA 158
BACIU OLIVIA MARIA 160
BACIU-BORZ FLORENTINA 163
BACTER GEORGETA 165
BACTER MARINEL 166
BADEA ANCA-MIHAELA 167
BADEA DANIELA 168

BADEA RAFILA	169
BADIU BIANCA RALUCA	171
BADOI MARIA	172
BADOI MIHAELA	175
BAETANU ANA-MARIA	177
BAICAN OANA ADRIANA	179
BAICEANU MIHAELA MADALINA	180
BAICU FLORINA DANIELA	181
BALABANEANU DENISA MARINA	183
BALABASCIUC ANGELICA	185
BALACI DANA-MADALINA	186
BALAN CONSTANTA	187
BALAN DANIELA	189
BALAN DOINA - EUGENIA	191
BALAN GINA	192
BALAN LELIA FLORENTINA	193
BALAN LIANA CRISTINA	195
BALAN NICOLETA MARIANA	197
BALAN OLIVIA CRISTINA	199
BALANESCU CLAUDIA	201
BALASA ANDREEA RALUCA	203
BALASA ELENA - FLORENTINA	205
BALASA FLORI	207
BALAZS AMALIA	208
BALINT LAURA	209
BALINT MARGARETA	210
BALU COSMINA	212
BANADUC PATRUT NICOLAE	214
BANDA DANIELA	216
BANEA LAURETA SPERANTA	218
BANICA VERONICA	220
BANU CRISTINA	222
BARA LORENA LILIANA	224
BARAIAN-SURD STANCA-DACIA	226
BARBACIORU CARMEN	228
BARBU CARMEN MARINELA	229
BARBU CLAUDIA NICOLETA	231
BARBU CRISTINA	232
BARBU DELIA	234
BARBU RALUCA	235
BARBULESCU COSMIN	237
BARBULESCU MIHAELA CATALINA	239
BARCAN FLORINA FLAVIA	241
BARCAN TATIANA	244
BARDA MARIA	245
BARLABOI MIHAIELA CRISTINA	246
BARLOG ELENA MARCELA	248
BARNA CLAUDIA MANUELA	249
BARTALIS IRMA	250
BARTHA LIDIA ELISABETA	251
BARTUS EVA TUNDE	253
BECA ADINA	255

BECE GEORGETA MADALINA	257
BECIU FELICIA CRISTINA	258
BEJAN CRISTINA	260
BEJENARIU ANCA	262
BEJENARU DIANA	263
BELAVICI ANA MARIA	265
BELBE MARIA	267
BELCIUG CAMELIA	269
BELCOTA-CERNESCU CORNELIA ANISA	271
BELEA FLORICA ILEANA	272
BELU DANIELA	274
BELU NICOLETA ANA	276
BENCIU LILIOARA	278
BENEA LIGIA SI GHERTANVSIMINA	280
BENGHIA MARINA	282
BEREJNIC AMELIA LIANA	284
BEREK ELZA SI MEGYESI ILDIKO	286
BERESCU RALUCA	287
BERINDE DANUTA	288
BERTESTEANU ADRIANA	289
BESIR LEMAN	291
BEZNEA CLAUDIA	292
BIBERI MARIANA	294
BIBOLAR MARIA PAULA	296
BIDA LILIANA RAMONA	297
BIDALACH ANY ALINA	299
BIHARI KISS ANDREA LORENA	301
BIICU ALINA	302
STUPCANU VALERIA	304
BINCHICIU ILEANA	306
BINDEA ADRIANA	307
BIREESCU HELGA	308
BIRLEA ILEANA LUCICA	310
BIRSAN AYDA ROXANA	311
BIRTA ROXANA-MARIA	312
BIRTEA BERNADETA RAMONA	313
BIRTEA MARIA	315
BISORCA FLOARE	317
BISTEA ANCA	318
BITCULESCU ANICUTA	320
BLANARIU LACRAMIOARA	322
BLEDEA MACUTA OANA	323
BLENDEA IRINA	324
BLOJU RODICA	326
BOANGHER ALINA LUCIA SI MANTIA MARILENA	328
BOBARIU MIRELA GABRIELA	330
BOBEICA LOREDANA NICOLETA	332
BOBOC ILARIA CRISTINA	334
BOBOC LAURA ELENA	335
BOC ANAMARIA GEORGIANA	336
BOCA ALEXANDRA	338
BOCA ALEXANDRA-FLORINA	339

BOCANEALA VASILICA 340
BOCSA GHEORGHITA ELENA 341
BODNARIUC GABRIELA CRISTINA 344
BODOR VERONKA 345
BOERU MANUELA 346
BOGDAN ILDIKO 347
BOGDAN MARIANA 348
BOGHIU MIHAELA 349
BOIANGIU EMANUELA-LUIZA 351
BOICIUC MARIA-CRISTINA 352
BOIOC LAVINIA ELENA 354
BOIT CLAUDIA 356
BOLBORICI CONSTANTA MIHAELA 357
BOLDAN RALUCA DANIELA 359
BOLDEA CAMELIA-ROXANA 360
BOLESCH ROTRAUD 261
BOLOCAN ELENA GABRIELA 362
BOLOCAN VIORICA 364
BOLOGH FLOAREA SILVIA 366
BOLOS MIHAELA 367
BOLOVAN IRINA 369
BONCA MIHAELA 372
BONCEA NICULINA MARIA 374
BONCIU DANIELA 376
BONDAR DELIA 378
BÖNDI MOHÁCSI JÚLIA JUDITH 380
BORDEA GINA 382
BORDEI NICOLETA 384
BORDIANU STEFANIA 386
BORGOVAN ANAMARIA 388
BORGOVAN CORINA 389
BORGOVAN MARIA 390
BORODI MARIA 392
BOROS IOANA BIANCA 394
BORS ALINA ANNA MARIA 396
BORZ ALEXANDRA DANIELA 398
BORZ CRISTINA 399
BORZA IOANA 401
BOSCA MARINELA NICOLETA 403
BOTA CLAUDIA 404
BOTEA LOREDANA MIHAELA SI BOTAN MARILENA CRINA 406
BOTEZ MIHAELA 409
BOTEZ TINCUTA 410
BOTEZATU NADIA 412
BOTIZA LIGIA DANIELA 413
BOTOS VERONICA 414
BOTOSARU MIHAELA 416
BOULEANU ANA-MARIA 418
BOULEANU ANCA MARIA 420
BOZGA ANDA 421
BRAIA LOREDANA 423
BRAIC LARISA CORINA 425

BRAICAU CARMEN CAMELIA	427
BRANIC ANDREEA LIVIA	428
BRATU LUCICA	430
BRATU SIMONA	431
BRATU TEODORA	433
BREBAN MARIA OANA	435
BREDA KRISZTINA	436
BRENOAIA AURORA	438
BRICA ELENA	439
BRINZA GHEORGHITA	440
BRINZAN FLORICA	442
BRINZICA MIHAELA	443
BROTAC DANIELA	445
BRUMAR CONSTANTA	447
BRUTIU LUCIA FLORICA	448
MORAR CRISTINA ADRIANA	449
BUCIUMAN MANUELA CARMEN	452
BUCUR VANDA	454
BUCUR DORINA	456
BUCUR FELICIA SANDA	457
BUCUR GABRIELA	458
BUCUR LILIANA	459
BUCUR RODICA	460
BUCUTA FLORINELA RAMONA	461
BUD IULIANA	463
BUDA CLAUDIA	464
BUDA LUCRETIA	465
BUDAI EMILIA	467
BUDESCU ANA GEANINA	468
BUDESCU RALUCA MIHAELA	470
BUDUREAN CORINA	471
BUHUSI LUCICA	473
BUIA MONICA	475
BUJOREAN MARIA RAMONA	477
BULEI ELENA ALINA	478
BULETEANU IULIANA	480
BULGARU MARINELA	482
BULHAC MIHAELA CLARISA	484
BULIGA CATALINA	486
BULMEZ MARIANA ANA	487
BULZ LACRAMIOARA IULIANA	488
BUMBACEA FABIANA	490
BUMBARU MIHAELA MARILENA	492
BUNA IOLANDA	494
BUNA IOLANDA	495
BUNESCU ROXANA ELENA	496
BUNGA ANDREEA	497
BURCA CAMELIA	498
BURCI ADRIANA	500
BURDUCEA ELENA LAVINIA	502
BURETA RAMONA	503
BURGA CLAUDIA	504

BURHALA MIHAELA 505
BURLACU ADINA 506
BURLACU ANIȚA 508
BURLACU CALINOIU RUXANDRA 510
BURLACU IONELA-RAMONA 512
BURLOI RAMONA-MANUELA 513
BURTEA VIOLETA CRISTINA 514
BURTESCU MARINELA 516
BURULEAN MARIANA-LUMINITA 517
BUT MONICA-LOREDANA 520
BUTA CORINA NICOLETA 522
BUTARU MARIUS 523
BUTARU MILENA MAGDALENA 524
BUTAS BIANCA 526
BUTESCU IONELA 528
BUTIU EMILIA 529
BUTNARIUC VALENTINA 531
BUTNARU CATALINA 533
BUTURUGA ELENA 535
BUZAIANU MIHAELA 541
BUZARNA-TIHENEA VIORICA 543
BUZATU BOGDAN GEORGE 545
BUZATU VIORICA 547
BUZEA LILI 549
BUZGAR-MARCHIS DOMNICA 551
BUZOIANU-COMSA MARIA-DIANA 553
CACIULAN CRISTINA-MARIANA 554
CACIULEANU ELENA 556
CALIMAN ILEANA 558
CALIN STELUS 559
CALIN ALEXANDRA RALUCA 560
CALIN ALINA OANA 562
CALIN MARILENA 564
CALOTA RODICA SI BURTEA-PROTESOIU GABRIELA 566
CALOTECU DANIELA 579
CALU DIANA MARIA 580
CAMIL ALINA 581
CAMPEAN MINERVA ZAMFIRA 582
CANDALE LUCRETIA 583
CANDEA ADRIANA 584
CANDET VIOLETA 586
CANTEMIR CATALINA-VIORICA 587
CAPITA LIVIA-COSMINA 589
CAPRITA PARASCHIVA 591
CAPSA DOINA 593
CARABAN I. ANETA 594
CARACONCEA CRISTINA ELENA 596
CARAGATA GHERGHINA 598
CARAGEA ANCA 600
CARATUS IOANA DIANA 601
CARDEI LOREDANA 603
CARJA MIHAELA 605

CARPOV TEODORA	607
CATRINESCU LILIANA	608
CAZACEANU ANCA VIOLETA	610
CAZACU MONICA	612
CERBU ALINA	614
CERBU GABRIELA	616
CERNICA NISTOR LAURA	618
CHEIA FLORIN	619
CHELARU ANDREEA ADINA	621
CHELARU GEORGIANA	622
CHERESCU CARMEN	623
CHESA OANA CRISTINA	625
CHIBEA CAMELIA	629
CHINDRIS MARICUTA	631
CHINDRIS-BOCEAN ALEXANDRA RAMONA	633
CHIOREAN CARMEN	634
CHIOSA MADALINA MIRUNA	635
CHIOSU CORNELIA-VIORICA	637
CHIPER DANIELA	639
CHIPER IONICA	640
CHIRA MIHAELA IOANA	641
CHIRAC STELIANA	642
CHIRHOC ALEXANDRA MARIA	644
CHIRHOC MARIANA	646
CHIRIAC MANUELA	647
CHIRIAC MARTA-ELENA	649
CHIRICA MIHAELA	651
CHIRILA RAMONA	654
CHIRILA VIOLETA	655
CHIRITOIU IULIA	657
CHIRU ARGENTINA GABI	658
CHITU GEORGIANA	659
CHIVA ALINA MARIA	661
CHIVARI RAMONA MONICA	663
CHIVER DELIA	664
CHIVI DIANA-MIRELLA	666
CHIVU LAURA CLAUDIA	668
CHIVU MARILENA	670
CHIVU RALUCA ANDREEA	672
CIACHIR GEORGETA	673
CIBU EUGENIA	675
CICEU BIANCA	676
CICEU DOINA	677
CILIBIA VALENTINA	679
CILIBIU MARIA	681
CILNICEANU DANIELA LILIANA	683
CIMPAN FLORICA	684
CINTEZA NICOLETA-DANIELA	687
CINU MIHAELA	688
CIOACA DUMITRA	689
CIOARA BRINDUSA DANIELA	691
CIOATA ☐ ANGELICA	692

CIOBAN IULIA-MIHAELA	693
CIOBANU GABRIELA	695
CIOBANU MIHAELA	697
CIOBANU NICOLETA	699
CIOBOTAR ADRIANA	700
CIOCHINA ANDRADA VICTORIA	702
CIOCHINARU ELA-DANIELA	703
CIOLOCA LILIANA-GABRIELA	704
CIONCA OANA	707
CIOROGARIU CAMELIA	708
CIOROGARIU ILEANA	709
CIOROSLAN ELENA	710
CIOVICA MARIA CASIANA	712
CIPCA RAMONA-MIHAELA	714
CIRIC GENA MONICA	715
CIRPACI CARMEN	716
CIRSTOC MARIA	718
CIUBOTARIU GABRIELA	719
CIUCA LILIA CARMEN	721
CIUCA NICULINA	723
CIUCIU ADRIAN-CALIN	725
CIUCIU LAURA-MIHAELA	726
CIUCU LUCIA	728
CIUCU MIRELA	730
CIUDIN LUCIAN	733
CIUDIN VICTORITA IONELA	734
CIUPIC MARIA	735
CIUPIC MIRUNA	737
CLAUDIA STAN	739
CLEMENT STELA	741
CLESCU VALERIA	742
CLESIU TATIANA	743
CLICINSCHI CAMELIA	745
CLIMPE MANUELA	747
COADA LUCICA MONICA	749
COARNA AMALIA IULIANA	751
COCA ECATERINA	752
COCA GEORGETA	754
COCALEA-DRAGHICI ANA-MARIA	755
CODECI ALINA GEORGIANA	757
CODECI ROXANA	758
CODREA ADELA-OCTAVIA	761
CODREA IOANA LUCICA	762
CODREA SIMONA-CARMEN	764
CODREAN DANIELA	765
CODREANU DANIELA	767
CODREANU MAGDALENA	769
COJOCARIU GABRIELA	774
COJOCARU CLAUDIU	776
COJOCARU ELENA	778
COJOCARU FLOAREA	780
COLT RODICA	781

COMAN ANCA CLAUDIA 783
COMAN CLAUDIA-DANIELA 784
COMAN CRISTINA 785
COMAN DIANA - VIORICA 787
COMAN ELENA MARINA 789
COMAN ILEANA MARIANA 790
COMAN MALVINA 791
COMAN OCTAVIA ANDREEA 793
COMANECI TITINA 795
COMANESCU CRISTINA MARIA 797
COMANOAIA EUGENIA 799
COMORASU AURA 801
CONDRUT VALENTINA ROBERTINA 802
CONSTANTIN CRISTINA 804
CONSTANTIN CORNELIA 805
CONSTANTIN DUMITRA SI POTERASU LOREDANA 807
CONSTANTIN IONELA 809
CONSTANTIN LENUTA 811
CONSTANTIN SANDICA 812
CONSTANTIN SORINA CARMEN 814
CONSTANTINESCU MIHAELA 816
CONSTANTINOVICI ANA SI CIOBICA ALINA 817
CONT LAURA 819
COPIL CRISTINA-FLORICA 821
CORAS ZENOVIA MIRELA 822
CORCHES VIOLETA 824
CORCODEL MARIA 825
CORDUNEANU MARIUS LUCIAN 826
CORINA MOSCAL 827
CORINA SZABO 829
CORMOS ENIKO 831
CORNACIU BIANCA 833
CORNEA ELISABETA 835
CORNEANU IRINA 836
COROABA ANDREEA IOANA 838
CORODAN ELEONORA 840
COROI MANUELA IRINA 841
COROIU ELENA ADRIANA 844
COROIU RAMONA 845
COSAC CARMEN MARIA 847
COSAU CLAUDIA 848
COSEREA NICOLETA ELENA 849
COSEREANU MIHAIELA - DOINA 850
COSMINA BUCUR 852
COSOR EMILIA 853
COSTA SOFIA 854
COSTACHE CARMEN 855
COSTACHE CRISTINA NARCISA 856
COSTACHE CRISTINA 858
COSTACHE ELENA 860
COSTACHE ELENA 861
COSTACHE MARCELA MARIA 862

COSTEA NICOLETA	864
COSTIN GEORGIANA ALEXANDRA	865
COTCA ALINA	866
COTESCU CRISTINA-RODICA	868
COTOVANU ADRIANA	870
COTUTIU MARIANA	872
COVASNEANU MIRELA-ADINA	874
COZA IOANA MARIA	875
COZMA IOANA MARIA	876
COZOS ELENA NICOLETA	877
COZUPLEAN ELENA LUMINITA	879
COZUPLEAN LUCICA	880
CRACIUN AURELIA CODRUTA	881
CRACIUN DORIANA MIHAELA	883
CRACIUN ILEANA	885
CRETAN CLAUDIA MARIA	887
CRETAN SIMONA GABRIELA	888
CRISCOV DOINA	889
CRISMARIU ADRIANA	890
CRISTEA ADRIANA	892
CRISTEA CRINA	894
CRISTEA LILIANA	896
CRISTEA LUCIA	897
CRISTEA MIHAELA	898
CRISTEA PETRONELA - ELENA	899
CRISTINA VLĂDESCU	903
CROITORU GEORGIANA ERNESTINA	904
CROITORU ANAMARIA ANDRADA	906
CSABAI TUNDE	907
CSENDER EVA	909
CSOBI EVA	910
CUC ELENA-MIHAELA	912
CUCU GABRIELA ANDREEA	914
CUCULEANU-MUNTEANU ADRIANA	916
CUIBARI LOREDANA	918
CUIBUS MIHAELA LAURA	920
CUMPANASU ALINA	921
CUPSAN LACRAMIOARA	922
CURATU ANNAMARIA	924
CURCULESCU MARIOARA SI MIHAI MONICA	926
CURELARIU CRISTINA	929
CURESCU CORINA CORNELIA	931
DABIJA CARMEN-EUGENIA	932
DALCU-CIUPEANU RAMONA ANDREEA	933
DAMASCHIN EUSTINA GIANINA	935
DAMIAN FELICIA-ANISOARA	937
DAMIAN LENUTA	939
DAMIAN MONICA	943
DAN ALINA	944
DAN ANA CAMELIA	945
DAN EMILIA	947
DAN INGRID ARABELLA	949

DAN PAULA MIHAELA 950
DANAILA GEANINA-LUMINITA 951
DANCIU BIANCA-ROXANA 953
DANCIU DIANA MARIA 954
DANCIU FLORENTINA RODICA 955
DANCIU IONEL GINEL 956
DANCIU MARIA LARISA 958
DANCU RALUCA SIMONA 960
DANDU MELANIA 962
DANIILESCU GABRIEL 964
DANILA CORNELIA 965
DANILA LUMINITA 967
DANILA SIMONA 969
DANILA SORINA MARIA 971
DANUT CODRUTA CORNELIA 973
DARASTEAN IONELA CRISTINA 975
DAVID ALIDA-CLAUDIA 978
DAVID IULIANA 980
DEAC IOANA 981
DEACONU DANIELA 983
DEACONU ELENA 984
DEACONU MONICA NICOLETA 986
DEAK ALINA SI DEAK STEFAN TIBERIU 987
DEAK KATALIN 989
DEBRE BEATA 990
DECA GINA 992
DECEAN LIVIA 993
DEDU ILONA RAMONA 995
DEGAU GABRIELA 997
DEJICA RAMONA MONICA 998
DESPA MIRELA 1000
DIACONU ANAMARIA 1001
DIACONU ELENA MIRABELA 1002
DIACONU LUMINITA 1003
DIACONU NICULINA 1005
DIANA ANDRIESEI 1007
DIANA SILAGHI 1009
DICA ELENA 1011
DICKEMANN IONITA GEORGETA 1012
DIDA VLADULESCU SI MIRICA NATALICA 1014
DIDU ALINA SORINELA 1016
DIMA GIORGIANA PETRONELA 1017
DIMIAN ELENA 1018
DIMULESCU RODICA 1019
DINA DANIELA 1021
DINCA ANISOARA CRISTINA 1023
DINCA COCA 1025
DINCA PRICUTA 1026
DINCULESCU MIHAELA 1028
DINCULESCU NICOLAE 1030
DINESCU VIORICA 1031
DINU ELENA 1033

DINU ADRIANA	1034
DINU CLAUDIA-FLORIANA	1036
DINU CONSTANTA	1038
DINU CRISTINA IONELA	1040
DINU FILA	1042
DINU GEORGETA	1044
DINU MADALINA CAMELIA	1046
DINU-STANCIULESCU VIOLETA ELENA	1047
DINUTA CAMELIA	1049
DIRLECI GINA EUGENIA	1051
DOARVOAS FLORENTINA	1053
DOBINDA LENUTA SI MARCU ILEANA	1055
DOBOS FELICIA	1057
DOBOS MARIA	1059
DOBRAVETZ MIHAELA	1060
DOBRE AURELIA-GEORGETA	1062
DOBRE FLORENTINA	1064
DOBRE MIHAELA	1065
DOBRE RODICA	1066
DOBRESCU EMILIA	1068
DOBRESCU MARIA	1070
DOBRICAN CAMELIA MARINELA	1071
DOBRIN NICOLETA ELENA	1072
DOBRIN ANTONELA CORNELIA CORINA	1074
DOBRIN ELENA CRISTINA	1076
DOBRIN MARIOARA CATALINA	1077
DOBRINESCU MARIOARA	1078
DOBRINESCU MARIOARA	1079
DOBRINESCU MARIOARA	1082
DOBRITAN HECKL MARIA ALINA	1084
DOBROVAT LAVINIA NARCISA	1086
DOCAN ANCA	1088
DOCHIU RALUCA	1089
DOGARU IOANA	1090
DOGARU NICUTA AURA	1092
DOINEA CORNELIA	1093
DOMILESCU IONELA MIHAELA	1095
DONCA VASILICA SIMONA	1097
DORINA SANDU	1100
DORNEANU LIVIA	1103
DOROBANTU MARINELA OANA	1104
DOROFTEI ELENA	1106
DRAGAN CARMEN	1107
DRAGAN ELENA	1108
DRAGAN NICOLETA ELENA	1110
DRAGAN NICOLETA	1112
DRAGNA MARIA CRISTINA	1114
DRAGNEA MARIANA	1115
DRAGOMIR ANA MARIA	1117
DRAGOMIR MARIANA	1119
DRAGOMIR MARILENA CLAUDIA	1121
DRAGOMIRESCU SIMONA NICOLETA	1123

DRAGOS GEORGIANA 1124
DREGHICI MIHAELA 1125
DROZD NASTACA 1127
DRULESCU LUMINITA CLAUDIA 1129
DRUTA ANAMARIA- GABRIELA 1131
DUCA ADRIANA 1132
DUCA GIGEL 1134
DUCA MIOARA DIANA 1136
DUDU VIOLETA 1138
DULAU ALINA MARIA 1139
DUMA ANAMARIA 1141
DUMA IRINA 1143
DUMITRANA LAVINIA-VICTORIA 1147
DUMITRASC ANA MARIA SIMONA 1149
DUMITRASCU GABRIELA 1150
DUMITRASCU MIHAELA 1152
DUMITRASCU ROXANA GIANINA 1154
DUMITRESCU IRINA 1156
DUMITRESCU MARIA 1158
DUMITRESCU NICOLETA 1160
DUMITRESCU VERONICA 1161
DUMITRU ANCUTA-EUGENIA 1163
DUMITRU CRISTINA VERONICA 1165
DUMITRU ELENA 1167
DUMITRU FLORINA 1168
DUMITRU GABRIELA 1169
DUMITRU LILIANA 1170
DUMITRU MARILENA 1171
DUMITRU-BLAGA CLAUDIA-LUCIANA 1173
DURAC LUCIA 1175
DURAN NICULINA 1177
DURBACA GABRIELA VALENTINA 1178
DUTA ANA-MARIA 1180
DUTA ANDREEA 1182
DUTA ELENA 1184
DUTUC MIRELA MAGDALENA 1185
STIRB EVA 1188
DINU ERICA 1190
EFTENIE LIDIA 1192
ELENA FUMEA 1193
ELMI ERSIN 1195
EMURLA NURSEN 1196
ENACHE LILIANA 1197
ENACHE MADALINA 1199
ENACHE MARIA 1200
ENACHE MARIA 1202
ENACHE MIHAELA 1204
ENE IONELA-DAMIAN VIOLETA 1206
ENESCU LUMINITA ANA 1208
ENGI MARTA ILDIKO 1210
ENUTA-STEFAN IONICA 1212
EPURE ALINA 1214

EPURE NICOLETA	1216
ERDELYI MARCELA CLAUDIA	1218
EREMIA MADICA	1220
EVA FELICIA	1222
FACALET DANIELA	1223
FALFAE IOANA	1225
FARCAS GABRIELA MIRELA	1227
FARKAS DANA	1229
FATU MIHAELA	1231
FAUR ELENA	1233
FAZACAS FLORINA DANIELA	1234
FEDELES IOANA	1235
FEHER ECATERINA LAURA	1236
FEKETE NICOLETA	1237
FELDRIHAN ANGELICA	1238
FELEAGA NICOLETA SI GHETA ELENA	1239
FELICIA-RAMONA FOCHT	1240
FERESTEAN IOAN	1242
FIERARU FLORI	1244
FILAT GALINA SI CIUCA FEVRONIA	1246
FILIMON DANIELA NADIA	1247
FILIMON GEORGIANA GABRIELA	1249
FILIMON GHEORGHE DANIEL	1252
FILIP CORNELIA	1254
FILIP GEORGIANA	1256
FILIPOIU MIHAELA- EVELINA	1257
FILIP ADELA CRISTINA	1258
FILOTE TEODORA	1259
FIRAN LILIANA	1260
FIRICEL MARIANA	1262
FISCUTEAN CALINA IOANA	1264
FLOREA DOINA	1265
FLOREA CARMEN-LACRAMIOARA	1266
FLOREA CORINA - PAULA	1267
FLOREA ELENA LUIZA	1269
FLOREA ILEANA	1270
FLOREA LETITIA	1271
FLORENTINA TROMPAC	1272
FLORESCU DELIA	1274
FLORESCU ELENA	1276
FOALTIN MARIA SIMINA	1278
FOCA ALINA	1279
FODOR EMILIA	1281
FORGACS ISTVAN	1283
FOROGAU MARIA	1284
FRANGULEA MIHAELA-PROFIRA	1286
FRATILESCU MIHAELA-RAMONA	1288
FRINCU FLORINA	1290
FRINCU TANTICA DORELA	1291
FRUNZA MARIANA	1293
FRUNZA MARIANA	1295
FRUNZARU VASILICA	1296

FUGARU DRAGOS	1298
FUGARU ELENA SIMONA	1300
FUGIGI DANIELA	1302
FULGA MARIANA	1303
FULGA MIHAELA FLORICA	1304
FULOP KATALIN	1305
FURDUI CARMEN MARINELA	1308
FUSARU ANCA-VICTORITA	1309
GABARA GINA	1311
GALATANU DANUTA MARCELA	1313
GALBEAZA CARMINA ADRIANA	1315
GAMAN BARBOI CAMELIA	1316
GAMAN MIHAELA-ANCA	1317
GANCEAN ENIKO	1319
GANGA IRINA	1321
GARLA ALINA-JULIANA	1323
GARMANCIA SIMONA-MARIA	1325
GATA MIHAELA	1327
GATEJ MONICA	1329
GIRD CRISTINA	1331
IEVUTA MIRELA NICOLETA	1333
MACIUCA IULIANA FELICIA	1335
MANGALEA LEOCARDIA	1336
OANCEA PETRUTA PORANCEA	1338
GEORGIANA PREDA ANAMARIA	1339
ROXANA UDMA ARLEZIANA	1340
EMILIA VLADUTESCU ALINA	1341
SERBU GEORGIANA	1342
	1344